

Giới thiệu Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương

Thể loại: Truyện Teen, Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Ngôn Tình, Truyện Tự Sáng Tác

Đây là một câu chuyện có chút hư cấu, nội dung học đường dễ chịu. Là sự kết hợp của hai người có cuộc sống vốn hoàn toàn khác nhau.

Cũng có thể nói rằng đây là câu chuyện của chính tác giả đang kể lại 4 năm học đại học của mình. Có lẽ chúng ta sẽ bắt gặp bản thân đâu đó trong tác phẩm này.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện: "Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương"

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quá khứ và hiện tại

Câu chuyện được kể vào buổi đêm muộn của bảy năm trước, sau khi ông trùm tòa cao ốc nổi tiếng “Thiết Cung” vì là một người văn võ song toàn nên xung quanh ông luôn có rất nhiều kẻ thù, ông cũng là một tuyển thủ takondo danh tiếng lẫy lừng và cũng có rất nhiều người đã tự nộp mạng trước mặt ông, để được như ngày hôm nay, ông đã phải hạ được biết bao mạng người để đổi lấy sự sung sướng như vậy, đi đâu bên ông cũng có rất nhiều người mặc đồ đen kín được ông gọi là vệ sĩ đi bảo vệ mình, ông sống tại biệt thự sang chảnh kế bờ biển lớn ở với con trai ông và vợ ông đã qua đời từ khi sinh con mình, trước kia ông chỉ là người thường nhưng từ sau khi vợ qua đời một mình ông nuôi con mình khôn lớn, ông đã làm rất nhiều mình ông đã gây dựng nên tòa cao ốc lớn như vậy, thế nhưng một ngày đẹp trời như mọi ngày khác ông đang ngồi ăn cơm cùng con trai mình bữa ăn đó có thể được gọi là bữa ăn cuối cùng của ông.

Bàn ăn ngoài trời với đầy đủ các món ăn hảo hạng và hiếm có, hai bố con ăn và tâm sự chuyện với nhau, lúc này cậu bé mới chỉ mười ba tuổi nhưng cậu rất thông minh và lém lỉnh, cậu luôn được người bố che chở cho cậu và không để cậu chịu bất cứ tổn thương nào, bữa ăn kết thúc hai bố con ngồi uống trà và ăn trái cây.

Một tiếng sóng biển vỗ vào bờ, chuyện này quá đỗi quen thuộc rồi, nhưng hôm nay ông thấy khác hơn mọi lần tiếng sóng này con mang theo cả con gió lạ làm bụi bay và đàn vệ sĩ cũng phải đứng vững nếu không có thể bị thổi đi không thương tiếc, ông bế con mình vào nhà và cho cả người làm vào hết trong biệt thự khóa trái cửa lại.

Được một tiếng nhưng nhìn ra ngoài ông không hề thấy con gió kia có ý dừng lại, dự cảm không lành, đôi chân ông muốn ra ngoài đó xem cảnh chuyện gì đã xảy ra mà sao con gió ấy lạ đến vậy, ông đứng ở cửa cầm chắc khóa cửa thì giọng con trai ông vang lên

- Bố đừng ra đó, nguy hiểm lắm – giọng nói có chút nước mắt quan tâm ông rất vui.

- Không sao, bố sẽ vào ngay thôi con hãy yên tâm nhé – ông trấn an con mình rồi bước tới ôm cậu con trai.

Ông đứng dậy bước gần tới mở cửa đi ra ngoài, cậu con trai đến gần hơn và nhìn mọi hành động của bố.

Ông cảm cây dù vì ngoài bụi mù mịt và có cảm giác là mang theo hơi nước mưa từ biển, ông đứng nhìn ngó xung quanh một lượt không thấy hiện tượng gì lạ cả nhưng cây dù của ông cảm đã bị bật ngược lên từ bao giờ, bỗng trước mặt ông xuất hiện một ông thầy nhà chùa và có bộ râu bạc trắng trong tiếng sóng bụi đẩy mọi thứ cảnh vật đều đen mù mịt và cây cỏ còn có thể bay lượn nhưng ông lão ấy khuôn mặt phúc hậu ấy lại không hề có phản ứng sợ hãi mà vẫn cứ bước ngược lại với con gió mù mịt, thầy chùa bước tới đầu người ông tỏa ra khí sáng tới đó cho tới khi gần tới ông bố thì dừng lại vừa lúc làn gió lạ ấy cũng tan đi mọi thứ lại trở về yên tĩnh như bình thường.

Trên người thầy mặc bộ đồ màu vàng, trên tay cầm chuỗi hạt và lăm bầm gì đó, ông không còn ngạc nhiên khi sự xuất hiện đó nữa, cả hai đứng đó một lát thật lâu, sư chùa đã nói gì đó với ông, nụ cười trên môi ông tắt ngóm, thay vào đó ông thả cho cây dù xuống đất về mặt hồi lỗi, quay người nhìn lại cậu con trai của mình, mỉm cười và vẫy tay vì sự ra đi của ông.

Biết được chuyện xảy ra, cậu bé mở cửa bước ra ngoài gọi lớn và khóc rống rã.

- Bố ơi, bố ơi, bố đi đâu thế?

- ... - ông cùng vị sư chùa kia đã bay lên trên và không dừng lại, cậu bé chạy được một lát thì người hầu đã đuổi tới và chạy theo cậu chủ nhỏ, không ngừng gọi.

- Cậu chủ ơi, nguy hiểm dừng lại đi cậu chủ - quản gia lâu năm của biệt thự là ông Mon, rất trung thành và bảo vệ cậu chủ chưa một lần rời bỏ.

.....

- Bố ơi, đừng đi bỏ - hấn và mồ hôi rồi tỉnh lại, chỉ là một giấc mơ, hầu như tối nào hấn cũng mơ giấc mơ ấy, giấc mơ đã từ bảy năm trước và không ngừng gọi bố mình thế nhưng vẫn là sự im lặng và không có câu trả lời.

- Cậu chủ, mời cậu chủ xuống dùng bữa – ngoài cửa là Mon nói vọng vào biết cậu chủ mới tỉnh và còn mơ giấc mơ đấy nữa.

Mon thờ dài ngao ngán, năm đó Mon cũng cố gắng mà không thể làm ông chủ trở về, Mon còn buồn hơn vì từ sau khi ông chủ rời khỏi thì cậu chủ không cười, cũng không nói chỉ khóc một mình trong phòng, không ăn uống gì suốt ba bốn ngày, vì cậu chủ còn nhỏ nên sẽ dễ suy nhược bất đắc dĩ Mon phá cửa vào thì cậu chủ đã lăn ra đất, lập tức gọi bác sĩ tới và bác sĩ nói đúng theo những gì Mon nghĩ “cậu chủ bị suy nhược cơ thể do nhịn ăn nhưng sẽ khỏe lại nhanh thôi”.

Cũng từ hôm đó cậu chủ lãnh cảm với tất cả mọi người xung quanh, bình thường cậu nói rất nhiều, cười cũng nhiều nữa nhưng giờ thì khác rồi, nhưng nỗi khổ tâm của cậu chủ ngoài bố ra thì chỉ có Mon là người hiểu rõ nhất, nỗi khổ của con trai tài phệt cũng được gọi là con của trùm mafia tâm cỡ, đi đâu cũng có vệ sĩ bảo vệ nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

.....

Tạm gác lại ông trùm mafia, chúng ta sẽ vì vụ đi tìm kiếm nữ chính, chúng ta sẽ được tới một nơi khá xa thành phố nhộn nhịp được gọi là một xã nằm trong một thị trấn, tới đất nước mà được mệnh danh là “Nhất gái Gia Lai”.

Các sĩ tử vừa mới kết thúc kỳ thi Đại học được gần một tháng, nhân vật chính là nhỏ 19 tuổi sống trong một gia đình khá giả, quê gốc của nhỏ là ở Hà Nam nhưng vì một số chuyện nên gia đình nhỏ chuyển vào Gia Lai sinh sống cũng được bảy năm rồi, đợt này nhỏ thi Đại học ở Thành phố Hồ Chí Minh, đáng lý ra là nhỏ nên trở về quê thi nhưng cái tính thích được đi đây đó của nhỏ không cho phép nhỏ trở về đây, nhỏ muốn được lên Sài Thành được cùng theo bạn theo bè thế là nhỏ đăng ký thi ngay tại trường Đại học quốc tế.

Nhỏ tốt nghiệp chỉ là bằng khá thôi, thế nhưng sau khi tốt nghiệp nhỏ đã tập trung cho việc học và ôn thi được học trong Sài Thành, nên suy nghĩ phải cao hơn là học ở quê mình, nên nhỏ rất cố gắng ôn thi, hơn nữa gia đình nhỏ nếu xét về bảy năm trước lúc mới vào đây thì cuộc sống rất khổ cực, nhưng dần rồi bố mẹ nhỏ đã cố gắng nuôi nhỏ và em gái nhỏ, ba năm sau đó thì nhỏ có thêm cô em út nữa, giờ cuộc sống đã khá giả hơn trước, căn nhà cũng được xây tuốt tươm tất và rộng rãi rồi, ăn uống đã đầy đủ và không thiếu thốn gì, nhưng bố mẹ nhỏ đã gầy đi nhiều, nhỏ muốn học giỏi và có nghề nghiệp ổn định để sau này không để bố mẹ chịu khổ nữa, và nhỏ đã chọn trường lớn để tập trung cho ôn và thi, sau khi thi xong nhỏ cũng có vẻ hài lòng với bài thi của mình, giờ đây là giây phút nhỏ ngồi hàn huyên tâm sự với mấy đứa bạn thân từ ba năm cấp ba, nhà cũng gần nhau lắm chỉ cách ba mươi cây thôi à (gần lắm đấy), tụi nhỏ đang ngồi trong tiệm trà sữa mới mở ở thị trấn này gần trường cấp ba của bọn nhỏ.

- Đào em, trường cậu có kết quả chưa thế - bạn nhỏ là Trà em cũng thi ở Sài Thành như nhỏ, nhưng khác trường là trường Đại học Tôn Đức Thắng cách xa thật xa trường nhỏ.

- Chưa đâu, mới thi được một tháng mà – nhỏ cười tươi với Trà em.

- Sao kỳ thế trường tớ thông báo là ba hôm nữa có kết quả mà.

- Cái trường tớ rộng lớn nhiều sinh viên thi vào chắc là họ chấm lâu nên chậm kết quả ấy – nhỏ hút một hơi trà sữa rồi thông thả giải thích cho Trà em.

- Mà đề bữa cũng vừa tầm chứ không quá khó nhì - hai cô bạn của nhỏ là An và Hà tới sau, cũng nghe ít nhiều được chuyện mới diễn ra.

- Hai người tới sau nha, sao trễ vậy thi thố thế nào, tốt cả chứ - nhỏ chêu đùa.

- Thi Trà nói đó, đề cũng vừa tầm với mà, hơn nữa hai bọn tớ thi cùng trường cũng thông báo như trà là ba hôm nữa có kết quả - Hà nhanh nhẩu, chị phục vụ mang thêm hai cốc trà sữa ra bàn của nhỏ.

- Sao trường tớ chưa thấy thông báo gì hết ta – nhỏ nhăn nhó, cái trường nó là trường Quốc tế cơ mà, đáng lý phải nhanh hơn mấy trường khác chứ.

- Thôi chắc cũng vài ngày là nó báo ấy, chúng ta cứ ở nhà mà đợi đi học thôi, à mai chúng ta đi siêu thị “Vị Yên” đi mua ít đồ để chuẩn bị hành trang làm “sinh viên nghiêm túc” – Trà em háo hức nói với cả nhóm. An và Hà cũng thi tại Quy Nhơn, đơn giản vì cả hai thích tắm biển ấy mà.

- Oker... - nhận được sự đồng thanh cái rụp của ba cô bạn.

Sau đó bốn người con gái ngồi tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, mà chủ yếu là về chuyện làm sinh viên nghiêm túc ấy mà.

Ba ngày sau nhỏ đang ngủ trưa nhận được cú điện thoại của ba cô bạn, đầu tiên là Trà em.

- Đào em, tớ đậu rồi này họ mới gửi giấy về nhà tớ ui mừng quá, cậu thì sao – niềm vui đến cực điểm của cô bạn nhỏ làm nhỏ cũng vui lây.

- Đã nha, ăn mừng đi, mà giấy báo khi nào nhập học thế để chúng ta tổ chức ăn mừng – nhỏ thầm chúc mừng cho Trà em.

- À, còn một tuần nữa cơ, chúng ta hẹn nhau quán nhậu cũ khi nào mà đều có kết quả nha, tớ phải gọi hai người kia xem thế nào mới được – Trà em vui vẻ cười tươi rồi qua điện thoại.

Sau đó là An và Hà gọi nhỏ cũng là niềm vui tương tự khi cả hai đều đậu trường mình mong muốn thật hạnh phúc quá đi.

Thả lỏng người giờ đây chỉ còn mình nó là chưa có kết quả thôi, nằm ngủ cho tới chiều, tỉnh dậy vẫn chưa có kết quả gì làm nhỏ cảm thấy buồn, ba cô bạn thì nhau nhắn tin mà nhỏ chỉ nói chưa, họ cũng hiểu cho nhỏ.

Một tuần lễ sau đó, nhỏ nghĩ chắc là mình rớt rồi nên mới không được thông báo gì, nhỏ đã hẹn bạn tới quán nhậu “Bờ sông” để hàn huyên tâm sự khi cả bốn người sắp phải chia xa nhau rồi, nhỏ cũng buồn vì mình chưa có kết quả nhưng biết sao giờ thôi thì gắng ôn sang năm thi lại vậy.

Ngồi nghe ba cô bạn cười tươi và nói chuẩn bị cái này, cái kia để sắp xếp cho buổi đi học Đại học thì nhỏ lại buồn, ba cô bạn không nói và an ủi nhỏ thôi họ cũng hy vọng nhỏ đậu lắm chứ.

Ra về nhỏ chạy xe máy về nhà mà tâm trạng nhỏ không vui lên được, trời lúc này cũng gần mười giờ, bình thường nhỏ không bao giờ về muộn đây là lần đầu tiên nhỏ xin phép bố mẹ cho nhỏ về muộn một hôm, vì đường về nhà nhỏ có một đoạn đường khá ít nhà ở, nhỏ chạy khoảng ba cây số thì có điện thoại, bây giờ chỗ nhỏ đã có điện đường sáng rồi nên cũng không còn sợ hãi như mấy năm trước, dừng lại nghe điện thoại những căn nhà gần đó cũng đóng cửa ngủ hết cả chỉ có mình nhỏ thôi, cuộc gọi là của mẹ nhỏ hỏi xem nhỏ về chưa, sau khi trả lời xong nhỏ cất điện thoại vào ba lô và đeo lên, đang chuẩn bị nổ máy đi về nhỏ nghe được giọng con trai.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cuộc sống của hắn

- Sao học về muộn thế em – tên con trai đó gầy gò như bị xì ke ma túy, rồi thêm vài tên nữa tóc nhuộm đủ màu, quần áo cũng đủ màu không kém, nhỏ nghĩ nếu là ban ngày có người lại tưởng cột đèn xanh đỏ thì chết.

- Em câm à – tên khác thấy nhỏ im lặng chẳng nói gì.

- Tôi... - nhỏ ấp úng.

- Ở lại chơi với bọn anh một lát đi, cô em cũng xinh gái mũm mĩm nữa anh thích – tên khác tới gần nó hơn, nhưng nó quát lớn.

- Tránh ra.

- Hung giữ quá nhỉ, anh lại thích người cá tính như em đấy – tên mà nó nhận xét là bị xì ke đó tiến lại gần nó hơn.

Ngay tức khắc nó xem được qua ti vi cách xử lý tình huống khi gặp mấy tên cướp, nhưng đây không phải cướp nó nghĩ thế, rồi nhanh chóng dừng xe và tháo chìa khóa xe bỏ ngay vào túi, đường khi này vắng vẻ chả có ai mà nhỏ nghĩ nếu có thì họ cũng chẳng dám ra giúp đâu, bởi nhìn mấy tên xác xơ này cũng đủ làm họ bỏ chạy mất dép.

- Em làm gì vậy, bọn anh chỉ chêu em tí thôi mà – giọng nói càng bồn chồn càng khiến nó tức điên lên, khi này nó tức giận hơn.

- Bọn mày bị điên à, hay ma nhập bọn mày, giờ này éo ngủ đi ra đường làm gì vậy hả? mấy tên nghiện kia – dường như nó biết bọn chúng là người thế nào rồi, chửi mắng không thương tiếc.

- Cô em thông minh, biết vậy thì mau đưa tiền cho bọn anh đi mua thuốc rồi bọn anh tha cho – các tên khác cười cợt.

- Tao không ngu, hơn nữa tao cũng không có tiền đâu – nhỏ thẳng thắn.

- Không thì giao xe lại cho bọn anh cũng được – tên khác nhìn xe máy của nhỏ, xe bố mẹ nhỏ mới mua được vài tháng chiếc xe đời mới có hiệu là “RSX” nhỏ tức điên lên.

- Ngon thì bọn mày lấy thử tao xem.

- Nhỏ cũng gan miệng đấy, lên đánh nó cho tao – tên đầu đàn xì ke nói rồi ba tên khác cũng gầy gò như bị xì ke xông lên.

- Bọn mày như que củi thế này, tao thổi cái là bay chứ đòi đánh tao á, mơ đi nha.

Nhanh như chớp nhỏ được đi học mấy cái thế võ đơn giản để phòng thân, nhỏ mới học được ba tháng thôi vì đường về nhà nhỏ tối, vậy nên nhỏ năn nỉ mãi bố mẹ mới cho đi, sau khi học được ba tháng thì nhỏ nghĩ là tạm ổn nên không học tiếp nữa, khi nào cần thiết thì nhỏ sẽ tiếp tục học võ, giờ đây nhỏ vận dụng hết những cái học được vào “trận đấu” với mấy tên xì ke này.

Hai tên xì ke xông lên, nhỏ giơ chân đập bụng tên kia và dùng tay vả vào mặt tên còn lại, hai tên yếu dót mòng toi đầu chịu được ngã lăn ra đất, hai tên còn lại cũng xông lên, lần này nhỏ mạnh chân hơn, dùng chân đá mạnh vào chỗ hiểm của tên đầu đàn và dùng tay, vặn ngược tay của tên còn lại kêu cái “rắc” giống như là xương muông lìa khỏi tay rồi ý, cái tên bị nhỏ vả nhẹ thì vẫn còn sức đứng dậy đánh, nhưng nhỏ tháo ngay cái mũ bảo hiểm ra và giơ cao trước mặt tên đó.

- Muốn không?

- ... - tên đó lắc đầu lia lịa, nhỏ cười rồi cũng “phang” cho tên đó một cái nhẹ thật nhẹ, vào vai rồi đồng dạng tuyên bố.

- Đứng để tôi còn gặp lại các người nữa – nhìn những thân ảnh mảnh mai nằm dưới đất đau đớn, nhỏ cũng cảm thấy hơi ác nên nói thêm.

- Hôm nay tôi không vui vì bị trượt kỳ thi đại học lớn nên cũng mạnh tay, coi như các người tốt số nên mới gặp tôi, nếu gặp phải mấy chú công an xã giả dạng thì các người bị bắt hết rồi, thôi thì tôi chỉ có từng này thôi này đi nhậu trả hết mất rồi, gia đình tôi cũng không khá giả gì, từng này nhưng cũng đủ cho các người dùng thêm lần cuối, mau mà hồi lỗi đi đừng dính vào mấy cái nguy hiểm này nữa, có ngày không tìm thấy xác nữa đâu, tôi sẽ thường xuyên lui tới chỗ này, các người khôn hồn thì tránh xa ra đừng để tôi nhìn thấy đấy – nhỏ để lại tờ năm mươi ngàn rồi đội mũ lên xe chạy về, mỉm cười coi như mình làm được việc tốt.

Mấy tên kia chắc đầu óc bả đầu hết cả lượt, nhặt tiền của nhỏ lên rồi tức tốc đi mua thuốc để thỏa mãn thú vui của mình.

Dùng trước cổng nhà, nhỏ khẽ mở cổng to màu đen trước mặt rồi dắt xe vào tới hè thì lấy chìa khóa ra khóa cổng, nhà nhỏ có cái sân phía trước khá là rộng rãi nhà được xây kiểu nhà ống dài, có hai phòng ngủ và một phòng khách và phòng bếp phía cuối nhà, đường luồng của nhà nhỏ được bố thiết kế to và rộng, dùng làm chỗ ngồi ăn cơm có thể chứa được ba mươi người, cạnh nhà nhỏ còn có cái nhà ván ngày xưa gia đình nhỏ ở, nhưng giờ xây nhà mới rồi nên nhà đó tạm gọi là bếp nhờ, để khi có cỗ bàn thì sử dụng bếp củi để nấu ăn, còn bình thường là nấu bếp ga trên nhà, xung quanh nhà nhỏ là vườn mẹ nhỏ trồng ít rau để đi chợ bán, được rào chắn cẩn thận và xây gạch phía trước để tránh bò bê vào ăn rau, nhà nhỏ còn có bốn cây xoài, một cây mít, hai cây na, một đàn mía và một hàng củ sắn được trồng xung quanh nhà, nếu nhìn tổng thể thì trong xóm nhà của nhỏ được gọi là sạch sẽ và đẹp nhất ở đó, vì được xây một cách đầy đủ, có cả cổng cửa hàng hoành không như ngày xưa, thường thì nông thôn ít nhà có cổng.

Mở cửa cạnh nhỏ đất lên nhà được lát đá hoa sậm màu, nhìn cho đỡ bẩn ấy mà, nhỏ thấy cả nhà đã ngủ hết rồi, nhưng vẫn để điện ngoài hè và đường luồng cho nhỏ về, mở tủ lấy chai nước ô long “tủ lạnh nhà nhỏ có rất nhiều đồ ăn và nước uống” nhà nhỏ cũng như bao nhà nông thôn khác nuôi gà, lợn, rồi cả bò nữa, mấy con cún mà này biết nhỏ về nên mấy chú cún quẫy đuôi mừng rỡ.

Xong xuôi vào phòng lấy bộ đồ đi tắm và nhận được tin nhắn từ Trà em, Hà và An chủ yếu là hỏi nhỏ về nhà chưa, rồi bảo nhỏ là mai bọn bạn đi tới trường nhập học rồi từ sớm, tầm năm giờ sáng theo chuyến xe khách mà bọn bạn đã mua vé, nên nhỏ sẽ chẳng ra tiễn được, sẽ phải xa nhau một thời gian rồi, chắc vài tháng ấy mà. Trả lời xong hết lượt nhỏ nhìn qua cô em gái ngủ ngon lành, nhỏ nhắm mắt nằm ngủ cho tới tận sáng và nhận tin nhắn từ ba cô bạn “hẹn gặp lại sau nha các sĩ tử”.

Và cuối cùng thì niềm vui rồi cũng tới với nhỏ, sau giờ ăn cơm trưa, cả nhà nhỏ đang ngồi ăn tráng miệng trái cây thì chú đưa thư từ xã mang xuống nhà nhỏ phong bì thư, nhỏ đang suy nghĩ trong đầu nên chạy ra lấy và được chú xã nói thêm.

- Cái này chú xin lỗi nha, thư đến từ một tuần rồi mà chú quên mất chưa mang đến cho cháu được, cái này chắc chắn là điểm thi của trường đại học mà cháu mong muốn đúng không, chúc mừng cháu nha.

- Vâng, không sao đâu chú ạ, cảm ơn chú nhé – nhỏ vui vẻ nhận lấy và mang vào nhà.

Mở phong bì ra và nhìn thấy điểm số của mình, và còn có cả giấy báo nhập học nữa, không nghi ngờ gì nữa chắc chắn là nhỏ đậu rồi nhỏ vui mừng lắm, bố mẹ và em nhỏ cũng vui không kém, thế là nhỏ được đi học rồi, ngay tức khắc nhắn tin cho ba cô bạn thân thông báo tình hình, ai cũng chúc mừng nó thời gian nhập học trùng khớp như ba cô bạn kia, nên bố nhỏ tức tốc đi mua vé ngay ngày mai nhỏ được vào Sài Thành nhập học.

Chúng ta quay lại với hán thôi, này giờ nữ chính chiếm hơi nhiều diện tích rồi nhì, cũng tại vì nam chính ít nói quá nên nữ chính nói luôn rồi.

Bảy năm trôi qua hán đã trưởng thành hơn rất nhiều, cũng theo gót bố mình là học võ và giờ cũng gần như là giỏi như bố mình, nhưng giấc mơ về người bố bị một ông sư chùa đưa đi luôn hiện hữu trong đầu hán, tâm trí hán bị chiếm trọn bởi giấc mơ ấy, và mỗi lần tỉnh dậy người hán đều mệt mỏi, và mồ hôi có lần hán phải uống thuốc cả một thời gian dài để trấn tĩnh tâm trí, hán cũng cho người đi lục khắp các chùa, để hỏi tung tích nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh.

- Vẫn chưa có kết quả sao – hán xỏ tay túi quần nhìn Mon, hán lạnh nhạt nhưng không lạnh nhạt với Mon.

- Dạ chưa ạ, cậu chủ đừng lo lắng rồi chúng ta sẽ tìm ra ông chủ ạ, mời cậu chủ dùng bữa - Mon cung kính.

- Được rồi, lát tôi tới công ty – hán nhàn nhạt.

- Cậu chủ... cậu có nên đi học đại học không ạ, tôi sẽ cho người bảo vệ cậu chủ.

Mon thoáng buồn vì từ khi ông chủ ra đi thì cậu chủ dường như lơ là việc học hơn, bình thường cậu chủ đạt giải thi giờ chỉ là trung bình, kết thúc lớp 12 tới giờ cũng được một năm rồi, mà cậu không học đại học chỉ lo cho việc ở công ty, nhớ lại ngày trước ông chủ có dặn Mon phải chăm sóc cậu chủ nếu như không có ông ở bên, cho cậu chủ đi học đẳng hoàng.

- Học ư... - hán đôi mắt buồn ấy rất buồn.

- Dạ vâng ạ, bây giờ các sĩ tử đang nhập học để chuẩn bị cho năm học đại học mới, chỉ cần cậu chủ thích thì sẽ được đi học luôn mà không cần thi đâu ạ
- Mon cung kính, mon cũng đã được ông chỉ hướng cho cậu chủ học trường Đại học quốc tế rồi, cũng đã chuẩn bị đầy đủ hồ sơ và mọi thứ xong xuôi cả rồi.

- Để tôi suy nghĩ sau – hấn phẩy tay cho Mon lui ra ngoài, hấn dùng bữa xong thì cũng tới công ty.

Vì một vài trục trặc nhiều người còn nghĩ là tòa cao ốc như rồng mắt đầu, bây giờ nhiều người đã không xin vào đây làm nữa, và cũng không được đứng đầu như trước nữa mà hiện đang xuống thứ năm thôi, chỉ còn những người trung thành với ông Thiết Cung nên còn ở lại chống trụ, và phụ giúp hấn rất nhiều nên mới còn trong top.

Chỉ có hấn và Mon và một vài người làm biết chuyện sự ra đi đầy bí hiểm của ông Thiết Cung thôi, báo chí hay bất cứ ai tới phỏng vấn hấn đều khước từ câu trả lời, theo sau là một đàn vệ sĩ nên cánh nhà báo cũng đành bất lực mà rút lui, nhưng vẫn cho người thường xuyên theo dõi chuyện xảy ra với hấn, những chuyện đời tư xung quanh hấn luôn khiến nhà báo dòm ngó.

Sau khi yên vị trên ghế ngồi tầng thứ 101 của tòa cao ốc, hấn mệt mỏi nhìn đồng giấy tờ trước mặt chất cao như núi, không một ai xin vào tòa cao ốc này làm việc cho nên hấn đành làm hết mọi việc còn lại, Mon cũng phụ giúp hấn rất nhiều.

Giờ nghỉ trưa thì có Mon mang cơm tới bởi hấn rất ít lộ diện ra ngoài nhà báo sẽ không tha cho hấn, nên Mon thường xuyên mang cơm tới cho cậu chủ cũng thành thói quen, và lại hấn chỉ thích ăn mỗi cơm do Mon nấu thôi, rất hợp khẩu vị.

Trên xe hấn được Mon chở về đi ngang trường Đại học quốc tế, nhìn xung quanh thấy rất nhiều sinh viên chắc là đang ngắm trường, hấn tự dung nói Mon dừng xe một chút, theo ý cậu chủ Mon vui về.

Hấn mở cửa xe bước xuống trước con nất ngõ ngang của tất cả các sinh viên ở đó, một vài gia đình giàu có thì biết hấn nên nói con mình tránh xa một chút, hấn cũng vô tâm thôi phía sau hấn có Mon và bốn tên vệ sĩ theo hầu, hấn ngang nhiên đi vào thăm quan ngôi trường một lượt, và các sĩ tử khác thấy hấn con gái thì ngưỡng mộ vì độ đẹp trai lại sang giàu của hấn, nhưng không dám chụp hình vì có mấy tên áo đen kia, con trai thì có chút tiếc nuối cả về giá thể và nhan sắc không bằng hấn, hấn đi tới đâu là học sinh ngóp ruồi tới đó vẫn thản nhiên đi không nhìn lại làm gì, dạo một lượt rồi hấn cũng lên xe ra về.

Chỉ là hấn muốn xem thử trường nổi tiếng quốc tế nó như thế nào thôi mà, cũng không tới chút nào, còn ý tưởng đi học thì hấn vẫn chưa quyết định ngay được.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hành trang vào đại học

Vì là nhỏ đậu vào trường nổi tiếng nên hôm nay nhỏ chuẩn bị rất nhiều thứ như: quần áo, vở bút... đi học, còn được sự dặn dò rất kỹ lưỡng của người mẹ thân yêu, nhỏ ậm ừ nghe và gật đầu nhanh chóng, nhỏ thi vào trường với số điểm gần như là tuyệt đối, nhỏ cũng không nghĩ là mình giỏi như thế, bố nhỏ thịt con gà và mua rất nhiều đồ ăn coi như là ăn mừng nó đậu Đại học, nói thế chứ bình thường ở nhà thịt gà và đồ ăn nhà nhỏ đâu có thiếu đâu, chỉ là ăn cho may mắn để học tốt ấy mà, hai cô em nhỏ có vẻ buồn lắm đấy, quãng đời sĩ tử của nó sắp bắt đầu rồi.

Trong Sài thành có con của chú tên Đạt sẽ đưa nhỏ đi tìm phòng trọ hoặc là ở ktx tùy nhỏ, lúc đi thi thì bố nhỏ đưa đi rồi, cũng biết trường rồi, nên lần này không cần theo nhỏ vào tìm phòng nữa, nói thì nói thế chứ họ hàng của nhỏ trong Sài thành cũng không phải ít mà suy ra là toàn chú bác thuộc dạng nhà lầu xe hơi, lần thi Đại học đã được bố nhỏ đưa đi vào nhà các cô chú chơi rồi nên nhỏ biết, trong đây thì nhỏ thuộc dạng là đàn chị của con các chú kia ý mà, nhưng nhỏ không có ý định lợi dụng gì họ đâu nhé, chú nhỏ nghĩ ý bảo nhỏ vào ở nhà cô chú cho tiện đi học, không thì nói con chú chở đi học cũng được đằng nào thì thằng Đạt con chú cũng học tới lớp mười là không học nổi nên chỉ ở nhà chơi game suốt thôi, bố mẹ bảo lấy vợ mà chả có ma nào lấy cả, nhỏ cười tùm tùm rồi từ chối khéo thôi, chứ cái kiểu sinh viên đi học xa nhà ở nhà cô chú sẽ có cái gọi là “mất tự do” giả dụ nhỏ đi chơi về muộn là bị mắng, không thì mách bố mẹ rồi họ lại lo lắng thêm, nhỏ muốn ở một mình cho thỏa thích tự do và đi đây đi đó chơi.

Nhỏ đọc rất nhiều thông tin về quãng đời sinh viên với mì tôm và sự thiếu thốn đủ thứ, cười mím chắc vào đấy mua sẵn thùng mì trước đằng nào thì cũng phải trải qua hết ấy mà.

Bây giờ nhỏ đang đứng ở bên xe chờ xe tới và đưa nhỏ đi học thôi, bên xe khi này rất đông người chủ yếu là sĩ tử như nhỏ cả, nhỏ không thích mang nhiều thứ nên nhỏ chỉ có một cái valy, và nhỏ nói mẹ muốn nhét gì vào đấy thì nhét miễn sao vừa là được, đơn giản là nhỏ không thích công kênh, bố nhỏ chở nhỏ ra xe và ngồi chờ.

Nhỏ còn nhớ là mẹ cho nhỏ hai triệu tiêu trong một tháng và tiền để nộp học phí nữa mẹ nhỏ đã gửi vào thẻ nhỏ rồi, khi nào đóng thì ra rút thôi, mà mẹ còn bảo tiêu tiết kiệm thôi nhưng hết thì cứ gọi về nhà nói bố gửi cho, nhỏ cười tít mắt, rồi nhớ lại mẹ nhỏ dặn trong valy nào là: chăn, gối, sữa, trái cây, nước uống kêu nhỏ mang vào để mà ăn dần hết thì mua mà ăn chứ đừng nhịn làm gì, nhỏ lại mỉm cười khi mẹ vẫn là người hiểu mình nhất.

Chiếc xe tới nơi và nhỏ được chú lơ xe cất valy dưới gầm xe, bố nhỏ còn cho nhỏ thêm 100k để đi đường ăn uống, nhỏ leo lên xe giường nằm số giường là bảy, rồi nhìn lại bố ở dưới sau khi các sĩ tử lên đủ hết thì xe dần dần chuyển bánh, nhỏ vẫy tay chào bố, chẳng hiểu sao nước mắt nhỏ không tự chủ mà rơi xuống, quay người nhìn lại thì bố nhỏ cũng ngồi lên xe máy về, nhỏ nằm ở tầng hai và sát tấm kính, nên nhỏ cứ nhìn bố nhỏ mãi cho tới khi lấp bóng thì thôi, nhỏ biết gia cảnh nhà mình và cũng như bao nhà khác, bố mẹ nào cũng muốn con mình thi và học trường nổi tiếng, để sau này có việc làm không như những đứa nhà giàu kia, chả làm gì cũng có tiền tiêu mà bố mẹ lại được làm công chức nhà nước, đợt này nhỏ đậu vào trường Quốc tế cũng coi như

là nhỏ không phụ công bố mẹ đã nuôi nhỏ mười mấy năm trời và đặt niềm tin rất nhiều vào nhỏ, nhỏ tự hứa là sẽ không làm bố mẹ thất vọng.

Mở điện thoại đeo tai phone nghe nhạc, nhỏ nghe trúng phải bài “Nhật ký của mẹ” lại khiến nhỏ nhớ nhà hơn rồi, nếu như người ngoài nhìn vào thì nghĩ nhỏ là con nhà có điều kiện, nhưng lại không thích khoe khoang vì nhỏ ăn mặc rất đơn giản, là áo thun màu đỏ ôm vào người, cái quần bó đen mái tóc màu đen được búi lên, cái tướng của nhỏ được gọi là mũm mĩm và chiều cao khiêm tốn, nước da trắng nõn không tì vết làm nhỏ nổi bật giữa đám đông, hơn hết là khuôn mặt hơi tròn và đôi môi nhỏ xiu màu hồng nhìn mà yêu, nếu như nhỏ ăn mặc sang chảnh thì các hotgirl khác chưa chắc đã đua kịp, huống gì giờ nhỏ chỉ ăn vận đơn giản thôi và đặc biệt là cái điện thoại hiệu “Gione G5” màu trắng màn hình cực to 5.5 inch đó cũng là chiếc điện thoại mà nhỏ thích nhất, từ giờ về sau nhỏ không hề muốn xài cái khác cho dù khi đó nhỏ đã có điều kiện để mua cái xịn hơn, tính ra tiền thì cái đó chỉ có giá dưới bốn triệu thôi, nhưng kiểu dáng hình chữ nhật vuông bốn góc làm nhỏ thích thú hơn.

Nhỏ nằm ngủ và hẹn giờ nghe nhạc khoảng mười phút là nhạc tự tắt. Trước đó thì nhỏ cũng kịp nhắn tin cho Đạt.

- Mai chị tới sớm đó em ra đón chị nhé

- Oker chị

Nó yên tâm chìm vào giấc ngủ.

.....

Hắn lại tới công ty như mọi ngày và làm công việc như mọi khi trên tầng 101 của tòa cao ốc, ai mà yếu tim sẽ không thể ở trên này lâu hơn được.

- Thừa tổng giám đốc, chuẩn bị tới giờ họp giao ban rồi ạ - Mon trong công việc xưng hô rất lễ phép, hơn nữa chưa được sự cho phép của chủ tịch là bố hắn Thiết Cung nên chưa thể gọi hắn là chủ tịch.

- Được rồi – hắn cũng ký xong tập bản thảo, hắn càng không nghĩ gì về chức vụ hay cách gọi của mình, đứng dậy với lấy áo khoác rồi cùng Mon tới họp.

Vất chân chéo trong cuộc họp giao ban, hắn cũng rất bàng hoàng khi có thêm một đối tác làm ăn mới muốn đầu tư vào tập đoàn hắn, trong khi người muốn ra không được, đây lại muốn chui đầu vào rọ, nhưng hắn cũng không biểu lộ gì ra mặt cả chỉ nhìn người đàn ông đã ngoài năm mươi giải thích mọi lý do mà ông cho là thích hợp để đầu tư vào cao ốc của hắn, sẽ làm cao ốc nâng lên một bậc cũng bởi vì vị trí của đối tác này là thứ sáu.

Và sau khi ông trình bày xong thì con gái của ông, cô gái có nét đẹp kiều kỳ, cô đeo cặp kính với gọng màu trắng nhìn rất ra dáng người chừng chạc, đứng dậy tiến tới gần hắn và đặt trước mặt hắn bản thảo của tập đoàn nhà cô.

Có vẻ hơi run nên cô gái đã lỡ tay làm đổ cốc nước lên áo hắn, đôi lông mày hắn khẽ nhíu lại, cô gái cảm giác sợ hãi và bàng hoàng, cúi đầu xin lỗi rồi rít trong lúc cấp bách cô chỉ kịp lấy khăn tay của mình lau đi thôi, mọi người không khỏi bàng hoàng.

Nói mới nhớ là hắn từ trước tới nay, phải nói là từ bé tới giờ hắn chưa bao giờ nhìn bất kỳ người con gái nào, trong khi xung quanh hắn thì xếp hàng dài mong mỏi, là người ở với hắn từ bé Mon biết hắn chưa từng tiếp xúc với người con gái nào, ông cũng rất lo cho cô gái này, chỉ cần cái nhíu mày của hắn là mang tới bao nhiêu sự rắc rối cho người gây nên tội.

- Dừng lại – cảnh tượng trước mặt hắn là người con gái xa lạ đang động lên người hắn, điều mà trước nay chưa ai dám làm, hắn rất tức giận.

- Dạ tôi... tôi xin lỗi tổng giám đốc – cô gái xin lỗi rồi rít.

- Tôi sẽ xem qua bản thảo này, cuộc họp kết thúc tại đây – hắn nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt mình, nhìn một lượt hắn đã tha cho cô gái bởi trong tim hắn nhói lên một cảm giác nào đó khó tả, nếu là người khác hắn không bao giờ tha cho dễ dàng như thế, hắn đứng dậy và cùng Mon bước đi.

Những vị chức vụ khác cũng hiểu được phần nào nên họ tới an ủi hai bố con ngỡ ngàng kia.

- Một khi tổng giám nói là xem qua thì chắc chắn sẽ được chọn nên hai người yên tâm nha – vị quản lý marketing nói.

- Dạ vâng, cảm ơn trưởng phòng – bố cô gái cúi đầu cảm ơn.

- Ấy sớm muộn gì chúng ta cũng là cùng một thuyền hơn nữa ngài còn là chủ tịch của tập đoàn lớn, chúng tôi chỉ là nhân viên thôi, còn phải nhờ chủ tịch và tiểu thư giúp đỡ nhiều – quản lý phòng khác nói và cười.

- À vâng – cô gái đỡ bớt sợ hơn và cười nhẹ.

Trên xe Mon chở hắn về mà trong tâm trí hắn chỉ hiện lên người con gái khi nãy.

- Dạ cậu chủ có tâm sự gì sao ạ - Mon lễ phép nhìn qua gương chiếu hậu.

- Cô gái đó – hắn nói lấp lửng

- Dạ đó là tiểu thư Trần Lâm An là con một của Trần gia – Mon đã được xem qua lý lịch của cô gái đó.

- ... - hẳn không nói gì thêm cả, nhắm mắt và nghĩ về cô với cái tên Trần Lâm An.

Mon có chút rạo rực trong lòng, cách biểu hiện khác thường của cậu chủ là sao? Bình thường chắc chắn cậu chủ sẽ cho kẻ đó nhẹ là rời khỏi và nặng là phá sản, thế nhưng cậu chủ lại nhu mì hơn với con gái không lẽ cậu chủ cảm giác thích rồi.

.....

Chiếc xe khách của nhỏ đã dừng tại bến xe vào lúc sáu giờ sáng rồi, nhỏ kịp gọi cho em Đạt tới đón và nhỏ ngồi chờ trong nhà chờ xe, vì lần trước đi thì nhỏ đã bắt gặp những trường hợp xe ôm rồi, bến xe rất đông người và đặc biệt là có những người rảnh rỗi, không biết làm gì chỉ đi lang thang trong bến xe, để chờ người nào ngu ngơ mới vào mà không biết đường đi, họ sẽ giúp đỡ nhưng sau khi đi tới nơi, thì họ đòi vài chục nghìn có thể là trăm nghìn tiền công, bởi bến xe rất rộng, người lần đầu tiên đặt chân xuống chắc chắn không biết đi đường nào hết, bến xe này đêm cũng như ngày khi nào cũng đông đúc cả đặc biệt là dịp nhập học của sĩ tử thì càng đông hơn, nhỏ chọn được cái ghế trống còn sót lại trong nhà chờ, nhìn cảnh người nằm la liệt vì bị say xe mà nhỏ cũng muốn choáng.

Nhỏ mở điện thoại rồi gọi cho bố mẹ thông báo là nhỏ đã tới và em Đạt cũng đang trên đường tới đón nhỏ, nên bố mẹ nhỏ bớt lo hơn, cảm giác xa con thì chắc bố mẹ nào cũng giống như nhỏ thôi.

Ba mươi phút sau thì điện thoại nhỏ cũng reo, nhỏ biết ai rồi đấy mỉm cười nghe máy sau khi định vị được vị trí nhỏ kéo vali đi ra phía Đạt, nhỏ thoáng nghĩ nghe chú nhỏ là bố Đạt nói, từ nhà chú ra bến xe gần lắm sao Đạt đi lâu thế nhỉ.

- Chị Đào – Đạt vẫy tay cao lên cho nhỏ thấy, mỉm cười nhỏ đi tới gần Đạt.

- Đạt – nhỏ có chút nghi ngờ nhìn Đạt.

Đạt ngồi trên con AB cái tướng thì mũm hơn cả nhỏ nữa, mặc nguyên bộ đen.

- Chị đợi em lâu không – miệng nói tay lấy mũ bảo hiểm đưa cho nhỏ rồi với cái vali nhỏ mà đặt lên đằng trước xe.

- Không lâu đâu khoảng ba mươi phút thôi à, nhanh lắm – nhỏ nhận cái mũ rồi ngồi vọt lên con xe xịn cùng Đạt đi về, chọc Đạt, cả hai đang chạy trên đường, nhỏ chép chép miệng “đường đông vắng”, Đạt cười cười rồi kể công mình dậy sớm.

- Chị cũng biết là em phải dậy sớm rồi còn vscn thay quần áo, may là em còn chưa ăn sáng đấy nhá, giờ chị em mình đi ăn rồi về nhà em

- Em ngon nhỉ, đi đón chị, chị dặn trước là xe tới sớm mà em không dậy sớm được à, chỉ có em mới thể thôi chứ chị ở nhà là dậy từ năm giờ rồi đấy.

- Haizzz... nhà chị khác nhà em mà, nghe bố em nói nhà chị có con gì gì đó chuyên dậy sớm nên nhà chị phải dậy mà chăm sóc nó, nhà em chả có con gì, có mỗi con mèo bé tí tẹo, cho nó ăn khi nào chả được mà đôi lúc nó còn chả buồn ăn nữa cơ, còn ngủ thì nó ngủ nướng còn hơn cả em, nên dậy sớm chẳng có việc gì để làm hết à.

- Đúng là khác nhau quá mà, nhà chị là làm nông với mấy con gì gì đó là con bò, con heo, con gà còn con mèo tin tin nhà em thì cho nó nhịn cũng được, con mèo nó mà nằm gần em nó chả muốn dậy đâu.

- Chị chê em đấy à, tối qua em chơi game tới bốn giờ sáng giờ em ngủ được có hai tiếng là phải dậy rồi, chị thấy có tội em không chứ.

- Chị biết em quá mà, người gì đâu mà ngủ như heo à đâu con heo nhà chị nó dậy sớm lắm ấy, em được xếp vào hạng con “siêu siêu lười” mới đúng, mà em cày game thế thì được cái gì.

- Thì em nạp tiền nâng cấp đồ hiếm và lực chiến cao thì sẽ lọt top BXH giữ những vị trí cao mà ai cũng mơ ước... bala... bala... - nhỏ và Đạt cứ nói tùm lum chuyện trên đường về nhà Đạt.

Sau đó Đạt để vali đồ của nhỏ trong nhà Đạt lúc này chú đã đi làm rồi, còn cô thì ngủ chưa dậy nên nó chưa chào được ai cả, Đạt chở nó đi ăn sáng trước đó thì nó kịp vscn nhé.

Cả hai dừng tại quán phở mắc nhất ở đó, ở chỗ của Đạt đúng là thành thị, đâu như chỗ nó đất đai thừa thãi đầy ra, mà ở đây giờ nó mới hiểu “đất chật người đông” chỉ một mảnh đất có khi chỉ bằng cái phòng khách nhà nó thôi, nhưng người ta vẫn ở được mà còn mở cả quán ăn nữa, nó nghĩ cho tiền có khi bố mẹ nó cũng không thêm ở ấy chứ.

- Chị ăn gì, ở đây có phở bò, bún bò, bún bò Huế... - Đạt và nhỏ ngồi cái bàn hai người.

- Chị thích ăn phở bởi sáng nào bố chị cũng nấu cho chị ăn – nhỏ cười híp cả mắt và kể công sức của bố nấu cho mấy chị em nhỏ ăn.

- Cái gì, chị không nấu mà để bác nấu à, con gái mà làm biếng – nói rồi Đạt nhìn qua cô nhân viên kêu một phở tái và bún tái.

- Chị không có làm biếng chỉ là chị nấu không được ngon mà bố chị nấu ngon mà – nó lí nhí.

- Đúng là bác chiều mấy chị quá đấy, nhà em sáng đến ăn ngoài không thì mua về ăn, bố em cũng vào bếp nấu nhưng chỉ ngày nghỉ thôi à – Đạt thăm thẳm nhìn mộ bố nhỏ.

- Đúng rồi, em ngủ như thế mà ăn uống gì chứ.

Lát sau cô nhân viên mang hai tô nóng hổi ra trước mặt nhỏ, nhỏ ăn được vài miếng, mà cũng may là cơ thể nhỏ ăn được tuốt các kiểu gia vị, nên các món trong này họ bỏ đường vào mà nhỏ ăn ngon lành, chợt nghĩ “nếu cho bố mẹ ăn chắc họ đồ đi mất” rồi cười, Đạt cũng chả hiểu sao nhìn nhỏ rồi cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thăm quan thành phố

Hoàn thành công việc ăn uống ra tính tiền, nhỏ cũng hoảng hồn khi đắt như thế những một trăm nghìn hai tô, đúng là giàu có khác ăn cái gì cũng khác người thường, nhỏ có ý trả lại tiền cho Đạt thì nhận được cái cốc đầu đau điếng, và cái giọng nói thảm cảnh “chị mà cũng có tiền trả á, sinh viên có mấy tiền đâu, để dành đó mà dùng cái khác, lát em cho thêm” nhỏ thoáng buồn, chê nhỏ nghèo chứ gì, hích nhưng nhỏ cũng không làm được gì cả, sau đó Đạt hỏi nhỏ thích ở ktx hay là ở trọ nhỏ đáp gọn là ở trọ đi, ktx đông dễ mất đồ lắm, nhỏ học kỹ những cái cần thiết trong quãng đời sinh viên rồi mà, nhưng trước hết thì nhỏ trở về nhà Đạt ngủ một giấc cái đã, về nhà Đạt mà cô vẫn chưa dậy nên Đạt nói nhỏ lên phòng trên tầng ba mà ngủ đối diện phòng Đạt đấy mà, nhà Đạt nhiều phòng lắm nên thoải mái đi.

Nhỏ được Đạt dắt lên phòng và còn nói phòng cô là tầng hai, mở cửa Đạt giới thiệu trong phòng có giường, gối nệm rồi có cái điều hòa nữa, đây là nhà vệ sinh, phòng rộng rãi to hơn cả phòng ngủ nhà nhỏ, nhà Đạt có bốn người mà có những sáu phòng tha hồ mà ngủ, nhỏ nằm xuống cảm giác thật thoải mái, chưa được lâu nhỏ nghe thấy tiếng Đạt chơi game phòng đối diện chả ngủ được, bước qua phòng Đạt.

- Em hết to quá chị không ngủ được – mở cửa nhỏ hậm hực, Đạt nghe nhạc chả nghe nhỏ nói, nhưng nhìn qua kính máy tính thấy nhỏ, Đạt mới bỏ tai nghe quay đầu thấy, mặt nhỏ hậm hậm cũng hiểu chút ít.

- Hi hi, em nghe nhạc có biết gì đâu

- Sáng em nói là ngủ được hai tiếng, giờ ngủ đi chứ?

- Em hết muốn ngủ rồi, em chơi lát em ngủ sau

Nó hậm hực đi ra nhưng Đạt gọi lại.

- Ê chị heo, có muốn nghe nhạc cho dễ ngủ không?

- ... - nhỏ quay người lại rồi cười gật đầu cái rụp. Nghe nhạc là sở thích từ bé của nhỏ rồi.

- Vào nằm đây em mở nhạc cho nghe, phòng đó không có nhạc đâu.

Thế là nhỏ bị Đạt dụ, nằm trên giường Đạt, nhỏ chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, Đạt thì mở nhạc cho nó nghe mở vài bài hát trong list nhạc mà Đạt rất thích, nhỏ đang đóng tai lên mà hưởng thụ nhưng ai ngờ nhỏ cảm thấy bị hông lỗ tai luôn ý, Đạt mở nhạc sàn mà toàn gái xinh nhảy điên đảo cái loa máy tính Đạt vận hết volum, rồi cái đầu lắc lắc cái tay bấm game lia lịa, nhỏ nhìn chỉ muốn phi cho Đạt một đôi dép vào đầu thôi, nói là nhạc dễ ngủ mà lại thành nhạc dễ nhảy.

Thế là Đạt mở nhạc khác cho nhỏ, nhạc này có vẻ không xập xình nhẹ nhàng hơn thế nhưng khi cất tiếng hát, à không phải là cất tiếng đọc thì nhỏ nghe như tự kinh, Đạt mở nhạc phật cho nhỏ nghe mới ghê chứ, nhỏ chẳng thích tạo nào, đứng phắt dậy đi về phòng mà Đạt kéo tay nhỏ lại xin lỗi rồi cười, lần này Đạt mới mở nhạc đúng ý mà nhỏ thích, đó là trang nhạc.vn trong này luôn cập nhật nhạc mới, và nhạc nghe rất là chất lượng đấy nhé, mỗi tháng sẽ có một tệp bài hát mới, nhỏ cũng chẳng giận dữ nữa mà nằm ngủ quèo một giấc ngon lành, Đạt nhìn nhỏ ngủ rồi mỉm cười “chị heo dễ thương quá” tiếp tục công việc chơi game của mình.

Nằm ngủ đó rồi cũng tới gần trưa nhỏ tỉnh dậy, điện thoại kêu là bố mẹ nhỏ gọi hỏi nhỏ đang làm gì, cả nhà đang ngồi ăn cơm trưa nên gọi cho nhỏ ấy mà, nghe được giọng ở nhà mọi người đang vui vẻ, nhỏ cũng vui lắm, nói chuyện xảy ra từ sáng giờ và giờ đang nằm ngủ, xong bố mẹ cúp máy.

Nhỏ nhìn xung quanh không thấy ai, mà thấy người mình nặng nề nhìn từ trên xuống thấy ngang bụng mình, có cánh tay để ngang người, nhìn qua thấy cái tên Đạt đang chép chép miệng, nhỏ nổi khùng lên đập một phát cho tên Đạt dạt vào tường lõm côm mờ mắt, nó trũng mắt bật dậy đứng thẳng lên điệu giọng nói, thờ dài rồi xỏ một tràng.

- Thấy chị ngủ phòng em thì em qua phòng đối diện ngủ chứ sao ngủ cùng với chị thế hả, nam nữ lớn cả rồi, em muốn chị mách mẹ em sao, mà bảo sao chú nói em chẳng có ma nào thêm lấy là vậy đó, ăn với ngủ còn không biết phân biệt đâu là chỗ nên và không nên ngủ nữa, hừ, bực mình

- Chị thì, ai biểu chị ngủ dễ thương quá chị, làm em ngồi ngắm mãi rồi lên ngủ chung luôn khi nào không hay lỗi đâu phải do em đâu – Đạt bị đập bụng đau đốn mà tỉnh dậy, nghe bà chị xỏ một tràng mà chẳng nói được câu nào.

- Em im ngay cho chị, đây mau chở chị đi tìm phòng trọ với tới trường nhập học nữa – nhỏ nghe Đạt nói cũng chút mủm lòng nên bỏ qua, dù sao cũng không ai làm sao cả, nói rồi nhỏ đi ra khỏi phòng luôn.

- Ô chị heo, đợi em coi – Đạt cũng theo nhỏ.

Xuống dưới nhà nhỏ thấy có cô đang nấu ăn, ngay lập tức bụng nhỏ réo lên, mặc dù mới ăn tô phở những năm mươi nghìn mấy tiếng trước, nhỏ chào cô rồi lấy trong valy ra ít đồ cho cô coi như làm quà và cho cháu cô một trăm ngàn nữa rồi vào phụ cô nấu ăn, nhỏ biết chẳng đáng là bao nhưng nhà nhỏ có sao cho vậy thôi mà, cô cười rồi nhận quà của nhỏ xong cùng nhỏ nấu ăn luôn.

Đạt ôm cái nhà vệ sinh mãi mới chịu ra, nhà bếp của nhà cô to bằng cái phòng khách nhà nhỏ, có bộ bàn ghế ăn rất mắc tiền phía trước cũng có một bộ ghế ngồi cũng rất mắc nữa, nhỏ nghĩ “nhà mình cũng có nhưng chắc bằng nửa giá thôi, he he” nói là phụ giúp cô nấu mà chủ yếu là ngồi nhặt rau, xắt cà rốt, cà chua... còn nấu là phần của cô hết, hai cô cháu vừa làm vừa nói chuyện với nhau rất vui vẻ, cô ngờ ý lần hai nói nhỏ ở lại nhà cô rồi kêu thằng Đạt chở đi học, trường cũng cách chỗ cô mười cây thôi à, nếu sợ bất tiện thì cháu lấy xe nhà cô mà đi học thích chiếc nào thì đi chiếc đấy, nhà cô bây giờ mua oto rồi nên ít đi xe ga lắm, bỏ không thôi à.

Nhỏ cười rồi từ chối khéo, nhớ lại những thứ đồ ăn hay phòng ngủ từ sáng giờ ở nhà cô, nhỏ thật muốn ở lắm nhưng mà trong đầu nhỏ vẫn nghĩ là không nên mềm lòng, rồi nhỏ lắng chuyện khác thôi, nghe tiếng xả nước trong nhà vệ sinh cạnh đó nhỏ mỉm cười với Đạt “giờ mới chịu ra cơ đấy”

- Ê chị heo, khi nào bụng em khó tiêu thì nhờ chị nhé – Đạt cũng chịu ra đang đứng ngay ngoài cửa xoa xoa cái bụng rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Được thôi nhưng lần tới chị không nhẹ tay như vậy đâu – nhỏ cười cười.

Cô cũng tham gia vào cuộc nói chuyện của nhỏ và Đạt, mà cả hai chỉ cười rồi nói trên trời dưới đất thôi, không nói chuyện chính gì cả, nên cô cũng không hỏi nữa.

Lát sau thì chú cũng về, nhỏ ra chào chú rồi chú hỏi chuyện sáng giờ thằng Đạt nó có đưa đón nhỏ đang hoảng không, nhỏ vui lắm khi cô và chú đều quan tâm nhỏ nhiều như thế, nhưng nhỏ không mềm lòng đâu nhé, chui tọt xuống bếp dọn cơm rồi ngồi ăn cơm với cô chú và cả Đạt, bữa ăn vui vẻ cũng nhanh chóng kết thúc, cô chú cũng không nói nhỏ ở lại nhà nữa vì nó toàn tránh câu trả lời thôi, nên nói Đạt tìm phòng sạch sẽ vào, mua tất cả đồ dùng trong phòng từ chăn gối nệm và bếp rồi xong nôi,... chuẩn bị y như căn nhà nhỏ ấy, nó xua tay ra hiệu là không cần đâu tự cháu mua được ạ, chỉ cần Đạt chở cháu đi tìm phòng với cho cháu tham quan trường thôi là được rồi, không cần nhiều như vậy đâu, thế nhưng cũng chẳng làm khác được.

Chiều đó trước khi nó đi còn được Đạt véo má nhỏ, rồi cho nhỏ luôn con gấu bông màu nâu to gần bằng người nhỏ nữa, còn chêu “đây là em đấy, tối ngủ nhớ ôm em ngủ nhé, dễ ngủ lắm ý” cô chú cười với cậu con trai từng ấy tuổi mà còn trẻ con, nhỏ cũng méo mặt vì to thế kia làm sao nhỏ giữ được chứ, Đạt hiểu nhỏ nên đặt lên giữa cho nó ngồi rồi nhỏ ngồi sau giữ, cô tới và đưa cho nhỏ một tờ năm trăm ngàn, nhỏ giật mình nhìn cô cười cười rồi hốt hải nói “cháu không nhận đâu, sáng giờ cháu đã nhờ cô chú nhiều rồi mà” nhưng cái giọng khó tính của chú cất lên khi đó nhìn chú rất đáng sợ, nhỏ đành nhận cho cô chú vui và cảm ơn cô chú rất nhiều, rồi ngồi lên xe để Đạt chở nhỏ đi tới trường, nhỏ còn nghe được giọng cô chú phía sau “rảnh thì ghé nhà cô chú chơi nha Đào” nhỏ cười tươi lại.

Sau cả một buổi tìm phòng thì nhỏ cũng ưng ý được cái phòng cách trường hai cây số và có xe bus cho nhỏ đi học nữa, vì nhỏ ở một mình, nên Đạt không đưa nhỏ tới mấy nhà trọ mà có nhiều phòng và các phòng còn đối diện nhau như thế rất bất tiện, nên Đạt rất mến nhỏ, kiếm cho nhỏ nhà trọ chỉ có bốn phòng duy nhất và cũng may là nhỏ tới sớm nên được cái phòng còn lại, phía trước có sân như vườn nhà, nói chung là rất oker và bà chủ già tuổi rồi nhưng nhà bà rất giàu có đấy, tính hiền lành dễ chịu nên nhỏ cũng rất ưng ý, phòng cũng rộng rãi và thoáng mát nhưng không có gác nhỏ chỉ nghe Đạt nói “có gác phòng sẽ nóng hơn” nên nó cũng không ý kiến.

Sau đó một chiếc xe ba gác chở đồ vào phòng nhỏ, sau khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, nhỏ mới dám lên tiếng, chưa kể là Đạt còn dặn dò nhỏ dọn dẹp nhà cửa thế nào nữa cơ, nhỏ cóc nhẹ đầu vì Đạt nói ngu quá, mấy việc đấy với nhỏ chẳng đáng gì cả.

- Sao nhiều thế Đạt, có mấy cái chị đâu cần thiết đâu, chuẩn bị thế có lố quá không?

- Không sao mà chị heo, cứ để đấy đi rồi sẽ có lúc chị dùng tới mà.

- Hết bao nhiêu tiền chị gửi lại, những thứ này chị thấy không cần thiết mà.

- Được rồi, chị cứ ngồi yên đó rồi em tính tiền cho nà!

- ... - ngồi im

- Đây tiền của chị đây, mau cầm lấy rồi dành đó mua đồ ăn trong ngày mà ăn, giờ chiều rồi để mai em đưa chị nhập học với thăm trường nha, em về cày game cái đã – Đạt để trước mặt nhỏ hai tờ mà lúc trưa mẹ Đạt đưa nhỏ rồi vọt ra xe phóng đi, bởi Đạt biết cô chị heo này sẽ làm gì mà. Nhỏ ứ ớ rồi cũng không đưa được với chiếc xe máy đó.

Nhìn lại căn phòng một lượt nhỏ dọn dẹp tất cả mọi thứ ngăn nắp theo ý muốn của mình, rồi nhìn lại một lượt nữa nhỏ nghĩ “đây có phải là phòng của sinh viên trọ không nhỉ” phòng sạch sẽ lát gạch hoa cả trên tường, nhà vệ sinh cũng thế mà tính nhỏ lại thích đẹp, thế là nhỏ dạo ra chợ gần đó mua giấy dán tường rồi mấy cái chuông gió treo lên nghe cho vui tai. Tối nhỏ ngủ ngon lành trên cái nệm giầy cả hai gang tay rồi ôm con gấu nâu to dùng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cảm giác khác khi gặp con gái

- Đã cho người tìm tới chùa thứ bốn trăm lẻ năm rồi thưa cậu chủ - một tên vệ sĩ được hấn cử đi tìm tất cả các chùa để tìm bố mình.

- Vẫn chưa thấy

- Vâng ạ, nhưng chúng thuộc hạ sẽ tiếp tục tìm kiếm ạ.

- Được rồi

Hấn cho người tìm tất cả các chùa trong và ngoài nước suốt mấy năm qua mà vẫn không có tăm tích gì, hấn thả chiếc điện thoại xuống ngồi thụp xuống giương vò đầu bức tóc, ngả lưng xuống mệt mỏi “bố đang ở đâu chứ”.

Như mọi ngày hôm nay hấn tới cao ốc để đưa ra quyết định với tập đoàn Trần gia, hấn vẫn còn nhớ cái tên Trần Lâm An.

- Chào tổng giám đốc Thành Khang – chủ tịch Trần gia là ông Trần Đông Hải cúi chào hấn trong phòng làm việc.

- Chào ngài Đông Hải – hấn cười nīm rồi ra bàn ghế tiếp khách và mời khách quý ngồi chúng ta bàn việc và đương nhiên là Trần Lâm An cũng tới và cúi chào hấn.

- Để không làm mất thời gian, hôm nay tôi mời ngài Đông Hải tới đây để hợp tác với cao ốc của tôi – hấn đưa tập bản thảo lần trước rất hài lòng.

- Thật chứ, thế thì tốt quá – Lâm An cô rất vui ra mặt và ông Đông Hải cũng không ngoại lệ.

- Tuy nhiên... - hấn nhìn Lâm An và nói.

- Tôi có thể mời An tiểu thư dùng bữa được chứ, không ngại thì cả ngài cũng đi cùng chúng tôi – hấn là Lâm An cũng thoáng ngạc nhiên “chúng tôi” như thân lắm ấy, nhưng trong lòng cô có cảm giác rạo rực.

- Tất nhiên là được ạ, thế nhưng tôi lại thất lễ vì có việc, sẽ không phiền nếu như mình con tôi đi với tổng giám đốc đấy chứ - ông Đông Hải cũng rất vui vì người thương trường ai cũng hiểu và biết hấn là người thế nào, chưa kể tới việc bên hấn chưa có cô gái nào, con ông thật may mắn khi được hấn chú ý tới, một khi là người của hấn thì bất kỳ ai cũng không được phép động vào.

- Bố à... - Lâm An kéo kéo tay áo bố mình, cô thì cảm thấy vui giống bố nhưng cũng là tiểu thư đài cát chỉ một lời mà đã bị dụ sao, dễ dãi quá đấy.

- Tiểu thư bận gì sao, vậy thì để khi khác cũng được – hấn nhíu mày.

- Ấy con tôi không bận gì đâu tổng giám đốc, chỉ là nó có chút ngại khi lần đầu tiên đi với người khác giới – ông hiểu con ông, cũng như hấn cả mà, rồi quay sang con mình nīm cười.

- Con đừng lo bố sẽ cho người tới chờ con về.

- Nhưng con... - Lâm An ngập ngừng, cô rất bối rối.

- Tôi sẽ chờ tiểu thư về lại Trần gia an toàn – hấn.

- Vậy phiền tới tổng giám đốc quá – Lâm An cười hiền, trong lòng hấn cảm thấy ấm áp.

- Vậy thất lễ rồi – hấn nhìn cô rất thích thú.

Thế là cô được chờ đi ăn tại nhà hàng trên tầng cao nhất ở đấy.

- Có vẻ tổng giám đốc là người thích độ cao nhĩ - hai người đứng trong thang máy không có ai cả, hấn bấm tầng thứ bốn mươi, còn cô thoáng sợ độ cao, nhớ lại khi qua cao ốc của hấn là cô đã lấy rất nhiều bình tĩnh mới có thể đứng vững được.

- Tiểu thư không thích à, tôi sẽ chuyển xuống tầng thấp hơn – hấn định bấm ngược lại.

- Dạ thôi ạ, làm việc ở cao ốc nên chắc chắn đây chỉ là tầng bình thường, tôi sẽ cố gắng quen dần – Lâm An cười cười.

Ngồi bàn ăn dành cho hai người, Lâm An từ tốn kêu vài món, hấn cũng như cô thôi.

Trong bữa ăn hấn và cô nói chuyện cũng xem như hiểu biết chút ít về nhau.

- Tôi nghe nói tiểu thư mới nhập học xong – hấn gấp miếng thịt nướng đưa lên miệng và nói.
- À dạ, mới hôm qua tôi đi nhập học năm nhất tại trường quốc tế, qua tuần là bắt đầu đi học rồi – Lâm An cười hiền cũng gấp thịt ăn như hấn.
- Vậy sao, học nhanh quá nhỉ - hấn cũng suy nghĩ đi học được rồi.
- Vâng, mà tổng giám đốc đang là sinh viên trường nào thế ạ, tôi mạo phép được biết không? – cô không hề biết về quá khứ và hiện tại của hấn, và hầu như không ai biết là hấn có đi học hay không nữa, nhưng họ đều nghĩ là để đạt được thành quả như thế thì chắc chắn đầu óc của hấn không phải bình thường.
- ... - hấn dừng việc ăn và nhủ mày không biết trả lời cô thế nào vì hấn không đi học hơn một năm nay rồi.
- Tôi xin lỗi đã hỏi việc không nên – Lâm An thấy hành động của hấn cô thoáng sợ, người theo chủ nghĩa nhẹ nhàng như cô thì chỉ cần bị dọa nhẹ là cô cũng có thể run bắn người khiếp sợ, huống chi trước mặt cô lại chính là một con “sói” mà không một ai dám động vào.
- Không sao, rồi tiểu thư sẽ biết thôi – hấn nhếch miệng, chắc là nên đi học thôi.
- Dạ - cô cảm thấy được an ủi hơn.

Hấn chờ cô về biệt thự Trần gia đợi cô vào nhà rồi hấn trở về, trên miệng nhếch lên cười hình bán nguyệt.

- Mon, tuần sau tôi sẽ đi học – sau khi tới nhà hấn thấy Mon và nói.
- Thật chứ ạ, cậu chủ không đùa tôi đấy chứ - Mon mừng như sắp khóc.
- Mon thấy tôi là người như vậy chưa? – hiểu cảm giác Mon nên hấn cười cho Mon vui rồi lên phòng nghỉ, nhưng Mon nói với.
- Vậy lát cậu chủ cùng tôi tới trường một chuyến ạ.

Hấn gọt tay vẩy vẩy kiểu được rồi lát tôi đi, còn lại Mon cười chảy nước mắt tiếp tục làm việc của mình và rồi mừng thầm nữa “cậu chủ thay đổi rồi ông chủ ơ”.

.....

Còn nhỏ ngủ như heo ấy, nói là ở nhà ngủ năm giờ dậy nhưng có lẽ những chuyện hôm qua làm nhỏ mệt mỏi, cũng may mà Đạt “ráng” dậy phi qua phòng nhỏ từ sớm, gõ cửa tới lần thứ năm thì nhỏ mới dậy mở cửa, bà chủ ở đó mỉm cười, cả dãy bốn phòng, phòng nhỏ số hai và phòng số bốn một cậu thanh niên ở đó cũng ở một mình như nhỏ, chỉ hai phòng này là sinh viên, hai phòng còn lại là cặp vợ chồng đi làm từ sớm tới tận khuya nên rất ít thấy mặt.

- Ô Đạt, sáng nay có tuyết rơi hử - nhỏ mỉm cười đầu óc rồi bù còn ngái ngủ nữa ra mở cửa.
- Chỉ tại mẹ lên gọi em dậy sớm qua chờ chị đi nhập học ấy, nếu không giờ em còn chưa lê thân dậy được đâu – Đạt hiểu ngụ ý chêm chọc của nhỏ rồi bước vào phòng nhỏ, thấy cách trang trí kiểu “diêm dúa” của con gái nhưng cũng rất bắt mắt khá là hài lòng.
- Được rồi, coi như em làm được việc tốt đi, ngồi đây đợi chị vsen – nó chui tọt vào rồi năm phút sau bước ra, đầu óc gọn gàng hơn được một xíu.
- À mà chị nói ở nhà ngủ dậy sớm lắm, chị lừa em đấy à, em gọi cả buổi sáng đấy.
- Chắc tại qua dọn dẹp phòng nên chị hơi mệt xíu, hi hi.
- Thôi được rồi, chị thay đồ rồi đi ăn với em xong chúng ta tới trường.
- Àu kê, đợi chị.

Thoắt cái nhỏ bước ra với mái tóc cột cao, cái áo phong trắng rất đơn giản nhưng ở ống tay xẻ nửa được đan bằng một sợi dây cùng màu và cái quần bó màu đen, với nhỏ thì mũm mĩm nên mặc màu tối một xíu cho nó “mi nhon”.

Cả hai đi ăn sáng rồi tới trường học, trước đó thì nhỏ cũng đi rút tiền đóng học phí và cầm hồ sơ để tới trường, nhỏ khoác cái ba lô hai quai màu đen sau lưng, rất ra dáng sinh viên rồi đấy.

Cả hai có mặt tại trường nhỏ cứ nghĩ như trong mấy bộ phim truyện, thì thường nhân vật chính tới nơi nào đó sẽ “không có nhiều người” nhưng, trước mặt nhỏ là gì đây “kiến à hay là kỷ không” sao mà đông thế không biết, kiểu này lạc là khó tìm à nha, trường quốc tế rất to và rộng rãi nhá, có những mười tầng học lặn, còn có cả cái sân trước và sân sau cực rộng rãi.

- Ngày nhập học mà chị, ít bữa đi học sinh viên được phân lớp rõ ràng sáng chiều, thì sẽ không nhiều thế đâu, chúng ta vào thôi chị - Đạt cũng biết chút ít.

Sau khi gửi xe thì Đạt cầm tay nó để dắt nó đi vì nếu không sẽ lạc, nó cũng hiểu và nắm chặt hơn.

Tìm mãi mới thấy cái phòng đào tạo của trường quốc tế, vì sân rộng quá mà người thì cũng không thấy ít tẹo nào, nhỏ cảm thấy ngộp thở khi người người đông thế kia, còn phải xếp hàng nữa, sau khi đề phiếu nhập học ở trong đó thì nhỏ ra ghế đá, mà không có cái ghế nào trống cả, nhỏ và Đạt đành ngồi trên thành hành lang vậy chờ người đọc tên mình.

Sau gần một tiếng sốt ruột đợi ở ngoài, thì cái loa phát thanh cũng phát được tên của nhỏ và cả ngày tháng năm sinh, cộng thêm số điểm của nhỏ để khỏi nhầm lẫn với các sĩ tử khác, các sĩ tử trầm trồ ngưỡng mộ nhỏ, và cũng ráng mà nhìn cho được nhỏ vào đóng học phí, các thầy cô làm ở phòng đào tạo rất ngưỡng mộ nhỏ, vì điểm thi của nhỏ thật tuyệt đứng đầu trong danh sách những người thi xuất sắc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chạm mặt không thiện cảm

Hoàn thành thủ tục thì nhỏ cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi đi ra ngoài tìm Đạt, cơ mà nhỏ không thấy Đạt ở đâu cả, gọi thì cũng không thấy bắt máy nữa chứ, nhỏ sốt ruột nhìn biển người trước mặt và xung quanh, xem có thấy Đạt ở đâu không nhưng không thể thấy vì quá đông, xung quanh nhỏ rất nhiều ánh mắt nhìn vì nãy đã được nghe xưng danh rồi.

Gọi đi gọi lại cũng không được, nhỏ nhắn một tin “chị ra cổng đợi em, khi nào ra thì gọi chị”.

Rồi nhỏ theo hướng nãy mà nhỏ không nhớ hướng nào, đi ngược lại với hướng ra cổng trước, nhỏ đi ra cổng sau mới ghé chứ, mà nhỏ thấy ở đây chẳng có ai cả (bà ni hay ghé người ta lo nhập học chứ ai lo đi lạc như bà) trước mặt nhỏ là cái sân rộng và rất rộng, nhỏ có thể suy nghĩ là nó khoảng năm cây số đấy (chém týt).

Cảm giác nắng nóng, nhỏ chạy vào hai bên có cây bóng mát ngồi đó rồi mở điện thoại xem có tin nhắn hay gì không mà vẫn không thấy gì cả, cạnh phía cây mát có cái ghế đá nhỏ ngồi thần thờ ở đó, giờ nhìn xung quanh nhỏ không biết phương hướng nào cả, nếu mà đi bộ thì chắc chân nhỏ rã rồi ra mất, nhỏ nghĩ “cứ ngồi đây không thấy thì Đạt sẽ tự đi tìm, nếu may mắn gặp được người nào đó thì mình sẽ hỏi đường”.

Nhỏ ngồi rồi nằm ra ghế ngủ luôn mới sợ chứ, ngủ cũng được một giấc rồi chứ ít ỏi gì, đang ngủ ngon nhỏ thấy ngứa ngứa cái cổ mình, theo bản năng thì nhỏ dùng tay gãi, mà chẳng may tay nhỏ động phải cái gì đó nó mềm mềm mà không phải nhỏ tí nào, cầm lấy cái vật mềm ấy lên giờ trước mặt rồi từ từ mở mắt ra nhìn, mở hé hé nhỏ thấy cái vật ấy ngo ngoáy rồi màu xanh xanh nữa chứ (các bạn biết cái gì rồi chứ) rồi nhỏ mở to hơn nhìn cái “con vật” màu xanh trên tay mình, nhỏ tự tưởng tượng ra là con đó rất khó chịu khi bị nhỏ “bắt cóc” và còn đang cười tươi với nhỏ nữa chứ và thế là...

- Haaaaaa... s-sâu - nhỏ hét toáng lên khi biết con đó là... c-con s-sâu (nhỏ rất sợ sâu).

Tiếng hét chói tai của nhỏ giữa buổi trưa nắng nóng, mà còn giữa cái sân rộng không một bóng người nữa chứ, thế nhưng thấp thoáng đâu đó, là cậu thanh niên trong chiếc áo sơ mi trắng quần đen và mái tóc đen tuyền, đang bước chân tham quan trường lần hai thì thấy nhỏ đang ngủ, nên không làm phiền bước đi tiếp nhưng khựng lại khi nghe giọng hét chói tai của nhỏ vang lên.

Người thanh niên đó chính là hần, lần trước thăm quan nhưng hần chưa tới khuôn viên sau trường và lần này, hần tới nhập học nhưng rất đông và lại hần là “vip” nên chỉ cần gọi một cú điện thoại là xong ngay, hần muốn dạo mà không có quần gia và vệ sĩ, hần quay người lại nhìn cô gái này nằm ngủ bất dậy và trên tay cầm vật gì đó hét toáng lên còn ném phăng đi không thương tiếc, hần khẽ nhún mày.

Nhỏ sau khi bị con s-sâu làm cho ngứa cổ và hư thanh quản thì cứ gãi hoài chỗ đó thôi (thôi xong, ẻm đã bị dính trùy). Sau đó nhỏ phui phui xem trên người còn con gì nữa không, sau khi ổn thỏa thì nhỏ mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngược mặt lên trên xem lý do vì sao nhỏ lại bị như thế, nhỏ rùng mình nhìn những tán lá trên cây ngay trên đầu nhỏ trụ trơ chỉ toàn là cọng, đó chính là thành quả của con sâu kia, ngó ngang ngó dọc xem có tên nào gần đó không thì bất gặp hần đang rào bước đi.

- Anh anh gì ơi – nhỏ gọi rồi chạy ra theo hần.

- ... - hần dừng bước chân xoay người lại nhìn nhỏ chạy tới mình.

- Anh anh cho em hỏi đường ra cổng trước được không ạ - nhỏ lễ phép.

Nhìn cái người trước mặt mình “ôi đẹp trai làm sao” nước da trắng, cái mũi cao, khuôn mặt rất thu hút, cái tướng thì khỏi phải nói chuẩn cỡ nào, khuôn mặt lạnh, kiểu xô tay túi quần nhìn là biết toát lên vẻ “đại gia” rồi, nhưng mùi thơm trên người hần có vẻ xịn quá đả, hoặc là nhỏ không quen mùi nồng nặc này nên vừa ngửi là nhỏ liền “hắt xì”, và không kịp che mũi hay quay đi chỗ khác, mà nhắm thẳng áo hần trước ngực hần bởi chiều cao của nhỏ chỉ tới vai hần thôi.

Thấy biểu hiện không mấy thiện cảm, hần nhún mày nhìn cô gái trước mặt từ dưới lên, chân đi giày hiệu nike nhưng là hàng chợ thôi, quần áo, tóc tai nhìn là hần biết không thuộc tầng lớp như hần, và cái cổ của nhỏ thì đỏ ửng lên, chắc là do tác nhân của tiếng hét khi nãy, còn cái tướng thì mũm mĩm nên khuôn mặt tròn trịa, hai má hồng lên do chạy nắng, và cái môi mỏng nhỏ nhắn rất là dễ thương, hần nhìn cũng phải một lát sau mới thôi.

- Cô biết tên tôi – hần thấy nhỏ này giờ cứ anh anh thôi.

- Dạ em không biết chỉ là gọi bữa thôi trúng ai thì trúng – nhỏ cười.

- Được... theo tôi – hẳn nghĩ một lát rồi nói.

Nghe xong hẳn khá là tức giận cái gì mà gọi bữa chứ, chẳng phải như thế là xem thường hẳn sao, đường đường là Thành Khang, quản lý cả một cao ốc mà giờ bị con nhỏ không rõ lai lịch này làm trò cười, còn mặt mũi nào là tổng giám đốc chứ, hôm nay không cho con nhỏ này một bài học thì không phải là Thành Khang nữa.

Trong đầu hẳn rất chi là âm mưu nhá, nãy hẳn đi đứng đường ra cổng trước rồi thế nhưng vì giận con nhỏ nên hẳn đi ngược hướng lại, nhỏ thì đang mừng thầm vì có người giúp nên nhỏ cũng ngu ngu mà đi theo, cái vấn đề mà gặp người lạ không quen biết, chỉ đường cho nhỏ đi trong hành trang sĩ tử là nhỏ chưa có đọc tới, nên không biết mình đang bị một con “sói” lừa.

Đi bộ gần ba mươi phút mà nhỏ đi lâu lâu lại gãi chỗ ngứa, hơn nữa nắng nóng mồ hôi ra nên nhỏ gãi tới mức chảy máu lại còn dính mồ hôi nên rất là rất ngứa, nhỏ chỉ mong sao ra khỏi sân này rồi về mà bôi dầu gió lên cho mau hết, cái tay nhỏ không ngừng gãi cổ rồi tay đó gãi vào tay vào lưng hậu quả sau mười phút gãi, là người nhỏ đỏ hết lên.

Hẳn đi trước nhỏ đi sau, hẳn dừng lại vì nãy giờ đi cũng mỏi chân rồi, nhỏ mãi mê gãi nên không để ý đụng trúng phải hẳn, lại là mùi nước hoa nồng nặc làm nhỏ hắt xì lần hai rồi cái tay đó lại lau cái mũi thân yêu, bây giờ mặt nhỏ cũng đỏ dần lên.

- Sân này khá rộng, ngồi nghỉ một lát rồi đi tiếp – hẳn thấy nhỏ hắt xì nên phi ngay vào cái ghế đá ngồi cho mát.

Nhỏ ngồi mà cứ hắt xì rồi gãi mũi nên hẳn càng hận hơn.

- Này cô, lịch sự tí đi –

- Cái này phải hỏi... hắt xì... - nhỏ hắt xì thẳng mặt hẳn làm hẳn nổi khùng.

- Lát cô cứ đi thẳng là tới rồi – hẳn đứng phắt dậy bỏ đi theo đúng hướng ra cổng chính, hơn nữa hẳn cũng thấy có hành lang ở giữa thông ra cổng nên mỉm cười, còn hướng mà nhỏ đi là ngõ cụt rồi.

- Thế anh không ra đó à – hẳn đứng dậy đi là nhỏ hết hắt xì rồi.

- Không, tôi còn việc cần làm – vừa đi hẳn vừa nói cũng chẳng thèm quay cái mặt lại, hẳn hiểu vì sao con nhỏ hắt xì hoài làm hẳn quê độ một chút, hôm nay hẳn muốn đổi mùi nước hoa mới mà ai ngờ gặp phải nhỏ làm hẳn ôm cục tức to đùng.

Ngó chiếc điện thoại đã đầu giờ chiều rồi nhận được tin nhắn của Đạt, chị đang ở đâu em đợt nãy giờ rồi, nhỏ tức tốc gọi cho Đạt và chân nhỏ chạy như bay.

Sự thật quá phũ phàng với nhỏ khi nhỏ chạy tới “đích” nhìn lại chỉ là một bức tường trắng xóa, và quay người nhìn phía sau, thì quả thực giống như nhỏ đang ở trên sa mạc ấy... thở dài ngao ngán và biết mình đã bị lừa, thôi coi như lỡ ngu một lần rồi thôi, nhỏ nói với Đạt kiểm quán nước nào ngồi uống nước đi khoảng gần một tiếng nữa chị sẽ ra, nói rồi nhỏ tắt điện thoại, nhanh chóng cột chặt lại dây giày, búi lại mái tóc rồi chuẩn bị.

Sẵn sàng... CHẠY...

Nhỏ chạy hết công suất mà thời còn học cấp ba nhỏ từng chạy và đạt nhất lớp, hẳn đứng trên sân thượng nhìn xuống, thấy một vật đen thui lui nhỏ như con kiến (là tầng thứ mười một nên nhìn xuống đất mọi thứ nhỏ bé lắm) đang di chuyển với tốc độ nhanh như gió, biết là nhỏ nên hẳn mỉm cười “động vào Thành Khang này thì không yên đâu” hẳn năn nệ đi xuống và ra về.

Nhỏ không ngại mà kể cho Đạt nghe toàn bộ câu chuyện sau khi cả hai đang ngồi tại phòng của nhỏ, Đạt cười nắc nẻ “cô chị mình dễ dụ dã man” ăn một ít trái cây rồi Đạt về, và từ hôm nay Đạt cũng hết nhiệm vụ rồi, có thể ăn ngủ theo đúng con người của Đạt trước đây, còn nhỏ đi học thì đã có xe bus lo.

Nhỏ tắm rửa cho sạch mùi sâu trên người, rồi bôi dầu gió cho các vết ngứa nữa nên giờ cũng đỡ hơn, nhưng nhỏ còn hận cái tên làm nhỏ ra nông nổi này, một mối nhỏ nằm trên nệm mà ngủ ngon lành, ngày mai chưa phải đi học nên nhỏ phải ngủ cho lại sức chứ hôm nay cái chân nhỏ muốn rụng ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Dù Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Một tuần sau

Một tuần sau.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học của các sĩ tử, lịch học của nhỏ là buổi sáng các ngày trong tuần và chỉ học bốn tiết rồi được về, học theo tín chỉ thì các sĩ tử có thể đăng ký các môn học tùy thích vào những giờ khác nhau, nhưng riêng năm nhất thì phải học theo đúng môn học tín chỉ vào buổi sáng, bước qua năm thứ hai trở đi thì mới được đăng ký tín chỉ học các môn còn lại, học giờ nào cũng được kể cả các giờ ngoại khóa, là buổi tối trường cũng vẫn dạy học như thường, theo như quy định của trường để mở lớp đối với học sinh muốn học nhanh ra trường, thì phải có đủ ít nhất là ba mươi sinh viên trong một lớp.

Nhỏ nhanh chóng đọc hết cái bảng thông báo, rồi lặng lẽ bước vào khối lớp DHQT1 nhỏ mặc đồng phục trường, là chân váy chữ A màu xanh biển và áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen, nhỏ đi đôi giày màu trắng nhưng dây buộc là màu hồng, mái tóc nhỏ được búi củ tỏi gọn gàng nhìn nhỏ rất ư là dễ thương, đi tới tầng thứ hai nhỏ đã nghe được tiếng ồn ào của các sinh viên trong các lớp, giờ này cũng không quá sớm và cũng không quá muộn nên nhỏ còn đi thong thả.

Nhỏ đã nhìn thấy cuối hành lang là tên lớp mà nhỏ cần tìm, tới gần hơn giọng của các sinh viên càng to hơn, nhỏ khá là run, giống như hồi mới chân ướt chân ráo bước vào lớp mười cũng không quen biết ai, và cũng chẳng ai quen biết nhỏ, lớp khi đó chỉ có vài chục người nhưng nhớ lại danh sách lớp đại học của nhỏ thì có những mấy trăm người, lớp chắc to lắm đây, chân nhỏ dừng ngay trước cửa lớp và cánh cửa đang đóng lại, nhỏ rất lễ phép, mà mở nhẹ cửa ra thế nhưng các sĩ tử cứ nghĩ là cô giáo vào, thế là tất cả trăm con mắt dồn hết lên người nhỏ.

Vào lớp nhỏ nhẹ nhàng kéo cửa lại vị trí ban đầu, thật là lạ nhỏ khi này nghe rõ được tiếng kéo cửa, quay người lại nhìn “cả lớp thân yêu” mặt nhỏ đỏ bừng lên không ngờ nhiều ánh mắt nhìn nhỏ thế, một vài sĩ tử đã gặp được qua nó hôm nhập học thì nói.

- Ô, sĩ tử đạt điểm cao nhất trường học lớp mình.

- Hình như tên Đào thì phải.

- Xinh quá cơ, cái mặt đáng yêu vãi.

Nhỏ đơ một cục khi chưa gì đã hót như thế, nhỏ cười tươi lại rồi phi ngay xuống bàn nào trống thì ngồi vào, mà phải nói đây là hội trường thì đúng hơn, vì phòng này dành cho các lớp năm nhất mà, đông lắm.

Càng về phía sau thì độ dốc của bàn ghế càng lên cao, hình vòng cung quanh cái bục giảng của các vị thạc sĩ, tiến sĩ giảng dạy, y như trong mấy trường học lớn ở nước ngoài đấy, nhỏ cũng chọn được cái bàn mà chưa ai ngồi nằm ở đây giữa, bàn có thể đủ cho ba người ngồi đó.

Nhỏ ngồi im ru không nói chuyện với ai vì quê độ, đang chuẩn bị cầm tai nghe nhạc thì nhỏ thấy có người phía sau chọc chọc vào vai nhỏ.

- ... - quay người lại nhỏ nhìn thì ra là cậu con trai à, cũng đẹp trai đấy.

- Bạn là Đoàn Song Đào nhì - tên con trai này cười với nhỏ.

- À vâng – nhỏ rất lễ phép, nhỏ nổi tiếng rồi sao.

- Mình đã nghe danh bạn hôm nhập học, thật đáng ngưỡng mộ mình chỉ thua bạn nửa điểm thôi đấy, mình là Đỗ Hoàng Nam, rất vui được quen biết bạn, trong học tập mong bạn chỉ bảo mình nhé – cậu con trai điển trai với chiếc răng khểnh giờ tay bắt tay với nhỏ.

- D-Dạ, chào anh – nhỏ bắt tay nhẹ nhàng lại rồi thôi, nhỏ nghĩ cậu ta cao ráo nhìn qua cũng biết là giàu có rồi, nên nhỏ gọi anh cho chắc.

- Ấy đừng, mình và bạn bằng tuổi mà, gọi anh thấy già lắm.

- Vâng bạn Nam – nó cười gượng rồi quay lên nghe nhạc tiếp, Hoàng Nam mỉm cười rồi tiếp tục công việc của mình.

Nhỏ nghe nhạc được một lát thì lại có một ngón tay chọc chọc vai nhỏ, bỏ tai nghe nhỏ nhìn người con gái trước mặt mình, chỉ một câu mà nhỏ biết đó là “rất đẹp” và mùi nước hoa thơm phức “thơm hơn của cái tên lần trước” thì nhỏ nghĩ cô cũng là con nhà giàu.

- Bạn ơi, chỗ này có ai ngồi không vậy, cho mình ngồi chung nhé, mình bị cận nhẹ nên ngồi xa sẽ không thấy – cô gái nhìn nó rồi nói giọng nhẹ nhàng như sợ nó không cho cô ngồi vậy, cặp kính với gọng kính màu trắng nhìn cô rất chừng chặc (các mem đoán được ai rồi đúng không).

Cô gái đó chính là Trần Lâm An con gái của Trần gia.

- À vâng, cậu cứ ngồi tự nhiên đi – nhỏ nghệt cái miệng.

- Cảm ơn cậu, mình là Trần Lâm An rất vui được làm quen với cậu – lại là cái bắt tay giống của Hoàng Nam khi nãy, nhỏ cũng cười rồi bắt tay lại.

- Vâng, chào bạn mình là Đoàn Song Đào, rất vui được làm quen – nhỏ cũng học cách chào hỏi của những “con nhà giàu”.

- Song Đào, cái tên bạn quen quen... à hình như bạn là người đạt điểm thi cao nhất trường phải không, mình xem qua bạn rồi cũng rất mong được gặp đây – Lâm An ngồi xuống nói bằng giọng ngạc nhiên.

Hoàng Nam thì ngồi ngay sau nhỏ và Lâm An nên cũng nghe được ít nhiều câu chuyện trên.

- À... chuyện đó... - nhỏ cười gượng.

Vừa hay giảng viên vào cúi chào, toàn bộ sĩ tử đứng dậy cũng cúi chào lại, rồi ngồi xuống nghe giảng viên cũng là GVCN của lớp nhỏ, giảng viên tên là “Lê Ánh Tuyết” cô mặc váy ôm dài qua gối và áo sơ mi trắng, trên tay cô cầm cây thước dài 50cm, cặp kính gọng màu hồng nhìn cô chắc cũng không già mà cũng không trẻ.

Mới đầu được nghe nhỏ rất háo hức vì nghe về lịch sử của trường, nhưng sau đó nhỏ cảm thấy cô Tuyết có vẻ “nhây”, vì kể hết chuyện nọ sợ chuyện kia, như không muốn dừng lại, nhưng thấy các sĩ tử khác chăm chú nghe, nên nhỏ cũng ngao ngán mà nghe những hai tiết “vàng ngọc”. Sau cùng thì cô cũng kết chuyện bằng việc thông báo, rằng lớp có ba sinh viên đạt điểm cao nhất trường là nhỏ đứng đầu và hai sinh viên còn lại là Trần Lâm An và Đỗ Hoàng Nam chỉ thua nhỏ nửa điểm, theo truyền thống của trường thì bọn họ được chọn vào Hội học sinh của trường, và cũng quản luôn việc của lớp, người điểm cao là hội trưởng và tiếp là hội phó... v...v...

Nghỉ giữa giờ, nhỏ chẳng muốn đi đâu cả, vì cái trường thì rộng mà người thì lại đông, chưa kể là nhỏ còn sợ cái vụ lạc lần trước nên ngồi im trong lớp cho chắc, nhưng mà cặp nhỏ có chai nước suối đầy nhé, nhỏ lôi ra đang định uống thì hai giọng nói cất lên cùng lúc, chính là hai người bạn sáng giờ làm quen với nhỏ.

- Song Đào, xuống căn tin với mình không? – đồng thanh của Lâm An và Hoàng Nam, nhỏ ngẩng lên nhìn hai người đứng hai bên trái và bên phải cạnh nhỏ mà lên tiếng.

- À thôi, mình ăn sáng rồi hi hi – nhỏ cười từ chối.

- Vậy thôi mình cũng không đi, ở đây chẳng quen biết ai nữa mà – Lâm An rầu rĩ ngồi lại xuống ghế, đúng là ở trường này cô không quen biết một ai cả.

- Vậy hai người đẹp uống gì mình đi mua – Hoàng Nam cũng ngần ngừ đôi chút với hai người con gái trước mặt rồi cười lại.

- Thôi, vậy phiền lắm – nhỏ và cũng là ý của Lâm An.

- Thế mình đi nhé – Hoàng Nam xò tay túi quần quay người bước đi, các nữ sinh nhìn mà thèm khát vì cái dáng của Nam rất chuẩn, hơn nữa lại có mùi nước hoa thơm phức “may mà nhỏ không bị dị ứng đấy nếu không lại làm cậu quê cho mà xem” khuôn mặt Hoàng Nam baby hết sức, đợi cậu đi nhỏ mới dám uống nước.

Tiết học cuối trôi qua nhanh chóng, nhỏ cấp cấp đi ra về thì cánh tay Hoàng Nam níu lại nhỏ giật mình nhìn Hoàng Nam.

- C-Chúng mình về chung nhé, trường rộng thế này mình cũng không nhớ đường lắm – Hoàng Nam thấy mình hơi lố nên bỏ tay ra rồi cười tươi lại như ngỏ lời xin lỗi.

- Oh... không sao đâu, đi thôi – nhỏ cũng cười cười lại.

- Đợi mình luôn Đào – Lâm An cũng hí hửng theo nó, cái vấn đề nhớ đường nhớ lớp với cô cực kỳ “ngốc” khi sáng đi đi lại lại cái thang máy vài lần thì Lâm An mới tìm được lớp đấy.

Ba người đi ra ngoài lớp với ánh mắt ngưỡng mộ của các sinh viên khác, bởi ngay buổi đầu đã được sự chú ý của giảng viên, không chỉ về con số mà còn là về nhan sắc, hơn nữa bọn nhỏ lại là những thành viên mới nhất của Hội học sinh ba năm mới thay một lần.

Đi mỗi chân rồi cũng tới cái cổng, rất nhiều siêu xe đủ loại đủ kiểu đứng ở trước cổng đón các sinh viên, hai người kia trừ nó đã nhìn thấy người tới đón mình thì chào tạm biệt nhỏ rồi họ lên xe, hai người này cũng kịp làm quen nhau rồi đẩy nha.

- Đúng là nhà giàu có khác – nhỏ nghĩ lắm bầm rồi đi bộ ra đón xe bus, nhưng đang đi thì ai đó phía sau chạy nhanh thế là va phải nhỏ làm người đó ngã ra đất, nhỏ cũng ngã xuống.

- Dạ... - cảm thấy có lỗi nhỏ định nói xin lỗi thì người kia nói trước, mặc dù người có lỗi là người kia.

- Xin lỗi em, anh vội ra đón xe, em có sao không – là giọng của con trai, cậu đang chạy vội ra đón xe bus thì va phải nó, cậu đến đỡ nhỏ dậy.

- Dạ em không sao ạ - nhỏ nhìn đồng phục khác màu là biết anh này học trên nhỏ một lớp, nhìn cũng rất dễ thương nước da xạm màu, trên người cũng không phát ra mùi thơm nào nhỏ nghĩ anh này bình thường như nhỏ này.

- Em đi đâu, để anh đưa em đi coi như lời xin lỗi – anh cười tươi với nhỏ, làm nhỏ cũng thấy ấm lòng.

- Dạ thôi ạ, em đi ra kia đón xe bus thôi cũng không sao, anh cứ về đi ạ.

- Anh cũng đón xe bus này, thật may quá chúng ta đi chung chứ.

- Ồ vâng – nhỏ cười tí mắt.

Cả hai ngồi đợi xe bus cũng hỏi được tên tuổi rồi phòng trọ các thứ, anh cũng bất ngờ khi nhỏ chính là người con gái nổi tiếng trong trường đó, nhỏ chỉ cười rồi thôi, thật tình cờ và thật bất ngờ khi anh ở cùng dãy trọ với nhỏ anh ở phòng số bốn, anh ở đó cũng một năm rồi, nhỏ vui lắm thế là từ nay có người đi xe cùng rồi, nhưng anh cười vì anh lâu lâu mới học sáng, còn lại là anh đăng ký học chiều và học ngoài giờ, nhỏ nhớ lại cái bảng thông báo khi sáng, mà anh lại học năm hai nên là không cùng với nhỏ rồi, nhưng thôi không sao, ở cùng dãy trọ sẽ thường xuyên gặp nhau hơn.

Nhân vật mới này là Nguyễn Việt Minh, anh cũng là người xa quê như nhỏ, nước da xạm màu đáng anh cũng khá chuẩn, học trên lớp nhỏ và ở cùng đây trợ với nhỏ, anh rất hiền lành và dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Buổi học đầu tiên

Bận việc ở cao ốc nên bữa học đầu tiên hấn đã vắng mặt, hôm nay hấn mới đi học, bước xuống xe với con mắt ngưỡng mộ của các nữ sinh và nam sinh khác, mặc đồng phục ai cũng như ai, hấn mặc sơ mi trắng cà vạt đen và quần tây màu đen, trường quốc tế nên không thể ăn mặc nhỏ nhắn tới trường, và càng không thể để nam sinh mặc quần jen, hoặc quần kiêu, như thế nhiều sinh viên sẽ làm kiểu này kiểu nọ tới trường, nên thầy hiệu trưởng rất hiểu, vì vậy cho họ mặc quần tây là thích hợp nhất, cái dáng không cần phải chỉnh của hấn, mùi nước hoa nam tính (nay hấn đổi mùi nước hoa khác rồi đấy) kiểu xô tay túi quần lạnh nhạt bước đi của hấn y như trong phim ngôn tình, hấn toát lên vẻ đẹp một cách lạ thường khiến bao nữ sinh nhìn lần đầu hay lần hai càng không thể rời mắt.

Nhỏ đi học một mình không có anh đi cùng, lang thang dưới sân trường hình như, nhỏ bắt gặp được cái dáng người quen thuộc mà hại đôi chân nhỏ “không thể đứng dậy” được vào sáng hôm đó, khiến nhỏ nổi cơn điên và đôi chân bước nhanh hơn theo hấn, sau khi xác định đúng người nhỏ vội nói lớn.

- Cậu kia, đứng lại đó cho tôi – trang phục của hấn là năm nhất như nhỏ nên nhỏ không gọi anh như lần trước nữa, thế nhưng giọng nói không có tính trấn áp hay sao mà hấn cứ phớt lờ rồi đi bình thản, nhỏ chạy lại trước mặt hấn, các nữ sinh lại được ngắm zai đẹp miễn phí rồi, hấn đã cho Mon và vệ sĩ về rồi nếu không thì nhỏ chẳng thể tới gần hoặc là không dám tới gần hấn.

- Tôi bảo cậu đứng lại, bị điếc à – nhỏ giơ tay chặn đường trước mặt hấn.

- ... - nhú mày nhìn nhỏ từ dưới lên như lần trước.

- Cậu còn nhớ tôi chứ? - nhỏ thẳng thắn hỏi và nhận được câu trả lời quá phù.

- Không – hấn làm nhỏ quê độ.

- Thôi được, tên đáng nguyên rủa nhà cậu, lần trước dám chỉ đường cho tôi chạy vòng quanh cái sân sau trường, cậu có biết là cái chân tôi muốn rời ra không hả? - nhỏ quát thẳng mặt hấn, điều mà xưa nay chưa ai dám làm thế với hấn, thật đáng hận.

- Rẻ tiền – hấn nhún tâm mà phán nhanh gọn.

Rồi đi ngang qua nhỏ không thương tiếc, làm nhỏ sôi máu lên, dùng chân đá thẳng vào phía sau hấn, nhưng đâu phải dễ cái kiểu võ mà học đủ dùng như nhỏ thì đâu thể nào mà sánh được với “trùm mafia” như hấn, nhanh như chớp hấn cúi đầu xuống, và xoay một vòng chính diện với nhỏ, đôi chân “dài vừa phải” của nhỏ đưa qua người hấn rồi bị hấn giữ lại cái chân, sinh viên trường há hốc mồm, khi chứng kiến cảnh này, lại được phần ngưỡng mộ tài sắc vẹn toàn của hấn “chân nhỏ bị hấn dùng một tay đỡ, tay kia hấn vẫn xô túi quần và cười nửa miệng” cũng may váy trường có quần ở trong không thì nhỏ quê chết mất.

- C-Cậu buông tôi ra – nhỏ đau, hấn tức giận chưa ai lớn tiếng với mình mà giờ còn dám “đánh lên” nữa, hấn bóp mạnh vào mắt cá chân của nhỏ làm nhỏ đau điếng nhưng không dám kêu lớn, ráng nghiêng răng mà nhịn, nhưng hấn cố tình níu chặt hơn cho nhỏ đau chơi ấy mà.

- Cô là ai – hấn bây giờ không còn nghĩ nhỏ là người bình thường nữa, nhớ lại nhiều lần có nhiều người muốn giết hại hấn, hấn cười khẩy võ còn kém lắm.

- Là ai kệ tôi, mau buông chân tôi ra mau – nhỏ tức giận chẳng làm được gì.

- Nói cô là ai rồi tôi tha.

- Đoàn Song Đào – nhỏ nói luôn họ và tên như thể sợ hấn sẽ hỏi lại.

- ... - hấn suy nghĩ một lát, chẳng phải cái tên này hấn nghe hôm thông báo nhập học sao.

- Cô là người thi vào trường với điểm tuyệt đối – Còn nghi ngờ nghĩ là trùng tên thôi nên hấn hỏi lại cho chắc.

- Đúng vậy, tôi còn là Hội trưởng hội học sinh của trường nữa, cậu còn muốn hỏi gì thêm không?

- ... - hấn thả chân nhỏ ra rồi quay người bước đi cũng chẳng thèm nhìn lại làm gì cho mệt.

- Cái tên này! – nhỏ đau chân nên chẳng đuổi theo được, mà nhớ lại võ hấn giỏi quá đuổi theo cũng chưa chắc trả thù được vụ hôm trước.

Các sinh viên khác thì nhau hỏi nhỏ chuyện xảy ra với hấn, nhỏ cười rồi trốn tránh trách nhiệm đi nhanh tới cầu thang mà leo lên phòng.

Chuyện của nhỏ và hấn lan khắp trường, được dán ở bảng thông báo với tin “Hội trường hội học sinh đánh học sinh mới” và cái hình hấn giữ chân nhỏ làm ai cũng há hốc.

Haizzz... nhỏ thờ dài ngoa ngán, đâu ai muốn đâu chứ, ánh mắt dòm ngó của các sinh viên hết ngoài sân, giờ lại tới trong lớp làm nhỏ chả dám nhìn ai mà lùi thui đi về chỗ ngồi, gặp ngay Lâm An.

- Đào à lần này cậu gây tội lớn rồi – Lâm An biết hấn là người có thù tất báo nên lo lắng cho nhỏ.

- Tớ biết mà, cái thông báo tào lao ấy, hu hu ai muốn đâu chứ - nhỏ buồn so ngồi bệt xuống ghế mệt mỏi, chân còn hơi nhức nhức, nhỏ chưa hiểu ý của Lâm An lắm

- Không phải như thế đâu, mà là... “thì thầm, thì thầm”.

- CÁI GÌ, TỔNG GIÁM ĐỐC CAO ỐC Á – nhỏ nghe Lâm An nói thì con mắt mở to hết cỡ rồi cái miệng không tự chủ mà hét toáng lên, học sinh cũng theo giọng nói ấy mà nhìn nhỏ bằng ánh mắt “kỳ cục”.

- Suyt, nói nhỏ thôi... nhưng mà đúng là như thế đấy – Lâm An kéo tay nhỏ.

- Chết rồi, lần này xong luôn mới vào trường này mà đủ chuyện xảy ra, hu hu từ mai chắc tớ không được học ở trường này nữa rồi – nhỏ nghe cô kể những gì cô biết về hấn, làm nhỏ co rúm người.

- Nhưng mà không phải là không có cách đâu – Lâm An vuốt cằm.

- Cách, cậu có cách à chỉ tớ đi.

- Cậu chỉ cần làm con “sói” trong người cậu ta bớt giận là được.

- ... - nhỏ nhìn Lâm An khó hiểu, con “sói”.

- À thì... cậu chỉ cần xin lỗi chân thành là được, lần trước tớ cũng vậy đấy – Lâm An cười cười.

- Thật không đấy, hiệu quả chứ - nhỏ.

- Ừm, ừm, rất hiệu quả luôn còn mời tớ đi ăn nữa mà.

- Được rồi lát tớ sẽ thử sau, mà biết cậu ta học lớp nào mà tới bây giờ.

- Còn năm phút nữa mới vào lớp, tớ nghĩ là cậu nên đi xin lỗi luôn đi, chứ để ra chơi thì con “sói” sẽ nổi giận đùng đùng luôn ấy mà vào trễ xíu cũng không sao đâu mà.

- Biết tìm ở đâu?

- Nãy tớ thấy tên đó ở phòng hiệu trưởng – Hoàng Nam đã xem qua bảng thông báo về thấy nhỏ và tên đó rồi, nên cũng hiểu ít nhiều, hơn nữa gia đình cậu cũng biết hấn và được chiêm ngưỡng hấn rồi, cũng hiểu con người lạnh nhạt như hấn, nên gia đình cậu mặc dù top ba nhưng cũng rất nể hấn nhiều phần.

- Cảm ơn cậu, tớ đi ngay đây – lập tức nhỏ nhớ nhớ là phòng HT đối diện phòng đào tạo nên nhỏ chạy tới tìm hấn.

Hoàng Nam và Lâm An ngồi lác đầu nhìn nhau chỉ mong sao nó không bị đuổi khỏi trường này.

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không hề biết cậu là ai... xin cậu tha cho tôi, tôi không muốn bị đuổi khỏi trường này... v... v... - trên đường chạy xuống hành lang tầng một, mà nhỏ cứ nhảm đi nhảm lại câu nói xin lỗi về hấn, trong lòng nhỏ cảm giác buồn, nghe Lâm An nói khiến nhỏ càng sợ hơn, nào là hấn là người lạnh lùng, chưa ai dám lớn tiếng với hấn, cũng không ai dám nhìn thẳng vào mắt hấn bởi rất đáng sợ, không chỉ thế ai động vào hấn sẽ cho người đó sống không bằng chết.

Từng câu từng chữ trong lời nói của Lâm An càng khiến nhỏ sợ sệt nhiều hơn, suy cho cùng thì nhỏ nghĩ hấn sẽ thắng tay mà đuổi nhỏ khỏi trường, vào trường này là tâm huyết của nhỏ và gia đình mà giờ xảy ra chuyện này, nhỏ không thể nào mà yên tâm được, chỉ còn ba bậc nữa là tới tầng trệt rồi, nhưng...

Bất chợt nhỏ khóc, vội suy nghĩ nên nhỏ bị vấp chân vào nhau và chân nhỏ bị đau sẵn nữa nên nhỏ không trụ chân vững, nhỏ ngã và lăn hai vòng xuống đất khi này nhỏ chẳng còn tâm trí mà nghĩ là đau đón gì nữa, phui sạch sẽ bộ đồng phục rồi vừa chạy tìm hấn nhỏ vừa khóc, lấy tay lau đi nước mắt và nhỏ khựng chân lại.

Vì là gần vào lớp nên sinh viên đã ổn định trong lớp sẵn rồi nên không còn ai ngoài hành lang hay dưới sân nữa, duy chỉ có mình nhỏ chạy thực mạng tìm hấn.

Trước mặt nhỏ... là hán Tư Mã Thành Khang.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Xin cậu... tha cho tôi

- ... - nhỏ giật mình khi trước mặt nhỏ chính là người được cả mọi người đều sợ hãi.

- ... - hán nhìn người con gái trước mặt không cảm xúc khẽ nhíu mày một cái.

Hai người nhìn nhau một lát rồi nhỏ mới nói được vài câu.

- Tôi... cậu... à tổng giám đốc Khang – nhỏ lắp bắp miệng, nãy nghe được Lâm An nói tên hán, mà nhỏ không nhớ đầy đủ chỉ nhớ được mỗi chữ cuối, vội lau nước mắt.

- ... - hán không nói gì nhìn người con gái trước mặt hán đang “yếu đuối”.

Hán nãy lên phòng HT để hỏi lớp học, kịp lúc trống đánh vào lớp nên hán đi lên, bước ra khỏi phòng HT, hán đã thấy có tiếng bước chân khá nhanh từ cầu thang xuống, và rồi cả cú lăn xuống dưới hán không biết lăn mấy vòng nhưng hán đã thấy nhỏ đứng dậy liền sau đó, chắc là không phải lăn từ trên xuống, hán lại nhìn nhỏ một lượt từ dưới lên (có vẻ hán khoái nhìn ở dưới trước thì phải, ha ha) quần áo đã dính bẩn, dù phui đi nhưng màu trắng không dễ sạch ngay như thế được, trên mặt nhỏ còn nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn nhỏ hán cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà phải như thế, nhưng cái kiểu áp úng nói chuyện không giống nhỏ tạo nào, hán đang nghĩ “không lẽ...” rồi nhíu mày...

- Tôi thành thật xin lỗi tổng giám đốc, tôi không hề có ý hại tổng giám đốc đâu, chỉ mong sao tổng giám đốc bỏ qua cho tôi... - nhỏ cúi đầu một cách lịch sự nhất rồi nói những lời cần nói cũng rất lịch sự xưng hô lễ phép với hán và cố gắng nói không bị vấp, nếu không sẽ khiến đối phương không tin tưởng vào lời nói của mình.

- Xin lỗi, đúng như tôi nghĩ rồi nhì - suy nghĩ hán trùng khớp với nhỏ.

- Là sinh viên mới vào trường nên có nhiều điều tôi không hề biết và nhiều người mà tôi không nên động vào, tôi thật sự xin lỗi vì đã lỡ đánh tổng giám đốc khi nãy.

- Nực cười, tôi làm trò cười cho thiên hạ rồi giờ đây cô muốn bôi nhọ danh dự tôi hơn sao, cô làm thế thì được gì – hán cười khẩy.

Cái kiểu con gái mà thích gây sự chú ý với người con trai khác ngay ngày đầu tiên là hán hiểu rồi, cố tình gây sự chú ý như nhỏ rồi tới xin lỗi, người đó sẽ cảm thông và đó cũng có thể là bắt nguồn của một thứ tình cảm nào đó, với hán thì không bao giờ có chuyện dễ dàng như thế, nãy hán được HT nói rõ mọi thứ về con người và gia cảnh nhỏ, hán nghĩ “chắc lại là thích tiền”.

- Tôi là thật lòng đấy ạ, tự hứa từ sau tôi không bao giờ tái phạm nữa đâu ạ, tôi cũng nghe mọi người nói về tổng giám đốc nên tôi không dám làm gì nữa đâu ạ!

- Làm gì, cô còn muốn làm gì tôi nữa... nhưng... cô nói xem mọi người nói gì về tôi – hán bước tới gần nhỏ hơn, hán rất muốn biết lũ người kia nói xấu gì về mình.

- Tổng giám đốc của cao ốc lớn nhất nước, là người lạnh lùng, có thù tất báo, giống như một con “sói con” mà không ai dám động vào, nhìn thẳng mặt cũng không ai dám, chỉ cần làm phật ý của tổng giám đốc là người đó sẽ sống không bằng chết – nhỏ nhớ và nói hết những gì mà Lâm An nói cho nhỏ nghe.

- Sói con, ai bảo cô tôi như thế... – hán cười khinh miệt kẻ nào dám nói hán như thế thì kẻ đó sống không bằng chết.

- L-Là... t-tôi – nhỏ lắp bắp, nãy định nói là sói thôi ai ngờ trong lúc không suy nghĩ nhỏ lại gây tôi.

- Cô không muốn học ở trường này nữa đúng không, hay cô chưa ngộ ra tôi là người đáng sợ thế nào hơn cả “...” mà thôi, cô mau lên thu dọn sách vở rồi rời khỏi đây đi là vừa – hán chẳng dám nhắc lại hai từ “sói con” nghe mà hán chỉ muốn giết kẻ đó ngay tức khắc, nhưng nhỏ là con gái nên hán không chấp nệ tay hơn (nhẹ là đuổi con người ta ra khỏi trường đó).

- Đợi một lát nghe tôi giải thích được không, tôi không có ý đó đâu, ý tôi chỉ là tổng giám đốc... rất... đáng... sợ - nhỏ cúi nín tay hán.

- Nên cô ví tôi là “sói...” – nhắc chữ sau chắc hán điên não mất thôi, có ai mà đáng sợ như sói con không.

- Tôi xin lỗi tổng giám đốc, tôi mong ngài hãy suy nghĩ lại... - nhỏ khóc rống rằng nhỏ rất sợ bị đuổi học.

- Buông tôi ra – hấn không thèm quay người lại.

- Tôi rất sợ bị đuổi học, ngài chắc cũng biết gia cảnh tôi, vào trường này là tâm huyết của cả nhà tôi, tôi không muốn làm họ thất vọng đâu, ngài đừng đuổi học tôi, ngài xử tôi thế nào cũng được chỉ mong đừng đuổi học tôi là được, bảo gì tôi cũng nghe theo – nhỏ không kim được nước mắt nữa, sứt sùi mà nói.

- Nhà tôi không thiếu người làm mà phải muốn cô về ở đợ đâu – nghe nhỏ nói bảo gì cũng nghe hấn lại nghĩ là mấy kiểu người ở đây mà.

- Vậy ngài hãy đánh tôi đi, đánh thật mạnh vào tôi biết ngài là một người rất giỏi võ, cho dù đau đớn mấy tôi cũng chịu được – nhỏ giữ mạnh ống áo hấn hơn, trong tiếng nắc nhen ngào nhỏ đánh phải nói điều đau lòng đó ra thôi.

- Đánh à... cũng được... cô có chắc là mình chịu được chứ, tôi là người biết võ đấy - hấn nhếch miệng khinh thường nhỏ.

- D-Dạ được ạ - nhỏ cúi đầu lí nhí, nói thế thôi chứ nhỏ rất sợ đấy.

- Vậy được rồi, tạm tha cho cô bây giờ, nhưng lát ra về thì cô... “hấn ghé sát tai nhỏ thổ thổ”... cô nhớ lên sân thượng của trường, đừng trốn mà về trước, cô biết hậu quả chứ - nói rồi hấn đi qua nhỏ, để lại con nhỏ mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu vì sợ.

Nhớ lại sân sau trường đúng là nỗi ám ảnh của nhỏ, bây giờ còn lên sân thượng nữa, không biết hấn đây nhỏ thế nào nữa đây, thầy hiệu trưởng ra ngoài thì thấy nhỏ đứng ngơ ngác ngoài đó, ông cũng gọi mãi nhỏ mới nghe rồi cúi chào thầy tức tốc về lớp, trước đó nhỏ có ghé phòng vệ sinh tút tát cho sạch sẽ một chút.

Nhỏ đi tới cửa lớp, cảm giác nặng trĩu người, mới sực nhớ là vào lớp này giờ rồi, vì ngoài hành lang không có sinh viên nào cả, sân trường cũng không, nhỏ tức tốc mở cửa lớp bước vào, cảnh tượng trước mặt nhỏ dường như chết đứng... là hấn... lại là hấn “con người lạnh lùng”.

- À Song Đào, em vào rồi này giờ lớp cũng không ai biết em đi đâu, mau vào đi hôm nay chúng ta chào đón sinh viên mới – cô Tuyết thấy nhỏ hốt hải mở cửa, cô cũng rất quý nhỏ cả gia cảnh và nghị lực học, nên cô không trách móc gì, hơn nữa cũng chưa vào bài mà.

- Dạ vâng – nhỏ lập tức đi về chỗ ngồi.

- Vậy em giới thiệu về mình đi – cô Tuyết chủ nhiệm vui vẻ cười với hấn, thật may mắn là trong lớp số người biết hấn là ai chỉ đếm trên đầu ngón tay, và cô cũng thuộc số ít đó nên cũng gắng niềm nở đấy thôi.

- Tư Mã Thành Khang – hấn lạnh lùng nói và đôi mắt hướng về nhỏ như kiểu nhắc cho nhỏ nhớ cái tên của mình, giọng nói đầy uy nghiêm của hấn còn to hơn cả cảm giác nói nữa.

- Em có thể ngồi bất kỳ chỗ nào rồi chúng ta vào bài mới – cô Tuyết nói rồi đi ra để cho thầy khác vào dạy.

Hấn đi lướt qua rất nhiều bàn đầu khác và dừng lại... trước mặt nhỏ, nhỏ giật mình thì giọng của Hoàng Nam cất lên.

- Ngồi cùng mình nhé Thành Khang.

- ... - hấn không nhìn nhỏ nữa mà nhíu mày nhìn qua cô gái kế nhỏ là Lâm An, cô nhìn lại hấn rồi cười gượng gạo, hấn bước xuống ngồi phía sau cô.

- Chúng ta làm quen nhé, mình là Đỗ Hoàng Nam – cậu cười gượng tay bắt tay với hấn, Hoàng Nam là người lịch sự nên chào hỏi ấy mà.

- Tư Mã Thành Khang – hấn cũng bắt tay lại cho có.

Trong giờ học mà nhỏ chẳng tập trung tạo nào, nhỏ chỉ mong ông thầy kể chuyện như hôm qua cô nhỏ kể cho cả lớp nghe, cảm giác như có ánh mắt nhìn nhỏ làm nhỏ không dám nhìn lên, hay liếc đi đâu hết, khi Hoàng Nam chạm nhẹ vào người nhỏ, khiến nhỏ giật mình rồi quay xuống xem có chuyện gì, bắt gặp ngay ánh mắt sắc lạnh của hấn nhìn mình, nhỏ vội lướt qua rồi nhìn sang Hoàng Nam cười mấp máy môi.

- C-Có chuyện gì thế? - nhỏ hỏi.

- Thầy gọi cậu trả bài kia – Hoàng Nam cũng khá ngạc nhiên vì nhỏ hành động lạ rồi cả cái giật mình khi này khác hấn với hôm qua, nhìn qua hấn chắc Hoàng Nam cũng đủ hiểu chuyện.

Vì có hấn ở đây nên Hoàng Nam và Lâm An chẳng kịp hỏi nhỏ xem có chuyện gì, thấy hấn bước vào lớp họ cũng sợ, rồi nhỏ bước vào khuôn mặt thờ thần làm cả hai có chút lo lắng, bây giờ hấn ngồi ngay sau lưng Lâm An cũng rất bất ngờ.

- Dạ thầy... - nhỏ đứng bật dậy cả lớp nhìn nhỏ bằng ánh mắt kỳ lạ, nhỏ cười tươi tươi cho thầy và các bạn vui.

- À ừm em lên phát cho các bạn quyển giáo trình để chúng ta tiếp tục học – thầy cười rồi thôi.

- Vâng – nhỏ đi lên và phát bài, còn hấn thì có cảm giác gì đó khác với cảm giác của Lâm An, khi này nhỏ giật mình thì hấn cũng hiểu được suy nghĩ của nhỏ “chắc là lo lắng xem lát nữa mình xử cô ta thế nào đây”.

Nhỏ phát giáo trình đây bên kia có mấy bạn nam chêu nhỏ, rồi còn giả vờ chạm tay nữa, thật tay lại nhỏ cười hiền rồi thôi, nhìn những cái mặt gian không thể tả, nhỏ lại nhớ tới mấy tên xì ke gần nhà, nhỏ chỉ ước đập cho bọn chúng một trận.

Hội trường khá đông và được chia làm ba dãy nên mình nhỏ phát cũng khá lâu vì vậy mà thầy gọi thêm hai hội phó là Lâm An và Hoàng Nam phát hai dãy còn lại.

Công việc hoàn tất nhỏ về chỗ ngồi, còn hai người kia đang phát những cuốn còn lại, thấy hấn gục xuống bàn, nhỏ ngồi cũng nhẹ nữa chỉ sợ hấn tỉnh dậy rồi nhìn nhỏ bằng ánh mắt đáng sợ đó.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Dù Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cái đánh hựt

Giờ nghỉ giải lao, nhỏ được Lâm An rủ đi vệ sinh, nhỏ cũng đứng dậy đi vì trong lớp có người mà nhỏ cảm thấy sợ, Lâm An thì muốn hỏi chuyện của nhỏ về hấn ấy mà, nhưng hai người đi ra gần tới cửa lớp thì có vài anh chị lớp trên chặn đường, đi bên nào cũng bị họ chặn lại, giọng nói của con gái vang lên.

- Em là Đoàn Song Đào – chị ấy học trên lớp nhỏ, nhìn qua đồng phục là hai người biết.
- D-Dạ - nhỏ đáp ứng.
- Không phải sợ, chỉ là bọn chị muốn gặp mặt hội trưởng hội học sinh ba năm mới thay một lần thôi mà – chị cười.
- Giờ tụi em có thể đi chứ - nhỏ nhìn chị lớp trên.
- Xuống căn tin uống nước với anh chị nhé – chị nở nụ cười tươi với hai đứa.
- Mai được không ạ, giờ tụi em có việc bận rồi – Lâm An cười hiền, nhìn qua thì cũng thuộc tầng lớp như cô.
- Vậy mai bọn chị đợi ở căn tin, hẹn gặp bọn em – nói rồi mấy anh chị đó rời khỏi đó.

Hoàng Nam đã đi từ trước nên không thấy cảnh đấy, hấn thì cũng ra ngoài trước hai người rồi, đi hóng gió ấy mà.

Lâm An kéo nhỏ ra chỗ kín kín chính là sân sau, nơi mà rất ít sinh viên lui tới, rồi hỏi chuyện nhỏ khi sáng thế nào rồi, không may mà đã có hai chàng trai là Thành Khang và Hoàng Nam ở sân sau trước tụi nó rồi, cả hai không hề biết là người kia ở đây đâu nhé, nên nghe được cuộc nói chuyện của nhỏ và Lâm An.

Nhỏ không ngại mà kể hết mọi chuyện cho Lâm An nghe, nhỏ cũng không dám nói là “sói con” gì cả, càng không nói chuyện là trưa nay sẽ bị hấn xử luôn, chỉ kể khúc đầu thôi.

Hấn khề nhiu mảy thì ra là do Lâm An nói à, hấn định có ý tốt với cô nhưng kiểu này hấn không nên để cô “bình thân” như thế, nhếch miệng cười rồi trở về lớp.

Hoàng Nam cũng rất lo cho nhỏ, đứng nhìn nhỏ và Lâm An một lát rồi cậu cũng lên lớp.

Còn hai cô gái của chúng ta đang ngồi thần thờ, nhỏ thì lo trưa nay bị xử đẹp, Lâm An thì lo nó xảy ra chuyện gì, cô cũng có ý định sẽ can thiệp vào xem có giải quyết được gì giúp nhỏ thôi. Tiếng trống cất lên hai người về lớp, nhìn thấy hấn và Hoàng Nam nhìn hai cô với con mắt khác nhau.

.....

Cuối cùng thì hai tiết cuối cũng trôi qua nhanh chóng, hấn trước đó đã đi lên sân thượng trước rồi, còn nhỏ và hai người kia, hai người nhìn nhỏ định nói gì thì nhỏ nói trước.

- Hôm nay chắc hai cậu không bị lạc nữa đâu nhì, tớ có chút việc hai cậu về trước nhé – rồi nhỏ buồn mà bước đi luôn.

Nhỏ bước chân thật chậm ra thang máy rồi bấm lên tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở nhỏ bước ra và bước lên bậc thang tới sân thượng, bắt gặp dáng người của hấn đang đứng nhìn mọi thứ phía trước mặt mình, nhỏ cũng không biết nhìn gì mà chăm chú thế, nhỏ bước nhẹ nhàng ra phía hấn, đúng là trường lớn, sân thượng cũng to và rộng không kém.

- Tôi... - nhỏ cất giọng rồi hấn quay mặt lại nhìn nhỏ.
- Cô cũng đúng hẹn đấy, không bỏ về nữa – hấn cười khinh khinh.

- Tổng giám đốc muốn làm gì tôi ạ - nhỏ sợ sệt.

- Đánh cô – thẳng thắn hấn cật giọng chua chát.

- ... - nhỏ nghĩ chẳng ai cứu được nhỏ nữa nhỉ, nên nhắm mắt chờ đợi cái cú đánh mà hấn nói, được một lát thì nhỏ vẫn không thấy hiện tượng gì lạ cả, nên nhỏ mở mắt ra nhìn.

Hấn thì định giơ thẳng tay lên mà đánh thật mạnh, nhưng nhìn lại người con gái đứng trước mặt mình nhắm mắt lại, thật khiến hấn cảm thấy ảm áp, ánh nắng chiếu xuống làm khuôn mặt nhỏ hồng lên rất đáng yêu, hấn cũng không nỡ tạo nào, đôi lòng mảy mềnh của nhỏ nheo nheo lại rồi từ từ dần ra rồi mở con mắt ra nhìn hấn, người con trai “lạnh lùng” trước mặt nhỏ.

Khuôn mặt hồng của nhỏ nay càng hồng hơn, nhìn gần hấn thật đẹp và hoàn hảo đến thu hút, nước da trắng môi hồng của hấn, mặt nhỏ đỏ như trái cà chua, nhưng trong lòng vẫn sợ.

Hai người mang hai cảm xúc khác nhau, đứng nhìn nhau thật lâu, cảm thấy “không còn gì để nhìn nữa” thì hấn mới xò tay vào túi quần và bước đi coi như tha cho nhỏ.

- T-Thành Khang – hấn quay người đi, nhỏ gọi.

- Tôi sẽ không đánh cô, nhưng chuẩn bị từ mai làm osin cho tôi đi – nói rồi hấn đi một mạch không nhìn lại.

Còn nhỏ đứng đó cảm giác không còn sợ như lúc đầu, rờ nhẹ cái má đỏ ửng của mình rồi nói “cảm ơn cậu”.

Hấn đi ra ngoài cổng có Mon chờ cậu, khi này sinh viên đã về hết sân trường cũng không còn ai.

- Cậu chủ, cậu có sao không ạ, cô ấy có làm gì cậu chủ không – Mon cũng mới biết chuyện nên rất lo lắng.

- Không sao, về thôi – hấn leo lên xe, Mon thấy cậu chủ như vậy cũng yên tâm hơn, nên không hỏi thêm gì.

Ngả lưng ra ghế hấn nhớ tới khuôn mặt nhỏ lúc đó, cảm giác đó thật khó tả.

Sau đó thì nhỏ cũng ra về, nằm trong phòng nhỏ cũng nghĩ tới hấn lúc đó “hai khuôn mặt gần như sát nhau, nhỏ có thể thấy nhịp tim mình đập nhanh khi đó” không biết hấn có thể không, xấu hổ chết được. Nhỏ ngủ tới chiều thấy tiếng gõ cửa, hỏi ai thì ra đó là anh Việt Minh ở phòng số bốn, nhỏ vui vẻ mở cửa cho anh vào phòng mình “ngắm phòng”.

Anh khen nhỏ sạch sẽ và thơm tất ghê, phòng trọ mà y như phòng ngủ ở nhà, nhỏ cười híp mắt rồi hai anh em đi ra ngoài ăn tối xong cả hai đi dạo quanh đó.

Nhỏ nghe anh Minh nói ở đó có chợ đêm nhỏ cũng khá thích nhưng để dành hôm khác đi vậy, hai anh em ngồi trên ghế đá cạnh một bờ hồ nhỏ cách phòng trọ nhỏ cũng khá xa nhưng ở đây khung cảnh thoáng mát ít xe đi lại và có rất nhiều ghế đá nữa, khi này là bảy giờ tối, cũng bắt đầu có nhiều cặp khác nhau tới ngồi những chiếc ghế đá còn lại rồi.

Nhỏ khù khờ nên chỉ nghĩ họ cũng như nhỏ và anh Minh thôi, ngồi nói chuyện với anh được một lát thì mấy cặp kia họ “nắm tay” nhỏ nhíu mày, anh Minh ở lâu nên quen rồi anh cười “chuyện thường ấy mà, lát họ còn hôn nữa cơ”.

Câu nói ngây thơ của anh Minh làm nhỏ rớt cả điện thoại xuống đất.

- H-Hôn... à – nhỏ như không tin, nói đủ nghe nhưng mà hai cặp gần gần nhỏ liếc con mắt “khó chịu” qua, làm nhỏ nhí nhí lại.

Ở đây là chỗ công cộng mà, nên chuyện này xảy ra thường xuyên, em mới vào nên cũng bất ngờ, ở lâu dần rồi em quen thôi – anh Minh cười nhặt điện thoại nhỏ lên lau lau rồi đưa nhỏ, nhỏ cười cảm ơn anh.

Thế là tối đó, ánh mắt dòm ngó của nhỏ tới những người kia, họ làm đủ thứ chuyện, nhỏ cũng ái ngại khi ngồi gần anh Minh, rồi nhỏ ngồi xa xa anh ra một xíu “vì ngại”.

Anh Minh cười rồi ngo ý ra về, anh cũng chưa có bạn gái hay yêu đương gì nên anh cũng ngại như nhỏ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Dù Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Làm ô xin... thật bức bối

Ngày thứ ba nhỏ tới trường với tâm trạng không mấy vui vẻ, hai ngày trước cũng đủ chuyện rồi, giờ lại còn phải làm osin cho hấn.

Bước vào chỗ ngồi, nhỏ thở dài.

- Có chuyện gì à Song Đào?

Hoàng Nam vừa bước vào lớp cậu rất dễ thương với kiểu đeo cái cặp chéo xỏ một tay túi quần, nụ cười niềm nở không dành cho các cô gái khác trong lớp mà nhắm thẳng nhỏ mà đi tới vui vẻ hỏi.

- Haizz... c-cũng không có gì đâu, chỉ là tối qua mình ngủ hơi ít – nhỏ nhìn Hoàng Nam một lát vì cậu hôm nay “rất đẹp” rồi quay về thực tại.

- Chắc là phải có kẻ nào đó làm cho Song Đào của chúng ta ra nông nổi này nhì - Hoàng Nam cười tươi, khoe cái răng khềnh đáng yêu, nhỏ thoáng đỏ mặt, chuyện gì vậy trời.

- À thì... - nhỏ định nói gì đó hi bất gặp ngay hấn đang “làm lữ” bước tới chỗ ngồi.

Hấn hôm nay cool boy hết sức, đồng phục trường và trên người hấn là kiểu đeo cặp sách một bên, hai tay hấn xỏ túi quần ung dung bước xuống chỗ ngồi khuôn mặt khi nào cũng đanh thép kiểu như một cục đá mà chẳng bao giờ tan cả, lại là điểm cực thu hút cả nam và nữ, ngồi xuống hấn ngang nhiên khoanh chân và tay vẫn nhét túi quần và... nhìn vào nhỏ, làm nhỏ thót tim.

- Cô còn nhớ chuyện hôm qua chứ - hấn nhàn nhạt nói, Hoàng Nam dừng việc đứng làm người mẫu lại và ngồi xuống bàn với hấn cậu bỏ cặp và lấy sách vở ra (đúng là sinh viên nghiêm túc).

- ... - nhỏ gật đầu cái rụp.

- Mau đi mua cho tôi đồ ăn sáng – hấn chỉ muốn hành hạ nhỏ thôi chứ hấn chẳng muốn ăn ngoài đâu.

- Đợi tôi một lát – nhỏ lấy trong ba lô ra tờ một trăm ngàn rồi tức tốc đi, nhưng hấn nói thêm.

- Một phút, nếu quá thì tôi sẽ không muốn ăn nữa đâu – hấn ám chỉ nhỏ đi trong thời gian đó.

Nhỏ vội vã phi như bay làm Lâm An mới từ cửa vào thấy nhỏ định hỏi xem có chuyện gì mà nhỏ làm tóc cô phải tóc lên, hôm nay Lâm An rất dịu dàng với mái tóc thả và xoắn nhẹ.

- Có chuyện gì với Song Đào vậy? – Lâm An hỏi qua Hoàng Nam thôi, chứ cô cũng không dám hỏi hấn.

- À cậu ấy đi mua đồ ăn cho Thành Khang – Hoàng Nam không ngại mà nói qua hấn, vậy là người đứng như hấn được miễn phí tham gia vào cuộc nói chuyện.

- Tổng... Thành Khang – Lâm An sợ sệt nhìn qua hấn, định gọi tổng giám đốc nhưng lại sợ.

- Trần Lâm An, có lẽ tôi quá nhẹ tay với cô nhì - hấn cười khẩy, oán hận chuyện lần trước.

- D-Dạ tôi... xin lỗi... - Lâm An không hiểu chuyện nhưng mà câu nói sắc bén của hấn làm cô nhột mà tự động xin lỗi.

- Hai người biết nhau à - Hoàng Nam thì lại ngạc nhiên.

- ... - Lâm An nhìn con mắt buồn qua Hoàng Nam, làm cậu cũng không nở hỏi nữa mà nghĩ thầm “cũng đúng, người nổi tiếng như hấn thì quen biết nhiều là chuyện thường”.

Còn nhỏ thì chạy thực mạng, hơn nữa nhắc mới nhớ là nhỏ đâu có biết căn tin ở đâu đâu vậy là nhỏ hỏi sinh viên ở đó, nhỏ hỏi tới người thứ ba thì mới biết căn tin nằm đâu, vội vã chạy tới và thờ đốc nói với cô bán com.

- Cho cháu một phần com sáng ạ!

Tay chỉ chỉ món này, món kia nhưng cái miệng không ngừng thờ hớn hớn, làm cô bán com cũng ngạc nhiên và làm nhanh gọn lẹ cho nhỏ.

Nhỏ chạy lên thì ôi thôi, khuôn mặt nhỏ dường như là xám xịt khi hấn nhìn chăm chăm cô mà cất giọng thành thoi nhất.

- Ba phút mười lăm giây, tôi đổi ý rồi, chuyển qua ăn thành uống – hấn rất thành thoi ngồi sai bảo nhỏ.

- Mấy phút - nhỏ cũng không thích kiểu đang đi mà có người gọi lại nên hỏi luôn cho chắc.

- Gấp đôi – nhàn nhạt.

Hai người kia há mở mà nhìn nhỏ, sao nhỏ chịu cực thế nhì, định quay qua bắt bẻ hấn, may mà nhỏ cản kịp thời rồi lao vụt đi nhanh nhất có thể.

- Thành Khang, cậu hơi quá đáng rồi – đội nhỏ đi Hoàng Nam mới lên tiếng.

- Đó là do cô ta không muốn bị đuổi khỏi trường này thôi – hẳn có chút khó chịu với cái tên Hoàng Nam này, dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn qua, Hoàng Nam như con cún con dành ngăm ngăm quay mặt đi và xem như không có gì xảy ra.

Lần này nhỏ biết chỗ rồi nên có vẻ về sớm hơn dự định, bước lên cầu thang trong tâm trạng háo hức “lần này là ổn rồi” thế nhưng thật không may cho nhỏ là có người và phải nhỏ không biết vô tình hay cố ý mà nhỏ bị ngã nhào ra đất thế là chai nước trên tay nhỏ lăn đi không thương tiếc, tiếng chuông reo vào lớp sinh viên thi nhau đi nhanh, thế là chai nước yêu quý bị hết người này tới người khác đá đi.

Vật lộn một hồi nhỏ nhìn chai nước sủi bọt và bắn hết cả rồi, thở dài ném phăng vào sọt rác, chẳng nào thì giờ này căn tin họ cũng đóng cửa, ra chơi họ mới mở lặn, lau vội bộ đồng phục rồi vào lớp.

Ba con người kia nhủu mày nhìn nhỏ, quần áo có chút “bẩn” nhỏ cúi mặt mà đi vào lớp, nhỏ đứng trước mặt hẳn cúi gằm mặt rồi từ từ ngẩng lên.

- Nước của cậu... tôi ném vào xọt rác rồi – nhỏ thật thà nói làm họ xém té ngựa, có phải nhỏ cố tình chọc vào “sói con” hẳn không.

- Cô muốn đuổi học phải không?

- Là do tôi chạy vội sợ trễ giờ nên mới xảy ra chuyện, ra chơi tôi sẽ đền cho cậu – nhỏ thật thà kể lại, hai người kia cảm thấy thương cảm cho nhỏ.

- Tôi không muốn lặp lại chuyện này lần thứ ba.

- Tôi biết rồi – nhỏ ngồi xuống, tâm trạng không mấy ổn định tạo nên, mặt nhỏ đỏ lên mồ hôi nhễ nhại vì chạy mệt, nên hẳn cũng tha cho nhỏ.

Các sinh viên khác cũng nhìn nhỏ “khác lạ” hơn nữa còn nhìn hẳn “kinh sợ” hơn, họ chẳng nghĩ gì mà xen vào chuyện này vào động vào hẳn chắc sẽ thảm hơn nhỏ nữa.

Môn mới hôm nay cũng là giảng viên mới, có vẻ giảng viên này thích “kể chuyện” và cô kể cho hết tiết một rồi mới vào bài học mà chỉ là bữa học đầu nên các môn học chỉ là khái quát thôi, nên cũng nhẹ nhàng đôi chút.

Tiếng trống vừa reo là nhỏ chạy ra ngoài trước, không kịp cho Lâm An ú ớ theo.

Nó mang chai nước lên lớp cho hẳn rồi đặt lên bàn hẳn.

- Xong rồi cậu còn muốn uống hay ăn gì nữa không? – nhỏ nhìn hẳn xò tay túi quần mà hỏi.

- Cô có thể đi, khi nào cần tôi gọi cô phải có mặt – hẳn đứng dậy.

- Nhưng... - nhỏ khó chịu.

- Nên nhớ việc cô được học ở trường này là do tôi quyết định, chỉ một từ thôi thì chắc cô không còn được ung dung đứng đây đâu nhỉ? Chai nước kia cô có thể lấy mà uống, tôi không khát lắm - câu dài nhất mà trước giờ hẳn nói, nghiêng mặt qua chai nước nhỏ mới mua, hẳn cần gì mấy cái đấy chứ.

Nhỏ thở dài thì Lâm An đi vào và nói nhỏ xuống căn tin gặp mấy anh chị hôm qua, là người hiểu chuyện nên Lâm An không muốn nhỏ gặp nhiều rắc rối, ở trong trường này tỉ lệ sinh viên thuộc con nhà quý tộc chiếm quá tám mươi phần trăm, nên nếu nhỏ muốn an thân thì không nên làm phật lòng người khác.

- Bọn chị ở đây – chị gái hôm qua cười tươi vẫy tay nhỏ, chị ngồi cùng với hai cô bạn gái và hai cậu bạn trai cùng và khác lớp.

- Bọn em chào chị - nhỏ và Lâm An đồng thanh.

- Các em ngồi đi, ăn uống gì chị kêu cho – chị gái cười hiền.

- Dạ bọn em uống nước được rồi – nhỏ cũng thấy chị dễ tính nên cười hiền.

- Em cũng như Song Đào – Lâm An cũng có suy nghĩ như nhỏ, chị gái kêu ra hai chai nước không độ và ô long.

- Hai em chưa biết tên chị nhỉ, chị là Lê Xuân Nghi.

- Dạ em là Đoàn Song Đào đây là bạn em Trần Lâm An – nhỏ giới thiệu với chị Nghi.

- Chị là Diễm, Hằng – hai bạn ngồi kế chị giới thiệu.

- Bọn anh là Huy, Thái – hai anh còn lại cũng giới thiệu.

- Dạ em chào anh chị - đồng thanh nhỏ và Đào.

- Bọn chị chỉ muốn gặp mặt người giỏi nhất trường thôi, chứ không có ý xấu gì đâu, các em đừng để bụng nhé – chị Nghi vui vẻ.

- Dạ tất nhiên rồi ạ, bọn em cũng thất lễ hôm qua không chào hỏi anh chị - nhỏ.

Rồi đủ chuyện mà bọn họ tám với nhau.

Vào lớp rồi lại tới ra về, nhỏ nằm trên nệm thờ dài, cũng may là hấn không làm gì nhỏ cả, điện thoại nhỏ reo là bố mẹ nhỏ gọi.

Nhỏ cười tươi kể những chuyện nhỏ được nổi tiếng ở trường, bố mẹ nhỏ cũng vui lắm, nhắc nhở nhỏ ăn uống đầy đủ vào đừng nhịn đói làm gì không học được đâu, rồi bố mẹ nhỏ còn nhắc thêm chuyện đó là sinh viên bây giờ hay ở xa nhà là đi làm thêm kiếm tiền, họ ngăn cấm nhỏ chuyện đó, cứ lo học đàng hoàng đi rồi hết tiền nói bố mẹ gửi, được nghỉ thì về nhà chơi... v... v... nhỏ cười tít mắt rồi cảm ơn bố mẹ rồi rít, tắt máy rồi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lần đầu đứng trước đám đông

Hấn đang ngồi trên cao ốc của mình, ký giấy tờ và hấn có cho gọi Trần Lâm An tới, cô rón rén đứng ngoài cửa mà không dám gõ.

- An tiểu thư tới rồi ạ, tổng giám đốc đang đợi ở trong – Mon thấy Lâm An đứng ngoài có vẻ sợ hãi, Mon cũng không biết chuyện kia, chỉ nghĩ ai cũng sợ cậu chủ thôi, rồi thông báo với hấn là Lâm An tới, hấn cho vào rồi dừng việc ký giấy lại, ra bàn tiếp khách ngồi “đợi cô”.

- Chào tổng giám đốc – trên lớp học và trên công việc cách xưng hô của cô cũng rất lễ phép.

- Cô có thể ngồi – hấn nhìn trực diện cô và chỉ vào cái salon trước mặt.

- C-Có chuyện gì mà ngài cho gọi tôi ạ - Lâm An cảm giác lo lắng, chẳng dám nhìn hấn.

- Tôi đối xử tốt với tiểu thư để tiểu thư bêu rêu tôi với người khác sao? – hấn vào thẳng vấn đề không do dự.

- D-Dạ... tôi... không hiểu ý của ngài.

- Tiểu thư là bạn thân của Song Đào hay là bạn mới gặp khi đi học.

- ... - Lâm An hiểu chuyện gì xảy ra rồi, chắc là hấn đang nghi ngờ chuyện cô nói với nhỏ, kiểu này chết chắc.

- Tôi... tôi... xin lỗi ngài, mong ngài bỏ qua cho tôi ạ, lần sau tôi không dám.

- Cô và cô ta thật giống nhau, cùng xin tôi tha lỗi, mà tôi đâu có nhiều lỗi tới mức đó đâu mà cho mấy cô – hấn cười khinh bỉ.

- Dạ... chỉ là tôi thấy Song Đào là cô gái tốt không thuộc tầng lớp như chúng ta nên tôi mới giúp thôi ạ - Lâm An thật thà.

- Tầng lớp như tôi và cô ư, cô nghĩ là tôi và cô ngang hàng với nhau – hấn nghe mà muốn nổi khùng lên.

- Dạ tôi k-không dám ạ - biết mình động vào “sói” nên Lâm An cúi đầu nhí nhí.

- Cô có muốn cùng đăng cấp với cô ta không? – câu hỏi kiểu khiêu khích nhưng khiến Lâm An bủn rủn chân tay hiểu vấn đề nhanh chóng.

- Tôi xin ngài đừng làm tập đoàn của bố tôi phá sản, tôi hứa sẽ không bao giờ nói chuyện của ngài với ai đâu ạ, xin ngài đẩy tổng giám đốc – Lâm An cầu xin hấn, đôi mắt cô rung rung, thoáng chốc hấn nhớ tới khuôn mặt của nhỏ trong tình trạng “lấn hai vòng” làm hấn có chút chạnh lòng.

- Tốt nhất cô nên biết trước chuyện này mà sửa lỗi lầm đi, tôi cũng không muốn chuyện này xảy ra thêm lần nào nữa, cô mau về đi – hấn tha cho cô, có phải là hấn quá mềm yếu với con gái rồi không, Lâm An đứng dậy cúi chào hấn rồi cô ra về, cô có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi vì hấn không làm khó gì cô cả.

Một tuần sau...

Sáng nhỏ đi học và trưa trở về phòng, buổi tối nhỏ mở cửa định đi dạo thì nhỏ thấy anh Việt Minh đi đâu đó, nhỏ hỏi thì anh nói là đi học tiếng Anh tại trung tâm, nhỏ cười chúc anh học tốt, rồi nhỏ đi dạo ra bờ hồ, ở đó nhỏ cảm thấy hơi bị ngại nhưng mà ở đó nhỏ mới thấy yên tĩnh và suy nghĩ được mọi chuyện, nhỏ sẽ về sớm thôi.

Từ mấy hôm nhỏ đi học mà có rất nhiều chuyện xảy ra, vui buồn gì cũng có hết, chủ yếu là nhỏ không ưa cái tên nhà hấn, thích gây khó dễ cho nhỏ nhưng sau hôm đó cũng không thấy hấn sai vật nhỏ nữa, cũng coi như là ổn định, còn về phần Lâm An, nhiều lúc nhỏ muốn biết về con người hấn nhưng mà Lâm An lại từ chối và nói “minh chỉ biết thế thôi” có vẻ trốn tránh câu hỏi của nhỏ, nhỏ cũng không hỏi gì thêm.

Hoàng Nam thì dạo này cũng ít nói chuyện mà vốn dĩ cậu đâu có nhiều chuyện đâu, cậu chỉ nói cái điều cần nói thôi.

Nhỏ thờ dài rồi bắt gặp một giọng nói khá là lạ, làm nhỏ giật mình.

- Em ngồi đây một mình thôi hả - giọng nói của con trai, vừa nói người đó vừa bước gần tới nhỏ và nhanh chóng đứng ngay ghé đá chỗ nhỏ ngồi.

- ... - nhỏ không nói gì, nhìn người con trai kế mình, nói chung là cũng đẹp.

- Anh thật thất lễ, anh là Nguyễn Thanh Minh, anh là sinh viên năm cuối trường Sư Phạm – anh cười hiền nhìn nhỏ cũng khá dễ thương.

- Dạ vâng, chào anh em là Đoàn Song Đào, em học trường Quốc tế, mà tên anh giống tên của cái anh ở cùng dãy trọ với em anh ấy là Việt Minh - nhỏ thấy anh Thanh Minh này cũng không có ý xấu nên cười rồi giới thiệu lại, nhỏ cũng biết sơ trường đó và cũng vui khi có hai người cùng tên.

- Ở trọ - anh Thanh Minh nhìn nhỏ, khẽ nhún mày.

- Em thi vào với điểm cao thôi anh à – nhỏ đoán anh nghĩ nhỏ không phải tầm thường để vào trường này, nên nhỏ dẹp ý định đó liền.

- Vậy à, thế thì còn đáng ngưỡng mộ hơn nữa.

- Vâng... mà anh ở gần đây à – nhỏ lảng chuyện.

- Nhà anh cách đây vài ba cây nhưng anh cũng hay ra đây lắm, lần đầu tiên anh gặp em đây chắc em là sinh viên năm nhất.

- Vâng, em mới vào đây được nửa tháng thôi ạ, được anh Việt Minh ở dãy trọ em giới thiệu nơi này nên em tới đây hi hi.

- À ừm... - nhỏ cười híp mắt, mặc dù là tối nhưng anh Thanh Minh cũng thấy nhỏ rất là dễ thương.

Hai người ngồi đó nói cũng vài chuyện mà chủ yếu là cái tính loắt choắt nói nhiều của nhỏ, làm anh Thanh Minh chỉ kịp ngồi nghe thôi, rồi nhỏ xin phép về nếu không là sẽ gặp chuyện “xí hổ” anh Thanh Minh hỏi thì nhỏ không ngại mà nói anh nghe, anh chỉ cười hiền “rồi em sẽ quen thôi”

Anh ngờ ý chờ nhỏ về nhỏ bảo nhỏ ở gần đây nên muốn đi bộ cho “giảm mỡ” vì tướng nhỏ mũm mĩm mà.

- Tối mai em bận gì không? Anh có thể mời em đi ăn một bữa chứ - anh Thanh Minh gọi với theo nhỏ.

- Dạ bây giờ tối mai nếu anh thấy em thì em rảnh còn không thì em xin lỗi – nhỏ xin phép về trước rồi.

- Oker mong là mai anh được gặp em – anh Minh gặp nhỏ lần đầu nhưng cách nói chuyện vui tính của nhỏ làm anh thấy vui.

.....

Sáng sớm nhỏ hôm nay dậy sớm hơn mọi ngày vì là buổi chào cờ đầu năm học, hơn nữa nhỏ còn được hiệu trưởng nhắc nhở chuyện nhỏ là Hội trưởng hội học sinh, nên nhỏ cũng là người chủ trì cho buổi quan trọng đầu năm này, sinh viên năm nhất nên sẽ không biết chuyện đó, hai hội phó cũng được nhắc nhở nữa.

Sau khi bước chân vào cổng trường nhỏ đã gặp ngay Lâm An và Hoàng Nam đứng ở cổng cười tươi với nhỏ.

- Bọn tớ đang đợi cậu – Lâm An khoác vai nhỏ và Hoàng Nam cười.

- Chúng ta vào thôi – nhỏ hôm nay vẫn là đồng phục trường với mái tóc được búi củ tỏi gọn gàng, và đôi giày màu đen đế cao, nhìn nhỏ mũm mĩm mà đáng yêu.

Trên tầng mười tầng cao nhất của trường quốc tế chỉ có một phòng hội trường cực cực rộng có thể chứa được toàn bộ sinh viên trong trường, nhỏ đứng sau cánh gà mà cảm thấy run run, dòm ngó ra ngoài thấy người với người thôi, giống như một cuộc đại biểu quyết ấy.

- Đừng lo, có bọn tớ hầu thuận cậu – Hoàng Nam cười hiền vỗ vai nhỏ, nhỏ gật đầu cho Hoàng Nam an tâm nhưng trong lòng nhỏ run bắn người.

Năm phút sau khi tiếng trống trường đã điểm thì sinh viên đã có mặt đông đủ tại hội trường lớn này, thầy hiệu trưởng già nhất trường, nhưng rất đẹp lão đeo cặp kính cận ra giữa sân khấu và cầm micro hô to đồng đặc.

- CHÀO MỪNG TẤT CẢ CÁC TÂN SINH VIÊN, MỚI VÀ CŨ CỦA TRƯỜNG ĐẠI HỌC QUỐC TẾ - thầy cúi chào và tràng pháo tay giòn giã.

- THẦY RẤT VINH DỰ KHI MỖI NĂM LẠI ĐÓN MỘT ĐỢT SINH VIÊN MỚI VÀO TRƯỜNG VÀ NĂM NAY ĐẶC BIỆT HƠN MỌI NĂM LÀ VÌ TRUYỀN THỐNG BA NĂM MỚI CÓ MỘT LẦN CỦA TRƯỜNG CHÚNG TA, ĐÓ LÀ NGƯỜI THI VÀO VỚI ĐIỂM SỐ TUYỆT ĐỐI SẼ ĐƯỢC NẰM TRONG HỘI HỌC SINH, MỘT CHÚC VỤ CAO QUÝ MÀ AI CŨNG MUỐN CÓ, CÓ TOÀN QUYỀN QUYẾT ĐỊNH VÀ TỔ CHỨC CÁC PHÒNG TRÀO LỚN NHỎ CỦA TRƯỜNG, NHƯNG CŨNG LÀ MỘT ÁP LỰC RẤT LỚN VÌ NẾU CÓ SAI SÓT HOẶC HẬU QUẢ KHÔNG LƯỜNG TRƯỚC THÌ TẤT NHIÊN HỘI HỌC SINH ĐÓ SẼ BỊ GIẢI TÁN VÀ THẾ CHỖ CHO HỘI HỌC SINH MỚI NHƯNG TRƯỜNG CHÚNG TA CHƯA KHI NÀO PHẢI THAY THẾ HỘI HỌC SINH TRONG BA NĂM CẢ, VÀ NĂM

NAY THẦY CŨNG MONG ĐƯỢC NHƯ THẾ.

- SAU ĐÂY CHÚNG TA SẼ CHÀO ĐÓN HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH ĐOÀN SONG ĐÀO – thầy đọc một lèo rồi cũng tới lúc nhỏ bước ra, khá là run.

Thầy đã vào trong và nhường sân khấu lại cho nhỏ rồi, nhỏ nhìn một lượt hàng nghìn sinh viên trước mặt mình, dường như nhỏ đang tìm ánh mắt của ai đó, bắt gặp nụ cười tươi của anh Việt Minh, và ánh mắt sắc lạnh của hấn Thành Khang ngồi vắt chéo chân, rồi nhỏ cũng cất giọng còn rất run.

- T-TÔI... XIN CHÀO TẤT CẢ CÁC BẠN SINH VIÊN, MÌNH LÀ ĐOÀN SONG ĐÀO... THẬT VINH DỰ KHI MÌNH ĐƯỢC LÀM HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH... MÌNH SẼ CỐ GẮNG HẾT SỨC ĐỂ XỨNG ĐÁNG VỚI TRUYỀN THỐNG CỦA TRƯỜNG... VÌ LÀ SINH VIÊN MỚI NÊN CŨNG MONG ĐƯỢC SỰ GIÚP ĐỖ NHIỀU CỦA CÁC BẠN VÀ CÁC ANH CHỊ KHÓA TRÊN... XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN – nhỏ đã tập duyệt trước và nghĩ trong đầu ra đoạn hội thoại đấy, nhỏ cũng cố gắng nói không vấp câu nào, nhưng còn rất ấp úng thế nhưng như là tốt lắm rồi, nghe thầy HT nói nhiều năm còn có sinh viên còn ngất khi đứng trên đây, đọc xong bài diễn thuyết nhỏ cúi đầu rất lịch sự, thế nhưng nhỏ thấy mọi thứ... rất im lặng... rồi nhỏ từ từ ngẩng đầu lên... nhìn những sinh viên đang ngơ ngác dưới kia.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hát

Tràng pháo tay của... hấn và anh Việt Minh... vang lên phá tan sự im lặng của mọi người, và theo đó là những tràng pháo tay khác to dần rồi cũng dừng, nhỏ khi này mới cảm thấy nhẹ người.

Thầy hiệu trưởng ra hiệu cho nhỏ giới thiệu hai hội phó luôn.

- VÀ SAU ĐÂY, MÌNH XIN GIỚI THIỆU HAI HỘI PHÓ CỦA HỘI HỌC SINH LÀ TRẦN LÂM AN VÀ ĐỖ HOÀNG NAM – nhỏ đọc to rồi hai người cười tươi bước ra, giới thiệu mình với các sinh viên.

Nhưng có vẻ như họ quen với việc đứng trước đám đông nên rất tự tin và không hề nói vấp chỗ nào. Nghĩ mình thật yếu đuối, thầy hiệu trưởng bước ra bằng nụ cười gian tà nhìn nhỏ.

- TRUYỀN THỐNG CỦA TRƯỜNG ĐỐI VỚI HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH VẪN CÒN MỘT ĐIỀU KHOẢN NỮA – thầy đọc bình tĩnh, nhỏ nhìn thầy.

- ĐÓ LÀ HỘI TRƯỞNG PHẢI HÁT CHO CÁC SINH VIÊN TRONG HỘI TRƯỜNG NGHE – thầy nói xong là mặt nhỏ nhăn lại, hát ư, nhỏ có được giọng hát trời ban nhưng lại không bao giờ thể hiện với đám đông nên nhỏ cười dụt dụt miệng, tất cả những truyền thống của trường thì hầu như không ai làm khác được, tràng pháo tay to lớn ủng hộ nhỏ hát ngập ngừng cầm micro.

Nói thật thì mình chưa hát dưới đám đông bao giờ... nhưng vì là điều bắt buộc... nên mình xin mạn phép trình bày một bài hát, mong là mọi người đừng “ném đá” nếu như mình hát dở - nhỏ nói ngập ngừng và run run, rồi các sinh viên phì cười với nhỏ, thầy hiệu trưởng cũng chứng kiến nhiều cảnh hát của các hội trưởng hội học sinh rồi, thảm họa cũng có mà nở hoa cũng có... thầy cũng toát mồ hôi ầy chứ...

- Vậy mình xin trình bày ca khúc “Dạ khúc của màn đêm” – tiếng vỗ tay dành cho nhỏ như là nhíp để nhỏ bắt đầu hát.

(ad: bài này là lời việt dịch từ bài Nocturne nhé các bạn)

“... Giờ đây khi ánh sáng ngày dần tắt

Cũng là lúc màn đêm kéo đến âm thầm dõi theo bạn.

Bầu trời thật dịu dàng, thật tĩnh lặng và chân thật.

Bao trùm lên cả trái tim và tâm hồn bạn

Là dạ khúc của màn đêm

Đừng buồn rầu, đừng tiếc nuối

Bạn cũng không cần phải thắc mắc đâu

Bởi vì sẽ luôn là vậy, hiển nhiên là như vậy

Hãy đến đây và cùng hòa nhập vào giấc mơ với tôi.

Với dạ khúc của màn đêm

Không còn sự sợ hãi

Khi bóng đêm kéo đến bên bạn

Và lấp đầy tâm hồn bạn với những ước mơ và khát khao

Như đứa trẻ chìm vào giấc ngủ

Thật ấm áp và đắm say

Bạn sẽ tìm thấy tôi đang đợi bạn ở đây

Là dạ khúc của màn đêm.

Ta sẽ cùng bay lên và chạm tới tận trời cao

Chúng ta chẳng cần phải băn khoăn vì sao

Sẽ luôn là vậy, hiển nhiên là như vậy

Hãy đến đây và hòa vào giấc mơ với tôi

Với dạ khúc của màn đêm

... Cho dù màn đêm có buông xuống

Nhưng nó cũng dần đi qua thôi

Khi màn đêm dần nhường chỗ cho ánh sáng của ban ngày

Là dạ khúc của màn đêm...”

Nhỏ kết thúc bài hát và dừng micro lại, cảm giác như lúc nhỏ cúi đầu chào là cả khán phòng im phắc không một tiếng động, có lẽ nhỏ đã hát quá dõ rồi sao.

Mở từ từ con mắt nhìn mọi người xung quanh, nhỏ ngạc nhiên khi ai cũng... rung rung nước mắt... không ai hẹn ai mà cùng vỗ tay thật to và toàn bộ sinh viên đều đứng dậy, nhiều người họ nghĩ mình đang được xem một bản hòa nhạc trực tiếp, nhiều người lại nghĩ nhỏ rất tuyệt... hai người bạn nhỏ đứng đó cũng rung rung không kém, thầy hiệu trưởng phải lấy khăn lau nước mắt vì nhỏ hát xúc động quá.

Khi nhỏ hát hoàn toàn hòa nhập vào bài hát, giọng hát của nhỏ làm lay động lòng người, người ghét âm nhạc thì cũng phải cảm thấu bài hát này, người yêu âm nhạc thì càng hãnh diện hơn, riêng cảm xúc của hân thì khác hẳn lúc trước, nhìn nhỏ cầm micro hát và đôi mắt nhắm lại khi cần thiết rồi cách diễn đạt và giọng điệu hân cứ nghĩ nhỏ là một ca sĩ chuyên nghiệp đã được đào tạo bài bản, hân có chút cảm giác khác về nhỏ rồi, anh Việt Minh cảm thấy ngưỡng mộ nhỏ hơn và anh có chút gọi là “thích” nhỏ rồi.

Có lẽ đây chính là buổi chào cờ nhiều sắc màu và đặc biệt nhất của trường quốc tế này rồi.

Sáng hôm đó rất nhiều sinh viên lớp khác tới xin chữ ký và tặng quà cho nhỏ, nhỏ ái ngại có làm gì đâu mà phải thế chứ, đám người bu quanh chỗ nhỏ ngồi làm Lâm An và Hoàng Nam bị đẩy lùi ra ngoài, riêng hân thì không ai dám động tới.

Quà chất nắm trước mặt nhỏ, Lâm An phải xuống bàn dưới ngời kẻ hân, nhỏ gãi đầu thôi chứ biết sao giờ.

Giờ ra về, khó khăn lắm nhỏ mới xin được chú xe bus cho nhỏ lên xe cùng đồng quà đầy, nhỏ cũng thông minh lắm khi tặng cho chú lái xe với thu vé hộp quà nên họ cho lên và còn dành một chỗ để quà của nhỏ thôi.

Sau khi mang hết quà và phòng, nhỏ cũng mang cho cả bà chủ dãy trọ một hộp quà nữa, nhỏ chẳng mở ra xem nữa cứ xếp gọn gàng vào một góc nào đấy, rồi nhỏ đi ăn trưa.

- Song Đào, em đi ăn hả? - giọng nói của anh Việt Minh.

- À vâng, giờ em đi ăn – nhỏ quay người cười híp mắt.

- Anh... anh có món quà muốn tặng cho em, biết là chẳng đáng bao nhiêu... khi sáng em hát hay lắm – anh Việt Minh giờ phía sau ra một hộp quà nhỏ xinh xắn, nhỏ cười tươi, rồi nhận cho anh vui, thế là hai anh em cùng nhau đi ăn trưa luôn.

Bữa ăn kết thúc nhanh chóng mà chủ yếu là cả hai đều thấy thoải mái và vui vẻ, anh Việt Minh nhắc lại chuyện khi sáng nhỏ hát làm nhỏ ngượng ngạo anh

ngó ý bữa nào rủ nhỏ đi hát kara chắc là hay lắm.

Trường nổi tiếng mà nhỏ học có rất nhiều camera ở khắp phòng, và khi sáng chuyện nhỏ hát cũng được thu vào một máy camera ở đấy, và nhỏ nhanh chóng được các sinh viên tải về máy và nghe đi nghe lại nhiều lần, hẳn cũng không ngoại lệ.

Ngồi trong phòng làm việc mà trong đầu hẳn chỉ nghĩ tới bài hát mà nhỏ hát, nghe lại thì hẳn cảm thấy nhớ bố mình và những hình ảnh của bố lúc trước còn ở cùng với hẳn, khiến hẳn nhớ nhiều thêm và đặc biệt là... hẳn chỉ nghĩ về nhỏ.

Trên xe Mon đưa về biệt thự hẳn cũng nghe bài này, Mon cũng thích giọng hát của nhỏ, Mon hỏi hẳn vị ca sĩ nào hát mà có hồn đến vậy, hẳn chỉ nhàn nhạt đó là sinh viên cùng lớp hẳn, rồi hẳn từ từ kể vài chi tiết khác, Mon cũng ngỡ ngàng đấy chẳng phải là cô gái mà dám đánh hẳn ngay buổi học đầu tiên sao, nhưng khi Mon nghe bài này thì ông không nghĩ đó là cô gái ấy.

Buổi tối nhỏ lại thấy anh Việt Minh đi học nên nhỏ cũng đi dạo ra ngoài bờ hồ gần đó và nhỏ cũng tới chiếc ghế đá quen thuộc, giọng nói mà nhỏ không nhớ mình từng nghe cất lên.

- Em tới trễ ba mươi phút nhì, anh còn tưởng là em không tới – giọng nói đó chính là anh Thanh Minh gặp nhỏ ngày hôm qua.

- Dạ chào anh em quên mất – nhỏ nhớ ra gì đó rồi cười, bước lại ghế ngồi.

- Anh mời em đi ăn được chứ, à mà em ăn gì chưa – anh Thanh Minh cũng rất vui vì nhỏ có tới, không biết là nhỏ cố tình hay vô ý quên, nhưng anh được gặp nhỏ là anh cũng vui rồi

- Dạ em mới ăn xong, nếu thế thì chúng ta đi uống nước cũng được.

- Vậy anh đưa em tới quán này, ngon lắm

- V-Vâng – nhỏ cũng có chút đỏ mặt vì anh Thanh Minh cười đẹp quá

Nhỏ giờ mới để ý con xe mang hiệu là “SH” đậu ngay sau lưng nhỏ, thế là anh đội mũ lên cho nhỏ “nhỏ đỏ mặt” rồi anh chở nhỏ đi một đoạn cũng khá xa, nhỏ đoán chắc là gần nhà anh rồi.

Trước mặt nhỏ là quán có tên “Trà sữa sinh viên” nhỏ khẽ nhủ mày, có cả những quán này sao, đang ngờ ngác thì giọng anh cất lên.

- Em vào trong đi rồi anh nói.

- Dạ - nghe theo

Cả hai chọn được cái bàn ưng ý trên tầng ba mà quán này là ngồi bệt thế nhưng trên tầng ba không như thế chỉ có một cái bàn và hai cái ghế thôi.

- Đ-Đây là – nhỏ thoáng sợ vì chẳng có ai.

- Em cứ ngồi đây đi, không sợ đâu – anh Thanh Minh trấn an nhỏ.

Một bàn đầy các món ngon ở đây được bày ra, và hai cốc trà sữa to ụnh được đặt trước mặt nhỏ và anh, khi này nhân viên đã đi xuống dưới trên này chỉ còn anh và nhỏ.

Nơi này cũng giống như một mái hiên thu nhỏ vậy, ở đây rất mát và còn được trang trí rất đẹp nữa, nhỏ cũng khá thích thú, thế nhưng nhỏ chợt nghĩ “có khi nào mình bị dụ bán đi nước ngoài không” nhỏ rung mình, mấy chuyện đó bây giờ trên báo đài đầy ra.

- Em ăn và uống đi, không phải em đang sợ anh đấy chứ - anh Thanh Minh nãy giờ chỉ ngồi nhìn nhỏ thôi, càng nhìn anh càng thấy nhỏ đáng yêu làm sao, anh chỉ muốn nhìn mãi.

- ... - nhỏ giả lắc đầu cho anh vui.

- Em sợ anh bán em sang Trung Quốc à, ha ha – anh Thanh Minh bật cười thành tiếng.

Mặc dù là anh Thanh Minh chỉ 22 tuổi nhưng anh đã là chủ của một công ty nội thất cao cấp rồi, nên suy nghĩ của anh không còn nhỏ tẹo nào, nhưng nếu so về trí tuệ thì anh có vẻ thua hẳn nhiều phần.

[FONT=Palatino Linotype, serif]- [/FONT]D-Dạ không ạ, em chỉ thấy hơi lạ là sao chúng ta không ở dưới ngồi mà phải lên tận đây – nhỏ lí nhí.

- Dưới đó nhiều người thì anh không nói chuyện được với em – anh cười hiền.

- ... - nhỏ không biết nói sao nên đành cầm cốc trà đá uống.

- Em có biết tiệm trà sữa này là thuộc một cửa tiệm của nhà anh không?

- Dạ...

- Cái lúc bình thường em đã dễ thương rồi, giờ em ngạc nhiên nhìn còn dễ thương hơn nữa, chắc anh thích em ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi mắt – anh Thanh Minh thật thà nói tâm tư của mình.

Lần trước gặp bờ hồ, chỉ có một cây đèn đường nên anh chưa thấy rõ được khuôn mặt nhỏ, nhưng giờ đây ánh sáng đầy đủ anh mới thấy nước da trắng hồng của nhỏ và cả khuôn mặt tròn, môi nhỏ cái tướng mũm mĩm nhìn đáng yêu làm sao, anh rất thích.

- Em... - nhỏ mặt dần đỏ lên.

- Với những sinh viên mới như em anh cũng gặp nhiều rồi nhưng mà ở cạnh em anh thấy được vui vẻ hơn những người khác.

- Những người khác, anh như thế này với nhiều người sinh viên khác rồi ạ! - nhỏ chỉ bàn đồ ăn, ý nhỏ là anh cũng chờ nhiều người đi ăn như nhỏ thôi.

- Ừm thì cũng không nhiều lắm, mà cũng đại loại là như thế – anh Thanh Minh cười rồi suy nghĩ

- Anh là người thành đạt rồi thì tất nhiên bên anh không thiếu nữ?

- Thế nhưng mà trước giờ anh chỉ ưng có mình em thôi đấy!

- ... – hết biết nói vì mặt đỏ lôm

Cả hai ngồi nói chuyện rất lâu sau thì anh Thanh Minh mới chịu chớ nhỏ về, nhìn đồng hồ đã là chín rưỡi nhỏ rất sợ về muộn và dường như là không thích về muộn cùng với “con trai”, vì thế mà anh Thanh Minh đã biết được phòng trọ của nhỏ, anh cũng không ngại mà vào chào hỏi bà chủ dãy trọ nhỏ và đưa nhỏ vào tới tận phòng, có vẻ bà chủ rất quý anh thì phải, nhỏ chạy vào phòng trước còn anh đứng nói gì gì đó rồi vào sau.

Xem qua phòng trọ của nhỏ một lượt anh phải bật cười và không tin đây chính là phòng trọ của sinh viên, rất đầy đủ và không thiếu bất cứ thứ gì, phòng còn trang trí rất đẹp nữa, theo kiểu mà con gái hay thích, ngăn nắp và gọn gàng nhưng anh khề nhịu mảy, hình như là thiếu “máy tính” anh nhìn qua đồng hồ được nhỏ xếp gọn gàng một góc, vì phòng nhỏ không có gác nhỏ nên nhỏ không giấu đầu được, đành kể lại nguyên do lại làm anh càng thêm thích thú với nhỏ hơn, anh ra về khi này là hơn mười giờ nhỏ còn chêu anh về không sợ mẹ mắng à, anh cười tươi lại “mẹ anh còn khuyến khích anh chơi qua đêm nữa cơ” nhỏ ngệt cái mặt ra.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hai cuộc sống

Vài ngày sau đó...

- Dạ thưa tổng giám đốc, tối nay chúng ta có bữa tiệc chào mừng sự hợp tác của hai tập đoàn và cũng là khẳng định với giới truyền thông chúng ta chính thức lên top bốn – Mon cung kính nói với hấn trong phòng làm việc.

- Được rồi, Mon giúp tôi chuẩn bị mọi thứ - hấn ngả lưng ra ghế.

Về mặt hấn thoáng buồn, nói thực ra thì hấn rất ghét đi những bữa tiệc như thế này bởi hấn sẽ thấy rất nhiều người con gái giả tạo, luôn làm mình làm mẩy trước đám đông, luôn tỏ ra mình là người hiểu chuyện, luôn tỏ ra mình còn là người dịu dàng và đặc biệt là cố gắng ghi điểm trong mắt hấn để được hấn để ý. Thế nhưng tiệc có liên quan tới cao ốc của hấn thì hấn không thể vắng mặt được.

- Tổng giám đốc có chuyện gì sao?

- Lại là những người giả tạo – hấn nhàn nhạt.

- À hay chúng ta mời tiểu thư Trần gia đi cùng tổng giám đốc được không? – Mon hiểu chuyện này nên nảy ra ý định hay.

- Trần Lâm An – hấn mở nhẹ con mắt suy nghĩ về cô.

- Dạ...

- Được rồi, Mon mời tiểu thư giúp tôi.

Bữa tiệc tối nay sẽ được lên báo và trên truyền hình nên chắc chắn những tập đoàn trong top mười sẽ tới tham dự và chứng kiến Tư Mã Thành Khang con của Tư Mã Thiết Cung

.....

Nhỏ thì được nghỉ ngày chủ nhật thế là nhỏ ngủ cho tới tận trưa thì nhận được cuộc gọi của anh Thanh Minh khi đó nhỏ mới tỉnh.

- Alo – nhỏ không hề xem số mà cho dù xem thì nhỏ cũng chẳng biết số ai đâu.

- Em còn ngủ được à, trưa rồi! – anh Thanh Minh cười qua điện thoại, ngày nghỉ anh muốn chở nhỏ đi chơi đâu đó mà anh cũng rất hiểu chuyện nên gọi điện hỏi nhỏ có bận gì không.

- Dạ, chủ nhật mà anh – nhỏ cười cười, miệng ngáp dài.

- Em rảnh phải không, có muốn anh chở đi chơi đâu đó cho biết Sài thành không – anh ngỏ lời.

- Dạ... - nhỏ nghĩ một lát - ... phiền anh lắm, anh cứ làm việc đi ạ! – nhỏ từ chối.

- Anh không bận nên mới rủ em đi mà...

- ... – suy nghĩ.

- Anh sẽ chở em về sớm trước chín giờ – anh hiểu nhỏ.

- Dạ được ạ, thế đợi em chuẩn bị – nhỏ cười cúp máy anh rồi vào vsen.

Anh Thanh Minh cũng cười rồi thay bộ đồ qua chờ nhỏ đi.

Nhỏ mặc chân váy cạp cao màu đen trên đầu gối một ít, ôm vào đùi và áo thun trắng tay đan rất bắt mắt và cũng làm cho nhỏ bớt mồm mồm hẳn lên, đi đôi giày đen cao năm phân và nước da trắng nhìn nhỏ rất đáng yêu, mái tóc được nhỏ thắt bím một bên và đội cái mũ chụp màu trắng.

Nhỏ đang bước ra cửa vì nhỏ không muốn anh đợi lâu nhưng lại gặp anh Việt Minh cười tươi trước mặt nhỏ.

- Em đi chơi hả? – anh Việt Minh khá bối rối khi nhỏ hôm nay đẹp hơn ngày thường.

- Dạ.

- Vậy buồn nhì, anh định rủ em đi hát kara mà em đi rồi, thôi để khi khác cũng được – anh Việt Minh thoáng buồn, định bước lại về phòng thì anh nghe được giọng con trai khác nói chuyện với nhỏ.

- Song Đào, em đợi anh lâu không? – đi từ ngoài vào anh Thanh Minh cũng nghe được cuộc nói chuyện của nhỏ và người kia, anh khẽ nhủ mày, anh nghĩ “chắc là người tên giống mình mà nhỏ nói, và còn... thích nhỏ nữa”.

Anh Thanh Minh cảm giác khó chịu nên cố xen vào cuộc nói chuyện của nhỏ và cậu ta.

- Dạ, anh Thanh Minh... em vừa mới ra cửa thôi – nhỏ cười tươi

- Đây là người mà em nói cùng tên với anh sao? – anh Thanh Minh cố chọc tức cậu.

- Dạ vâng ạ, hai anh làm quen đi, đây là anh Thanh Minh và đây là anh Việt Minh – nhỏ chỉ hai anh với nhau.

- Hân hạnh được biết cậu – là người lịch sự nên anh Thanh Minh mở lời trước.

- Tôi cũng vậy – anh Việt Minh cũng không ưa gì, nhưng nhìn qua bộ đồ là anh không bằng rồi nên đành “lui về ở ẩn”.

- Song Đào, em đi chơi vui vẻ với bạn nha, anh có chút việc – Anh Việt Minh tức tốc đi ra ngoài cổng “anh đi chơi nét ấy mà”.

Anh Việt Minh định rủ nhỏ đi kara vì anh nhớ giọng hát của nhỏ thế nhưng lại chậm chân, nên thôi anh đành ra nét nghe lại vậy, anh thấy một chiếc lamborghini trước cổng dãy trọ, không khó để anh đoán là xe của ai.

- Chúng ta đi thôi em, hôm nay em dễ thương hơn mọi ngày thì phải – anh Thanh Minh cũng nhìn nhỏ một lát rồi mới chịu rời mắt.

- Vâng – nhỏ cười rồi theo anh đi ra ngoài, nhỏ cũng khá ngỡ ngàng khi anh mở cửa xe cho nhỏ, nhỏ tưởng là đi xe máy nên mang theo “váy chống nắng” mà nhỏ để trong cái túi.

- Em nhìn gì thế, mau lên xe đi – anh cười.

- D-Dạ... em tưởng anh đi xe máy.

- Em nghĩ xem nắng thế này đi xe máy chẳng phải là bất tiện sao?

- ... – im ru và lên xe.

Đứng bên kia đường anh Việt Minh thấy nhỏ cười vui vẻ làm anh buồn thêm, mới gặp nhỏ lần đầu nhưng anh lại có cảm tình rất tốt với nhỏ, hơn nữa anh còn nghe giọng hát của nhỏ hôm khai giảng làm anh càng thích nhỏ nhiều hơn, nhưng giờ nhìn lại mình và cái tên kia làm anh thấy hụt hẫng vì mình không bằng người ta ở điểm nào cả.

- Em thích đi đâu trước đây – ngồi gọn cạnh ghế lái của mình, anh Thanh Minh hỏi nhỏ.

- Dạ... nơi nào đẹp nhất ấy anh – nhỏ hí hóp mắt.

- Đ-Được rồi – mỗi khi nhỏ cười hí hóp mắt lại là tim anh đập lệch nhịp và “ngại” nữa.

Anh Thanh Minh đưa nhỏ tới một vài nơi nổi tiếng ở Sài thành và đặc biệt là anh đưa nhỏ tới mấy công viên vì ở đó nhỏ sẽ cảm thấy thân thiện hơn là tới những nơi sang chảnh khác, là sinh viên nên anh hiểu rất rõ nhỏ cũng như anh hồi trước thôi, nhưng vì gia cảnh nhà anh nên ít khi anh được đi dạo ở công viên, giờ đây có nhỏ làm anh cảm thấy vui hơn.

Cả hai chơi rất nhiều trò chơi và cười đùa rất vui vẻ, còn đạp xe đạp chung nữa, anh rất thích những lúc nhỏ cười hí hóp mắt vì như thế anh cho dù có buồn phiền thì cũng không còn nữa. anh còn cố tình kể rất nhiều chuyện cười để nhỏ cười nắc nẻ, anh cũng phải bật cười theo nhỏ, mọi sinh viên cũng như những người ở đó đều nhìn nhỏ vì độ siêu cute của nhỏ, cái tướng mặc dù mũm mĩm, nhưng nước da nhỏ cực đẹp hơn nữa dưới ánh nắng nhỏ đẹp như một thiên thần kiểu như là thiên thần nhí ấy, đáng yêu lắm cơ.

Cả hai đi dạo rồi nói chuyện với nhau, nhỏ còn được gặp rất nhiều người nước ngoài nữa cơ mà ngôn ngữ của nhỏ chỉ thông thạo mỗi tiếng anh nên nhỏ chỉ nói chuyện được với người anh còn có người Hàn, Trung, Nhật thì anh là người nói chuyện với họ, nhỏ ngưỡng mộ anh ghê, tiếng gì anh cũng giỏi, anh bột miệng chêu “em cũng giỏi tiếng anh mà, nhiều sinh viên mong ước cũng không được như em nữa, còn tiếng khác thích thì em có thể học được mà, với trí thông minh của em thì em chỉ cần học mấy lớp ôn cấp tốc trong ba đến sáu tháng là em có thể giao tiếp được với họ” thế là làm nhỏ háo hức muốn được đi học thêm tiếng gì đó mà hiện tại thì nhỏ lại chưa có rãnh làm bởi việc học của nhỏ và việc của hội học sinh, chắc qua năm hai nhỏ sẽ đi học.

Kết thúc cả buổi chiều một mối với những nụ cười thì giờ đây anh và nhỏ được sự “thích thú” của nhỏ mà anh và nhỏ đang ngồi ăn “bánh tráng trộn và trà sữa” ngay tại công viên đó luôn, anh nghệt mặt vì ngồi có hai mươi phút ăn mà anh chủ yếu là “nhìn nhỏ ăn” bởi anh cứ đưa lên miệng là có cô gái lúc là một lúc là rất nhiều tới muốn “chụp hình” cùng anh, nhỏ chỉ cười rồi mặc kệ anh, nếu nhỏ làm gì thì sẽ bị đánh hội đồng nên kệ đi “ai bảo anh đẹp quá làm gì, đẹp thường thường như em là đủ dùng rồi”.

Sau khi nhỏ ăn no căng bụng thì vừa hay đồ ăn cũng hết, trà sữa của anh và phần ăn của anh cũng chui tọt vào bụng nhỏ cả, xoa xoa cái bụng no căng nhỏ đứng dậy nhìn đồng hồ là bây giờ rồi, nhỏ ngo ý đi về.

Vì chạy đoạn đường khá xa để tới được nơi này nên về tới phòng nhỏ sẽ đứng chín giờ theo dự định, nhỏ lại cười hí hóp mắt nhưng lần này anh Thanh Minh có vẻ dỗi vì nhỏ ăn hết phần hơn nữa anh cùng nhỏ chạy nhảy cả chiều mà anh cũng chưa ăn uống gì nên không thấy nụ cười “ngọt lịm” của nhỏ nên anh chờ thẳng nhỏ tới nhà hàng gần đó ăn cái đã.

Đánh chén xong xuôi thì anh cũng chịu chờ nhỏ về.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hai cái ôm

Trên xe anh mở bài hát nhẹ nhàng cho cả hai cùng nghe, tự dưng anh muốn nghe bài hát mà nhỏ hát hôm mà nhỏ có rất nhiều quà ấy, tính nhỏ cũng thẳng thắn nên không ngại gì mà hát cho anh nghe, coi như nhỏ cảm ơn anh về buổi đi chơi hôm nay cũng được.

Và vẫn là giọng hát của nhỏ vang lên, hơn nữa lại là buổi tối nên bài hát hòa nhập vào lòng người, anh cảm thấy lòng mình chùng xuống và thật sự anh rất thích nghe nhỏ hát bài này, anh cũng từng là người lạnh lùng và ít nói, nhưng từ khi đi học đại học anh đã vui vẻ hơn, giờ đây gặp được nhỏ anh còn vui hơn thế nữa, anh có ghi âm lại bài hát ấy và chờ nhỏ về tới phòng đưa nhỏ tới cửa phòng.

Nhỏ cười hí hóp mắt cảm ơn anh đã chờ nhỏ đi chơi, anh cũng cười lại rồi quay người bước đi thế nhưng nghĩ tới bài hát và giọng hát của nhỏ anh lại cảm thấy... rất nhớ nhỏ, và thế là đôi chân anh không tự chủ mà quay người lại bước gần tới nhỏ và gọi.

- Song Đào... – theo phản xạ nhỏ quay người lại rồi cười tươi.

Thế nhưng ngay sau nụ cười ấy là... anh Thanh Minh đang ôm nhỏ vào lòng vì anh cao hơn nhỏ cả cái đầu, nên nhỏ tới cổ anh, một tay anh ôm đầu nhỏ và tay kia ôm vai nhỏ dựa vào ngực anh, tim anh đập nhanh thật nhanh (chắc sắp đi rồi quá) và nhỏ cũng như anh, nhưng nhỏ mặt còn đỏ lịm lên, đêm tối chắc anh không thấy.

Rồi ôm một lát anh cũng buông nhỏ ra rồi véo nhẹ lên má nhỏ rồi anh ra về, này giờ nhỏ chỉ đơ một cục thôi chứ chẳng biết chuyện gì mới xảy ra cả, nhỏ như người mất hồn đứng im đó rồi giọng nói của anh Việt Minh làm nhỏ “không bay bổng” nữa.

- Em sao thế? – anh Việt Minh về thấy tên kia mới vừa rời xe đi, bước vào thấy nhỏ đứng ở cửa.
- Dạ... e-em... không... sao! – rồi nhỏ quay người vào trong nhà nhưng giọng anh lại cất lên.
- Tên đó làm gì em à! – anh có chút lo lắng, đôi mắt buồn.
- K-không... à! – nhỏ chữa.
- Em đối anh đúng không? – anh cảm thấy mình hơi lố, vì anh mới chỉ quen nhỏ chưa lâu mà có vẻ thân quá.
- ... – nhỏ bối rối nhìn anh và có chút khó hiểu.
- À... anh xin lỗi... thôi muộn rồi em vào ngủ đi – anh Việt Minh nói rồi rảo bước về phòng.
- Ngủ ngon – nhỏ định bước vào trong và đóng cửa nhưng ai ngờ còn nghe được câu “ngủ ngon” của anh, nhỏ quay người cười tươi lại, mặc dù khi này mặt nhỏ đỏ lên rồi.
- Anh Việt Minh cũng ngủ ngon – nhỏ lại dùng nụ cười chết người ấy làm anh Minh này cũng như anh Minh kia đều không kìm được lòng mà hành động tương tự.
- Song Đào – anh Việt Minh chạy ngược lại và ôm nhỏ vào lòng, mặt nhỏ lại đỏ lên người lại cứng đờ ra, kiểu ôm này cũng giống nãy anh Thanh Minh ôm nhỏ, nhưng anh Việt Minh có vẻ quan tâm và lo lắng cho nhỏ hơn.

Rồi anh cũng ngại mà buông nhỏ ra, mặt anh cũng đỏ lên trông thấy, anh gãi đầu buông nhỏ ra rồi anh về phòng.

Tâm trạng của nhỏ thật sự rối bời, chuyện gì xảy ra với nhỏ thế, cùng một lúc có tận hai anh “đẹp zai” ôm làm nhỏ vừa ngại vừa quê độ.

Nhỏ đi tắm cho quên mọi chuyện đi nhưng nằm trần trọc cả đêm nhỏ lại chẳng thể ngủ được vì không biết ngày mai sẽ đối diện như thế nào với hai người anh này đây.

.....

Chúng ta tới thăm nam chính thôi, nãy giờ nữ chính vui vẻ lắm rồi, còn nam chính thì đang chịu rắc rối của cánh nhà báo và truyền thông.

Bữa tiệc được tổ chức tại tầng thứ năm mươi của tòa cao ốc, tất cả các vị khách quá đã có mặt đông đủ giờ chỉ còn thiếu hân và cô nữa thôi.

Trần Lâm An cô được Mon gọi điện nói về chuyện tối nay hãy đóng giả làm người bạn gái của hân, mới đầu Lâm An khá sợ hãi, bắt đầu dĩ Mon đành nói vài chuyện cần nói vậy là cô cũng đồng ý như vậy cũng xem như là giúp đỡ hai bên cùng có lợi.

Tất cả khách khứa đã tới đông đủ chỉ còn thiếu hai nhân vật chính thôi.

Cánh cửa vững chắc mở ra nghe tiếng kêu thôi là cũng đủ biết đẳng cấp cao quý của người bước vào, rất nhiều ánh mắt dồn hết ra phía cửa.

Người con trai trong bộ vest đen lịch lãm tôn lên được sự quyền lực, khoác tay con trai là người con gái đẹp kiều sa và cặp kính gọng màu đen rất thu hút, mái tóc búi cao và thả vài sợi hai bên, chiếc váy thật khiến người nhìn choáng mắt, nó lấp lánh màu trắng tinh khôi nhìn rất giống như họ đang chứng kiến cảnh cô dâu và chú rể.

Hôm nay Lâm An cô cũng bất ngờ khi hân lại bánh bao đến vậy, mặc dù bình thường hân cũng vậy nhưng ánh mắt hân nhìn cô rất dịu dàng và càng làm cô bị cuốn sâu vào đó, cô biết chỉ là giả vờ nhưng cô lại tham lam muốn hân chỉ mãi nhìn cô với ánh mắt đó thôi, riêng hân thì cũng không cảm xúc gì lắm, nhưng tim hân nhói lên cảm giác gì đó rất khác lạ.

Và hai người khoác tay nhau bước vào, ngay tức khắc bao ánh mắt nhìn cả hai, tiếu nụ cười và buồn hiện lên khuôn mặt của những người mất công sức mặc thật đẹp để được hân để ý.

Tạch... tạch... tạch... v... v... cánh nhà báo thì viết lia lịa, còn giới truyền thông thì thi nhau chụp ảnh không ngừng nghỉ, hiếm khi nào thấy hân đi cùng với con gái tới dự mấy bữa tiệc như thế này.

Kiểu này ngày mai báo đài sẽ rầm rộ đây, hơn nữa người chịu khổ lại là cô Trần Lâm An, vì cô sau tối nay sẽ được mệnh danh là “nữ hoàng” là người của hân thì tất nhiên kẻ nào có thù dai với ông Thiết Cung thì hân và cô sẽ cùng chịu tội.

Nói đi thì cũng phải nói lại, hân là người thế nào thì ai cũng biết, để động được vào người của hân thì cái tên đó đúng là “điếc mà không sợ súng”.

Sau màn chào hỏi và giới thiệu cô Lâm An với mọi người, hân đã hoàn thành công việc cần làm và trở về biệt thự, bởi hân chỉ tới làm việc cần làm thôi, hân rất ít lộ diện ra ngoài và rất ít người chụp hình hân, nhưng hôm nay lại khác, nên hân đã cố gắng lắm mới đứng nói và để cho đám người kia chụp hân.

.....

Một ngày mới lại tới, nhỏ ngủ rồi cũng tới giờ dậy đi học, sáng nay nhỏ được đi học cùng anh Việt Minh, ngồi cùng ghế với anh, nhỏ chẳng dám nói gì cả, chỉ lấy điện thoại nghe được bài nhạc hết bài thì nhỏ cũng tới trường, chào tạm biệt anh rồi nhỏ chạy tới cầu thang, bởi nhỏ nghĩ lại chuyện tối qua khiến nhỏ ngượng ngùng, suy nghĩ của nhỏ không chắc lắm đó là “anh Việt Minh thích mình rồi” nhưng nhỏ lại nghĩ cả anh Thanh Minh cũng như vậy nữa, nhỏ thoáng sợ hai anh cùng một lúc, người nhỏ run lên “từ dưới lên”.

- Song Đào, cậu sao vậy? – từ xa Hoàng Nam đã thấy nhỏ rùng mình rồi, cậu không chắc lắm, Hoàng Nam thấy nhỏ đi cùng một anh năm hai nào đấy.

- Hoàng Nam... mình không sao? – nhỏ cười, có chút giật mình, giống như nhỏ mới làm chuyện tày trời nào ấy.

Cậu biết chuyện gì chưa – Hoàng Nam bỏ qua suy nghĩ mà vào chuyện chính vậy.

- C-Chuyện gì – nhỏ ấp a ấp úng, qua giờ nhỏ có biết quái gì đâu, phòng lại không có máy tính, chỉ có cái điện thoại “gần xỉn” của nhỏ, nên nhỏ chỉ chat chit với mấy cô bạn của nhỏ thôi à, mà chủ yếu là nhỏ nghe nhạc thôi hoặc xem “hoạt hình Doremon” và một số hoạt hình Nhật bản khác.

- Cậu đọc đi này, báo mới hôm nay đây, tin này hot lắm nhá – Hoàng Nam đưa nhỏ tờ báo trên tay cậu.

Các bạn biết chuyện xảy ra rồi chứ, trên tờ báo là hình ảnh to đùng của Lâm An và Thành Khang đang... nắm tay nhau và cười rất âu yếm.

- Chuyện này có gì lạ đâu, tên lạnh lùng với Lâm An - nhỏ cũng chẳng quan tâm lắm mấy cái ấy đâu, mặc dù ghét hẳn thật thì nhỏ cũng đâu có liên quan tới hẳn.

- À mình quên, ý mình là muốn cậu thấy thôi và từ nay Lâm An đã là người của hẳn, nếu như cậu có ý định gì thì... - Hoàng Nam gian tà.

- Tớ quên mất, Lâm An... được rồi tớ sẽ cố gắng nói chuyện thật ít... hihi... cảm ơn cậu cho tớ biết một chuyện lớn nhá – nhỏ lại dùng nụ cười “chết người” ấy cười với Hoàng Nam, làm cậu bối rối.

- Được rồi, chúng ta về lớp thôi – Hoàng Nam kìm nén, cậu nhéo má nhỏ rồi cùng nhỏ lên lớp.

Cùng nhau xuống cùng xe của hẳn, Lâm An thấy các sinh viên nhìn cô như sinh vật lạ, cô thở dài thì hẳn lên tiếng

- Đừng lo, có tôi đây – rồi hẳn cầm tay cô kéo đi lên lớp, cô không phản ứng gì, có chút đỏ mặt.

Cùng lúc là nhỏ và Hoàng Nam vào trước, rồi theo sau là Lâm An và Thành Khang, cả lớp được phen há mồm hót ruồi, tin tức nhanh như gió ai cũng biết mà chỉ riêng có mình nhỏ là không biết thôi, nhỏ và Hoàng Nam nhìn hai người kia “đang nắm tay nhau”, hẳn chỉ nhìn sơ qua nhỏ rồi kéo cô xuống ghế của mình ngồi, và cũng từ nay hẳn ngồi với cô và nhỏ ngồi cùng Hoàng Nam

Tất cả sinh viên không ai rời mắt khỏi hai người, hai người đi tới đâu là đôi mắt họ lia theo tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bạn gái hờ

Nhỏ trở về trên khuôn mặt khá mệt mỏi, bởi giờ ra chơi hẳn không xuống căn tin nên kêu nhỏ đi, mua đủ thứ mà chủ yếu là hẳn mua cho Lâm An ăn thôi, cô cũng bất ngờ biết là hẳn chỉ giả vờ che mắt thiên hạ, cô chỉ giả làm bạn gái hẳn “vô thời hạn” thôi nên những việc này cũng chỉ là giả dối, thế nhưng trong lòng cô cảm thấy vui vô cùng, phải chăng cô đã thích hẳn rồi.

Lâm An ngồi trên chiếc ghế bành to trong phòng làm việc của mình, đã được một tuần kể từ khi cô đồng ý làm “bạn gái hờ” của hẳn, cô luôn cố gắng kìm nén cảm xúc để không thích hẳn, tới lớp thì cô vẫn đi chung với hẳn, nhưng khi trở về thì “đường ai nấy đi”, hẳn cũng không gọi điện hay nhắn tin nhắn với cô, cũng không hẹn hò cô như một cặp đúng nghĩa, Lâm An cô cảm thấy hụt hẫng nhiều, khoác trên mình bộ cánh bắt mắt và cặp kính gọng trắng, cô thở dài vì tới lúc phải gặp hẳn.

Sau hôm bữa tiệc kết thúc cũng là lúc tập đoàn hẳn được đứng top bốn, từ rất nhiều chuyện nên hẳn và cô khi nào cũng cùng nhau hết, nhưng chỉ khi ra ngoài còn ở trong công ty thì hoàn toàn không, hẳn có nói Mon chuẩn bị thêm một phần cơm trưa cho cô Lâm An nữa.

Cũng từ khi lọt top bốn thì cao ốc của hẳn cũng bắt đầu có các đối tác muốn đầu tư vào, có cả các đối tác nước ngoài, nên hẳn thường xuyên có các cuộc họp đối tác, và cô Lâm An làm thư ký riêng của hẳn, nên cũng đến dự.

Gặp hẳn mà Lâm An cảm thấy có gánh nặng, có phải cô đã quá dễ dãi đã để hẳn quyết định mọi thứ về cô không?

- Em có chuyện gì à! – hẳn nhìn Lâm An có vẻ mệt mỏi, và cách xưng hô của hẳn cũng thay đổi từ mấy ngày trước, để tiện cho việc báo chí không dòm ngó.

- D-Dạ... em không sao – cô cười cho hắn thấy cô vẫn ổn.

- Vậy được rồi, chúng ta vào họp thôi, chắc đối tác đang chờ - hắn cũng không ý kiến gì, chỉ cần cô nói vẫn ổn thì hắn cũng không làm khó.

- Vâng!

Nói tới báo chí và truyền thông, từ khi hắn và cô được mọi người biết đến là “người yêu” của nhau, cánh nhà báo cũng không còn đưa tin gì nhiều, và cả giới truyền thông cũng ít theo dõi cuộc sống hàng ngày của hắn hơn, họ nghĩ, bây giờ hắn cũng đã và đang dần khôi phục lại vị trí của cao ốc, bên hắn cũng đã có người thương, nên cũng bình thường như bao tổng giám đốc khác thôi, chẳng có gì đặc biệt cả, dần dần cũng đã bảy năm họ tìm hiểu về sự mất tích kỳ lạ của ông Thét Cung, mà không có kết quả gì, chắc là nên từ bỏ thôi.

Một nguồn tin đáng tin cậy đã cho hắn biết được điều đó, hắn thở dài và cảm thấy thoải mái hơn nhiều, coi như cũng bớt được một gánh nặng trên đoạn đường tiếp theo, hắn vẫn cho người tìm bố nhưng vẫn chưa thấy gì. Lâm An khi nghe được chuyện nhà báo không theo dõi nữa, cô cũng thở dài và cảm xúc cũng như hắn, nhưng nụ cười trên môi cô tắt ngóm vì cô sợ “mất” hắn và hắn không quan tâm cô như trước nữa, cô thoáng sợ nên mấp máy môi.

- A-Anh Thành Khang – cô rón rén nói qua điện thoại tên của hắn một cách thân mật.

- Em còn chuyện gì sao? – hắn thấy Lâm An về run sợ.

- D-Dạ... chuyện nhà báo không theo dõi chúng ta nữa, vậy thì em... và... anh... còn như trước không?

- Sao em lại hỏi thế, nếu em thích thì chúng ta vẫn giữ mối quan hệ đó, anh không có ý kiến – hắn nhàn nhạt, có thể là sau hơn một tuần làm “người yêu hồ” hắn cũng có cảm giác thích cô rồi sao.

- T-Thế anh... có muốn không? – Lâm An ấp úng hỏi câu hỏi đó.

- ... - hắn khẽ nhú mày và im lặng.

Thật sự thì hắn có muốn cô tiếp tục làm người yêu hắn hay không, hắn có thực sự thích cô và cô có thực sự thích hắn hay không. Câu hỏi này hắn cũng tự dần mặt mình, lần đầu tiên hắn thấy cô trong bộ dạng yếu đuối, cảm giác ở tim hắn nhói lên và khác lạ, giờ đây cô lại hỏi câu hỏi mà hắn cũng không biết trả lời sao nữa.

- A-Anh Khang... anh không nói cũng không sao đâu, em hiểu mà – Lâm An thấy hắn im lặng rất lâu, cô cũng rất buồn.

- Anh xin lỗi, em nghỉ đi – hắn trở về thực tại, lần đầu tiên hắn xin lỗi người khác, đặc biệt lại là con gái, dường như hắn đang xin lỗi thứ tình cảm cô dành cho hắn thì phải, sự nhớ ra chuyện gì đó, mà hắn cố gắng nói thêm.

- Lâm An... em... thích tôi sao? – hắn không chắc chắn lắm nên hỏi còn ngập ngừng.

- D-Dạ em... - Lâm An bất ngờ khi hắn hỏi như thế, khuôn mặt cô đỏ lên.

- Cứ nói thật anh nghe – hắn dịu dàng.

Thế là trong phút chốc “mật ngọt” ấy Lâm An đã nhanh miệng trả lời là “Có”, dường như cô sợ nếu không trả lời ngay thì sự dịu dàng ấy tan biến mất, nên cô phải giữ chặt nó lại, nói xong thì mặt cô đỏ không còn chỗ nào là không đỏ cả.

- Vậy thì chúng ta tiếp tục làm người yêu, tới khi nào em nói không thích thì anh sẽ dừng lại – hắn cũng chưa khẳng định được cảm xúc của mình, nhân dịp này hắn sẽ thử thích cô thật lòng xem sao.

- V-Vâng... - cô đỏ mặt rồi tắt máy mỉm cười.

.....

Nhỏ đang ngủ trưa thì... hắt xì... và điện thoại nhỏ reo lên, nhận ra số thế là nhỏ cười híp mắt.

- Alo, alo... - biết ai mà nhỏ chêu.

- Chị heo, em Đạt này – Đạt có chút hờn.

- Ừm, sao em... chị đùa xú – nhỏ cười cười, nghe tiếng xe ngoài đường, chắc là Đạt lại đi đâu đó.

- Chị ở phòng đấy à, em đang qua chị này, bố mẹ em nói qua chỗ chị tới chơi – như dự đoán mà nhỏ không nghĩ là Đạt qua phòng nhỏ đâu.

- Oh, oh... em đi được mấy chục cây rồi, giờ chị tắm thay đồ chắc nửa tiếng mới xong.

- Haizzz... em mới ra khỏi nhà được mười phút thôi, chị cứ tắm từ từ đi, không sao đâu!.

- Được vậy lát gặp em – nhỏ cúp máy rồi ngáp dài một cái xong lấy bộ đồ “xì teen” đi tắm và mặc nó.

Nhắc mới nhớ, đã mấy tháng rồi nhỏ chưa gặp cô chú và Đạt nữa, họ giúp nhỏ nhiều thế mà, nên lát nhỏ mua cái gì đấy rồi qua nhà cô chú luôn.

Vừa hay nhỏ hoàn thành công việc của mình... thì Đạt cũng dựng xe trước cửa phòng nhỏ rồi cười híp cả mắt.

- Em còn thấy chị không đấy – nhỏ chêu

- Chẳng phải chị cũng hay cười như thế sao, những lúc đấy chị có thấy em không? – Đạt hỏi ngược.

- Lâu quá không nói chuyện, em cũng học nhanh đấy.

- Chị quá khen, nhờ chị thôi, dạo này chị vẫn chả ốm đi nhĩ, hay là múp lên thế - Đạt nhìn nhỏ một lượt.

- Chị sợ có dám lên cái cân đâu mà ốm hay mũm chứ, hích... mà chị ghét người nào nói chị múp hay béo đấy nha, gọi chị là heo còn được – nhỏ hậm hực.

- Được rồi, chị heo... mũm mĩm thì mới dễ thương chứ, mà chị đi học có anh nào thích rồi đúng không? – dò hỏi để báo cáo tình hình.

- Có đâu chứ, tướng chị mũm thế này ai mà thích cho được – nhỏ cười cười.

- Bây giờ người ta chuộng kiểu heo như chị mà, nào là “chân ngắn nhưng não không ngắn, hay là chân ngắn dễ thương đáng yêu” – Đạt kể một lèo.

- Kệ đi... mau đi thôi này giờ em chém hơi nhiều ấy – nhỏ lảng chuyện.

Nhỏ lên con AB của Đạt rồi chở nhỏ về nhà, đi cũng được ba mươi phút ấy chứ chẳng gần tẹo nào, trên đường đi mà nhỏ cũng chẳng dám nói chuyện với Đạt, bởi cái tên này chạy nhanh lắm, chắc là không sợ mấy chú công an rồi.

Dừng tới nơi, thì nhỏ cũng mỉm cười với cô chú, hai người đang ngồi trong nhà xem tivi, thấy nhỏ họ ra cười tươi, này nhỏ định mua ít quả lên ăn mà cái tên Đạt cố tình chêu nhỏ hay sao ấy, vọt một lèo tới đây luôn.

Nói chuyện một lát thì cơm nước cũng chín thế là nhỏ ở đó ăn cơm với họ luôn, ngồi ăn cũng nói nữa, rất nhiều chuyện xung quanh nhỏ...

Nhỏ ở đó cho tới tối rồi Đạt chở nhỏ về sau, lên phòng ngủ nhỏ quẹo ngay sang phòng Đạt và kêu tên này mở nhạc cho nhỏ nghe, nhưng chiều nhỏ tỉnh dậy thì tên Đạt cũng hiểu ý mà không dám nằm cùng với nhỏ.

Một ngày vui buồn lẫn lộn với tất cả các nhân vật rồi nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bắt cóc bắt ngờ

Bắt đầu một tuần học mới.

Sáng mới sáu giờ là nhỏ đã thấy anh Thanh Minh gõ cửa phòng nhỏ rồi.

Nhắc thì nhỏ mới để ý, từ cái hôm anh Thanh Minh “ôm” nhỏ tới giờ là nhỏ chưa gặp anh ấy nữa, cũng chẳng thấy anh ấy nhắn tin hay liên lạc gì với nhỏ cả, nhỏ còn nghĩ là anh ấy ngại nữa cơ.

- Anh Minh, anh tới sớm vậy à – nhỏ mở cửa, khi nào nhỏ cũng khiến người đối diện cảm thấy bối rối khi nhỏ cười “híp mắt”.

- Anh nhớ em lắm, Song Đào – anh Thanh Minh lại lần nữa không tự chủ mà ôm nhỏ vào lòng, với cả anh nhớ nhỏ thật mà, chắc gần tháng nay anh chưa gặp nhỏ nữa ấy.

- Anh... Minh – nhỏ đơ một cục.

- A-Anh xin lỗi làm em sợ, anh qua chở em đi học – anh buông nhỏ ra cười.

- Bữa giờ anh làm gì vậy? – nhỏ thắc mắc.

- Anh đi công tác bên Nhật, ngày hôm chở em đi chơi ấy, anh mới đáp chuyến bay là anh tới gặp em liền này, anh vsen nhờ phòng em được chứ? – anh Thanh Minh cười hiền.

- D-Dạ, mà anh quen không, đây chỉ là phòng trọ thôi?

- Không sao, chỉ cần cạnh em là được – anh quay mặt lại cười tươi với nhỏ, phút chốc ấy nhỏ cảm thấy anh “thật tuyệt”, nhưng ý nghĩ ấy sớm “bay” khỏi đầu mình.

Sau hôm chờ nhỏ về và anh biết là hôm sau phải qua nước ngoài công tác nên sẽ lâu không được gặp nhỏ, bởi vậy anh Thanh Minh mới ôm nhỏ đấy chứ, bây giờ đây đúng là không gặp nhỏ làm anh nhớ nhiều muốn chết, sau khi vscn xong anh bước ra ngoài thấy nhỏ cũng đang chuẩn bị “ăn mì tôm” và còn pha những “hai gói” anh nghĩ, cho mình à.

- Em có cái khăn cho anh lau mặt không?

- Dạ... có – nhỏ không suy nghĩ mà đưa luôn cái khăn của mình.

- Em chế mì cho anh đấy à, anh không ăn được mì đâu – anh lau mặt rồi cười hiền với nhỏ, anh cảm thấy nụ cười này chỉ dành cho nhỏ thôi.

- D-Dạ... em quên... vậy anh uống tạm hộp sữa này nha, phòng em em chưa mua đồ ăn nữa – nhỏ cười đưa anh hộp Milo.

- Em cũng vscn rồi thay đồ đi ăn với anh đi, rồi anh đưa tới trường.

- D-Dạ... mà anh không đi học à!

- Anh... hôm nay được nghỉ - thực ra, là một người thành đạt như Thanh Minh, thì anh chỉ học sơ cho biết thôi, những cái tầm thường thì anh Thanh Minh nắm được rồi.

- Vâng... vậy anh đợi em một lát – nhỏ chỉ nghĩ đơn giản thôi, với những người “giàu” như anh Thanh Minh cho dù nhỏ muốn ăn mì tôm cũng không được, nên ngậm ngùi nghe theo cho chắc.

Anh Thanh Minh chờ nhỏ tới một nhà hàng ăn gần trường của nhỏ, cũng chẳng phải sợ muộn học hay gì, mà nhà hàng ở đó rất ngon, anh Minh thường ăn ở đó.

.....

Hôm nay tới trường, hần vẫn tới chờ Lâm An đi học như bình thường, cô rất vui và cả hai cũng đi ăn “nhà hàng”, vô tình nhỏ hần và Lâm An, Thanh Minh chạm mặt nhau trong nhà hàng đó.

- Song Đào – Lâm An bất ngờ, cô nghĩ nhỏ có thể vào đây được ư.

- Lâm An, cậu... - nhỏ thấy cô vui lắm, định gọi cô ra ngồi cùng mình, nhưng nhìn thấy hần còn đứng đó làm nhỏ... không nói gì thêm cười lại thôi.

Rồi hai người, mà chủ yếu là hần bước lại bàn của nhỏ, cô Lâm An cũng đi theo sau, hần muốn biết vì sao nhỏ vào được nhà hàng này, và cái tên con trai ngồi cùng nhỏ nữa.

- Chúng ta ngồi đây được không anh? – cô Lâm An rất muốn ngồi cùng bàn với nhỏ.

- Em thích là được – hần nhẹ nhàng rời ngồi xuống phía anh Thanh Minh, còn Lâm An nhanh chân ngồi với nhỏ.

Cô nhân viên đã kịp mang menu ra cho hai vị khách “quý” cô nhân viên biết họ là ai, nên cũng không dám nhìn lâu, hai người chọn món xong, cô nhân viên lập tức lui vào.

- Bạn em sao, Song Đào? – anh Thanh Minh cũng đã được thấy hần và cô Lâm An trên truyền hình, nhưng còn không chắc lắm.

- Vâng, đây là Trần Lâm An và đây là... Tư Mã Thành Khang, bạn học cùng lớp em – nhỏ lần lượt giới thiệu hai người với nhau.

Hần có chút “vui” vì nhỏ đã nhớ họ tên đầy đủ của hần.

- Rất vui được làm quen với hai vị khách quý, tôi là Nguyễn Thanh Minh – anh Minh giới thiệu với hần.

- Rất vui... Tư Mã Thành Khang – hần nhìn cái tên này, có chút quen mặt, thoáng nghĩ chỉ là người trên thương trường thôi.

Cũng câu nói và cái bắt tay tương tự với Lâm An, nhưng anh Minh phải rút tay lại vì “hần nhìn anh khề nhều mày”, đã được nghe danh nên anh cũng có chút gọi là “hề” hần.

Cô nhân viên mang đồ ăn ra bàn cho bọn họ, bốn người ăn “ngon lành” riêng nhỏ và Lâm An thì nói chuyện rồi cười rất vui, làm hai người con trai trước mặt cũng thoáng bối rối.

Dàn sinh viên lại được một phen “hót ruồi” miễn phí, khi bốn người bước xuống từ siêu xe đắt giá, không ai lạ gì khi hần và Lâm An đi chung xe.

Nhưng lạ là nhỏ và người con trai kia “rất đẹp trai” và chứng chắc hơn cả hần. rất nhiều câu hỏi trên đầu của những sinh viên khác, ai cũng biết gia cảnh của nhỏ nên giờ đây nhỏ ngồi cùng xe với “Đại gia” làm ai cũng không khỏi ngạc nhiên, Hoàng Nam cũng vừa hay xuống xe và chứng kiến cảnh đó, cậu thoáng buồn, anh Việt Minh cũng tới cổng trường và nhìn ra thấy nhỏ bước xuống xe, phải nói là được người con trai “mở cửa” xe cho nhỏ xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ cười (nhỏ cười gượng gạo ấy mà) rồi nhìn cái tên con trai đó, anh Việt Minh buồn nhiều hơn nữa, nghĩ lại thì mình chẳng là gì với nhỏ, cũng không thuộc dạng đại gia như tên kia, thở dài thườn thượt trở về lớp, nhưng có một cánh tay kéo anh Việt Minh vào một chỗ nào đấy là “bụi cây” và luồn ra sau cây cổ thụ to chà bá.

- Các người... - anh Việt Minh ngạc nhiên nhìn hai người một nam, một nữ trước mặt.

- Này em, bọn chị không có ý gì đâu... chỉ là muốn giúp em thôi mà – người con gái tóc nâu cười nhạt nhìn anh.

- Giúp tôi – anh Việt Minh ngạc nhiên, mình đắc tội gì với mấy tên này không, sức nhìn đồng phục là năm ba, anh chỉ năm hai nên họ gọi là em cũng đúng.

- Em thích Song Đào mà đúng không? – tên con trai năm ba nói thẳng vấn đề.

- Tội... - anh bị trúng tim đen.

- Biết mà, nhưng đừng lo, anh chị trong trường được mệnh danh là “chuyên gia tư vấn và ghép đôi các cặp với nhau”, chỉ cần cùng trường là bọn anh chị sẽ giúp tới cùng – cả hai nam nữ kia nắm tay thành nắm đấm và “rất tự tin” kiểu “cố lên” làm anh Việt Minh, ngệt mặt ra, cứ tưởng tâm cỡ thế nào chứ.

- Thôi khỏi, tự tôi làm cũng được ấy chứ - anh Việt Minh bỏ đi, nhưng chị ấy kéo lại.

- Vì em là người cùng trường nên anh chị mới giúp ấy, chứ cái tên thích Song Đào khác trường mà, với lại em đừng xem thường anh chị nha, ở trường này có nhiều cặp đã được “bên nhau mãi mãi” nhờ có anh chị đây – tự tin ghê quá.

- Thật sao? – hỏi chắc chắn.

- Thật chứ... chưa một lần thất bại – anh năm ba cười híp con mắt.

- Vậy nói tôi nghe, hai người có cách gì?

Nghe đây... “xì xầm... xì xầm... xì xầm...”

Và thế là có ba con người đang nghe nói và suy nghĩ về kế hoạch “tán nhỏ” dành cho anh, và nụ cười “man rợ” kiểu như là sẽ thành công ấy.

Nhỏ bước lên lớp với ánh mắt “thăm dò” của các sinh viên, bây giờ bảng thông báo của trường lại rộ lên tin “hội trưởng hội học sinh có bạn trai ĐẠI GIA”, họ cố tình viết hai chữ cuối rõ to, người nào cận thị cũng có thể được nhìn thấy.

Một vài sinh viên tới dò hỏi nhỏ, nhỏ cười cười cho qua chứ chẳng biết phải nói thế nào cho bọn họ hiểu cả, nếu nói hai người chỉ là anh em thì họ sẽ nghĩ nhỏ cố tình “bao che” cho anh Thanh Minh, còn nếu nói là quá giang thì chỉ có đứa “ngu” mới nghĩ ra được ý nghĩ đó.

- Về chỗ hết đi – giọng nói của... Hoàng Nam cất lên, học sinh khác im bặt và bước về chỗ ngồi.

Thì tại vì họ bu đông chỗ của cậu ngồi, làm cậu Hoàng Nam bước vào lớp với tâm trạng không mấy vui, giờ đây còn bị cho “ra rìa” nên khá tức giận.

Nhưng cái suy nghĩ ấy của cậu “không ai hiểu”, thế là lại thêm một tin tại bảng thông báo, tin này còn giật gân hơn tin trước “hội phó hội học sinh CÙNG THÍCH hội trưởng, khi này còn GHEN TỨC và quát các sinh viên khi họ hỏi chuyện của hội trưởng với cậu BẠN TRAI”.

- H-Hoàng Nam – nhỏ cũng khá sợ hãi cậu khi này.

- Mình không sao đâu, Song Đào – Hoàng Nam quay mặt sang nhìn nhỏ cười.

Trong lòng Hoàng Nam thực khó chịu, không lẽ cậu cũng thích nhỏ thật sao.

- V-Vâng – nhỏ đáp ứng, nhỏ cũng lo cho biểu hiện lạ của Hoàng Nam.

Lâm An và hần ngồi sau chứng kiến, cả hai đều có một suy nghĩ là “Hoàng Nam thích nhỏ rồi” chỉ là không nói thôi, cảm giác của hần nhói lên ở lồng ngực, rất giống với cảm giác khi nhìn nhỏ khóc lúc chạy tới xin lỗi hần, và cũng là cảm giác tương tự khi sáng gặp nhỏ, ngồi ăn với một người con trai khác trong nhà hàng, thật khiến hần khó tả.

Lâm An thì có gì đó vui vui, cô cũng thật ngưỡng mộ nhỏ có “nhiều” người thích, cô cười nhìn qua hần... nhưng đôi mắt “u buồn” của hần đang nhìn... chăm chăm vào “nhỏ”... Lâm An cạ lờ không biết nói gì hơn.

Giờ ra chơi, tự dưng nhỏ muốn được ra sân sau trường... nơi đó mặc dù làm nhỏ buồn, nhưng ít ra thì cũng khiến tâm trạng của nhỏ tốt hơn là cứ ngồi rú trong lớp như thế này.

Đang đi chuẩn bị tới sân sau thì...

Chương 18: Nạn nhân của vụ bắt cóc

- Đã tóm được đối tượng, đưa tới chỗ cũ đi... - giọng nói của chị năm ba lúc đầu giờ.

- Chuẩn bị đi, Song Đào sắp tới với em rồi, em nhớ làm cho tốt vào đây – chị dặn qua điện thoại... cho Việt Minh.

Đi ra cây cỏ thụ sau đám cây kia... có người cần gặp em ở đó, đừng có bỏ về, nên nhớ mọi thứ về em chị đều biết đấy – chị năm ba dọa người mà chị vừa bắt mất được, người đó sợ hãi mà gật đầu lia lại và bước ra.

Thì ra là họ muốn dụ nhỏ vào tròng rồi len lút đưa nhỏ ra với anh Việt Minh đây mà...

Anh Việt Minh đứng ở gốc cây cỏ thụ to đùng và trên tay là một bó hoa “tò không kém” đang chờ nhỏ tới để anh tỏ tình ấy mà, nghe tiếng bước chân anh mừng thầm, rồi tiếng chân gần hơn và đã dừng lại, anh liền quay mặt lại khi này anh hoàn toàn cúi đầu, quỳ xuống trước mặt nhỏ.

- Anh biết anh không có nhà lầu hay xe hơi như người ta, nhưng trái tim anh đã thuộc về em ngay từ lúc đầu tiên gặp mặt, anh thực sự rất thích em, làm bạn gái anh nha – lấy hết can đảm để nói, bởi anh chưa bao giờ tỏ tình với con gái cả, vốn dĩ là anh cũng chưa hề thích ai ấy mà.

- Em... đồng ý – người con gái trước mặt nghe những lời đó, lòng cô cảm thấy hạnh phúc biết bao, và những giọt nước mắt thi nhau rơi.

- Hi... hi... em nói th... - anh Thanh Minh mừng rỡ và hạnh phúc, đứng lên ôm nhỏ vào lòng và hơn hết là anh khá bất ngờ, sao nhỏ hôm nay “ôm” thế, nhưng thôi kệ, miễn sao nhỏ đồng ý làm bạn gái anh là anh mừng lắm rồi.

- Thế nhưng khi anh buông nhỏ ra, đang định hỏi là... em nói thật chứ?... nhưng ai ngờ mặt anh Việt Minh hiện lên... sao đom đóm... vì người trước mặt anh... KHÔNG PHẢI LÀ NHỎ... bảo sao nhỏ cao và gầy thế.

- C-Cô là ai? – anh hỏi.

- Em là bạn gái anh mà – “nhỏ giả” nói tình queo.

- Không đúng, Song Đào của tôi đâu, cô đưa cô ấy đi đâu rồi.

- Anh nói gì vậy, Song Đào nào, em là người anh này tỏ tình đây mà – cổ găng vót vát.

- Trả lại tôi hoa... mà thôi cho cô đấy... đừng bám theo tôi – anh cảm thấy hụt hẫng, chắc là mấy người kia bắt nhầm người rồi, nên tức tốc trở về lớp.

Anh Việt Minh lập tức gọi cho chị năm ba và nói rõ tình hình, chị bẽ mặt cười cười cho qua, chắc là khi nãy nhầm người.

Vậy còn nhỏ... nãy nhỏ sao thế nhỉ...

Đáng lý ra là chị năm ba ấy đã “tóm” trúng được nhỏ rồi, thế nhưng nhỏ bị vấp cục đá thế là bị vấp cúi người về trước, cũng may là chưa “úp mặt” xuống đất đấy, giây phút ấy một cô gái khác vừa kịp bước ra từ nhà vệ sinh, và cô ấy đã bị chị chụp lại, thế chỗ cho nhỏ, hiện giờ thì nhỏ đang ngồi ở cái ghế đá mà hồi đầu năm nhỏ ngủ gật ở đấy.

Suy nghĩ của nhỏ rất nhiều chuyện, cũng không hiểu vì sao mà nhỏ lại thích suy nghĩ nhiều như thế, những lúc tâm trạng không tốt, nhỏ thường nghe bài hát và kiếm một nơi thật yên tĩnh để thưởng thức.

Bây giờ nhỏ cũng vậy, mở liền trong list nhạc của nhỏ bài hát, lâu lâu nhỏ hát theo lời của con gái trong bài nữa, đằng nào cũng không có ai mà.

“Bâng Khuâng – Crying Overt You”.

“Dừng chân nơi đâu, từ khi ánh mắt nhìn nhau chẳng nói được gì.

Mình từng cùng nhau đi, tìm niềm tin yêu, dù cho nước mắt thấm vào từng

Chặng đường dài nơi em khóc, lặng thầm vương lên mái tóc

Phố vắng anh đưa em đi quên bao chuyện buồn.

.....

Vùi chôn hết những phút đắm đuối, anh thu mình vào trong căn phòng

Nằm nghỉ đến những vết cứa xốt xa nơi đặt trọn thương yêu

Một giây anh băng khuâng...

Một giây anh hứa với lòng mình sẽ phải quên’.

Những hành động đó của nhỏ đã được thu vào tầm ngắm của Hoàng Nam, khi nhỏ đứng dậy đi đâu đó là đôi chân cậu cũng muốn đi theo, và dừng lại khi thấy nhỏ đang ngồi ghé đá “rất tâm trạng” và còn hát nữa, nhưng mà cậu bị thu hút bởi giọng hát truyền cảm của nhỏ.

Và hành động của nhỏ và Hoàng Nam cũng được hấn chú ý tới, hấn và Lâm An xuống căn tin vì cô muốn mua nước, hấn đứng ngoài và thấy, một chút cảm xúc khác lạ trong tim hấn.

.....

Còn về phần anh Việt Minh và “nhỏ già” kia, cô gái ấy cứ đi theo anh cho tới tận lớp, cũng hên là cô học kế lớp anh, anh mắng cô mà cô giả khóc làm anh cũng không dám mắng nữa, nhưng vừa quay người đi là cô cười tươi rồi...

Cũng từ vụ tỏ tình không dành cho mình này mà... cô đã thích anh rồi, cô là người giàu có rồi nên không quan tâm gia cảnh của anh, cô cảm thấy thực sự xúc động khi có người tỏ tình mà khiến cô phải khóc thế kia, nên cô quyết định sẽ theo anh và cũng tìm ra cái tên “Song Đào”, mỉm cười thì ra đó là hội trưởng hội học sinh, thế nhưng cô lại càng không quan tâm, bởi vì người như nhỏ đã có rất nhiều người theo rồi, cô khó khăn lắm mới có một người làm cô ưng ý, cô chỉ quan tâm tới anh Việt Minh này thôi, cũng hỏi vài bạn cô lớp của anh và biết được tên anh, tiện thể cũng điều tra luôn việc đi học và nhà ở của anh, cũng có kết quả thỏa đáng với công sức mà cô bỏ ra.

Nhân vật nữ này là “Lâm Tâm Như” là con nhà giàu, không lọt top nào cả, chỉ biết là gia thế giàu có, Tâm Như bằng tuổi anh Việt Minh, học kế lớp anh, là người vui vẻ, hoạt bát hơn nữa cũng chưa có mối tình vắt vai nào, cô cũng rất đáng yêu với hai má lúm đồng tiền.

Mặt trời đã mọc lên tận đỉnh núi rồi, anh Việt Minh mới lồm cồm mở mắt, neoh con mắt một cách nhẹ nhàng nhất, anh thấy trước mặt mình... là khuôn mặt của... một cô gái... làm anh cứ tưởng còn ngủ mơ, nhưng khuôn mặt cười má lúm đồng tiền làm anh cười thành tiếng.

- Anh Minh chưa dậy à – Tâm Như đã tìm được phòng trọ anh và cũng biết là nhỏ ở cùng dãy trọ này.

- Aaaaa... cô... - anh Việt Minh tiêu hóa hết mọi chuyện và hét toáng lên.

- Suyt... anh bé miệng thôi, may mà phòng kế bên đã đi làm rồi đây không thì họ qua, tởn anh một trận rồi – cách nói chuyện của Tâm Như cũng rất sốc.

- S-Sao cô vào được phòng tôi – anh Việt Minh nhớ ra chuyện.

- Haizz... anh ngủ có khóa cửa sao – Tâm Như nhìn ra cái cửa được đóng lại cẩn thận y như tối qua anh đã làm thế.

Bây giờ hai người ở trong phòng... đóng cửa... chắc chắn là sẽ có người suy nghĩ... không chính đáng... he... he.

- Cô tới đây làm gì? Mà nãy cô tới đây có ai thấy cô không? – anh cũng hết cách ra nhìn nhìn bên ngoài xem có ai không, thờ phào khi không ai cả.

- Không ai thấy đâu, chỉ có bà mặc đồ màu xanh nhạt chỉ cho em phòng của anh thôi – Tâm Như cười và thầm cảm ơn bà.

- C-Cái gì? Cô... cô... đó là bà chủ đây – anh Việt Minh sợ sệt, bà sẽ đuổi anh ra khỏi dãy trọ mất thôi, đôi chân phi nhanh ra mở cửa rồi tìm gấp bà chủ, mà bà đi đâu rồi, anh thở dài về phòng.

- Cô kia đây là phòng tôi đây, muốn ăn thì cô ra ngoài mà ăn – anh Việt Minh thấy Tâm Như ngồi ăn osi ngon lành.

- Cái này cũng ngon đấy chứ? – lần đầu tiên Tâm Như ăn món này

- Cái gì... cô chưa ăn bao giờ sao? – anh hỏi và mặt ngệt đỏ tới.

- Lần đầu tiên em được ăn, ngon đấy – Tâm Như cười híp mắt.

Trong lúc này anh nhớ tới khuôn mặt cười của nhỏ, làm anh bị thu hút, nhưng rồi lúc Tâm Như cười híp mắt giống nhỏ, mặc dù không có gì đặc biệt nhưng anh lại cảm thấy ấm áp lạ thường, nhưng cố gắng lắc đầu xua đi chuyện đó và bước vào vsen. Tâm Như thấy anh chăm chú nhìn mình, cô khẽ mỉm cười.

- Sao cô biết được phòng trọ của tôi – vệ sinh xong, anh Việt Minh bước ra hỏi.

- Thì em điều tra, với em mấy chuyện này không khó – Tâm Như dọn dẹp một số thứ trong phòng anh và nhìn thấy... xip đen của anh, cô đang định nhặt lên dọn đi mà sợ, đỏ ửng mặt, anh thấy vậy thì cũng vội vã tới nhặt cất đi, hơi ngượng.

- Chiều có bài kiểm tra, cô mau về cho tôi học bài – anh ngo ý đuối.

- Anh cứ học đi, em ngồi chơi cũng được, à quên nãy em mua ít đồ ăn, em để ngoài xe để em ra lấy vào nấu cho anh ăn nha, đằng nào phòng anh cũng chẳng có gì – Tâm Như cười rồi đứng lên ra cửa, dường như anh Việt Minh biết cô làm gì, nên ngăn chặn.

- Để tôi lấy cho – chỉ là anh không muốn bà chủ thấy cô nữa ấy.

- Cảm ơn anh – Tâm Như cười.

Sau đó là cái cảnh giống như trong anime của Nhật Bản, cảnh anh Việt Minh ngồi học bài, và Tâm Như nấu ăn, rất giống một cặp vợ chồng mới cưới.

Anh học bài và lâu lâu nghe thấy Tâm Như líu lo và “rồng” theo nhạc, mặc dù giọng cô như vịt đực ấy, anh khẽ mỉm cười và cái bụng anh réo lên vì đói.

Cuối cùng thì anh cũng hoàn thành một nửa bài học, Tâm Như cũng đã hoàn thành xong việc nấu nướng của mình.

Không chê vào đâu được là Tâm Như nấu ăn rất ngon, anh ăn như đĩa đói, xong xuôi thì anh ngo ý cảm ơn về bữa ăn và nói cô nên về chuẩn bị đồng phục rồi chiều đi học, bát đĩa thì để anh rửa sau.

Tâm Như vui vẻ cười...

Thế là anh Việt Minh lại ra xe lấy đồng phục của cô, thì ra cô chuẩn bị đầy đủ hết cả, sau đó thì anh ngồi học nốt bài, còn cô thì nằm đấy ngủ để lát dậy đi học, trên môi cô còn nở nụ cười nữa.

Anh Việt Minh học xong nhìn cô ngủ, anh thoáng đỏ mặt, nhìn kỹ thì Tâm Như cũng rất dễ thương, mặc dù cô không trắng bằng nhỏ nhưng cũng thuộc dạng là “trắng hơn anh”... ha... ha...

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Hôm nay thì nhỏ cũng được tận hưởng thế nào là “chợ đêm”, nhỏ gọi cho Lâm An đi chung, nhưng rồi lại thôi vì nhỏ nghĩ nhiều cái lắm, như là: Lâm An là tiểu thư đài cát sẽ không tới những nơi chợ để mua sắm, hơn thế nữa là nhỏ sợ hấn, vậy là một mình nhỏ đi thôi vì chẳng rủ được ai, tính rủ anh Việt Minh nhưng mà, mấy hôm trước nhỏ có thấy cô gái rất xinh thường xuyên lui tới phòng anh, nhỏ nghĩ chắc là người yêu anh.

Đón chuyến xe bus tới nơi, lúc này cũng là gần bảy giờ tối, nhỏ giật mình không ngờ lại đông như thế, nhìn ngang ngó dọc sơ qua thì nhỏ đã thấy được nơi họ bán quần áo.

Nhỏ nhìn bao quát thì chợ đêm này cũng khá là rộng, được chia làm hai, một nửa bán quần áo, nửa còn lại bán đồ ăn, và đối diện bên kia đường còn có rất nhiều quán ăn hay là quán hát kara nữa, nhỏ thích thú đeo balo lên vai rồi bước vào chợ đêm.

Trong này có tất cả mọi thứ từ quần áo, giày dép, mũ, ốp điện thoại, balo... nói chung là không thiếu thứ gì cả, nhỏ đi hết hàng đồ này tới hàng đồ khác nữa, hơn nữa đi mỗi gian hàng người ta thường để giá ngay trên đấy, nên sẽ dễ dàng mua bán, cũng không phải trả giá, nhỏ đi tham quan một lượt rồi mới bắt đầu lựa cái mình muốn mua.

Thật hết chịu nổi nhỏ luôn, hàng nào nhỏ cũng mua, mà mua chỉ một cái duy nhất, ngay cả cái kẹp tóc nhỏ cũng chỉ mua “một cái”, nhỏ thấy từ xa họ treo lên một bộ jum rất bắt mắt, nhỏ tới gần hơn và nhìn một lượt, rồi nhìn lại người mình xem có vừa không, chủ quán vui tính bảo.

- Có chỗ thử kia, cháu có muốn không? – có vẻ chủ quán là người bắc nên không xưng hô “con – cô” như nhiều người bán hàng khác.

- Dạ được thử ạ, thế cháu không khách sáo nhé – nhỏ có vẻ thấy người bán rất hiền, nên nhỏ thử vừa là mua luôn, mặc cũng mua.

- Ừm, cháu cứ tự nhiên – cô bán hàng cười, cũng rất vui với nhỏ.

Sau gần năm phút nhỏ bước ra, với cái jum rất là dễ thương, nước da trắng của nhỏ làm cô bán hàng không ngớt lời khen, nhỏ cũng để ý thấy những người đi qua lại ở đó cũng dòm nhỏ, nhỏ cười tí mắt, có vẻ cũng rất ưng ý, thế là nhỏ lấy bộ đó.

Tới hàng bán son nhỏ cũng thử một loại son, trước nay nhỏ chỉ có son hồng với đỏ, hôm nay nhỏ mua thử son màu cam nhẹ xem thế nào,... nhỏ đi rất nhiều quán khác và mua về được balo, giày hiệu nike màu trắng đế cao và một đôi boots cổ thấp màu đen.

Dừng lại hàng ăn, cái bụng nhỏ réo lên, có rất nhiều món ăn mà lần đầu tiên nhỏ được ăn, nhưng mà cũng vào ăn ngon lành, đánh chén xong nhỏ còn kêu thêm một ly trà sữa để uống trên đường ra đón xe bus nữa... bảo sao không ốm được là đúng rồi.

Nhỏ xách lưng lẳng vào trong phòng, tới cổng nhà trọ thì nhỏ vừa hay gặp anh Việt Minh cũng đi vào cùng.

- Em đi chợ đêm à – có về anh Việt Minh biết rất rõ.

- D-Dạ... em đi cho đỡ buồn ấy mà – nhỏ cười.

- Lần đầu được tự do đi mua chắc là mua hết cái chợ rồi ấy nhỉ? – anh còn ngại nhỏ chuyện kia, nhưng anh cố gượng cười.

- Anh cứ như là thánh ấy, chuyện gì cũng biết, hi hi... - nhỏ dùng nụ cười đó với Việt Minh làm anh cảm thấy đau hơn, chẳng phải vì nụ cười ấy mà anh thích nhỏ sao.

- Ừm, anh cũng đoán thôi.

- Anh mới đi đâu về à, mà cái chị hay vào phòng anh là ai thế, xinh quá đi – nhỏ còn mừng thay anh Việt Minh nữa.

- Anh đi ăn về, tìm em mà không thấy, chị ấy học kế lớp anh là Tâm Như – anh cũng thật thà trả lời.

- Hai anh chị hợp nhau quá – nhỏ khen.

- Chắc thế, thôi em vào phòng đi... hẹn gặp em sau – nói rồi Việt Minh trở về phòng mình.

Nhỏ cũng mở khóa vào phòng mình, đặt đồng hồ xuống và nghĩ cho cái bụng nó tiêu đã xong tính chuyện khác.

Điện thoại nhỏ kêu, giờ nhỏ mới để ý, chiều giờ nhỏ quên không để chuông nên mở ra có những bốn mươi cuộc gọi nhờ của anh Thanh Minh và cuộc gọi của bố mẹ nhỏ nữa. Tức tốc nhỏ gọi cho mẹ nói tình hình, sau khi mẹ đỡ lo cho nhỏ và nói cả nhà giờ đi ngủ, thì nhỏ mới gọi cho anh Thanh Minh xem có việc gì.

- Em làm gì mà anh gọi hoài không được? – anh Thanh Minh lo lắng.

- À-À em đi chợ đêm – nhỏ cũng không nghĩ anh giận tới vậy.

- Thế em đã về phòng chưa, hay còn đang lang thang đâu đó.

- Em đang ngồi ở phòng rồi đây, hi hi... anh yên tâm nha, em cúp máy đó.

Nhỏ cúp máy luôn, chẳng kịp cho anh Thanh Minh ú ớ câu nào, thờ dài “có cần quan tâm quá vậy không”, rồi anh nhắn tin chúc ngủ ngon, nhỏ chẳng thèm nhắn lại.

.....

Hắn lại làm việc trên cao ốc của mình, có cả Lâm An và cô làm ở phòng đối diện phòng hắn, sau khi tan việc vì bận bịu nên hắn và cô hôm nay về khá tối, nhưng hắn cũng rất quan tâm, đưa cô đi ăn rồi chờ về tận biệt thự, suốt dọc đường đi, Lâm An cảm giác ấm cúng và hạnh phúc, được đi cùng người mình thích mà.

- Em có chuyện vui à – hắn hỏi cô.

- Dạ được đi ăn cùng anh, em vui lắm – cô thật thà trả lời.

- Vậy sao, lần sau anh chở đi ăn nữa – hắn lái xe nhìn qua cô cười, nụ cười không được vui.

- Vâng ạ, cảm ơn anh – đột nhiên Lâm An quay người qua “hôn” vào má hắn, hắn có cảm giác gì đấy, cô thì ngượng chín đầu.

Sau khi đưa cô tới nơi, hắn trở về trên xe, hắn nghĩ về cô và cái hôn bất ngờ khi nãy, hắn cười nhạt thôi, đã được gần bốn tháng kể từ khi hắn và cô Lâm An làm người yêu của nhau, ngày nào cũng gặp nhau, ngày nào cũng nói chuyện, cũng làm việc cùng nhau, đi ăn cùng nhau, thế nhưng cảm giác của hắn vẫn không thể “yêu” cô một cách thật lòng.

Hắn biết những biểu hiện vui vẻ và hạnh phúc trên khuôn mặt của cô, thì cô thực sự yêu hắn thật, nhưng hắn không thể làm khác được, hắn cũng không muốn cô buồn, càng không muốn cô khổ tâm vì hắn, nên hắn vẫn giữ nguyên cương vị là “người bạn trai” của cô, trong lòng hắn lại không nghĩ về cô.

Còn về Lâm An, cô rất vui và rất hạnh phúc khi có được hắn bên cạnh, ngày ngày chăm sóc cô và luôn chiều theo ý cô, không làm cô phật ý hay buồn lòng, cô cảm thấy mình thực sự không muốn mất người con trai này, cô sẽ làm tất cả để có được hắn, người mà cô dành cả trái tim để yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tổ tình

Hết thi học kỳ rồi nhỏ được nghỉ tết, kỳ thi vừa rồi nhỏ đúng là niềm vinh dự của gia đình, khi mang về cho ba mẹ bằng khen và một số tiền thưởng cũng khá oker, nhỏ làm bố mẹ tự hào biết bao nhiêu.

Trường nhỏ chỉ được nghỉ tết có một tuần, vậy là tết kết thúc, nhỏ lại xách valy vào Sài thành tiếp tục công việc học của mình, vẫn là mẹ hiểu con gái và bố cũng thương con gái, hai cô em nhỏ cũng thương nhỏ nữa.

Buổi học đầu tiên trong năm mới của nhỏ là... giáo viên thăm hỏi phong bao lì xì, nhỏ là người được giáo viên hỏi đầu tiên.

- Ủm, hội trường tết vừa rồi em được bao nhiêu lì xì thế nhỉ? Có thể nói cho thầy và các bạn được biết không? – thầy rất tỉnh và “đẹp gái”, hỏi nhỏ một cách chi tiết nhất.

- D-Dạ em... lớn rồi nên... không có lì xì ạ! - nhỏ trả lời theo kiểu của mấy người “chững chạc”.

Nói vậy thôi chứ nhỏ “giỏi” lừa người khác lắm. Nhỏ càng lớn thì tiền lì xì càng cao, nhỏ còn nhớ ngày xưa tiền tết của nhỏ chỉ được cao lắm là hai trăm nghìn, nhưng bây giờ thì gần như gấp năm lần như thế, một phần vì nhỏ giỏi nên bố mẹ thưởng nhiều, phần nữa nhỏ là sinh viên nên chú bác cho đề chúc nhỏ học giỏi, lúc nhỏ thì ai biết xài tiền nhiều đâu, đôi khi chỉ cần một ngàn đi học cũng là hạnh phúc lắm rồi, lớn hơn thì cần nhiều hơn và hơn thế nữa, nên số tiền theo đó mà tăng lên, nói chung suy nghĩ của nhỏ là “càng lớn, tiền càng nhiều”.

- À đúng ha, thầy quên, thầy cứ nhớ lại tết của con thầy mà thấy vui... hi hi hi – thầy có chút ngượng gãi đầu cười, nhưng như thế lại làm không khí năm mới của lớp nhỏ lại càng thêm vui hơn.

Sau đó thì rất nhiều sinh viên hỏi những vấn đề xung quanh “thầy”, cả buổi học đó chỉ ngồi nghe, nghe và nghe chuyện của thầy, dường như mọi thứ về thầy là cả cái lớp này biết hết, ngay cả thầy đi tắm lúc mấy giờ mà bọn họ còn biết nữa là... ha ha ha. (^.^)

Giờ ra về, nhỏ vui vẻ cất sách vở vào cặp rồi ra về.

- Song Đào... - Hoàng Nam gãi đầu nhìn nhỏ.

- À, chúng ta cùng đi – nhỏ hiểu ý cậu, cũng nửa năm học rồi mà Hoàng Nam chẳng thay đổi chút nào, khi nào ra về cậu cũng đi theo nhỏ.

- Tớ... có món quà muốn tặng cậu – Hoàng Nam cười rồi đặt trên bàn nhỏ chiếc hộp xinh xắn.

- Cảm ơn Hoàng Nam nha... mà ngày gì cậu lại tặng quà cho mình thế?

- Chỉ là... tớ thích thôi!

- À-À ừm... chúng ta về thôi – nhỏ cũng chẳng biết hỏi thêm gì nữa.

Tối công thì nhỏ cũng tạm biệt Hoàng Nam, nhỏ chợt nghĩ thời gian qua có vẻ như bên Hoàng Nam chẳng có cô gái nào, mà hơn hết là cũng chẳng ai chịu nổi cái tính “hay quên” của cậu, nhỏ cũng phải thở dài rồi lết thân mệt mỏi đi về, nằm dài ra nệm ngủ.

- Em yêu – sau khi anh Thanh Minh tới đón nhỏ thì nhỏ cho anh leo cây, và còn không nghe máy của anh nữa, anh liền về phòng nhỏ.

- Hà... ừm... ừm – nhỏ nằm ngủ chắc được mười phút, thì nghe được giọng nói “mía lùn” mà ậm ừ tỉnh.

- Em biết anh là ai mà phải không, cho anh leo cây thì anh cho em leo lại đây – anh tức điên lên, nhỏ ngủ còn “chảy nước miếng”.

- Anh đi mà leo mình anh đi, em không biết leo cây – nhỏ nằm sấp người xuống nệm rồi trả treo với anh.

- Em được lắm, tỉnh dậy anh hỏi chuyện đây? Không là anh về đây.

- Tạm biệt anh nha, em buồn ngủ quá không tiễn anh về được – nhỏ mè nheo.

- Anh sẽ xử em sau – anh Thanh Minh hậm hực ra về, đóng cửa khá mạnh, nhỏ giật mình rồi... ngủ tiếp.

Sau hơn một tuần không gặp, anh Thanh Minh cảm thấy nhớ nhỏ nên mới tới đón nhỏ và đưa nhỏ đi ăn rồi đi chơi với anh, ai ngờ nhỏ làm đủ trò làm anh buồn rồi ra về. Nhỏ ngủ quên tới chiều mới tỉnh.

Năm tháng trôi qua, con người và mọi thứ cũng theo đó mà trôi đi, cũng thay đổi rất nhiều, hần vẫn lạnh lùng như thế, cũng không giảm bớt độ lạnh xuống chút nào, Lâm An vẫn yêu hần và bên hần mỗi ngày, cô chỉ cảm thấy càng ở bên hần thì càng thêm yêu hần hơn.

Hoàng Nam thì vẫn “vui vẻ” như ngày thường, cậu luôn biết cách làm nhỏ cảm thấy an tâm, nhưng sự thật thì cậu chẳng bình thường tẹo nào. Anh Thanh Minh thì vẫn “thích” nhỏ như trước, tình cảm của anh dành cho nhỏ có khi tăng lên rồi, nhưng mà anh chưa tỏ tình với nhỏ thôi... ha ha ha...

Còn anh Việt Minh thì khác rồi, bên anh đã có Tâm Như, với sự kỳ công của đồ anh, trong vòng hai tháng “ăn dầm, nằm dè” tại phòng anh thì cô cũng có kết quả mong ước, anh cũng dần quan tâm Tâm Như hơn rồi đấy, nhưng gặp nhỏ anh vẫn có chút cảm giác “lưu luyến”.

Và cũng sau năm tháng “ăn chơi và ngủ” của nhỏ, thì qua học kỳ hai này, nhỏ quyết định “đi làm thêm”, quanh chỗ dạy trọ của nhỏ có rất nhiều chỗ cần tuyển người, nhỏ lang thang trên đường đi, nhỏ mượn được chiếc xe đạp “yêu dấu” của bà chủ trọ, nhỏ long nhong đạp trên đường tìm nơi thích hợp để làm thêm.

Và cả buổi sáng thì nhỏ cũng ưng ý được hai cửa tiệm, một shop quần áo và một tiệm cơm, nhỏ sẽ thử việc trong ba ngày, riêng tiệm cơm thì không cần, lịch học của nhỏ cũng được cố định rồi, nên giờ chỉ cần sắp xếp thời gian học bài và làm thêm thôi, theo lịch chiều từ một giờ tới chín giờ, thứ hai, tư, sáu và chủ nhật là nhỏ bán shop quần áo, các ngày còn lại thì phục vụ tiệm cơm, nhỏ cảm thấy hài lòng.

Thử việc ba ngày tại shop quần áo, nhỏ cảm thấy khá là mệt mỏi, công việc mới vào của nhỏ là lau dọn cửa kính và quần áo cho sạch sẽ, ưng ý thì mới được là nhân viên bán hàng, thử dọc cuối cùng nhỏ cũng xong chuyện thử việc, đồng nghĩ nhỏ được nhận vào làm, tiệm cơm thì không có gì đáng nói cả.

Chín giờ tối nhỏ có mặt tại phòng, vào tắm rửa sạch sẽ nhỏ bước ra với bộ đồ ngủ màu hồng, lên nhìn cái thời khóa biểu ngày mai rồi lôi mấy môn đó ra xem trước, không hiểu từ khi nào nhỏ có mấy thói quen học bài và “muốn học bài” như bây giờ, một tai nghe nhạc, và tai kia nhập chữ (thánh này lây thật)... zzzz nhỏ ngủ lúc nào không hay.

Hơn tuần nay nhỏ luôn tránh mặt anh Thanh Minh, nhỏ cũng không ra bờ hồ đó nữa, mặc dù nhỏ rất muốn ra đây cho thoải mái, cái chân hay đi của nhỏ ở lý trong phòng cả tuần rồi buồn chán lắm.

- Lần này em không có lý do gì tránh anh nữa đâu nhé – nhỏ thờ thẩn đi bộ ra đón xe bus ai ngờ bị anh Thanh Minh “túm vấy” rồi còn mắng nhỏ lia lịa.

- Aha ha... anh Thanh Minh – nhỏ gãi đầu.

- Em lên xe với anh – nói mà chẳng kịp để nhỏ trả lời anh lời tuột đi rồi.

Trong khi đó có anh Việt Minh và Tâm Như cùng nhìn thấy, hai người cảm thấy “quen dần” rồi nên chẳng phản ứng gì là lạ cả, Tâm Như và Việt Minh đều bị anh Thanh Minh chặn đường và hỏi chuyện về nhỏ, có hôm cả hai đang đi dạo cũng bị anh gọi về cho bằng được, không anh Thanh Minh sẽ không để hai người “yên thân” đâu, vậy nên nhỏ bị vậy cũng đáng lắm.

- A-Anh chờ em đi đâu ạ - nhỏ cười cười, bị anh Thanh Minh tổng cổ lên xe.

- Em cứ ngồi yên đó – anh nói rồi phi xe thật nhanh.

Tới nơi cần tới là anh dừng lại, trước mặt nhỏ... là một bờ sông và chiếc xích đu, kế bên là cái cây to ngàn năm, nhỏ ngệt mặt.

- Em ngồi đây đi, anh có chuyện muốn nói với em – rất nhẹ nhàng nhưng nhỏ đang cảm thấy bất an.

- D-Dạ... có chuyện gì thế ạ? - nhỏ mấp máy môi rồi cũng ngồi trên chiếc xích đu ấy.

- Em... Đoàn Song Đào... em làm người yêu của anh nha – anh bá vai nhỏ rồi lấy trong túi ra chiếc nhẫn, anh cũng nhanh chân bước tới chiếc xe mình lấy bó hoa hồng rất to, quỳ trước mặt nhỏ.

Thời gian qua, anh biết anh đã thực sự thích nhỏ rất nhiều, không gặp chỉ vài hôm là anh không chịu được, nhiều lúc anh cứ nghĩ có khi do anh chỉ cảm nhẹ với nhỏ, nhưng khi thấy nhỏ cười với người khác, tim anh rất đau, nhỏ không muốn gặp anh, anh thật sự rất nhớ,... vân vân và mây mây... tóm lại hiện giờ anh chỉ muốn “nhỏ là của riêng anh”.

- A-Anh M-Minh – nhỏ ngạc nhiên kinh khủng, tự nhiên anh làm thế khiến nhỏ không kịp phản ứng sao.

- Em có đồng ý không? – anh Thanh Minh hỏi nhỏ lần nữa.

E-Em... em...

Nói thật từ đầu giờ, nhỏ chỉ muốn nghĩ anh Thanh Minh là anh trai của mình thôi, nhỏ không muốn anh buồn hay khổ tâm vì nhỏ, tránh mặt anh, nhỏ muốn anh quên nhỏ dần đi, nhỏ còn cố tình cười trước mặt người khác khi anh nhìn lên nhỏ, nhỏ làm tất cả cũng chỉ mong chuyện này đừng xảy ra, nhưng trước mặt nhỏ là gì đây, một cặp nhẫn đôi, một bó hoa thật to và đẹp, hơn nữa còn có mùi rất thơm nữa, nhỏ biết với người con gái khác sẽ cảm thấy anh Thanh Minh thật tuyệt vời, anh là hoàng tử lòng em, nhưng với nhỏ... là cực điểm, thật sự thì... NHỎ KHÔNG THÍCH ANH THANH MINH.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tình cảm đầu để cho đi

- Song Đào... có phải... em không thích anh đúng không? – anh Thanh Minh thấy nhỏ cứ ngập ngừng, mà thời gian qua anh cũng hiểu rất nhiều, cảm giác của nhỏ.

- ... - im ru, còn đang cảm thấy có lỗi.

- Anh biết mà... với em thì anh chỉ là người lạ thôi.. – anh Minh từ từ đứng dậy, khuôn mặt anh rất buồn.

- Em xin lỗi... em... - nhỏ cúi đầu lí nhí, trong lúc này nhỏ rất có lỗi với anh.

- Được rồi, coi như anh chưa nói gì nha... chúng ta vẫn tốt như trước chứ? – anh Thanh Minh cũng biết trước chuyện này, nên anh chuẩn bị tâm lý trước rồi, anh sẽ cố gắng quên nhỏ vậy.

- D-Dạ...! - nhỏ không biết sao trong lúc này, gãi đầu cười cười.

- Anh chờ em về - nói rồi anh lên xe trước cả nhỏ, hoa và cặp nhẵn anh bỏ vào cốp xe.

Trên xe cả hai không ai nói câu nào, nhỏ cũng cảm thấy không khí thật ngọt ngào, mở nhẹ cửa kính rồi hít thở không khí ngoài trời.

Dừng trước cổng phòng trọ của nhỏ, anh mỉm cười với nhỏ, anh khôn mở cửa cho nhỏ như trước nữa, nhỏ thoáng buồn, biết là anh chỉ cười cho nhỏ vui, thôi thì đành chịu vậy, nhỏ cúi chào anh rồi đi nhanh vào phòng cũng không nhìn lại.

Nhỏ đi gần tới cửa phòng gặp ngay Tâm Như đang đi “đổ rác”, cô cười với nhỏ.

- Em với anh Thanh Minh đi đâu về à!

- D-Dạ... bọn em đi hóng gió chút – nhỏ không dám nói chuyện kia.

- Có phải anh ấy nói gì với em đấy chứ, hay là anh ấy tỏ tình em? – Tâm Như nói đùa nhưng mà lại trúng tim đen của nhỏ.

- ... - nhỏ không giấu nữa, ngậm ngùi gãi đầu cái rụp.

- Đợi chị đổ rác, rồi kể chị nghe – nói rồi Tâm Như vọt nhanh ra thùng rác.

Nói chung thì chị Tâm Như này hơn tuổi nhỏ nên nhỏ gọi chị, và chị cũng rất quý nhỏ, chị có nói chuyện vì sao chị quen anh Việt Minh, làm nhỏ ngượng rồi cười, nhưng như vậy lại hay, chị lại tìm được tình yêu của mình.

- Nào, em kể đầu đuôi chị nghe, xem có giống lúc anh Việt Minh tỏ tình với chị không? – vào tới phòng nhỏ, ngồi trên cái nệm của nhỏ là chị Tâm Như hỏi nhỏ rồi, chị có vẻ rất háo hức.

- Dạ là anh Thanh Minh chở em tới một nơi rất ư là đẹp, còn có cả hoa cỏ rồi cả cái cây cổ thụ lâu năm, bên cạnh còn có một chiếc xích đu rất nhiều dây leo bao quanh, nhìn giống như một không gian riêng tư, lãng mạn mà chỉ dành cho hai người thôi ấy – nhỏ không ngại mà kể chuyện, nhưng chuyện nhỏ kể là chuyện gì thế này, chuyện cổ tích à, vậy thì nhỏ và anh Thanh Minh chắc chắn là công chúa và hoàng tử rồi, nhưng cái kết dành cho hai người lại đi ngược với cổ tích ngày bé.

- À ha-a... chị biết khung cảnh cổ tích rồi, chị cần chuyện chính cơ – chị Tâm Như nghe nhỏ kể háo hức quá chừng, tới khi nhỏ nói cái gì không à, chị nghệt cái mặt, rõ tội.

- Hi hi hi... xin lỗi mãi ngắm cảnh em quên... sau đó là anh ấy phi nhanh ra xe lấy bó hoa, và trong túi anh ấy lấy ra cặp nhẵn... bala... bala... bala... - nhỏ kể lia lịa và miêu tả tất cả những hình ảnh “đim hàng” anh Thanh Minh cho chị Tâm Như nghe, chị chẳng biết nghĩ sao với nhỏ nữa, nhưng cũng rất thú vị, cách kể chuyện như nhỏ bảo sao ai cũng thích nghe.

Chị Tâm Như cười nắc nẻ sau khi nghe nhỏ kể chuyện, những cũng buồn cho anh Thanh Minh khi bị nhỏ từ chối ngay lần tỏ tình đầu tiên, chị chịu thua nhỏ thôi, nhưng mà đây là lần đầu tiên chị nói chuyện với nhỏ kiểu thân thiết thế này, Tâm Như cảm thấy nhỏ thật dễ thương, không những thế nhìn nhỏ cứ như mấy đứa mới lên lớp mười ấy, con nít lắm.

Cuộc nói chuyện kết thúc, chị Tâm Như về phòng với anh Việt Minh, đi này giờ chắc anh cũng ngủ rồi, còn nhỏ thì cũng chuẩn bị cho việc đi làm thêm vào nửa tiếng nữa.

.....

Hắn trên đường tới cao ốc để làm việc, hắn đi ngang một nhà hàng mới mở, thấy hình như có “người quen” trong đó, tự cốc đầu mình “từ bao giờ đi quan tâm người khác vậy”, nhưng hắn nhìn lại thì người đó chỉ đi có một mình thôi, nhỏ đâu sao không đi cùng cậu ta, hắn ghé vào đó một lát.

- Chào... Nguyễn Thanh Minh – hắn bước tới trước mặt anh Thanh Minh.

- Thành Khang... cậu... - anh Thanh Minh đang buồn chuyện của nhỏ, mà giờ đây anh lại gặp hấn, thật là lạ.

- Sao hôm nay cậu đi một mình, Song Đào không đi cùng sao? – hấn hiểu cái nhìn đó của anh Thanh Minh, chỉ là nhất thời hấn muốn biết chuyện ngoài lề thôi.

- Đừng nhắc tới em ấy nữa, em ấy không xem tôi là gì cả! – anh Thanh minh lại buồn.

Nhà hàng này là của nhà anh mới mở, anh tới để xem xét mọi thứ, sau khi hoàn thành rồi, anh ngồi ăn một mình, nhưng suốt quá trình làm việc anh chỉ nghĩ tới nhỏ, nghĩ tới những lời nhỏ nói “không thích anh” là anh lại buồn thêm.

- ... - hấn im lặng và nhủ lòng mấy nhìn người trước mặt khó hiểu, không lẽ con nhỏ đó làm gì cậu ta.

- Tôi thích Song Đào... nhưng em ấy... không thích tôi – anh Thanh Minh, gấp miếng thịt đưa lên miệng vừa nhai, vừa nói, dường như anh không nuốt được.

- Vậy à... thật đáng buồn, không hiểu là mẫu người mà cô ta thích là gì? Một người thành đạt như vậy mà cô ta còn chê sao? – hấn cười nhạt khi nghĩ về nhỏ.

Nhưng khi nghe anh Thanh Minh nói anh thích nhỏ, trong tim hấn nhói lên cảm giác đau kỳ lạ, một chút ghen tuông, một chút nhớ và thương là cảm giác của hấn lúc này, nhưng hấn vẫn không hề biết cảm giác chính xác của mình là cần gì ở nhỏ, không hiểu cố ý hay không, nhưng những chuyện liên quan tới nhỏ hấn dường như “rất quan tâm và muốn biết”, và rồi nghe được nhỏ từ chối tình cảm của anh Thanh Minh, hấn có chút vui.

- Tôi biết là trước giờ, Song Đào chỉ xem tôi như một người anh trai không hơn không kém, vậy nên chuyện này tôi cũng chuẩn bị trước rồi... haizz – anh Thanh Minh tựa lưng ra sau ghế rồi thở dài.

- Vậy giờ cậu sẽ làm gì? – hấn hỏi.

- Đây là nhà hàng tôi mới mở, có lẽ tôi sẽ tập trung vào việc kinh doanh hơn là chuyện khác... biết là rất khó vì em ấy đã khắc sâu vào tâm trí của tôi rồi... nhưng tôi sẽ cố gắng quên - lời nói nhẹ nhàng như lông hồng, trong tim anh Thanh Minh thì đang có cả mấy ký đá đè nặng đấy chứ.

- Cậu có chắc là quên được chứ? – hấn hỏi như sợ điều gì đó.

- Tôi sẽ cố gắng... làm một người “anh trai” tốt – anh Thanh Minh cười nhạt.

- Thế còn chuyện của cậu và Lâm Như, hai người vẫn tốt chứ - anh lắng chuyện khác, không nhắc tới nhỏ nữa, anh sẽ bớt buồn hơn.

- Hai chúng tôi... vẫn ổn – hấn cũng bất ngờ khi Thanh Minh hỏi ngược lại chuyện tình của mình, thế sao hấn vẫn trả lời và còn trả lời ngập ngừng, không giống hấn tẹo nào.

- Có chuyện gì sao, tôi chưa bao giờ thấy cậu ngập ngừng trong câu nói – Thanh Minh nghi ngờ.

Là một người mà người khác nhìn vào hoàn toàn là một con “sói” vậy mà giờ đây lại ấp úng cũng khiến người khác khó tâm.

- Không có gì! – phớt lờ.

- Tôi hỏi thật lòng.

Anh Thanh Minh và hấn đều là những người có tài “che giấu sự yếu đuối” đối với người khác, cũng thành thói quen, vậy nên khi cả hai ngồi nói chuyện với nhau, sẽ khó che giấu đi những điểm yếu đó, hấn không biết giải thích thế nào, nghe được từ “tôi hỏi thật lòng” cảm giác của hấn nếu không đáp trả sẽ rất khó chịu, mà nếu nói thì nên bắt đầu từ đâu đây, chẳng lẽ nói thẳng ra là, trước nay hai người chỉ là đồng giả, và Lâm An từ giả mà thành yêu thật ư, còn hấn thì không hề yêu cô Lâm An, một chút cảm giác vui vẻ khi cô cười, nhưng nếu nói là yêu thì hấn cũng như nhỏ... CHƯA MỘT LẦN YÊU CÔ LÂM AN THẬT LÒNG.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tình cảm đâu để cho đi (2)

- Cậu đoán thử xem – chưa khi nào mà hấn trả lời lại thành ra là hỏi người khác.

- Chắc là hạnh phúc hơn tôi rồi, hai người cũng giữ được lâu đấy chứ, đâu như tôi đâu, mới tỏ tình mà đã bị ra rìa rồi!

- Ha ha ha... chưa khi nào tôi thấy một người thành đạt tỏ tình bị nhỏ cho ra rìa, chắc người đó phải có sức chịu đựng cao lắm – hấn cười thành tiếng

như kiểu “chưa bao giờ được cười ấy”.

- T-Thành Khang – anh Thanh Minh muốn sai quai hàm, lần đầu tiên hắn cười to như vậy, nụ cười của hắn thực sự rất đẹp và cuốn hút, hắn cười còn đẹp hơn rất nhiều lần so với khuôn mặt khi nào cũng “đông cứng”.

- À... tôi cũng không biết nói thế nào nhưng chỉ một câu thôi, cảm giác của tôi với Lâm An... không phải là yêu – hắn dừng việc cười lại, nụ cười đầu tiên của mình mà bị “sỉ nhục” như thế, hắn trở lại khuôn mặt “tăng băng” kia.

- C-Cậu chưa từng yêu cô ấy ư? - Thanh Minh khá hỗn loạn, chuyện của nhỏ làm anh khổ tâm giờ lại là chuyện của hắn, thật thà mà nói xung quanh anh có nhiều chuyện lạ quá đi.

- Cậu nghĩ tình yêu là thế nào? – hắn.

- Thì yêu thương, quan tâm, và luôn nghĩ về người ấy – Thanh Minh thẳng thắn.

- Nhưng tôi lại không có những cảm giác đó khi ở bên Lâm An, mặc dù hai chúng tôi đã là người yêu được năm tháng, nếu nói về việc nghĩ tới cô ấy... thì tôi chưa một lần nghĩ cả - hắn nhớ lại những khoảng thời gian với cô Lâm An.

Trong trí nhớ của hắn, cô giống như một vị thiên thần luôn ở bên an ủi và chăm lo cho hắn, còn hắn chỉ giống như một người bình thường tùy ý làm theo ý của cô và dường như là hắn không hề muốn tôn trọng đến cô, nên hắn nghe lời của cô việc tiếp tục làm người yêu và chỉ dừng lại ở đó thôi, hắn không thể nhớ thêm gì về cô nữa.

- Lâm An có biết không? – Thanh Minh không ngờ, nhìn bề ngoài người khác nghĩ họ thực hạnh phúc, nhưng ai ngờ bên trong lại xảy ra nhiều chuyện đau lòng đến vậy đâu.

- ... - hắn nhẹ lắc đầu.

- Nếu cô ấy biết, chắc chắn sẽ đau lòng lắm, cảm giác của người không yêu mình... thì tôi là người hiểu rõ nhất – Thanh Minh.

- Tôi biết cô ấy là người rất yếu đuối... nên chuyện này tôi không hề nói cho Lâm An biết.

Cuộc nói chuyện đầu tiên của hai người con trai “thất tình”, mỗi người mang một suy nghĩ khác nhau về cuộc nói chuyện vừa rồi, hắn hướng mắt nhìn ra cửa kính bên ngoài, thật tình cờ và thật bất ngờ “trời đổ cơn mưa”, và hắn thấy một bóng dáng quen thuộc nào đó vừa mới lướt qua, là một người con gái, trong trí nhớ hắn thì chẳng nghĩ được ai cả, còn anh Thanh Minh nhìn trời mưa, cảm giác của anh là nghĩ về Lâm An và nghĩ về nhỏ, hai người con gái, hai hoàn cảnh khác nhau và hai tính cách trái ngược nhau, cô Lâm An yếu đuối bao nhiêu thì nhỏ lại là người mạnh mẽ bấy nhiêu.

Nhỏ thì đang ở shop quần áo, shop của nhỏ cũng đông khách lắm, khách vào ra cũng nườm nượp hơn hết các vị khách đều rất thích thú với cách bán hàng của nhỏ, rất dễ thương và chiều lòng khách, bà chủ shop cũng quý nhỏ vì nhỏ nói chuyện vui vẻ, tính cách thì dễ thương nữa.

Nhìn trời đang mưa, nhỏ chợt nhớ tới... hắn trong đầu, làm nhỏ đỏ mặt, cũng không biết sao nhỏ lại như thế, nhận được cuộc gọi của... Lâm An, nhỏ cũng khá bất ngờ, Lâm An hình như... đang khóc, nhỏ lo lắng vội xin bà chủ cho nghỉ chiều nay, bà cũng hiểu nên đồng ý, nhỏ hỏi địa chỉ rồi tới nơi đó.

Dừng lại trước mặt nhỏ là một quán “Been” mở cửa vào thấy phía ít người thấy chính là Lâm An, trên mặt cô đang khóc.

- Lâm An, cậu bị làm sao vậy? – nhỏ lo lắng bước tới hỏi.

- Song Đào... tớ... hu hu hu – cô Lâm An chỉ biết khóc thôi.

- Bình tĩnh nói tớ nghe.

- Thực ra thì... tớ và anh Thành Khang ấy... anh ấy không yêu tớ, tất cả tình cảm và thời gian anh ấy ở bên tớ trước nay chỉ là giả dối, vì tớ là người yếu đuối nên anh ấy không muốn làm tớ buồn, nghe theo ý của tớ, nên... nên giờ anh ấy nói không hề yêu tớ - Lâm An nức nở kể lại mọi chuyện cho nhỏ nghe, cô vừa kể vừa khóc nức nở.

- Là sao, tớ không hiểu lắm, Thành Khang... không yêu cậu – nhỏ chưa được biết diễn biến từ năm tháng trước, nên nhỏ chẳng hiểu cô nói gì cả, chỉ hiểu được một ý là... hắn không yêu cô.

- À... thì mấy tháng trước bọn tớ... chỉ giả vờ yêu để lừa báo chí và cũng giúp cho anh Thành Khang không bị mấy cô chân dài theo đuổi, nên tớ đồng ý làm người yêu, sau đó báo chí không săn đuổi anh Khang nữa, thì khi đó tớ... đã yêu anh ấy, nhưng lúc đó anh ấy đồng ý, tớ thì không biết là lời nói dối... nên giờ... hu hu – cô khóc nức nở.

- Tội nghiệp cho cậu... mà sao cậu biết được cậu ta không thích cậu?

- Nãy tớ đi tìm anh ấy, gặp anh ấy trong nhà hàng mới mở của anh Thanh Minh và hai người đó ngồi nói chuyện, nên tớ vô tình nghe được – cô Lâm An thật thà kể lại.

- Anh Thanh Minh và Thành Khang nói chuyện với nhau ư? – nhỏ giật mình, chắc vậy nên trời mới mưa chứ làm gì có chuyện giữa trưa nắng thế này, dào dạt ra mưa chứ.

- Đúng thế... hai người đó còn nhắc tới cậu, nói cái gì mà anh Thanh Minh tỏ tình cậu... h-à-t-ò-t-ì-n-h-á... - Lâm An không ngờ chuyện của mình mà có cả chuyện của nhỏ.
- Ủ... hi... hi... lúc trưa tan học anh ấy có chở tớ tới nơi đó rồi, tỏ tình với tớ, cũng khá bất ngờ nhưng tớ... hi hi... từ chối anh Thanh Minh rồi... vì tớ nghĩ không hợp thôi - nhỏ ái ngại.
- Haizzz... tớ và anh Thanh Minh thật giống nhau, đều bị từ chối tình cảm, hu... hu... mà nhắc tới tớ lại buồn.
- Thôi nào, cậu tính sao, giờ đôi mặt với Thành Khang ấy – nhỏ rất kém trong việc yêu đương này.
- Chắc tớ nghỉ học vài ngày để cho thoải mái, suy nghĩ lại mọi chuyện... nhưng tớ vẫn buồn lắm... hu hu.
- Cũng may là anh Thanh Minh học khác trường và khác lớp đấy, nếu như cậu và Thành Khang chắc tớ chẳng dám đi học quá.
- À mà cậu kể chuyện anh Thanh Minh tỏ tình đi, tớ thấy anh ấy tốt thế cơ mà, làm sao cậu lại không chấp nhận tình cảm của anh ấy, thời buổi này có người thương yêu mình, và còn là người thành đạt như anh Thanh Minh khó tìm lắm ấy.
- Tớ biết mà, nhưng tớ không có chút cảm giác nào với anh ấy cả, yêu anh ấy sợ lại giống hai người thì có phải làm tổn thương anh ấy nhiều hơn à – nhỏ vô tình nhắc chuyện đau lòng.
- Hu hu... cậu nhắc lại làm gì, tớ lại buồn thêm... .
- Áy, xin lỗi, xin lỗi tớ không cố ý... nhưng mà ý tớ là như vậy đấy... hi... hi.

Hai người con gái cũng mang theo hai cảm xúc khác nhau cùng cơn mưa kia, nhỏ thì nghĩ thật tội cho Lâm An, cô ấy đúng là người con gái tốt mà ai cũng muốn lấy cô, nếu là con trai chắc nhỏ lấy Lâm An đấy nhỉ, tiếc quá, mà hận hấn ghê, sao lại để tuột mất người con gái tốt như Lâm An chứ, nhưng mà nhỏ chẳng làm thay đổi được gì, hấn đâu có xem nhỏ ra gì đâu, hơn nữa nhỏ còn rất sợ vụ đuổi khỏi trường, hấn bây giờ không sai vật nhỏ, nhưng nghe câu “bất cứ lúc nào tôi gọi cô phải có mặt” nhỏ lại rùng mình.

Lâm An thì thấy, trời hôm nay “mưa” hoàn toàn đúng với tâm trạng “không tốt đẹp” của mình, cô còn buồn chuyện của hấn nhiều, nhưng len lỏi trong tâm trí của cô là nhỏ, người con gái làm cô được an ủi và cảm thấy vui vẻ hơn, cô sẽ trân trọng tình bạn tốt đẹp này.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lại bắt cóc

Một tháng nữa lại trôi qua trong chớp mắt.

Lạ là các nhân vật của chúng ta “không gặp nhau nhiều”, công việc của nhỏ trên lớp học và học và về nhà là đi làm thêm, còn hấn, công việc đơn giản là lên lớp học như nhỏ và ra về thì tới cao ốc làm việc và tìm hiểu tung tích của bố mình, nhưng vẫn chưa có gì đặc sắc.

Lâm An cô đã vui vẻ hơn tháng trước rất nhiều, cô đã nói lời chia tay với hấn.

Một buổi tối, tiết trời quang đãng, nhiều sao, ít mây, tại một đoạn đường vắng vẻ có hai người, một trai một gái đang nói chuyện.

- Anh Thành Khang, em xin lỗi vì phải nói điều này... chúng mình chia tay nha – Lâm An cô mở lời trước vì cô là người gọi hấn ra đây mà, hơn nữa nửa tháng qua cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều rồi, cô sẽ cố gắng sống khác hơn để không bị hấn làm ảnh hưởng.

- Chia tay, tại sao em lại muốn thế? – hấn khẽ run người khi nghe được câu nói ấy từ Lâm An.

- Chỉ vì chúng ta không hợp nhau, em cũng không có tình cảm với anh, gần đây em nhận ra là mình không hề yêu anh nữa – những lời nói như dao cứa vào da thịt cô, nhưng cô phải làm thế, không thể để tình cảm của mình lún sâu vào hấn nữa.

- Em... đang nói gì vậy, thời gian qua em tránh mặt anh là vì chuyện này sao? – hấn nhìn cô chằm chằm như kiểu cô đang nói dối.

- Không... em không tránh mặt anh, em chỉ thử không gặp anh một thời gian để em định chỉnh lại chuyện tình cảm của chúng ta thôi?

- Vậy kết quả mà em làm được là... chia tay anh – hấn vẫn dùng ánh mắt đó nhìn cô.

- ... - Lâm An gạt đầu đồng ý.

- Em đang dối anh... anh đã làm gì khiến em buồn hay sao, không lẽ... người con gái hôm đó... là em? – hần nhớ lại cuộc nói chuyện của mình và Thanh Minh hôm trời mưa đó.

- K-Không phải - ấp úng.

- Nhìn thẳng mắt anh rồi nói anh biết... tại sao em lại làm thế?

Hần không nghĩ ngợi gì nữa, chắc chắn là chuyện đó rồi, nếu không thì cô không bao giờ thay đổi nhanh như vậy, thật ngu ngốc khi hần ngồi nói chuyện đó với Thanh Minh, bình thường hần rất kín miệng và không cho ai biết chuyện đời tư của mình, nhưng hôm đó tâm trí hần “không bình thường” chút nào.

- Em... - cô Lâm An cúi mặt lắc đầu.

Những gì hần nói hoàn toàn đúng, cô đã nghe thấy chuyện đó nên cô mới muốn rời xa hần, cô đang nói dối, này giờ tim cô đau thắt lại, cô đang lừa anh, nên cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ sợ không kim được mà nói sự thật, chắc chắn hần sẽ không tha cho cô.

- Em nhìn anh này, Lâm An – hần nắm bắt tay cô chặt hơn.

- Đúng... em đã nghe anh nói chuyện đó nên em mới rời xa anh, cũng chỉ vì em yêu anh từ một phía, còn anh thì không nghĩ tới em, năm tháng trôi qua mà trong tim anh không có chút hình ảnh nào về em!.

Tình thế cấp bách, thôi thì cô đành phải nói ra, nói cho nhẹ lòng, nói cho hần hiểu cảm giác của người yêu đơn phương, giờ đây cô không cần ai thương hại, không cần ai quan tâm cô nữa cả.

- Lâm An – hần nhắm mắt xuôi tay, thật không ngờ hần cũng có ngày rơi vào thế bí này.

- Em đã nói những gì cần nói, em cũng không nhắc lại chuyện này – Lâm An bỏ đi thật nhanh, chạy thật nhanh, cô chỉ sợ nếu không rời khỏi nơi này nhanh thì sẽ bị hần bắt lại, và lại làm cô tổn thương.

Trời lại biết thương người, ông trời đã giáng một cơn mưa lớn xuống đầu hai người, như trút bỏ hết được gánh nặng trong lòng, yêu không được thì chỉ làm khổ nhau thôi, cơn mưa đó có thể là cơn mưa đầu mùa mang theo hơi nước và hơi gió độc, sẽ rất dễ bị cảm lạnh.

Hần đứng đó, đôi mắt đỏ ngầu, nhưng hần không hề khóc, hần không hề yếu đuối trước mặt bất cứ ai, giờ đây chỉ có một mình, tâm trạng hần thật tệ hại, lê đôi chân mệt mỏi trên đường đi, hần không biết mình đi tới đâu cả, chỉ cúi mặt mà đi, người người đi đường đang tìm chỗ trú mưa cho mình, chỉ còn mình hần, người ướt nhẹp như chuột lột lại còn mặc mỗi cái áo sơ mi mỏng manh, bước đi trong đêm đó.

Nhỏ hôm nay làm thêm giờ tới mười giờ mới về, nhìn thấy ngoài trời mưa rất to, nhưng mà mười giờ rồi không thể không về, cũng không hề biết trời mưa để mà chuẩn bị dù, nhưng bà chủ rất dễ mến, cho nhỏ lấy cây dù ở đó, cây dù này... nhìn rất già dặn nhưng mà cực kỳ chắc chắn nhé, thuộc dạng dù của mấy ông lão ngày xưa trong mấy bài hát quan họ ý, nhưng nhỏ lại rất thích chiếc dù này, hơn hết dù này nặng lắm, gió to sẽ không bay được nhỏ đâu... ha ha... cười thầm cảm ơn bà chủ rồi ra về, bà chủ cũng đợi nhỏ ra rồi bà đóng cửa luôn.

Ứng ý với cái dù to dùng có thể che được ba người như nhỏ ấy chứ, nhỏ ung dung đi từ từ trên đường về phòng, dù sao giờ cũng không có xe bus, mà cái xe đạp khi chiều nó đã bị “lủng lốp” rồi, nhỏ chưa vá kịp, nên mai ra quán lấy, đi bộ hơn một cây số là nhỏ tới phòng rồi.

Nhỏ đang vui vẻ cầm dù tung tăng trên đường, nhỏ thấy rất nhiều người đi đường, họ chạy vào chỗ trú mưa, không thì họ đi rất nhanh chân... thế nhưng trước mặt nhỏ là ai thế kia... bị bệnh à... sao đi chậm thế... trong đầu nhỏ nghĩ như thế, khi này hần như chuột ý ai mà nhận ra là hần nữa chứ, thế là nhỏ cũng “rất tốt bụng” đi nhanh tới chỗ người con trai ướt sũng đó mà che cho hần.

- E... hèm... tôi là tôi thấy cái dù này so với tôi còn trống nhiều quá nên mới che cho cậu thôi... k-không có ý gì đâu! – nhỏ lấy hơi dùm ở cổ rồi nói cho hần nghe.

- ... - chẳng còn tâm trạng mà nghe nhỏ nói.

- Này... tôi tốt bụng cho cậu che... đến lời cảm ơn cũng không có là sao, cậu đứng lại đó cho tôi – nhỏ rất ảm ức, làm người tốt mà bị ăn bơ, thế là bước lên trước một bước một tay che ô cho hai người và một tay chặn đường của hần.

- S-Song Đ-Đào – hần chỉ kịp nhìn thấy người con gái trước mặt là nhỏ, rồi người hần rất mệt... ngã luôn về trước và... ngã lên vai nhỏ, người nhỏ lùn hơn hần nên chân hần khê khụy xuống.

- Này... này... cậu biết tên tôi à... - nhỏ không kịp phản ứng gì cả, nghe cái giọng lạnh buốt gọi tên mình, nhỏ nghĩ tên này chắc đảm mưa này giờ nên ốm rồi.

Theo phản xạ nhỏ ôm hần vào cho đỡ ngã, hần nặng lắm, nhỏ ôm một tay có giữ được đâu hơn nữa cái dù của nhỏ cũng nặng thấy sợ, thế là dù rớt xuống đất, nhỏ cũng bị ướt nhẹp theo, giờ khuya rồi quán xá đã đóng cửa, chẳng ai ngoài đường nữa, chỉ có nhỏ hần và cơn mưa nặng hạt kia thôi, rồi nhỏ lên mặt xem tên nào mà biết tên nhỏ, giật bắn mình... là hần “sói con”...

Lay lay hần, nhưng không có tác dụng, cũng chẳng biết hần ở đâu mà đưa về, nhỏ nghĩ ra chiếc điện thoại, lục túi hần nhỏ cười thầm, thế nhưng lại... có mặt khâu, nhỏ không mở được... thôi xong... nhỏ nghĩ tới Lâm An, gọi cho cô mà... cô cũng không nghe máy...

- Chắc giờ này cậu ấy ngủ rồi – nhỏ thở dài, rồi nhìn lại hấn, đúng là gấp xui xẻo mà.

Nhỏ đành đưa hấn về phòng mình thôi, thế nhưng may thay đang lúc đi hấn thì điện thoại hấn reo, nhỏ chẳng cần xem tên tuổi gì, miễn là gọi từ máy hấn thì chắc chắn là người nhà hấn.

- Alo... cậu chủ của các người bị ốm rồi, đang ở đường XXX, mau tới đưa cậu chủ các người về nhanh nha, tôi đợi – nhỏ nói một lèo không kịp cho bên kia trả lời.

Đúng như nhỏ đoán, chưa đầy mười phút sau một con siêu xe kit thật mạnh tới trước mặt nhỏ, nhỏ mừng rỡ chạy đứng dậy. Nhỏ đã kịp đưa hấn tới một mái hiên gần đó để trú mưa rồi.

- Đúng là hấn ta rồi, đưa lên xe – cửa xe lập tức mở ra và... ba tên du côn to đùng, sẫm đầy mình, nhìn rất hung tợn tiến tới hấn và nhỏ.

- Còn cô ta – một trong số tên đó nói.

- Bắt lại luôn – tên cầm đầu.

- Các người muốn làm gì, mau tránh xa cậu ấy ra – nhỏ không hiểu chuyện gì xảy ra cả, chỉ biết đám người xấu xa kia và cái giọng hung tợn ấy, chắc không phải người nhà của hấn.

- Con danh, mày tưởng bọn tao sợ mày à, lên bắt hết bọn chúng về cho ta – tên đó nhìn nhỏ khinh thường.

- Bọn mày lão quá – nhỏ bực bội thế là hai tên lên phía hấn bế hấn đi, nhưng mà nhỏ nhanh chân đạp cho tên kia một phát vào bụng và tên còn lại một phát vào cằm, nhưng...

Hai tên vạm vỡ kia... không xi nhê gì cười nhạt rồi một tay tóm tay và chân nhỏ lại, nhỏ giãy giụa mà chẳng được, thôi xong... võ của nhỏ chỉ đánh được mấy tên xì ke thôi, mấy tên này toàn là thuộc dạng võ xuất chúng nên nhỏ không đánh lại.

Xe chở nhỏ và hấn vừa rời khỏi thì xe của Mon mới tới, Mon cầm dù xuống xe và trên xe còn có hai tên vệ sĩ nữa, cùng xuống xe đưa hấn về vì nghe nhỏ nói hấn bị ốm, trời mưa thế này nên Mon rất lo lắng cho hấn, nhưng dường như Mon đã chậm chân rồi.

Mon nhìn một lượt xung quanh không có ai cả, tưởng nhỏ lừa, huy động thêm hai tên vệ sĩ tìm xung quanh đó, Mon thì bước tới mái hiên trước mặt, rồi nhìn thật kỹ xung quanh.

Và Mon phát hiện ra cây dù màu xanh biển... trong suy nghĩ của Mon dự cảm không lành liền kêu hai tên vệ sĩ không tìm nữa, chắc chắn họ bị bắt cóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sau cơn mưa! trời lại... sáng

Sau cơn mưa trời lại sáng, sau cơn mưa lại có cầu vồng, nhưng phía nhỏ và hấn thì cầu vồng đâu ra chứ, tránh vô dưa lại gặp vô dưa, tránh cơn mưa đầu mùa thì lại gặp lũ bắt cóc tráo trộn.

Choáng váng, hấn nheo con mắt ra nhìn mọi thứ xung quanh, đầy mùi ẩm mốc bốc lên, lại còn thấy cả mấy con chuột và gián bò quanh đó nữa, nhều mày nhìn khắp căn phòng lụp xụp và hôi hám này, hấn cười nhạt “bắt cóc à”, hấn biết trước chuyện này nhưng mà không ngờ lại thâm độc như vậy, hấn nhớ lại mọi chuyện tồi qua, nghĩ về Lâm An làm hấn thoáng buồn, tay chân hấn đều bị trói chặt lại nhưng... dây trói bằng “xích”, bọn này cũng thông minh đấy, nếu trói bằng thừng thì hấn đã tháo ra được rồi.

Rồi cánh cửa từ từ mở ra... hấn nhìn bóng dáng người đàn ông bước vào.

- Tư Mã Thành Khang, mày cũng có ngày này đây – ông già gian xảo trước đứng trước mặt hấn, trên mặt ông ta còn có một vết sẹo lồi, dường như là được khâu nhiều mũi, nhưng không lành.

- Ông là ai? – hấn không lạ gì kiểu bắt cóc này.

- Vết sẹo trên mặt tao là của bố mày vẽ lên, giờ tao muốn làm gì... chắc mày biết – ông ta cười man rợ.

- Tiếc thật, năm đó nếu đổi lại là tôi... chắc giờ ông không được vinh dự đứng trước mặt tôi thế này đâu nhỉ?

Hấn chẳng hề sợ hãi, hấn cũng đủ lớn để hiểu được những tiền sử của bố mình, hấn nghĩ bố cũng hơi mạnh tay, nhưng cái tên trước mặt này nên mạnh tay hơn nữa, hấn còn biết bọn chúng không thể giết hấn ngay trong lúc này được, bọn chúng bắt cóc cũng chỉ vì cao ốc thôi, nếu chưa được sự đồng ý của

hắn thì không ai công nhận cả.

- Mày cũng giỏi lắm, chỉ tiếc là bố mày, không được nhìn thấy tao hành hạ mày như thế nào thôi nhỉ? – trên tay ông cầm con dao.

- Già như ông làm gì được tôi – hắn rất bình tĩnh.

- Được, mày không chịu thì... tao sẽ cho mày gặp người này, chắc chắn là mày phải thay đổi suy nghĩ đấy – ông cười nửa miệng rồi cho người mang nhỏ vào, cánh cửa một lần nữa được mở ra.

Hắn nhìn thấy dáng người con gái... lùn, mũm mĩm... khẽ nhủ mày... rồi nhỏ bị tên kia trói chặt lại trước mặt hắn, hắn căng mắt ra nhìn nhỏ, bị bịt mắt, trói chặt người hơn nữa quần áo thì xộc xệch và có mấy vết “dùng roi đánh”, tóc thì xù xù ướt nhẹp, giống như mới bị dội nước ấy.

- Con nhỏ đó nó nói nhiều quá nên ta đánh nó cho nó bớt gào đây mà!

Ông ta nói một sự thật làm hắn cảm thấy đau lòng, hắn chợt nhớ ra chuyện gặp nhỏ lúc trời mưa đó, rồi cả chuyện hắn kịp gọi tên nhỏ, vậy là nhỏ bị bắt lại đây luôn, nhìn nước mắt trên mặt và áo rách nát, làm hắn đau lòng không thể tả.

Chuyện là tối qua sau khi đưa được hắn và nhỏ tới đây, hai người bị nhốt hai phòng riêng, và nhỏ thì biết hắn bị ốm và cảm lạnh nếu không thì mấy tên kia đâu có bắt được hắn dễ dàng đâu, tối đó ngồi trong phòng mà nhỏ cứ gào lên đòi qua xem hắn thế nào, nhỏ chỉ nghĩ hắn cảm lạnh rồi, nếu không chăm sóc sẽ lâu khỏi hơn, nhỏ lo lắm, vậy là mấy tên canh cửa không ngủ được, đang lúc tức giận, bọn chúng trói nhỏ lại... rồi đánh nhỏ mấy roi lên người, nhỏ đau đớn gào lên, tụi nó nhét khăn vào miệng nhỏ rồi đánh, nhỏ khóc trong đau đớn, lần đầu tiên nhỏ bị đánh như thế, nhỏ xỉu luôn, tới gần sáng bọn nó đổ ào một thau nước lên người nhỏ và mang nhỏ tới đây, mấy vết roi lại lộ ra khiến nhỏ rất rất khó chịu.

- Song Đào... cô ổn chứ? - hắn phần nộ đứng bật dậy nhưng bị trói vào cái ghế chắc chắn, hắn kéo mạnh nên tay bị xích xít chặt ruộm ruộm máu.

- ... - nhỏ gật nhẹ đầu, rồi ú ớ gì đó, nhìn hắn bị trói thế kia, chắc chắn là đau hơn nhỏ nữa, tự an ủi mình “thôi thì bị đánh vài roi cho chắc da cũng được”, lão già đó ra lệnh cho người tháo khăn miệng nhỏ ra.

- Thành Khang... cậu hết ốm chưa? – nhỏ lo lắng, tối qua không được gặp hắn, hắn còn bị ngâm nước mưa nữa, làm nhỏ lo thêm.

- Ôm... tôi sao? À... Ừm... hết rồi, tâm trạng tôi ổn!.

Hắn đúng là lúc mới tỉnh cảm giác như đầu kinh khủng, nhưng giờ có vẻ không sao rồi, hắn thoáng bối rối khi nhỏ hỏi thế, quan tâm hắn ư, trong tim hắn có niềm vui nào đấy.

- Tao nói luôn, vì hôm qua mày ốm nên cô ta mới la hét rồi chịu đau thay mày đấy, Thành Khang – ông già đó không ngừng “xát muối” lên hai người.

- T-Tôi... không sao đâu, cậu đừng lo cho tôi, lo cho cậu đi kia – nhỏ nhìn hắn.

Nếu so ra thì hắn sẽ là người đau hơn nhỏ, trên người bị cảm lạnh cả đêm không được chăm sóc, giờ đây còn bị trói chặt lại bằng dây xích nữa, chỉ cần kháng cự là xích xiết chặt hơn, còn nhỏ chỉ bị vài vết roi không đáng kể, bị trói cũng chỉ bằng dây thừng thôi, nên nhỏ không lo cho bản thân mình lắm, mà cái tính nhỏ cũng hay ghê, cho dù ghét người khác nhưng mà khi đối phương có chuyện gì, nhỏ sẵn sàng giúp đỡ, mà còn giúp đỡ rất nhiệt tình nữa cơ.

- Song Đào... - hắn nhìn nhỏ buồn, rồi quay qua quát mấy tên kia.

- Các người đã làm gì cô ấy? Thoát ra khỏi đây, tôi thề là các người không một ai sống sót.

Lời nói lạnh toát xương sống cất lên, lão già đó cũng có chút thót tim, nhỏ cảm thấy vui vui, hắn bảo vệ nhỏ ư, nhưng nhỏ nghĩ lại chuyện của Lâm An yêu hắn thật lòng, nhỏ không vui nổi.

- Thế mày muốn cô ta sống hay chết? – tay ông già đó cầm con dao sắc nhọn và dài chìa thẳng về phía nhỏ, cũng cố gắng mà phớt lờ những điều hắn nói.

- Ông dám – hắn cảm thấy lo lắng rồi.

- Ha ha ha bây giờ mày nghĩ lợi thế đang thuộc về mày sao, Thành Khang, mày quá hoang tưởng rồi đấy – lão già đó, tay vẫn cầm con dao sắc nhọn chìa gần tới nhỏ, nhỏ muốn dựng tóc gáy.

- Bi ời.

Mặc dù “rất sợ” nhưng nhỏ cố gắng cố gắng cho lão già đó một câu, mà nhỏ cực ghét lão ta trong lúc này.

- Con danh, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không... bịt miệng con danh này lại.

Nhanh như chớp, nhỏ trở lại trạng thái ban đầu là bịt kín miệng, giờ nhỏ không nói được gì, chỉ ú ớ gào lên.

Lão già thấy nhỏ thật chướng mắt, làm hỏng đại sự, bèn... TẮT BỐP một cái thật mạnh vào má nhỏ, tay kia ông ta cầm con dao, thẳng tay cửa vào

cánh tay nhỏ, nhỏ bật máu, chảy nước mắt đau đớn.

- DỪNG LẠI – hấn chịu hết nổi, nhìn nhỏ trong tình trạng chẳng thể nào tốt lên được, hấn cảm thấy uất ức khó chịu khi không làm được gì cứu nhỏ, chỉ liên lụy tới nhỏ thôi.

- Mày suy nghĩ kỹ chưa, chỉ cần ký vào đây thôi – lão già lấy ra một bản hợp đồng được viết rất chi tiết và kỹ càng, và tất nhiên mọi quyền lợi đều thuộc về lão ta rồi.

- Mau thả cô ấy ra – một động từ mạnh cất lên trong miệng hấn.

- Mày tính lừa ai sao?

- Chuyện này là của tôi, ông nên nhắm vào tôi thì đúng hơn, cô ấy chỉ là người cứu giúp tôi lúc khó khăn, không liên quan tới vụ này, chỉ cần cô ấy an toàn rời khỏi đây thì tôi sẽ ký – hấn nhìn nhỏ mà nói.

Nhỏ cố gắng chịu đau, nhìn hấn lắc đầu thật mạnh, ý nhỏ là không muốn hấn bị thương, cũng không rời khỏi đây, nếu đi thì cả hai cùng đi.

- Song Đào, nghe lời tôi ra khỏi đây đi – hấn.

- Mau cời trói cho cô ta rời khỏi!

Lão già đó chỉ cần cao ốc, ngoài ra không cần gì hơn, còn con nhỏ đó rời khỏi cũng chẳng sao, nhưng... trong đầu ông dự tính một âm mưu khác.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sau cơn mưa! trời lại... sáng (2)

Sau khi Mon biết hấn bị bắt cóc, cho người lục tung mọi ngõ ngách và cũng tìm ra được hang ổ của bọn chúng, nói đúng hơn thì hấn luôn có một bang rất mạnh, chuyên đi tìm hiểu những khu ẩn nấp của xã hội đen và đặc biệt là những người có ý hại hấn, Mon dò theo điện thoại của hấn và đã tới được đây, nhắc thì mới nhớ, điện thoại của nhỏ vì tối qua có cuộc gọi của mẹ nhỏ.

Mấy tên đó cho nhỏ nghe cuộc gọi xong ném phăng điện thoại của nhỏ đi, nhìn điện thoại vỡ tan tành mà nhỏ chỉ muốn đập chết mấy tên đó, hu hu...

Người của Mon đứng ở phía ngoài, vì địa hình nơi này là đồi núi và xung quanh rất nhiều cỏ mọc cao hơn nửa người, nên dễ dàng cho người của mình ẩn nấp, Mon mặc dù là U40 nhưng mà vẫn còn rất nhanh tay lẹ mắt đấy nhá, tuy Mon không võ giời nhưng lại có một cái đầu rất thông minh và suy luận cực logic.

Sau khi cảm thấy ổn hơn thì Mon cho người tiến dần tới nơi, và bây giờ đã bao quanh toàn bộ nơi này rồi, xung quanh rất đông người của hấn, có cây gậy và dao, đang chĩa vào căn nhà mục nát đó.

Nhỏ được cời trói xong thì... nhỏ chạy ngay về phía hấn và chắn trước mặt hấn.

- Các người không được làm hại cậu ta – nhỏ lớn giọng, hấn mở to mắt nhìn người con gái trước mặt, nhỏ thấp hơn cả cái đầu thế mà đòi che chắn cho hấn, nực cười.

- Con danh, bọn tao tha cho mày, mà mày còn ở đây chịu chết, mày gan đấy – lão già cười mỉa mai nhỏ.

- Cô điên rồi sao? Mau chạy đi, ra khỏi đây mau – phía sau hấn nói qua tai nhỏ.

- Không được? tối qua có người gọi cho cậu, đáng lý cậu sẽ được về nhà an toàn, nhưng vì tôi không cho cậu về phòng, để cậu ngồi lạnh ngoài đường nên mới xảy ra chuyện này, tôi không bỏ mặc cậu được, có đi thì chúng ta cùng đi – nhỏ nói cho hấn hiểu, cảm giác của nhỏ cũng không có gì là hối hận cả, còn hấn thì thấy hạnh phúc chút ít.

Nhớ lại ngày đầu tiên cho nhỏ chạy xung quanh trường, rồi còn cho nhỏ bẽ mặt trước toàn trường, ngay cả việc nhỏ tới xin lỗi hấn mà trên người bị thương, cũng không có chút phản ứng đau đớn gì, hấn chợt thấy mình thật có lỗi, khi đó hấn thực ghét nhỏ lắm, cứ nghĩ nhỏ là nhóm người xấu nào đó, có ý muốn hại hấn, thế mà giờ đây người đang bảo vệ cho hấn không ai khác lại chính là nhỏ, thật là hấn không biết phải nói thế nào.

- Cô... không sợ chết sao? Vết thương trên tay cô còn chảy máu đấy!

- Không sao? Nếu sợ chết thì tôi đã không đứng đây với cậu, vết thương này mặc dù đau thật nhưng trong tim tôi không đau – nhỏ cười híp mắt.

Mặc dù chỉ nhìn được nửa khuôn mặt cười của nhỏ, nhưng hấn cảm thấy tim mình ấm áp lạ, đập rộn ràng, thật dễ chịu làm sao?. Vậy thì hấn lợi dụng lúc

này để còi trối ra, còi trối chân sẽ dễ hơn đây.

- Nay... hai người tâm sự xong chưa, có cần bọn này cho cả hai cùng xuống dưới tâm sự chung không? – lão già khiêu khích.

- Nay... ai là này đây cái tên hói đầu kia... nói cho bọn mày biết... tao Đoàn Song Đào từng là tuyển thủ karatedo đấy, nếu không muốn chết sớm thì mau thả bọn ta ra – nhỏ mặc dù cũng hơi run sợ trong câu nói, nhưng nhỏ cũng phải cho bọn chúng biết, nhỏ không sợ ai hết.

- Mạnh mẽ đấy, mày chỉ là con muỗi thôi, lên bắt con danh ấy lại – lão già ra lệnh cho một tên vạm vỡ gần đó.

Nhanh chóng, nhỏ thấy cái cây bóng chày dài gấp đôi bình thường, vớ lấy và mạnh tay mà đánh cái tên trước mặt, nhỏ cười nửa miệng vì thành công.

- Nhắc mày nhớ, tôi qua là do sức tao còn có hạn nên chưa vận động hết công lực, hôm nay đã khác rồi... tên nào muốn lên đây nữa không? – nhỏ hài lòng cho tên kia “xịt” máu miệng, giọng mạnh mẽ hô to gọi xem có tên nào muốn nữa không.

- Xông lên cho tao – lão già nhìn hai tên vạm vỡ không kém đứng cạnh mình, chỉ về phía nhỏ.

Nhỏ cười nửa miệng, cái kiểu rất cool boy, và lạnh nhạt, hần thì nhìn trước mặt mình, người con gái ấy đang cố gắng bảo vệ hần bằng mọi giá, hần cố gắng dùng cách để tháo xích trối chân ra, bởi hần rất thông minh, nhỏ cố tình kéo dài thời gian ấy mà, nhưng sức nhỏ cũng có hạn thôi, thêm cánh tay đang rỉ từng giọt máu, nhỏ đau hơn và gần như đuối sức, thả một tên thì nhỏ còn gắng gượng, chứ hai tên to con thế kia làm sao mà nhỏ đánh nổi.

Cố gắng gượng dậy, nhỏ đập mạnh vào mặt chính diện của tên kia, tên còn lại xông lên phía sau và ghi chặt vào người nhỏ, trên tay còn cầm thanh sắt, nhỏ thoáng sợ, nhìn lên qua hần chắc cũng đuối sức rồi, nhỏ nhanh mắt sử dụng cái tên mới bị ấn dẹp kia, rồi nhảy phăng lên người tên đó, một chân nhảy lên đùi chân kia lấy đà bước lên vai và... nhỏ bay lên không trung... rồi lộn nhào một vòng ra sau lưng tên kia... nhưng hai chân nhỏ kịp đẩy tên đó đè vào người tên trước mặt... kết quả là tên bị đè bị thanh sắt đập mạnh vào đầu, tên còn lại bị nhỏ đẩy mạnh nên cũng đập mặt vào thanh sắt, máu chảy và hai tên... cùng bất động.

Nhỏ cũng mệt sức mà nằm lì ra đất, giờ nhỏ mệt mỏi lắm rồi, nhỏ nằm ngửa ra đất nhắm mắt lại, nhìn hần và mỉm cười.

- Song Đào.

Chân hần đã tháo xích ra được tay thì chưa, hần chạy nhanh tới nhỏ rồi quỳ xuống lay nhỏ, nhỏ nằm im không nhúc nhích, hần nhìn lên cái lão đầu hói trước mặt, và những tên ở ngoài cũng vào trong hết.

Lúc này Mon mới ra lệnh cho người của mình tiến hết vào bao quanh căn nhà đó...

- Lên hết cho tao – lão già hoảng loạn khi hần có thể tháo xích ra được, cho toàn bộ người tiến lên hần, bây giờ xung quanh hần là rất nhiều người bao vây, nhỏ thì nằm im dưới chân hần.

- Hôm nay là ngày giỗ của các người – cất giọng lạnh lùng, hần lập tức tiến tới mấy tên kia và chỉ dùng chân đánh thật mạnh, đánh tới đâu mấy tên đó sợ hãi tới đấy.

- Tất cả dừng lại – giọng nói của Mon, hần nghe là đã biết, mỉm cười rồi Mon cho toàn bộ người của bang vào, mấy tên kia sợ hãi, xung quanh tứ phía người người cầm dao gậy sắc nhọn, chĩa thẳng vào bọn chúng.

- Bỏ vũ khí xuống – Mon lạnh giọng.

Tất cả làm theo, và mấy tên đó chạy về phía lão đầu hói, còn lão ta thì sợ phải biết, cái kế hoạch mà lão dự định là sau khi nhỏ ra khỏi... sẽ cho người thủ tiêu nhỏ, nhưng mà tình thế thay đổi, nhỏ không đi còn ở lý đó, và gây sự đủ chuyện, giờ đây coi như lão ta đã không làm được gì, một khi người của hần tới, thì quân đông tới mấy cũng phải run sợ mà bỏ chạy.

Mon đi nhanh lại phía hần còi trối trên tay hần, và nhìn thấy nhỏ nằm im dưới đất, trên người nhiều máu me, nhìn thật đáng thương, Mon cũng hiểu được vài phần.

- Giết hết bọn chúng – hần lạnh lùng phán một câu bình thản.

Hần bước tới nhỏ bế nhỏ đi ra ngoài, hần cảm thấy nhỏ làm vậy là không đáng chút nào, tại sao lại vì hần chứ, lập tức đưa nhỏ tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Bác sĩ đã kiểm tra tổng thể về nhỏ, hần cũng yên tâm hơn vì nhỏ cũng may chỉ bị yếu sức thôi, mấy vết bầm tím trên cơ thể, có thể bôi thuốc vài tuần là

sẽ khỏi, hần cảm ơn bác sĩ rồi ngồi cạnh giường với nhỏ.

Nhỏ với bộ đồ bệnh nhân, trên cánh tay băng bó cẩn thận, mặt mũi cũng được rửa sạch sẽ, hần khẽ thở dài, hần nghĩ là nên gọi cho Thanh Minh và Lâm An.

Nhắc tới Lâm An, hần dừng mọi suy nghĩ lại, nhớ tới chuyện xảy ra hôm qua... và nhìn lại nhỏ nằm đó.

Rồi hần cũng mò cái điện thoại, nhưng thôi xong... chẳng thấy đâu hết, nhìn trên người nhỏ một lượt và nhìn trên cái bàn một lượt... cũng không thấy gì “chắc là bọn kia lấy rồi”.

Ở bệnh viện, thường thì đồ của bệnh nhân như là bóp, ví, điện thoại, mũ, đồng hồ... nếu có trên người bệnh nhân, thì họ sẽ để lại trên bàn.

Vừa hay Mon mở cửa bước vào.

- Cậu chủ, cậu có sao không ạ! – Mon lo lắng nhìn hần một lượt.

- Là cô ấy bảo vệ tôi... hơn nữa tôi không sao – hần nhìn Mon rồi quay nhìn nhỏ nằm đó.

- Song Đào... vậy cô gái tôi qua nghe máy cậu chủ là cô ấy nhỉ?

- Ừm... có lẽ khi đó nhỏ không biết bọn chúng là người xấu.

- Tôi thật xin lỗi đã đến trễ để cậu chủ và Song Đào vào nguy hiểm.

- Thôi được rồi... qua chuyện này tôi mới biết, không chỉ một người mà rất nhiều người muốn tìm tới tôi để trả thù – hần lại nhớ đến bố mình.

- Cậu chủ... - Mon hiểu ý hần.

- Mua hai cái điện thoại tới đây... chắc là điện thoại của nhỏ không còn nữa rồi, đợi nhỏ tỉnh rồi gọi cho bạn nhỏ tới nữa!

- Vâng ạ!

Nhỏ nằm đó cho tới chiều tối rồi cũng tỉnh. Mở mắt nhìn mọi thứ trước mặt mình, và nhìn xung quanh, dừng ánh mắt trên người hần, thấy hần đang “ngồi ngủ gật”, môi nhỏ mỉm cười.

Nhỏ nhớ tới mọi chuyện vừa xảy ra, khẽ thở dài, nhìn lại mình nằm trong bệnh viện, thực ra thì nhỏ rất ghét vào mấy nơi như này, rất khó chịu, nhỏ khẽ vạch áo lên nhìn mấy vết bị đánh bầm trên người, đôi mắt buồn, với lấy chiếc điện thoại mà tay bị đau thế là nhỏ kêu “A...” lên một tiếng, vậy là hần tỉnh:

- Song Đào cô tỉnh rồi – hần giật mình rồi bước nhanh tới nhỏ.

- À-Ừm – nhỏ ừm nhẹ.

- Cô cần lấy gì sao? – hần thấy nhỏ đang trong trạng thái, tay với tới cái bàn để đồ dùng.

- Điện thoại... Hừ, điện thoại, bị mấy tên kia đập mất rồi – nhỏ nói bình thường rồi... ngạc nhiên nhớ ra để yêu đã tan nát, mặt ỉu xiu lại.

- Tôi đã mua cho cô cái mới rồi – hần lấy trong túi ra chiếc để yêu, mới cứng và cũng to bản, nhỏ nghĩ chắc là màn hình 5.3, nhỏ không thích.

- T-Thôi không cần đâu, tôi tự mua được cái mới mà – nhỏ từ chối.

- Hay cô không thích cái hiệu này, loại mới và mắc nhất hiện nay – hần trình bày rõ ràng quan điểm.

- À không, chỉ là... chỉ là... tôi không có đủ tiền trả - nhỏ không thể nói là không thích được, làm vậy người ta nghĩ nhỏ quá kiêu đi.

- Không sao đâu, cô đã dùng cả tính mạng cứu tôi, tôi không biết báo đáp cô thế nào, chỉ là chút lòng thành thôi, đừng lo lắng quá.

- Nhưng mà... - nhỏ nhìn lên hần đang... cười với nhỏ...

“Hần thật đẹp” đó là suy nghĩ của nhỏ khi này, hần không còn lạnh lùng nữa, không phải là “sói con” nữa mà là “thiên thần” rồi.

- Không sao đâu mà – hần đặt tay lên đầu nhỏ, xoa xoa rồi cười “tính queo”.

- V-Vâng – nhỏ đỏ mặt.

- Mấy vết thương trên người cô đỡ chưa? Tôi cũng xin lỗi về mọi chuyện.

- Không sao rồi, may mà chân không bị thương, nếu không sẽ khó cho việc đi lại lắm.

- Ừm, cần gì cứ nói tôi, ở đằng kia có đồ ăn tối, cô muốn ăn không?

- Có – nó rờ cái bụng đói meo rầu.

Hắn cười, đỡ nhỏ đứng dậy đi ra cái bàn ăn, rồi mở đồ ăn cho nhỏ, Mon đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Ngồi cùng nhỏ, nhìn nhỏ ăn, khỏe môi hắn cong lên ý cười, nhỏ vì đói mà ăn chả nhìn ai, xoa cái bụng no căng, nhỏ còn hơi bị nhức ở cánh tay, nhưng được ăn nhiều và toàn đồ ngon thế này, nhỏ cũng thấy bớt đau nhiều.

Hắn dặn Mon nấu ăn chứ không mua ngoài, có vẻ hắn cũng có quan tâm nhỏ, vì nhỏ đã cố gắng để cứu hắn mà không màng tính mạng.

Ngay sau đó thì Lâm An và Thanh Minh, cả Hoàng Nam, Việt Minh và chị Tâm Như cũng tới thăm nhỏ, họ lần lượt hỏi thăm nhỏ, làm nhỏ cũng cuống lên, không biết trả lời ai trước, nhỏ gãi đầu cười cười, ai cũng quan tâm, nhỏ vui lắm.

Nghe Mon gọi cho Lâm An, cô rất lo lắng, có chút buồn, và cô cũng ngại nếu tới gặp hắn, nên gọi cho anh Thanh Minh, rồi anh lại thông báo cho anh Việt Minh, mà anh nì đi đâu thì chị Tâm Như nhà ta cũng không thể vắng mặt, kết quả là năm người đang đứng trước mặt nhỏ “cười tươi”.

- Tớ xin lỗi cậu nha, Song Đào, nếu không phải tớ thì anh... và cậu đã không xảy ra chuyện – Lâm An cô là người cảm thấy có lỗi nhiều nhất.

Lúc này, hắn cũng hiểu cảm giác khi phải gặp cô Lâm An, trong tình trạng không mấy tốt đẹp này, hắn ra ngoài cho mọi người dễ nói chuyện.

- Em bị thương có nặng không, đỡ chưa – anh Thanh Minh, anh rất buồn vì nhỏ từ chối anh, nhưng giờ đây anh còn lo cho nhỏ hơn thế, có lẽ anh sẽ gắng mà quên nhỏ, không để nhỏ chịu đau đớn và khó xử vì anh nữa.

- Song Đào, em kể mọi chuyện cho bọn anh nghe đi, mặc dù bọn anh không giúp được gì cho em – anh Việt Minh nhìn nhỏ chút buồn.

Anh bây giờ đã cảm thấy bên anh có Tâm Như, anh tốt hơn trước rất nhiều, có chút ghen vì nhỏ có nhiều người quan tâm, nhưng anh sẽ chúc nhỏ hạnh phúc.

- Em phải nghỉ ngơi nhiều vào đây – chị Tâm Như an ủi nhỏ.

- Cậu nghỉ học sáng nay, gọi cũng không nghe máy, tại mình lo cho cậu lắm – Hoàng Nam nhìn nhỏ cười.

Hoàng Nam thực ra cũng thích nhỏ, nhưng cậu dẫu tình cảm vào, bên nhỏ còn có nhiều người thích, cậu cũng không làm nhỏ phiền lòng, cái thứ tình cảm từ một phía của cậu, chỉ có mình cậu biết thôi.

- Cảm ơn tất cả đã tới thăm tớ, thực ra thì chuyện cũng không có gì đáng nói cả, chỉ là... vô tình tớ đụng độ mấy tên du côn, hơn nữa tớ cũng rất dũng cảm, cho bọn chúng một trận đấm thôi, một tên thì bị đập vỡ mặt, tên khác thì ăn nguyên đôi giày của tớ... ha ha ha... các cậu không thấy tớ khi đó, tuyệt thế nào đâu... cái lúc sau cùng, tớ phải cố gắng dùng toàn sức để... bay lên rồi cho hai tên ôm nhau khóc đấy... quá tuyệt... - nhỏ tuôn một lèo, vừa nói còn vừa diễn tả nữa chứ.

- Mấy cậu bạn, anh, chị của nhỏ há hốc mồm, nhỏ bệnh đây sao?... thật không hiểu nổi, khúc cuối còn cười rất hạnh diện nữa.

- Này, này... sao mọi người sao lại đảo mắt chứ, tớ đang diễn tả đúng tâm trạng khi đó mà... mà mấy cái ánh mắt đó là sao? Nhìn “dê” thế - mặt nhỏ tối sầm, nhìn mấy con người trước mặt... “không tin tưởng” nhỏ ư, nhỏ sẽ cho họ thấy.

Chưa kịp làm gì, chân nhỏ đang bị đau. Nhỏ nhảy lên người cái tên kia rồi xoay một vòng, đạp chân sau lưng cái tên to cao vạm vỡ, rồi tiếp đất, móng má rồi lưng, chân dường như là bị “tê” hết lượt. Giờ nhỏ vội đứng dậy nên không vững, bị chèo cái chân, ha ha ha... thế là nhỏ lại phải ở lại viện thêm một ngày.

Tại bạn nhỏ cười cho thỏa thích, chẳng hiểu là nhỏ nghĩ cái gì nữa, kể chuyện cười à, thời buổi này làm gì có người bay chứ, ha ha ha...

Tất cả cùng chung một suy nghĩ... là “nhỏ hết bệnh rồi” nên vẫy chào nhỏ ra về, nhưng mà họ còn để lại trên bàn nhỏ... rất nhiều đồ ăn, nước uống đủ cho nhỏ dùng cả tuần.

Rất nhiều vạch đen chảy trên mặt nhỏ, vì quê độ, nhỏ đang kể chuyện thật cho tại bạn nghe, mà họ tưởng là chuyện đùa, truyện cười... “tức quá”.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Dù Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

- À, Song Đào, cậu đừng lo về chuyện nghỉ học hai hôm, tớ nói thầy rồi, yên tâm mà nghỉ ngơi cho khỏe nhé – Lâm An là người về sau cùng, cười tươi

với nhỏ.

- Này Lâm An, cậu đứng lại đó... các cậu không tin tớ sao? – nhỏ hậm hực, ngồi giữ cái chân đau, chẳng ra đó được.

- À- Không... nhưng mà cũng có thật – Lâm An nói được câu trước (nhỏ mừng đôi mắt long lanh) rồi câu sau (nhỏ đập đầu vào gối).

Lâm An suy nghĩ... suy nghĩ rồi đi ra ngoài luôn, đóng cửa lại kệ nhỏ, trên miệng còn không ngừng “trên đời này làm gì có người bay”...

- Trần Lâm An –

Cô nghe được cái giọng của hấn, đang đi tới gần cô và... đứng trước mặt cô.

Chuyện này, cô cảm thấy rất có lỗi, nếu không tại cô để hấn đứng trời mưa, thì đâu có chuyện hấn gặp nhỏ, rồi còn cả chuyện bắt cóc nữa, cô cảm thấy tim đập thình thịch vì run sợ.

- Cô không sao chứ? – hấn không còn gọi em nữa.

- À... không sao... chuyện tối qua... cho tôi xin lỗi... tôi không có ý để anh gặp chuyện – cô Lâm An cố gắng cười cho hấn vui.

- Không có gì, nhờ vậy mà tôi mới biết ngoài Lâm An tiểu thư ra, thì vẫn còn có người “ngu ngơ” mà bảo vệ “sói con” như tôi đây!.

- Lần đầu tiên hấn cười nụ cười “tựa thiên thần” với Lâm An, cô vui lắm, nhưng lại nghĩ đến từ “sói con” ai lại dám mạnh miệng gọi hấn như thế, người đó chắc đang chịu đau đớn lắm.

S-Sói con – cô run sợ.

- À, là Song Đào... cô ấy từng gọi tôi như thế, cũng vì đó nên giờ cô ấy phải nằm trong kia – hấn chỉ hướng tay về phòng nó.

Nãy hấn cũng nghe nhỏ nói chuyện với bạn, hấn bật cười thành tiếng, đúng là khó tin chuyện người bay, nhưng mà khi đó thật sự “nhỏ rất ngầu”, nếu được đào tạo có khi nhỏ cũng là tuyển thủ lấy lòng giống bố hấn ấy...

Nhắc mới nhớ “bố”... hấn lại buồn, bởi vẫn không có tin tức gì cả.

- À- Vâng – Lâm An giật bản mình, tội cho nhỏ...

Rồi Lâm An xin phép ra về, cùng lúc Mon đi tới hỏi chuyện.

Hấn cũng thẳng thắn mà kể lại cho Mon nghe, cái mặt ngổ tào của Mon làm hấn cũng không hiểu nổi, Mon đang nuối tiếc cho hấn ư, hay là đang cảm thông cho Lâm An.

Vào phòng, gặp nhỏ đang nằm uất ức, nghe tiếng mở cửa, tưởng là Lâm An đã suy nghĩ xong, nhỏ cũng có chút giận nên nằm nhắm mắt, rồi khoanh tay nói “rất điệu nghệ”.

- Lâm An, cho dù cậu không tin là lúc đó tớ đã bay, nhưng mà cậu cũng biết tớ, hai năm trước có đi học võ đấy, đường về nhà tớ khá tối, nên tớ được đi học phòng thân, học đủ rồi thì tớ mới nghỉ. Sau chuyện này, tớ sẽ tiếp tục học võ mới được, để xem khi đó tớ sẽ cho các cậu sáng mắt ra, tớ sẽ chống chọi với thật nhiều tên to cao vạm vỡ, đến lúc đó... he he he... cậu có muốn xin chữ ký của tớ, thì bây giờ còn kịp đấy... hí hí hí – nhỏ cứ tha hồ mà “chém gió” một mình, và ở mười mấy tầng mây, ai ngờ...

- A ha ha ha... ha ha ha - hấn và Mon hai người không ai bảo ai mà... ôm bụng cười nhỏ, làm nhỏ mặt đen như đất nòi, nãy giờ nhỏ làm trò cười cho nhiều người ghê á, quê độ cũng nhiều ghê ha, ăn bơ cũng phải mấy tấn luôn rồi.

Nghe cách nói chuyện bá đạo của nhỏ, mặc dù Mon chưa bao giờ được nói chuyện với nhỏ, nhưng Mon thấy rất vui và thích thú, lâu lắm rồi mới có người làm Mon và cậu chủ vui tới như vậy, có thể cười thành tiếng là hiểu rồi.

- Cô... ha ha ha – hấn chỉ nhỏ nhưng vẫn còn muốn cười, cái mặt nhỏ bây giờ còn đáng cười hơn lúc trước.

Kiểu như là không ai nói chuyện với nhỏ, nhỏ tự biên tự diễn một mình, trong đầu tự suy nghĩ ra hàng tá người xếp hàng, chờ xin chữ ký của nhỏ, rồi nhỏ được bay lượn như “chim” thỏa thích ấy... làm hấn cười chịu không nổi.

- Hai người... - một trận bão táp đen thui đang quần trên người nhỏ, hai cái kẻ không biết tốt xấu kia, đang cười vào mặt nhỏ, quá khó chịu, quá uất ức.

- À- À – hấn người đầy giọt mồ hôi rơi lã chã, mặt cười “rất đều”.

Mon tới xâm lại, nghĩ lại thì cũng không nên cười nhỏ như thế, nhưng môi thì cứ mấp máy không ngừng.

- Đi chết đi – nhỏ ném phăng cái ghế ngồi ở đó về phía hấn, nhưng võ của hấn đã đỡ lại cái ghế.

- C-Cô nghỉ ngơi đi, mai tôi lại tới... a ha - Cả hai lùi thui ra ngoài đóng cửa.

Trên xe Mon chở hấn về, mà không nhận được cười, dường như Mon hiểu gì đó, nhìn qua gương chiếu hậu.

- Cô Song Đào đấy, có vẻ vui tính nhỉ?

- Lần đầu tiên tôi thấy có người tự biên tự diễn hài thế, nếu cho cô ta diễn hài, thì có khi lại nổi tiếng rồi – hấn nghĩ về nhỏ.

- Vâng... à nhưng chuyện đó... chuyện cô ấy bay ấy, có đúng không cậu chủ? - Mon hoang mang nhiều suy nghĩ.

Nhớ lại tình trạng khi đó, nhỏ nằm đó, với ba tên khác nằm máu me đầy mình, và hấn thì trên tay còn trói dây xích, nếu như võ của nhỏ yếu thì mấy tên kia cũng chẳng dễ gì mà tha cho nhỏ, chắc chắn nhỏ còn bị thương nặng hơn.

- Đúng là khi đó... cô ta nhảy lên đùi tên đằng trước, và chân kia lấy đà nhảy lên vai tên đó, lộn nhào một vòng ra sau, dùng chân đạp sau lưng tên phía sau mình, hai tên ôm nhau tới bật máu – hấn điểm tính kể lại, không cười khuôn mặt trở nên sắc bén.

- T-Thật à... vậy đúng là có... người bay sao? – Mon thật buồn khi nãy lại cười nhỏ, ngoài ông chủ và hấn ra thì Mon chưa thấy ai làm được cú lộn nhào đó, hơn nữa kẻ đó lại là nhỏ, nghe nhỏ nãy nói thì chỉ học võ để phòng thân, nhưng sao lại giỏi như thế.

- Tôi lúc đó cũng ngạc nhiên như vậy, chắc là cô ta cố gắng lắm... - hấn khuôn mặt suy nghĩ.

.....

Nhỏ bước ra cửa sổ ngắm trăng, rồi nhỏ nhìn phía dưới... nhỏ run bắn người, tầng thứ mấy mà cao thế, mặc dù tối nhưng cũng đủ để nhỏ cảm thấy choáng váng, mọi thứ xoay vòng vòng trong đầu nhỏ... nhỏ ngã lăn ra đất, kịp lúc cô y tá vào thay lại băng gạc ở tay cho nhỏ, thấy cảnh tượng trước, cô y tá cũng run bắn người, lay lay nhỏ rồi đỡ nhỏ lên giường, may thay là nhỏ còn thở...

- Cô không sao chứ ạ, nãy tôi thấy cô nằm ngất ở đất – y tá hỏi sau khi nhỏ lơ mơ mở mắt.

- Đ-Đây là tầng thứ bao nhiêu? – nhỏ còn cảm giác buồn nôn khó chịu nữa chứ.

- Dạ tầng hai mươi ạ - y tá thật thà.

Bệnh viện này, là vốn đầu tư của cao ốc hấn, nói chung những gì liên quan tới hấn, đều rất cao, những người làm ở đây cũng phải mạnh mẽ lắm mới chịu được cảm giác này, dần rồi họ cũng quen và cảm thấy bình thường, mặc dù cao nhưng lại rất to và rộng rãi, hoàn toàn kín đáo và an toàn, có rất nhiều thiết bị phòng tránh và bảo vệ mọi người ở mỗi tầng theo một cấp độ khác nhau, các tầng càng cao, thì bảo hộ càng nghiêm ngặt, ở đây họ không hề làm sân thượng, sợ những trường hợp không may xảy ra, hành lang nhưng được xây kín đáo chỉ để hở một vài lỗ nhỏ và có quạt thông gió, nói chung ở đây, chỉ trừ những bệnh nhân còn tất cả đều được bảo vệ an toàn tính mạng.

Tầng mà nhỏ ở là tầng cao nhất rồi, và cũng là tầng VIP ở đây, mọi thứ trong phòng, nhìn qua chẳng ai nghĩ là bệnh viện, mà giống như trong một khách sạn cao cấp nào đó, dụng cụ y tế đều được xếp gọn gàng, và hoàn toàn sạch sẽ không bốc mùi, nên bệnh nhân vào đây sẽ không cảm giác sự mùi thuốc như các bệnh viện khác.

- Tầng hai mươi – nhỏ nghĩ thêm lại xoay như chong chóng.

- C-Cô sao không ạ? Có cần tôi gọi bác sĩ không?

- Không sao, nãy tôi mới mở cửa sổ thôi là đã thế này rồi – nhỏ vẽ một cái vòng tròn trước mặt, đúng là hấn muốn mình bệnh thêm đây mà.

- À- Dạ vâng... tổng giám đốc rất thích độ cao đấy – y tá ra đóng cửa sổ lại, cô cũng choáng váng đầu óc lắm, nhưng quen rồi nên không như nhỏ.

Đêm đó nhỏ có một giấc ngủ ngon lành, cái phòng bệnh mà y như một phòng ở sang chảnh, giường êm, nệm ấm, và đặc biệt trong đầu nhỏ chỉ có “vòng tròn” thôi.

Hấn cũng ngủ ngon lành như nhỏ, miệng không ngừng cười.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

- Haizzz... cuối cùng cũng được về phòng rồi, hạnh phúc quá, về chắc cái phòng bản lắm đây, bỏ không ba ngày rồi chứ ít gì – nhỏ vươn vai người, vì hôm nay được về phòng, và được đi học nữa.

Nhỏ dậy từ sớm, được cô y tá đặc quyền của hấn, chăm sóc nhỏ tận tình mấy ngày, chị đang dọn đồ của nhỏ vào để cho nhỏ mang về.

Nhỏ cảm ơn chị rồi tung tăng ra cửa, gặp hấn vừa mở cửa vào.

- Ủa, cậu dậy sớm vậy à – nhỏ hai tay xách hai túi, cái mặt ngây ngô nhìn mà yêu.

- Đến đón cô đi học – hấn cười cười.

- Chờ tôi về phòng được không? – nhỏ cười híp mắt, lần nào nhỏ cũng dùng nụ cười này, chẳng ai nỡ từ chối cả.

- Được!.

Hấn quay người đi trước, nhỏ “tít tít” xách đồ đi sau, nhìn cả hai giống như một cặp anh em ấy, đứa anh nhanh nhẩu đi trước, khuôn mặt không cảm xúc, đứa em nôi gót theo sau, hát líu lo, trên miệng không ngừng cười, hai bên xách hai túi đồ, bước đi đồng dục kiêu ngạo như ngày trước, một hai, một hai, một hai...

Mở cửa phòng, cái mùi phòng ba ngày không ở, cũng không bản lắm... tự cười thầm rồi quay người ra sau.

- Cảm ơn cậu đưa tôi về đây, giờ cậu có thể về rồi, lát tôi đón xe tới trường sau – nhỏ đang đau bụng, ở đó chắc là không quen, nên nhỏ không đi được hay sao ấy.

- Tôi đợi cô đi cùng luôn – hấn đứng đó đồng dục nói.

- Không cần đâu mà, lát tôi tự đi được – nhỏ nài nỉ hấn đi về đây.

- ... - cô có chuyện gì à, hay còn bệnh ở đâu nữa.

- Không không, à hay cậu qua phòng anh Việt Minh chờ tôi nha, phòng số bốn ấy – nhanh như chớp vì nhỏ đau bụng quá rồi, vào đóng sầm cửa lại.

- Này c... - hấn chẳng kịp nói tiếp.

Nhắc mới nhớ, lần đầu tiên hấn tới mấy nơi thế này, hon hết là tới phòng nhỏ, trước đó hấn cực ghét nhỏ, nhìn qua phía trước thấy cũng đẹp và sạch sẽ lắm, cũng nghe nhỏ nói anh Việt Minh ở đây, chắc là mấy phòng dưới.

Lùi thui đi tới phòng số bốn, lướt qua phòng kế thì khóa cửa trước.

Cốc... cốc... cốc – hấn nhẹ nhàng gõ cửa.

- Cửa không khóa đâu, em vào đi – anh Việt Minh còn đang ngái ngủ, nghĩ là Tâm Như tới nên anh gọi là “em”.

- ... - hấn thoáng nhú mồm “em” ư, nhẹ mở cửa ra, cánh cửa bật tiếng kêu vui tai, rồi cảnh tượng trước mặt... làm hấn chỉ muốn đi khỏi đây ngay lập tức.

Anh Việt Minh trong tình trạng, mặc mỗi quần sọc xanh... ôm con gấu và ngủ, xung quanh người anh bao vây, toàn giấy tờ, vẽ vôi gì gì đó, bát chén, xoong nồi, quần áo... rất bừa bộn, hấn chẳng có chỗ nào mà chen chân vào được.

- Xin lỗi em nha, tại qua anh học về khuya, nên chưa hoàn thành bức vẽ cho em, lát anh làm sau, em dọn dẹp giúp anh nhé, anh ngủ cái – mắt nhắm, miệng mở ra và nói liên thanh.

- Dọn – hấn chỉ một từ.

- Ủm, phiền em quá, bình thường em cũng hay làm mà... có khi có em rồi nên anh ý lại lười quá nhỉ, đừng trách anh nhé... thương – anh Việt Minh không ngừng làm náo hấn ngưng động.

- Việt Minh... dayyyyyy – lần đầu tiên hấn lớn tiếng vậy, may mà hai phòng kế bên đã đi làm.

- Hà... Thành Khang... cậu... cậu làm gì ở phòng tôi. Tâm Như đâu – anh Việt Minh bật dậy trong tình trạng sấm chớp đầy đầu.

- Thì ra này giờ cậu tưởng tôi là Tâm Như à... cậu muốn chết không? – hấn lạnh nhạt phán một câu lạnh không kém.

- X-Xin lỗi... - anh Việt Minh cúi đầu lí nhí.

- Dọn ngay cái phòng cậu đi – nói dứt câu thì hấn cũng đi ra ngoài.

Nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra, hấn tức điên lên, bị một tên con trai tưởng nhầm là bạn gái họ, còn bắt mình dọn dẹp cái đồng hồ hỗn độn do chính họ gây ra nữa, haizzz... nổ não mất.

Mười phút sau khi anh Việt Minh thu dọn mọi thứ tươm tất, mở cửa ra như kiểu lần đầu tiên đón nắng mặt trời.

Anh thấy ngay cái bản mặt “không cảm xúc” của hấn, đành ngậm ngùi im lặng, rồi mời hấn vào phòng chơi, hai người ngồi đối diện nhau bên cái bàn học của anh, một cốc nước đặt trước mặt hấn, xem lại phòng một lần, thấy cũng ổn hơn trước, nhưng cái đồng bát đĩa kia là thế nào nhỉ?

- À... ha ha... Sao cậu qua đây, à Song Đào về chưa nhỉ? – anh Việt Minh gãi đầu đánh trống lảng.

- Rồi, cô ấy nói đau bụng nên đẩy tôi qua đây! – hấn uống ngụm nước, nhẹ giọng nói.

- Haizzz... lại cái chứng bệnh cũ đây mà – anh thờ dãi

- Bệnh cũ – hấn quắc mắt nhìn.

- Thì em ấy bị đau dạ dày, cái đấy lâu lâu lại tái phát ấy mà, do ăn ọt nhiều quá, dạ dày nó bị thủng lỗ nhỏ nhỏ ra... - từ từ giăng cho cái tên nhà hấn hiểu.

- Khùng vậy sao? – hấn đang tưởng tượng theo những gì anh Việt Minh nói.

- Ừm... nhiều lần thì cái lỗ dạ dày lủng to hơn rồi toét ra lun –

- Không phải chứ!

- Phải mà... phải mà... à ha ha!

Nói thì vậy thôi chứ, bụng nhỏ cũng đau đến nỗi lủng to như anh Việt Minh nói, chỉ lủng mỗi một lỗ nhỏ xíu thôi à, anh Minh làm quá rồi.

Hấn nghe xong phi như bay qua phòng nhỏ, thấy cửa phòng chưa mở, đẩy thật mạnh cửa phóng vào... cảnh tượng trước mặt hấn... chính là nhỏ... đang thay quần áo.

- AAAAAA... - tiếng hét của nhỏ vang khắp xóm, hấn nhanh tay bịt mồm nhỏ lại, rồi nhỏ giãy giụa dữ quá, hấn buông ra.

- ĐỒ BIẾN THÁI, CỨT RA KHỎI PHÒNG TÔI NG... - nhỏ tiếp tục hét ầm lên, làm hấn bịt mồm nhỏ lần hai.

- Cô hâm à, cái xóm bé tí thế này, la như cô ai chịu nổi.

Hấn buông tay khỏi miệng nhỏ, nhỏ đang thay đồng phục đi học, mặc xong váy rồi, may mà nhỏ mặc xong áo chip nữa, chỉ còn mỗi áo sơ mi trắng, giữ áo trên người mình mà phun ra những lời ghét với hấn, rồi vọt lẹ vào nhà vệ sinh mặc cho xong.

Bước ra nhỏ còn ngượng đỏ cả mặt, khoe môi hấn cong lên nhớ lại “da cô trắng thật đấy”, nhưng vết thương trên người vẫn chưa lành lại, cánh tay nhỏ còn băng kín.

- Nghe nói cô bị “lủng” dạ dày rồi còn lủng rất nhiều lỗ nữa – hấn ngồi trên nệm của nhỏ, khoanh tay, vắt chéo chân.

- Cái gì? Ai nói là lủng hả, nhưng mà chỉ có một lỗ nhỏ xíu thôi – nhỏ đưa ngón tay “một xiu” thôi.

- Vậy cũng là lủng rồi, dần dần nó sẽ lủng nhiều lỗ hơn.

- Này, cậu từ bên kia qua đây rồi dờ chứng đấy à, tôi bị làm sao thì kệ tôi chứ!

- Là anh nói đó, anh chêu Thành Khang một xiu mà cậu ta chạy qua đây liền rồi – anh Việt Minh từ ngoài cửa nói vào, còn cười nữa.

- Chêu... cậu nghĩ tôi là ai mà chêu tôi – hấn tức giận, chưa ai dám chọc hấn như thế cả.

- À... ha ha xin lỗi, xin lỗi nha, hai đứa đi ăn uống rồi tới trường đi, anh về phòng – nói rồi anh Việt Minh chạy mất mạng.

Anh mới sực nhớ ra, hấn là người lạnh còn hơn cả băng tuyết nữa, nãy nhìn khuôn mặt lo lắng cho nhỏ, mà cứ nghệt ra, nhưng sau đó thay vào là khuôn mặt lạnh lùng khó tả, khiến anh có chút lo sợ, về phòng cho chắc.

- Mau đi thôi nhỉ? – nhỏ nói rồi ôm balo ra ngoài trước.

Hấn nhìn căn phòng nhỏ một lượt, xem ra cuộc sống của nhỏ cũng đâu phải nghèo khó lắm đâu, con gấu ôm to đùng trên nệm, căn phòng được trang trí “diêm dúa” kiểu con gái, trên tường dán mấy miếng dán tường, còn có mấy công thức bài học, mấy bức vẽ hình anime rất đẹp, trong phòng đầy đủ mọi thứ, không thiếu gì, hấn còn thấy cái đồng quà mà nhỏ được tặng hồi đầu năm xếp gọn gàng một góc,... nói chung nhỏ sống rất tốt.

Hấn chờ nhỏ tới nhà hàng ăn sáng rồi đưa nhỏ tới trường.

Dừng trước cổng trường, các sinh viên lại được một phen căng mắt ra nhìn, mới có mấy ngày mà giờ, người ngồi trên xe của hấn không phải cô Lâm An mà là nhỏ Song Đào. Hai người này cùng nghỉ học hai hôm và giờ cùng xuất hiện, nhỏ chạy trước, hấn mỉm cười đi sau đó.

- Song Đào, lại đây ăn cái này đi, bọn tớ mới mua đấy – Lâm An thấy nhỏ hốt hải chạy vào cửa, vội vã gọi nhỏ ngay lập tức.
  - Oh – nhỏ lặng lẽ đi vào.
  - Đã đỡ chưa, đưa tớ xem mấy vết thương trên người cậu đi? – chẳng kịp để nhỏ phản ứng gì, Lâm An đã nhét vào miệng nhỏ một cái bánh bơ sữa, rồi vạch ống tay áo nhỏ lên, dò xét.
  - Còn đau không? – Lâm An ấn nhẹ lên chỗ được băng bó lại.
  - ... - nhỏ lắc đầu, nuốt miếng bánh bơ sữa, ngon thì ngon đấy mà nhỏ mới ăn sáng xong, còn no lắm, nên nhai và nuốt từ từ.
  - Uống nước đi hai cậu – Hoàng Nam mang đặt trước bàn nhỏ và Lâm An hai chai nước mà hai cô yêu thích.
  - Cảm ơn cậu – đồng thanh.
  - Mấy vết roi trên người cậu đỡ chưa – Hoàng Nam quan tâm hỏi nhỏ.
  - Cũng sơ sơ rồi, chắc một tuần thì nó bình thường trở lại.
  - À Thành Khang đâu, sao chưa vào lớp nhỉ, nãy thấy hai người đi cùng xe mà – Hoàng Nam nói một cách thần nhiên, nhưng trong lòng cậu cảm giác hụt hẫng và buồn.
- Lâm An chẳng suy nghĩ được gì, cô cũng rất buồn, nhưng cô tháo vết thương trên tay nhỏ ra, mặc dù không chảy máu, nhưng vết cứa khá sâu, chắc là đau lắm và rất lâu mới lành lại được, cô lại thương nhỏ hơn, nhỏ vì hấn mà không màng tính mạng, có lẽ hai người sẽ hợp đôi hơn là cô và Thành Khang.
- À... sáng nay cậu ta nói qua chở tớ đi học, thế là tớ đuổi cậu ta qua phòng anh Việt Minh vì tớ đau bụng... hi hi... - nhỏ vô tư kể lại toàn bộ việc của hấn, trừ chuyện hấn “thấy áo xip” của nhỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

- Cậu ta cũng biết quan tâm người khác từ khi nào vậy? – Hoàng Nam cười cười.
  - Cũng không hiểu được hấn ta, lúc nắng lúc mưa, đúng là “sói c...” – nhỏ định nói nốt thì thấy hấn, ung dung bước tới chỗ nhỏ và chăm chú nhìn, nhỏ sợ bản người, chẳng dám nói.
- Nhỏ vẫn còn nhớ hấn từng nói “sẽ không bỏ qua cho nhỏ, nếu hấn còn nghe hai từ đó một lần nữa”, việc nhỏ còn được học ở đây hay không là do hấn quyết định.
- Hấn xuống ngồi với Hoàng Nam, đôi mắt buồn nhìn Lâm An, còn nhìn nhỏ bằng ánh mắt gì thì sói cũng không biết nữa, và từ hôm đó nhỏ lại được ngồi với Lâm An, vị trí lại trở về như mới đầu năm.
- Thầy vào lớp và hỏi thăm về sức khỏe của nhỏ và hấn “cả hai đều nói tốt, bình thường... nói chung là ổn rồi thầy ơi, không cần quan tâm đâu” kiểu kiểu như vậy đấy.
- Thầy cũng bảo nhỏ và hai hội phó, sau giờ ra chơi lên tầng chín phòng 10 có việc.
- Trong giờ học, hấn vẫn là người ngồi khoanh tay và nhìn thầy giảng, Hoàng Nam có ghi chép vài cái cần, Lâm An thì chăm chú nghe, nhưng đôi mắt và suy nghĩ lại hướng về hấn, nhỏ thì có cảm giác cánh tay mình hơi đau đau, hơn nữa còn cảm giác mát mát nữa.
- HẢ... aaaa – nhỏ hét lên khi nhìn qua cánh tay áo mình, đã bị tháo băng gạc từ bao giờ.
  - Chuyện gì thế Song Đào, em không hiểu chỗ nào sao? – thầy và học sinh nhìn nhỏ.
  - D-Dạ... không thầy... thầy cứ giảng đi ạ - nhỏ cười cười, quay sang Lâm An.
  - Này, cậu làm gì với tay tớ thế?
  - Ấy chết, tớ quên... hi hi... xin lỗi, xin lỗi cậu nha, để tớ buộc lại – Lâm An mãi suy nghĩ nên cô quên không cột lại cho nhỏ.
- Hai tên con trai ngồi sau, thờ dài... không ngờ Lâm An mau quên thế.

Ra chơi được sự chỉ bảo của thầy, ba người đã có mặt tại phòng 10 tầng chín.

Mở cánh cửa phòng ra, cả ba không khỏi ngạc nhiên, căn phòng thực sự rất rộng, được bố trí đẹp mắt, một cái bàn lớn dành cho “Hội trường”, bên trái và phải là bộ bàn ghế nhỏ hơn, dành cho hai hội phó, phía trước cũng có một bộ bàn ghế dài để dành cho các hội viên, trên bàn có sẵn máy tính và các vật dụng cần thiết, một cái tủ rất nhiều sách, mà chủ yếu là lịch sử của trường, nội quy, xử phạt, và những phương hướng, nhiệm vụ của hội trong thời gian tới.

- Các em thấy thế nào – thầy hiệu trưởng theo sau là phụ ta bước vào.

- Tuyệt thật đấy thầy, em không ngờ là trường mình lại có nơi lý tưởng như thế? – nhỏ choáng ngợp với khung cảnh trước mặt.

- Mỗi năm một cách trang trí khác nhau, năm nay là mừng kỷ niệm đủ 50 năm ngày thành lập trường, nên trang trí hẳn đặc biệt hơn những năm trước.

- Kỷ niệm 50 năm thành lập trường – cả ba nhìn thầy.

- Ừm, để thầy giới thiệu sơ qua phòng...

- Vị trí dành cho hội trường là đây, còn hai hội phó là ngồi hai bên, phía trước có một ban công, nhưng các em phải chịu được độ cao thì mới ra ngoài đó hóng gió, cái bàn ghế dài này dành cho ba hội viên, các em được tự chọn hội viên cho mình....

- Tự chọn hội viên – đồng thanh.

- Ai cũng được, thầy tính tự chọn, nhưng nghĩ lại để các em làm sẽ dễ hơn.

- À quan trọng hơn là còn hai tháng nữa tới lễ kỷ niệm 50 năm thành lập trường, các em tự chuẩn bị lễ này, nhớ làm cho tốt vào đấy, vậy nhé, các em cứ tham quan đi, tiết học tới các em được đặt cách nghĩ và tìm hội viên... thầy đi đây, hẹn gặp các em sau – dứt câu thì thầy hiệu trưởng cũng cuốn theo chiều gió, bởi thầy rất sợ độ cao, nên toàn bộ các phòng giáo viên, các phòng ban đều nằm ở dưới tầng trệt.

- Ở đây tuyệt thật đấy, không ngờ trường cũng có những nơi... không chê vào đâu thế này – nhỏ vui vẻ tới bàn của mình ngồi, nhỏ rất thích thú.

- Ừm, nhưng còn việc tìm hội viên thì sao đây? – Hoàng Nam hỏi.

- Đơn giản, chỉ cần chúng ta chỉ định thì ai cũng muốn làm ấy chứ - nhỏ tự tin ghê.

Nhưng mà đúng là như thế, để được làm hội viên và tham gia vào hội sẽ có rất nhiều ưu đãi và lợi thế, ví dụ như đi trễ sẽ không đứng ngoài, nghỉ một buổi cũng không cần viết giấy phép, được quyền bảo ban các sinh viên trực nhật, rồi được ăn đồ ăn và uống nước miễn phí tại căn tin,...

Nhưng ngược lại, khi vi phạm thì bị phạt nặng gấp đôi bình thường và cũng có thể xem việc vi phạm mà xử theo quy định của hội, và sẽ bị đuổi khỏi hội nếu vi phạm quá nặng.

- Hai cậu nên nhớ, làm việc ở trên cao như thế này, không phải các sinh viên nào cũng muốn đâu, khi này thầy chỉ dám đứng cửa mà không vào đấy sao? – Lâm An suy nghĩ một lát rồi gật gù lên tiếng.

- Vậy là phải tìm những sinh viên không sợ độ cao sao? – Hoàng Nam.

- Ừ... Song Đình... cậu nghĩ ra ai chưa...

- Đây, cậu sao thế...

Hai người kia thì không nói làm gì, vì họ quen với độ cao này rồi, quay sang nhỏ đang run như cầy sấy... vì nãy giờ nhỏ mới mở cửa nhìn ra ngoài... lại là một bầu trời đầy sao.

- Là hội trưởng cậu phải chịu thôi... - Lâm An hiểu nhỏ.

- Chúng ta đi ra ngoài tìm thôi – nhỏ rón rén đứng dậy rồi phi nhanh ra cửa, ở đây hai bên đều được xây cao bằng nhau nên không có cảm giác sợ.

- Chúng ta có nên phát loa không? – nhỏ ý kiến.

- Bây giờ đang học là vậy mất tập trung của giảng viên và sinh viên – Hoàng Nam.

- Chúng ta nên nghĩ xem, quen biết ai trong trường này rồi hỏi người đó – Lâm An chỉ lý quá.

- Ngoài hai cậu, tớ không có quen ai – Hoàng Nam ủ rũ.

- Tớ... à đúng rồi anh Việt Minh và chị Tâm Như – nhỏ mắt sáng rực lên.

Thế là tin nhắn được chuyển đi nhanh chóng, hai tin nhắn như nhau dành cho hai người, nhận được hồi âm và thế là... “Không đồng ý”

- Anh Việt Minh/ chị Tâm Như ơi, tham gia vào hội viên của em nhé.

[Không]

- Sao thế?

[Anh / chị không làm hội viên của em]

- Hà... em đặc tội gì sao?

[Xung quanh em có nhiều người đề ý, anh/ chị tham gia vào có mà suốt ngày làm bia đỡ đạn cho em à.]

Hai người này nghĩ tới thảm cảnh mà anh Thanh Minh và hấn gây nên chỉ vì nhỏ, nên hai người không dính líu gì tới nhỏ là ổn.

Không phải chứ, em đâu có ý... bọn em cũng không quen ai trong trường, hơn nữa, em còn sợ độ cao, hai anh chị giúp em đi.

[Được nhưng với điều kiện...] - cười ranh ma.

- Điều kiện gì... em cũng chiều... và thế là

... - không hồi âm

Mười phút sau, anh Việt Minh và chị Tâm Như có mặt trước phòng Hội trường cùng bọn nhỏ, bởi hai người này không sợ độ cao đâu.

- Anh chị làm em mừng quá đấy – nhỏ vui vẻ.

- Nhưng nói trước, anh với chị không làm hội viên của em đâu đấy, chị sẽ dành Lâm AN... còn anh sẽ dành Hoàng Nam... - hai người này thật biết chiều người, làm nhỏ hựt hửng.

- Đ-Điều kiện của hai anh chị đấy sao?

- Đúng, đúng... và còn ngày nào cũng mua đồ ăn cho bọn chị trong một tuần.

- Không phải chứ - nhỏ ngả nhào ra đất.

- S-Song Đào à... thực ra thì bọn tớ cũng không biết sự việc lại xảy ra thế này... à ha ha... - Hoàng Nam và Lâm An gãi đầu, công sức nhỏ dụ dỗ hai anh chị, ai ngờ giờ đây phản bội nhỏ, buồn vãi.

- Hai người kia đã có hội viên do công sức dụ dỗ của nhỏ, còn nhỏ vẫn đực mặt ngồi trong phòng.

Kiểm đầu ra người nữa bây giờ - nhỏ buồn.

- Bọn anh chị cũng không quen ai đâu? –

- Cho dù quen cũng phản bội em... em không cần... hử - nhỏ hờn.

- Thế là em không biết rồi, trong trường này chỉ có anh chị là người “không sợ trên cao” thôi, còn các sinh viên khác, không ai dám lên đây đâu – anh Việt Minh tự tin ghê.

- Anh lừa em sao? – nhỏ không tin.

- Cho em xem cái này...

Anh Minh lấy ra một danh sách khảo sát tỷ lệ sợ độ cao của sinh viên trong trường, tỉ lệ những 95%, thôi xong, nhỏ hết hy vọng, 5% còn lại chắc là tụi nhỏ rồi.

Về phòng với khuôn mặt mệt mỏi, nhỏ nhận được điện thoại từ cô chủ quán, bảo nhỏ tới làm nếu không là sẽ đuổi việc nhỏ đấy.

Thờ dài rồi nhỏ thay đồ ăn cơm tiệm tới nơi, nhỏ hết hồn khi quán đông khách thế, được biết sắp tới lễ sinh nhật của nhà người ta, nên họ đưa cả dòng họ đi mua sắm, nhỏ vui vẻ chào khách rồi làm luôn chân luôn tay, khoảng hai tiếng sau tay chân nhỏ cứ chạy liên tục, mà vẫn chưa xong, nhưng mà nhỏ vui hơn vì họ chọn nhiều, mua nhiều và thử đồ cũng nhiều không kém.

- Song Đào... cảm ơn cháu tới giúp cô nha, tháng này coi như đủ vốn rồi, mới đầu tháng mà lời ghê đấy – cô chủ quán ngồi đếm tiền, nhỏ thì thờ dài vì mệt.

- Cô thưởng cho tháng này này – chủ quán thưởng cho nhỏ một chút, nhỏ cảm ơn.

Cánh tay nhỏ dường như đang rướm máu, nhỏ thấy miếng băng đã không còn màu trắng nữa, đang ngả sang màu hồng rồi, vội vã thay cái khác, nhỏ có mang dự phòng đấy nhá.

Vì nhỏ ra mồ hôi nên vết thương bị đau và rát, nhỏ thổi phù phù, chủ quán lập tức băng lại vết thương cho nhỏ, nhìn thoáng qua trên người nhỏ và trên gần cổ có vết bầm tím, vậy là nhỏ lại ngồi giải thích cho chủ quán, cả một buổi chiều chỉ ngồi nói chuyện đấy thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Làm quen người lạ

Nhỏ ra về có mua một vài thứ đồ để nấu ăn tối, như là thịt với cái chua, rau cải nấu canh, chỉ mình nhỏ nên chỉ ăn đơn giản thôi.

Hì hục cũng được nửa tiếng với cái bếp thì nhỏ hoàn thành hai món, tắt một cái nhỏ bước ra với cái áo dài hơn cái quần, nhìn qua thì tưởng nhỏ... ha ha...

Lấy một tô com và bỏ lên mấy món nhỏ nấu rồi ôm nguyên cái tô ăn nhồm nhoàm, một mình không cần bày vẽ làm gì cho mặt, nhỏ lướt qua facebook và zalo xem có gì xảy ra không.

Đầu tiên là zalo... nhỏ thấy không có gì đặc biệt ngoài mấy tin vịt và mấy shop quần áo qua mạng, mua trên mạng thường ảo hơn thực tế, mặc dù nhỏ thấy có mấy cái cũng đẹp lắm đấy, nhưng nhỏ lại sợ bên ngoài không được như thế, nên thôi không mua nữa.

Có một vài tin nhắn chúc mừng sinh nhật của những người lạ hoắc, nhưng đó đều là do nhỏ kết bạn và họ cũng kết lại, nên nhỏ chúc mừng sinh nhật tất cả, rồi nhận lại là trái tim, mặt cười, nụ hôn, tặng hoa, cảm ơn... nói chung là họ cảm ơn nhỏ đấy mà...

Nhỏ dừng lại bởi lời mời kết bạn của một người xa lạ, với hai từ “xin chào”. Theo thói quen, nhỏ vào xem mặt mũi ra sao, nếu là trai gái đẹp thì nhỏ chấp nhận liền, nếu là mấy tên mặt mũi dữ tợn thì nhỏ hủy cho chắc.

Mất nhỏ mở to hơn ra nhìn... “avarta là... chipi hình con heo... nhìn qua cũng khá dễ thương”.

Nhỏ định bỏ qua, mà tưởng tượng ra con chipi này sẽ khóc ròng nếu nhỏ không kết nó, thế là thương tình, nhỏ chấp nhận, và ngay tức khắc nhận được luôn tin “người lạ đã chấp nhận yêu cầu của bạn”.

- Chắc là đang online – nhỏ nghĩ thế, đúng như nhỏ dự đoán “vừa mới truy cập”, nhỏ gửi một cái mặt cười hết sức kute và kèm dưới dòng chữ “xin chào”.

- Đang soạn tin... “Chào... quen biết gì không?”.

- Sặc... tên này thần kinh sao, kết bạn với mình, giờ chấp nhận mà nói kiểu đó – nhỏ nghĩ trong đầu, tay thì lướt trên bàn phím.

- À ừ... bạn kết bạn với mình trước mà – nhỏ khiêm tốn.

- Thì sao? Thấy người ta cũng kết đấy thôi?

- Vậy à... bạn là kiểu đấy à!

- Kiểu đấy... đấy là kiểu gì, nói nghe coi?

- NGU MÀ TỎ RA NGUY HIỂM... ĐỒ ĐIÊN... PHÍ THỜI GIAN.

Nhỏ sôi máu lên, nhấn nguyên hàng chữ to đừng cho cái tên thần kinh đó đọc được, chặn luôn nhưng lại có tin nhắn mới.

- Xin lỗi... làm bạn giận.

... - nhỏ không nhấn lại, mà thôi sao nhỏ lại quan tâm tới mấy kiểu điên khùng đó nhỉ, nhỏ nhớ là trường học hay phòng trọ đâu có gần trại tâm thần nào đâu.

Viễn cảnh mà nhỏ đang tưởng tượng ra đó là nguyên một trại tâm thần ở kế nhỏ, chỉ cần mở wifi rồi bật tìm kiếm xung quanh, thì có rất nhiều người để ý đấy, mà toàn là mấy tên có vấn đề nặng thôi.

- Không nhấn nữa à bạn – người lạ bên kia nói.

Đang định chặn thì cái tên này nói gì không biết, trong đầu nhỏ nghĩ rồi cũng nhấn lại.

- Ủ khuya rồi, đi ngủ thôi, mai còn đi học.
- Đã khuya đâu, bạn lừa ai chứ, giờ mới chín rưỡi.
- Vời tôi đó là khuya rồi... hứ
- Còn giận mình vụ này à, mình xin lỗi rồi mà, mình đang buồn, tâm sự với mình xui đi, xin cậu đấy...”... kèm theo là cái hình mặt khóc rùng rã, nhỏ ngâm ngùi nhẩn lại:
- Không đáng để giận, cũng coi như chấp nhận lời xin lỗi, nói mau có chuyện gì, tâm sự đi.

Nghe cái tên dờ hơi kia nói, làm lòng nhỏ có chút xao xuyến, nên trả lời theo từng câu mà cậu ta hỏi.

Thế nhưng nhỏ chẳng thấy nhẩn lại nữa, haizzz... mình bị lừa rồi...

Vậy là dừng lại đó, nhỏ lên facebook, nhiều người nói tới việc nghiện facebook, tự tử vì nó cũng có nữa, nhưng nhỏ cảm thấy chẳng đáng là bao, từ ngày nhỏ có điện thoại xin...

~~~~~

Dừng lại khúc này xui... điện thoại mà hấn mua cho nhỏ, nhỏ tìm hiểu rồi đã bán lại nơi mà hấn mua, nhỏ vào Thế Giới Di Động mua cái máy y như cũ của nhỏ, số tiền còn lại nhỏ trả hấn, cầm số tiền lớn, nhỏ cũng hơi sợ, không nghĩ là điện thoại đó lại đắt như thế...

Hấn khẽ nhíu mày nhìn cái phong bì phồng to trước mặt, kế bên là cái điện thoại mới và lạ hoắc, xem xét thì cũng to như điện thoại của hấn.

Đây là số tiền mà cậu mua điện thoại cho tôi, tôi trả lại họ rồi mua cái điện thoại của tôi, cảm ơn cậu – nhỏ không muốn mắc nợ ai với số tiền lớn như thế được.

- Cô không thích nó sao? – hấn điềm tĩnh trả lời, cũng rất bất ngờ với nhỏ này, không ngờ lại trả lại cứ tưởng là nhỏ không bao giờ quan tâm chứ.
- À không phải thế, chỉ là tôi thích kiểu cũ của tôi hơn, nó cũng to như cậu mua mà, với lại trước nay tôi dùng quen rồi – nhỏ thanh minh cho lời nói.
- Vậy tùy cô, miễn sao cô thích là được rồi – hấn đứng dậy đi về, nhỏ gọi với theo để đưa số tiền đó.
- Còn cái này?
- Cô giữ đi, tôi chẳng bao giờ cầm tiền như thế cả? – hấn giơ ra cái thẻ của mình, nhìn thoáng qua nhỏ thấy thẻ có hai màu, nửa vàng và nửa đen, đứng rồi hấn là đại gia mà, có cần tiền mặt như nhỏ đâu, chỉ quẹt thẻ thôi, nhỏ đang mơ ước một điều gì đó, rồi giọng của hấn cất ngang.
- Nếu cô không cất đi thì sẽ phiền cho cô lắm đấy – hấn ngồi lên xe của mình, dứt câu thì xe cũng vọt chạy luôn, trước khi bản mặt hấn đi, nhỏ còn thấy cái miệng hấn nhếch lên cười.

Thờ dài một hơi, rồi nhỏ cất đi và ra đón xe bus đi về, trên đường về mà nhỏ chỉ nghĩ cách làm sao đưa hấn được số tiền đó... chẳng nghĩ được gì, nhỏ lại thờ dài nhìn ra bên ngoài thấy ngay cái ngân hàng to đùng và cái trạm rút tiền, nhỏ này ra ý định “sáng suốt”.

Nhỏ dò hỏi một vài người bạn của nhỏ về mã thẻ của hấn, cũng hơi bất ngờ nhưng Lâm An từng thấy và cô đã đưa cho nhỏ với điều kiện nhỏ phải nói chuyện gì xảy ra... nhỏ kể đầu đuôi câu chuyện từ việc nhỏ bị bắt... thế nên Lâm An thấy cũng chẳng to tát gì nên đưa cho nhỏ luôn, thực hiện ngay kế hoạch của mình là gửi số tiền đó vào thẻ hấn... ha ha ha... đúng là sáng suốt quá mà...

Hoàn thành xong... nhỏ hạnh phúc đi về phòng.

Hấn ngồi trong phòng làm việc của mình nhận được tin nhắn từ ngân hàng “Mã thẻ quý khách vừa nhận được số tiền XXX, tổng tài khoản của quý khách là XXX”, nhếch miệng... “Cô... lầy thật”.

~~~~~

Thế là nhỏ có được điện thoại mới cứng, nhỏ online facebook, cũng giống zalo vài tin vệt về các sao Việt, và rất nhiều trang mạng bán hàng, bán mỹ phẩm, nhỏ thấy rất nhiều người đặt hàng, nhỏ vừa thấy có cây son bằng thạch, giá cũng vừa tầm, cũng ham lắm... nên nhỏ đặt hàng luôn... ba phút sau có tin nhắn là bạn đã đăng ký thành công, sẽ được nhận hàng trong vòng hai – ba ngày, nhỏ like vào đấy, không biết sẽ thế nào...

Lướt phía dưới lại có một bộ máy sấy tóc ba trong một... cũng ham lắm... giá cũng thuận lợi lắm... nhưng để tháng sau mua... xem qua vài tin nhắn, không nói xạo chứ facebook của nhỏ bạn bè đã full, nên rất nhiều tin nhắn từ người nhỏ chẳng quen, toàn là hai, em đang làm gì, cho anh làm quen... nhỏ chẳng buồn xem làm gì...

Nhưng nhỏ dừng lại một trò chơi, mà ngày nào nhỏ cũng thấy được giới thiệu trên đó tên là “Ngôi sao thời trang” có vẻ game này mấy ngày nay cứ đầy trên mạng ấy, cũng tò mò, nhỏ xem sơ qua vài clip về nó, thấy cũng hay hay... mà nhỏ nghĩ có điện thoại làm gì “chơi game chứ làm gì” nhỏ tải luôn cái đó về chơi, thế là nhỏ cũng thoát facebook luôn, chẳng có gì thú vị cả.

Đội game nó cập nhật chắc cũng mười lăm phút.

Nhỏ lấy sách vở ra ôn bài cho ngày mai, bất chợt trong đầu nhớ tới chuyện chọn hội viên, nhỏ chẳng nghĩ trong đầu ra được tên nào cả, chắc là đội mai lên báo thầy hiệu trưởng xem xét.

Xem qua mấy môn, với nhỏ học mấy môn kiểu như “chủ nghĩa mác lê nin, hay là quản trị kinh doanh” cũng chẳng khó chút nào, kèm thêm vài môn như tiếng anh hay tin học bằng A, thì nhỏ cũng cảm thấy được an ủi, vì nhỏ thích học hai môn này lắm, được nói tiếng anh, được ngồi trong phòng máy tính, được sử dụng máy tính, nhắc mới nhớ, nhỏ đã có được chiếc máy tính thân yêu rồi, vì nhỏ được học bổng và là người đứng đầu hội học sinh, bố mẹ nhỏ rất tự hào nên tặng cho nhỏ một cái lap top xịn coi như làm quà, nhỏ hạnh phúc phải biết.

Chiếc lap top màu trắng đẹp mắt, và cũng nhỏ gọn để nhỏ tiện mang đi, nhỏ có thể bỏ vừa cái balo màu đen đen của nhỏ dễ dàng mang đi học.

Cũng từ hôm có máy tính, nhỏ toàn coi hoạt hình anime Nhật Bản, coi riết rồi nhỏ bập bẹ nói vài tiếng, nghĩ mà cũng buồn cười, đôi tay thoăn thoắt trên bàn phím, nhỏ xem một số cách học tiếng Nhật hiệu quả, học qua mạng, có một núi cho nhỏ chọn, nhưng có vẻ nhỏ không thích lắm, một tia sáng lóe lên trong đầu nhỏ “hay là mình đi học tiếng Nhật”.

Nhỏ ngồi nghe nhạc Nhật rồi tìm một trung tâm ở gần chỗ nhỏ ở, theo dõi thời gian, địa điểm và mức học phí... mần mò mười lăm phút, nhỏ cũng tìm ra được chỗ học, nơi đó là một trung tâm tiếng Nhật, do hiệu trưởng của trường nhỏ đầu tư toàn vốn, cách trường hai cây số, nếu nhỏ đi tới tổng là bốn cây, cũng không xa lắm, lịch học vào ban đêm, học phí là hai triệu trên một khóa và trong ba tháng... nhưng... - nhỏ căng mắt ra đọc điều đăng sau từ “nhưng...” và cười thầm.

Miễn 50% học phí dành cho hội viên hội học sinh. 70% dành cho hội phó hội học sinh và 90% dành cho hội trưởng hội học sinh.

Ha ha ha... đúng là may mắn quá, may mắn quá. Lịch học là tối các ngày theo lịch lẻ và chẵn tùy chọn, một lớp sẽ có tám sinh viên.

Nhìn qua đồng hồ là mười hai giờ đêm rồi, nhỏ lập tức tắt máy đi ngủ, nhưng mà nhận được tin nhắn của cái tên xa lạ hồi nãy.

Mở máy lên, nhỏ quên bém mắt cái game mới cập nhật hồi nãy, nhưng nhỏ cũng để mai chơi cho chắc, nãy giờ mở mạng máy tiếng nên nghiêng gần hết pin của nhỏ, đọc qua tin nhắn tên kia.

- Nãy giờ... mình bận... bây giờ chúng ta nói chuyện được chứ?

- Có chuyện gì, bạn cứ nói, mình nghe, dù gì mình cũng xong việc rồi.

Nhỏ suy nghĩ một lát rồi cũng nhấn lại, dù sao giờ nhỏ cũng không buồn ngủ, trong đầu đang vui vì được đi học tiếng Nhật, nên nhỏ chẳng tập trung nghĩ được đâu “thật không ngờ làm hội trưởng lại có nhiều lợi ích như vậy, haizzzz... nhưng mà cũng nhiều hại ích lắm... đặc biệt là mình sợ độ cao”.

- Việc gì đây nhỉ? Mà khuya thế này rồi bạn chưa ngủ.

Cái tên điên này, nãy còn nói trưa tới khuya, giờ khuya rồi còn hỏi vớ vẩn – nhỏ nghĩ thế thôi nhưng nhấn lại không như vậy.

- À... mình học bài ấy mà...

- Bạn siêng quá nhỉ? Mình lười học lắm.

- Ừ...

Nhỏ và tên xa lạ kia nhìn qua nhấn lại vài tin, tào lao cũng có, cười cười cũng có, nổi khùng cũng có, mà chủ yếu là nhỏ cảm thấy khá thú vị khi nói chuyện với tên này, nhấn cũng gần một tiếng, khi điện thoại nhỏ hiện lên “còn 1% pin”, nhỏ tạm biệt rồi sạc pin, đi ngủ.

Kề lẹ mặt sau khi “chúc ngủ ngon” nhỏ thì cười một mình trong phòng, cũng ném cái điện thoại xuống nệm rồi nhắm mắt ngủ, nhưng trên môi mỉm cười, và nhớ tới những tin nhắn của nhỏ, thầm nghĩ “cách nhắn tin của nhỏ hài đấy, nhỏ không ngại gì cả, mà cứ nhắn tin thoải mái, nhiều câu nói “hoi bực” nhưng đi kèm là hình chipi, rất hài hước...”

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nhỏ tới trường như bình thường, hôm nay sau giờ ra chơi, nhỏ lên phòng của hội trưởng, nơi này thực sự thì nhỏ rất thích, nhưng mà cho dù thích cỡ nào thì nhỏ cũng không bao giờ dám mở cửa sổ, may thay trong phòng có điều hòa mát rượi, không thì nhỏ cũng sẽ bị ép buộc mà làm điều không nên làm.

Nhỏ ghé qua phòng hiệu trưởng và báo cáo tình hình việc tuyển hội viên cho mình, thầy hiểu ý và gợi ý cho nhỏ “em thấy Thành Khang thế nào, cậu ấy thường xuyên làm việc trên tầng thứ 101 của tòa cao ốc”.

- C-Cái gì? Tầng 101... thầy... thầy có nhầm không đấy... gấp mười lần trường mình đấy? – nhỏ giống như lên con, không tin vào sự thật.

- Tất nhiên là sự thật rồi... em nhìn đi – thầy đưa cho nhỏ tấm ảnh chụp về tòa cao ốc của hắn, thật sự nhìn chỉ muốn độn thổ, mặc dù là nhìn qua ảnh.

Ngồi trong chỗ ngồi của mình, nhỏ thở dài... nhìn bốn người kia đang ngồi theo cặp với nhau, còn xem trên màn hình laptop nữa, chỉ mình nhỏ đơn phương thôi.

- Mọi người... ở đây ai cũng có cặp... mình em là còn bơ vơ thôi?

- Ha ha ha... cái này hài quá, không ngờ còn có phim này tồn tại cơ đấy – chị Tâm Như cười sung sướng khi xem được bộ phim trên máy tính, cùng với Lâm An.

- Bộ này cũng hài phết nhì? – Anh Việt Minh với Hoàng Nam cùng chung một suy nghĩ.

- Haizzzz... không có hội viên thật là thua kém... được rồi... mình sẽ tự đi tìm hội viên cho mình – nhỏ đứng dậy rồi đi ra khỏi phòng.

- Bốn con người kia... dừng hành động lại rồi nhìn theo hướng nhỏ đi... nhưng rồi lại cười nắc nẻ như ban đầu... có vẻ họ muốn nhỏ “tự thân vận động” rồi.

Về lớp thấy mình hắn đang ngồi làm gì đó trên điện thoại, ánh mắt chỉ xem và không bấm gì cả?, nghĩ lại thầy hiệu trưởng nói, nhỏ cũng khó xử lắm, lâu lâu liếc xuống xem hắn làm gì? Vẫn là tư thế cũ không hề thay đổi.

Lấy điện thoại ra nghe nhạc, được nửa bài thì chuông reo vào lớp.

Ra về như bình thường, nhỏ về phòng nấu cơm ăn rồi nghĩ tới chuyện tìm hội viên, lại thoáng qua suy nghĩ về việc đi học tiếng Nhật vào tối nay, thêm cả chuyện mấy người kia thờ ơ với nhỏ, thật muốn đau đầu mà.

Buổi chiều nhỏ tới shop làm, cũng xin bà chủ quán cho nhỏ làm đến năm rưỡi để nhỏ còn đi học thêm... chuyện nhỏ học tiếng Nhật bố mẹ nhỏ cũng đồng ý luôn rồi, miễn sao nhỏ sắp xếp được thời gian là tốt.

Dạo gần đây, anh Thanh Minh cũng ít gặp nhỏ hơn, anh cũng không học tiếp tại trường sư phạm nữa, chỉ tập trung vào nhà hàng của anh thôi, hiện tại thì anh cũng rất bận, lâu lâu cũng có nhắn tin với nhỏ và gọi điện hỏi thăm.

Thời gian qua đi thì cả anh Thanh Minh và nhỏ đều cảm thấy cả hai, làm anh em như vậy tốt hơn nhiều, bố mẹ anh Thanh Minh cũng có quen biết đối tác làm ăn với công ty của họ, và con gái họ dù sao cũng là thiên kim tiểu thư nên làm thư ký riêng cho anh, nhỏ chúc mừng anh và mong anh và cô ấy tiến triển tốt.

.....

Hiện tại thì nhỏ đang có mặt tại trung tâm tiếng Nhật, đóng học phí và học buổi đầu tiên, theo chỉ dẫn thì nhỏ sẽ học dưới tầng một, phòng số một, chị nhân viên rất dễ thương, biết được nhỏ là hội trưởng chị càng quý mến hơn, sau khi đưa nhỏ giáo trình là hai quyển, ngữ pháp và từ vựng thì chị chỉ chỗ lớp học, nhỏ cười tươi rồi bước tới lớp, nhỏ mở cửa vào trong, đã có năm người ngồi sẵn rồi, nhìn sơ qua thì phòng cũng vừa đủ chỗ cho tám người ngồi và có sẵn tám cái bàn kèm ghế riêng, cho từng người.

Bàn ghế được đặt làm hai hàng theo hình chữ U. Nhỏ chọn một cái bàn trống ở giữa hai người kia, một người bấm điện thoại, một người thì lấy sách vở, nhỏ có thấy mấy người khác nhìn nhỏ, nếu xét về nhan sắc thì nhỏ được hơn người ta, có điều nhỏ không biết họ là ai, nếu là sinh viên trường này thì chắc chắn cũng biết nhỏ.

Một lát sau cô bước vào, và theo sau là hai bạn nam khác, cũng vào ngồi chỗ trống còn lại.

- Chào các em, cô tự giới thiệu, cô là Nguyễn Thị Nguyệt, sẽ dạy các em tiếng Nhật trong suốt khóa học – cô Nguyệt nói bằng tiếng Việt.

- Bây giờ các em tự giới thiệu bản thân mình với mọi người, chúng ta làm quen với nhau – cô Nguyệt tiếp tục nói, và sau đó là theo thứ tự từ gần bàn cô vòng vòng qua bên nhỏ cũng là người thứ bảy.

Cô cũng ghi vào bảng điểm danh luôn, sau màn chào hỏi là đến những vấn đề khác đó là nói về tiếng Nhật, trước tiên thì sẽ tìm hiểu về nước Nhật, cô bắt đầu giảng giải một hồi về những điều cần và biết nước Nhật, cũng như những thứ cần cho việc học chúng.

Vì là bữa đầu tiên nên, nhỏ được giới thiệu qua bốn bảng chữ cái cơ bản, và mỗi buổi học sẽ học năm chữ cái, sau đó mới sử dụng tới hai quyển giáo trình được phát.

Trong lúc học thì cô có hỏi chuyện và làm cho lớp sôi nổi hơn, chắc là người mới nên chưa có quen, chưa nói đây...

Trước khi ra về thì cô Nguyệt có cho vài câu chào hỏi cơ bản, để về nhà học thuộc và bữa học sau kiểm tra lại, nhỏ cũng háo hức lắm, câu nói kết thúc luôn là “thưa cô, tạm biệt, hẹn gặp lại, chúc cô ngủ ngon” “sensei, sayoonara, mata aimasho, oyasuminasai” được nó bằng tiếng Nhật, cũng khá thú vị,

trên đường về phòng, nhỏ đang đợi xe bus, lúc này mới có bảy rưỡi, lịch học của nhỏ là thứ hai, tư, sáu từ sáu giờ đến bảy rưỡi, học trong ba tháng, sau đó sẽ học tiếp, để được qua nước ngoài và gia tiếp với họ thì phải học ít nhất là chín tháng, nhỏ tung tăng đi bộ ra chỗ đón xe bus...

Nhắm đi nhắm lại mấy câu mới học, nhỏ xem hoạt hình nhiều nên nghe tiếng Nhật cũng không phải là khó lắm... từ nay thì nhỏ có thêm nhiều việc để làm hơn rồi.

Trong suy nghĩ của nhỏ lại muốn đi dạo, nên dừng xe bus gần phòng, dạo tới bờ hồ, ngồi cái ghế đá thân yêu, nhỏ cũng quen dần với mấy cặp kia rồi... nên không còn thấy ngại nữa.

- Song Đào... thì ra cô ở đây – giọng nói của hấn từ sau cát lên.

- Ủa... Thành Khang, cậu làm gì ở đây? – nhỏ ngạc nhiên.

- Tìm cô... gọi không được, nhắn tin không thấy trả lời – hấn thân nhiên ngồi kế nhỏ và nói.

- Tìm tôi... có chuyện gì sao?

- Tôi nghe nói cô đang gặp khúc mắc chuyện tìm hội viên.

- S-Sao cậu biết?

- Cô nghĩ tôi là ai, mấy chuyện đó chẳng khó gì với tôi cả, còn cả chuyện cô dám gửi số tiền đó vào thẻ tôi nữa, bây giờ thì đã full rồi, muốn tổng thêm vào thì phải thái bất ra...

- Hà... - nhỏ chẳng hiểu cái gì hết.

- Cô đúng khờ thật, mà thôi bỏ qua đi, cô đi đâu mà giờ còn chưa về, cái ba lô trên lưng là sao thế... cô đi học giờ mới về à – nhìn qua một lượt về nhỏ.

- À tôi mới đăng ký học tiếng Nhật tại trung tâm gần trường mình, hôm nay đi học buổi đầu, cậu biết không, có nhiều ưu đãi lắm, hội trường hội học sinh như tôi, sẽ được miễn 90% học phí đấy, quá ưu đãi rồi, tôi đăng ký học luôn – nhỏ vui vẻ kể chiến tích lẫy lừng.

- Thế à, học tiếng Nhật sau này đi làm mấy công ty đó, lương cũng cao lắm, chúc mừng cô – hấn cười cười.

- Tôi vì ham xem mấy hoạt hình Nhật bản, nên mới đi học, với lại nghe tiếng Nhật cũng rất hay, tôi không hề nghĩ là đi làm mấy công ty này thì lương cao!.

- Vậy thì cô cố mà học vào, mới bữa đầu có gì hay không?

- Có chứ, trong lớp có tám người, sáu nữ, hai nam, cô là người Hoa nhưng qua đây sinh sống từ bé, rồi cơ ngơi làm cô theo học tiếng Nhật, nhỏ cứ kể hết những chuyện cô kể cho hấn nghe.

- Thú vị tới như vậy cơ à.

Thành Khang, hấn đang ở biệt thự làm việc, nhưng nhớ tới nhỏ, mấy ngày nay hấn cũng không nói chuyện với nhỏ rồi, nên có chút nhớ cái giọng hay cái đó, hấn cũng lang thang không biết tìm nhỏ ở đâu thì vô tình đi ngang chỗ này, thấy cái tượng mũm mĩm quen thuộc ngồi ngay cái ghế đá, thế là hấn mừng thầm, ngồi nói chuyện với nhỏ một lát cho đỡ buồn rồi hấn mới trở về làm việc được.

Nghe nhỏ kể vài chiến tích mà nhỏ có được hôm nay, hấn cũng mừng thay cho nhỏ, cũng chẳng biết từ bao giờ, hấn muốn thấy nhỏ mỗi ngày, muốn được nói chuyện cùng nhỏ, chuyện về Lâm An hấn cũng may mắn không quan tâm tới nhiều, phải chăng hấn không có chút lưu luyến với cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Hai ngày sau đó...

Lâm An vẫn làm việc đối diện phòng hấn, nhưng hôm nay cô muốn trở về lại tập đoàn của cô, hai tập đoàn vẫn liên kết nhưng chỉ là làm việc cách xa nhau thôi, chứ cô vẫn còn tình cũ với hấn, nếu cứ làm việc chung thế này, có khi cô lại không thể nào mà quên được hấn.

- Mời vào – giọng nói của hấn khi nào cũng uy nghiêm.

- Thành Khang... tôi có chuyện muốn nói – cách gọi của Lâm An cũng chẳng còn thân thiết như trước.

- Ừm... cô nói đi – hần nhìn cô một lát rồi mới mở miệng.
- Tôi... tôi muốn trở về tập đoàn của tôi làm việc... khi có các cuộc họp thì tôi vẫn qua làm thư ký cho cậu – Lâm An rầu rĩ nói.
- Được... tùy cô thôi... miễn sao hai công ty vẫn phát triển tốt là được! – hần nhàn nhạt, có hơi buồn một chút, nhưng hần vẫn bình thản và tiếp tục công việc trên máy tính của mình.
- Vậy tôi xin phép về phòng thu dọn đồ đạc – Lâm An cúi đầu ra ngoài.

Đội Lâm An đi, hần mới dừng tay cầm con chuột lại, đôi mắt hần có gì đó buồn, nghĩ tới rất nhiều chuyện trước đây, mặc dù cả hai đã có một khoảng thời gian không phải gần, nhưng cũng đủ để hần nhận ra rằng Lâm An yêu hần thật lòng, còn hần thì làm cô buồn, thật không xứng đáng chút nào...

nhắm mắt, ngã lưng ra sau ghế, hần đành buông xuôi thôi, để cô đi chắc chắn sẽ tìm được hạnh phúc cho mình.

Lâm An sau khi trở về tập đoàn của mình, cô mới cảm thấy thoải mái, đi ngang phòng làm việc, thấy bố đang nói chuyện với ai đó trông rất vui vẻ.

- Con chào bố - Lâm An vui vẻ mở cửa bước vào.
- Ừm... con về rồi đấy à... thực ra thì ta cũng nghe chuyện của hai đứa, đừng buồn rồi con sẽ ổn thôi – bố cô an ủi.
- Vâng ạ... đây là... Đỗ Hoàng Nam, cậu làm gì ở đây? - Lâm An nghĩ chắc là hần nói với bố hần chuyện cô chuyển về đây, thôi thì cũng tốt mà... sau đó cô nhìn qua người con trai trước mặt... cũng rất bất ngờ khi đó lại là Hoàng Nam.
- Lâm An, trùng hợp quá... - Hoàng Nam đã biết trước rồi, cậu cũng cảm thấy vui.
- Hai đứa biết nhau sao... con còn nhớ bác Vinh năm xưa hay qua nhà mình chơi không, đây là con trai bác đấy – bố Lâm An vui vẻ nói, ông cũng bất ngờ khi hai đứa quen nhau.
- Tụi con học cùng lớp, giờ còn cùng làm hội phó ở trường nữa, nhưng mà lâu như vậy không thấy bác ấy, con cũng bất ngờ - Lâm An ngày xưa rất quý bác Vinh, bác hay làm cô vui và cười nhiều hơn.
- Vậy ra hai đứa gần nhau gần một năm nay rồi à... tốt quá rồi –
- Dạ... trước kia còn nhỏ vì cháu hay qua nước ngoài nên ít có thời gian gặp Lâm An, bây giờ tụi cháu lớn rồi nên không nhận ra nhau nữa – Hoàng Nam hồi đó cũng rất quý cô Lâm An.
- Cậu làm tớ bất ngờ đấy, càng lớn càng khó nhận ra... - Lâm An trêu.

Thế là Lâm An giờ không buồn nữa rồi, vì bên cô đã có Hoàng Nam, nhưng cô cảm giác Nam thích nhỏ... mà thôi dù sao cô với Nam cũng chỉ là bạn bè thôi mà...

Suy nghĩ bất ngờ của Hoàng Nam là cô, cậu cũng biết mình thích nhỏ, dịp này qua đây được sự chỉ dẫn của bố mẹ là gặp con gái của chú Lâm, ai ngờ lại chính là cô bạn cùng lớp... haizzzz

.....

Buổi tối nhỏ trở về phòng, thấy phòng anh Việt Minh có vẻ rất ồn ào, nhỏ bay qua thật nhanh, thấy cảnh, anh Việt Minh và chị Tâm Như đang đùa giỡn với nhau, cười nói rất vui vẻ, hai người này đang nấu món gì đó, cái bụng nhỏ sôi lên... nhỏ rón rén vào phòng và...

- Hù... hù... - nhỏ hù chị Tâm Như ai ngờ, anh Việt Minh giật mình thay, nhỏ cũng chẳng hiểu chuyện gì.
- Chị thấy em nãy giờ rồi, em không dọa được chị đâu... ha ha ha – chị Tâm Như lên tiếng, miệng nói tay cầm muỗng khỏa nồi súp trên bếp.
- He he he... sao anh Việt Minh lại giật mình thế - nhỏ què độ nên chêu anh.
- À anh không thấy em... hi hi... mà em ngồi ăn với bọn anh luôn, hôm nay chị Tâm Như trở tài món... súp chấm bánh mì đấy – anh Việt Minh hớn hờ... lâu rồi anh cũng có tình cảm rất tốt với Tâm Như.
- Đó là món gì thế... em chưa nghe tên bao giờ - nhỏ giả suy nghĩ một hồi, đúng là chưa bao giờ ăn mấy món kiểu đó.
- Sặc... thôi xong... - chị Tâm Như làm rớt cả muỗng súp, sau khi nghe màn đối đáp của nhỏ.
- Vậy nên em mới phải ngồi đây... và đợi chị cho em ăn – một chút buồn, nhưng thôi không sao cả, chị không chấp con nít đâu.
- Em em định về phòng rồi đi ăn gì đó, thấy phòng anh chị đông vui nên em ghé qua – nhỏ cười híp mắt.
- Được rồi... em cứ ngồi đi... nhanh thôi em sẽ được thưởng thức hương vị hiếm thấy.

Chưa đầy năm phút sau, một cái bàn nhỏ được đặt lên đó nào là nôi sup, một đĩa thịt luộc, trứng, dưa leo, bún tươi, bánh mì,... dùng để cuốn và có cả com ăn nữa, nhỏ như một con thỏ đói, đôi mắt long lanh long lanh nhìn những món đồ ăn trên bàn, và sau vài phút nuốt nước bọt, còn được sự dăn dò kỹ càng của chị Tâm Như về món súp thì tất cả được chén...

- Ngon quá đi... súp này chị nấu ngon tuyệt... nao dậy em với – nhỏ ăn xong xuôi, ngồi xoa cái bụng no căng.

- Được, được... nao rảnh em qua đây chị dạy cho – chị Tâm Như cũng như nhỏ.

- Ngon quá... có em anh không sợ đói rồi – anh Việt Minh thì hạnh phúc còn gì bằng.

Nghe được câu này, nhỏ cũng cảm thấy yên tâm, bây giờ chị Tâm Như đã có toàn quyền giữ anh Việt Minh bên cạnh mình rồi... thích nhá, nằm một lát thì nhỏ xin phép về phòng mình...

Tắm rửa và mặc đồ bộ màu đen ở nhà, nhỏ ngồi trên cái bàn học, nói là bàn nhưng mà nhỏ lại nảy ra ý tưởng lớn hơn, nhỏ bê ngay cái bàn học của mình, để lên nệm... vừa học vừa có thể nằm ngủ nếu mệt quá... ha ha ha... còn cái bàn lớn có cả ghế sẵn trong phòng, là của bà chủ để đó, vì phòng khá rộng nên bà chủ để vào cho đẹp căn phòng hơn, trên đó nhỏ để nào là sách vở, thùng mì tôm, đặc biệt là các hộp quà của nhỏ, xếp gần như nửa cái bàn.

Ngồi đi đi lại lại, cho xuôi cái bụng một tí rồi mới ngồi mở sách ra học, xem qua môn học ở trường ngày mai, nhỏ cảm thấy học đại học thích ghê, nhỏ giờ mới hiểu câu “cần cù bù thông minh” chính xác là nhỏ, không thông minh, nhưng lại rất siêng học bài, nên mới có được thành quả như ngày hôm nay, nhỏ còn nhớ là hồi là học sinh mỗi ngày đều học từ ba tới năm môn, nếu mà dính vào mấy môn học thuộc, thì chết ngắt, và mỗi hôm mà có bài tập, mỗi lần ngồi vào bàn là mắt nhỏ lại lim dim, cứ dần rồi quen, nhỏ học tằn tằn... khi nào điểm trung bình cũng là 7.9 thôi, chưa bao giờ qua con số đó, và chưa bao giờ thấp hơn con số đó cả.

Giờ đây là một sinh viên, mỗi ngày học chỉ một môn, và thầy cô không kiểm tra bài cũ như hồi phổ thông, nhưng lại có bao nhiêu việc cần nhỏ làm, thành ra là đã đi học thì kiểu gì cũng mệt, nên nhỏ cố gắng hết sức mình, cũng muốn chỉ đi học thôi và không đi làm, nhưng mà công việc cứ thu hút nhỏ, nếu không làm, thì mỗi tháng sẽ khổ cho bố mẹ...

Thế nhưng nhỏ cũng kỳ quá... tiền mỗi tháng vẫn gửi vào thẻ đều đều, nhưng nhỏ chẳng tiêu, toàn dùng tiền mình làm ra, đi làm kiếm tiền và nhỏ vẫn giỏi như thế, thì nhỏ cũng an tâm hơn.

Sau khi xem và hiểu bài, nhỏ lật qua tiếng Nhật, nhỏ mới học được hai hôm, chữ viết của nhỏ không xấu mà cũng không đẹp lắm, chỉ là to và dễ nhìn thôi, tập viết các chữ cái trong bảng chữ cái kia, nhỏ có xem trên mạng, các chữ cái còn lại... nên cũng học thuộc được nhanh chóng.

Nhỏ chuẩn bị đi ngủ thì tin nhắn của người xa lạ gửi tới.

“Song Đào, ngủ chưa...”

- Giờ ngủ này... có gì không?

“Chúng ta tâm sự một lát nhé?”

- Chuyện gì thế... nói nghe coi.

“Chà là tớ có truyện cười... ha ha ha” – hình mặt cười ra nước mắt.

“Truyện cười mang tên: Tin nhắn”

“Có một chàng trai yêu đơn phương một cô gái nhưng không dám nói ra.

Một ngày kia, lấy hết can đảm, chàng soạn một tin nhắn tỏ tình và nhắn send lúc một giờ sáng. Tin nhắn trả lời đến ngay sau đó, nhưng chàng trai quyết định để ngày hôm sau sẽ đọc.

Sáng hôm sau, chàng trai mở tin nhắn lên và... shock.

.

.

“Tài khoản của quý khách không đủ để gửi tin nhắn, xin vui lòng nạp thêm”.

“Ha ha ha ha... buồn cười không, tớ mới đọc được đấy” – tên xa lạ cười nắc nẻ.

Ha ha ha... thế thì mình cũng có truyện cười nhé... - nhỏ không kém cạnh, đọc xong, nhỏ cũng cười nắc nẻ.

“Truyện cười mang tên: Bí kíp võ công”

“Có 1 anh chàng một hôm đang đi nhặt lá đá ông bơ thì nhặt được 1 quyển bí kíp.

Nghi là võ học thượng thừa nên anh ta giấu mang về nhà đọc.

Trang 1: Miêu tả về võ công. Có thể hô mưa gọi gió. Độc bộ thiên hạ. Đưa người ta lên đỉnh cao của võ học.

Trang 2: Cần phải tự cung mới có thể luyện ...

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ. Anh ta hạ quyết tâm vùng đao tự cung.

Xong việc anh nén đau đọc tiếp bí kíp

Trang 3:.. không tự cung cũng không sao ...

Anh ta điên cuồng. Nồi lửa lên đốt ngay quyển bí kíp.

Khi sách cháy gần hết. Trang cuối quyển bí kíp bay ra, chàng trai đưa mắt nhìn

Trang cuối: Nếu đã tự cung thì sau khi luyện thành bí kíp của quý sẽ mọc lại ...”.

Sao... buồn cười không... - nhỏ nhún tin cho người đó và cười.

Cả hai dùng những hình ảnh chipi nào cười chảy nước mắt thì mới thôi, đều nghĩ đối phương cười dữ lắm.

Nhắc mới nhớ nhỏ vẫn chưa biết tên, nhưng mà hắn ta chỉ nói là không cần biết, chỉ nghĩ hắn với cái tên “kẻ lạ mặt” là được rồi.

“Truyện cười khác mang tên: Đến thầy cũng phải điên

Thầy giáo: Em hãy cho biết Mặt Trăng xa hơn hay Mặt Trời xa hơn?

Trò: Mặt trời xa hơn ạ.

Thầy: Vì sao?

Trò: Vì sao của Khởi My ạ

Thầy: không, tại sao?

Trò: Tại sao của Ưng Hoàng Phúc ạ!

Thầy: Không, ý thầy là Why đó.!

Trò: Why? À! Why của DBSK.

Thầy: Trời ơi, tôi phải làm thế nào?

Trò: Dạ, phải làm thế nào của Wanbi ạ!

Thầy: Trời ơi!!!

Trò: Trời ơi của Lê Cát Trọng lý ạ..

Thầy: Tôi đau tim quá >.<'

Trò: Đau tim của Lâm Chấn Huy ạ

Thầy: RA khỏi lớp

Trò: ồồồ, bài này mới...=))”.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tôi chỉ làm hội viên cho riêng cô thôi

Ngày mới nhỏ tới trường học như bao ngày bình thường khác, nhưng hôm nay là phải có hội viên của mình, vì không còn cách nào khác, giờ ra chơi sau khi đợi Lâm An và Hoàng Nam lên phòng hội trường, thì nhỏ cũng thấy trước đó hấn ra phía sân sau trường, nhỏ đi theo, rồi dừng lại nhìn hấn... xò tay túi quần, nhìn xa xăm, theo hướng hấn nhìn thì đó chính là cái ghế đá, mà nhỏ đã nằm và bị dính sâu hời đầu năm.

- À... T-Thành Khang này – nhỏ rón rén mở miệng, vì còn sợ hấn.

- Có chuyện gì sao? – hấn quay lại nhìn nhỏ.

- Thì là... tôi có một đề nghị... không biết cậu có đồng ý không?

- Cứ nói – hấn đã biết trước... vì thầy hiệu trưởng nhấn hấn, nhưng hấn vẫn muốn chính nhỏ mở miệng nói với hấn.

- Còn hai tháng nữa là tới lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, nên là công việc sẽ nhiều hơn với thành viên trong hội học sinh, bây giờ đã có thêm chị Tâm Như là hội viên của Lâm An và anh Việt Minh và hội viên của Hoàng Nam, tham gia rồi, cũng được lệnh của hiệu trưởng... nhưng tôi vẫn chưa tìm được hội viên nào của riêng tôi cả.

- Vậy cô muốn tôi làm hội viên cho cô? – hấn nghe thấy nhỏ nói “của riêng mình” có chút vui vui, nhếch miệng cười, nhưng nhỏ không biết vì còn sợ, nên khi cúi mặt.

- Tôi đã xem khảo sát ở trường, rất nhiều người không dám tham gia vì sợ độ cao, nhưng cậu làm việc trên tầng 101 thì chắc cũng bình thường... nhưng nếu cậu không thích thì tôi không ép đâu, đằng nào cậu cũng là tổng giám đốc, ai lại đi làm hội viên quên cho một đứa như tôi – nhỏ đành nói thật những gì nhỏ nghĩ.

- Như cô... vậy cô là người thế nào? Nếu cô nói được thì tôi sẽ làm hội viên cho cô – hấn rất muốn nhỏ trả lời.

- Tôi... - nhỏ chẳng biết nói sao.

- Không thì thôi vậy! – hấn quay mặt đôi chân bước đi.

- Là một người có ngoại hình rất chuẩn, tính cách tuy thất thường, nhưng lại rất có ý chí, chỉ cần cố gắng là mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, không tự tin khi giao tiếp với cậu... còn thiếu nhiều kinh nghiệm trong việc làm hội trường, nên tôi cần có cậu để giúp tôi hoàn thành tốt vai trò của mình – nhỏ suy nghĩ một lát rồi kể hết thứ về mình, nhưng những tật xấu như “ngủ chảy nước miếng, rồi ghét mấy người thô lỗ... thì nhỏ không có nói, cái đấy tế nhị quá nhỉ?”.

- Được... coi như tôi cũng biết chút ít, tôi sẽ làm hội viên của cô – hấn nghe nhỏ nói, thì có chút ý định muốn cười thành tiếng, mà kiềm nén chỉ cười nhếch miệng.

- Thật chứ... cảm ơn cậu nhiều lắm – nhỏ vui mừng, cúi đầu cảm ơn.

- Nhưng... - hấn dừng lại nhìn nhỏ, bước chân tới gần nhỏ hơn, rồi đứng trước mặt nhỏ.

Khoảng cách khi này thật là gần... hai người một cao một thấp, đang nhìn nhau “đắm đuối”, hấn hơi cúi đầu xuống, nhìn kỹ mặt nhỏ một lượt, nhỏ đỏ như trái gấc chín, rồi cánh môi mỏng của hấn nấp mấy vài câu.

- Tôi-chỉ-làm-hội-viên-của-riêng-cô-thôi – nhớ đấy – hấn nặn ra từng chữ một, rồi cười một cái quay đi, làm gió mát khi này mới bay tới, làm da đỏ ửng của nhỏ cũng giảm đi một chút.

Hấn nói như thế, chẳng khác nào, hấn chỉ muốn làm hội viên của riêng nhỏ, người khác thì không được, nhỏ có chút vui vui, nhưng mà không suy nghĩ cái khác, chỉ là công việc thôi.

- Cô không đi lên phòng hội học sinh sao? – hấn đi được vài bước thấy nhỏ còn đứng đực ra, hấn lại cười, nghĩ tới nhỏ khi nãy, tim hấn cũng đập rộn ràng.

- À... vâng... tôi tới ngay – nhỏ giật mình, rồi chạy theo sau hấn, hai người cùng đi lên phòng.

Đứng cùng trong thang máy lên tận tầng chín nhưng hai người không ai nói ai câu nào, tới khi thang máy kêu “tinh” một cái và cửa mở ra, nhỏ mới nghĩ ra điều cần nói, rồi kêu hấn đứng ngoài một lát, nhỏ mở cửa phòng trước rồi nhìn vào bên trong.

Tổng cộng là có tám con mắt đang nhìn nhỏ.

- Mọi người, thông báo... là tớ đã tìm được hội viên của mình rồi – nhỏ nhìn hai cặp với nhau.

- Tốt quá rồi... đưa cậu đấy vào đi... không phải ngại đâu – chị Tâm Như cười cười, thực ra thì bọn họ đã thấy nhỏ đứng dưới sân sau với ai đó rồi.

- Nhưng mà Lâm An à, tớ xin lỗi cậu nha - nhỏ cúi đầu xin lỗi, vì nhỏ biết hấn và Lâm An có chuyện, mà giờ làm việc thì gần nhau, nên sẽ rất khó cho cả hai.

- Cậu đừng lo, tớ hiểu mà... tớ cũng biết không thể tránh được trước chuyện gì, cậu cứ nói cậu ấy vào... tớ ổn – Lâm An nghe cách nói thì cũng hiểu vài

phần.

- Vậy... cảm ơn cậu nhiều – nhỏ cảm thấy vui về chút ít.

- Ừm –

Sau đó hấn đi vào, vẫn rất ung dung và tự tại, như chẳng có chuyện gì xảy ra, đứng ngoài hấn cũng nghe được những chuyện mà nhỏ nói, cười nhạt thôi.

Bây giờ thì ai cũng có cặp của mình, tất cả ngồi ở bộ bàn ghế được đặt ở giữa phòng, nhỏ ngồi với hấn ở chính giữa, Lâm An và Tâm Như ngồi bên tay trái của nhỏ, còn bên phải là Hoàng Nam và anh Việt Minh. Tất cả ngồi im mỗi người một cảm xúc, chỉ có anh chị là cùng chung một suy nghĩ thôi.

Lâm An suy nghĩ về hấn, ngồi ngay kế hấn, cảm giác của cô giống như lần đầu gặp mặt, Hoàng Nam ngồi kế nhỏ, cũng không nói chuyện gì nhiều, hấn vẫn ngồi xò hai tay túi quần.

- Chắc tớ không cần giới thiệu gì đâu nhì... chúng ta đều biết nhau rồi mà – nhỏ cười cho không khí bớt căng thẳng.

- Ừm – tất cả đồng thanh gật nhẹ đầu, hấn thì im ru.

Lại là không khí im lặng như hồi nãy, nhỏ cảm thấy lần đầu gặp mặt như vậy chắc là được rồi, có gì mai sẽ làm việc tiếp.

- Chúng ta... hôm nay tới đây thôi nhì... mai chúng ta sẽ tiếp tục được chứ - khó khăn lắm nhỏ mới nói được đấy.

- Ừm – lại là những cái gật đầu như hồi nãy, không ai nhìn ai, ai cũng cúi mặt gật gù.

- Vậy anh chị về lớp trước, hẹn gặp bọn em vào trưa mai nha – anh Việt Minh và chị Tâm Như xin phép rồi chạy vụt đi luôn.

- Vậy chúng ta cũng về lớp – Hoàng Nam đứng dậy đi khỏi đó.

- Tớ cũng về lớp, Hoàng Nam đợi mình – Lâm An cũng đi theo cậu.

- Thành Khang... chúng ta về lớp thôi – nhỏ quay sang hấn, nãy giờ không chút gì gọi là phản ứng lại, ngồi im và nghe rồi cũng đứng dậy mà rời khỏi đó.

Nhỏ cảm thấy thật buồn, sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy, làm thế cũng chẳng tốt đẹp cho ai... nhỏ thoáng nhìn dáng người trước mặt bước đi, bóng dáng ấy thật lẻ loi... nhỏ có chút chạnh lòng, nhỏ vẫn ngồi im và dường như không có ý muốn đứng dậy và về lớp, việc hấn làm hội viên, nhỏ quên bồng mất là còn có Lâm An và hấn mới chia tay không lâu, nhỏ làm thế chẳng khác gì đang xát muối vào tim cô, nhỏ buồn lắm, mình giống như người mà mọi người đều ghét bỏ.

Đợi mọi người ra về hết, nước mắt nhỏ không tự chủ mà rớt xuống, nhỏ khóc đầy ư, trong tiếng sụt sùi ấy, hấn đã nghe thấy, đứng ngoài cửa, tim hấn cảm giác đau, cũng không muốn mọi chuyện khó xử như thế, thầm nghĩ “từ bao giờ mình hay quan tâm mấy chuyện vặt vãnh”.

Nhỏ không về lớp mà đi thẳng lên sân thượng, nhỏ sợ độ cao, nhưng lúc này không nghĩ được nhiều như thế, nhỏ chỉ muốn tìm một nơi nào đó khóc thật to thôi, về lớp sợ gặp mọi người, nhỏ lại không đủ can đảm nói chuyện một cách bình thường.

- Thì ra là cô ở đây – hấn theo nhỏ lên tới đây, ngồi phía trong cầu thang nghe nhỏ khóc cũng gần nửa tiết học, hấn mới đứng dậy bước ra, cũng không biết nên hành động thế nào, chỉ biết con tim hấn mách bảo thế thôi.

- T-Thành Khang... cậu... tôi... – nhỏ ngược mặt lên nhìn hấn, trước mặt mình.

Bất chợt bước chân hấn đi nhanh tới nhỏ hơn... ngồi trước mặt, nhìn nhỏ một lát, bàn tay hấn đưa dần lên mặt... rồi lau đi giọt nước mắt trên má nhỏ, cất giọng nhẹ nhàng nhất.

- Vì tôi mà cô khóc sao?

- K-Không phải... - nhỏ bao che đi, nhưng sự thật thì nhỏ thấy mình là người có lỗi nhất trong chuyện này, chưa kịp giải thích cho hấn hiểu thì... hấn đã vòng tay ra sau ôm nhỏ vào lòng mình mà thở thẽ vào tai nhỏ.

- Đừng khóc, tôi sẽ luôn ở bên cô – từng câu từng chữ như mật ngọt chết ruồi, hấn là mật còn nhỏ chính là mấy con ruồi “nhặng” bám lấy hấn không muốn rời.

Nhỏ nghe xong hơi nhột nhột, sắc mặt biến đổi đỏ dần lên, ngừng khóc mờ to mắt ngạc nhiên, mùi nước hoa nam tính của hấn phả lên mũi nhỏ, nhưng lần này nhỏ không thấy “sặc” mà là rất thơm, rất thu hút. Nhỏ cũng vô thức mà ôm đáp trả lại, hấn mỉm cười.

- C-Cảm ơn – nhỏ nhắm mắt cho giọt nước mắt cuối cùng chảy xuống.

Rất lâu sau thì nhỏ thấy “hoi ló” nên buông hấn ra, cố gắng cười “híp mắt” để hấn biết nhỏ rất ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bói tình yêu

Chiều đó bên mua hàng qua mạng có mạng cây son bằng thạch tới cho nhỏ, nhỏ cũng chẳng còn tâm trí mà vui vẻ hay xem nó như thế nào, cứ cất tạm vào đâu đó cái đã.

Tối nhỏ chẳng thể nào ngủ được, nghĩ tới chuyện của hấn, làm nhỏ lại thoáng buồn, nhỏ có chạy qua phòng anh Việt Minh nói mọi chuyện để xem suy nghĩ của mọi người thế nào, nhưng anh lại tỏ ra rất vui và hào hứng.

- Thực ra thì hai em kết hợp lại chắc chắn sẽ làm nên việc – vừa nấu ăn anh vừa cười.

Nhỏ nhắn tin hỏi chị Tâm Như.

- Em nên biết chuyện này sớm hơn, nhưng mà chị nghĩ lại rồi, Lâm An cũng rất cố gắng chuyện phải gặp cậu ta mỗi ngày, nhưng như thế cũng sẽ làm Lâm An quên được hấn ta nhanh hơn.

Rồi rón rén mãi nhỏ mới dám nhắn tin cho Hoàng Nam và Lâm An.

- Chuyện đó, nếu cậu thử đặt mình vào Lâm An xem thế nào, nhưng mà tớ cũng hy vọng là hai người họ không sao? Với thời gian gần đây tớ cũng thấy Lâm An ổn hơn trước rất nhiều rồi, sẽ không sao đâu – Hoàng Nam nhắn một tràng dài... cậu cũng không ngại mà kể chuyện của cậu có quen biết Lâm An cho nhỏ nghe, nên nhỏ cũng được an ủi một phần.

Nhỏ nhắn tin xin lỗi Lâm An, ngồi trong phòng của mình, Lâm An cũng mỉm cười vì nhỏ, xin lỗi cả ngày giờ tối còn chẳng tha cho cô nữa, nhưng cô lại cảm thấy vui vui, làm việc chung cũng khiến cô không cảm thấy ghét hấn nữa, cũng không khó xử hoặc là không dám gặp hấn trong công việc nữa.

Tin nhắn của kẻ xa lạ tới, nhỏ cũng không ngại mà kể mọi chuyện cho cậu ta nghe, cậu ta chỉ mỉm cười có vẻ hạnh phúc lắm ấy.

Hấn nhắm mắt ngủ, hiện lên khuôn mặt lúc sáng của nhỏ, đôi môi cong lên cười, rồi ngủ ngon lành.

Một ngày mới lại tới, tâm trạng nhỏ được ổn định hơn hôm qua rồi... gặp ai nhỏ cũng không ngại gì nữa, lại ngồi vị trí giống như hôm qua, nhưng hôm nay nhỏ đã khác, không nên mềm yếu làm gì?

Được rồi... có mặt đông đủ bây giờ chúng ta cũng không có nhiều thời gian nữa, tớ nghĩ đây là việc chung của trường mình, không còn là việc cá nhân, nên tớ thất lễ mọi người hãy dẹp chuyện riêng tư lại, bắt đầu vào chủ đề chính nhé, chỉ còn hai tháng nữa tới lễ kỷ niệm trường, tớ muốn nghe ý kiến của tất cả - nhỏ đứng dậy nói đồng dục.

Chị thấy chúng ta nên tổ chức một cuộc thi nào đấy, theo như chị được biết thì năm ngoái nhằm năm đi cắm trại, trường mình cũng tổ chức một cuộc thi hái dừa, rất nhiều lớp đã đăng ký tham gia, cũng rất thú vị - Chị Tâm Như mở màn cho buổi diễn thuyết của nhỏ.

- Anh ủng hộ Tâm Như, nhưng năm nay chúng ta không nên làm lại, sẽ rất chán – anh Việt Minh xoa xoa cằm.

- Theo tôi nghĩ thì chúng ta nên tổ chức một lễ hội trái cây và lễ hội ẩm thực – Hoàng Nam cũng thấy có hứng thú, còn hơn là việc cứ ngồi im ru mà nghĩ chuyện vớ vẩn.

- Nhưng lễ hội ẩm thực và trái cây thì cũng không mới mẻ gì, chúng ta phải biến nó thành một cái gì đó đặc biệt hơn, Song Đào mấy việc này cậu giỏi nhất mà – Lâm An cũng hưởng ứng theo phong trào, cô cũng rất hứng thú rồi, nếu không thì ngồi buồn cũng chẳng làm được việc gì, mà nhỏ nói cũng đúng, chuyện quan trọng bây giờ đâu phải ngồi suy nghĩ vớ vẩn.

- Tớ cũng chẳng có nhiều ý tưởng sáng tạo lắm đâu, nhưng mà tớ có điều này muốn nói, đó chính là... xem bói – nhỏ cười thấy ý kiến cũng sôi nổi nên vui vẻ nghĩ ra suy nghĩ của mình.

- Xem bói – đồng thanh.

- Ừm, ừm... tớ mới phát hiện ra trong phòng này có ba quyển sách xem bói rất hữu ích nhé – theo hướng tay nhỏ chỉ thì đó chính là cái tủ sách trong phòng.

- Có đủ ba quyển, nhưng mỗi quyển là một cách bói riêng, Lâm An và chị Tâm Như là quyển bói về tình duyên, Hoàng Nam và anh Việt Minh là quyển bói về đạo đức sự nghiệp, còn tớ và Thành Khang là bói về học vấn, mọi người đọc và xem kỹ những gì ghi trong đó, nhiệm vụ hôm nay chỉ thế thôi, trong vòng một tuần chúng ta phải thuộc, thấm và hiểu tất cả chúng nhé... rồi chúng ta sẽ có một buổi vào đầu tuần tới, là buổi test thử, không thuộc là tớ sẽ có hình phạt đấy – nhỏ hăng hái, nhìn hai cặp kia căng mắt nhìn vào cái quyển thần bí ấy, quyển đó chắc cũng 50 trang thôi...

Ngó qua thấy hấn cũng rất chú ý tới quyển bói trước mặt, nhỏ cũng vui rồi ngồi cùng xem với hấn.

- Vậy còn những ý tưởng kia thì sao – chị Tâm Như hỏi.

- Chúng ta sẽ bàn tiếp vào ngày mai đi chị, hôm nay và trong tuần này cần xem cái này đã – Lâm An cũng rất hứng thú với kiểu xem bói.

- Được – đồng thanh.

Thế là việc đã được giải quyết, nhỏ cũng không còn lo lắng gì nhiều nữa, nghe họ có nhắc tới lễ hội trái cây và ẩm thực, nhỏ cũng suy nghĩ trong đầu ra một ý tưởng mới, sẽ nói với họ sau vậy, giờ nên để họ tập trung vào cái này thì hơn.

Nhỏ ngồi đọc và lâu lâu liếc thấy họ cũng dờ dáy ra xem, trong này bói theo rất nhiều cách, bói theo tên, theo tuổi, ngày tháng năm sinh hoặc là bói theo chỉ tay, nốt ruồi, v... v...

Chuông reo bọn họ xuống lớp học, trước khi về lớp nhỏ cũng nhắc nhở thêm.

Nếu rảnh lần tới chúng ta sẽ họp vào giờ trưa nha, khi hết tiết học ấy, chúng ta cần phải xem qua lịch sử của trường, tới lễ kỷ niệm không thể nói suông mà không có dẫn chứng cụ thể, tới lúc đó không chỉ mình tớ lên đọc đâu, mà tớ sẽ phân việc rõ ràng cho từng người một đấy.

Oker.

Cuối cùng thì cũng được ra về, tuần này nhỏ cũng không có nhiều bài để học lắm, thường rảnh là lên phòng của hội học sinh để làm việc, mỗi cặp có một khóa riêng để tiện cho việc ra vào phòng đó...

.....

Một tuần sau.

Hôm nay tại phòng hội học sinh, đã có đầy đủ sáu người, sau giờ ra về họ lên phòng và đang ngồi... nhìn nhau... vì công việc của họ là “xem bói”, nhỏ là người mở màn.

- Vậy bây giờ, tớ và Thành Khang sẽ là thầy bói trước nhé, các cậu nhìn theo rồi làm tương tự. Đầu tiên là Lâm An, cậu qua ngồi đây – nhỏ chỉ hướng bàn đối diện chỗ nhỏ và hẳn ngồi.

- Tớ sẽ bói về học tập cho cậu theo bài “Tarot”.

- Ừm, ừm – Lâm An chăm chú, ngoài ra còn có bốn người kia cũng tập trung theo dõi.

- Cậu hãy nhắm mắt lại, để tâm hồn tĩnh lặng trong ba mươi giây, nghĩ xem mình có thể đi tới tận cùng của con đường học vấn, sau đó chọn lấy một trong số những quân bài được úp dưới đây – nhỏ nói và Lâm An làm theo, cô nhắm mắt suy nghĩ, và cô chọn một lá bài dưới đó.

- Được cậu có thể mở mắt ra – nhỏ lật quân bài lên, và nhìn vào quân bài đó và nói, cô về nhỏ đã thuộc lâu lâu rồi nhỉ?

- Quân bài của cậu là: Judgement

- Con đường học vấn của bạn ở mức bình thường

Bình thường có nghĩa bạn sẽ kết thúc bậc Đại học. Tính cách cầu toàn, yêu thích sự bình yên và giản dị nên bạn hoàn toàn hài lòng với cuộc sống có công việc ổn định. Thậm chí, nhiều người thúc giục bạn học cao hơn nữa vì bạn rất có tố chất theo ngành nghiên cứu. Tuy nhiên, bạn thấy học như vậy là đủ để kiếm việc làm, tạo dựng cuộc sống hạnh phúc, nên sẽ dừng chuyện học hành ở đó.

- Cậu thấy thế nào – nhỏ hỏi sau khi hoàn thành.

- Cũng đúng đấy, tớ đang định học xong Đại học là nghỉ phụ giúp bố xây dựng tập đoàn – Lâm An thấy nhỏ nói hay quá, mà đó cũng là suy nghĩ của cô.

- Được rồi, vậy là quá tốt rồi... he he... tớ cũng không tệ đấy chứ - nhỏ cười cười...

- Like – tất cả giờ tay like trước mặt nhỏ.

- Giờ qua các cậu đấy – nhỏ cười.

- Vậy chị bói cho em về Tình duyên nhé, nhưng bói một người không được đâu, bói này là theo cặp ấy, Thành Khang làm chung luôn nhé – chị Tâm Như cười vui vẻ, rồi sẵn sàng ngồi vào bàn để thực hiện điều đó.

- Có được không đó – nhỏ gật gù.

- Thử xem sao – hẳn không ý kiến gì, ngồi xuống luôn.

Chị giải thích sơ qua một chút, có nhiều kiểu bói, nhưng chị thấy tên hai em rất đặc biệt nên chị bói theo tên, mỗi chữ cái trong tên của hai em sẽ mang một con số khác nhau, sau khi chị cộng dồn hết lại sẽ được một con số, và con số đó chính là một chìa khóa, để mở ra những nỗi lòng của mình với đối

phương, đặc biệt nếu hai con số này không cách nhau quá “năm” số thì hai em sẽ hợp nhau, hai em hiểu chứ, có những con số sẽ mang những nỗi niềm rất ít, nhưng cũng có những con số mang rất nhiều nỗi niềm với người mình yêu, chị sẽ đọc con số của Thành Khang, và Lâm An sẽ đọc con số của em

Họ và tên: Đoàn Song Đào và Tư Mã Thành Khang.

Sau ba phút cộng dồn thì họ đã ra được con số may mắn riêng, nhỏ là số bảy và hần là số chín, hai em chỉ cách hai con số thôi, nên sẽ rất hợp nhau, ở bước đầu tiên, bước thứ hai là nói về tâm tư của đôi phương.

- Đoàn Song Đào – Lâm An giả ho khan... rồi đọc.

- Số của em là số 7, suy nghĩ của em về người ấy khá nhiều, em nghe thật kỹ vào này.

“Có một người. Nhiều khi thấy đáng ghét kinh khủng. Nhưng xa nhau một tí là bản thân lại cảm thấy khủng khiếp điên điên. Có một người. Luôn chọc làm mình tức nhiều khi đến phát dở... rất giận nhưng lại rất mau lành... Có một người. Lúc nào cũng muốn đánh cho một trận cho bồ tức... nhưng lại không lỡ ra tay... Có một người vừa GHÉT lại vừa YÊU.

Anh này. Liệu anh có sẵn sàng mở lòng yêu một ai đó mà biết không có kết quả gì không?

“Không. Anh không làm việc gì khi anh không có kế hoạch.”

“Nhưng đó là tình cảm. Sao có thể lên kế hoạch được chứ?”

“Tình cảm thì cũng điều khiển được.”

“Ồ. Bỏ đi, em đã bảo là em ngu ngốc mà...”

Hạnh phúc của tở: Đơn giản là đc yêu cậu bằng cả trái tim. Được nghe giọng của cậu, nhìn thấy cậu cười. Dù mình hay giận dỗi, nhưng tở cảm thấy rất hạnh phúc. Vì tở đã chọn cậu thì sẽ chẳng bao giờ hối hận cả.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

- Đó là những suy nghĩ của cậu về Thành Khang – Lâm An đọc một lèo, mọi người chỉ biết há hốc miệng... nhỏ thích hần ta sao, nhưng sau khi nghe chị Tâm Như nói về hần, còn kinh khủng hơn nhỏ.

- Tư Mã Thành Khang, số của em là số 9, dạo gần đây ngày nào em cũng nghĩ tới người con gái trong lòng, cậu nghe cho kỹ vào.

Nếu phải dùng một con số để diễn tả mức độ anh nhớ em, chắc anh sẽ phải chế ra một hệ thống số mới để giải thích cho em hiểu. Em quá đặc biệt để anh có thể quên em. Anh không nói dối khi anh nói anh nhớ em. Nếu em không tin anh, anh sẽ chứng minh cho em thấy. Không ai là đúng tới khi có người sai; không ai là yêu đuối tới khi có người mạnh mẽ; không ai là cô đơn tới khi có người đi mất.

Khoảng cách địa lý tách biệt đôi ta nhưng tình yêu sẽ đưa chúng ta lại gần nhau hơn.

Hạnh phúc là khi...Tở cho cậu 1 niềm vui...và nhận lại được 1 nụ cười. Tở cho cậu 1 lời khuyên...và nhận lại niềm an ủi. Tở nắm tay cậu thật chắc...và cậu không từ chối bàn tay tở. Tở tặng cậu 1 bản nhạc...cậu nghe mãi và nói “hay lắm”. Tở nói 1 lời xin lỗi...và được cậu chấp nhận. Tở biết sai...và được cậu cho 1 cơ hội. Tở mang cho cậu 1 cốc nước...và được cậu mỉm cười cảm ơn.

- Đó là tất cả những suy nghĩ của em về Song Đào – chị Tâm Như rất khoái kiểu bói như thế này, chị cũng thử mình với anh Việt Minh, kết quả cũng mỹ mãn lắm.

Còn Lâm An với hần thì hoàn toàn không hợp ngay từ những bước đầu tiên rồi, cô có chút buồn, tới bây giờ mặc dù ngày nào cũng gặp trực tiếp hần, đôi lúc còn nói hay hỏi vài câu, Lâm An vẫn còn thích hần nhiều.

- Chuyện này... - nhỏ chẳng biết nói sao nữa, không biết họ có nói dối mình không nhì.

... - hần im lặng không nói gì, những gì mà họ nói, hần cũng cảm thấy đúng một phần, bởi còn không chắc chắn lắm.

- Thôi được rồi... chúng ta dừng ở đây đi, mai bói về sự nghiệp với đạo đức nhé – nhỏ ngo ý ra về.

- Cũng được...

Nhỏ đi ngược ra sân sau trường một lát, nghe những từ đó biết chỉ là bói thôi, nhưng lại làm nhỏ suy nghĩ, đôi chân vô thức bước đi, cho tới khi nhỏ xém nữa là trượt chân xuống một hồ nước, thì mới dừng lại thờ phào nhẹ nhõm rồi nhìn trước mặt.

“Cái hồ gì thế, nước bẩn quá!” nhỏ thấy trước mặt mình có một cái hồ hình chữ nhật, cũng rộng rãi nhưng màu nước đen thui, nhỏ thoáng sợ hãi, nhìn lại mọi thứ xung quanh, chỉ là cây cối và không có gì khác, lùi lại phía sau để đi ra, nhưng một cái cây ngay đằng sau nhỏ, quay lại nhỏ bị đập mặt vào cái cây đó, ngã người ngồi bịch xuống đất, kêu đau.

“Ai đặt cây này ở đây vậy, nãy mình có chạm vào cái gì đâu”, cái mũi của nhỏ rớm máu và bật xước, vì nhỏ bật người rất mạnh về sau, cảm giác rất mũi, nhỏ nhìn lên thì không thấy lối ra đâu hết, xung quanh cây mọc um tùm, dường như nhỏ đã bị lạc rồi, cố gắng dòm tứ phía xem có lối ra nào không, nhưng thật đáng tiếc, nhỏ thầm nghĩ “trường này cũng có một khu rừng rộng vậy sao?”, nhỏ lấy cái gương trong ba lô ra nhìn cái mũi, lấy ít bông và miếng dán cá nhân, xử lý xong, giờ nhỏ chẳng thể nhìn xuống dưới được, he... he...

Mở điện thoại tìm đường, nhỏ đi theo vết đỏ trên màn hình, đi một hồi nhỏ khựng lại nhìn một lần nữa, những thứ xung quanh... chỉ là một khu rừng rậm và không có ánh sáng nào, nhỏ sợ hơn, cố gắng lần theo chấm đỏ trên điện thoại và đi, nhưng nhỏ sợ hãi mà chạy nhanh hơn, chạy một đoạn nhỏ khựng chân lại, cảm giác mình vừa giẫm phải cái gì đó nhũn nhũn, đôi chân nhỏ run run... cúi xuống nhìn...

Aaaaaaaa... đó là một con rắn, to bằng bắp tay nhỏ, đuôi nó đang quấn lên chân mình, nhỏ hét ầm lên và cố gắng vẩy thật mạnh chân cho con rắn rời ra, nhỏ khóc nước mắt nước mũi tèm lem, nhỏ hét ầm lên lần nữa “cứu tôi, có ai không, cứu tôi với...”.

Người nhỏ lạnh dần, mặt xanh lè xanh lét, môi tím ngắt sợ hãi, nhưng ngay giây phút ấy, một cành cây nhọn, phi thẳng đến bụng con rắn, nhỏ nhìn theo hướng đó, chưa kịp nhìn ngó hay biết mặt thì người đó đã vội ôm nhỏ vào lòng, đôi mắt đầy hân thù của người con trai nhìn qua, chỉ cần ánh mắt đó, con rắn từ thả lỏng chân nhỏ và bỏ đi.

Nhỏ thấy bàn tay người này thật ấm áp, mùi nước hoa cũng thật thơm, đang ôm nhỏ vào lòng, con sợ hãi của nhỏ cũng theo đó mà đỡ hơn, cũng cảm giác không có vật cản gì ở chân nữa, nhỏ nín khóc.

- Không sao chứ? - người vừa cất giọng lạnh lên, nhỏ giật bản mình... giọng này rất quen.

- T-Thành Kh... - nhỏ mấp máy môi, thoáng giật mình, là cậu ta đúng không? Nhưng chưa nói được hết câu.

- Ngủ đi, mọi chuyện ổn rồi! - giọng lạnh ngắt một lần nữa cất lên, nhưng lần này nhỏ không xác định được.

Nhỏ định buông ra để xem mặt, nhưng lại bị bàn tay săn chắc ôm đầu nhỏ giữ vào ngực mình chặt hơn, nhỏ không cách nào làm được, thôi đành “ngồi im” vậy, cảm giác ấm áp và tự dung con buồn ngủ từ đầu đến, nhỏ dần chìm vào giấc ngủ, nhỏ nghĩ chỉ cần ở bên người này thì nhỏ sẽ được an toàn.

Và thế là nhỏ đã bị “chuốc thuốc mê”, hân bé nhỏ về phòng trọ để nhỏ nằm ngủ, coi như là một giấc mơ nào đấy, cũng may nhỏ không bị thương tích gì ở chân, thấy cái mũi nhỏ “hoi ngó”, hân tháo ra và làm sạch lại cho nhỏ, hoàn thành xong hân mới cảm thấy yên tâm hơn.

Chỉ là hân quay lại phòng HT có chút chuyện, trên đường đi ra, hân nghe có tiếng kêu cứu rất lớn, phát ra từ khu rừng đằng sau trường, hân tức tốc chạy thật nhanh ra đó, dường như hân biết “rất rõ” khu rừng này và cả ngôi trường này nữa.

.....

Ngày hôm sau, tỉnh dậy nhỏ cảm giác như đầu kinh khủng, như nhớ ra chuyện, nhỏ nhìn một lượt xung quanh, thờ phào nhẹ nhõm khi mình đang nằm “trong phòng mình”, không còn gì đáng lo nữa, nhỏ đi vsen, nhỏ nhìn thấy cái mũi mình đã đỡ hơn rồi, nhưng nhỏ vẫn nhớ tới người đó, người đã ôm nhỏ lúc đó, nhưng nhỏ chẳng hiểu gì cả, sao hôm qua còn ở trường giờ lại nằm đây, mà thôi nghĩ làm gì cho mệt, nhưng nhỏ lại nghĩ tới cái khu rừng đó, chắc chẳng bao giờ nhỏ dám tới đó nữa, nghĩ xong nhỏ rừng mình một cái, tiếp tục công việc.

Hoàn thành xong, nhỏ cấp cạp ra cửa thấy anh Việt Minh và chị Tâm Như đi học, bây giờ anh Minh không còn đi xe buýt tới trường nữa, mà anh đã chở chị Tâm Như đi rồi, nên chỉ còn mình nhỏ lùi thui đi đón xe thôi, tươi cười với hai anh chị rồi nhỏ ra đón xe đi học.

Vào chỗ ngồi, nhỏ thấy hân khoanh tay vắt chéo chân như ngày thường, Hoàng Nam và Lâm An hôm nay hai cô cậu ni vắng học, vậy là chỉ còn nhỏ và hân ngồi bàn trên và bàn dưới thôi, nhỏ rất muốn hỏi chuyện hôm qua, chuyện về người đã cứu nhỏ, nhỏ chỉ nhớ được tới đó, còn vì sao nhỏ nằm ở phòng thì không nhớ gì nữa.

Ra chơi, nhỏ cũng không biết có phải không, nhỏ quay người lại hỏi.

- Thành Khang... hôm qua cậu có ở trường không?

... - hân từ sáng giờ cũng hiểu chuyện nhỏ nói, thế nhưng hân không muốn nói làm gì, bởi vì chẳng có gì để nói cả (sói: tóm lại là có nói hay không đây!)
Hân: hỏi cô đấy *mất hăm hăm*)

- À ý tôi là sau giờ chúng ta họp trên phòng hội học sinh đây, sau đó cậu về luôn hay có quay lại không? - nhỏ thấy câu hỏi trước cô về chung chung quá, nên hân không trả lời, nhàu mày nhìn nhỏ.

- Tôi về luôn, mà có chuyện gì sao? - hân giả lơ

- Không... cũng không có gì cả, chỉ là tôi muốn xác minh một số chuyện thôi - nhỏ cười cười cho hân không hiểu nhầm, chỉ sợ con người như hân, hỏi

chuyện là hỏi cho tới cùng, nhỏ quay người lên nghe nhạc, chỉ có nhạc mới làm nhỏ thấy thoải mái.

Hắn nhìn thấy mũi nhỏ đã không sao rồi, cũng mừng.

Giờ ra về, hôm nay chỉ có bốn người trong phòng họp hội học sinh thôi, nhưng mà nhỏ không tập trung lắm, vậy là tan họp sớm.

Hắn xem biểu hiện của nhỏ cũng hiểu chuyện xảy ra, nhưng hắn cũng xem như không có gì xảy ra (vô tâm thể).

Vẫn như mọi ngày nhỏ tới chỗ làm, dường như một ngày hôm nay nhỏ không thể tập trung được việc gì cả, chỉ nghĩ về chuyện hôm qua thôi, ủ rũ nằm bệt xuống nệm, một tin nhắn trên zalo gửi cho nhỏ, là của kẻ xa lạ.

[Chào heo, hôm nay thế nào?] – từ khi nhắn tin với nhỏ, người xa lạ đã cười nhiều hơn, vui vẻ nhiều hơn nữa, cũng rất thích thú khi nhắn tin với nhỏ.

Cũng bình thường thôi, cơm nước gì chưa? – nhỏ cũng chẳng dám nói chuyện kia, chỉ là người lạ thôi mà.

[Ừ, đang giải quyết một số việc, lát nữa mới ăn cơm]

Ừm... thôi nha, tôi ngủ đây – nhỏ tắt mạng, tắt máy luôn nằm suy nghĩ chuyện hôm qua giờ, nhỏ ngủ luôn khi nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Một làn gió mát lạnh thổi qua người nhỏ, lồm cồm mở mắt, nhỏ thất kinh khi mình “ở trong khu rừng đó”, sợ hãi nhỏ nhìn xuống chân mình “may quá không có gì”, nhỏ tiếp tục đi ra khỏi nơi đó, nhìn theo hướng có ánh sáng mà lao tới, nhưng nhỏ thấy đôi chân mình không thể chạy được, dường như nó rất nặng, không thể cử động được, nhìn lại phía sau mình, một vật gì đó đang di chuyển rất nhanh tới nhỏ, làm nhỏ sợ hơn, dần rồi cũng hiện ra...

Đó là một con “sói hoang” đang lao như bay tới nhỏ, nhỏ ú ớ cố gắng chạy thật nhanh, nhưng đôi chân không nhấc lên được, giống như đang bị kẹt ở đâu đó, nhỏ lại một lần nữa hét toáng lên “cứu tôi với, cứu tôi... có ai không?” tiếng của nhỏ chỉ bay theo gió, khu rừng vang lại tiếng của nhỏ, không ai đáp trả, con sói dần chạy nhanh tới nhỏ và tới sát hơn, cảm giác nó chỉ cần một cú nhảy là có thể ăn thịt được nhỏ, nhỏ ôm đầu chịu trận thét lớn “THÀNH KHANG CỨU TÔI”, nhỏ cũng không hiểu lý do vì sao lại gọi tên hắn khi đó, có lẽ vì cái giọng nói giống hắn, đã cứu nhỏ lần trước.

Ngay khoảnh khắc đấy, một con người được ví như “thần bóng tối” xuất hiện.

Nhỏ ngồi ôm đầu một lúc sau, nghĩ mình đã bị sói ăn thịt rồi... thế nhưng lại không có gì nữa, nhỏ dần mở mắt ra và xuất hiện ngay trước mặt mình... chính là thần bóng tối.

Bộ đồ màu đen tuyền, nhỏ nhìn dần lên trên khuôn mặt, nhưng khuôn mặt ấy dường như bị ánh sáng che lại, nhỏ không thể nào thấy rõ, bàn tay người ấy giờ ra trước mặt nhỏ, môi mỉm cười nhưng không rõ lắm, nhỏ đặt tay mình lên tay người đó, bất chợt tiếng vọng của khu rừng làm nhỏ hoảng loạn, mở to mắt nhìn xung quanh, không chỉ có một con sói... mà chính xác là cả một bầy sói mắt đỏ lè đang găm giữ rồi tiến gần đến nhỏ và người đó.

Nhỏ sợ hãi mà bật khóc, nhưng giọng nói của người đó “Đừng khóc, tôi sẽ không để ai làm hại em đâu” giống như trong mấy truyện ấy, cảm giác ấm áp lắm, giây phút này, câu nói này thật đúng lúc, nhỏ gạt nhẹ đầu không khóc nữa, một lần nữa mùi thơm ấy lại xộc vào mũi nhỏ.

Nhưng giây phút này chắc không còn thời gian mà nghĩ nhiều như thế, bởi những con sói đã tiến lại gần hai người hơn, người đó lại lên tiếng “Em nhắm mắt lại đi”, cảm giác thật ấm áp và an toàn, nhỏ im lặng mà nghe theo, những chuyện sau đó thì nhỏ không hề biết.

Người con trai đang ôm một người con gái giữa núi rừng đầy sói, những con sói chạy thực mạng tới hai người, hắn nhe hàm răng để lộ hai chiếc răng sói dài, một làn gió rất lớn bao quanh hắn, một chiếc đuôi được thoát ra, hai cái tai trên đầu hắn vênh lên, bàn tay hắn, móng vuốt bắt đầu dài và nhọn hơn, một tay ôm nhỏ và một tay dùng sức chống lại mấy con sói, bầy sói thì nhau nhảy thật mạnh về đối phương, nhưng chưa kịp động vào thì đã bị văng ra xa, toàn bộ đàn sói bị một luồng sức mạnh rất lớn thoát ra từ người hắn, những con sói bị văng ra xa, máu cũng bắn tung tóe, một vết sáng dần chìm vào bóng tối, cơ thể này của hắn đã trở lại như bình thường.

- Tất cả đã ổn rồi! Mở mắt ra đi - bàn tay vẫn ôm nhỏ không muốn buông, tay kia vuốt tóc nhỏ và ngửi mùi hương trên tóc.

- Nhỏ từ từ mở mắt... nhưng mọi thứ trở về như ban đầu “thì ra là mơ à, mà sao nhức đầu thế nhỉ”, đập đập vài cái vào đầu, liếc nhìn cái đồng hồ mới hơn ba giờ sáng, đắp mền cố gắng ngủ tiếp.

Đi học mà nhỏ cứ ngáp ngáp dài, khi sáng chẳng ngủ tiếp được nữa, cho dù nghe tai phone thì nhỏ cũng không thể tập trung ngủ, cái giấc mơ ấy tại sao lại là khu rừng đó, giống y như thật vậy, người đó là ai, hai người nhưng cùng một mùi thơm giống nhau, thật khiến nhỏ đau đầu.

- Song Đào... Song Đào... SONG ĐÀO – Lâm An phải gọi to tới lần thứ ba thì nhỏ mới nghe thấy, giật bản mình nhìn cô đang “gằm gừ”.

- À... tớ xin lỗi, có chuyện gì à! – nhỏ biết lỗi nên gãi gãi đầu cười cười.
- Lát ra chơi chúng ta sẽ tới phòng HT, thầy có việc nói với chúng ta – Lâm An cũng không gừ nữa, trở lại ban đầu.
- Oh –
- Mà sáng cậu có chuyện gì vậy, tớ gọi mãi mà chẳng được.
- Tại hôm qua mê anime nên tớ ngủ hơi muộn – nói nhưng nhỏ vẫn còn ngáp ngáp dài.
- Thôi được rồi, lần sau xem ngày thôi... tớ lo mà ngủ chứ - Lâm An quan tâm.
- Ấu kê cậu – nhỏ híp mắt cười.

Nhỏ cũng chẳng dám nói mấy chuyện tầm phào ấy làm gì, dù sao chỉ là mơ, nói ra chẳng khác nào tự cười vào mặt mình...

Hoàng Nam và hấn đã ngồi trong lớp từ lúc nào, hai cô bước vào ánh mắt mỗi người nhìn một người. Hấn nhìn nhỏ còn Hoàng Nam nhìn Lâm An.

Ra chơi thì tụi nhỏ đã có mặt đông đủ tại phòng HT, và nghe thầy nói những chuyện sắp tới, tụi nhỏ ngồi ở bàn họp của các giảng viên, nhìn thầy chăm chú.

- Thầy không biết các em đã biết chưa... nhưng sau trường chúng ta có một cái bể bơi – thầy từ tốn nói.
- Thật sao thầy, ngạc nhiên đấy – ai cũng háo hức, xì xầm, xì xầm với nhau.
- Ừm, nhưng do vài năm trở lại đây khu rừng mọc um tùm nên cũng khó thấy, từ đó thì cũng không sử dụng nên nó khá bẩn, nhưng không sao thầy đã cho người đang dọn dẹp nơi đó rồi, trong hôm nay là xong đấy.
- Học ở đây hơn một năm trời. Em không ngờ trường mình còn có những nơi như vậy đấy – anh Việt Minh và chị Tâm Như đồng quan điểm.
- Nơi đó bị bỏ không lâu nên không ai tới, bây giờ cây cối cũng xum xuê, để tìm ra được con đường đi tới cũng là cả một vấn đề đấy... khi sáng thầy dựa vào trực giác để đi tới nơi đó, thầy có vẽ lại cái bản đồ, lát ra về các em có thể tới đó, hoặc khi nào đó cũng được, thầy muốn các em tham gia một trò chơi ở đó – thầy nghiêm túc.
- Trò chơi – ai cũng mở to mắt, háo hức

Nhưng riêng nhỏ thì đang nghĩ chuyện gì đó, theo như những phân tích của thầy, thì nơi đó có thể chính là cái hồ hình chữ nhật mà nguồn nước bị đen xám, mấy ngày trước nhỏ đã lạc tới, và cả khu rừng đó nữa, nhỏ có chút sợ khu rừng rậm đó, cũng không nhớ là mình lạc tới đó, càng không nhớ đường ra...

Kỷ niệm ngày thành lập trường, sẽ có thanh tra về tham gia, nên thầy muốn có thật nhiều những trò chơi sôi nổi, cái hồ đó chúng ta có thể làm bể bơi, các em đều biết bơi mà phải không, nhưng thật tiếc là các em nằm trong hội học sinh nên sẽ không được tham gia, cá em đảm nhiệm vai trò quan trọng đó chính là chỉ huy và làm giám khảo thôi, còn khu rừng thì sẽ làm một nơi thám hiểm nào đó thì tùy các em chế biến.

- Theo như những năm trước, có rất nhiều năm chúng ta đều đi trượt tuyết hoặc leo núi, nhưng chưa năm nào sử dụng ngôi trường mình triệt để cả, năm nay thầy muốn chúng ta sẽ thực hiện toàn bộ ở trường, sẽ rất thú vị đấy... - thầy cười cười.
  - Mà thầy, vậy cái chuyện trò chơi của thầy thì sao – Hoàng Nam lên tiếng.
  - À... bản đồ của khu rừng... thầy đã để nó ở một nơi nào đó trong khu rừng, nhưng thầy không nhớ rõ, thầy muốn các em đi tìm bản đồ đó đấy... sao các em có thấy thú vị không?
  - Nhưng ban ngày thì khu rừng đó đâu có khó khăn gì đâu – Lâm An, mặc dù cô nhút nhát nhưng lại rất thích thám hiểm, nhỏ cũng vậy.
  - Điều đó các em khỏi lo, khu rừng đó ngày hay đêm chỉ một màu đen, rồi các em sẽ thấy... thế nhá, thầy chỉ nhắc nhiều đó thôi. Còn lại là ở tụi em – thầy vừa dứt câu thì chuông cũng reo vào lớp.
- Suốt buổi nói chuyện nhỏ và hấn là người im lặng nhất, không nói câu nào chỉ ngồi nghe và theo đuổi suy nghĩ, nhỏ cảm thấy hơi run sợ nơi đó, còn hấn thì cười nhạt, đằng nào hấn cũng biết khá rõ nơi đó, nhưng hấn nghĩ tới nhỏ, chẳng lẽ nhỏ sợ nơi đó sao?
- Lát ra về chúng ta hẹn gặp ở sân sau trường nhé... mà mọi người chiều nay có ai bận việc gì không? – Chị Tâm Như hỏi cả đám khi đứng ngoài cửa phòng HT.
  - Không! – đồng thanh.
  - Song Đào... em có chuyện gì à! – chị Tâm Như thấy nhỏ là người im lặng nhất, cũng chẳng nói năng gì.

- Em chiều tới shop bán hàng thôi... để lát em gọi điện xin nghỉ - nhỏ cười.

- Được rồi... quyết định vậy nha, anh chị lên lớp – cả hai cùng lên. Còn lại bốn người lờ đờ đi lên, cũng chẳng nói năng gì, nhưng mọi người lại biết được việc đó là nhỏ đi làm thêm, hẳn nghĩ lại căn phòng của nhỏ, như vậy còn cần đi làm thêm sao?

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thám hiểm khu rừng của trường

Tiết học của nhỏ cũng không có gì đáng nói cả, nhỏ ngồi nghĩ cả tiết học, khi nãy thấy mọi người rất háo hức tham gia, nếu nhỏ bỏ thì cũng không được, dù gì cũng là người được giao trọng trách nặng nề, hơn hết đó cũng là một cái mới ở trường, những hoạt động mà nhỏ và mọi người đang bàn cộng thêm mấy trò chơi như thầy nói thì sẽ kéo dài từ sáng đến tận tối, sẽ rất có ích và các sinh viên sẽ tham gia nhiệt tình, không thể vì bản thân mình mà ảnh hưởng, nhỏ sẽ bỏ qua cái chuyện kia mà tập trung vào chuyện chính.

Cả sáu người đang đứng trước khu rừng “tăm tối” đó, theo như thầy nói thì sơ đồ đó nằm ở nơi “tối nhất”.

- Không ngờ sau trường mình lại có nơi như này, nhìn thật là hùng vĩ – Lâm An lần đầu được thấy.

Anh chị ở đây hơn một năm mà chưa bao giờ nghĩ là sẽ có nơi này!

- Được... chúng ta sẽ bắt đầu làm “nhà thám hiểm” thôi – Hoàng Nam háo hức, cả bốn người đang trong tâm trạng rất tốt nhưng nhìn lại hướng hai con người “đực rựa” kia.

- Song Đào cậu có ý tưởng gì về khu rừng này không? – Hoàng Nam hỏi nhỏ.

- Khu rừng này rất khó thoát ra, tớ nghĩ chúng ta nên chia nhau ra tìm, sẽ nhanh thấy hơn.

- Được đó, ý tưởng cũng rất ổn, vậy chúng ta bắt đầu thôi... mà chia cặp... - Lâm An ngập ngừng.

- Hội viên của ai thì người ấy đi chung – Hoàng Nam.

- Tội nghĩ là nam nữ chia nhau ra đi, còn có cách xoay xở, nếu cả hai đều là con gái, sợ sẽ nguy hiểm – Anh Việt Minh không biết lo cho nhỏ hay là lo cho Tâm Như nữa, nhưng mà anh nói rất chí lý nên mọi người chia ra, anh Việt Minh và chị Tâm Như, Hoàng Nam và Lâm An, nhỏ và hấn.

- Đã ổn, chúng ta sẽ gặp nhau tại đây sau hai tiếng nữa... nhưng... để cho chuyến thám hiểm này thêm thú vị... chị nghĩ là chúng ta nên để lại điện thoại và không mang theo gì cả... chính bản thân mình chiến đấu với mọi thứ... chịu không?

- Àu ker... mới nghe thì ai cũng có chút hoang mang, nhưng mà như thế lại hay, coi như ban giám khảo không được tham gia, nhưng cũng phải biết nơi này có những gì, nguy hiểm như thế nào... để còn nhắc nhở các sinh viên khác, nên tất cả đồng thanh toàn tập.

Chúng ta chia ra ba hướng, mỗi cặp theo một hướng và tập trung tại đây sau hai tiếng, dù có tìm được hay không cũng phải trở về đây đây nhé.

Và thế là chuyến thám hiểm bắt đầu... thầy HT đứng cách đó không xa, thầy cười mẫn nguyện, “xem ra các em thật sự rất thích thú chuyến thám hiểm này, tất nhiên là các sinh viên khác cũng sẽ thích thôi, thầy tin ở các em... cố gắng lên”

Đầu tiên là cặp anh Việt Minh và chị Tâm Như, cả hai lập tức bước vào trong khu rừng, nơi này thật sự tối tăm, không thấy đường đâu, cứ như là ban đêm ấy, lâu lâu có một chút ánh sáng nào đó soi đường.

- Anh Minh, lúc này là anh lo cho em hay Song Đào vậy – Tâm Như dò hỏi.

- Tất nhiên là... lo cho em rồi... Song Đào anh nghĩ sẽ có người khác lo cho thôi – anh Việt Minh cười.

Coi như anh đứng đi, nơi này tối thật đấy... chẳng thấy lối ra chỗ nào, cũng không thấy lối đi – Tâm Như thở dài.

- Chưa gì mà em đã sợ rồi à... em đừng lo... tuy anh không có võ nhưng anh đảm bảo là sẽ an toàn cho em từ lúc vào đến lúc ra... cầm chặt tay anh vào đây... đừng thả ra nha – anh Việt Minh trong lúc này... rất dịu dàng... bất kể cô gái nào cũng thích.

- Vâng... em sẽ không buông đâu – chị Tâm Như hạnh phúc lắm, không cần biết chuyện về sau, trước mắt thì chị rất là vui.

Và cả hai tiếp tục nắm chặt tay đi tiếp.

Qua cặp của Lâm An và Hoàng Nam... hai người này cũng hỏi chuyện vài câu.

- Không ngờ trường mình lại rộng đến thế, vào đây chẳng biết đường nào mà lần – Lâm An cùng Hoàng Nam bước chân vào khu rừng cũng không nhìn thấy ánh sáng nào.

- Trường nổi tiếng chắc là nổi về khu rừng này quá – Hoàng Nam cũng đáp trả.

- Nơi này tối hơn mình tưởng, cứ nghĩ thầy nói đùa chứ, ai ngờ này chúng ta còn đứng ngoài nắng mà giờ lại vào nơi tăm tối thế này – Lâm An nói chuyện nghe theo tiếng đáp trả của Hoàng Nam chứ chẳng thấy mặt mũi gì cả.

- Lâm An... nói cậu đừng giận chứ, nơi này nếu chúng ta không đi sát nhau thì sẽ lạc mất.

- Ừm, mà cậu ở đâu... - Lâm An quơ quơ tay và trúng tay của cậu.

- Nên giữ như thế này, chúng ta mới dễ dàng di chuyển, cậu đừng giận nhé – Hoàng Nam nắm chặt tay Lâm An hơn nữa, rồi mỉm cười.

- Tất nhiên rồi, tớ sẽ không buông cho tới khi chúng ta rời khỏi đây.

Dù chỉ là câu nói vô tình, nhưng lại làm trái tim của cả hai ảm đạm, dạo gần đây hai người thường gặp nhau trong công việc và ngoài công việc nữa, cả hai cũng cười nói rất vui... Hoàng Nam cũng có chút thích khi ở bên cô... Lâm An cũng vậy, ít ra thì cô không cảm thấy Hoàng Nam là người vô tâm như hân.

Qua cặp nhỏ và hân thôi nào!.

Nhỏ đã gạt chuyện riêng tư sang một bên rồi, giờ chỉ là chuyện chung của mọi người, nhưng khi bước vào chỗ rất hoang mang, “nơi này mình dám đặt chân vào đây sao? Thật là một khu rừng rừng rợn”, nhỏ cảm giác lạnh người.

- Song Đào cô còn đó không? – giọng nói của hân cất lên, hân là một con “sói” lạnh lùng, mấy nơi tối tăm thế này cũng chỉ là con muỗi với hân, nhưng hân có chút lo cho nhỏ.

- Tôi đây... - nhỏ xoay người lại theo tiếng gọi của hân.

- Cô biết nơi này à! Đi nhanh thế - hân cười cười... nơi này tối nhưng cũng có chút ánh sáng chiếu vào nên có thể nhìn sơ thấy khuôn mặt nhỏ.

- Không? – nhỏ sợ sệt co rúm người.

- Vậy cô nhớ đi theo đằng sau tôi đây, đừng có mà tách ra khó tìm thấy lắm – hân nói rồi đi lên phía trước.

- Tôi biết rồi!

Cả hai đi và tìm đường có ánh sáng.

Đi được một lát thì hân không nghe tiếng bước chân của nhỏ nữa, quay người lại đằng sau gọi nhỏ:

Song Đào... cô còn đó chứ! – hân gọi nhưng không ai trả lời lại.

- Cô đâu rồi... tôi không thích đùa đâu!

Nhỏ và hân đi cùng nhau, vì im lặng quá mà nhỏ không biết đường đi, vậy là cả hai bị lạc nhau, bên kia nhỏ cũng í ới gọi hân đấy chứ... cố gắng nhìn ngó xung quanh, quơ quơ tay xem có ai không? Nhỏ sợ hãi ngồi xuống co rúm người.

Hân vừa chạy ngược lại vừa gọi tên nhỏ, nhưng vẫn chỉ là tiếng vọng lại của khu rừng, hân tiếp tục chạy thật nhanh, gọi thật lớn.

Nhỏ ngồi im chỗ cũ và khóc, một lát nhỏ thấy có cái gì đó mềm mềm trườn qua chân mình... nhỏ giật bắn người, nghĩ không ngoài cái con đó ra thì chẳng còn con nào khác... nhỏ bật dậy và chạy nhanh cũng không xác định được phương hướng nào, bây giờ chỉ biết chạy thật nhanh thôi...

Vừa chạy vừa gọi tên hân... nhỏ chỉ nghĩ được hân trong giây phút này thôi, khu rừng này một lần nữa làm nhỏ rừng mình sợ hãi... một lần trước đã khiến nhỏ khiếp vía, giờ không muốn vì chuyện cá nhân mà phải chịu trận thêm một lần nữa, nhỏ sẽ ghét nơi này... chỉ cần sau lễ là nhỏ sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thám hiểm khu rừng trường (2)

Đôi chân nhỏ đang cố gắng chạy thật nhanh, mặc cho con rắn đó có đuổi tới hay không... cố gắng nhìn xung quanh xem có chút ánh sáng nào không?

Và rồi nhỏ bị vấp vào cành cây gai, chạy nhanh nên bị rạch một đường dài, bắp chân nhỏ cũng bị gai đâm vào, nhỏ cảm giác được đang rỉ máu và đau rất... nước mắt không ngừng chảy... vì đau vì sợ.

Không thể chạy được nữa, nhỏ ngồi lún mò theo vết đau rồi chạm vào cây gai còn cắm vào thịt nhỏ, cảm giác đau buốt nhỏ chẳng dám nhả ra, cố gắng đứng dậy bước đi khắp khiêng.

Trong khu rừng khi này chỉ nghe được tiếng gió thổi, tiếng kêu của các loài vật, và cả tiếng nước nở của nhỏ nữa, khu rừng sợ càng sợ hơn.

Đi thêm một đoạn nữa, nhỏ dừng lại... đôi chân không thể nào đi thêm được vì đau nhức, nhỏ sờ sờ chân, thấy dính máu lên tay mình, trên người không có bất cứ thứ gì để sơ cứu nữa cả... nhỏ quyết định nhổ cây gai đó ra... và xé một mảnh áo trắng băng bó lại... nếu không nhỏ chẳng đi chuyển được... nhưng nhỏ chuẩn bị nhổ cây gai thì nhỏ nghe được tiếng gọi rất lớn là hấn gọi nhỏ.

- SONG ĐÀO... CÔ Ở ĐÂU?

- THÀNH KHANG, TÔI Ở ĐÂY, CẬU CÓ NGHE THẤY KHÔNG? THÀNH KHANG – nhỏ cũng gọi thật lớn theo tiếng gọi đó.

- CÔ NGỒI YÊN ĐÓ ĐỢI TÔI, TÔI TỚI NGAY – hấn này có nghe được tiếng nhỏ hét lên, vậy là cố gắng chạy theo và tới đây thì không nghe thấy gì, hấn nghĩ chắc là nhỏ có chuyện gì đó rồi, trong tim hấn nhói lên chút đau kỳ lạ.

- Thành Khang... cứu tôi... cứu tôi!

Lát sau thì hấn cũng thấy được bóng dáng nhỏ, ngồi khóc ở gốc cây, hấn vội vã chạy tới... giây phút này... hấn ôm nhỏ vào lòng an ủi.

- Không sao rồi, có tôi đây – hấn rất lo lắng.

- Thành Khang, Thành Khang, cứu tôi, máu... chân tôi bị chảy máu – cái ôm của hấn thật ấm áp, mùi nước hoa cũng giống lần trước, nhỏ yên tâm lắm rồi, nhưng vẫn nhớ tới việc chính.

- Tôi biết là cô xảy ra chuyện mà... ngồi yên để tôi xem – hấn buông nhỏ ra rồi nhìn thoáng qua chân nhỏ, đúng là đang chảy máu, hỏi rõ ngọn ngành, hấn thở dài... may không phải là rắn cắn.

- Đau không? – có chút ánh sáng nên hấn nhìn kỹ vết thương, cây gai cũng khá bụi, nếu nhổ ra liền sẽ rất đau, nhưng không nhổ ra chỉ sợ có độc, nơi rừng núi là nơi nguy hiểm nhất, mọi thứ ở nơi hoang dã chạm vào người sẽ chẳng tốt lành gì.

- Tôi chịu được, cậu nhổ nó ra cho tôi... rồi lấy áo tôi băng lại – nhỏ chìa một phần ống tay áo mà nhỏ đã xé rách khi này.

- Tôi chỉ sợ có độc... vậy cô có chịu đựng đấy... đau một chút rồi thôi.

- Ừm.

Hấn ôm đầu cô vào ngực mình, rồi hấn nhổ cây gai ấy ra thật mạnh... hấn biết rất đau, nhỏ sẽ hét lên sau đó... nhưng hấn lại chiều trò hơn...

Chuẩn bị nhổ là hấn đã “hôn” nhỏ, nhỏ mở to con mắt ra nhìn hấn, hấn thì nhắm mắt hôn, kiểu như say đắm lắm ấy, rồi hấn nhẹ nhàng kéo cái gai ra, nhỏ có chút đau, khẽ nhủ mầy nhưng hấn lại hôn mãnh liệt hơn một chút, hoàn thành xong, hấn phi thẳng cây gai cắm ngay đầu con rắn đang có ý định bò tới và làm hại nhỏ.

Nhỏ cảm thấy dễ chịu lắm sao, không đau đớn gì, hấn thì mỉm cười mãn nguyện, nhưng hấn lại rất thích bờ môi này, mềm mại và “ngọt lịm” làm hấn quyến luyến rồi buông ra, mặt nhỏ đỏ lên nhưng tối quá thì chẳng ai thấy cả.

Hấn băng bó lại chân cho nhỏ, rồi nhìn lên nhỏ mỉm cười “an toàn rồi”

- C-Cảm ơn cậu, Thành Khang – nhỏ đáp ứng, rồi hấn xoa xoa đầu nhỏ như đứa con nít cười lại nói “Ừ, chúng ta ra khỏi đây thôi”

- Vâng... hà... ra khỏi đây... chưa tìm được bản đồ mà... thầy sẽ mắng nếu chúng ta không làm được việc – nhỏ đứng dậy nói, có chút vui khi hấn nói đi ra khỏi đây, nhỏ muốn lắm nhưng chưa xong việc mà, hơn nữa này giờ bọn nhỏ đi chắc được hơn một tiếng.

- Nơi này nhiều nguy hiểm... không lẽ cô không sợ – hấn đứng trước mặt nhỏ.

- Tôi s-sợ.

- Mà cô tin việc HT giấu bản đồ ở đây à – hấn cười cười, không khó để nhận ra chiều trò của thầy.

Hà... ý cậu là thầy nói dối – nhỏ hà mở không ngờ.

- Thực ra thì thầy chỉ muốn chúng ta được tham gia trò chơi này thôi, để có kinh nghiệm nói với các sinh viên khác – hấn nhàn nhạt.

- Nhưng chuyện cái hồ thì có thật mà... tôi đã bị lạc tới đây mấy hôm trước – nhỏ không khảo mà khai hết.
  - Cô... từng tới đây – hẳn biết mà giả vờ.
  - À... tôi... - nhỏ gãi đầu cười cười, tự dưng tự mình hại mình, đã bảo không nói ai rồi mà.
  - ... - hẳn im lặng nhìn nhỏ, ánh sáng chiếu qua, nhỏ có thể thấy được đôi mắt của hẳn lúc này “rất đáng sợ” nếu nhỏ không nói có thể hẳn sẽ hại nhỏ.
  - Vì chuyện xem bói của tôi và cậu, mà cậu biết rồi đấy, tính tôi hay suy nghĩ lung tung, nên chuyện đó làm tôi chẳng tập trung được gì, nên ra về tôi chỉ muốn ra sau trường hóng gió một lát, ai ngờ vô tình đi lạc tới cái hồ đó, tôi cũng không biết làm sao mình lại đi qua khu rừng này nữa – nhỏ đành nói thật một lèo, hẳn cười thành tiếng.
  - Cô cũng tin vào bói toán ư!
  - Tôi biết là không nên mê tin dị đoan, nhưng chỉ là một chút suy nghĩ thôi, nhưng không ngờ hôm đó sau khi tìm đường ra tôi bị lạc vào khu rừng này, rồi còn bị con rắn xiết lên chân tôi nữa... may khi đó có người tới cứu tôi, nếu không thì tôi chết rồi – nhỏ kể hết luôn, chẳng chừa lại chỗ nào.
  - Vậy cô còn nhớ gì về người cứu mình không?
  - Nhắc mới nhớ, tôi thấy lạ là người đó khi nói chuyện có giọng nói lạnh băng như cậu, rồi mùi thơm trên người cũng hoàn toàn giống cậu, lúc đó tôi còn định gọi tên cậu thì tự dưng tôi buồn ngủ thế là tôi ngủ luôn... tỉnh dậy thì tôi đang nằm ở phòng mình, giống như tôi vừa mơ một giấc mơ nào đấy ấy – nhỏ kể chuyện đáng sợ, thành ra kể chuyện cười.
  - Rồi, rồi... leo lên tôi công, chân cô thế kia chắc không đi được đâu nhỉ? – hẳn biết chuyện sau đó thế nào, nhưng hẳn không hề nói.
  - Nay... này cậu nghĩ tôi nói đùa đấy à, thật mà... - nhỏ tưởng hẳn chê mình, khá giận dỗi, rồi hẳn cúi người xuống nhỏ cũng theo đó mà leo lên lưng hẳn công.
- Chân nhỏ ngắn nên hẳn có thể dễ dàng di chuyển mà không sợ vướng vào cây cỏ gì.
- Hắn đưa nhỏ tới bờ hồ đó, nãy đi tìm nhỏ nên vô tình hẳn phát hiện ra thôi, cũng thấy có người đang dọn dẹp được một nửa rồi, nhìn cũng khá sạch sẽ.
- Sao cậu tìm được nơi này – nhỏ còn ngồi gọn trên lưng hẳn, được hẳn công cả đoạn đường, nhỏ cảm thấy thích thú lắm... he he...
  - Khi nãy tìm cô nên vô tình tôi thấy – hẳn không hiểu sao không muốn buông nhỏ xuống chút nào.
  - Cậu nhớ đường sao, nơi này khó tìm lắm, haizz... giờ còn mò ra nữa, lại đáng sợ nữa – ngồi trên lưng hẳn, nhỏ rừng mình.
  - Cô nghĩ tôi là ai chứ, dễ quên thế à – hẳn nhàn nhạt rồi xoay người lại, ngụ ý là đi ra khỏi đó.
  - Thật sao? Vậy là cậu nhớ đường ra à... tuyệt thật cậu giỏi thật đó, cho tôi đi mòn dếp chắc cũng không nhớ, tôi thề là sau khi lễ kết thúc, tôi chẳng bao giờ ra đây một mình đâu – nhỏ tha hồ mà vui vẻ làm đủ trò trên lưng hẳn, hẳn cười cũng rất vui vẻ, vậy là cả hai đi ra khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bạn thân chí cốt

Bốn con mắt nhìn hẳn và nhỏ “say đắm”, vì cả hai trong tình trạng “lắm lem”, hẳn công nhỏ trên lưng, nhưng... nhỏ đã ngủ quèo từ khi nào rồi, nhìn cả hai một lượt, nhỏ trong tình trạng một ông tay áo bị xé và chân bị băng bó cẩn thận, hẳn thì công nhỏ, áo trắng cũng chuyển màu, có cả màu đỏ dính trên áo hẳn, họ nghĩ chắc là do cái chân của nhỏ làm ra.

- Hai người... có chuyện gì sao? – chị Tâm Như và mọi người đang đứng chờ nhỏ và hẳn, khá sốt ruột và lo lắng nhưng khi cả hai bước ra, không khỏi làm họ “bật ngửa”.

Bốn người kia chẳng có chuyện gì cả, quần áo và mọi thứ chỉ bẩn chút xíu do va chạm vào cây cỏ thôi, còn nhỏ và hẳn khá là lắm lem.

- Có chút chuyện với cô ấy, nhưng ổn rồi – hẳn vẫn chưa gọi nhỏ dậy nhìn mọi người và nói, thấy họ không sao thì hẳn cũng yên tâm.

- Ừm... vậy chúng ta đi về thôi – Lâm An có chút buồn về hẳn, không lẽ hẳn thích nhỏ rồi, nên cô ôm cặp rồi về luôn, cô muốn suy nghĩ lại mọi chuyện.

- Thành Khang à thật ra thì thầy HT chỉ muốn chúng ta có tinh thần tham gia trò chơi thôi, chứ không có bản đồ nào hết, cậu nhớ nói với Song Đào nhé – anh Việt Minh nói rồi cùng chị Tâm Như ra về.

Còn lại Hoàng Nam đứng nhìn hần và nhỏ, không phủ nhận ngay từ đầu cậu đã thích nhỏ, cậu cũng sẽ buồn nếu như nhỏ đi cùng người khác, ngay cả anh Thanh Minh hay Việt Minh đã nói lời thích nhỏ, nhưng cậu vẫn chưa được nói điều đó, có lẽ chẳng bao giờ nhỏ biết điều đó đâu nhỉ, cười nhạt nhìn cả hai rồi cảm ba lo bước đi. Ánh mắt của Hoàng Nam nhìn nhỏ và hần, hần biết cậu thích nhỏ, từ lần trước rồi, nhưng cảm giác vui vui khi cậu ta “đang giận” khi hần cố nhỏ.

Hần đã biết chuyện trước nên không nói gì, nhìn lại nhỏ còn ngủ ngon lành, hần đưa nhỏ ra xe rồi cho nhỏ về.

Sau khi đặt nhỏ nằm trên nệm thì vừa hay nhỏ tỉnh.

- Thành Khang... mọi người đâu – nhỏ thấy lạ, không lẽ hần không gặp ai.
- Bọn họ về trước rồi, có nhắc lại với cô chuyện bản đồ của thầy chỉ là giả thôi, nên cô yên tâm mà nghỉ ngơi đi – hần nhìn nhỏ, tay xỏ túi quần.
- Vậy à... mà tôi ngủ suốt trên lưng cậu sao, lúc đó sao cậu không bảo tôi dậy... họ sẽ nghĩ lung tung cho mà xem.
- Cô đang nằm mơ à, cô mà tỉnh lúc đó thì mới có chuyện xảy ra đấy... nhưng không sao, vì thế mà tôi biết được Hoàng Nam cũng rất lo cho cô – hần nhàn nhạt.
- Hoàng Nam lo cho tôi... ý cậu là lo lắng hay quan tâm gì khác.
- Cô ngốc thật, cậu ta thích cô đấy, nhắc với cô sau khi tỉnh dậy trả lời cho cậu ta biết, cậu ta đợi đấy – hần chẳng hiểu sao lại nói ra những điều đó.
- Sao cơ? Chuyện này sao lại xảy ra chứ, tôi chỉ nghĩ cậu ta là bạn bình thường thôi, làm gì mà thích tôi được, dạo gần đây tôi còn thấy cậu ấy và Lâm An rất vui vẻ mà.
- Cô ghen cậu ta với Lâm An sao? – hần khẽ nhui mày.
- Không phải đâu, tôi không thích cậu ấy, mà đúng rồi, cậu và Lâm An mới chia tay không lâu, khi đó cô ấy sẽ hiểu làm tôi mất, sao tôi dám gặp cô ấy đây, bạn thân thế là chấm hết rồi, tôi thật ngốc mà.
- Cô đang nói gì vậy, là do cô ta không thích tôi mà – hần nói ra điều ngu ngốc nhất từ trước tới giờ.
- Cậu đùa à, rõ ràng cậu nói với anh Thanh Minh là “không thích Lâm An” nên cô ấy mới khóc lóc, buồn bã rồi tìm tới tôi tâm sự, thấy cô ấy khóc như vậy tôi cũng buồn lắm.
- Tốt nhất là cô nên nằm im đó và đừng nói gì, tôi về đây – hần đi luôn, chẳng thèm nhìn lại nhỏ, hần cũng không muốn nhắc chuyện cũ làm gì.

.....

Lâm An ngồi trong phòng làm việc nhưng không thể tập trung làm được, hình ảnh hần cố nhỏ hiện lên trong đầu cô lại khiến cô buồn, mặc dù cô chính là người chia tay hần, nhưng cô vẫn chưa quên được hần mà, giờ đây nhỏ là người bạn đầu tiên mà cô có từ trước tới nay, nhỏ cũng chưa bao giờ làm cô buồn chuyện gì cả, luôn giúp cô những lúc cần thiết, tình bạn này cô không muốn biến thành tình địch.

- Lâm An... Lâm An – Hoàng Nam vào thấy cô ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ gì đó, cậu nghĩ chắc là chuyện về hần và nhỏ rồi.
- Lâm An, cậu đang nghĩ gì thế - Hoàng Nam gọi lần nữa thì cô cũng trở về thực tại.
- Hoàng Nam, cậu tới khi nào vậy, xin lỗi nha tớ mãi suy nghĩ quá – Lâm An cười hồi lỗi.
- Không sao, tớ hiểu mà... có muốn đi dạo chút không?
- Cũng được, đằng nào tớ cũng muốn ra ngoài cho thoải mái – cô cười, cũng là dịp cô suy nghĩ chuyện tình cảm cho rõ ràng hơn.

Vậy là Hoàng Nam chở cô đi dạo một vài chỗ mà cậu hay đi, dừng lại tại cây cầu khá ít người, nơi đó có cái ghế đá, con đường đó chỉ dành cho người đi bộ nên cả hai gửi xe rồi mới lên cầu, trời cũng đã tối.

- Hôm nay tôi rất vui, cảm ơn cậu Hoàng Nam, dịp khác tôi sẽ mời cậu đi ăn cái gì đó – Lâm An đi cùng Hoàng Nam cả buổi chiều, được ngắm hoàng hôn ở bờ biển, được chèo thuyền... nói chung tâm trạng cô rất thoải mái.

Nhớ lại ngày trước, hần và cô chưa từng có cuộc đi chơi riêng và khiến cô cười nhiều như thế, cô nhìn lại người con trai cạnh mình, đúng là người rất hoàn hảo trong mắt mọi cô gái, nhưng tại sao cô vẫn cảm thấy cậu ấy có chuyện gì đó khó nói.

- Hoàng Nam, cậu có tâm sự gì sao? – không chắc lắm, nhưng chiều giờ cô thấy cậu cười rất nhiều, chỉ ngay lúc này, cậu lại ngồi im và không nói gì, ngay cả lời cảm ơn của cô mà cậu cũng không đáp trả.

- Tôi... thích Song Đào! – Hoàng Nam nhìn nơi xa xăm và nói.

Chỉ một câu duy nhất, trái tim cô như có gì đó nghẹn lại, cảm giác của cô là gì đây, ghen ư, cô có chút ngạc nhiên.

- Nhưng cô ấy không thích tôi – Hoàng Nam khi chiều nhận được tin nhắn của nhỏ. Ngay sau khi cả hai đi tới nơi này, nên cậu im lặng và nghĩ về nhỏ.

- Chuyện này... - Lâm An hiểu cảm giác đó, giống như cô ngày trước, lúc mà nghe được điều đó từ người mình yêu, và cảm giác phải nói lời chia tay người đó, đau lắm.

- Chắc là do tôi quá đặt nặng tình cảm của mình vào cô ấy, nên cô ấy mới lần tránh tôi, xem tôi chỉ là một người bạn bình thường – Hoàng Nam nói trong vô thức.

- Tôi hiểu cảm giác của cậu, cũng giống như tôi lúc đó, chắc là chuyện khi trưa làm cậu cảm thấy khó chịu đúng không? Tôi cũng vậy, cậu biết không, trước đó tôi đã yêu Thành Khang rất thật lòng, nhưng đáp trả lại tôi chỉ là một trò chơi thôi, tôi đã đắm chìm vào tình yêu đó tận năm tháng, nếu như tôi không nghe được chính miệng Thành Khang nói “không có chút tình cảm nào với tôi” thì chắc tôi cũng không tin đâu – Lâm An vô tư kể chuyện của mình, cô nghĩ kỹ rồi, bây giờ sẽ không yêu hẳn thêm nữa, cũng không mong chờ hẳn đáp trả lại nữa, sẽ cố quên hẳn để tìm tình yêu khác.

... - Hoàng Nam chưa được biết lý do chia tay của cô và hẳn lúc đó, giờ nghe kể có khi cậu lại thấy mình còn hên chán, chỉ sợ lún sâu vào rồi nhận lại kết cục như cô thì cậu còn đau biết mấy.

- Chính tôi nói lời chia tay cậu ấy, lúc đó tôi rất đau khi phải nói ra điều không muốn, nhưng không nói thì tôi sẽ chẳng thể nào thoát ra được cuộc tình chỉ mình tôi yêu đơn phương, khi trưa thấy tình cảnh đó, trong tim tôi nhói lên cảm giác đau, cả trưa ngồi trong phòng làm việc, cậu đã thấy tôi không thể tập trung được, Song Đào là một cô gái tốt, cô ấy tìm được người mình yêu và người yêu mình như Thành Khang thì tôi cũng vui thay, Thành Khang mặc dù cậu ấy rất lạnh, nhưng khi yêu tôi tin cậu ấy rất thật lòng, đặc biệt cậu ấy rất dịu dàng và chăm sóc chu đáo cho người quan trọng nhất với mình, tôi nghĩ Song Đào làm thế là cũng có lý do riêng của cậu ấy, tôi không có quyền xen vào, vì giờ tôi và hẳn không có quan hệ gì là thân thiết nữa cả.

- Lâm An.

- Cậu đừng nhìn tôi như sinh vật lạ thế, nhưng tôi cảm thấy chiều giờ rất là vui, chưa bao giờ tôi thấy cậu cười và tôi cũng cười nhiều như hôm nay, nên tôi quyết định cậu chính thức là người bạn thân chí cốt của tôi, khi nào có chuyện buồn hay vui, tôi sẽ hoàn toàn chia sẻ cùng với cậu và kể cho cậu nghe toàn bộ mọi chuyện về tôi, cậu thấy thế nào – cô cười rất hạnh phúc.

- Ừm – Hoàng Nam nhìn cô cười híp mắt, thực giống nhỏ, cậu cũng cảm thấy ấm lòng.

- Chúng ta móc ngoéo đi, để cả hai sẽ không quên. Dù cho sau này có chuyện gì, thì chúng ta cũng vẫn ở bên nhau nhé! Nhớ là sau này không được quên lời thề đầu đây, nếu quên thì... *suy nghĩ* suy nghĩ* thì cậu sẽ ế – Lâm An cười tươi rói.

Ừm – Hoàng Nam giờ ngón út lên, và lời thề được ký kết, được chứng giám của trời và đất và cả ánh trăng, nhắc mới để ý, trăng hôm nay rất tròn.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Tỉnh dậy, chân nhỏ còn đau, nên đi khắp kiếng, vẫn như ngày thường, nhỏ tới trường và bước vào lớp, khá ngạc nhiên khi hẳn ngồi bàn nhỏ, và nhìn xuống dưới thấy Lâm An và Hoàng Nam ngồi chung, còn đang nhìn nhỏ cười tí mắt.

- C-Chuyện gì thế? – nhỏ hỏi hai người.

- Chân cậu đỡ đau chưa? – Lâm An hỏi ngược lại nhỏ.

- Đỡ rồi, tớ có thể đi lại nhưng chạy thì không! Mà sao hai cậu lại ngồi dưới thế?

- Từ nay chúng ta sẽ ngồi như thế, được chứ - Hoàng Nam cười nhìn nhỏ.

Nhỏ quay sang nhìn lại hẳn, lạ là hẳn chẳng có phản ứng gì, ngay khi đó Lâm An nói thay.

- Từ nay bọn tớ đã là bạn thân chí cốt rồi, nên đi đâu cũng có nhau, ngồi cùng nhau cũng là thường mà... he he... - cô giờ muốn ghép đôi cho nhỏ và hẳn.

- Oh... bạn chí cốt – nhỏ cũng không nói gì nữa, ngồi vào chỗ của mình.

Lướt qua hẳn, nhỏ chợt nhớ tới nụ hôm “say đắm” trong rừng ngày hôm qua, có chút ngượng.

Cả lớp sau khi nghe Lâm An tâm đắc một câu ai cũng há hốc, rồi họ cũng im lặng mà học bài, chẳng dám phá đám tụi nhỏ làm gì, ai cũng biết chuyện

Lâm An và hân chia tay nên cũng hiểu chút vấn đề.

Buổi học hôm nay cũng không có gì đặc biệt cả, sau giờ ra về bọn nhỏ lên phòng hội học sinh, Hoàng Nam và anh Việt Minh bói về đạo đức và sự nghiệp của Lâm An và chị Tâm Như, sau cùng thì nhỏ cũng bàn chuyện làm gì trong lễ kỷ niệm đó.

- Hôm đó chúng ta sẽ tổ chức một ngày, bắt đầu từ bảy giờ sáng và kết thúc lúc mười giờ tối, mọi người thấy thế nào? – nhỏ đứng dậy và nêu ý kiến của mình.

- Duyệt – đồng thanh, hân thì gật đầu.

- Trước lễ chúng ta được nghỉ hai tuần, chúng ta sẽ vận dụng thời gian đó để trang trí sân trường, chắc cũng lâu đấy, nên phải huy động nhiều sinh viên, mỗi lớp cử ra mười người tới và phụ giúp chúng ta, sẽ chia nhau ra làm việc, trang trí ngoài cổng, phía trong sân, vận dụng triệt để những thứ xung quanh sân, như cây cối rồi ghế đá nữa,... chúng ta đã xong phần trang trí, phần này tớ giao cho Lâm An và chị Tâm Như, hai người sẽ nghĩ ra cách trang trí phù hợp nhất.

- Cứ để chị/ để tớ lo – đồng thanh.

- Còn Hoàng Nam và anh Việt Minh, hai người có nhiệm vụ khác đó chính là đi lấy củi về để tối chúng ta đốt lửa trại ở sân trường, trang trí nhà ma, chúng ta sẽ lấy một góc ngay lối đi lại thông ra sân sau, dựng lều và làm nhà ma, và tổ hướng dẫn mọi người cách tham gia từng trò chơi một.

- Ừm/ được.

Thế là các trò chơi như sau:

Từ bảy giờ tới chín giờ là phần nấu nướng có sự tham gia của tất cả các lớp, nấu trực tiếp và bày bán, chúng ta sẽ nói trước các nguyên liệu để họ tự chế biến, sau đó chúng ta chia nhau ra quan sát từng lớp, và xem số lượng người ăn ở lớp nào cao nhất sẽ có giải thưởng.

Từ chín giờ tới mười một giờ là giờ đi nhà ma... chúng ta sẽ cử đại diện từng lớp một tham gia, lớp nào đi về nhanh nhất cũng sẽ có thưởng.

Mười một giờ tới một giờ sẽ là giờ leo cây hái dừa, được gọi là lễ hội trái cây, cũng theo từng lớp tham gia, nhất sẽ có thưởng.

Một giờ tới ba giờ... chúng ta sẽ hướng dẫn mọi sinh viên đi thông qua khu rừng đó, và tiện đó cũng sẽ chơi một trò chơi tại khu rừng đó luôn, trò gì thì mọi người tự nghĩ ra, về nhất vẫn có thưởng.

Ba giờ tới năm giờ, chúng ta sẽ tổ chức bơi lội ở hồ bơi phía sau khu rừng đó.

Năm tới bảy giờ là bói toán. Giờ còn lại chúng ta sẽ đốt lửa trại và tổ chức các tiết mục văn nghệ luôn, kèm theo là một bữa buffet kết thúc.

- Mọi người thấy ý kiến của tớ thế nào, hợp lý chứ, nếu có chỗ nào mọi người cần gạt bỏ hoặc bổ sung thì cứ nói, rồi chúng ta cùng xem xét lại - nhỏ đọc một lèo những ý tưởng mà nhỏ nghĩ ra.

- Được, rất hay... nhiều trò nữa – tất cả đều đồng ý.

- Còn tớ và Thành Khang sẽ tìm cá trò chơi trong khu rừng sau trường và khu bể bơi, cậu thấy thế nào Thành Khang – nhỏ nhìn qua.

- Được – hân này giờ gạt gù nghe nhỏ phân tích, cũng khá thú vị.

- Còn hai tuần nữa, bắt đầu từ mai chúng ta sẽ thông báo tới tất cả các lớp, phát loa vào giờ ra chơi, Lâm An và chị Tâm Như đảm nhiệm luôn nhé.

- Oker.

- Đúng rồi chúng ta là ban giám khảo thì phải có đồng phục nữa – Hoàng Nam lên tiếng.

- Đồng phục – đồng thanh.

- Đúng vậy, nhưng mọi người yên tâm, để tớ lo vụ đồng phục cho, tớ có một chuyên gia thiết kế riêng, sẽ nhờ ông ta thiết kế cho chúng ta.

- Vậy có được không? Mắc lắm – nhỏ cười cười.

- Không sao? Món quà đó coi như tớ tặng mọi người.

- Phiền cậu quá – nhưng ai cũng vui, hân thì cũng chẳng quan trọng lắm.

Buổi họp kết thúc, ai cũng có những dự định của mình, ai cũng nể nhỏ có thể nghĩ ra được mấy trò chơi đó, mặc dù không có gì mới mẻ, nhưng vẫn làm họ thấy háo hức rất nhiều.

Bản thảo các trò chơi, nhỏ đã gửi lên cho thầy HT, thầy rất tán thành và mọi kinh phí nhà trường sẽ lo liệu, bọn nhỏ chỉ cần làm cho thật tốt.

Buổi tối nhỏ không học, nhớ ra là mình lâu chưa đi dạo, nên nhỏ bước ra bờ hồ ngồi tại chiếc ghế đá quen thuộc, ngắm nghĩ một lát về những chuyện xảy ra mấy hôm nay, giọng nói của anh Thanh Minh mà lâu rồi nhỏ chưa được nghe cất lên.

- Em thường xuyên vẫn ra đây à!
- Anh Thanh Minh, lâu quá mới gặp anh – nhỏ cười híp cả mắt nhìn anh đứng cạnh mình cũng đang cười tươi.
- Ừm... cũng lâu rồi nhỉ? Dạo này em vẫn tốt cả chứ, anh bận việc ở nhà hàng nên ít ghé đây – anh ngồi cạnh nhỏ nói chuyện.
- Vâng, công việc là trên hết mà... hi hi... trường em sắp tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường, lúc đó anh có thể tham gia không?
- Anh được tham gia sao, chỉ ở trường thôi mà – anh Thanh Minh suy nghĩ một lát.
- Hi hi... anh tham gia cũng được mà... lúc đó trường đông người ai mà biết chứ.
- Vậy để anh suy nghĩ xem sao? Hôm đó rảnh thì anh ghé qua, mà có tiết mục gì vui à.
- Dạ, em không chắc là em làm tốt, nhưng em chắc là mình đang đi đúng đường – nhỏ nhẹ nhàng phân tích.
- Ha ha ha... nếu mà anh không đi thì có lẽ bỏ lỡ một chuyện gì đó rồi nhỉ? Nhất định anh sẽ tới... để gặp em – khúc cuối anh Thanh Minh dịu dàng luyến tiếc một số điều về nhỏ.
- V-Vâng – nhỏ cười có chút đỏ mặt.

Sau đó cả hai im lặng hồi lâu, rồi nhỏ cũng bắt chuyện với anh, cuộc nói chuyện lại trở nên rôm rả hơn hẳn, anh cũng biết vài chuyện ở trường nhỏ, và cả chuyện hần công nhỏ từ khu rừng đó, có một chút vui trong lòng, cuộc nói chuyện chủ yếu là hỏi han nhau trong thời gian không gặp mặt ấy, được biết anh Thanh Minh sắp tới sẽ chuyển chỉ nhánh qua nước ngoài, nhưng cũng phải nửa năm nữa, chắc khoảng hè thì anh đi, nhỏ cũng vui cho anh, đằng nào thì công việc cũng là trên hết mà.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tính ra thì nhỏ học tiếng Nhật cũng được một tháng, cơ bản là những gì cô dạy nhỏ đều nắm được tuốt, từ mới hay là câu đối thoại nhỏ đều nhớ, cách chia thì, động từ nhỏ cũng làm được nhanh gọn, giờ nhỏ đang ngồi trong phòng, đọc thêm từ mới của bài tiếp theo và xem trước các đoạn đối thoại rồi dịch sang tiếng Việt.

Hôm nay cuối tuần nên nhỏ chỉ ở phòng học bài thôi, nhưng chắc ông trời không cho nhỏ học một mình, nhỏ vừa nghe từ mới từ máy tính và vừa đọc theo thì giọng nói của hần ngay bên cạnh nhỏ:

Cô cũng ham học quá nhỉ? – hần cúi gần sát mặt nhỏ nhìn trên màn hình máy tính.

- Cậu làm gì ở phòng tôi, mà sao đến cũng không gõ cửa, làm tôi đau tim – nhỏ vỗ vỗ ngực.
- Tôi tới đây chơi, đằng nào cuối tuần cũng không có nhiều việc lắm – miệng nói chân làm, hần tháo giày nằm ngon lành trên nệm của nhỏ.
- Tổng giám đốc của cả một cao ốc lớn như cậu mà cũng có cuối tuần sao? – nhỏ bĩu môi chêu.
- Phải chờ việc cho đám nhân viên chứ, nếu không lại bảo là giám đốc không tốt, cướp hết công việc của mình – hần nhàn nhạt.
- Cậu sướng thật... cơ mà sao cậu dám nằm trên nệm của tôi, ra chỗ khác – nhỏ bê bàn và máy tính bỏ xuống đất, ngồi ganh đua với hần.
- Đây cô có biết tôi là khách không, khách qua chơi thì phải chiều theo khách chứ?
- Chiều à... cậu qua đây chẳng mang đồ ăn hay bất cứ thứ gì, bảo tôi nghe theo làm sao?
- Vậy là cô cần đồ ăn à, được thôi đợi tôi năm phút!

Nhanh chóng hần lấy iphone của mình ra gọi cho đầu dây “Mua tất cả đồ ăn nhanh trong cửa hàng mang lại đây” và đầu dây “Vâng”.

Nhỏ há mở nhìn hần, hần cười cười.

- Cô cứ ngồi đợi đi, năm phút nữa sẽ có đồ ăn cho cô, tôi không biết cô thích ăn gì nên kêu người mua hết, giờ thì tôi ngủ được rồi chứ - dứt câu hấn nằm bẹp xuống, ôm con gấu kia và “ngủ”.

Nhỏ cũng chẳng thèm đồ ăn gì, cái tên này không biết giờ trò gì nữa, thôi thì kệ hấn, giàu như hấn tốn mấy trăm ngàn chắc là bình thường.

Nhỏ tiếp tục học tiếng Nhật, nhỏ ngồi xuống dưới đất học, còn hấn nằm trên nệm nhỏ ngủ.

Đúng năm phút sau, nhỏ thấy ba tên mặc đồ đen tuyền trên tay cầm năm sáu bọc bự bên trong toàn là “đồ ăn nhanh” mà hấn nói.

- Dạ của cô đây ạ - ba tên đặt trước cửa phòng nhỏ, nhìn lướt qua thấy hấn đang ngủ, nhỏ bỏ qua ý nghĩ đó, bước tới gần mấy tên đó, cười cười nói.

- K-Không cần phải phiền mọi người thế đâu, tôi chỉ đùa thôi – nhỏ ái ngại, nhiều thế ăn bao giờ mới hết.

- Lệnh cậu chủ, chúng tôi không dám trái ạ, chúng tôi xin phép - ba tên cúi đầu lui ra.

- Arigato – nhỏ bật miệng nói cảm ơn bằng tiếng Nhật, coi như thực tập trước, ba tên khựng lại chẳng hiểu nhỏ nói cái gì.

- Cảm ơn, cảm ơn – nhỏ chữa lại, mấy tên đó tiếp tục đi.

Nhắc lại thì hôm nay chủ nhật, như thường lệ bà chủ đi chùa từ sớm đến tối khuya, có hôm bà đi chơi với mấy bà bạn tới tận sáng, nói chung thì cũng rất ít thấy mặt bà ở nhà, hơn nữa dây trọ nằm ở phía sau căn nhà, chỉ khi đi ra trước thì mới gặp được thôi, anh Việt Minh thì cũng đi chơi với chị Tâm Như rồi, hai phòng kia thì chẳng thấy mở cửa bao giờ, nên dây trọ chỉ còn mình phòng nhỏ thôi.

Hấn nhận được tin nhắn của anh Việt Minh, hấn cũng muốn tới phòng nhỏ, nên đến đó và viện cớ nằm ngủ.

Hấn nằm cũng biết được chuyện xảy ra vừa xong, nghe nhỏ nói tiếng Nhật, hấn cười mỉm.

- Này... này Thành Khang, cậu dậy ăn ké đi, làm sao tôi ăn hết những thứ này – nhỏ bê túi đồ ăn để gọn vào rồi lấy một trong số đó chọn món ăn.

... - im ru, giả vờ ngủ chứ chưa ngủ.

- Haizzz... mới nằm mà ngủ nhanh thế! Hích – nhỏ không thèm nói nữa, lấy đại cái bánh bông lan ngồi ăn, và để nguyên hộp cạnh mình, vừa ăn vừa đọc tiếng Nhật “Arigato, Sayoonara, Oyasuminasai...”.

Nhỏ học gần một tiếng, hết cái đọc nên lôi truyện anime ra xem, nhỏ ngồi xem mà cười khúc khích, bộ hoạt hình “Kamisama, hajimemashita” rất hay có tận ba phần và còn đang cập nhật nữa, nhỏ háo hức lắm, xem gần hết phần một rồi, giờ nhỏ xem tập cuối phần một, truyện này rất tình cảm nói về tình yêu của một chú cáo, nói chung là rất hay.

Giây phút cuối cùng của bộ phim đã được nhỏ căng mắt ra nhìn, sau bao nhiêu chuyện thì cả hai cũng đến được với nhau, cảnh chú cáo nhìn say đắm thổ lộ của mình còn nói một câu làm nhỏ “nổi da gà”.

- Bây giờ tôi muốn lập một khế ước mới với cô.

- Chẳng phải đã lập rồi sao? - cô gái thổ thần ngạc nhiên.

- Khế ước của riêng tôi – dứt câu là chú cáo “hôn” thổ thần của mình, chứng minh rằng cô mãi mãi là người của cáo, không ai được phép động vào.

- Dễ thương quá... cảm động quá... nổi da gà... nhưng hay quá đi... - những câu từ mà nhỏ thốt lên khi đó.

- Cô có muốn tôi lập một khế ước như thế không?

Hấn nằm ngủ chắc được một giấc, mà chuẩn bị ngủ “say” thì nhỏ lại đọc một chữ, làm hấn chẳng tập trung ngủ, mãi lát sau quen dần thì hấn mới ngủ được, khi tỉnh dậy gặp ngay cảnh nhỏ như thế kia, vậy là hấn lập tức xen ngang, ngồi phía sau nhỏ, cố gắng nhòm người về phía trước và nói với nhỏ.

- Hà... - nhỏ giật mình quay sang, trùng hợp hấn cũng quay qua, thế là hai môi chạm môi thật tình cảm, mà cái khúc cuối của hoạt hình đó nó lại dừng lại thật lâu khúc môi chạm môi, nhỏ đỏ mặt nhả ra rồi đứng phắt dậy.

- Cậu dậy từ khi nào thế, sao bảo ngủ mà... ngủ nữa đi chứ.

- Mới đây thôi, ngay cái khúc đó đó – hấn đứng dậy bước vào rửa mặt.

Ở ngoài mặt nhỏ đỏ thêm, hấn cố tình cheu tức nhỏ đây mà, nhìn lại mình đã ăn hết mấy chục gói oishi rồi, cả hộp bánh bông lan nữa (heo có khác). Nhặt vỏ bỏ gọn vào thùng rác, hấn bước ra cười cười.

- Có thể cho tôi mượn cái khăn mặt không?

- Đây – nhỏ lấy khăn mới mua hôm qua cho hấn.

- Khăn mới à, cô chưa giặt sao? – hấn ngửi thấy mùi còn mới.

- Ủm, lau đi còn chê nữa à – nhỏ gắt.

- Khăn lau mặt của cô đâu.

- Đằng kia.

Hấn ra lấy rồi lau mặt mình, không hiểu sao nhưng hấn ngửi thấy mùi thơm, mà hấn rất thích mùi này.

- Cô dùng sữa rửa mặt gì vậy?

- Tôi không dùng mỹ phẩm.

- Vậy cô rửa mặt bằng gì? Nước thôi à!

- Không, sữa tắm theboy – nhỏ thành thật trả lời.

- Oh... con gái mà tắm theboy... có phải loại sữa “em tắm, anh yêu” mà tivi hay quảng cáo không? – hấn nghĩ nghĩ chốc lát rồi nói.

- Đúng rồi, cậu cũng biết cơ đấy, tôi tưởng con trai chỉ theo dõi sữa tắm con trai thôi.

- Chứ cô nghĩ tôi chẳng biết gì về người mình thích sao? – hấn bột miệng nói ra câu không nên nói, cười xuề “ý tôi là sau này tôi thích ai thì sẽ nói người đó dùng loại sữa tắm này”.

- À ừm – nhỏ gật gù tán thành.

Hấn lại ngồi chỗ máy tính của nhỏ, rồi bấm bấm chơi cái gì đó, nhỏ cũng không làm phiền, lấy điện thoại mình ra chơi game “ngôi sao thời trang”.

Cái game này dành cho con gái nhưng con trai chơi vẫn được, đó là vượt qua các chặng của trò chơi, bằng cách phối đồ sao cho phù hợp nhất, nhỏ mới vượt qua được chặng một thôi, nên đang cố gắng vượt tiếp.

Trò này có rất nhiều cái hay mà chính nhỏ cũng dần bị thu hút, có rất nhiều trang phục đẹp, nhưng không dễ gì mà có được, mình phải chế được nó, hoặc là mình nạp thẻ để tặng vip sẽ được tặng đồ hiếm nào đó.

Đúng là thời đại công nghệ, nhỏ và hấn không ai nói ai câu nào, mà chỉ tập trung và công việc của mình, bằng đam mê và bằng máy tính.

Hấn xem một số hồ sơ các tập đoàn thông qua mail của mình, mặc dù đi chơi nhưng hấn luôn nhớ tới công việc, xài sơ qua máy tính nhỏ và con chuột không dây, hấn cũng có chút ấn tượng, hàng xách tay này cũng thuộc hàng hiếm có, may mắn nhiều người không biết nên bán với giá rẻ, nhỏ thì khù khờ biết gì mấy cái điện tử nên chỉ biết mua và dùng thôi.

Nhắc mới nhớ, hấn vẫn cố gắng tìm bố mình trong khoảng thời gian này, nhưng vẫn chẳng có chút manh mối nào.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lễ kỷ niệm

Thời gian trôi đi nhanh chóng, cũng chỉ còn hai tuần nữa là tới lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, bọn nhỏ bây giờ đang tất bật cho việc trang trí mọi thứ ở trường.

Phía Lâm An và chị Tâm Như đang trang trí mấy cái cây bằng đèn nháy và những băng rôn bắt mắt.

Hoàng Nam và anh Việt Minh thì trang trí phần lều trại nhà ma.

Nhỏ và hấn thì... tiếp tục khám phá khu rừng đó “lần thứ ba”.

Lần này thì hấn cũng đã làm được một con đường thông ra tới bể bơi, nhưng cũng vượt qua nhiều chông gai lắm, hấn đặt những chú “rắn giả” vào, và những âm thanh rừng rợn để dọa... nhỏ cũng phải sợ hãi.

Mỗi ngày đều làm việc cật lực từ sáng tới chiều tối, nên ai cũng mệt, về phòng là nhỏ chỉ nằm ngủ thôi, cũng chẳng có thời gian làm việc gì khác.

Cứ thế ngày qua ngày, ai cũng cố gắng làm cho xong công việc của mình.

Nhỏ và hấn đang đứng ở hồ bơi sau khu rừng, không ngờ khi dọn dẹp sạch sẽ thì hoàn toàn khác xa so với lúc đầu nhỏ thấy, đúng là một bể bơi thật sự.

- Cô muốn xuống một lát không? – hấn hỏi nhỏ.

- Được thôi! – cả hai cùng nhảy xuống hồ bơi, mặc đồ bình thường.

Lâu lắm rồi nhỏ mới được bơi như thế này, đặc biệt hơn là bơi ở bể bơi nữa chứ, trước kia nhỏ chỉ bơi ở mấy bờ suối thôi, nên nhỏ rất thích thú, cười cũng rất nhiều nữa, hấn cũng không ngoại lệ.

Những việc trước đây hay bây giờ, từ khi hấn gặp nhỏ và nói chuyện có một chút “thân”, dường như con người trong hấn không bao giờ nghe lời, kể cả cách nói chuyện, hay hành động của hấn, cũng không tự chủ không phải là bản chất thật con người mình nữa, mà dường như bị nhỏ chi phối, ngay cả việc bơi thế này, hấn chưa từng nói với ai, rồi cả việc qua phòng nhỏ nằm ngủ, trước đây hấn cũng chưa bao giờ nằm ở nơi khác ngoài phòng mình, rồi cả suy nghĩ cũng chỉ nghĩ tới nhỏ, chỉ sợ nhỏ gặp chuyện gì đó thì hấn lại không yên tâm mà làm việc, kể cả những lúc quen Lâm An hấn cũng chưa từng nghĩ về cô nhiều tới như thế.

Nhỏ và hấn ngồi uống nước giải khát buổi chiều và ngắm hoàng hôn, nhìn mặt trời màu đỏ, cả hai cảm thấy tâm trạng thật yên bình.

.....

Và cuối cùng thì ngày quan trọng cũng đã tới, sáu giờ bọn nhỏ đã có mặt tại trường để xem lại một lượt mọi thứ đã hoàn thiện hơn chưa, khoảng sáu rưỡi, Hoàng Nam tới và còn cầm sáu túi đồ cho sáu người, bên trong chính là đồng phục của BGK.

Sơ qua về đồng phục.

Với nam thì đơn giản và lịch sự: áo sơ mi trắng, áo vest màu đen và quần âu đen, đôi giày nâu, tất cả đều là thiết kế sang trọng, rất lạ mắt và nổi bật.

Ba anh chàng đã thay xong và đang đứng bên ngoài chờ ba cô nàng.

Trang phục của nữ thì cũng đơn giản, nhưng đều là hàng hiệu: đó là một bộ hầu gái xòe dài gần tới gối màu đen, đôi giày bánh mì đế xuống màu đen, hai tai thỏ, hờ ngực và trên cổ có một cái nơ màu đen.

Ba cô nàng bước ra, ba anh chàng chết ngất, không ngờ lại nổi bật như thế, chưa kể nước da của cả ba thì trắng, mặc đồ đen làm nổi hơn bất cứ ai, riêng nhỏ cái tướng hơi mũm mĩm, nên Hoàng Nam làm một bộ hầu gái kiểu, chân váy ôm và áo cúp ngực, hấn khẽ nhún mày một lượt, nhưng không phủ nhận là nhỏ rất đẹp.

Dàn BGK đen thui từ đầu tới chân, nhưng ngược lại thì ai cũng “tỏa sáng”.

Tới giờ mở màn và tất cả sinh viên đã tập trung đông đủ ở sân trường, nhỏ đứng trên bục cao và làm “người đứng đầu” tuyên bố những thủ tục quan trọng trong ngày.

Phía dưới có hai hàng ghế dành cho các giáo viên và hàng ghế đầu dành cho đoàn thanh tra, khoảng mười người và nhỏ đã nhìn thấy anh Thanh Minh ngồi phía sau đó, anh đang mỉm cười với nhỏ, nhỏ cũng rất vui vẫy tay chào lại.

Dành chút thời gian để nhỏ nói về thể lệ các trò chơi và các hoạt động trong ngày, mọi người cũng khá ngỡ ngàng khi thành viên BGK lại nổi bật như thế, sáu người đang đứng trước mặt mọi người, nhỏ giới thiệu lần lượt từng người một.

Trò chơi đầu tiên đó là nấu ăn và chọn ra lớp có thành tích cao nhất.

Đầu tiên là đoàn thanh tra đi thưởng thức trước và đưa ra kết quả, sau đó tới các giáo viên và cuối cùng là BGK và các sinh viên khác.

Nguyên liệu mà nhỏ đưa ra đó là: thịt, xương, các loại củ, một ít rau, gia vị, bún, bánh tráng cuốn, thịt gà, nước lẩu, nấm, tôm hùm, cua, ghẹ, bánh canh, gạo.

Và các lớp nấu ăn thật điệu nghệ, rất khó để lựa chọn lớp nấu ngon nhất, vậy là chỉ còn các sinh viên thôi, sau gần một tiếng để thưởng thức và tự cho điểm nhau, thì cuối cùng cũng tìm ra được lớp nấu ngon và được số phiếu bầu cao nhất.

Phần thưởng được trao trực tiếp, và được đặt trong hộp đẹp mắt, lớp nhất sẽ được bốc chọn số phần thưởng, giá trị thì như nhau, nhưng phần quà là khác nhau.

Tham gia đi nhà ma... thành viên BGK sẽ là người đứng cuối cạnh lớp ra trước, nhưng các giáo viên nằm trong ban thanh tra cũng được tham gia, họ cũng rất háo hức, nhiều giáo viên nữ sợ nên không đi, còn các thầy thì cứ theo nhau... bên trong tối om... không thấy gì, chỉ nghe được tiếng âm u, thêm những sự kiện chết chóc, lâu lâu xuất hiện vệt trắng, bóng đèn nhấp nháy, mỗi lúc sáng lên là có sự xuất hiện của một vật thể đáng sợ, vậy mà các thầy vẫn “không xi nhê” bước ra còn cười riu rít, khen bọn nhỏ làm khu nhà ma... rất rùng rợn, trong khi nhỏ lại chẳng thấy mấy thầy có phản ứng nào sợ hãi cả.

Tiếp đó là tới các lớp thi với nhau, lớp nào cũng háo hức bốc thăm chờ tới lượt mình... có cả các bạn nữ cũng gan dạ tham gia, một phần vì bị “ép đi” nhỏ có thể nghe được tiếng hét bên trong, có nhiều bạn muốn chạy nhanh ra khỏi nơi đó, nhưng có lẽ là không thể, vì bên trong được thiết kế không phải

chỉ một đường thẳng mà là đường vòng, và nhiều khúc quẹo, nếu ai thông minh cũng sẽ đi ra ngoài một cách nhanh chóng, nếu chỉ hết không thì sẽ khó tìm được phương hướng lắm.

Mặt mũi ai cũng tái nhợt chủ yếu là con gái, nhỏ cũng tò mò bên trong lắm, nhưng “sợ” chẳng dám đi.

Cuối cùng thì cũng có được lớp dành giải nhất.

Qua phần hái dừa, phần này thì không có gì khó cả, nên tua nhanh qua thôi... he he... kết thúc là lớp nào hái được nhiều dừa thì được ăn nhiều.

Bây giờ sẽ là phần thi “lạc vào rừng hoang”, bên trong sẽ có nhiều điều thú vị và bất ngờ, phần quà chính nằm ở cuối con đường, lớp nào đủ kiên nhẫn đi tới sẽ có giải thưởng lớn.

- “Cái này còn đáng sợ hơn nhà ma, nhưng được lợi là các sinh viên có quyền, nắm tay nhau, không được buông ra, mà lỡ có buông tay ra cũng không sao, chỉ sợ sau khi nắm lại, mà không phải tay bạn mình thì không ai chịu đâu nhé” – nhỏ từ tốn giải thích cho các sinh viên nghe, họ cũng sợ sợ chút chút.

Vậy là các sinh viên lại được phen la hét hoảng loạn, khi liên tục dẫm phải những thứ mềm mềm mà hấn bỏ vào, những thứ đó không hề hại ai cả, chỉ là đồ chơi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cuối cùng thì các lớp cũng tới được bể bơi, tham gia bơi lội sau khi lượn vượn xung quanh khu rừng, quả là một sự sáng suốt, thế nhưng dưới bể bơi, mỗi người lại có một giỏ bóng sau lưng, nhiệm vụ là phải giữ được những quả bóng đó, lớp nào giữ lại được nhiều thì thắng cuộc, nhưng người giữ bóng là các bạn nữ, người bắt bóng là các bạn nam.

Rất nhiều tiếng hò hét, tiếng cười cũng có nữa... nghe rất vui tai, dàn BGK ngồi trên cũng bị ướt vì bị bắn nước lên người.

Nhưng mà giây phút, cậu sinh viên nhảy xuống hồ bơi gần phía nhỏ, nếu xét đúng vị trí thì nhỏ sẽ là người bị ướt nhiều nhất, cậu thanh niên chuẩn bị nhảy xuống... nhỏ cũng căn mắt ra nhìn mình chịu trận, hai tay cố gắng đan chéo vào nhau giờ lên che đi, nhưng... hấn là người đứng chặn ngay trước mặt nhỏ và hứng trận nước ướt từ trên xuống.

Ai cũng nhìn hành động đó của hấn, nhưng hấn lừ mắt, mọi chuyện lại trở về như cũ.

- Thành Khang... cậu không sao chứ? – nhỏ lập tức lấy khăn tắm cạnh đó lau lên người hấn.

- Không sao? Hoạt động cả ngày cũng nóng mà.

- Oh – nhỏ cũng không nói gì nữa.

Phía bốn vị BGK còn lại thì có rất nhiều suy nghĩ, nhưng ai cũng khẳng định là hấn “thực sự” rất khác so với lúc đầu năm.

Phần tiếp là bơi toán, ai vào việc nấy, phần bơi này được sự tham gia rất nhiều, đông đảo các cặp sinh viên, và cả các thầy giáo nằm trong ban thanh tra, dàn BGK của chúng ta đều có chung một suy nghĩ “mấy thầy cô còn cần sự nghiệp và tình duyên nữa sao?” nhưng chỉ dám nghĩ mà đâu dám nói, vẫn phải bơi thôi.

Ai cũng nghĩ là bọn nhỏ nói rất đúng, nói về quá khứ và một vài chuyện của tương lai.

Phần cuối cùng là đốt lửa trại và các tiết mục văn nghệ, cộng thêm một bữa búp phê ngọt lịm nữa.

Cả ngày, nhỏ quên bết mắt anh Thanh Minh, chỉ nhìn thấy vào khi sáng rồi nhỏ trú tâm vào các trò chơi mà không thấy anh đâu. Đồng thế kia làm sao mà nhỏ thấy.

Nhỏ nhìn ngang ngó dọc tìm anh, hấn vỗ vai nhỏ phía sau.

- Cô tìm ai à?

- Anh Thanh Minh, tôi chỉ thấy anh ấy khi sáng, chỉ sợ anh ấy về mất.

- Cậu ta ngồi nói chuyện với thầy HT đằng kia kia – hấn chỉ hướng tay cho nhỏ thấy.

- Cảm ơn cậu, tôi chỉ sợ anh ấy tới đây không quen ai mà bỏ về thôi... hi hi.

- Ừm... mà lát cô có thể hát không? Thực ra thì không ai nói, nhưng tôi nghĩ họ cũng sẽ rất muốn nghe giọng hát của cô – hẳn một tay giữ vai nhỏ.
- Thật sao? Tôi hát cũng đâu có hay đâu... hi.
- Coi như cô vì tôi hay là vì có thanh tra, chúng ta nên làm một cái gì đó có ý nghĩa chẳng hạn – hẳn nghĩ đại lý do nào đó cho phù hợp.
- Vậy được... tôi sẽ hát – nhỏ cười híp mắt.

Lúc nhỏ cười như vậy, trái tim hẳn lệch nhịp rất nhiều, cảm giác ảm áp bao trùm cơ thể, dường như hẳn bị nụ cười này làm xao nhãng tâm trí, chỉ cần nghĩ tới cũng làm hẳn hạnh phúc lắm.

Các tiết mục hát của các lớp dần đi qua hết, và cuối cùng thì nhỏ cũng là người bước lên sân khấu một lần nữa.

“Mọi người cảm thấy hôm nay thế nào? Những trò chơi và các hoạt động hôm nay có làm hài lòng mọi người không? Các tiết mục văn nghệ có xua tan những mệt mỏi trong ngày hôm nay không? Mọi người hãy cho mình câu trả lời nhé, nếu là hài lòng... mọi người hãy vỗ tay thật lớn nhé.

Nhỏ vừa nói xong, thì toàn bộ sinh viên vỗ tay thật to, nhỏ có thấy thầy HT và đoàn thanh tra mỉm cười rất lớn, có vẻ họ cũng hài lòng rồi.

Tiền đây thì mình cũng xin mạn phép kết thúc lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, và kết thúc các trò chơi sau một ngày bằng một ca khúc. Bài hát được mang tên “Khoảng thời gian hạnh phúc” – nhỏ cúi đầu coi như là sự bắt đầu vào ca khúc.

“Trong thế giới rộng lớn bao la này. Là bài hát nhỏ bé đầy hi vọng của tôi.

Tôi muốn làm bạn cười mặc dù bạn ở một nơi rất xa. Và tôi... không quen bạn.

Nếu nói một cách ngọt ngào, lời nói sẽ không cay đắng. Nếu có khóc một chút, giọt nước mắt sẽ không trở thành nỗi đau.

Nếu bạn cúi đầu xuống. Tôi sẽ cho bạn một sự an tâm...

Bầu trời luôn ở trên chúng ta. Khi nó màu xanh bạn hãy thử nhìn xem.

Tôi muốn hát một bài hát nhẹ nhàng. Dành cho những người yếu đuối lẫn mạnh mẽ.

.....

Bạn luôn che giấu những lời nói dối. Và luôn tránh bị tổn thương.

Sự thật ở ngay bên cạnh bạn. Nhưng bạn vẫn không nhận ra.

Khoảng thời gian khi con người ta cảm thấy đau đớn. Khoảng thời gian khi con người ta cảm thấy hạnh phúc.

Họ khóc với cùng một cảm xúc. Đừng bao giờ lãng quên trái tim của bạn.

Bầu trời luôn ở trên chúng ta. Khi nó màu xanh bạn hãy thử nhìn xem.

Tôi muốn hát một bài hát nhẹ nhàng. Dành cho những người yếu đuối lẫn mạnh mẽ.

Nơi bạn sinh ra chính là màu sắc bạn phải mang bên mình. Bởi vì bạn chỉ có một mình.

Tiếp tục sống đến ngày hôm nay. Đừng quên những người chờ đợi bạn trở nên mạnh mẽ...”.

Lại một lần nữa, nhỏ lấy đi nước mắt của biết bao nhiêu người, lần trước là đầu năm nhỏ để lại ấn tượng không nhỏ, giờ là gần cuối năm nhỏ cũng luôn khiến người khác nuối tiếc khi nghe nhỏ hát.

Hôm nay anh Thanh Minh đã được tận mắt chứng kiến nhỏ hát, thật sự anh không thể dời mắt đi chỗ khác, nhỏ mặc bộ đồ rất dễ thương, còn có một giọng hát rất hay nữa, anh bị cuốn sâu vào đó, cho dù là trước hay sau thì anh vẫn còn thích nhỏ rất nhiều.

Thật lạ là có cả Mon, người trong nhà hẳn cũng bị lạc vào đây, Mon nghe nhỏ hát cũng phải tháo kính lau nước mắt, đúng là buổi hòa nhạc thật sự, trước nay cũng theo hẳn, nên Mon được đi nhiều buổi hòa nhạc lớn và rất ấn tượng, nghe như mình bị lạc vào một thế giới khác, lần này là nhỏ, tuy không sánh được với các chuyên gia âm nhạc lớn, nhưng nhỏ cũng được thừa hưởng cái gen nghệ thuật đỉnh cao.

Hắn thì rất háo hức từ đầu rồi, nghe giọng hát của nhỏ một lần đúng là hẳn không thể nào quên, cảm xúc của hẳn hiện tại là rất yên bình, nhanh tay chụp lấy một tấm ảnh “đẽ thương” nhất từ nhỏ.

Bộ tứ BGK cũng rất thích nhỏ hát, họ còn mang tặng hoa cho nhỏ nữa.

Thầy HT và các thành viên ban thanh tra hoàn toàn hài lòng với bài hát này, chứa đựng rất nhiều khoảng thời gian hạnh phúc, đúng như tên bài hát, làm

họ như trở lại tuổi trẻ.

Khi tham gia các trò chơi mà tụi nhỏ làm, họ đều nghĩ mình còn là sinh viên như mọi người khác, họ đắm chìm vào suy nghĩ của tuổi hai mươi cùng tham gia nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sau lễ

Sau lễ một tuần...

Nhỏ và mọi người đang có mặt tại phòng hội học sinh, từ bây giờ bọn hắn cũng nằm trong hội luôn, và đảm nhiệm các chức vụ tương ứng, hắn là hội phó của nhỏ, hai cặp kia vẫn như cũ.

Bọn nhỏ bây giờ phải thường xuyên tới phòng hội hơn, vì sẽ tham gia vào các hoạt động của trường và của lớp.

Bọn nhỏ phải thường xuyên kiểm tra vệ sinh xung quanh trường, trong lớp học, giám sát các sinh viên vi phạm...

Và phải tìm hiểu thật kỹ về ngôi trường, tất cả những nơi trong trường, chỉ cần hỏi đến là biết nó ở đâu, mọi thiết kế trong trường và ngay cả các nội quy của trường, nếu có sai sót bọn nhỏ có quyền sửa lại cho đúng và phù hợp.

Công việc của ban hội càng nặng nề hơn, mỗi ngày phải đọc rất nhiều sách liên quan đến trường Quốc tế, nên đầu óc của ai cũng rất linh hoạt, nhiệm vụ của các giảng viên là chỉ tới lớp và thao giảng thôi, ngay cả thầy HT cũng không ngoại lệ:

“Các em hãy quản ngôi trường cho thầy nha, thầy đã dành nhiều thời gian làm việc công mà quên mất việc tư rồi, thầy sẽ gặp lại các em sớm thôi, chắc vài năm gì đấy, các em giúp thầy nhé, thầy tin tưởng ở ban hội các em, tạm biệt, hẹn gặp lại”.

Đó là những lời nói cuối cùng của thầy, sau hôm đó thì thầy cũng biệt tăm luôn, hỏi các giảng viên thì rất nhiều ý kiến: thầy đoán chắc thầy ấy mệt nên nghỉ phép, cô còn thấy thầy đi du lịch với vợ và con, còn thầy đoán vợ thầy ấy bắt ở nhà... rất nhiều ý kiến khác nhau, đúc kết ra thì nhỏ và mọi người nhận ra một điều: câu nói mà thầy nói “thầy quá trù tâm vào việc công mà quên mất việc tư” chính là lúc này, thầy đã quá chăm chú cho ngôi trường, mà bỏ quên vợ và con, nên thầy chắc sẽ dành thời gian còn lại để làm việc có ích hơn, ở bên người thân và chăm lo cho họ nhiều hơn.

Thành quả của thầy chính là tụi nhỏ hiện đang ngồi tại đây, mỗi người một chồng sách, phải hoàn thành trong một tuần, mới đầu nhỏ cũng khá háo hức vì trong phòng này có tận một tủ sách giấy cộm, và còn được hướng dẫn là phòng đối diện chính là thư viện sách của trường, trong này chỉ toàn sách liên quan đến lịch sử ngôi trường, và đặc biệt là những công việc chính của hội học sinh.

Giờ nhỏ mới thấm nhiều sách chỉ một thêm, thầy cũng không nhớ quyền sách các công việc của hội ở đâu, nên bọn nhỏ phải đọc hết các sách để tìm ra chúng, mới chỉ được một tháng mà bọn nhỏ đầu óc quay cuồng.

Hắn cũng đường đường là tổng giám đốc thế nhưng vẫn phải ngồi đây đọc sách, nhồi nhét những thứ không phải có ích với cao ốc mình, vậy mà hắn vẫn không thể làm khác, đôi chân hắn sau giờ học vẫn bước theo đôi chân nhỏ tới đây, giờ thì ngay cả bản thân hắn cũng không tự chủ khi ở bên nhỏ rồi.

Sáu người ngồi chung lại một cái bàn lớn nằm giữa phòng, mỗi người một chồng sách nhìn qua chẳng thấy ai chỉ thấy sách thôi.

- Haizzz... cuối cùng cũng xong rồi – nhỏ nằm trườn dài ra bàn, cuối cùng sau một tháng nhỏ cũng đọc và nhớ được “một phần mười” thư viện sách.

- Vậy thì phải tận dụng mọi cơ hội để nhanh chóng hoàn thành thôi, Đào tiểu thư nhỉ? – Mon bê thêm một chồng sách nữa.

Theo sự sắp xếp thì Mon sẽ là người quản lý việc đọc sách của tụi nhỏ, nhỏ cũng không hiểu sao lại thế, cũng chưa ai biết Mon là ai, nhưng rồi cũng biết là quản gia của nhà hắn, sau khi tiếp xúc thì ai cũng quý, Mon thường xuyên mang đồ ăn tới phòng hội khi cần thiết, rồi pha trà, và bưng bê sách...

- Nữa sao? Haizzz... đầu óc cháu muốn nổ rồi, hay cho cháu nghỉ ngơi một lát nhé – nhỏ dùng nụ cười tươi nhất có thể để “dụ dỗ” Mon và được Mon đồng ý luôn.

- Vậy Đào tiểu thư ra ngoài hóng gió cho đầu óc khuấy khỏa, nhớ quay lại sau ba mươi phút n... – Mon dặn dò kỹ càng, nhưng chưa kịp nói xong thì nhỏ đã phần ra ngoài rồi.

Nhìn lại bốn người vẫn còn rất chăm chú nghiền ngẫm, Mon mỉm cười hài lòng, nhưng rồi nhìn qua cậu chủ mình bất ngờ “cười” một cái, nụ cười rất khác lạ... Mon cũng cố gắng mỉm cười tự tin nhất, rồi hắn cũng phần ra ngoài luôn, chắc là hắn cũng học xong rồi.

Nhỏ ngồi cạnh ghế đá sân sau, hát vu vơ gì đó, ngồi suy nghĩ lại mọi chuyện một lát.

Từ lâu rồi học nơi này cũng được một năm, thật nhiều chuyện khiến mình cảm thấy vui vẻ, không ngờ mình lại là người thi vào với điểm cao nhất, lại còn được làm hội trưởng hội học sinh, chức vụ đó thật sự rất nặng nề, giờ còn nặng hơn khi phải gánh vác công việc thay cho thầy HT, cũng may bên cạnh mình còn có Lâm An, Hoàng Nam chị Tâm Như và anh Việt Minh, cả bốn giúp đỡ nữa, mọi người thật tốt với mình, nhờ mỉm cười, nhưng cũng vì thế mà nhỏ chẳng kịp đi làm thêm gì cả, công việc học này chiếm hết thời gian rồi.

- Cô ngồi đây cười một mình sao? – hấn từ xa đi tới, hấn mặc đồng phục trường, nhưng khi nào hấn cũng rất thu hút, thấy nhỏ ngồi đó “còn cười”, khoe môi hấn cũng khẽ cười.

- Thành Khang... cậu tới khi nào vậy, mà cậu đọc xong rồi à? – nhỏ thoáng giật mình, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh nói.

- Ừm, cũng như cô thôi, đầu óc tôi cần được nghỉ ngơi – hấn nhếch miệng cười, nụ cười hấn thật đẹp, ánh nắng chiếu vào càng làm hấn “thu hút” hơn.

- Oh... hi hi – nhỏ có chút đỏ mặt.

- À cô uống sữa đi, tôi mới ghé qua căn tin – hấn đưa nhỏ hộp Milo.

- Cảm ơn cậu!

- Cũng sắp hết năm nhất rồi, cô thấy học ở đây thế nào? – hấn uống một hơi chai nước rồi nói.

- Ừm tôi rất thích học ở đây, trường này cũng là mong ước của rất nhiều sinh viên, và tôi cũng vậy – nhỏ nói theo suy nghĩ của mình.

- Thế là tốt rồi nhỉ? Tôi cũng rất thích học ở đây – ánh mắt hấn có chút gì đó buồn.

Nhỏ bất ngờ nhìn hấn, lần đầu tiên thấy hấn “có tâm sự” và trong giọng nói nhỏ có thể thấy được điều từ tận đáy lòng hấn, nhỏ muốn biết về con người hấn, muốn hiểu một chút về hấn, vậy mà quen biết hấn cũng gần một năm nay, mà nhỏ chẳng biết chút gì về hấn, ngoài chuyện hấn là tổng giám đốc của một cao ốc. Nhỏ biết là điều không nên, nhưng sự thật nhỏ rất muốn hỏi hấn một câu:

- Cậu ở với bố mẹ chứ?

... - bị bất ngờ khi nhỏ hỏi như thế, hấn không nói gì, nhìn qua nhỏ.

- K-Không trả lời cũng không sao đâu? Hi hi coi như tôi chưa hỏi vậy – nhỏ thấy ánh mắt hấn có gì đó buồn, nhỏ sợ làm hấn tổn thương, không dám hỏi nữa.

Mẹ tôi mất từ khi tôi còn nhỏ, tôi... ở một mình – hấn cũng không hiểu sao mà lại trả lời câu hỏi của nhỏ.

Hấn đúng là chỉ nghĩ cho mình mình, còn nhớ là mình quen mọi người cũng một năm qua, mà chưa một ai biết gì về bản thân mình, hay là mình quá hẹp hòi, quá tự ti để nói điều đau lòng: rằng mình không có bố mẹ, họ đều rời xa mình. Tâm trí hấn hỗn loạn mọi thứ, rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng hấn chưa bao giờ hé răng nửa lời, giờ đây chỉ vì nhỏ mà hấn nói ra điều thầm kín bấy lâu.

- Vậy còn bố cậu – nhỏ lại làm trái tim hấn tan nát.

- Bố tôi... ông ấy cũng rời bỏ tôi từ bảy năm trước – mãi về sau hấn mới mấp máy môi được câu nói.

- Tôi nể phục cậu thật đấy, một mình cậu có thể làm tổng giám đốc của cả một cao ốc lớn như thế, bằng tuổi nhau mà tôi còn phụ thuộc rất nhiều vào gia đình – nhỏ hiểu theo nghĩa bố hấn cũng mất từ bảy năm trước.

- Thực ra tôi hơn cô một tuổi, vì chuyện của bố nên tôi đã ngừng học sau khi tốt nghiệp hai năm trước, nhưng Mon là người bên cạnh tôi từ bé, ông ấy tôi coi như người bố nuôi của mình, nên tôi cũng không muốn Mon buồn vì tôi, nên tôi đã đi học ở đây.

- Ừm, mặc dù tiếp xúc ít hơn cậu, nhưng tôi thấy Mon rất thân thiết với cậu, cho dù có chuyện gì, ông ấy luôn bảo vệ tốt nhất cho cậu, cậu đúng là người may mắn nhất nhỉ? - nhỏ vui vẻ nhớ lại những lúc Mon chăm sóc hấn ở trên phòng ban hội, Mon hiểu rất rõ con người hấn, nên cách chăm sóc của Mon dành cho hấn khác hơn mọi người.

- Tôi cũng nghĩ vậy!

Hấn cười, lần đầu tiên trong suốt bảy năm, giờ đây hấn mới có thể cười hạnh phúc tới vậy, hấn chỉ mong giây phút này dừng lại mãi, để tâm trạng hấn luôn vui vẻ, con người trước đây của hấn đâu phải lạnh tới vậy đâu.

- Ừi trễ mười phút rồi, Mon lột da mất... chúng ta mau lên phòng ban hội thôi – nhỏ nhìn đồng hồ rồi rít hổi hấn lên.

- Cô sợ Mon sao? – khác hấn với bộ dạng của nhỏ, hấn rất bình tĩnh đáp trả.

- Mỗi lúc Mon kéo cặp kính lên là sẽ có chuyện chẳng lành, tôi chỉ sợ bữa tối bị mất phần thôi, Mon cũng muốn tốt cho chúng ta mà.

- Vậy sao, Mon là người rất nghiêm túc nhỉ?

- Ừm ừm... cách nghiêm túc của Mon có chút “đáng sợ” chắc là thừa hưởng từ cậu đấy, ở lâu nên Mon cũng lạnh nhạt giống cậu luôn.

- Mau lên thôi – lần này là hấn vô tình cầm tay nhỏ kéo lên phòng.

Hấn là người hiểu Mon nhất, nên những gì nhỏ nói không sai tạo nào, có thể bữa tối nhỏ phải học cho xong thì mới được ăn nữa. Làm việc với Mon luôn có giờ giấc đúng hoàng, Mon luôn sắp xếp rất chu đáo mọi việc và kèm theo đó là thành quả cũng rất xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Sắp đến kỳ thi cuối kỳ hai rồi, nhỏ cũng đang rối ren chuẩn bị cho kỳ thi kết thúc năm nhất của mình, công việc của ban hội cũng được tạm ổn, thời gian còn lại một tháng để nhỏ chuẩn bị cho kỳ thi, việc học đã kết thúc, chỉ còn thi trong nửa tháng là nhỏ có thể được về nhà, nhỏ cũng nhớ nhà lắm, dự định là nhỏ sẽ mua ít đồ về cho hai cô em của nhỏ.

Nhỏ học tiếng Nhật cũng vừa tròn được năm tháng, theo lịch trình học để biết hết tiếng Nhật thì nhỏ phải học 50 bài, học trong hai năm, nhỏ mới chỉ học được một phần tư thôi, cũng nói được vài từ, khi học bài thì nếu có từ nào nói được bằng tiếng Nhật là nhỏ vận dụng vào trong bài để nói cho bằng hết, nhỏ cũng rất cố gắng để học thêm từ mới của các bài trước đó, rồi vận dụng vào trong bài vở tiếng việt để dịch sang.

Hấn cũng nói được tiếng Nhật nên nhỏ lâu lâu nói chuyện bằng tiếng đó với hấn, giờ nhỏ đang ở phòng và ôn bài thi, tới xế chiều, nhỏ vừa từ nhà tắm bước ra, nghe được giọng nói réo rắt bên ngoài, nhìn loáng qua thì thấy... năm người trong ban hội tới phòng nhỏ, trên tay còn xách theo đồ gì đó mỗi người một túi.

- Mọi người... có chuyện gì sao? – nhỏ lấy khăn xoa xoa tóc đi ra cửa.

- Song Đào, mọi người muốn qua phòng cậu làm một bữa party nhỏ - Lâm An nói rồi giờ túi đồ của mình lên, bên trong là các gia vị, cô nhanh chân tháo giày bước vào phòng nhỏ.

- Xin lỗi vì không thông báo cậu trước nha – Hoàng Nam cũng nhanh chóng đi vào, tay xách hai túi đồ nướng.

- Hề hề... anh chị bị hai người kia rủ rê – anh Việt Minh và chị Tâm Như cũng đi vào phòng, hai người dùng dính hai túi.

... - hấn không nói gì, khuôn mặt vẫn không cảm xúc, nhìn sơ qua nhỏ rồi bước vào, trên tay cũng mang túi trái cây.

- Lâu lắm mới gặp em nhỉ, Song Đào... bữa tiệc hôm nay cũng coi như là bữa cuối anh ở VN rồi, em không nên ngạc nhiên vậy chứ - anh Thanh Minh cũng rất vui vì được gặp nhỏ, trên tay anh cũng mang túi đồ ăn.

- D-Dạ... không sao đâu ạ! - nhỏ mỉm cười, cũng vui mà cũng buồn.

- Song Đào tiểu thư... *tay nhắc cặp kính"... không ngại nếu tôi được tham gia chứ ạ - Mon làm vẻ nghiêm nghị, rồi giờ lên hai túi đồ ăn.

- Đ-Được chứ ạ, mời Mon vào – nhỏ cũng hơi rùng mình khi thấy Mon.

Nhớ lại những chiến tích lẫy lừng mà Mon dành cho cả nhóm, nể phụ có đáng sợ cũng không kém, nhưng nhỏ lại mang dòng suy nghĩ khác, đó là nhỏ cảm thấy rất vui, cũng rất muốn được thân với Mon hơn, không phải tham lam gì, nhưng nhỏ thích như thế, giao tiếp càng nhiều thì càng có lợi cho mình thôi.

Nhỏ nhìn lại mình mặc đồ “không giống ai”, là cái váy ngủ màu đen, nhỏ ái ngại đi tới valy lấy bộ đồ cho giống mọi người rồi vọt vào nhà tắm thay ra.

Hấn thấy bộ váy vừa rồi của nhỏ quá nổi bật, tô lên làn da trắng, hấn có chút “ghen” khi mọi người đều nhìn thấy nhỏ trong bộ dạng đáng yêu như thế.

- Cậu siêng học quá rồi đấy, chúng ta nên nghỉ ngơi cho thoải mái đầu óc rồi mới đi thi được – Lâm An nói sơ bản học của nhỏ.

- Hi... hi... tớ còn quên một số thứ mà, nên cần xem lại – nhỏ cười.

- Bọn chị hôm nay muốn làm một bữa tiệc nhỏ, tiện thể là chia tay anh Thanh Minh ra nước ngoài, không biết khi nào mới gặp – chị Tâm Như nói.

- Anh đi sớm hơn dự định sao? – nhỏ ngạc nhiên.

- Ừm, có chút việc nên anh phải qua đó sớm – anh Thanh Minh cười hiền.

- Chúng ta sẽ bắt đầu vào việc thôi nhỉ? Sẽ có rất nhiều món đấy, anh chị đã chuẩn bị hết rồi, giờ chúng ta làm sạch là có thể nấu được – Hoàng Nam và

anh Việt Minh đã bắt tay ngay vào việc rồi đây.

- Đợi đã... sao mọi người lại chọn phòng em... từng này người... phòng em có hơi bé đấy – nhỏ nhìn người và phòng mình một lượt.

- Không sao, bé càng thêm ấm mà, phòng em có đầy đủ mọi thứ hơn, phòng anh lại chẳng có gì, hơn nữa mọi người ở đây muốn tham gia tiệc ở phòng trọ là như thế nào? – anh Việt Minh ám chỉ phòng anh không có bếp ga bếp, cũng không đẹp và sạch sẽ nhiều như phòng nhỏ.

Và đặc biệt hơn là tụi hấn chưa bao giờ được nấu nướng ở phòng trọ cả, nên ai cũng háo hức muốn thử.

- Vậy hôm nay em phá lệ, mọi người cứ tự nhiên nhé, đây là cái bếp, đây là chỗ bật lửa nấu, đây là xong, chỗ rửa bát ngay đây luôn, đây là nhà tắm, tuy hơi bé nhưng tiện lợi lắm, mình em xài thì bao la... ha ha... - nhỏ bắt đầu ra dáng “chủ nhà”, chỉ dạy cho khách những thứ rất cần thiết mà không thấy mặt ai cũng “tái nhợt”.

Là những người giàu có, nhưng đâu phải những thứ đơn giản đó mà không biết đâu, nhỏ làm quá lên rồi.

- Bọn chị biết rồi... em đang cản trở bọn chị làm việc đấy – tay xách túi đồ chuẩn bị làm, chị Tâm Như ức chế khi nhỏ cứ đứng chắn trước cái bếp.

- Cậu nên để bọn tớ tự trở tài – Lâm An cũng muốn đi rửa rau mà nhỏ lại chắn ngay tại bồn rửa.

- À... ha ha... tớ xin lỗi... - nhỏ thấy hơi lố, vọt ra ngoài liền.

- Hai vị tiểu thư cần tôi giúp gì không ạ! – Mon đứng ngoài nói.

- Tất nhiên rồi, Mon giúp tụi cháu cách nấu nhé – Đồng thanh.

- Vâng.

- Nào giờ chúng ta chuẩn bị nhóm lửa nướng hải sản thôi – nhanh như chớp Hoàng Nam và anh Việt Minh lấy cái bếp nướng đôi ra chuẩn bị nhóm lửa.

- Vậy anh và Thành Khang đi lấy hải sản – hai người kia cũng tất bật việc.

Bếp nướng để ở cạnh cửa ra vào, nướng ngoài nếu không khói sẽ bay vào phòng, nhỏ đứng ở sân nhìn vào thấy ai cũng háo hức làm việc, nhỏ cười hạnh phúc, nhưng gì thế này... chỉ mình nhỏ chơi à... thế thì nhỏ phải tranh việc mới được, nhỏ thấy chị Tâm Như và Lâm An và cả Mon nữa đứng cũng hết cái bếp, nhỏ cũng không có chân nào chen vào, còn anh Thanh Minh và hấn đang hí hoáy với đồng hải sản, nên nhỏ chen vào làm chung, cả hai vui lắm.

- Song Đào lần trước em hát hay lắm... tiếc quá anh không có hoa để mang tặng em khi đó – anh Thanh Minh nhìn nhỏ cười, anh nhớ lại lúc nhỏ hát lúc đó anh chỉ muốn giữ nhỏ cho riêng mình.

- Hè hè... bài hát tiếng Nhật đầu tiên mà em học đấy – nhỏ cũng cười tí mắt.

- Rất ấn tượng nha, khụ... khụ... mọi người chắc chắn không quên được giọng hát đó của cậu rồi – mặc dù khói cay xè mắt, ho sặc sụa nhưng Hoàng Nam cũng tích cực hưởng ứng.

- Tớ không ngờ quen được cả một nữ ca sĩ nổi tiếng – Lâm An cũng vậy.

- Khi đó chị nhìn mặt mấy tên con trai như muốn nhảy lên ôm em, khi em hát xong ấy, cũng may mà không sao? – chị Tâm Như tay nấu miệng nói.

- Một lần được cậu chủ cho tôi nghe giọng hát của Đào tiểu thư, hôm đó mới được chứng kiến tận mắt, đúng là làm người ta cảm động – Mon cũng tham gia chung.

Hấn nãy giờ là người im lặng nhất, chỉ nghe mà chẳng nói gì, đúng bản chất con người hấn, nhưng nghe Mon nói thì hấn cũng được tham gia rồi.

Ánh mắt mọi người nhìn hấn khác lạ, “đã từng cho Mon nghe ư”, ở đâu khi nào, đó là những suy nghĩ của chung.

Hấn lại dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn mọi người, ai lại vào việc nấy cũng chẳng quan tâm hấn nữa, chỉ nhìn vào ánh mắt đó cũng đủ cho họ thấy hấn là ai.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Hì hục gần hai tiếng đồng hồ, thì tụi nhỏ bây giờ đang ngồi quây tròn với rất nhiều món ăn đặt ở giữa, ai cũng suýt xoa nhìn thành quả của mình, cũng khá ấn tượng với mấy món hải sản, món nướng, món chiên giòn... rồi tất cả cùng đồng thanh “mời mọi người dùng bữa”.

Tất cả đánh chén vì đói, nhờ được hân và anh Thanh Minh gấp đồ ăn cho cùng một lúc, nhờ cười hết không chứa ai cả, hôm nay là ngày vui, nhờ không muốn đấu đá nhau chút nào, hai cặp kia thì gấp cho nhau ăn là bình thường rồi, chỉ còn mình Mon là lẻ loi... hê hê.

Đồ ăn ngon thì không thể thiếu đồ uống, các anh thanh niên cả Mon thì uống bia, họ mang đồ ăn mà quên đồ uống, thế là nhờ nghĩ uống thử loại bia xem sao, ở đây người ta hay nhậu bằng thứ đó, còn các chị em gái thì uống nước ngọt, không khí trở nên ấm áp hơn hẳn, trời đã tối nhưng bên trong căn phòng nhỏ này lại sáng hơn hẳn.

Giờ nhờ mới biết tư lượng của hân “rất kém” mới uống chút xíu mà đã ngã say rồi, được Mon nói là hân chỉ uống được mấy loại voka và sweet, các loại thượng hạng thôi, còn loại bia thường thế này hân chưa uống bao giờ, nên rất dễ xỉn.

Mọi người lần đầu tiên nhận ra được điểm yếu của hân, thế này cứ có chuyện gì thì họ cũng có cái để lên mặt với hân... ha ha...

Những người còn lại uống bia vẫn bình thường, nhưng họ cũng không uống nhiều mỗi người chỉ hai chai thôi, hân vì quê độ mà cố gắng hai chai, nhưng ly cuối thì nhờ là người uống thay hân, thấy hân không thể trụ được nữa rồi, nhờ trải nệm ra kêu hân nằm đó nghỉ ngơi, còn lại sáu người ăn và uống.

Sau khi đánh chén bữa tiệc xong, mọi người cũng còn có thể trụ về tới nhà được, anh Việt Minh trước nay tư lượng cũng không cao, nhưng hôm nay vui nên anh cố gắng uống, cũng xin rồi, chị Tâm Như đưa anh về phòng rồi, còn anh Thanh Minh thì cố về chưa có hiện tượng xin nên có thể về được, Hoàng Nam cũng ngã ngã say, nhưng mà có Lâm An đưa cậu về, còn hân đã có Mon, nhưng mà... Mon lại làm nhờ có chút thất vọng... vì tưởng Thanh Minh là hân nên theo anh về rồi, còn hân nằm đó... anh Thanh Minh có nhắn tin nói nhờ là yên tâm đi, anh sẽ chăm sóc Mon cẩn thận mà, nhờ cũng đỡ lo, không ngờ Mon cũng xin.

Nhờ dọn dẹp mọi thứ cho gọn gàng, lau sạch sẽ căn phòng mình bằng nước lau nhà, không sẽ bốc mùi, nhờ lau gần xong thì... hân tỉnh... chạy ngay vào nhà vệ sinh ối ra... khi chạy ra chẳng may trượt chân ngã... nhưng may quá nhờ cũng đề phòng, nên đỡ được hân, nhờ cố về chậm chân hơn hân, đồng nghĩa là nhờ đề lên người hân, lúc đó nhờ lao nhanh tới, nằm ra đất đỡ hân nhưng lại bị cánh tay hân đỡ người nhờ lật ngược lên, và kết quả là nhờ nằm lên người hân.

- Thành Khang, cậu không sao chứ? – nhờ vội vã ngồi dậy nhưng bị hân ôm lại.

- Cứ nằm im đó một lát thôi!

Hân xiết chặt hơn, nhờ cũng không có phản ứng khác, nằm im cho hân ôm, nhờ cảm thấy rạo rức trong lòng, cảm giác ấm áp hẳn, không hiểu là gì, nhưng sự thật thì nhờ rất thích được hân ôm thế này.

.....

Sáng sớm như mọi ngày, nhờ nhẹ nhàng nhắm mắt... nhìn lại mình và người nằm cạnh mình... là hân.

- Thành Khang, cậu dậy đi sao tôi và cậu nằm cùng nhau thế này – nhờ lay lay người hân, nhớ lại tối qua là nhờ đang nằm trong tư thế khác mà, giờ khác rồi, nhìn căn phòng cũng được sạch sẽ hẳn lên.

- Tôi dọn dẹp phòng cô hôm qua, nên hơi mệt, cho tôi ngủ thêm đi – hân quay người vào trong ôm gấu ngủ tiếp.

Nhìn lại bộ đồ vẫn bình thường, nên nhờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Dậy vsen rồi nấu ít cháo cho hân ăn cũng được, trong đầu nhờ nghĩ vậy và dậy làm luôn.

Hoàn thành thì nhờ cũng cố gắng gọi hân dậy ăn cho nóng, cũng không làm khó nhờ, hân tỉnh dậy và cười tươi nhìn nhờ, làm nhờ bối rối.

Nhờ hỏi sơ vài chuyện tối qua như thế nào, sau khi nhờ ôm hân ngủ ấy, hân cứ vô tư mà trả lời, nhờ hỏi gì hân đáp lại như thế...

.....

Kỳ thi của nhờ cuối cùng cũng xong, hoàn thành vào hôm nay và mai là nhờ về nhà, bởi mẹ nhờ đã mua vé xe cho nhờ rồi, nhờ về thu dọn một số thứ cần thiết và nhờ còn đi chợ đêm nữa, mua đồ về nhà cho cả nhà luôn, nhờ cũng học xong sáu tháng tiếng Nhật, giờ nhờ nghỉ ngơi ở nhà rồi vào học tiếp, nhờ cũng rất tâm đắc khi mang sách vở về nhà để tiện cho việc học bài.

Học kỳ này kết thúc, nhờ cũng được học bổng và số tiền như học kỳ một, lại là một món quà lớn mà nhờ dành cho bố mẹ rồi.

Chia tay mọi người, nhờ lên xe ra về, lần này là hân chở nhờ ra xe bằng con limous của mình, ai cũng nhìn, nhờ cũng ngại lắm, đầu phải đồ của mình đâu, chỉ là người chở mình ra thôi, cả Mon nữa phụ nhờ kéo valy ra xe, còn hân thì đi cùng nhờ phía sau.

Ai cũng phải ngó nghiêng tới hân, vì hân gửi xe và đi bộ vào nhà xe của nhờ, nên hân quá nổi bật đi, thu hút sự chú ý, làm nhờ ái ngại.

- Tôi về có một tháng rồi vào thôi mà... cậu không cần ra tiễn tôi đâu.

- Xa cô một tháng cũng lâu lắm... chỉ sợ tôi không chịu được mà đến bên cô đây – hân cũng nhờ nhờ mà xem mấy hoạt hình anime Nhật Bản nên cũng nói chuyện “rất tình cảm”.

- Cậu cứ đùa hoài... cậu trú tâm cho cao ốc của cậu đi, bây giờ chỉ có một mình cậu thì nên tập trung vào công việc hơn, mấy việc khác đừng quan tâm làm gì! – nhỏ có chút vui, nhưng cười cười, mình với cậu ta là gì chứ.

- Tôi biết rồi, mà cô muốn đi làm thêm phải không? Khi nào vào tôi sắp xếp công việc cho cô, cô muốn làm gì? – hấn day day trán nhớ lại.

- Tôi làm gì cũng được, nếu đúng chuyên ngành thì càng tốt... hi hi... thôi tới giờ tôi lên xe rồi... cậu với Mon về đi nha, cảm ơn đã tiễn tôi – nhỏ đi tới xe mình và lên xe.

Ừm hẹn gặp lại cô sau một tháng nữa, sau khi vào tôi nhất định sắp xếp công việc tốt nhất cho cô – hấn và Mon đứng dưới vẫy tay nhỏ.

- Cảm ơn cậu.

Xe chuyển bánh, nhỏ nằm ở ngay cửa kính, nên có thể thấy được họ... nhỏ cũng cười tươi và vẫy tay lại trong miệng nói đủ mình nhỏ nghe “cảm ơn cậu nhiều lắm Thành Khang... không chắc lắm, nhưng hình như... tôi có cảm giác... thích cậu rồi”.

Hấn và Mon đứng đó cho xe lấp bóng thì mới rời đi, ngồi trong xe của mình, hấn ngả lưng ra ghế nghĩ về nhỏ cũng nhấp máy môi “Song Đào... không gặp cô một tháng tôi có cười được nữa không, dù sao cũng cảm ơn cô thời gian qua... tôi cảm giác thích cô rồi, chắc cô không biết đâu nhỉ?”, hấn cười nhạt.

Công việc của từng người trong một tháng...

Nhỏ trở về nhà mình, vì là nhà nông nên nhỏ làm những công việc của nhà nông, ngày nhỏ làm một chút rồi tới thì ôm điện thoại nghe nhạc hoặc đọc truyện hay là chat chit qua mạng với bạn bè.

Nhỏ có đi chơi cùng với mấy cô bạn của mình, ra mấy quán quen thuộc ngồi tám chuyện với nhau, kể chuyện giống như lâu lắm chưa gặp ấy (đúng mà), nhưng bất chợt nhỏ nghĩ về hấn... không biết giờ này hấn làm gì nhỉ? Nhỏ có chút buồn vì ở nhà nguyên một tháng, mà hấn không nhắn tin cho nhỏ, cũng chẳng gọi điện nữa, giống như hấn cố tình bốc hơi, không quen biết nhỏ vậy. Là con gái nhỏ không nên chủ động nhắn tin cho con trai, nhỏ cứ nghĩ vậy nên cuối cùng thì nhỏ là người thiệt nhất nhĩ.

Còn hấn... sau khi nhỏ về nhà, hấn chỉ trú tâm làm việc trong cao ốc của mình, không hề đi đâu ngoài ở nhà và tới công ty, hấn từng nghĩ nếu nhắn tin cho nhỏ thì làm hấn càng muốn gặp nhỏ hơn, nên hấn cố tình không liên lạc, cố tình thêm nhiều việc hơn để làm, hấn cũng đã sắp xếp được một công việc thích hợp cho nhỏ làm, cũng phù hợp chuyên ngành mà nhỏ học.

Anh Việt Minh có về quê nhưng chị Tâm Như đòi đi theo, anh cũng không còn cách nào, nên hai người vì vụ ở quê trong một tháng, về đó thì bên nhà trai có về rất quý chị Tâm Như, chị vừa xinh đẹp lại giỏi dang và giàu có, không phải bỏ mẹ anh Việt Minh mê giàu đâu, thực ra thì chị Tâm Như rất có lễ phép đấy, nên ai cũng quý mến chị, đợt này chị về nhà anh chơi, chị thấy căn nhà anh có vẻ lụp xụp rồi, nên chị cũng cho người sang sửa lại, mọi việc chị đã làm thì anh không thể trái lệnh được nên anh nghe chị hết. Hai người đã có khoảng thời gian rất vui và hạnh phúc với nhau, cũng vun đắp được tình cảm hơn.

Lâm An và Hoàng Nam đã nhất trí là bạn thân chí cốt, nên hai người cứ dính lấy nhau, cô xin nghỉ phép một thời gian để du lịch, hấn cũng không có ý kiến gì, hấn luôn thấy có lỗi với Lâm An, nên hấn tôn trọng ý kiến của cô, nhưng cũng không vì thế mà hấn xem nhẹ chuyện công với tư, chỉ là thời gian qua cô cũng chưa có nhiều thời gian nghỉ ngơi, lần này cô mới mở lời nói chuyện một cách thoải mái với hấn, nên hấn rất vui, mọi công việc của cô thì hấn cũng làm hết, cô đi du lịch cùng với Hoàng Nam ở các nước khác, khi nào chán thì hai người sẽ về (hạnh phúc quá nhĩ).

Anh Thanh Minh cũng có một kỳ nghỉ hè ý nghĩa, anh qua nước ngoài làm việc, nhưng trước hết là anh muốn quên đi nhỏ, anh dạo một vòng quanh công viên ở đó, và anh đã gặp một người con gái, và người con gái đó vô tình cũng là nhân viên chính thức ở công ty anh khi chuyển qua đó, vậy là anh đã có người tâm sự khi buồn rồi, qua tiếp xúc và nói chuyện, anh nhận ra cô gái này cũng có đặc điểm giống giống với nhỏ, nhưng anh không thể cứ mãi nghĩ về nhỏ rồi so sánh thế được, anh sẽ cố gắng theo đuổi và bảo vệ người con gái này.

Mỗi người đã có một kỳ nghỉ hè vui vẻ rồi nhĩ? Kỳ này sói cũng được nghỉ hè, sói cũng sẽ nghỉ ngơi một tuần sau đó sẽ viết tiếp... hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Quay trở lại

Nhỏ dừng tại bến xe, điều lạ là nhỏ không nói Đạt hay ai tới đón cả, có vẻ nhỏ đang mong muốn người nào đó ra đón mình (bà này ảo tưởng gớm).

Ngồi trong nhà chờ xe đợi trời sáng hơn một chút thì nhỏ sẽ ra đón xe buýt về phòng, nhỏ cũng gọi điện cho bố mẹ thông báo tình hình.

Lần này nhỏ vào sớm để học tiếp tiếng Nhật, có vẻ nhỏ rất siêng học đấy... hơ hơ... khi nhỏ kéo valy ra chỗ đón xe buýt, nhỏ nghe thấy tiếng còi xe của ai đó, theo quán tính nhỏ quay người lại xem... giật mình khi thấy... hấn ngồi trong ghế lái, trước giờ nhỏ chưa bao giờ thấy hấn lái xe cả, toàn là Mon

đưa hắn đi và chờ hắn về, hôm nay có chút lạ lẫm.

- Để cô đợi lâu rồi, lên xe đi.

Hắn rất chu đáo, xuống xe rồi mở cốp cất valy của nhỏ vào rồi mở cửa xe cho nhỏ lên, bao ánh mắt khao khát của các bạn nữ xung quanh đó, nhỏ có thể hiểu được “họ cũng đang mong được như mình”, mỉm cười một cái, gật nhẹ đầu rồi lên xe. Hắn cũng lên và thắt dây an toàn cho nhỏ, vì nhỏ ngồi cạnh ghế lái với hắn, giây phút gần nhau ấy, tim hai người đã lỡ nhịp, khuôn mặt nhỏ từ trắng cũng chuyển sang hồng hào... hê hê... tiếng sét ái tình là đây. Hắn nhìn nhỏ một lát lâu, nhỏ ngượng cười rồi chêu hắn cho bớt không khí nóng đi.

- Hôm nay Mon thả cậu một mình à? – ngồi trong xe nhỏ cười cười chêu hắn.

- Cô có muốn mở cửa xe ra cho thoáng không? – câu trả lời chả ăn nhập lắm, nhưng nhỏ cũng gật đầu.

Hắn bấm nhẹ cái nút trước mặt, cửa kính tự động mở ra, cơn gió buổi sáng làm mặt nhỏ đỡ nóng hơn, thổi phù phù rồi hương thụ không khí buổi sớm.

- Một tháng nay cậu làm gì vậy? Chẳng nhắn tin hay gọi điện cho tôi gì cả - sau khi nhỏ đỡ ngại hơn thì cũng nói chuyện với hắn.

- Cô muốn tôi đến với cô à, hay cô nhớ tôi quá – hắn cười cười nửa đùa, nửa thật.

Nhắc lại thì một tháng qua, hắn chẳng có nụ cười nào trên môi cả, đi làm hay ở bất cứ đâu hắn cũng chung cái bộ mặt như đưa đám, ai nhìn vào cũng ừ rừ và run sợ.

- Tôi... chỉ là cậu không nhắn tin, nên tôi cảm thấy thiếu thiếu gì đó... mà cậu quá ảo tưởng rồi đấy, tôi chỉ hơi thế thôi, tôi còn mong cậu không gọi điện hay nhắn tin cho tôi nữa cơ, nếu không cậu toàn nói những lời sến súa, làm tôi bị ức chế và có chút mơ mộng đấy, tôi tôi còn ngủ mơ gặp cậu nữa, thật là... hích.

Nhỏ tuân một lèo, cảm xúc của nhỏ sau một tháng không gặp hắn, nhỏ nhớ hắn thật chứ bộ, nhưng còn làm giá, chỉ nghĩ hắn bận rất nhiều việc, bên hắn cũng sẽ có rất nhiều cô gái chân dài, đâu nhớ tới chân ngắn như nhỏ, ngay cả Lâm An đẹp sắc nước nghiêng thành như vậy, mà hắn còn cho ra rìa, thì ngưỡng như nhỏ ai thèm để ý chứ.

- Ha ha ha... cô nhớ tôi sao? – hắn cười thành tiếng.

Hắn nghe nhỏ nói cũng không khác hắn là mấy, cảm giác hắn lúc đó là nhớ nhỏ lắm, không lẽ nhỏ cũng thế.

- Hừ... không bao giờ! – nhỏ hất mặt lên trời.

- Cô có muốn nghe nhạc không? – khi nào cũng vậy, hắn hỏi nhưng chưa để đối phương đồng ý thì hắn nhanh tay mở liền, ấn nhẹ cái nút trên xe rồi phát ra âm thanh du dương.

Nghe khoảng hai bài, nhỏ cảm thấy list nhạc của hắn toàn nhạc buồn, bài đầu tiên theo nhỏ nghe được hình như là bài “Chỉ có một người để yêu trên thế gian” bài thứ hai là “Chỉ là dối lòng”. Nhưng không phủ nhận là nhỏ rất có kinh nghiệm về âm nhạc, đôi khi nhiều cái nhỏ không biết, nhưng với âm nhạc thì nhỏ rất giỏi, nghe một vài lần là nhỏ nhớ được giai điệu, còn có thể nhảm theo nữa cơ, nhỏ cũng có khiếu hát nhạc nước ngoài nữa, ngày trước nhỏ rất hay xem mấy bộ phim của TQ, và các phim khác nữa, kết thúc phim thường có bài hát, nhỏ cũng nghe và hát theo được, còn nhớ bộ phim “Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài” nhỏ cũng hát tiếng đó và còn tự sáng tác ra tiếng việt.

Nhỏ còn rất “rảnh” thời gian chép bài hát vào vở, tính đến nay thì nhỏ cũng có khoảng bảy cuốn vở nhạc, được trang trí “diêm dúa” bên ngoài, bên trong thì viết nhạc và vẽ vời gì đó, nhưng rất đẹp mắt, có vẻ nhỏ thích hát nhưng còn ngại vì chiều cao khiêm tốn quá.

Tâm trạng nhỏ hòa cùng bài hát mà hắn mở, đột nhiên bài tiếp theo nhỏ nghe nhạc dạo khá quen, rồi khi hát lên, nhỏ mở to con mắt nhìn hắn, chẳng phải đó là bài hát mà nhỏ hát hồi đầu năm sao?.

- Đây là... - nhỏ nhìn hắn.

- Tôi vô tình thấy qua mạng thôi... nhưng phải công nhận là cô hát hay lắm, nghe hoài mà tôi vẫn không chán – hắn vẫn tập trung lái xe và đáp trả.

- C-Cảm ơn cậu khen... hi hi - được khen nên nhỏ cũng không hỏi nữa.

- Dừng xe nhỏ cũng bất ngờ hắn không chờ nhỏ tới phòng sao? Dừng lại nhà hàng, hắn muốn chờ nhỏ đi ăn rồi mới đưa về.

- Cô đứng đó nữa, vào đi – hắn thấy nhỏ ngệt mặt ra.

- Tôi chưa đánh răng nữa – nhỏ giơ tay lên làm kiểu như đang cầm cái bàn chải đánh răng.

- Không sao? Bên trong này có chỗ cho cô đánh răng, cô cứ vào đi.

Nhỏ đi theo sau hắn, lần này nhỏ mặc quần bó đen và áo xẻ ống tay cũng màu đen luôn, nhỏ thích màu này, dù gì cũng làm nhỏ ồm hơn chút, tóc nhỏ vuốt thẳng và uốn xoắn phần đuôi tóc, nhỏ đi vào cùng hắn, hắn đưa nhỏ đi tới trước nhà vệ sinh nữ.

- Cô có mang bàn chải chứ? – hấn dừng lại hỏi.

Nhỏ khẽ gật đầu, rồi hấn chỉ đi vào nhỏ cũng làm theo, bên trong không có ai cả, vậy là nhỏ tức tốc làm việc mình cần làm nếu không lát sau sẽ có người, nhỏ ngại.

Nhỏ cột mái tóc mình lên, nhìn qua gương, tóc nhỏ xoắn đuôi khi cột lên cuộn lại thành một kiểu, nhìn rất năng động và xinh xắn, nhỏ thay luôn bộ quần áo khác, bây giờ nhìn nhỏ rất giống nữ sinh cấp ba năng động và siêu đáng yêu rồi đó.

Bước ra bên ngoài, nhìn một lượt để tìm hấn, sau khi thấy nhỏ bước tới, từ xa hấn đã thấy nhỏ, hấn nhìn chăm chú, có vẻ sau một tháng nhìn nhỏ càng “mềm mại” lên nhỉ, đúng là ở nhà được bố mẹ chăm sóc có khác, nhỏ để mái bằng tóc cột cao, khuôn mặt tròn, nước da trắng, nên nhìn nhỏ càng đáng yêu hơn, một vài người ở đó cũng để ý nhỏ.

- Cô ăn gì thì gọi đi, chắc cô đói rồi nhỉ? – hấn chống cằm hỏi nhỏ.

- Tôi không kén chọn đâu, cậu ăn gì kêu cho tôi thử đó cũng được... hi hi – nhỏ ngồi đối diện hấn.

- Được – hấn vừa dứt câu, thì cô nhân viên cũng tới đứng ngay cạnh đó.

- Quý khách dùng gì ạ!

- Dễ thương quá – nhỏ nhìn chị nhân viên, mặc đồng phục, được trang điểm nhẹ.

- Cảm ơn em – chị nhân viên đỏ mặt, khi có người khen mình.

- Com cuộn, gà hầm, kim chi, món lẩu hai người đặc biệt nhất... - hấn cứ gọi lia lịa, chắc cả bảy tám món, nhìn cái mặt “long lanh” của nhỏ và sự tự đắc của chị nhân viên, hấn có chút giận.

- Thôi... bụng cậu là tàu hỏa à, ăn nhiều thế, tôi và cậu cũng không ăn hết được đâu, tôi không ăn được đậu đũa, đậu bắp, cà chua,... - nhỏ cũng nói một vài món không ăn được.

- Cho tôi năm món đầu tiên được rồi – hấn nói với cô nhân viên.

- Dạ quý khách đợi cho một lát – chị nhân viên vào trong, nhưng còn nhìn nhỏ âu yếm.

- Tôi thấy mấy cái mà cô không ăn được rất tốt cho da đấy, nhưng tôi cũng thắc mắc, tại sao cô không ăn thử đó mà da cô vẫn đẹp nhỉ? – hấn nhìn nhỏ, trước kia hấn cũng học qua mỹ phẩm cũng biết chút ít về cái đẹp.

Hấn còn nhớ, có thời gian hấn cũng phải xài tới chúng để làm sạch da đấy.

- À... hi hi... da tôi đẹp từ bé rồi, từ khi mẹ tôi sinh ra tôi đã thừa hưởng rồi... ha ha – nhỏ tự tin với làn da của mình.

- Thật sao, tôi được biết vùng Tây Nguyên, là rừng rú mà, toàn người gì gì đó, sao cô có thể trắng được, cũng không có sẹo nào, à mà còn nhớ nửa năm trước cô bị roi đánh vào, mà giờ đã lành lặn không để lại vết nào, da cô lạ thật đấy – hấn nhớ lại chuyện cũ, đã qua nhưng với hấn dường như không bao giờ quên được, cũng chính lần đó hấn mới có cảm giác khác hơn về nhỏ. Hấn cũng tìm hiểu về chỗ ở của nhỏ.

Thứ nhất mẹ tôi từ bé đã trắng rồi và tôi sinh ra ở Hà Nam, ngoài đó da ai cũng đẹp cả, thứ hai Tây Nguyên chỗ tôi nói là rừng, nhưng nhà tôi đâu có ở trên rừng mà ở làng, ở đó có những người gọi là “đồng bào”, tôi thừa hưởng gen trội từ mẹ, nên không thể nào mà đen được, mặc dù đi ra ngoài nắng nhưng tôi có bịt kín từ đầu đến chân “không hở chỗ nào, ngoài hai con mắt đen láy” – nhỏ tự biên tự diễn.

- Ừm... cũng phải! – hấn gật gù đồng ý.

- Nhắc cậu biết một chuyện, gần cuối năm mười hai, tôi có bị ngã xe một lần, hôm đi học thêm ở nhà thầy lý, lúc đó đoạn đường mới làm xong nên có rất nhiều đá sỏi, một bên người tôi rất nhiều sẹo nhỏ lẻ, khi đó không đeo khẩu trang, nên mặt tôi bị xước da, nhưng máu chưa chảy liền, chỉ một nửa mặt thôi, bên này không sao... *nhỏ chỉ bên má phải*... sau đó tôi có nghe bạn giới thiệu thuốc chống sẹo, nên tôi mua về bôi, với tôi không nghĩ nhiều tới mấy cái sẹo đâu... sau khi tôi sử dụng hết lọ thuốc đó, mặt tôi hoàn toàn láng mịn như thường, thì tôi mới biết là da mình tốt.

- Ghê nhỉ, da cô hay thật đấy, tôi còn tưởng cô dùng mỹ phẩm nhiều lắm – hấn cười cười.

Cô nhân viên cũng mang đồ ăn ra và câu “chúc quý khách ngon miệng”, còn kèm theo một món miễn phí, do nhỏ khen chị nhân viên dễ thương.

- Tôi không có dùng mấy cái đó, hại da lắm, trắng một thời gian thôi về già nhăn nhúm – nhỏ chưa gì suy nghĩ già rồi.

- Ừm cô cũng có cái để tôi suy nghĩ.

Nói chuyện một hồi thì cả hai cũng ăn sáng, mấy món mang ra nhỏ chỉ ăn được chút ít, không phải vì không ngon, mà nhỏ mới dùng xe nên không ăn được nhiều.

Sau khi ăn sáng xong thì hấn cũng chở nhỏ về phòng, rồi có đưa nhỏ đi dạo đâu đó.

Chương 48: Công việc mới

Nhỏ đang có mặt tại lớp học Nhật, hôm nay nhỏ học tiếp khóa thứ ba, cũng vẫn là những người bạn trong lớp đó và vẫn là cô Nguyệt dạy, cách dạy của cô rất hay và dễ hiểu bài, nên ai cũng đi học chăm chỉ, hơn nữa cô rất vui tính cũng “ham” chuyện lắm, đợt này trong lớp có bạn Đồng mang trái cây lên lớp ăn, nhắc ra thì trong lớp nhỏ là người vui tính nhất, nhỏ cũng thuộc dạng học được, mỗi lần hỏi bài cũ cô thường chọn câu hỏi khó hơn một chút để dành cho nhỏ, học bài kỹ càng nên nhỏ trả lời lưu loát. Cô cũng đưa ra mức phạt hợp lý nếu ai không thuộc bài.

Hết buổi học ra về, vẫn là câu chào bằng tiếng Nhật như bình thường, nhưng bữa nay Đồng có vẻ thân với nhỏ, ra về hôm nay cậu cười với nhỏ, nhỏ vui tính cười tươi lại.

Về lại phòng của mình, nhỏ nhận được tin nhắn của “người lạ”, cũng lâu lắm rồi người này không nhắn tin cho nhỏ, nếu không nhắn chắc nhỏ cũng quên luôn quá... ha ha.

- Dạo này khỏe chứ heo?
- Ai là heo thế, mà tôi khỏe, còn cậu lâu quá rồi không nhắn tin, giờ lạ quá nhỉ, mới đổi avatar luôn – nhỏ chêu.
- Thì ảnh cũ rồi, nên muốn thay đổi cho mới ấy mà, cũng vẫn là con heo mà.
- Nói ai thế... tôi mặc dù mũm mĩm nhưng đâu đến nỗi là heo đâu.
- Người nào tự nhận thì đó là heo, chứ tôi có ám chỉ cô đâu? *cười gian tà*.
- Hừ... thua cậu, tôi mới đi học về, giờ đang ăn cơm.
- Ăn với gì vậy, ăn cơm không à! Mà heo ăn nhiều lắm nhỉ, cái tên zalo là “Heo Mực” mà, chắc là cái tên nói lên tất cả.
- Sặc... ai nói cậu thế, chỉ là tên hay nên tôi mới đặt thôi. *mặt xụ lại*.

Cái tên thường là chính bản thân mình, nếu cô không phải heo thì làm sao đặt tên heo được, xem ảnh của cô, nhìn cái tướng chỉ có một mẩu, lại còn mũm mĩm, đúng là heo thật, nhưng mà nước da cô trắng thế sao gọi là mực được... *suy nghĩ* suy nghĩ*...

- Kệ tôi, đặt sao là quyền của tôi, cậu không có quyền can dự vào, hích tôi không thèm nói chuyện với cậu nữa! – nhỏ nổi đóa lên.
- Ha ha ha... *cười chảy nước mắt*... đáng lẽ cô nên đặt là heo tuyết mới phải, tuyết là trắng đó, không ngờ cô lại thích mực đen như thế, mà tôi còn biết heo mực còn có một nghĩa khác đấy.
- ... - hiển thị đã xem nhưng không thèm nhắn lại.
- Cô có muốn nghe không? Hơi buồn một chút, nhưng cũng thú vị lắm.
- Nói đi.
- Heo mực nhiều người gọi là “chó mực” đấy, cô thấy hay không? thú vị không? ha ha ha *vỗ ngực cười ra vẻ ta đây*.
- CÁI GÌ, CẬU MUỐN ĂN GẠCH ĐÚNG KHÔNG? THÚ VỊ CÁI ĐẦU NHÀ CẬU Á - *chipi này lừa* ném ngay hòn gạch qua nhà tên này*.

Ha ha ha... *ném lại cái cháo qua nhà nhỏ*.

Hai người cứ ném qua lại, bằng những hình ảnh chipi trên điện thoại, một người tức, một người cười không thể tả, cười ra nước mắt, rồi cũng mệt mà kết thúc, nếu không cả hai sẽ chật cái phòng vì có quá nhiều thứ ném qua.

.....

Nhỏ thức dậy sau khi nghe được giọng nói của hân.

- Ngày đầu tiên đi làm, mà cô còn ngủ ngon quá nhỉ?

Công việc mà hân tìm cho nhỏ là làm kế toán, ngay tại công ty hân luôn, nhỏ cũng coi như đậu được vòng phỏng vấn, và hôm nay là buổi làm đầu tiên.

Hắn có mở một chi nhánh khác để mở rộng cao ốc, rất nhiều người xin vào làm ở đó, nên tiện đây hắn cũng đưa nhỏ vào, và được làm ngay chức quản lý kế toán với kinh nghiệm một năm.

- Hà... quên mất – nhỏ bật dậy rồi vsen.

- Tôi có mang đồng phục công ty cho cô rồi, thay vào đi – hắn đưa nhỏ túi đồ.

- Cảm ơn cậu – nhỏ cười tươi, làm hắn vui trong lòng.

Nhỏ bước ra là đồng phục nhân viên công ty hắn, nhìn cũng khá ái và dễ thương, hắn còn nhớ bộ đồng phục BGK mà Hoàng Nam đã thiết kế riêng cho nhỏ, hắn cũng dựa vào đó mà thiết kế kiểu khác, nhưng vẫn là chân váy ôm và áo sơ mi trắng ngắn tay, thêm một đôi giày cao gót màu đen, hôm nay nhỏ vẫn cột tóc và tóc mái thì nhỏ hất lên tạo kiểu phồng tóc, nhỏ nghĩ nếu thả xuống thì không ra dáng người trưởng thành tẹo nào, sẽ dễ bị người khác bắt nạt.

Đi ăn sáng rồi hắn đưa nhỏ tới chi nhánh cao ốc, chi nhánh này chỉ có hai mươi tầng thôi, tầng cao nhất vẫn là nơi làm việc của hắn, bây giờ hắn có hai nơi, nên làm bên nào cũng được, vì là chi nhánh mới nên hắn tạm thời ở bên này để quan sát tình hình.

Nhỏ có chút run, vì lần đầu tiên đi làm ở công ty nên đi sau lưng hắn, nhưng hắn nói vào tai nhỏ “cô nên đi tự tin lên, cứ rụt rè thế dễ bị bắt nạt lắm”.

Nhỏ cố gắng đi cùng hắn và đi tự tin nhất, ai cũng cúi đầu khi thấy hắn, những người làm ở đây, trừ những cấp cao thì còn lại đều là nhân viên mới cả, nên nhỏ cũng có thể yên tâm hơn.

Hắn đưa nhỏ tới phòng làm việc của mình rồi dặn dò nhỏ.

- Cô từ nay làm trong phòng này, đây là bàn làm việc của cô, có trưởng phòng kế toán là cô Nhật sẽ chỉ bảo cho cô, cô ấy rất giỏi tiếng Nhật đấy, nhớ làm cho tốt vào, chỉ cần làm những việc cô được giao thôi... giờ giải lao nhớ pha cho tôi cốc cà phê – nhắc nhở xong hắn cùng Mon lên phòng làm việc của mình. Nhỏ làm ở tầng mười lăm.

- Vâng thưa Tổng giám đốc – trưởng phòng Nhật cúi đầu trước hắn.

- Vâng – nhỏ cũng cúi đầu theo. Hắn mỉm cười hài lòng rồi lên phòng.

Nhỏ ngồi vào bàn làm việc của mình, công việc của nhỏ theo như trong hồ sơ là có một năm kinh nghiệm làm quản lý, nên nhỏ có chút sợ hãi.

- Cháu không cần lo đâu, cô hiểu mà... cháu chỉ cần làm theo những gì cô chỉ bảo là được, mà cháu có biết tiếng Nhật hả vậy thì cô sẽ cho cháu dịch đơn hàng bằng tiếng Nhật – trưởng phòng Nhật cũng được hắn nhắc nhở về nhỏ.

Những thành tích đáng nể của nhỏ tại trường, nên cô cũng tin là nhỏ sẽ làm tốt công việc, hắn có đề cập “cô ấy rất có trách nhiệm với công việc, nên cô cứ giao việc cho cô ấy làm, làm tốt thì cô sẽ có thưởng trong năm nay”, cô Nhật chẳng ham hư vinh gì, nhưng hắn nói thì cô nhất định sẽ chỉ bảo tận tình, gọi cô – cháu cho thân mật, nhìn qua nhỏ, cô cũng hài lòng vì bước đầu là lễ phép, trong công việc chỉ cần chịu khó là làm được, hơn nữa cô cũng từng là sinh viên, cô hiểu điều này “học một đàng ra đi làm hoàn toàn mới mẻ, chứ không có giống như sách vở”.

- Vâng ạ, cảm ơn trưởng phòng, nhưng cháu mới học thôi ạ, cũng chưa nắm hết các chữ cái của bảng cứng, nên cháu... – nhỏ cúi đầu lễ phép, nhỏ được biết người Nhật chỉ viết chữ cái bằng bảng cứng, bảng mềm cũng chỉ một vài từ thôi.

Phòng làm việc chỉ có hai vị trí, của trưởng phòng và của nhỏ được đặt chung một phòng, và ngồi cách nhau mấy bước.

Nhỏ ngồi vào vị trí của mình, đúng là làm việc ở cao ốc lớn có khác, máy tính và mọi thứ còn rất mới mẻ, và cái ghế xoay tròn bành to êm ái, có thể ngủ bất cứ khi nào cần thiết (nhỏ này, chưa làm mà đã nghĩ tới ngủ rồi).

- Không sao đâu, học được sáu tháng thì cháu cũng sẽ dịch được những thứ đơn giản, khi nói chuyện hoặc chào hỏi thì cô sẽ sử dụng tiếng Nhật kèm vào nhé – trưởng phòng được hắn nói tắt thầy về nhỏ, mà cô cũng từng học tiếng Nhật, nên biết nhỏ học tới đâu và biết nói được những từ nào.

- Dạ cảm ơn cô, cô tốt quá – nhỏ không biết nói gì lúc này, cô Nhật thực sự làm nhỏ vui vẻ hơn, nhỏ sẽ cố gắng làm việc thật tốt để không phụ công cô và hắn.

- Cô tốt bình thường thôi... trước hết, cháu hãy đọc toàn bộ những hồ sơ trên bàn, mấy cái đó toàn là nói về cao ốc, quá khứ hiện tại và tương lai, cháu xem kỹ và nhớ nhé, nếu chỗ nào không hiểu có thể hỏi cô, hoặc tra qua mạng.

- Cháu cảm ơn cô nhiều lắm ạ, cháu sẽ cố gắng – nhỏ đứng dậy cúi đầu cung kính, không ngờ có người tốt với mình như vậy.

Thế là nhỏ chăm chú đọc, nhỏ thấy giống như ở trường đọc hết sách ở đó, cũng là tìm hiểu về ngôi trường đó trong quá khứ, hiện tại và tương lai, còn cô Nhật thì ngồi làm việc của mình trên máy tính.

Đọc về cao ốc của hắn, nhỏ có biết được trước đây cao ốc này là do chính tay ông Tư Mã Thiết Cung gây dựng lên, nhỏ đoán là bố hắn, rồi sau đó là hắn thay ông tiếp quản vào bảy năm trước “cậu ta giỏi thật, có thể gánh vác cả cao ốc suốt thời gian qua”, vừa đọc nhỏ vừa suy ngẫm mấy điều đó.

Nhân vật mới: trưởng phòng kế toán Lương Lệ Nhật, từng làm việc ở cao ốc hấn từ khi còn bố hấn, cũng gần bốn mươi tuổi, kinh nghiệm vốn có rất nhiều, nhưng chức vụ thực sự là quản lý cao ốc khi hấn vắng mặt, cô Nhật và Mon từng là đồng môn của nhau, nhưng sau đó Mon chuyển về làm quản gia cho hấn, thì mọi việc công ty cô quản, lâu lâu được giao nhiệm vụ thì Mon là người quản lý, cũng biết rõ mọi chuyện ở cao ốc này.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Anh yêu em

Chẳng mấy chốc mà tới giờ nghỉ trưa, nhỏ vun vai một cái và “ngáp” nhưng thấy mình vô lễ, che miệng nhìn qua cô Nhật cười.

- Phòng Tổng giám đốc trên tầng hai mươi, cháu lên đó rồi pha cà phê cho cậu ấy nha!

Cô Nhật dặn dò rồi ra ngoài ăn trưa, lần đầu làm việc nên nhỏ mới vai rồi ngáp cũng là chuyện thường, nên cô không nói gì.

- Vâng ạ - nhỏ cúi đầu và đáp bằng tiếng Nhật.

Nhỏ cầm chiếc điện thoại ra bấm thang máy lên tầng hai mươi, bây giờ nhỏ cũng bớt sợ độ cao rồi, và lại ở đây được xây kín đáo thế này nhỏ cũng không phải nhìn xuống nên không có cảm giác gì.

Tinh... cửa thang máy mở ra, nhỏ thấy trước mặt là căn phòng đóng cửa, nhìn qua lại thì trên này chỉ có một phòng đó, chắc là phòng Tổng giám đốc rồi.

Nhỏ nhìn qua thấy có cà phê và nước để sẵn ở bộ bàn bên ngoài hành lang, bộ sofa nhìn có vẻ đắt tiền lắm, công ty lớn thế cơ mà.

Nhỏ pha cà phê theo cách mình hay làm rồi mang tới trước cửa phòng của hấn rồi gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

- Mời vào – bên trong vọng ra tiếng của hấn.

Nhỏ khẽ đẩy cửa bước vào, nhìn bên trong nhỏ không khỏi ngạc nhiên, phòng to và rộng rãi lắm, gấp mấy lần phòng trọ của nhỏ, có bộ bàn ghế được trạm trổ bắt mắt, hấn đang ngồi ở bàn làm việc của mình, nhỏ lướt qua thấy trên bàn hấn có mấy chồng hồ sơ, cũng khổ cho hấn, làm chủ cả một cao ốc không phải dễ dàng gì.

Nhưng nhỏ lại thấy hấn thật lịch lãm, bình thường đã đẹp rồi, hôm nay tận mắt chứng kiến càng khiến nhỏ bị cuốn hút, nhưng hấn khẽ ho khan một tiếng, khi thấy nhỏ say đắm như thế.

- T-Tôi mang cà phê cho Tổng giám đốc – nhỏ trở về thực tại, trên tay cầm cà phê mới pha để lên bàn.

- Cô ngồi đó đi – hấn đứng dậy ra bàn ngồi đối diện nhỏ.

- Sáng giờ cô học được gì rồi! – hấn nhấp ngụm cà phê của nhỏ pha rồi hỏi.

Hương vị nhỏ pha có chút “ngon” hơn bình thường, hấn sẽ thường xuyên nói nhỏ pha cho mình.

- Dạ... tôi mới đọc qua được lịch sử cao ốc thôi ạ, mới được nửa cuốn giấy cộp thế này – nhỏ giơ tay miêu tả.

- Vậy ngày thành lập cao ốc là khi nào, ai thành lập khi đó có bao nhiêu thành viên – hấn liên tục hỏi nhỏ dồn dập, giống như kiểm tra bài cũ đấy.

- Ngày 23/4/20XX, do ông Tư Mã Thành Khang thành lập, khi đó chỉ có 176 thành viên - nhỏ ngạc nhiên nhìn hấn, sau đó cũng trả lời nhanh chóng và rất chính xác.

- Rất tốt, người bình thường đọc một ngày mới xong một nửa, nhưng chưa chắc đã thuộc được như cô, cũng coi như tôi không tuyển làm người – hấn cười hài lòng.

- Cảm ơn Tổng giám đốc – nhỏ cúi đầu.

- Cô có muốn ăn trưa với tôi không? – hấn hỏi vì cũng thấy bụng nhỏ réo lên rồi, mà Mon cũng đã tới và mang đồ ăn tới.

- Dạ... - nhỏ ngước mặt lên nhìn hấn, cánh cửa mở ra, ngoài Mon ra thì ai ra vào cũng phải gõ cửa.

- Com trưa của Tổng giám đốc và Đào tiểu thư đây ạ!

Mon đặt chiếc hộp hình vuông xuống, rồi mở ra bày ra bàn rất nhiều đồ ăn ngon do chính tay Mon làm.

Nhỏ mới đầu còn ngại, mặc dù đi ăn với hấn mấy lần rồi, nhưng đây là công ty, không phải là bạn bè như bên ngoài, hấn nhìn nhỏ là hiểu nên nói thẳng “từ giờ cô sẽ lên đây ăn cơm trưa với tôi”. Nhỏ nhìn qua thấy Mon cũng đang “sửa kính” rồi cười tươi, nhỏ gật đầu rồi ăn.

Buổi chiều nhỏ tiếp tục công việc của mình, ra về nhỏ có chào trưởng phòng bằng tiếng Nhật. Nhỏ vỗ vỗ vai vì ngồi lâu mỏi, hấn lại là người chở nhỏ về, vì nhỏ không biết đường.

.....

Ngày thứ hai đi làm, vẫn là hấn tới đưa nhỏ tới công ty, hôm nay nhỏ lại tiếp tục đọc và nhớ những thứ đó, giờ ăn trưa nhỏ lại mang café lên cho hấn, rồi ngồi ăn cùng hấn... chiều hấn chở nhỏ về như bình thường.

Buổi tối nhỏ đi học tiếng Nhật, giờ ra về nhỏ đi phía sau cậu Đồng, lúc xoay người dừng lại xỏ dép cậu ta có xoa đầu nhỏ rồi nói “tạm biệt” bằng tiếng Nhật, nhỏ cũng chào lại thôi.

.....

Những ngày sau đó nhỏ đi làm ban ngày và tối học tiếng Nhật, cũng nhanh chóng kết thúc kỳ nghỉ hè ba tháng và chuẩn bị cho kỳ học mới, năm hai này thì nhỏ học theo giờ của bản thân, nên nhỏ sẽ có thời gian làm và đi học.

Hai tháng làm tại chi nhánh của hấn, nhỏ cũng có được chút kinh nghiệm làm việc và nhỏ hoàn toàn biết về cao ốc này, và điều khiến nhỏ vui hơn là nhỏ được tăng lương, hai tháng qua coi như là thử việc, nhỏ đang dần tiếp xúc với công việc chính, hơn nữa trưởng phòng cũng rất hài lòng về nhỏ, đúng là nhỏ luôn làm tốt công việc được giao, hấn cũng có phần thưởng xứng đáng với cô.

Trình độ nói tiếng Nhật của nhỏ cũng tăng lên, nhiều từ không nói được thì đã có trưởng phòng dạy, nhỏ vui lắm, xem như kỳ nghỉ hè này không uổng phí chút nào, mặc dù đã có dư giả tiền ăn hàng tháng, nhưng nhỏ không nói cho bố mẹ, mỗi tháng họ vẫn gửi tiền vào thẻ, nhưng nhỏ chỉ để đó và không động đến, chỉ xài tiền mình kiếm được thôi.

Giờ nhỏ mới biết, kiếm được tiền không phải dễ dàng gì, nhỏ cũng rất vất vả đấy chứ, cứ nghĩ bố mẹ ở nhà làm và mỗi tháng gửi cho nhỏ, mà nhỏ ở đây chỉ ăn và học rồi thời gian rảnh lại ngồi chơi, như vậy chẳng vui tẹo nào, nên nhỏ cố gắng làm kiếm tiền phụ giúp cho bố mẹ, mong sao sau bốn năm học thì nhỏ có được một số tiền tiết kiệm nào đó dành cho gia đình, nghĩ tới đó làm nhỏ lại có ý chí cố gắng làm việc thật tốt, và người mà nhỏ muốn noi gương theo chính là hấn, nhỏ cũng mong muốn được làm chủ một công ty nào đó, rồi cười nhạt “làm sao mà mình có thể chứ”.

- Cô đang nghĩ gì mà cười một mình thế - hấn từ ngoài đi vào thấy nhỏ ngồi ngẩn ngơ rồi cười.

- Thành... à Tổng giám đốc – nhỏ đứng dậy nhìn hấn.

- Tan giờ làm rồi cô không cần xưng hô theo công việc, mau về thôi – hấn cười.

- Vâng – nhỏ nghe theo.

Đi ra xe hấn chở nhỏ về, hôm nay nhỏ có tăng ca nên làm tới bảy giờ mới về, hấn chở nhỏ tới một nơi nào đó, lần đầu tiên nhỏ tới nơi này, ở đây thật yên tĩnh, cũng không có ai cả, chỉ là một bãi đất trống mà thôi.

- Đây là – nhỏ xuống xe rồi hỏi hấn, cứ tưởng hấn chở nhỏ về.

- Lâu rồi chúng ta chưa nói chuyện riêng nhỉ?

- Há... tôi và cậu à?

- Ủm, nơi này tôi cũng mới tìm ra vài tuần thôi, cảm thấy mệt mỏi sau giờ làm thì tôi ra đây, nơi đây không ai làm phiền tôi nghỉ ngơi, không khí lại trong lành, rồi cô sẽ thích - hấn dựa vào thành xe, nhìn về một hướng xa xăm nào đó.

Nhỏ hít thở không khí trong lành... - Đúng là thoải mái thật, mà nơi này xa phòng trọ tôi không, để mỗi lần mệt mỏi tôi sẽ lượn ra đây? – nhỏ quay sang cười tươi với hấn.

- Mười mấy cây thôi – hấn vô tư nói.

- Cái gì? Xa thế... hích vậy thì tôi lại ra bờ hồ đó thôi?

- Khi nào muốn thì cô nói tôi, cho dù bận đến mấy, tôi cũng sẽ qua chở cô đi – hấn thành thật.

- Thôi, như vậy phiền cậu quá... hi hi...

- Không sao? Chỉ cần được ở cạnh cô thì đi đâu tôi cũng không thấy phiền mà!

- Thành Khang... cậu đừng nói như thế, tôi sẽ cảm thấy có lỗi... nhưng mà có điều này... tôi không biết có nên nói với cậu không? – nhỏ đỏ mặt, chần chừ và do dự.

- Cô cứ nói đi, tôi nghĩ là mình cũng có chuyện muốn nói với cô – hấn cười cười quay sang nhìn nhỏ.

- Hay cậu... nói trước đi – nhỏ ngại.

- Cũng được... *nhìn qua nhỏ*... Song Đào... cô tin không... tôi... thích cô rồi đấy – hấn nhìn nhỏ một cách âu yếm.

- ... - nhỏ ngược nhìn hấn.

- Tôi không nhớ là từ khi nào, nhưng tôi rất muốn ở cạnh, chăm sóc và bảo vệ cho cô... có lẽ là từ lúc cô nói muốn bảo vệ tôi.

Hấn đặt hai tay lên vai nhỏ, cúi đầu nhìn nhỏ, hấn nhớ lại khi hai người bị bắt cóc, có cơ hội chạy ra ngoài nhưng nhỏ chạy lại phía hấn, đang hai tay chặn trước mặt và nói muốn bảo vệ hấn, khi đó cảm giác trong tim hấn đã khác.

- T-Thành Khang – nhỏ ngập ngừng.

- Tôi nói xong chuyện của mình rồi, cảm giác thoải mái lắm, giờ thì đến lượt cô – hấn buông vai nhỏ ra, hấn còn cười nữa.

- Tôi... tôi – nhỏ ngập ngừng, thực ra thì nhỏ cũng cảm giác giống hấn thôi, nhưng mà nhỏ lại chẳng dám nói ra.

- Nói ra cô sẽ thấy thoải mái hơn là cứ giữ trong lòng đấy – hấn tiếp thêm động lực cho nhỏ.

- Thực ra... tôi cũng như cậu... tôi cũng thích cậu... - nhỏ cuối cùng cũng lấy hết can đảm mà nói ra điều mình muốn.

Hấn đang cười thoải mái... thì nghe nhỏ nói thích mình, nụ cười trên môi hấn mím lại... quay sang nhìn nhỏ đang cúi đầu, nhỏ nói tiếp.

- Cũng giống như cậu, tôi không nhớ là mình thích cậu từ khi nào... nhưng tôi biết một điều, mỗi khi ở bên cậu trái tim tôi thường đập rất nhanh, hơn thế là tôi cảm thấy ấm áp và an toàn khi có cậu, khi được cậu ôm tôi vào lòng và... - nhỏ chưa nói xong thì lập tức, hấn đang hai tay ôm nhỏ thật mạnh vùi vào ngực mình.

- Song Đào, anh cũng vậy, anh chờ câu nói này lâu lắm rồi, anh yêu em, thực sự rất yêu em, làm người yêu anh nhé - hấn ôm nhỏ và nói.

Niềm vui của chung, nó mím cười hạnh phúc, gật nhẹ đầu, ôm hấn thật chặt.

- Vâng – nhỏ gật đầu lia lịa.

Hấn chỉ cần nghe nhỏ nói như thế là hấn cảm thấy hạnh phúc lắm, giờ đây thì cảm xúc của hấn và nhỏ đều giống nhau.

Lần đầu tiên hấn cảm nhận được, thích một người chẳng dễ dàng gì, muốn làm người đó vui, người đó hạnh phúc là cả một quá trình dài, nếu chỉ nhìn qua từ ánh mắt đầu tiên thì chưa chắc gì, tình cảm đó được bền lâu, giờ đây người mà hấn cần nhất đang đứng đây với hấn, cùng một nhịp đập với hấn, giây phút này hấn chỉ muốn dừng lại mãi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Năm học mới lại tới, những người bạn của nhỏ đi du lịch, thì cũng không quên nhiệm vụ đầu năm của mình, đó là chào đón tân sinh viên năm nhất và hướng dẫn cho các sinh viên lớp học và cả ktx nữa.

Công việc của ban hội đầu năm cũng khá là bận rộn, còn phải đọc hết đồng sách trong thư viện trường nữa, biết đến bao giờ mới hết việc đây.

Nhỏ còn nhớ, Hoàng Nam và Lâm An đi du lịch nhưng cũng mang quà về cho nhỏ, cả anh Việt Minh và chị Tâm Như nữa, cũng có quà, còn làm một bữa tiệc ở phòng nhỏ, nhưng lần này làm ngoài trời, rất vui. Anh Thanh Minh thì nhắn tin thông báo cho nhỏ, là anh có người yêu mới rồi, cô ấy đã đồng ý làm người yêu anh, nhỏ mừng thay cho anh và chúc anh và chị ấy hạnh phúc mãi.

Nhỏ và hấn giờ thì không biết sao nữa, từ lúc tỏ tình là khoảng cách hai người càng xa hơn thì phải, không còn nói chuyện bình thường như trước nữa, thường xuyên đi ăn uống với nhau, giống như mấy cặp yêu nhau khác, nhưng nhỏ không ăn nhanh gọn lẹ, nói chuyện cũng không còn thô bạo nữa, cũng chẳng dám mắng hấn hay là nói xấu sau lưng hấn nữa, nhỏ đã thay đổi hấn sau một tháng làm người yêu hấn.

Sự thay đổi này không qua mắt được bốn cặp mắt “điều hâu” kia, đứng ở sau cánh gà, xì xầm... xì xầm về hai người... rồi nhỏ hất xoi một cái, tiếp theo

là hấn... cả hai dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bốn người... họ gãi đầu cười cười cho qua chuyện, rồi tới phiên họ nhắc đổi lời với các sinh viên, hấn và nhỏ không bị “nói xấu” nữa. Buổi chào cờ đầu năm kết thúc, bọn nhỏ cũng được trở về, mai mới bắt đầu lịch học.

Năm hai này có nhiều thay đổi với nhỏ, anh Việt Minh và chị Tâm Như thì vẫn lịch cũ nên không nói làm gì, bọn nhỏ mới đăng ký học các môn nên họ bị tách lớp, vì đăng ký không cùng giảng viên, nhưng cũng hên là nhỏ và hấn cùng lớp (hấn cố tình đấy), Lâm An và Hoàng Nam cũng cùng lớp, bạn chí cốt mà, không thể xa nhau được.

Nhỏ đã hoàn thành khóa học tiếng Nhật của mình, giờ nhỏ có thể giao tiếp oker rồi, nhưng còn hơi chậm xịu, nhỏ cũng tiếp tục học nốt một năm nữa để nâng cao khả năng giao tiếp hơn, buổi học đầu tiên vẫn là cậu Đồng xoa đầu nhỏ, nhưng dạo này cậu lại phát ngôn ra câu mới “Sayonara I love you”, nhỏ cười cười lâu lâu còn chêu “you cái gì mà you... hê hê”.

Cậu Đồng trong lớp cũng rất ngộ nghĩnh, cậu ta đọc hay lặp lại nhiều lần có một câu đó thôi, hơn nữa cậu ta cũng hay phát ngôn ra mấy câu hài lắm, có lúc cười đau ruột với cậu.

.....

Nhỏ ngồi trong phòng làm việc của mình, lần này nhỏ được làm việc trên máy tính, nhập và xuất dữ liệu, và còn giao tài liệu tới phòng khác nữa, nhỏ cũng khá bận rộn, nhưng nhỏ cũng sắp xếp thời gian hợp lý, cho việc học, nghỉ ngơi và làm công ty như thế này.

- Song Đào... mang hồ sơ tới phòng tạp vụ - trưởng phòng đưa cho nhỏ túi hồ sơ.

- Vâng – nhỏ nhanh chóng mang đi.

Nhưng có vẻ lần này nhỏ gặp rắc rối rồi nhỉ? Sau khi mở cửa thang máy đi ra, nhỏ vội vã đi tới nơi mình cần, nhưng không may người con gái kia cũng vội vã nên đụng phải nhỏ, hồ sơ rơi xuống và bị bung ra bay tung tóe.

- Dạ... - nhỏ định nói xin lỗi thì cô gái đó cất giọng trước.

- Cô đi không có mắt à... biết tôi là ai không mà dám động vào tôi? – cô gái đó mắng nhỏ xối xả.

- Tôi xin lỗi... nhưng mà tôi thấy do cô đụng tôi trước mà! – nhỏ cảm thấy khó chịu với người này.

- Cô chỉ là nhân viên mà dám lên mặt với chủ thứ hai của cao ốc này sao? – cô gái không tiếc rề mà chê nhỏ.

Một vài người cũng đã tập trung ở đó, chỉ chỉ trỏ trỏ về nhỏ và cô gái đó, nhưng dường như họ biết nhỏ là ai, và công việc mà nhỏ làm, họ quay sang xì xào về cô gái đó.

- Chủ thứ hai là cô à... - nhỏ không hiểu lắm.

Cô gái đó cảm thấy tình thế không ổn định mấy, nên cố gắng ghé sát tai nhỏ thì thầm vài câu “bố nuôi tôi là chủ tịch Thiết Cung, chủ của cao ốc này... bây giờ nghe tin bố nuôi tôi mất tích, bây giờ vẫn chưa tìm thấy, nên tôi về xem tình hình...” rồi cô gái đó đi lên phòng của hấn.

Nhỏ cười cười... rồi nụ cười tắt ngóm... “cô ta nói Tư Mã Thiết Cung mất tích”... vậy mà nhỏ cứ nghĩ là ông ấy chết rồi.

Đầu óc nhỏ quay cuồng, suy nghĩ cũng không biết nghĩ gì nữa, cô ta là con nuôi cũng sẽ là em nuôi của Thành Khang.

Giọng nói của các nhân viên ở đó, nhỏ trở về thực tại, vội vã lượm nhặt giấy tờ rồi bỏ vào bì mang đến phòng tạp vụ, một cánh tay sẵn sàng giúp nhỏ nhặt những giấy tờ đó... nhỏ ngược mặt nhìn người con trai đó.

Hôm nay là ngày gì, mà cùng một lúc nhỏ gặp được hai người xa lạ, một nam, một nữ, nhìn qua thì biết đều là con tài phệt.

- Cảm ơn – nhỏ cảm ơn cậu thanh niên đó rồi chạy đi luôn.

Cậu nam đó cười bí ẩn một cái rồi đi lên phòng của hấn.

Hoàn thành nhiệm vụ, nhỏ vội vã về phòng và ngồi vào bàn làm việc của mình, nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

- Song Đào có chuyện gì với cháu sao? – trưởng phòng thấy nhỏ khác lạ, kiểu như tâm trí không ổn định mấy.

- ... - còn đang suy nghĩ, nhỏ chưa nghe trưởng phòng hỏi.

- Song Đào... Song Đào! Một thì cháu có thể về nghỉ – trưởng phòng bước lại gần nhỏ, cũng thấy nhỏ làm việc rất tích cực mà chưa nghỉ bữa nào.

- D-Dạ, trưởng phòng – nhỏ giật mình.

- Có chuyện gì với cháu sao?

- Dạ... thật ra thì cháu mới gặp hai người lạ mặt tới đây – nhỏ nghĩ trưởng phòng làm ở đây chắc hẳn biết nhiều chuyện.

- Hai người... lạ mặt... không lẽ là... – trưởng phòng thấy lạ, trước nay chưa có.

- Dạ... một cô gái rất đẹp và một chàng trai giúp cháu nhất hồ sơ... và đặc biệt hơn là người con gái đó tự nói mình là con nuôi của chủ tịch Thiết Cung, vì ông ấy mất tích lâu vẫn chưa tìm ra nên cô ấy tới, trưởng phòng làm việc ở đây lâu chắc biết rõ chuyện về chủ tịch chứ ạ, trước đây cháu có nghe Tổng giám đốc nói cháu nghĩ ngài ấy không phải mất tích – nhỏ kể lại hết mọi chuyện.

- Chuyện này... - trưởng phòng ngập ngừng, cũng hiểu ý “mất tích” của nhỏ.

Cô nghĩ lại nếu là người khác thì chắc hẳn không quan tâm như vậy, nhỏ thật sự là người đặc biệt với hẳn, ngay cả Lâm An trước đây thì hẳn cũng không chu đáo đến thế, cô cũng nghĩ chuyện này cũng không nên giấu nữa, làm việc với nhỏ thời gian ngắn nhưng nhỏ là người hiểu chuyện và nhiệt tình, nếu nhỏ đã biết chút ít, thì chỉ bằng cho biết chuyện, có khi sẽ có cách giúp hẳn, quãng thời gian của chủ tịch chắc cũng nên có hồi kết, vậy nên trưởng phòng đã kể toàn bộ mọi chuyện cho nhỏ nghe, nhỏ nhìn cô không chớp mắt, cũng đóng tai nghe không sót một chỗ nào, giống như nhỏ được nghe kể một bộ phim hành động nào đó.

- Thật sao ạ - nhỏ nghe xong, chỉ thốt lên được một câu, nhận được cái gật đầu của trưởng phòng, nhỏ cũng hiểu chuyện.

- Hai người mà cháu gặp là Lạc Vi và Huỳnh Hải, đó chính là con gái nuôi và con trai nuôi của chủ tịch, không ai trong cao ốc này biết chuyện đó cả, trước nay họ chỉ nghĩ Thành Khang là con một, cũng không có họ hàng gì, mà cháu đừng lo, họ đều là người tốt cả - cô Nhật từ tốn kể lại.

Nhỏ không để ý tới hai người kia, mà chỉ nghĩ tới hẳn, không ngờ hẳn phải chịu khổ nhiều như vậy, nghe cô nói hẳn đã có thời gian vui vẻ mà giờ lại trở thành người lãnh cảm với mọi thứ, quen biết hẳn những một năm nay, mà nhỏ chưa bao giờ hiểu hết con người hẳn, đến giờ thì nhỏ cũng hiểu vì sao, hẳn luôn lạnh lùng, luôn ghét bỏ người khác, nhớ tới vụ bắt cóc, nhỏ thật ngu ngốc khi giao hẳn vào miệng cọp, nhỏ tự hứa sau này sẽ không làm hẳn buồn, không làm hẳn phải cô tỏ ra cứng rắn để che đi sự mềm yếu bên trong.

- C-Cô nói điều này... không biết có quá đáng với cháu không? – cô Nhật luôn muốn những điều tốt đẹp với hẳn.

- Dạ... cô cứ nói đi ạ - nhỏ cười.

- Bên Tổng giám đốc có rất nhiều kẻ thù, mặc dù thời gian gần đây chưa có chuyện gì, nhưng sau này thì chẳng ai biết được, cô đã nói chuyện bí mật cho cháu nghe, thì thực sự cháu cũng đã là người ở đây và cũng là người quan trọng với cậu ấy, nên có những thứ cháu cần phải che mắt thiên hạ, cháu cần phải mạnh mẽ, chứ không thể yếu đuối được, cháu hiểu chứ?

- Dạ... cháu hiểu ạ... nhưng mà... trưởng phòng nói lại được không, nó bị cán cán chỗ nào ấy!

- À... được thôi... ý cô là cháu muốn bảo vệ người khác, thì cháu phải bảo vệ được bản thân mình trước, cô được biết chuyện “người bay” của cháu, nhưng cô muốn tận mắt chứng kiến kia – cười gian tà.

- Cháu đã hiểu... he he... cháu sẽ đáp ứng cho cô một thời gian nữa – nhỏ cười gian tà, hai người cười gian gian.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Hắn ngồi ký tài liệu, tiếng gõ cửa, hẳn nhíu mày... “có chuyện gì sao?”

- Mời vào – mắt vẫn dán vào tài liệu trước mặt.

- Thành Khang... em chán quá đấy, có người yêu mới mà không giới thiệu với anh chị - người con gái khi nãy bước vào, chưa thấy người mà nghe thấy giọng.

- Lạc Vi... chị tới đây giờ này sao? Công ty bên đó ổn thỏa rồi à – hẳn dừng lại nhìn rồi lại tiếp tục công việc.

- Em thật là... chị đến cũng không mời chị ngồi được sao, suốt ngày cứ công việc, chị chán lắm rồi nên trốn qua đây – người con gái ấy rất tự nhiên, ngồi xuống cái salon.

- Anh Huỳnh Hải cho chị qua à! – hẳn cũng phải lịch sự tí chứ, nhưng vẫn không nhìn chị.

- Chị trốn qua mà... *có tiếng gõ cửa*... chắc cậu ta tới đấy, em giúp chị nhé – rồi Lạc Vi trốn lẹ vào phòng vệ sinh.

Hắn mỉm cười nhẹ rồi trở về mặt lạnh.

- Vào đi.

- Lạc Vi... chị ra đây cho em... công việc bên đó đang rối ren mà chị dám đi chơi à!

Cánh cửa bật mở mạnh mẽ, Huỳnh Hải hùng hổ đi vào, nhưng cái giọng chạy trước cái chân.

- ... - hấn nhíu mày nhìn Huỳnh Hải.

- À... ha ha... Thành Khang... anh phiền em làm việc à! Xin lỗi, xin lỗi – anh này cũng có chút sợ hấn.

- Có chuyện gì mà anh qua đây gấp vậy! – hấn nhàn nhạt trả lời, chống cằm nhìn anh họ mình.

- Lạc Vi, chị ấy không chịu làm việc, chị ấy trốn mấy ngày rồi... anh tìm mà không được – anh Huỳnh Hải ngồi mạnh xuống salon.

- Công việc có bận lắm không, nếu anh làm được thì giúp chị ấy, cứ để chị ấy đi chơi vài hôm, chán là chị ấy về thôi – hấn nhàn nhã uống cà phê nhỏ pha cho, nhìn qua hướng của chị Lạc Vi.

- Khách hàng hẹn trong một tháng thiết kế xong áo cưới, thế mà gần xong rồi, chị ấy lại đùn đẩy việc cho anh rồi đi chơi, dịp này nhiều khách hàng đặt váy cưới lắm, mình anh làm không xuê - Huỳnh Hải thờ dãi.

- Vậy à... hay là cứ để chị ấy nghĩ ý tưởng rồi làm sau – hấn nghĩ ra điều hay.

- Haizz... thôi anh về vậy, gặp em sau, nếu có gặp Lạc Vi thì anh nhắn chị ấy, mau về nhé!

Huỳnh Hải cười tươi với hấn một cái, vẫy tay ra cửa đi về.

- Nhất định.

Hấn nhấp ngụm cà phê thứ hai, đúng là mỗi lần uống cà phê của nhỏ pha là hấn lại nảy ra ý tưởng hay trong nguy cấp.

Lạc Vi xông ra ngoài, ở trong đó “ngộp” quá, chị cười tươi với hấn... rồi hôn chụt vào má hấn, coi như lời cảm ơn... hê hê... thật may quá, nhỏ tót, nhỏ đã nhìn thấy cảnh vừa rồi, nhưng nhỏ luôn nghĩ hai người chỉ là chị em thôi, nhỏ muốn gặp hấn nên sau khi nghe chuyện cô Nhật là lên liền, Huỳnh Hải vừa lấp bóng thì nhỏ mới xuất hiện.

- À nou... - nhỏ ngáp ngừng trước cảnh “tình tứ” kia.

- Song Đào – hấn nhìn nhỏ, cảm giác mình đang có lỗi.

- Ồ... Song Đào, bạn gái em đây sao? Người này đụng phải chị.

Lạc Vi có chút ngạc nhiên, nhìn qua thấy nhỏ cũng bình thường thôi, nhưng cũng có chút thu hút, bởi làn da trắng, cái tướng mũm mĩm, khuôn mặt tròn đáng yêu.

- Hai người gặp nhau rồi à! – hấn đi tới gần nhỏ.

- Mới đây thôi!

Nhỏ có chút hụt hẫng, nhưng vẫn phải cười tươi, nên nhỏ lại dùng nụ cười “chết người” đó dành cho hai người.

- Chị là Lạc Vi... khi nãy vô tình đụng phải em, cho chị xin lỗi nhé – Lạc Vi bước tới giơ tay trước mặt nhỏ, chị bị nụ cười của nhỏ làm mủn lòng.

- Dạ không sao ạ! Em cũng vô ý quá – nhỏ giơ tay bắt lại.

- Được rồi, chị về lại nhà Thành Khang, ở đây chị cũng hết chuyện rồi, hai em nói chuyện với nhau đi – chị Lạc Vi cười rồi ra cửa vẫy tay chào.

Nhỏ cười lại với chị Lạc Vi... rồi quay nhìn hấn “chăm chú”, bất chợt nhỏ khóc, nghĩ tới những chuyện đau khổ mà hấn phải chịu đựng, làm trái tim nhỏ đau lại, nhỏ chảy nước mắt, hấn hoảng loạn không hiểu chuyện gì, thì nhỏ liền ôm hấn rất chặt, lần đầu tiên nhỏ làm vậy, nhưng giây phút này nhỏ chỉ có thể an ủi hấn như vậy thôi, hấn hỏi thì nhỏ cũng không chịu nói, nhỏ chỉ lắc đầu và khóc, hấn đành nhẹ giọng xoa đầu nhỏ an ủi.

Nhỏ muốn âm thầm bảo vệ hấn, nhỏ không nói hấn là nhỏ đã biết mọi chuyện trong quá khứ, chỉ cần nhìn thấy hấn mỗi ngày đều còn bên nhỏ là nhỏ vui rồi.

Buông hấn ra, nhỏ lau nước mắt rồi cười lại, hỏi hấn đã uống hết cà phê chưa, xong nhỏ đi pha cốc mới luôn, dù sao cốc đó cũng nguội rồi, hấn khẽ nhíu mày thấy nhỏ có chút lạ lẫm, nhưng nhỏ lại chẳng nói gì, chỉ cười híp mắt với hấn thôi.

Nhưng mang cốc cà phê vào phòng hấn, nhỏ suy nghĩ chốc lát, nếu làm hấn nghi ngờ thì sẽ có chuyện, vậy nên nhỏ cố tình nói là “đạo này em thấy anh gầy quá, nên cần tầm bổ nhiều hơn” rồi cả việc “từ khi chúng ta làm người yêu mà ít nói chuyện, nên em thấy nhớ anh chút chút, hi hi”, hấn nghe mát ruột mát gan lắm, nên tha cho nhỏ.

Từ khi nhỏ đi làm với hân, là đi cùng hân, về cùng hân, khi nào đi học thì hai người cùng học chung, nên không có gì phải lo lắng cả, lớp học mới này của nhỏ chỉ có 45 sinh viên, không học ở hội trường, mà học trong phòng học vừa đủ chỗ mọi sinh viên, học kỳ này nhỏ sẽ được học thêm hai môn ngoại khóa, học vào thứ năm và thứ sáu hàng tuần là: thể dục và quốc phòng.

Thời khóa biểu của nhỏ dường như kín cả tuần, cả ngày chủ nhật nhỏ cũng không muốn nghỉ ngơi mà tới công ty hân làm.

Trở về phòng là nhỏ lại ôm mấy chồng sách của trường đọc, nên nhỏ ngủ rất khuya, cũng thành thói quen, Lâm An và Hoàng Nam thì ngoài giờ học, hai người cũng bận rộn với công việc ở công ty mình, cũng ít có thời gian gặp nhau hơn, trừ những ngày lễ thì họ mới hẹn nhau ra chỗ nào đó rồi nói chuyện rôm rả.

Anh Việt Minh thì cũng gần ra trường, nên anh cũng đang đi làm thêm ở một công ty khác, công việc của anh là kỹ sư, nên ngày nào anh cũng về với trong phòng, khi rảnh kê cả ngòai ăn, anh cũng giờ cây dừa lên đo đo gì đó rồi về ngay ra ý tưởng vào giấy trắng bên cạnh.

Chị Tâm Như cũng chuẩn bị với công việc mới, chị cũng ăn chơi một năm qua là đủ rồi, giờ phải làm thôi, gia đình chị mở công ty nhưng chị lại đi làm cho công ty khác, thế nhưng không vì thế mà công ty chị tụt dốc, chỉ là chị muốn tham khảo thị trường ấy.

Ai cũng bận bịu với dự định tương lai của mình, nhưng họ luôn biết trách nhiệm của mình với các công việc của ban hội, lịch học của họ trái ngược nhau, vì vậy mà tự cá nhân mỗi người đều quản lý rất tốt công việc của mình.

Anh Việt Minh và chị Tâm Như học sáng từ bảy giờ, Hoàng Nam và Lâm An học đầu giờ chiều, nên hai tốp người này có nhiệm vụ kiểm tra đồng phục và đi học đúng giờ của các sinh viên và phạt lau nướ vệ sinh với người vi phạm, hoặc nhỏ cỏ, hay quét sân... sau giờ học mọi người ghé lên phòng ban hội mang một vài quyển sách về nhà đọc, đọc xong để ngăn nắp vào tủ “hoàn thành” rồi lấy tiếp sách mới.

Nhỏ và hân học nửa giờ sáng, nên quản lý cây xanh ở trường, bàn ghế thiếu sót hay các sinh viên “vẽ bậy” lên đó, thái độ học tập của sinh viên ở các lớp thông qua lớp trưởng, rồi ghi chú vào quyển sổ lớn, cuối mỗi kỳ sẽ có đợt tổng kết thì khi đó sẽ nhắc lại.

Nhỏ cũng đã đăng ký một lớp võ thuật vào buổi tối, trái buổi với lớp tiếng Nhật, sau khi nghe trường phòng tư vấn thì, cô đã giới thiệu nhỏ tới lớp võ mà trước đây hân từng học.

Hai nhân vật mới của chúng ta:

Hứa Lạc Vi, 26 tuổi, là chị gái họ của hân, người con gái dễ thương, tính cách lúc nắng mưa, khi thì trẻ con, khi thì rất chừng chặc.

Ngôn Huỳnh Hải, 24 tuổi, là anh họ của hân, cũng là em trai ruột của Lạc Vi. Rất nam tính nhưng đôi lúc cũng rất trẻ con, mê nhỏ từ ánh nhìn đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Buổi học ngoại khóa đầu tiên mà nhỏ học là môn “thể dục nhịp điệu”, cả lớp sẽ phải tập mười động tác thể dục và luyện tập đi luyện tập lại, sau đó kiểm tra lấy điểm giữa kỳ, rồi tiếp tục học chạy, nhảy xa và ném tạ.

Sau khi nhóm nữ tập xong thì lui về sau ngòai, tới nhóm nam tập và thầy đứng trên thỏai còi.

Nhỏ nhìn hân tập mà nhỏ cứ cười thôi, nhỏ chợt nghĩ vai về thì hân là người giỏi nhất ở đây, có khi là người giỏi nhất ở cái trường này, vậy mà giờ đứng “uốn eo, múa máy, giờ chân, giờ tay, ngửa cổ lên trời” theo bài tập thể dục, nhỏ không thể nhịn được cười mà cười lớn thành tiếng, thế là tạo được sự chú ý của thầy và sinh viên.

- Song Đào... phạt em chạy quanh sân ba vòng.

Thầy đã nhắc từ đầu buổi, trong quá trình thầy dạy không được cười hay giỡn, sẽ phạt chạy quanh sân, nhắc lần đầu là ba vòng, lần hai và ba sẽ nhân đôi.

- D-Dạ!

Nhỏ còn cười, nhưng cũng chạy vòng quanh sân, hân khẽ nhún mắi, khi nhỏ cười, rồi cũng cười thành tiếng thế là hân cũng bị phạt chạy quanh sân ba vòng theo nhỏ.

- Thành Khang... phạt em chạy b...

Thầy chưa nói xong thì hân chạy luôn, hân cố tình theo nhỏ, hân chạy nhanh lắm, vèo cái đã đuổi theo tới sát nhỏ.

- Này em cười anh à!

- Không ngờ Tổng giám đốc của mình lại “đeo” như vậy – nhỏ cười thôi, biết là hấn cố tình để thầy phạt.

- Em chưa bao giờ thấy bạn trai mình như vậy sao? – hấn có chút khó chịu.

- Nếu mà để thành viên ban hội thấy những hình ảnh đó, chắc họ cười lăn cười bò ra đất ấy chứ, em kìm nén lắm mới cười bình thường đấy.

- Em dám nói họ biết thì anh sẽ thịt em... anh sẽ cân ký em mang đi bán... ha ha ha... sợ anh chưa! – hấn chêu chọc nhỏ, còn lè lưỡi chêu chêu rồi nhanh chạy lên trước.

- Anh dám nói em là heo xuất chuồng à, anh có tin con heo này lấy thịt để người không hủ, khúc xương khô kia?

Nhỏ tức tối đuổi theo sau, ví hấn “ôm như khúc xương mà không có tí thịt nào”, chân hấn dài chạy nhanh hơn nhỏ, vừa chạy mà hai người cứ đùa nhau hoài, nhưng như vậy nhỏ lại thấy được nụ cười đẹp nhất từ trước nay của hấn, nhỏ sẽ giữ những hình ảnh đáng yêu này, luôn làm hấn cười như thế. Buổi học ngoại khóa đầu tiên cũng coi như là ấn tượng.

Buổi tối nhỏ tới lớp học võ học buổi đầu, sau màn giới thiệu của thầy võ thì nhỏ chính thức là thành viên của lớp võ, lâu không vận động tay chân, nên mới tập vài chục động tác là nhỏ cảm thấy mệt rã rời, thế nhưng thầy lại không cho nghỉ ngơi, thầy đã được biết về nhỏ từ cô Nhật, hơn hết thì thầy sẽ khắt khe với nhỏ hơn, đồn đốc nhỏ phải tập luyện thật nhiều, và chỉ dạy trong một năm để nhỏ có thể đạt được đai đen, người thường cũng học ba bốn năm, nhưng trước đó nhỏ cũng học được sơ lược, nên giờ thầy liên tục bắt nhỏ tập.

- Song Đào... đỡ lấy!

Thầy dùng cước chân đá thẳng tới nhỏ, nhỏ đang ngồi nghỉ mệt, nên không kịp đứng dậy đỡ mà thay vào là nhỏ ngồi và dùng tay chắn chéo trước mặt, thầy càng ấn mạnh chân xuống, người nhỏ cúi xuống theo.

- Mau tập đẳng hoàng vào, không được nghỉ ngơi cũng không được mất tập trung, phải đề phòng kẻ thù ở mọi nơi – thầy nhả chân ra và nặng lời nhắc nhở nhỏ.

Các thành viên khác thì chỉ dám nhìn nhỏ chịu trận, trước nay thầy luôn là người dễ tính, và quan tâm tới học trò, ai mệt thầy vẫn cho ngồi nghỉ, nhưng nhỏ lại khác, thầy có vẻ có ác cảm với nhỏ, thầy đi ra thì họ mới lại và hỏi han nhỏ có sao không?

Lớp học võ này chỉ có chín người thôi, nhỏ là người thứ mười, nam là bảy người còn lại là nữ, phòng này chỉ là một lớp sơ cấp, nhưng có rất nhiều dụng cụ bằng nhựa dẻo, để dùng khi cần thiết, những lớp cao hơn thì dụng cụ bằng sắt sẽ nặng hơn rất nhiều.

Nhỏ cảm ơn mọi người quan tâm, rồi đứng dậy và tiếp tục tập luyện, nhỏ cũng nghĩ như mọi người “là thầy có ác cảm với mình”, nên nhỏ cố gắng luyện tập chăm chỉ như lời thầy nói, chỉ mong sao thầy không ghét bỏ mình, ngay buổi học đầu tiên mà nhỏ đã thấy không tốt rồi.

Hấn trở về nhà trời cũng xế chiều, chưa gì hấn đã nghe được giọng của Lạc Vi.

- Mon ơi... khi nào Thành Khang mới về, cháu đói quá rồi!

Chị Lạc Vi ngồi xem tivi mà cái bụng réo liên hồi.

Sáng giờ chị lượn đi tùm lùm chỗ chẳng ăn uống gì, đi hết trung tâm này tới trung tâm khác để mua đồ cho mình, rồi trở về biệt thự hấn bụng đói meo, Mon nói là hấn chuẩn bị về, nên Lạc Vi đi tắm một cái, nhưng ngồi chờ này giờ mà chưa thấy đâu.

- Em về rồi đây!

Hấn cười nhẹ, ngoài những người khác, thì hấn vẫn luôn quý mến anh chị họ này, hấn cũng không có ác cảm xấu về họ.

- Ôi Thành Khang... vị cứu tinh của chị đã về rồi, mau ngồi ăn cơm thôi em!

Chị chờ có thể Lạc Vi ngồi ngay bàn ăn và “mời mọi người ăn cơm”, trong khi hấn còn lên phòng thay quần áo và tắm nữa, ngoài lại nói một câu: “Chị cứ ăn đi, em chưa đói” và lấp bóng.

Lạc Vi đói meo rầu, nên chỉ gật đầu thôi, còn cái miệng ăn liên tục, Mon không nói gì? Vào trong bếp dọn dẹp việc của mình, cậu chủ mà không muốn ăn thì bảo sao cũng không ăn, nhưng hôm nay Mon thấy cậu chủ có vẻ “tươi tắn” hơn mọi ngày.

Hấn lên phòng, ngồi trên giường nhớ lại lúc chiều chêu nhỏ, trên môi nở nụ cười, cảm thấy trong lòng rất ấm áp “đây mới chính là người con gái mình cần”. Nhưng hấn lại có chút lo lắng, nếu là người của hấn thì sẽ khá nguy hiểm, dạo gần đây bình yên lắm, những cũng có thể có người đang dõi theo nhỏ, hấn sẽ cho người bảo vệ nhỏ, thời gian khác thì nhỏ ở bên hấn rồi.

Đánh chén một mình xong xuôi, Lạc Vi vào đại một phòng nào đó rồi nằm ngủ tới sáng, biệt thự hấn nhiều phòng mà.

Lạc Vi ngủ tới tận trưa, khi dậy thì không có ai dưới nhà cả, vsen xong cô lượn qua một vòng quanh nhà hấn, thấy trên bàn có đồ ăn “chắc là Mon làm

cho cô”, ngồi ăn rồi cô ra xem tivi.

- Haizzz... không phải làm việc thật là thoải mái quá... ha ha ha – Lạc Vi xem hoạt hình rồi cười sảng khoái một mình.

Điện thoại của cô kêu mà cô cũng chẳng còn nghe thấy mà bất máy, là Huỳnh Hải gọi, anh đang trên đường tới biệt thự của hấn, kiếm từ qua giờ, anh đã bỏ qua một nơi quan trọng rồi.

Cô ngồi xem một lát thì nghe chuông công reo, cô nghĩ là hấn về nên mở cho người vào.

- Chị Lạc Vi, cuối cùng cũng thấy chị rồi, chị về với em mau – Huỳnh Hải chống nạnh nhìn bà chị đang nhai oisi và cười.

- Thôi... em giúp chị đi, cho chị chơi vài hôm rồi về, làm nhiều chị muốn được nghỉ ngơi mà – nài nỉ.

- Hè vừa rồi chị nghỉ cả tháng rồi, mà chưa chán sao? Giờ chị còn đòi hỏi, em giúp việc chị nhiều rồi, tự chị làm đi, lần này em không giúp đâu, bố mẹ không cho chị chơi nhiều như thế – hất mặt lên trời.

- Hay em ở đây với chị đi, một tuần thôi rồi chị về cùng em – nghĩ cách kéo dài thời gian.

- Không, khách hàng đang hồi thúc kìa.

- Một tuần thôi mà... rồi chị hứa sẽ không trốn đi nữa, với lại chị còn chưa được mời em dâu tương lại đi chơi mà – giờ trò.

- Bạn gái Thành Khang – anh này cũng muốn thấy mặt nhỏ.

- Đúng rồi... chị có biết được nơi ở của Song Đào đó, lát chị em mình đi – Lạc Vi vô tình thấy hấn đưa nhỏ về hôm qua.

- Vậy thì một tuần thôi đấy – cũng có chút thích thú.

Và thế là Lạc Vi được tự do thêm một tuần nữa, tha hồ mà đi chơi, thế là hai người cùng ngồi ăn oisi và xem hoạt hình với nhau.

Giờ nghỉ trưa, nhỏ pha cà phê mang vào phòng hấn.

- Mời Tổng giám đốc – nhỏ đặt cốc cà phê trên bàn hấn và cười tươi rói.

- Cảm ơn em, đã tới giờ nghỉ trưa rồi à, nhanh quá nhỉ? – hấn ngóc cổ lên nhìn nhỏ.

- Dạ làm việc ở đây mau hết thời gian ghê.

- Sáng giờ em làm những gì, công việc ổn chứ? – hấn ngả lưng ra ghế, cầm cốc cà phê nhỏ mới pha đưa lên miệng, hấn biết rất rõ những việc nhỏ làm, nhưng vẫn muốn nhỏ nói hơn.

- Rất tốt anh à, trưởng phòng Nhật giúp em rất nhiều, khi nào em muốn mời cô ấy ăn một bữa cơm coi như là cảm ơn – nhỏ nhớ lại.

- Vậy tối nay anh rảnh, anh và em cùng đi, lâu rồi anh cũng chưa đi ăn cơm với cô ấy – hấn suy nghĩ xa xăm một chút, hấn cũng rất quý cô Nhật giống như Mon vậy.

- Vâng ạ.

Hấn nhớ ra tiếng Nhật của nhỏ, nên hỏi nhỏ một vài câu bằng tiếng Nhật (sói ghi tiếng việt cho dễ nha ^.^)

- Em giao tiếp tiếng Nhật thế nào rồi? – hấn nói bằng tiếng Nhật.

- Dạ cũng được anh, một số đơn hàng em cũng hiểu và nói được, bây giờ cô Nhật cũng cho em nói chuyện với khách hàng Nhật thông qua công việc – nhỏ đáp trả hấn bằng tiếng Nhật.

- Ủ vậy là tốt rồi, em cố gắng làm theo sự chỉ bảo của trưởng phòng, chắc chắn em sẽ giao tiếp được, cuối tuần này anh có một đối tác Nhật, anh sẽ cho em tham gia cuộc họp đó, em thấy sao – nhìn nhỏ một lát.

- Thật chứ ạ... em cảm ơn anh, em sẽ cố gắng ạ! - nhỏ vui vẻ, hấn luôn làm điều tốt nhất với nhỏ.

- Ừm, chúng ta ăn trưa thôi – hấn đứng dậy ra bàn ngồi, Mon cũng mang cơm tới nơi, từ khi ăn cơm Mon nấu nhỏ thấy ngon hơn bình thường nhỏ nấu, hề hề.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Lạc Vi và Huỳnh Hải đang có mặt trước cổng phòng trọ của nhỏ.

- Không phải là thương gia gì sao?

Huỳnh Hải ngớ ngàng, cứ nghĩ như hẳn phải có người con gái xứng tầm chứ.

- Không... Song Đào chỉ là cô gái bình thường, gia đình khá giả, đậu trường Quốc tế với số điểm gần tuyệt đối và hiện là hội trưởng hội học sinh của trường, tiếp quản mọi công việc thay thầy hiệu trưởng – Lạc Vi nhớ lại những gì cô đọc được và nói cho cậu em “ngu ngơ” của mình biết.

- Vậy là cô ấy giỏi lắm nhỉ? Em nghe nói làm hội trưởng của một trường đứng nhất nước không phải dễ gì.

- Ừm, chị cũng gặp mặt rồi, cũng ngưỡng mộ tài năng em ấy lắm, nhìn qua em ấy cũng rất dễ thương?

Lạc Vi nói, rồi cả hai cùng đi vào, lúc này xế chiều, dãy trọ nhỏ chỉ có bốn phòng, phòng nào cũng khóa cửa hết, Lạc Vi cũng biết được phòng của nhỏ.

- Chúng ta vào thôi chị, à mà không có khóa sao mở được cửa – đứng trước phòng nhỏ Huỳnh Hải gãi đầu.

- Chị có cái này – Lạc Vi lấy kẹp tóc của mình, ngoáy ngoáy một lát vào ổ khóa, thế là mở được. (Lạc Vi giỏi quá).

Hai người nhìn qua căn phòng của nhỏ, mọi thứ gọn gàng sạch sẽ và ngăn nắp, cũng gật gù tạm chấp nhận được, nhìn đồng quà được nhỏ xếp gọn gàng, hai người cũng không động vào chi nghĩ “chắc là nhỏ được mọi người rất quan tâm”.

- Hết cái xem rồi - Huỳnh Hải đi từ nhà tắm ra bên ngoài, phòng nhỏ bé tí so với họ, nên nhìn một cái là hết cả phòng rồi.

- Em ấy cũng giỏi đấy chứ - Lạc Vi nhìn thấy sách tiếng Nhật trên bàn học của nhỏ.

- Chúng ta biết bốn thứ tiếng mà – Huỳnh Hải ngây thơ đáp.

- Em ngốc quá, năm đó nếu bố mẹ không ép chúng ta học thì giờ chẳng phải là không biết tiếng nào sao? – gõ đầu em mình ra dáng người chị.

- Ai bảo không biết tiếng nào, tiếng mẹ đẻ để làm gì – cãi tay đôi.

- Không nói với em, chúng ta mau về thôi, em ấy sắp về rồi đấy – Lạc Vi quay người lại phía sau lời cậu em về.

Nhưng lại khựng người lại, trước mặt họ là nhỏ và hẳn... nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc.

- Hai người... làm gì ở đây – hẳn nhú mày, theo dõi à.

- À... ha ha... chị đi ngang qua đây thôi – nói xạo kiểu gì đấy nàng.

- Đừng trách chị ấy, vì tò mò xem cuộc sống của bạn gái em thế nào, nên anh chị mới qua đây thôi – với hẳn thì thành thật là tốt nhất.

- Còn biết mở khóa vào nữa sao, hai người gan lắm... may mà dãy trọ không có ai, nếu không họ bắt hai người tới sở rồi – hẳn mắng mỏ.

- Bọn chị...

Ấp ứng nhưng chưa hết câu, nhỏ nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, nhìn qua người con trai đó thì chắc là Huỳnh Hải và người con gái là Lạc Vi. Hai người họ có nhiều điểm giống nhau, nhỏ cũng không nghĩ hai người họ có ý xấu.

- Không sao đâu? Hai người đến rồi, nếu không chê thì ở lại chơi một lát rồi về.

- Bọn chị xin lỗi nha... nhưng mà em mời thì chị không khách sáo.

- Vâng ạ.

- Chào em... anh là Huỳnh Hải, lần trước có gặp em ở công ty Thành Khang, anh tưởng em là nhân viên ở đó

Huỳnh Hải nhìn nhỏ có chút hụt hẫng, vì anh có tình cảm tốt ở phút đầu tiên, thế nhưng giờ nhỏ lại là người của hẳn, anh cũng không thể tranh giành với em mình.

- Dạ vâng, chào anh, em là Đoàn Song Đào, vốn dĩ em là nhân viên ở đó mà – nhỏ bắt tay xã giao lại với anh.

- Hai người cũng biết nhau rồi à – hẳn nhú mày, nhỏ giải thích cho hẳn biết, hẳn mới bình thường lại đấy, nếu không thì nghi ngờ, nghi ngờ.

Nhỏ gọt trái cây, bốn người ngồi ăn và nói chuyện xoay quanh nhỏ và hấn, cuộc nói chuyện kết thúc, họ ra về còn nhỏ thì chuẩn bị đi cùng hấn tới nhà hàng ăn tối với trường phòng.

Ba người ngồi ăn rồi cũng nói chuyện vài câu công việc, vài câu ngoài lề, chủ yếu là nhỏ muốn cảm ơn cô nên mới mời cô đi ăn thế này, cô cũng rất vui, được ăn cùng nhỏ và ăn cùng với hấn.

.....

Vài ngày sau đó... nhỏ đi tới lớp võ, nhỏ phát hiện ra từ hôm đi học võ tới giờ nhỏ thấy khỏe người hấn lên, nhưng mà thầy thì vẫn vậy, mắng nhỏ nặng lời nếu như nhỏ làm sai, thời gian nghỉ ngơi của nhỏ cũng không có nữa, thầy chỉ nói là “em vào sau, nên phải đuổi kịp mọi người” nên nhỏ luôn cố gắng, nhỏ cũng thấy mình ăn nhiều hơn bình thường, chân tay cũng có những vết bầm tím, nhưng nhỏ che đi không để hấn thấy.

Huỳnh Hải đang đi dạo thì thấy nhỏ, định gọi để rủ nhỏ đi uống nước, nhưng thấy nhỏ đi vào võ đường rồi nên thôi, anh lại đi dạo một mình vậy, chuyện nhỏ học võ cũng không có gì lạ cả, nên Huỳnh Hải cũng không để ý lắm.

Lạc Vi thì đang bắn game tại phòng hấn, mấy ngày này chị toàn chơi game, Huỳnh Hải rủ ra ngoài mà chị không đi, nên cậu đi một mình, vô tình anh đi tới trước cổng trường của nhỏ, anh định bước vào dạo một vòng thì bị hai người, một nam, một nữ chặn lại hỏi thẻ sinh viên, đó chính là Hoàng Nam và Lâm An, hai người định khóa cổng vì trường hết giờ dạy rồi.

- Tôi là người ngoài, muốn dạo quanh trường thôi mà – trả treo.

- Người ngoài... quen biết ai trong trường không? – Hoàng Nam hỏi.

- À tôi là anh của Thành Khang và Song Đào.

- Hà... anh của Thành Khang, cậu ấy có một mình mà! – Lâm An ngạc nhiên, trước nay hấn đâu có họ hàng hay anh em gì đâu.

- Thì tôi là anh họ, mới về nước nên các người sao biết được... cái gì? Các người quen em tôi sao?

- Bọn tôi là bạn cùng trong ban hội học sinh, có gì không? Muốn vào thì vào đi – hai người giữ cổng cũng không làm khó cậu ta nữa, để cổng cho cậu ta vào, rồi hai người đi về.

- Oh... cảm ơn!

Anh cảm ơn rồi lượn vào trong, mười lăm phút sau... anh không biết đường ra chỗ nào... nhìn bên nào cũng xa tít tắp, “không lẽ mình bị lạc, hu hu... biết vậy không vào cho rồi, có ai cứu tôi không” anh vô đầu bứt tóc, thật sai lầm khi đi dạo một mình ở trường này.

Anh lập tức gọi cho hấn, thì hấn cho người tới đưa anh về biệt thự.

- Hu hu hu... trường của em rộng quá, anh chẳng biết đi đường nào, xem nữa là không về được nhà rồi – anh Huỳnh Hải ngồi ở ghế khóc như con nít, chị Lạc Vi thì cười cười, đưa cho em mình khăn giấy.

- Chị bảo rồi, ở nhà chơi game với chị thì không? Đi làm gì để bị lạc.

- Chị thừa biết là em không thích chơi game mà, làm gì cũng được, chứ mấy game nữ của chị thì em cũng không biết chơi.

- Được rồi, sao em cũng nói được hết... mai chị đi chơi với em – lại dụ thẳng bẻ.

- Khi nào hai người mới về Pháp – hấn nãy giờ nhìn cảnh chị em cãi cọ cũng nản.

- Chị Lạc Vi nói chơi một tuần, sắp hết tuần rồi – Huỳnh Hải... xì xì mũi thật dài vào cái khăn giấy.

- Mới đi chơi mà cứ muốn về thôi... haizzz... chơi game cả ngày mới vai quá, chị lên ngủ đây – Lạc Vi đập đập vai, gấp ngắn một cái rồi đi lên phòng.

- Chị ấy lười quá – Huỳnh Hải nín khóc.

- Làm nhiều cũng mệt thật mà, sau khi về thì anh nên để chị ấy tự giác làm việc mới có hiệu quả, anh cứ hỏi thúc thì không được gì đâu – hấn nhắc nhở.

- Oh... anh biết rồi... mà lúc chiều anh thấy bạn gái em vào lớp học võ đấy, em bảo em ấy đi hả?

- Lớp võ... Song Đào ư – hấn đôi lông mày đẹp nheo lại “chuyện gì nữa đây, ai cho em đi học võ chứ”.

- Ừm, đúng rồi... *ngáp dài*... thôi anh lên ngủ đây, đi quanh trường em, chân anh muốn rụng ra rồi – Huỳnh Hải lên phòng.

Hấn lập tức tới phòng nhỏ, nhưng không thấy nhỏ đâu, chắc là học võ chưa về, hấn nhớ lại Huỳnh Hải nói thì chắc là lớp võ của thầy rồi.

Hấn xông vào ngay lập tức, hấn cũng biết rõ nơi này lắm, vì từng là học trò của thầy mà, bước lên nhìn vào cửa kính, thấy nhỏ đang “rất hăng say” tập

luyện, và thầy đang nhắc nhở gì đó với nhỏ, hẳn định mở cửa đi vào... nhưng hẳn khựng lại... nhớ lại hình ảnh mình ngày trước, cũng được thầy giáo huấn như nhỏ bây giờ, ánh mắt ấy là thầy đang đặt niềm tin rất lớn vào đối phương, hẳn đoán là nhỏ cũng đi học được mấy hôm rồi, chắc thầy cũng đang mừng nhỏ và luôn chờ bai nhỏ, làm thế để nhỏ cố gắng lên nhiều, hẳn không nỡ làm thầy phật ý và buồn lòng, hơn hết là nhỏ, hẳn biết nhỏ hiện tại rất nhiều việc cần làm, việc học ở trường, ở trung tâm, rồi việc làm ở tập đoàn, giờ đây là học võ, nhưng hẳn nhận thấy nhỏ luôn làm tốt mọi việc, không làm ai thất vọng cả, hẳn cũng mong sự cố gắng của nhỏ sẽ được đền đáp xứng đáng sau vài năm nữa.

Ngồi dưới xe rồi về biệt thự, xem như hẳn chưa từng đến đây và cũng chưa từng biết nhỏ học võ.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Hôm nay cuối tuần, nhỏ sẽ có hai việc để hoàn thành, thứ nhất là tới tham gia cuộc họp với đối tác Nhật của hẳn, thứ hai là cuộc họp kết thúc thì nhỏ sẽ được đi ăn uống tại nhà hàng và được gặp bạn bè của nhỏ, cũng là buổi cuối anh Huỳnh Hải và chị Lạc Vi ở Việt Nam.

Ăn mặc chỉnh tề một chút, nhỏ bước vào công ty, lâu dần nhỏ không còn rụt rè và e ngại nữa, nhỏ cũng quen đi giày cao gót rồi, nên nhỏ khá tự tin cầm tập hồ sơ của đối tác, toàn bằng tiếng Nhật mà tới qua nhỏ đã đọc rồi.

- Hôm nay em đẹp lắm – hẳn từ xa đi tới, cũng nhìn nhỏ một lượt.

- C-Cảm ơn anh!

Cuộc họp đối tác có nhiều trường phòng các ban khác nhau, ngồi quanh cái bàn họp lớn, hẳn ngồi phía đầu và bắt đầu vào cuộc họp, có Mon đứng cạnh hẳn, nhỏ được đặt cách ngồi kế hẳn, dù sao cũng còn thừa nhiều chỗ khác, tinh thần làm việc nhiệt tình và hoàn thành tốt công việc được giao, nên các phòng ban cũng quý mến nhỏ, họ cũng không ý kiến khi nhỏ ngồi ở đây.

Cuộc họp diễn ra trong ba mươi phút, nhỏ nghe người Nhật nói, một vài chỗ khó hiểu do họ nói nhanh và ngắn gọn, nhỏ được cô Nguyệt có đề cập đến việc này, khi nhỏ nghe qua phim hay CD cũng vậy, họ thường đọc chữ đầu và chữ cuối với những câu dài và cần thiết lược bỏ, nhưng người khác vẫn hiểu, hoặc là họ sẽ tự suy nghĩ ra từ phù hợp, nên nhỏ nghe có chút khúc mắc, nhưng hẳn có viết ra giấy cho nhỏ từ đó, mỗi cái nhíu mày của nhỏ là hẳn hiểu và viết ra.

Nhỏ chú ý hơn là tập đoàn của hẳn thật sự rất lớn mạnh, không chỉ trong nước mà còn cả nước ngoài cũng biết tiếng tăm về hẳn và cao ốc. Ông Thiết Cung đã mất tích tám năm nay, nhưng tập đoàn không vì thế mà sụp đổ, chính hẳn đã làm tập đoàn lớn mạnh hơn, chắc chắn ở một nơi nào đó ông cũng biết được những việc làm của Thành Khang và luôn luôn dõi theo hẳn.

- Tốt... nhưng tôi vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó? Mọi người ở đây ai có thể cho tôi biết được không? – hẳn nghe xong bài diễn thuyết của ngài Trương, cũng hài lòng rồi, nhưng hẳn vẫn còn cảm thấy thiếu sót gì đó. Cuộc họp này chỉ nói tiếng Nhật thôi.

- Thiếu sót sao ạ, Tổng giám đốc nói rõ hơn để chúng tôi sửa lại – ngài Trương hơn tuổi hẳn, nhưng nề phục hẳn.

- Tôi cũng không biết nói thế nào, nên tôi mới hỏi các vị ở đây.

- ... - ai cũng nhìn hẳn, đều lắc đầu, hẳn nhìn một lượt, dừng lại trên người nhỏ, cười một cái.

- Song Đào... cô thấy bài diễn thuyết của ngài Trương thế nào? Có thiếu sót gì không?

Nhỏ đang suy nghĩ cái gì đó thì hẳn gọi nhỏ, giật mình nhìn hẳn, trong cuộc họp nên hẳn thay đổi cách xưng hô luôn, nhưng đúng là nhỏ cũng có cảm giác như hẳn, thiếu cái gì đó.

Mọi người đều dồn ánh mắt lạ sang nhỏ, một người như nhỏ cũng được quyền phát biểu sao, không phải mới vào làm mà có thể có tiếng nói như thế được, ai cũng khẳng định nhỏ là người nhiệt tình và có biết tiếng Nhật, cũng khá am hiểu công việc, nhưng không vì thế mà nhỏ được nói ở đây, tình huống này thì ai cũng bó tay, một bài phát biểu hoàn hảo như thế mà còn thiếu sót sao.

- Dạ... tôi – nhỏ đứng dậy đáp ứng.

- Cô cứ nói đi, rồi mọi người xem xét.

Hẳn cười nhìn nhỏ, ai cũng ngạc nhiên, hẳn rất lạ, trong cuộc họp lần đầu tiên hẳn đưa nhân viên mới ngồi cạnh mình, còn cười dịu dàng với người đó. Mon đứng phía sau, nếu là hẳn nói thì chắc chắn sẽ có kết quả tốt.

- Thực ra thì... xét về nội dung thì đây là một bài diễn thuyết rất thành công, người nói cũng rất tâm huyết, tôi đoán là ngài đã chuẩn bị cả một tháng về bài này đúng không ạ!... *mọi người ngạc nhiên, nhỏ biết sao? Ngài Trương càng ngạc nhiên hơn khi nhỏ nói trúng phóc*... còn về hình thức... cách

trình bày trong đây cũng rất dễ đọc, dễ hiểu... xét tổng thể thì đây hoàn toàn đầy đủ và không thiếu sót gì... *mọi người lại dùng ánh mắt nhìn nhỏ, hần cười cười*... nhưng Tổng giám đốc của tôi nói là thiếu cái gì đó, thì chỉ là cái nhỏ trong bài này thôi, đó chính là dẫn chứng thực tế, ngài đọc toàn bộ những mặt lợi và hại của công ty, nhưng vẫn chưa có một ví dụ nào để chứng minh điều đó cả, nếu chỉ nghe mà không tận mắt chứng kiến thành quả thì tỷ lệ tin tưởng bị giảm đi nhiều... đó là ý kiến của riêng tôi về bài này – nhỏ hoàn thành xong, thờ phào nhẹ nhõm, cúi người coi như lời cảm ơn mọi người đã nghe nhỏ nói.

Tiếng vỗ tay của hần... và của mọi người dần vang lên... ai cũng thấy thỏa mãn với bài trả lời vừa rồi, nghe xong thì ngài Trương cũng biết mình thiếu sót chỗ nào, hần và Mon thì hài lòng về nhỏ lắm.

Cuộc họp kết thúc trong êm đẹp, nhỏ nhận được lời khen của trưởng các phòng ban, và cả hần nữa, còn gì vui bằng đây.

- Song Đào... từ bao giờ mà cậu giỏi như thế - Lâm An ngồi bàn ăn và ngưỡng mộ nhỏ.

Mọi người đã có mặt đông đủ tại bàn ăn tại nhà hàng lớn, món ăn cũng được mang ra đầy đủ, ai cũng sẵn tay áo lên mà ăn, chẳng ngại ngừng gì cả, ăn còn cẩn thận sao, bàn chuyện của nhỏ rôm rả, cũng giới thiệu anh chị Huỳnh Hải và Lạc Vi với mọi người rồi.

- Chiến tích đầu tiên, đáng ăn mừng lắm này! – Hoàng Nam cũng ủng hộ.

- Nếu là chị khi đó... chắc chị phải đi ra toa lét quá – chị Lạc Vi ăn nguyên con tôm to, nhồm nhoàm nói.

Sao lại đi toa lét, chị sợ đái ra quần luôn à – Huỳnh Hải chau.

- Cái gì? Sao em dám bêu rêu chị mình thế hả, về nhà biết tay chị - dọa nắm đấm.

- Lúc đó làm sao mà em biết được, ở đó có thiếu sót một phần nhỏ nhỉ? – chị Tâm Như thắc mắc.

- Đúng đó... mà Thành Khang nhìn ra được suy nghĩ của Song Đào hay sao mà lại chọn em ấy – anh Việt Minh cũng một mớ thắc mắc.

- À... tại em được đọc rất nhiều về cao ốc của Thành Khang, và em cũng thuyết trình nhiều, bài thuyết trình thì em suy nghĩ đơn giản là phải có dẫn chứng cụ thể... hề hề - nhỏ cười cười.

- Em giỏi thật đấy nha! Còn Thành Khang, sao khi đó cậu chọn em ấy – anh Việt Minh.

- Chắc là vô tình... thấy cô ấy suy nghĩ cái gì đó, em đoán là liên quan nên hỏi?

Hần nhếch miệng cười, sự thật thì hần muốn nhỏ ghi điểm trong mắt mọi người, mới đầu hần có chút sợ hãi, vì sợ nhỏ không tập trung suy nghĩ mà chỉ nghĩ tới dịch tiếng Nhật, nhưng rồi hần cũng rất hài lòng, lần sau sẽ cho nhỏ tham gia vài cái nữa.

Rồi thì nhau những câu hỏi khác xoay quanh mọi người, hoàn thành bữa ăn thì cũng là lúc hai người kia về Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Một thời gian sau đó...

Nhỏ nhận được tin báo từ thầy hiệu trưởng và giờ giải lao, nhỏ đọc to trên loa phát thanh của trường, trong các lớp hay ngoài căn tin, ngoài sân trường đều nghe được và đều có loa riêng:

Các sinh viên thân mến, trường chúng ta thật vinh dự khi sắp có các ca sĩ về trường biểu diễn, được tổ chức vào sáu giờ tối cuối tuần, có cả các ca sĩ Hàn Quốc như: nhóm Shinee, SS501, Shin won ho, kento yamayaki của Nhật Bản... *mắt nhỏ sáng rực lên, thần tượng của nhỏ mà*... và một số ca sĩ nổi tiếng ở Việt Nam, vé vào cổng là 100k.

Nhỏ nghĩ “đắt quá, nhưng mà ban hội được miễn phí vé ha ha, mà nếu thu vé thì mình cũng có tiền đi, dù gì gần nửa năm làm việc tại cao ốc lớn, mà người yêu lại là Tổng giám đốc nữa, nên lương của mình cũng đủ mua căn nhà nho nhỏ rồi”... hần đứng kể nhỏ, thấy nhỏ cười cười gì đó, rồi nghĩ nghĩ cái gì đó, hần cũng phải phì cười... nhỏ khan khan giọng đọc tiếp...

Cuối tuần này sẽ có rất nhiều sinh viên ở các trường khác tới, nên trường chúng ta sẽ phải bảo vệ mọi trang thiết bị của trường, vé bắt đầu bán từ hôm nay, ai mua thì lên phòng hiệu trưởng có ban hội pho bán ở đó, xin hết.

Nhỏ vừa đọc xong, là lập tức phòng này đông nghịt, người mua nườm nượp, chen chúc nhau *đứng là tụi nhà giàu*, số tiền thu vé sẽ được quản lý các ca sĩ giữ, để trả case cho họ.

- Em đang hạnh phúc vì được gặp thần tượng đó à – hấn chau nhỏ sau khi nhỏ đọc xong.

- Thế là anh chưa hiểu hết về em rồi... em thì không có thần tượng nào là chính cả, em chỉ nghe nhạc vì bài nó hay thôi, còn nhóm nhạc HQ thì em hâm mộ nhóm nào có trai đẹp – nhỏ mơ mộng.

- Thế người yêu em không đủ điều đó sao, giàu có, lịch lãm, cực đẹp trai... chỉ có điều anh không hát hay như họ thôi, vậy mà em còn chê à – hấn miêu tả về bản thân mình.

- Không phải thế... người ta là ca sĩ nhiều người thần tượng mà, em chỉ là một trong số đó thôi, anh đừng hiểu nhầm, người em thương nhất vẫn là anh mà – đồ ngọt.

- Tạm tha cho em về lời nói vừa rồi... nhưng phạt em – có chút ầm ức và vuốt cằm cười gian gian.

- Phạt em...

Nhỏ chưa kịp nói là phạt gì, thì bị hấn ngoảnh mặt sang hôn lên môi nhỏ, hôn rõ là lâu mới đầu chỉ là hôn nhẹ thôi... nhưng sau đó hấn hôn mãnh liệt hơn, hai tay ôm chặt người nhỏ không cho nhỏ buông ra (dê già).

Mãi lâu sau, nhỏ nhắm tịt mắt lại vì không thở được hấn mới buông nhỏ ra, hấn cảm thấy thích nhất là được “hôn” nhỏ, lúc đó nhỏ cứ nhắm tịt mắt lại rồi dụi cổ, nhìn mắc cười chết được.

Nhỏ ngượng đỏ mặt, giờ thì nhỏ đã hiểu vì sao, mấy cặp tình nhân hay ra mấy nơi vắng vẻ rồi hôn nhau rùi... “mình cũng là những người đó”.

Hấn trở về biệt thự của mình ăn trưa rồi tới cao ốc làm việc, hôm nay hấn cũng có một đối tác làm ăn là người Pháp, nhưng nhỏ không biết tiếng Pháp nên hấn không đưa nhỏ theo, cuộc họp diễn ra cũng rất thành công, hấn cũng không ý kiến gì.

Nằm ở phòng hấn nghĩ lại mấy hôm trước Lạc Vi và Huỳnh Hải có hỏi hấn về chuyện bố mình, hấn nhàn nhạt đáp “vẫn chưa thấy”, hai người ở bên Pháp cũng cho người tìm, nhưng đều như hấn, chưa có kết quả gì, hấn cũng không biết chuyện tiếp theo hấn muốn là gì, hấn luôn cho người tìm bố mình, nhưng dường như chẳng bao giờ có chút manh mối nào cả, nhắm mắt hấn nằm ngủ, bất chợt giọt nước mắt nóng hổi rơi từ khóe mắt hấn, giấc mơ đó hấn đã không thấy một năm trở lại đây rồi.

Điều mà nhỏ mong muốn cũng đã tới. Bọn nhỏ đang có mặt ở trường, cùng với các nhà tài trợ trang trí sân khấu, công việc của bọn nhỏ là chỉ cho họ phòng lấy bàn ghế thôi, còn lại là họ đã chuẩn bị đầy đủ cả.

Ngoài cổng có Hoàng Nam và Lâm An đang kiểm vé của mọi người, rồi mới cho vào. Phía chị Tâm Như và anh Việt Minh thì tính tiền và đưa cho các nhà quản lý. Nhỏ và hấn cũng không đứng không mà giúp mấy anh chị xếp ghế ra sân. Công việc của ai cũng bận rộn cả, vì làm sân khấu lớn nên bọn nhỏ có mặt ở trường từ sáng.

- Cuối cùng cũng hoàn thành, cảm ơn các em nhé!

Sau khi hoàn thành mọi thứ từ sân khấu, ánh đèn, âm thanh, ánh sáng, máy quay... thì các anh chị trong ban quản lý ca sĩ cảm ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của bọn nhỏ.

- Dạ không có gì đâu ạ, được gặp các ca sĩ lớn thì làm một chút cũng đáng mà – nhỏ cười tít mắt, cứ tưởng họ khó tính chứ.

- Lát các chú cho bọn cháu chụp hình với xin chữ ký của các ca sĩ đó nha!

Lâm An và chị Tâm Như “mê trai đẹp” và đó cũng là suy nghĩ của nhỏ nữa.

- Tất nhiên rồi – các chú trong nhà tài trợ vui tính.

Và tiếng hú hét của các sinh viên bên dưới rất lớn, thì ra là các ca sĩ đã tới, nhỏ cũng háo hức ra ngoài xem... lần lượt các ca sĩ Việt Nam bước xuống xe, nhỏ trầm trồ khen ngợi, họ thật đẹp. Hấn đứng kế nhũn mày một chút rồi nhớ lại “chỉ là nhỏ hâm mộ thôi” nên lông mày đẹp dần ra.

Nhỏ, Lâm An và chị Tâm Như đứng ngay cửa, nơi mà các ca sĩ đi vào, khuôn mặt ai cũng như cún con ấy, đáng yêu lắm cơ, có năm ca sĩ bước vào lần lượt, nhỏ gọi tên của từng người khi bước vào trong, họ có dừng lại nhìn ba bọn nhỏ cười thật tươi, làm những hành động như xoa đầu, nhéo má tụi nhỏ, thích quá đi thôi.

Hấn đã bị Hoàng Nam và anh Việt Minh kéo ra chỗ khác rồi, nếu mà hấn thấy nam ca sĩ nhéo má nhỏ, chắc hấn nổi khùng lên rồi cho họ khỏi hát luôn quá.

Bọn nhỏ được ở bên trong cùng các ca sĩ, họ trang điểm để ra diễn, nhỏ tranh thủ chụp hình họ rồi chạy tới lui xin chữ ký còn lại thì ngồi “ngắm”, họ thật đẹp.

Nam ca sĩ ở đó cũng có chút thích thú với bọn nhỏ, kêu bọn nhỏ lại rồi miễn phí một nụ hôn lên má *ngát ngát*... *ngát ngát*... ngó ngang dọc nhìn xem hấn đâu, may quá không thấy ai.

Tiếp sau đó thì các nam thần Hàn Quốc và Nhật Bản cũng tới, nhỏ như người trên mây xuống ấy, không ngờ bên ngoài họ còn đẹp hơn nhiều so với tivi, nhỏ lập tức phi nhanh tới anh Kento mà nhỏ ngưỡng mộ anh vì độ siêu đẹp trai, lại cuốn hút y như trong bộ phim “Death note” mà nhỏ từng xem.

May quá, nhỏ biết tiếng Nhật thế là bao nhiêu lời “có cánh” được nhỏ bộc lộ với anh, thật không ngờ anh làm lại y những hành động trong phim, anh mặc trên người bộ đồ trắng từ đầu đến chân, anh cúi người xuống cười mỉm với nhỏ *trong phim cũng thế *... rồi anh xoa đầu nhỏ, nhẹ nhàng rờ má nhỏ dần tới môi... ngay tại giây phút này.

- KENTO... CẬU LÀM GÌ BẠN GÁI TÔI!

Cái giọng to hết volum, và độ “khùng” của hấn nổi lên, làm cậu bạn mình cũng dừng lại, nghe cái giọng quen quen.

Nói sơ xiu nhé: hấn và nhóm Shinee và Kento là bạn của nhau, có thời gian làm việc với bọn họ, vì trước đó hấn cũng là nhà tài trợ chính của các buổi lưu diễn cho ca sĩ, nhưng lần này hấn không tham gia nữa mà tập trung vào kinh tế hơn là giải trí. Bọn họ đều biết nhau, và cũng coi như là có chút thân.

- À... Thành Khang, lâu quá mới gặp nhỉ? – Kento quay qua nhìn hấn, gãi đầu.

Khi này hấn đi nói chuyện với mấy cậu bạn nhóm Shinee, muốn ra bảo nhỏ vào gặp mặt họ, tiện thể tìm Kento luôn, mà lại thấy thằng bạn của mình đang làm gì không biết.

- Hai người biết nhau sao? – nhỏ giờ mới thấy lạ này.

- Đó là bạn anh – hấn đi tới gần nhỏ.

- Bạn gái cậu à, tôi không biết đấy? lâu không gặp, dạo này đẹp trai ra nha.

Kento khen hấn và định bóp vai, bị hấn gạt phăng ra chỗ khác, từ tốn nói.

- Cậu tán ai cũng được, nhưng đó là bạn gái tôi, cấm cậu động vào.

- Thôi tới giờ diễn rồi nhỉ? Chào em nhé, em đáng yêu lắm!

Kento không thèm nói chuyện với cái tên nhà hấn nữa, cố chọc tức hấn bằng cách khen nhỏ... hê hê.

- Cậu..

Hấn dùng nắm đấm phía sau, may mà nhỏ giữ tay hấn lại cười cười, cố gắng giải thích hấn hiểu. Hấn cũng nói luôn việc quen biết các ca sĩ ở đó như thế nào.

Sau đó nhỏ lại mê trai... năn nỉ hấn đưa tới gặp mấy anh nhóm Shinee, hấn nghĩ “sao mình quen toàn biến thái thế, một tên đã không chịu nổi, cả bốn tên thì sao đây”, chưa nghĩ xong quay qua đã thấy nhỏ đứng “tán dóc với mấy anh kia rồi”, bọn họ có nói được tiếng Việt đấy nhé.

- Em không xem lời nói anh ra gì đúng không? – hấn khuôn mặt lạnh nhìn nhỏ.

- À, giới thiệu để các anh khỏi tán, đây là bạn của các anh cũng là bạn trai em... hi hi – nhỏ ôm cổ hấn rồi giới thiệu cho mấy anh trong nhóm Shinee biết.

- Ô bạn gái Thành Khang đáng yêu quá, y như mấy em tiểu học ý nhỉ? – một trong số anh đó lên tiếng, rồi còn vuốt lọn tóc của nhỏ nữa.

- Tiểu học...

Nhỏ thật không biết nói gì nữa, nhỏ đang tưởng tượng ra cảnh nhỏ biến thành mấy em tiểu học và tung tăng tới trường.

- Thế này, so với Thành Khang thì hai người giống anh em hơn là người yêu đấy – anh khác nhìn nhỏ cười cười, hai anh còn lại cũng gật gù đồng ý rồi tất cả đều vuốt cằm xem xét.

- ... - nhỏ và hấn im ru chẳng biết nói sao.

Hấn kéo nhỏ đi ra ngoài ngồi xem thôi, chứ đứng ở đó thêm lúc nữa là nhỏ chẳng được yên thân đâu, và hấn thì nổi điên lên với mấy tên bạn này quá.

- Đi đâu vậy hai anh em, ở đây nói chuyện chứ, còn chụp hình và xin chữ ký nữa – anh khác nói rồi ba người còn lại cười vui vẻ, đúng là chê hấn vui lắm.

Lần lượt các ca sĩ ra biểu diễn, nhỏ và hấn ngồi phía giữa các sinh viên khác, hấn luôn nắm tay nhỏ, nơi đồng người hấn sợ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56

Một năm sau.

Nhỏ đang ở lớp võ, bây giờ nhỏ đã được lên lớp cao nhất, được sử dụng thanh sắt thay bằng những thanh nhựa ở lớp sơ cấp, cách đánh võ của nhỏ rất tốt, thầy không ngọt lời khen dành cho nhỏ, giờ thì nhỏ cũng hiểu vì sao ngày đó thầy khát khe với mình. Và học lớp võ lần này cũng là lần cuối, nhỏ đã có được đai đen và hoàn thành suất sắc khóa học, nhỏ vào sau nhưng lại nhanh chóng tăng cấp nhất, và tối đó là một bữa tiệc nhỏ chia tay thầy và các đồng môn.

Tiếng Nhật của nhỏ cũng đã hoàn thành và nhỏ có thể nói chuyện, dịch thuật cũng rất rành rọt, cũng hôm học cuối cả lớp và cô cũng có một bữa tiệc chia tay nhau nho nhỏ, lúc ra về cậu Đồng tặng quà cho nhỏ và nói “Sayonara, I love you” dịch là “tạm biệt, tôi yêu bạn”... rồi ôm nhỏ một cái, chẳng nào thì sau này cũng không gặp nhau, nhỏ cũng không có ý kiến gì ôm lại cho phải phép.

Nhỏ làm việc ở cao ốc hần cũng hơn một năm, thật không ngờ giờ nhỏ đã thế chỗ của cô Nhật, làm trưởng phòng kế toán, nhưng nhỏ còn bất ngờ hơn khi biết chức vụ thật sự của cô. Đúng là hần luôn làm điều tốt cho nhỏ.

Bây giờ nhỏ cũng coi như là dư giả tiền để mua sắm nhiều thứ, nhưng cũng tiết kiệm chứ không hoang phí, được thăng chức nên lương cũng tăng, mỗi lần mà nhỏ tham gia cuộc họp với hần, nhỏ đều có thưởng, mức thưởng đó bằng cả tháng lương của nhỏ... ha ha... nhỏ hạnh diện lắm cơ.

Hiện tại thì nhỏ vẫn ở phòng trọ đơn sơ đó, nhưng nhỏ đang cho người xây một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố rồi, số tiền đó là tiền lương nhỏ tiết kiệm, và cộng thêm sự cố gắng nỗ lực khác giống kiểu như thưởng hoa hồng ấy.

Hần có nhắc nhỏ “sao em không mua luôn một căn để ở, xây dựng nếu nhanh thì cũng một năm mới xong”.

Em cũng muốn mua, dù sao cũng tiết kiệm được một khoản, nhưng mà đó là nhà của em và cả gia đình em ở, cũng có thể là con cái sau này, nên em muốn thiết kế theo cách của riêng em.

Hần cũng không nói gì thêm nữa, chẳng phải căn biệt thự mà hần ở cũng là do bố hần tự thiết kế và xây dựng đó sao.

Hiện tại thì nhỏ cũng được xếp vào dạng “nhà giàu”.

Công việc ở trường vẫn tốt và diễn ra bình thường, nhỏ cũng học đến năm thứ ba rồi, cũng sắp ra trường rồi, mọi người cũng đọc xong được cái thư viện sách từ nửa năm trước, giờ thì ai cũng sắp có thêm những dự định tương lai của mình, anh Việt Minh và chị Tâm Như cũng còn một năm nữa là ra trường, nên anh chị đang rất tập trung cho việc học và làm báo cáo tốt nghiệp và bài thực tập tốt nghiệp. Hội học sinh cũng ổn định không có gì đáng nói cả, nên anh chị cũng ít tham gia hơn, chỉ khi có việc cần thì mọi người mới báo anh chị giúp.

Như mọi ngày khác, sau giờ làm nhỏ về lại phòng mình, nhưng lần này nhỏ ngạc nhiên hết cỡ, phòng của mình đã bị ai đó mở khóa, nhanh chóng vào trong xem, nhỏ thấy mọi thứ trong phòng lộn xộn hết cả lên, sách vở, quà cáp, xoong chảo... lẫn lộn ra sàn, giấy dán tường của nhỏ thì bị xé tan tành, bát đĩa thì vỡ hết, nệm của nhỏ thì bị rách làm đôi, nhỏ ra ngoài tìm bà chủ thì không thấy đâu, nhỏ mới sợ nhớ là bà đã đi du lịch từ tuần trước rồi.

Nhỏ lập tức gọi hần tới, giờ phút này chỉ có hần mới giúp được nhỏ thôi. Mon đang chờ hần về biệt thự thì vòng xe lại dây trợ nhỏ.

Chạy thật nhanh vào trong hần... không thấy nhỏ ở đâu cả, nhìn căn phòng tan hoang của nhỏ? Hần lo lắng, nhìn xung quanh phòng nào cũng đóng cửa, không có ai cả, gọi điện lại cho nhỏ thì thuê bao, dự cảm chẳng lành.

- Cho người điều tra những chiếc xe lạ mặt chạy qua đây – hần nói với Mon.

- Vâng ạ - Mon lập tức gọi người điều tra.

Mười phút sau, Mon báo cáo tình hình, đúng là có một chiếc xe du lịch khác lạ chạy ngang đường này khoảng mười lăm phút trước, biển số xe cho biết thì đó là xe ngoại quốc.

Ngoại quốc... mau thông báo cho người chặn tất cả cửa khẩu ra nước ngoài, kiểm tra thật kỹ những chiếc xe khách hai bốn chỗ, kể cả tàu thuyền và tàu ngầm - hần cũng gấp rút ra cửa khẩu gần đó nhất.

Mon cũng từng là một tay đua xe rất cừ, chạy với tốc độ nhanh nhất để tới cửa khẩu, ngồi trong xe hần liên tục gọi nhỏ nhưng chỉ là thuê bao, trong lòng hần lo lắng không nguôi “sao tự dưng lại xảy ra chuyện này cơ chứ”.

Dừng tại cửa khẩu, hần nhanh chóng xuống xe và xem đàn em báo cáo tình hình.

- Dạ thưa Tổng giám đốc, chúng thuộc hạ đã kiểm tra tất cả các xe hai bốn chỗ, nhưng không thấy Đào tiểu thư – tên canh cửa báo cáo.

- Bên chúng tôi cũng không thấy ạ! – tên khác.

- Không thấy ai khả nghi lên tàu ngầm và thuyền – tên khác nữa.

- Không tìm được cô ấy, các người cũng đừng mong được tha mạng – hấn tức giận, đám đàn em sợ hãi tiếp tục tìm kiếm.

.....

Lúc nhỏ vừa gọi điện cho hấn xong, một chiếc khăn tẩm thuốc mê bịt lên mũi làm nhỏ bất tỉnh.

Mấy tên đó cũng thông minh khi dụ hấn, bằng cách lên con xe ra nước ngoài, chứ thực ra bọn chúng còn ở trong nước và đang nhốt nhỏ ở một “biệt thự” và treo nhỏ lơ lửng trên cao, phía dưới chân nhỏ là một cái hộp làm bằng kính, bên trong có con trăn hai đầu to gấp đôi người thường và đang “rất đói”, ngong cổ lên nhìn nhỏ, lẽ lưỡi *eo ghê*.

Bị dính thuốc mê nên nhỏ “ngủ” đến sáng mới tỉnh, cảm nhận mắt mình cay cay, tay lại đau. . . khó khăn mở mắt ra nhìn mọi thứ, căn phòng “rất đáng sợ” có rất nhiều dao rựa cỡ lớn, côn, thanh sắt, cả súng nữa. . . cùng tên *hình như để trang trí*, còn cả một chiếc xe tải lớn trên xe là cái cần cầu và nhỏ nhìn theo, dừng lại trên người mình, nhỏ bị treo lên bằng cái cần cầu đó, cạnh đó còn có cả một bể nước được xây lõm xuống mặt đất, nhỏ chột hết toáng lên vì nhìn phía dưới thấy hình ảnh con trăn hai đầu đáng sợ, mấy tên canh ở đó bị tiếng hét của nhỏ mà tỉnh.

- Tỉnh rồi sao? Cô ngủ cũng lâu đấy nhỉ?

Tên mặt mày dữ tợn, người đã chuốc thuốc mê nhỏ cất tiếng, tiện chân đá cục đá dưới chân.

- Các người. . . các người là ai, sao bắt tôi – nhỏ quơ quơ chân trên không trung.

- Cô có thấy phía dưới cô là ai không?

- Ai. . . làm gì có ai, đó là con vật mà.

- À nhầm, cô có thấy dưới chân cô là con gì không? Nếu cô còn giày nữa thì cô nhanh chóng làm bữa nhờ cho nó đấy – tên đó chống nạnh hồng hách.

- Bữa nhờ, cỡ như tôi mà bữa nhờ sao? Nếu mà cân ký tôi lên thì cũng ăn cả tháng mới hết đấy!

Nhỏ ầm ức, dùng chân đá qua tên đó, thì cái cần cầu nó sụt xuống một ít, nhỏ thót tim, nhìn xuống. . . vẫn may là chưa rút đôi giày.

- Ha ha ha. . . cô cũng rất thú vị, bảo sao ông chủ tôi lại ưu ái với cô, còn để cô sống sót đến giờ này – tên đó cười nham nhở.

- Ông chủ các người là ai? Sao biết tôi. . . mà chuyện này là sao? – nhỏ liên tục hỏi cái tên kia.

- Ông chủ của tôi là “đầu nguồn của loài trăn độc hai đầu”, chính ông ấy lai tạo ra loài này, ông ấy đã thả ở khắp các khu rừng, đặc biệt không phải khu rừng thường, mà nằm trong các trường ĐH, để bọn chúng dần tiếp xúc với con người. . . hương vị màu tanh của người. . . khiến bọn chúng điên đảo và thèm khát – tên đó miêu tả, vẻ mặt rất thỏa mãn, còn nhỏ thì rùng mình kinh sợ.

- Thì sao? Ông chủ các người là rắn thì có liên quan gì đến việc bắt tôi.

- Vậy là cô không biết rồi, trường ĐH mà cô đang học là nơi lý tưởng nhất, khu rừng ở đó khí hậu ôn hòa, và sạch sẽ, nên ông chủ chúng tôi đã thả vào đó ba con trăn hai đầu, ba màu khác nhau, nhưng chính cô đã hại chết hai con trong số đó, nên con dưới chân cô là con màu xám còn sống sót cuối cùng, nó ầm ức nên mới tìm đến cô.

- Cái gì? Mau kêu ông chủ các người ra nói chuyện với ta, nói chuyện với cái tên nhà nguoi làm ta đau đầu quá.

Dứt câu thì tiếng cánh cửa kêu “kèo kẹt”, người bước vào chính là ông chủ đó, nhìn mặt và hình xăm trên người ông ta chỉ có hình trăn hai đầu, nên nhỏ đoán ông là “mê trăn”.

- Nguoi là ông chủ của con này sao? – nhỏ nguốc mặt xuống con vật ở dưới.

- Cô cũng khá lắm, hại chết vợ và con cưng của nó – ông chủ của trăn nói chuyện với nhỏ.

Nhìn qua thì ông ta cũng ngoài bốn mươi thôi, nhưng miệng, mũi và lỗ tai ông ta có “xỏ lỗ và đeo vàng, giống như khuyển tai”, nửa mặt ông ta xăm hình trăn, đầu thì không có tóc, chân tay vạm vỡ, mặc chiếc áo ba lỗ “và hở lưng”, “kiểu mốt à” – nhỏ nghĩ. Theo sau ông ta có hai tên vệ sĩ, nếu mà đánh nhau thì nhỏ không sợ rồi, mà giờ bị treo lơ lửng thế này, nếu mà có rớt xuống thì cũng không thoát ra được cái hộp bằng kính kia, đành kéo dài thời gian để đợi Thành Khang đến vậy.

- Ông nói gì tôi không hiểu? Có thể nói ngắn gọn hơn không?

- Nãy giờ tôi nói mà cô không hiểu chút nào sao? Vậy mà cô thi vào trường Quốc tế với điểm cao thì cũng hơi lạ đấy – cái tên giải thích tốn cả nước miếng mà nhỏ còn không hiểu.

- Cậu biết cả điểm thi của tôi sao? – cái miệng nhỏ muốn rớt xuống luôn ấy chứ.

- Đứng vào hôm nhập học của cô, nên tôi mới có thể lên vào mà thả chúng chứ - còn đôi co với nhỏ.

- Nói nhiều với cô ta làm gì, mau thả dây thừng xuống đi, con “tiểu xám” – tên của con trăn đó – nó đang đói rồi kia – ông chủ lên tiếng.
- Ấy đợi đợi chút đi, dù sao lát nữa tôi cũng làm bữa “nhở” cho nó, thì các người nói tôi lý do đi, xuống dưới gặp Diêm Vương tôi còn biết đường nói lý do để ngài ấy xem xét mức phạt chứ - nhỏ cười cười.
- Ông ta cũng có chút hài lòng, nên gật đầu cho cái tên kia giải thích lại một lần nữa, còn ông ta an phận ngồi ở cái ghế và hút thuốc.
- Cái năm cô bị lạc vào khu rừng đó, cô đã gặp con “tiểu tím” – trăn hai đầu màu tím – cô còn nhớ chứ, sau đó con đó quấn lên chân cô, thế nhưng tiếng hét của cô xuất hiện thêm một người con trai nữa, người đó rất lợi hại, chỉ cần một cành cây có thể phi thẳng vào bụng của tiểu tím và thế là không cứu chữa được, nên nó chết – tên đó buồn.
- Còn con thứ hai?

Nhỏ cũng gật gù nhớ lại, đúng là khu rừng đó làm nhỏ thấy đáng sợ, sau việc đó nhỏ cũng không tới đó nữa, nhưng mà nghe tên kia nói, thì người con trai xuất hiện sau tiếng hét của nhỏ là ai nhỉ? Nhỏ đang nghĩ thì tên đó nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

- Trường cô tổ chức thám hiểm khu rừng đó, sau khi cô bị lạc người đi cùng cô. Thì bị sập bẫy do “tiểu hồng” đặt – trăn hai đầu màu hồng -, chân cô bị gai đâm và chảy máu, ngay lúc đấy tiểu hồng đã có cơ hội trả thù cho tiểu tím, thì lại bị tên đó tới, và cũng chỉ một mũi phi tiêu, cây gai dính máu của cô đã đâm trúng mắt tiểu hồng, và cũng không còn sống, nhờ vào vết máu cô để lại mà chúng tôi đã tìm được cô, cũng vất vả lắm, nhưng mà cũng rất có lợi vì chúng tôi đã nghĩ ra được một cách trả thù tàn độc hơn – tên đó cười nhăn nhó.
- Tàn độc hơn – nhỏ nhún mày.
- Đó chính là nuôi tiểu xám lớn hơn, rất nhiều thuốc tăng trưởng và những chất hóa học được bơm vào người tiểu xám, và giờ nó đã to như thế này đây, nghĩ đến kẻ thù hại vợ con mình là nó chỉ muốn ăn tươi nuốt sống người đó.
- Tiểu hồng và tiểu tím là vợ con của tiểu xám – nhỏ cũng hiểu được nguyên do rồi.
- Đúng vậy... và cô cũng đừng mong cái tên đó đến giúp, chắc bây giờ hắn ta đang ở cửa khẩu lục tìm những chiếc xe đó rồi – ông ta cười nham nhở vì đạt được mục đích.
- Đợi đã... cho ta hỏi câu này? Cái người cứu ta hai lần trong khu rừng đó là cùng một người sao? – nhỏ nghi hoặc.
- Đúng vậy... hắn ta từng đến khu rừng đó rồi, nhưng không con vật nào dám đến gần, vì nhìn vào ánh mắt cậu ta rất đáng sợ, bọn chúng sẽ bị đông cứng mà chết – ông ta giải thích cho nhỏ hiểu.
- Vậy là người ôm mình khi đó là Thành Khang, người mình mơ tới đó cũng là Thành Khang... vậy là... vậy là... - nhỏ nhớ ra vấn đề cần thiết lúc này.
- THÀNH KHANG... CỨU EM
- Nhỏ vận hết cỡ vồm miệng ra và hét lớn gọi hắn đến cứu, nhỏ tin là hắn sẽ nghe được và đến cứu nhỏ.
- Mấy tên kia cũng có chút “sợ”... hoảng loạn một chút, nhưng sau đó thì mọi chuyện... không có gì xảy ra cả, ông ta cũng ra ngoài nhìn ngó nhưng không thấy bóng dáng một ai, bước vào trong cười thật lớn.
- Ha ha ha giờ không ai tới cứu cô nữa rồi. Người đâu, mau thả dây xuống – ông ta ra lệnh cho tên cạnh đó.
- Tên đó tuân lệnh và leo lên điều khiển cần cầu, nhả dây thừng.
- Dây thừng thả dần xuống miệng trăn, nhỏ thấy con đó mở miệng to lắm, làm nhỏ cũng rùng mình, được một nửa nhỏ kêu dừng lại.
- Chuyện gì? – ông ta ngồi xem kịch hay, thì nhỏ làm mất hứng.
- Cho tôi hỏi ông cái này chút, tôi có thắc mắc.
- Hỏi đi?

- Cái áo mà ông đang mặc ấy, là một hiện nay hả, hay là tại trời nắng nên ông mặc vậy cho mát – nhỏ miêu tả khi lần đầu tiên thấy kiểu áo đó.

- Ha ha... cô cũng có mắt thẩm mỹ đấy, áo này là tự tôi thiết kế, mặc dù nhìn rất lạ nhưng lại khiến tôi cảm thấy mát mẻ - ông ta cười lớn, cuối cùng thì ông cũng có người hiểu ý nghĩa cái thiết kế của ông.

Mấy tên canh ở đó cũng xì xầm gì đó, nhỏ đoán là ông chủ của bọn nó bị “tâm thần” rồi, ai lại thiết kế áo thế chứ, nhưng nhỏ cứ xem đó là một kiệt tác, cười và hưởng ứng nhiệt liệt, nào là khen đẹp, độc và lạ, lại rất thích hợp cho mùa hè nóng nực như thế này, và một tràng cười sáng khoáy của ông ta.

Bỗng...

Cánh cửa bị đập mạnh tới mức, rớt cả cửa xuống đất... người mà nhỏ mong muốn cuối cùng cũng tới rồi.

Mau thả cô ấy ra.

Giác quan thứ sáu của hắn mạch bảo hắn nên nghe theo con tim mình, hơn là cứ cuống lên tìm kiếm như thế, cả đêm qua hắn không về biệt thự, cũng không chợp mắt, mà chỉ đi tìm nhỏ, trong đầu hắn nghe thấy tiếng nhỏ kêu cứu, theo bản năng... và hắn đã tìm được đến đây, nhìn thấy viễn cảnh bên trong, hắn cũng có chút đau lòng, nhìn nhỏ cũng may chưa có chuyện gì. Hắn chỉ sợ mấy tên hành hạ, đánh nhỏ như lần trước.

Người... người có thể tìm thấy nơi này sao? – ông ta không còn cười được nữa, trước mặt ông ta chính là người đáng sợ đó, ngay cả mấy con trăn thả trong khu rừng cũng phải né tránh hắn.

- Thành Khang... cứu em... ở dưới có con trăn hai đầu, em sợ lắm... hu hu.

- Song Đào... đợi anh!

Hắn dùng cước đập thật mạnh mấy tên kia, rồi nhanh chóng leo lên cần cầu, nhưng cái tên ngồi trên đó nhả dây thừng ra, lần này dây không trượt từ từ... mà trượt rất nhanh, nhỏ hét lên... và ngay dưới chân nhỏ... chính là miệng trăn rồi.

- THÀNH KHANG.

- SONG ĐÀO

Hắn dùng tay giữ thật mạnh dây thừng lại, người hắn đu theo dây thừng rồi kéo cả người nhỏ ra bên ngoài, nhưng đôi giày của nhỏ bị con trăn gặm mất tiêu... hơ hơ.

- Thành Khang – thoát nạn, nhỏ ôm hắn sợ hãi.

- Ổn rồi, có anh đây – hắn ôm nhỏ chặt cứng, sợ nhỏ có chuyện gì.

Con trăn đó liền phá mạnh hộp kính và thoát ra ngoài, mảnh kính vỡ tung tóe, một mảnh lớn hất mạnh vào chân nhỏ, và nhỏ bị chảy máu, con trăn đó bây giờ đang tiến nhanh đến chỗ nhỏ và hắn, liếm máu của nhỏ chảy trên sàn, há miệng thật to trước mặt hai người, mùi máu tanh và mùi răng miệng của trăn thật là kinh tởm, nhỏ một phần vì sợ chưa bao giờ thấy con trăn mà to như thế, hơn nữa vết cắt ở chân chảy nhiều máu, nhỏ xỉu ngay lập tức.

- Song Đào, Song Đào – hắn lay lay người nhỏ, tức giận, ngược lên nhìn con trăn đó bằng ánh mắt “cầm thù”.

Con trăn có chút sợ, nhưng khi này lợi thế là nó chứ không ai khác, nên tiếp tục há miệng thật to, hắn cầm mảnh kính ở đó rồi ném vào miệng con trăn, phía sau Mon và một vài người lấy dao rựa ở đó chặt con trăn ra làm mấy khúc, con trăn gãy giữa rồi lăn xuống bể nước cạnh đó, màu trắng trong bề dần biến thành màu đỏ, mặt nước dần yên ả.

- Mấy người này xử lý sao cậu chủ? – Mon chỉ mấy tên bị người của hắn bắt giữ.

- Nhốt bọn chúng lại, đợi cô ấy tỉnh rồi tùy ý xử lý – hắn lo lắng cho nhỏ hơn hết, bé nhỏ về tại biệt thự mình rồi kêu bác sĩ xử lý vết thương cho nhỏ.

Trước khi đi thì mấy tên đó cũng muốn nói điều gì đó? Hắn ra lệnh cho Mon báo cáo lại cho hắn sau.

Con xe của hắn chạy với tốc độ của gió, trên đường mà không ai thấy xe mà chỉ nghe thấy tiếng.

Bé nhỏ đặt trong phòng mình, hắn lập tức cho gọi bác sĩ tới kiểm tra tổng thể, bác sĩ nói:

- Tổng giám đốc không cần lo lắng, Song Đào tiểu thư chỉ bị sốc nên bất tỉnh thôi ạ, còn vết thương ở chân tôi đã băng bó cẩn thận, nghỉ ngơi một lát rồi tiểu thư sẽ tỉnh thôi, tôi xin phép.

- Được rồi, ông lui đi.

Hắn lại cảm thấy buồn, người mà hắn muốn bảo vệ thì hết lần này tới lần khác chịu tổn thương về tinh thần và thể xác.

Ngồi cạnh nhỏ cả buổi không rời, Mon cũng nói cho hắn biết chuyện xảy ra, từ những lời khai của bọn chúng.

- Bọn họ muốn cậu chủ tha mạng, và còn muốn làm thuộc hạ của cậu chủ - Mon đứng kể hấn nói.

- Bọn chúng còn mặt mũi làm thuộc hạ sau khi hành hạ Song Đào như này ư.

Hấn không chấp nhận, bất cứ ai làm hại người con gái hấn yêu thì đều phải chết.

- Dạ... nhưng bọn họ còn nói là sẽ đi thu hồi hết loại trấn hai đầu ở các trường ĐH lớn khác, nếu không sẽ xảy ra án mạng – Mon ngập ngừng.

- Vậy kêu bọn chúng mau đi bắt hết đi – hấn phẩy tay cho Mon lui ra ngoài.

Chiều thì nhỏ cũng khó nhọc mở mắt, nằm bất tỉnh nhưng nhỏ lại mơ giấc mơ kỳ lạ, vẫn là khu rừng đó, nhưng dường như khu rừng không còn đáng sợ như lúc đầu nữa, mà mở ra một hướng đi mới và bên nhỏ khi nào cũng có hấn là người bảo vệ, nhỏ cười tươi với người con trai trước mặt mình.

- Song Đào, em tỉnh rồi tốt quá – hấn vui mừng mà ôm nhỏ vào lòng.

- Em ớn – nhỏ vỗ vai hấn, mỗi lần hấn ôm, nhỏ luôn cảm thấy ấm áp.

- Em đói chứ, anh nói Mon làm bữa tối cho chúng ta – hấn buông nhỏ ra dò xét.

- Cảm ơn anh, em cũng thấy hơi đói đói... hi – nhỏ gật đầu cười với hấn.

- Vậy anh nói Mon nấu bữa tối liền... - hấn nghiêng đầu ra cửa bảo Mon... rồi quay lại nhìn nhỏ, ôm nhỏ thêm lần nữa.

- À... anh xử lý họ thế nào? Em nghĩ là họ không đáng chết đâu – nhỏ cảm thấy bọn họ cũng không làm gì quá đáng.

- Ai làm em tổn thương, anh đều không tha – đôi mắt hắt sắc lạnh.

- Nhưng mà em vẫn nghĩ là bọn họ không cố ý đâu, hơn nữa bọn họ cũng rất sợ anh mà, chỉ cần anh đặt chân vào khu rừng đó thì mấy con tiểu hồng hay tiểu tím đó đâu dám làm gì anh đâu, lần này coi như vì em mà anh tha cho họ đi, chỉ giáo huấn họ là được rồi.

- Em xin tha cho những kẻ hại mình sao? Thôi được rồi, vì em anh sẽ làm tất cả.

- Cảm ơn anh rất nhiều, à phải rồi, nhờ bọn họ mà em mới biết được người đầu tiên cứu em ở khu rừng đó là anh đấy, nói thật là cái ôm lúc đó của anh rất ấm áp, làm em chỉ muốn dừng lại mãi thôi – nhỏ nhớ lại rồi cười hạnh phúc.

- Thật chứ, cảm giác khi đó có giống khi này không?

Hấn mỉm cười rồi ôm lại nhỏ, bằng cái ôm như ban đầu, bàn tay hấn siết chặt hơn dúi đầu nhỏ vào ngực mình, hấn cũng muốn giây phút này dừng lại mãi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Dùng xong bữa tối với hấn, nhỏ mới để ý căn nhà này khác lạ, bên cửa sổ còn nhìn thấy biển nữa, khác hẳn với bệnh viện, nhỏ bật miệng hỏi hấn và Mon đứng kế đó.

- Đây là nhà anh? – thật buồn cho nhỏ là từ ngày quen hấn, nhỏ chưa bao giờ tới nơi này.

- Đúng rồi, từ nay em sẽ ở đây với anh. Anh cũng có chút buồn vì thời gian qua không đưa em tới đây, nhưng giờ thì khác rồi em nhỉ? – giọng hấn đều đều, đưa miếng dưa hấu cho nhỏ.

- Hà - nhỏ làm rớt miếng dưa.

Mọi thứ phòng em, anh chuyển về đây hết rồi, phòng em kế phòng anh, dạo này em hay bị thương, nên anh không muốn em ở một mình nơi đó nữa.

- Nhưng mà... - nhỏ xụ mặt.

- Không nhưng gì cả, em có một tuần nghỉ ngơi và cho chân có thể đi lại được, anh cũng nghỉ chăm sóc em.

- Thôi mà anh, cứ để em đi học với tới cao ốc anh làm, nghỉ thế này em lờ nhiều việc lắm, mà anh cũng nghỉ thì ai quản lý cao ốc đây.

- Ý anh đã quyết, em muốn cũng không thay đổi được gì, giờ thì khuya rồi, anh bế lên phòng em ngủ - hấn nhanh tay bế nhỏ luôn, nói Mon dọn dẹp rồi

ngồi đi, bắt đầu từ mai, Mon sẽ thay hẳn quản lý cao ốc trong thời gian hẳn nghỉ.

Nhỏ đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, cũng chẳng dám nói gì, vì hẳn rằng mặt nhỏ trước rồi “ý anh đã quyết, em muốn cũng không thay đổi được”.

Sơ qua căn phòng nhỏ một chút, căn phòng màu trắng, gấp ba lần phòng trọ của nhỏ, có một cái bàn học phía cửa sổ, một bình hoa loa kèn trên bàn, còn có một giá để sách vở của nhỏ và đồng quà nữa, một căn phòng toilet, đầu giường nhỏ có một bức tranh phù nano hình con rồng, một cái đèn ngủ siêu kute hình doremon, và cả cái đồng hồ cũng doremon, nhỏ cũng rất thích căn phòng này, cách trang trí và mọi thứ đều sang chảnh. Vậy là sáng giờ nhỏ nằm ở phòng hẳn rồi.

- Em thích chứ? – hẳn hỏi ngay khi đặt nhỏ ngồi xuống giường.

- Dạ thích ạ - nhỏ cười híp mắt.

- Vậy em ngủ ngon đi nha – hẳn hôn lên môi nhỏ một cái.

- Anh cũng ngủ ngon.

Cả đêm đó nhỏ ngủ ngon hẳn lên, may mà con gấu to dùng màu nâu của Đạt vẫn còn nguyên vẹn, hẳn còn mua thêm một con gấu nâu như thế nữa, nhỏ để hai bên mình, quay bên nào cũng có gấu ôm... ha ha... mùi nệm thơm phức, giày cộp mà còn ấm nữa, nhỏ thấy tâm hồn thật nhẹ nhõm, ngủ mà nhỏ chẳng muốn dậy xiu nào.

Ngày đầu tiên ở biệt thự hẳn.

Một buổi sớm, nằm nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ, làm nhỏ cứ tưởng mình đang nằm ngoài bờ biển... khẽ mở con mắt nhìn ra mọi thứ xung quanh, nhỏ mới ngỡ ngàng thì ra không phải nhà mình, mà tiếng sóng biển là sao nhỉ? Lọ mọ ngồi dậy nhưng cái chân đau buốt nhỏ nhẹ kêu “A” lên một tiếng.

Rồi cũng cố lết thân xuống giường, nhưng lại chưa đứng dậy được thì đã ngã ra đất, ầm ục không thềm đi nữa, ngồi lại trên giường, cái đầu thì cứ nhồm nhồm lên nhìn ra cửa sổ, con mắt thì đảo lia lịa, chợt nghĩ “sao Thành Khang không để cái gậy ở đây nhỉ? Biết mình bị thương ở chân mà không biết ý gì hết!” thờ dài vì không làm được gì?

Chợt điện thoại nhỏ kêu nhạc chuông “sakura” (nhạc Nhật mà nhỏ mới đổi từ khi học tiếng Nhật.. ha ha), nhỏ mở mắt to hơn là mẹ nhỏ gọi.

- Dạ con nghe mẹ.

- Hôm nay không phải đi học hả? qua mẹ gọi sao không nghe máy.

- Dạ... qua học về trễ nên con không kịp gọi về nhà, mà lúc gọi thì đã 10h, khi đó nhà mình ngủ hết rồi còn gì?

- Ủ... thế hôm nay không phải học à?

- Vâng mẹ, tuần này trường con tổ chức lễ nên được nghỉ học.

- Được rồi, ăn uống nhiều vào, đừng để sút cân với lại hết tiền thì nói mẹ gửi, đừng nhịn rồi ăn mì tôm, không tốt đâu?

- Vâng, con biết rồi, con chào mẹ.

Nhỏ thờ dài, cũng may mà nhỏ nhanh trí nhớ ra chuyện rồi kiểm đại lý do nếu không mẹ lại lo lắng, nhỏ suy nghĩ một lát tiếng cửa kêu lên.

- Song Đào, em dậy chưa – hẳn đứng ngoài cửa.

- Dạ rồi, anh vào đi – nhỏ cười tươi.

- Em mới nói chuyện với ai sao? Thấy em có vẻ vui – hẳn nhíu lông mày.

- Dạ là mẹ em gọi, tối qua mẹ gọi mà không được nên bây giờ mẹ gọi lại... hi hi.

- Oh... mẹ em mới đi chợ về sao, sáng nào cũng đi chợ sớm à! Sao em không bảo mẹ nghỉ đi – hẳn đã được nhỏ kể cho nghe về gia đình mình từ năm ngoái, nên giờ biết rất rõ.

- Nếu nói mẹ em đi làm thêm, mẹ em không cho đi đâu, với lại ở nhà làm suốt cũng quen, giờ không như thế chắc mẹ không chịu được, đợi khi nào em hoàn thành xong nhà mới, nhất định sẽ đón cả nhà vào ở, để sống cuộc sống khác – nhỏ cười trong lòng vì hẳn rất quan tâm gia đình nhỏ.

Trước nay, nhỏ luôn lo lắng hẳn là người lạnh nhạt và vô tình, hơn nữa lại rất giàu có và “đẹp trai” sẽ không chấp nhận đứa có gia cảnh như nhỏ, thế nhưng từ khi nhỏ nói ra, hẳn còn thương nhỏ nhiều hơn như thế, còn mừng vì nhỏ cho hẳn biết chuyện khá muộn.

- Sang năm là xong rồi nhỉ? Lúc đó em đi học năm cuối cũng không phải lo lắng vấn đề xa gia đình nữa? – đôi mắt hẳn trùng xuống.

- Vâng... em cũng nghĩ thế, nhưng mà anh cũng đừng lo gì cả, em sẽ cùng anh tìm bố cho... - vô tình nhỏ đã nói lên chuyện bí mật rồi.

- Em nói gì... tìm bố cho anh, em, em – hấn đôi mắt sắc lẹm là ai cho nhỏ biết chuyện đó chứ.

- À hi hi – nhỏ gãi đầu.

- Em biết từ khi nào? Ai nói em biết? mau khai thật cho anh – hấn nhìn nhỏ mặt lạnh nhạt.

Hấn rất ghét ai biết chuyện này, cho dù là nhỏ cũng không ngoại lệ, người ta sẽ càng khinh thường hấn hơn thôi, họ sẽ nghĩ hấn không bảo vệ được cho bố mình, hấn sẽ càng hối hận, càng hận họ thêm mà thôi.

- Dạ... em biết từ khi vào làm công ty anh, là... là... cô Nhật nói em... nhưng anh đừng trách cô ấy, đúng cái hôm Lạc Vi tới và nói với em “vì bố nuôi của tôi mất tích nên tôi mới trở về đây” vì thế mà em mới dò hỏi cô Nhật, anh đừng trách ai trong số họ cả, lỗi tại em – nhỏ thật thà kể lại, giọng nói có chút sợ hãi.

- Vậy nên em mới đi học võ sao? – vô tình hấn nói ra điều không nên nói.

- Cái gì? Anh... anh biết em đi học võ sao? – nhỏ mở to mắt nhìn hấn, chuyện đó nhỏ giấu kín rồi, hơn nữa cũng học xong rồi, làm sao hấn biết được.

- À... anh... vô tình thấy em thôi? Cũng không phải cố ý, thầy dạy em từng là thầy anh, nên anh biết? – gãi đầu chữa ngượng.

- Vậy... thì chúng ta huê nhé? Chuyện của anh và em ấy – nhỏ cười vì cuối cùng cũng có kết thúc tốt đẹp.

Được rồi... coi như huê - hấn cũng cười.

Cái bụng nhỏ kêu “ọc... ọc” cũng đúng lúc lắm, nhỏ cười cười với hấn, hiểu ý hấn bế nhẹ nhàng vào nhà vệ sinh, làm vscn rùi đưa xuống dưới nhà đặt nhỏ ngồi bàn ăn còn hấn làm bữa sáng.

- Phù... “em nặng thật đấy” – hấn nghĩ thầm thôi, rồi thở dài, hấn mặc đồ ở nhà nhưng cũng rất đẹp trai, lau nhẹ mồ hôi trên trán đúng là bế nhỏ từ lâu hai xuống cực thật, chưa nói tới cái tướng mũm mĩm của nhỏ.

- Anh mệt đấy à, em bảo rùi chuẩn bị em cây gậy chống chân là được rồi! – nhỏ cảm rằm.

- Em như thế mà còn muốn đi sao? Đúng là điếc mà không sợ sủng, ngồi im đó đợi anh vào nấu mấy món cho – hấn bỏ qua những lời nói của nhỏ mà đi vào bếp.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Thật không thể chấp nhận được, nhỏ ngồi ngoài cả tiếng đồng hồ, cái chân tê liệt không cảm giác rồi, mà hấn còn chưa ló đầu ra, nhỏ í ới thì hấn vọng ra “đợi anh một lát, sắp xong rồi”, nhỏ không quấy rầy nữa.

Nhưng sức chịu đựng cũng có giới hạn thôi chứ, nhỏ ráng lết chân dậy đi vào, khoảng cách từ bàn ăn tới bếp cũng năm mét rưỡi... nhỏ thấy hấn bê một khay đồ đi ra, tạp dề còn chưa tháo nữa, vậy mà nhỏ thấy hấn đẹp trai phải biết.

- Để em chờ lâu, anh xin lỗi nha – hấn rất nhẹ nhàng, đặt khay đồ lên bàn.

- ... - nhỏ chỉ cười và nhìn xuống đồ ăn...

- Anh... anh nấu cái món gì đấy ạ?

- Khay đồ ăn có một tô com, một bát nhỏ, một đôi đĩa... rất ngon lành, nhưng khi nhìn qua đồ ăn.

Một tô canh... xanh lè. Một đĩa trứng đen thui. Một bát sườn thì đỏ lôm.

- Trong tủ có gì thì anh nấu đó – rõ ràng mình làm theo quyển sổ của Mon rùi mà – câu trước hấn nói còn câu sau nghĩ thầm.

Mọi món ăn Mon đều ghi vào một quyển sổ nhỏ... từ những món đơn giản cho đến phức tạp, bây giờ thì cuốn sổ đó không nhỏ tý nào.

Hấn làm mấy món ở mấy trang đầu tiên, mà hình như không thành công.

- Em thử cái này đi, anh thấy được nhất đấy – hẳn chỉ cái bát sườn đồ lỏm. Nhỏ vì đói nên cũng chịu thử xem sao.
- Anh bỏ bao nhiêu ớt vào đây vậy? – nhỏ ăn miếng sườn mà cay tới mức đắng lun, thật không ngờ hẳn nấu cay vậy mà chẳng thấy quả ớt nào cả.
- Cái hũ ớt bột đỏ mà Mon hay nấu ấy – hẳn ngại thơ đáp.
- Huuuuu... em cần nước? – nhỏ khóc ưm lên vì cay.

Nhỏ lúc luôn muốn nước canh hẳn nấu, nuốt một ít xuống cổ mà nhỏ không thể nào nuốt tiếp được vì... có mùi khét và cả cái vị chua cộng mặn... nhỏ muốn độn thổ lun, phụt hết số nước canh đỏ ra, ho sặc sụa.

Đợi anh týt – hẳn vọt ra lấy nước, nhỏ cứ ngồi ho thôi.

Sau khi cung cấp đủ nước và bớt cay thì cái mớ của nhỏ hơi sưng lên một ít, nước mắt không ngừng chảy, kiểu này còn hơn cả mì cay cấp bảy ấy chứ.

Vừa xem ti vi nhỏ vừa rùng mình với mấy món hẳn nấu, nhỏ muốn vào bếp mà chân chẳng đứng được, đành nói hẳn pha tạm hai gói mì tôm cũng được, mà nghe hẳn bảo chỉ có mì hộp thôi...

Haizzz... cuối cùng thì hẳn cũng làm được món mà nhỏ thấy ngon nhất.

Buổi tối Mon đi làm về nhìn lại căn bếp một lượt, rồi nhìn ra hai người một nam một nữ đang cười ha hả và bấm thật mạnh vào máy chơi game, Mon hết cách với hai người, vào làm mấy món rồi kêu hai con người kia tới ăn, ông biết họ cũng đói lắm rồi.

Ngày hôm sau ở tại biệt thự hẳn.

Vẫn là hẳn bế nhỏ vào vsen và xuống nhà, vì sáng nhỏ nhận được cuộc gọi của Lâm An và Hoàng Nam về lý do nghỉ học, họ tới đây trợ thì biết được nhỏ chuyển đi rồi, nên gọi cho nhỏ tới nhà hẳn, mới đầu hẳn đâu có đồng ý vì... biệt thự này hẳn chưa bao giờ cho người xa lạ tới nên chỉ có nhỏ là ngoại lệ, năn nỉ mãi thì hẳn mới chịu, nhưng lại cười nhếch miệng rồi gửi đường đi cho hai người theo kết nối GP trực tiếp từ hẳn.

Mon hôm nay đã chuẩn bị đầy đủ món ăn rồi, chỉ cần hâm nóng lên ăn thôi, cả hai ngồi ăn dưới nhà rồi đợi bạn tới thăm, nhỏ có chút buồn buồn, chân nhỏ thì chẳng đi lại một mình được, bảo hẳn sắm cho cây gậy để đi lại mà hẳn “nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm” như kiểu muốn nuốt nhỏ vào bụng ấy, khiến ăn cơm mà nhỏ cảm giác như đang bị tra tấn ấy, nuốt không trôi tẹo nào.

Còn hẳn thì cứ tùm tùm cười “trong suy nghĩ thôi”, có nhỏ ở với hẳn như vậy hẳn thích lắm, mỗi tối nằm mà chẳng ngủ được, có người yêu mình nằm đối diện phòng, mình làm sao mà ngủ được chứ, cứ suy nghĩ về nhỏ thôi, nhưng rồi mọi suy nghĩ bị “đập tắt” khi hẳn thấy nhỏ “nặng như heo” mới bế nhỏ hai hôm, từ lâu hai xuống mà hẳn cảm thấy mình đang nâng tạ ấy, tay chân mỏi rã rồi, người học võ nhưng mà không thể không cảm giác với cục mỡ đáng yêu như nhỏ đâu.

(t/g: thế mà còn làm giá à cha – hẳn: tôi còn chưa lấy em ấy làm sao có đứa con như cô).

Cả hai ngồi ăn mà hai người suy nghĩ trái chiều nhau, cơ mà cùng nghĩ về đối phương, nhỏ không phủ nhận là trình độ nấu ăn của Mon ngày càng đỉnh của đỉnh rồi, kiểu này nao nhỏ phải dành một khoảng thời gian nhờ Mon chỉ dạy thôi, đúng là hẳn có phước thật đấy, một tổng giám đốc cao ốc lớn, không lo nghĩ chuyện ăn uống, ngủ nghỉ hay “gái gứ” mà chỉ việc làm thôi, còn việc nhà thì có Mon xử lý tất, bởi vậy Mon dù là trai hay gái thì cũng luôn hiểu và phục vụ cậu chủ của mình.

Tiếng chuông cổng nhà hẳn kêu... Kìng koong.

Lâm An và Hoàng Nam cũng chưa bao giờ đến nhà hẳn, nên cả hai đã đi tìm cũng mất thời gian lâu đấy, nhà hẳn không ở đường thẳng, mà con đường ngoằn ngoèo, nhiều khúc queo do hẳn có tình chỉ ấy mà, còn đi qua ba bốn cây cầu, qua một cánh đồng lúa nữa chứ, rồi cuối cùng là qua một khu rừng “tối” khoảng năm cây số, nhưng sau khi đi ra thì hoàn toàn là một “thế giới khác”, có mùi của biển, khí hậu ôn hòa mát mẻ, đặc biệt là có mùi thơm khó tả.

Dừng con limous trước cánh cổng uy nghiêm và hùng vĩ, cả hai không khỏi ngỡ ngàng, ở đây nếu là trên máy bay nhìn xuống ở khoảng cách tầm mười mét thì chỉ có duy nhất một căn biệt thự trắng nằm cạnh bờ biển, căn biệt thự như chứa được cả mấy cái công viên lớn trong thành phố vậy, bao vây quanh biệt thự là bức tường màu đen cao tầm sáu mét.

Cả hai đang bay bổng suy nghĩ, thì cánh cổng ấy mở ra, nghe được cả tiếng kêu “khệ nệ” có vẻ công rất nặng nhọc, thế này trộm hay thần thánh cũng chẳng ai dám ló mặt vào “đúng là biệt thự của ông trùm “Tư Mã Thiết Cung có khác”. Thiết kế bên trong còn khiến hai người choáng hơn nữa, mọi thiết kế đều lạ mắt và “cực độc đáo và khác lạ”.

(chắc sói không cần giới thiệu nhỉ, các thánh viết truyện teen khi nào cũng viết kiểu này mù... ahhi).

Limous chạy chậm chậm một đoạn khá xa thì mới dừng lại tại nơi để xe dành cho khách ở biệt thự, rồi được chuyển xuống dưới lòng đất, hai người con mắt mờ to muốn “lòi” cả lòng trắng ra luôn, mọi thứ trong ngôi biệt thự này hoàn toàn được xử lý bằng máy móc và các thiết bị cực tiên tiến nhất mà trên thế giới mới chỉ dám thiết kế mà chưa ai dám đưa vào sử dụng.

Lại một tiếng mở cửa “nhẹ hơn” nhưng cũng phát ra tiếng kêu vừa phải, cả hai đi tới thì đó là cánh cửa biệt thự nhà hẳn, nhìn một lượt căn nhà thì họ lại đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, hẳn và nhỏ thấy hai người bước vào thì nhanh chóng bế nhỏ ra ngoài sofa và hẳn ngồi cạnh nhỏ.

- Hai người còn định đứng đó đến bao giờ? – âm thanh lạnh nhạt phát ra từ hắn.
- K-Không ngờ ở đây lại tiên tiến đến vậy, bọn mình muốn rót hàm luôn – Hoàng Nam trở về hiện tại, cười cười rồi hai người cùng đi tới ngồi xuống ghế đối diện nhỏ và hắn.
- Giống như vào một thế giới khác ấy, kiểu như là thế kỷ 22 vậy – Lâm An cũng chung suy nghĩ với Hoàng Nam.
- Trộm có muốn vào cũng khó nhỉ? – nhỏ mặc dù chưa đi thăm nhà hắn nhưng nghe hai người kể thì cũng hiểu chút ít.
- Chuẩn luôn, mà để tìm ra nơi này cũng không được ấy chứ chưa nói gì vào đây, bức tường và cái cổng giống như một đọt sóng lớn trước mặt, chẳng ai ngu mà động vào đây.
- Được rồi, hai người tới đây có việc gì không? Nếu là “chơi” thì mời về cho – hắn thẳng thắn phán một câu xanh rờn.
- Làm gì mà căng thế, bọn mình tới thăm Song Đào, tiện thể thăm cậu luôn – Hoàng Nam chữa cháy.
- Tôi bệnh tật gì mà cần người tới thăm, mà cho dù bệnh thì tôi cũng không cần ai tới tận “nhà” để thăm cả? – hắn vắt chéo chân lên ghế rồi nhấn mạnh chữ “nhà” vì... chưa ai được tới đây, kể cả Lâm An. Mặc dù thời gian tiếp xúc với họ cũng coi như là “bạn” nhưng với hắn “bạn cũng là kẻ thù”.
- Bọn mình biết là biệt thự này chưa từng có người lạ tới, nhưng mà chính cậu đã cho địa chỉ dẫn bọn mình tới đây, mặc dù đường đi rất ngoằn ngoèo, vì vậy cậu cũng không nên nặng lời như thế chứ - Lâm An này giờ nói được câu chí lý.

Hắn cảm thấy nhà hắn mà cứ như là “nhà công cộng ấy” có chút bức dọc đứng dậy đi lên lầu, để cho ba người nói chuyện với nhau.

Hắn vừa lên là hai người kia rồi rít chạy qua ngồi xem nhỏ bị thương như thế nào, người xem tay, người xem chân, rồi đổi nhau... nhỏ cũng ngồi im cho họ xem xong rồi mới nói.

- Tổ chi bị nhẹ ở chân thôi, nghỉ ngơi vài hôm là không sao rồi.
- Kể chi tiết cho bọn tớ nghe đi – Lâm An đề nghị.

Nhỏ đành ngồi kể mất gần một tiếng đồng hồ, nhỏ kể từ đầu tới cuối, rồi lại là chiêu cũ, ngồi miêu tả rất kịch liệt, hai người kia cứ như “gà mờ” đóng tai nghe bằng hết, hắn ngồi trên phòng làm việc nhưng cũng có camera toàn biệt thự, phóng lên nơi của nhỏ rồi ngồi xem, lâu lâu bùm miệng cười, hắn nghĩ thăm “nhỏ kể chuyện dị thật”.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Căn phòng của hắn

Ngày thứ ba ở biệt thự hắn.

Được biết tin từ Lâm An và Hoàng Nam mới báo cho nhỏ hôm qua, là thầy HT đã trở lại và cũng chỉ còn sáu tháng nữa thì ban hội học sinh sẽ chào đón hội học sinh mới, năm cuối của nhỏ sẽ chỉ tập trung vào thực tập và thi nên sẽ không cần tốn nhiều thời gian vào hội nữa, nên truyền thống lập hội học sinh ba năm mới thay một lần là thế.

Căn biệt thự của nhỏ cũng sắp được hoàn tất và nhỏ cũng đang mong chờ giây phút được đón cả gia đình vào ở.

Buổi sáng vẫn như cũ nên mình không nhắc lại, nhưng hôm nay nhỏ muốn được đi dạo ra biển, chân nhỏ có thể đi được khắp khiêng rồi, nhưng vẫn không được vững lắm thôi, ở đây hai hôm sáng nào cũng là mùi hương kỳ lạ và mùi của biển làm nhỏ thức giấc, nhỏ có hỏi hắn người thấy mùi hương đó không, thì hắn im lặng và không nói gì, nhỏ cũng không hỏi thêm...

Hắn đặt cách một cái bàn ngoài bờ biển, bên trên có rất nhiều món ăn do Mon nấu, ăn sáng ngoài bờ biển thật khiến người ta có cảm giác thoải mái, hắn thì có chút buồn, từ khi bỏ hắn mất tích là hắn đã không còn thích ăn ngoài này nữa, nhưng hôm nay nhỏ lại yêu cầu hắn nên hắn không muốn làm người hắn yêu buồn.

Không khí trở nên trầm lắng hơn, nhỏ nhìn đôi mắt buồn của hắn, dường như có rất nhiều tâm sự, cũng là chuyện của đó thôi, nhỏ mới tự cốc đầu mình một cái khi nhớ ra chuyện đó, tự mình làm đau mình.

- Song Đào... em làm gì vậy? – hắn thấy lạ hỏi.
- À... em xin lỗi vì làm anh nhớ lại chuyện buồn đó?

Nhỏ hồi hận vì làm hấn nhớ tới chuyện đau lòng, hấn cười nhẹ một cái rồi thôi nhìn thẳng vào mắt nhỏ và nói những lời chân thành nhất.

- Song Đào... em có biết trước kia anh đã từng mang giấc mơ tội tình đó suốt bảy năm không?

Nhỏ ngạc nhiên nhìn hấn không chớp mắt, đôi mắt nhỏ dường như có rất nhiều điều hối hận, chỉ vì sự sợ ỷ của nhỏ, chỉ vì nghĩ cho bản thân mà khiến hấn đau lòng đến vậy.

- Không đêm nào anh chợp mắt mà không nhớ tới viễn cảnh đó, suốt thời gian anh cho người tìm tất cả, dường như lục tung cả thế giới, từ những nơi nhỏ nhất những khu ổ chuột, cho tới cả đáy biển, không nơi nào mà anh không từng tìm qua... nhưng vẫn không có gì? Anh từng nghĩ, cho dù có chết thì cũng phải thấy xác chứ... nhiều đêm anh “không dám ngủ” anh muốn buông bỏ mọi thứ, vứt bỏ hết tất cả... nhưng anh lại không thể làm được.

Hấn đôi mắt buồn đầy một lần nữa phải đối mặt với đau khổ, chẳng ai mong muốn người ruột thịt của mình ra đi cả, hấn không khóc nhưng nhỏ biết trong giọng nói và đôi mắt chứa rất nhiều nước mắt, mà hấn kìm nén cảm xúc thì không ai đoán được hấn đang khóc.

- Em xin lỗi anh – nhỏ nước mắt cứ thế mà chảy không ngừng, thật không ngờ người mang lại đau khổ cho hấn ngay lúc này lại chính là nhỏ.

Hấn thấy nhỏ khóc, trong tim hấn đau... trước nay hấn chưa bao giờ nghĩ phải đối mặt lại chuyện đau khổ này, lại với chính người hấn thương... ông trời vốn thật nhẫn tâm mà, nhìn nhỏ đang khóc, cánh tay hấn đưa lên và lau nước mắt của nhỏ, nín khóc và nhìn hấn, đôi môi hấn khẽ mấp máy.

- Nhưng từ khi gặp em... từ khi em đến bên anh... từ khi hình bóng em luôn xuất hiện trong đầu anh... thì anh đã không còn mơ thấy giấc mơ ấy nữa, cũng đã gần ba năm rồi, giấc ngủ mỗi tối của anh thay vào đó chỉ là những hình ảnh của em, một cô gái ngây thơ và trong sáng và còn đặc biệt hơn... là giọng hát của em, anh vẫn thường nghe mỗi khi làm việc căng thẳng, mệt mỏi, và cũng là những đêm mất ngủ chẳng hạn.

Sau một chuỗi lời “thủ tội ngọt ngào” của hấn, thì nhỏ cảm thấy má đỏ ửng lên, nước mắt cũng tự khô từ khi nào không hay, chắc là gió biển thổi mạnh quá nên khô nước mắt, những tâm sự “mộng” của hấn chỉ làm nhỏ thêm “yêu” hấn nhiều hơn thôi, nhỏ cũng được an ủi phần nào.

- Anh nói thật chứ? Em làm được những điều đó sao? Thay đổi được con người anh ấy? – nhỏ liên tục hỏi hấn, như sợ những lời hấn nói chỉ là gió biển thổi bay mất.

- Trước khi bố anh rời đi, anh nhận được một câu nói của ông “Con hãy thay ta quản lý cao ốc, một ngày nào đó ta sẽ trở về với con”, tính ra thì cũng mười năm rồi thế nhưng ông ấy vẫn chưa về, ngay cả báo một tin cũng không thấy đâu.

Hấn nhìn xa xăm ra biển và nói, ánh nắng chứa nhiều “vitamin” buổi sáng chiếu vào khuôn mặt “hoàn hảo” của hấn, càng làm hấn đẹp hơn thôi, nhỏ bối rối rồi cũng nhẹ nhàng nói.

Vậy thì anh yên tâm, em tin là bố anh sẽ trở về, từ trước nay bác ấy nhất định đang dõi theo anh, nên anh đừng làm bác thất vọng.

Giọng nói nhẹ như lông hồng của nhỏ, chất chứa rất nhiều sự quan tâm dành cho hấn, cũng mang theo nhiều hy vọng mọi chuyện hấn làm là đúng và bố hấn sẽ trở về nhanh thôi.

- Song Đào! Ngoại trừ bố anh ra! Em là tất cả đối với anh! – hấn nhìn nhỏ và chỉ nói một câu duy nhất, đôi tay dừng trên mái tóc dài của nhỏ.

Cảnh nắng sớm, cùng một bàn ăn sang trọng, và hai con người tay chạm tóc kia, đôi má đỏ ửng của cô gái đang thẹn thùng, ánh mắt dịu dàng của chàng trai, tạo nên một bức tranh thật đẹp.

.....

Ngày thứ tư ở biệt thự hấn.

Hôm nay không ai làm phiền nên nhỏ tha hồ ngủ tới trưa, khi cái bụng nhỏ kêu thì nhỏ lại nhí nhéo gọi hấn qua trợ giúp, cũng thành thói quen, hấn vui lắm, lần này bé nhỏ cũng không còn nặng như mấy hôm trước nữa, chắc là thích rồi đấy.

Ngồi thào vết băng trên chân nhỏ ra, nhìn vết thương cũng đang dần lành lại, hấn thấy yên tâm hơn rồi.

Sau khi ăn trưa xong cả hai lại ngồi xem tivi và ăn oishi, hấn cũng bị ép buộc mà phải xem anime với nhỏ, mặc dù hấn chỉ thích xem “ma vương” thôi, cũng là một bộ anime nổi tiếng, nhưng không thuộc kiểu tình cảm như nhỏ, mà chỉ máu me đánh lộn là nhiều...

Haizzz, xem ra hai người ni cũng chung một sở thích xem hoạt hình đấy nhỉ? Lớn đầu mà còn trẻ con quá đi à, hấn nhắm mắt ngủ trong khi nhỏ cười nắc nẻ.

Những ngày sau đó thì nhỏ đã có thể đi lại được, nhưng không chạy được thôi, hai môn học ngoại khóa thì hấn và nhỏ sẽ được thi riêng vào buổi học cuối.

Buổi chiều nhỏ lên phòng mình, đi ngang qua phòng hấn, nhỏ có chút tò mò muốn vào trong xem thế nào, đằng nào ở đây mà nhỏ chưa được nhìn phòng hấn, nghĩ trong đầu, chắc là đẹp lắm đây, nhìn xuống dưới nhà thấy hấn còn đang ngủ ngon, nên nhỏ rón rén mở cửa phòng hấn và bước vào...

Tình trạng hiện giờ của nhỏ không còn từ gì diễn tả, cái mặt nhỏ trắng bệch, căng mắt ra nhìn, miệng thì hốt hoảng mà không, phải nói là miệng nhỏ phải

hót được rất nhiều ruồi.

Phòng của hắn đây ư, thật khác xa với tường tượng đẹp của nhỏ, trong phòng hắn bây giờ, quần áo giấy tờ máy tính, điện thoại, laptop, mỗi thứ vài cái vứt lung tung, dùng từ ngoài bắc của nhỏ để miêu tả thì phải nói “y như cái chuồng lợn”, mà có khi lợn còn sạch hơn ấy, nhưng không nếu nói thế thì tội nghiệp con lợn... - con lợn ở nhà nhỏ “hất xì” một cái... - “ai nhắc mình đấy, đang ngủ ngon”.

Nhỏ không ngờ hắn là người lịch lãm như vậy ai ngờ căn phòng lại bừa bộn thế này, thờ dài thườn thượt rồi... nhỏ giặt mình một cái, lông tay nhỏ dựng ngược lên, nhỏ cảm giác lạnh xương sống.

Nhỏ cảm giác sói con đang đứng sau nhỏ... huhu... sợ sệt nhỏ rón rén quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ vã hết cả mồ hôi.

Mặt hắn thì đen như đất nồi, một đám mây đen bao vây lấy người hắn, đôi mắt hắn đen thui như sói... đang nhìn nhỏ vì tội “không được sự cho phép mà dám bước vào phòng hắn”.

Nhỏ cười cười gãi gãi đầu nhè nhẹ, tiếp tục rón rén bước đi ra ngoài. Nhón nhón chân lên và bước nhẹ nhàng, vừa mới đi qua người hắn thì bị hắn... túm cổ áo.

- À hi hi... em đi nhầm phòng ấy – bảo chữa “rõ ràng là cố tình vào”.

- Em biết phòng này là của ai không? Chưa ai dám vào đây cả, em gan to lắm, em gan sói rồi đúng không?

Một tay túm cổ áo nhỏ, tay kia hắn chỉ chỉ nhỏ giống như đang bị phạt ấy (đúng bị phạt mà bà nội).

Nhỏ trong tình trạng bị treo lơ lửng trong bàn tay của hắn, không làm được gì, chỉ cười ừ ừ người... biết mình có lỗi.

- Em... em lần sau không dám nữa.

- Còn có lần sau sao? Nếu là lần này... em đã thấy hết rồi... anh phạt em dọn dẹp căn phòng này vô thời hạn.

Hắn không ngừng mắng mỏ nhỏ mắng yêu mà, rồi thả nhỏ phịch xuống đất, ngang nhiên đi ra ngoài, đứng ngoài cửa cười tủm tỉm.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bên trong căn phòng hắn

Còn nhỏ thì không biết nói thế nào? Chỉ biết nghe theo thôi, thế là nhỏ bắt đầu dọn dẹp, mấy việc này không làm khó gì được nhỏ cả, loáng một cái cũng ba mươi phút thì nhỏ dọn xong căn phòng hắn, tay cầm cây lau nhà, một tay thì lau mồ hôi trên trán và thở phào nhẹ nhõm.

Hắn dưới nhà rất thanh thoi, ngồi vắt chân đọc báo... lâu lâu lại thấy nhỏ chạy xuống rồi mang cái xọt rác lên, lúc sau lại ôm rác ra ngoài cửa sau, rồi lại chạy xuống lấy chổi, rồi xách xô nước lên, lấy cây lau nhà... v...v nói chung là hắn đọc báo mà chẳng tập trung được, vì nhỏ cứ chạy lên chạy xuống làm hắn chóng cả mặt.

Được một hồi lâu không thấy nhỏ xuống nữa, ngó cái đồng hồ, hắn đứng dậy đi lên... thấy cảnh nhỏ đang lau mồ hôi, mà nhìn lại cây chổi lau nhà “cao bằng nhỏ” ha ha... hắn nhìn cười rồi giả ho khan.

- Ừm... cũng ổn đấy, coi như em làm rất tốt, mai lại phát huy nha – hắn nhìn một lượt thấy rất sạch sẽ, hắn còn thấy mọi thứ sáng bóng có khi còn sạch hơn cả Mon dọn ấy chứ, vỗ vỗ vai nhỏ rồi đi ra ngoài rồi nhìn xem nhỏ.

Hạnh phúc vì có người khen mình, nhỏ nhảy cẫng lên, chân hơi đau nhưng mà nhỏ vẫn vui, hắn đứng ngoài cũng vui lây.

Căn phòng của hắn sau khi được nhỏ dọn tươm tất, thì hoàn toàn khác với lúc đầu, cách trang trí trong phòng cũng rất đẹp, tường sơn tối màu, đồ đạc và mọi thứ đều được thiết kế đẹp và độc.

Ngày cuối cùng ở biệt thự, nhỏ đã được chiêm ngưỡng toàn bộ nơi đó, phải dành cả một ngày dài tập thể dục mới hết, chân nhỏ rã rời, vì hắn muốn nhỏ đi lại ấy mà, ngồi không cả sáu ngày rồi chứ ít gì, giờ không đi thì cái chân to như chân voi ấy.

Hắn ở biệt thự bảy ngày chăm sóc nhỏ, nhưng tối sau khi nhỏ ngủ hắn có xem các công việc ở cao ốc và cả việc của nhỏ do Mon gửi, cũng không có gì cả ngoài mấy cuộc họp chất nằm trong tuần, hắn để qua tuần rồi làm luôn.

Tối chủ nhật nhỏ và hắn cùng đi dạo phía sau khu vườn của biệt thự, nơi đây chỉ một màu xanh của cỏ và hương gió dịu mát mà thôi, tâm trạng mệt mỏi của cả ngày được thay vào một tâm trạng thoải mái thế đấy, cả hai vui vẻ cười nói rồi đùa nghịch, nhỏ lỡ tay đẩy hắn nằm dài ra thảm cỏ, nhỏ cũng bị hắn kéo theo, mỗi lại chạm môi lần nữa... cả hai đều không muốn rời, nhắm mắt mà chìm đắm và nụ hôn ngọt ngào này.

Một cơn gió mát thổi qua, làm đôi nam nữ kia thấy có chút ngại... nhỏ lẩn sang bên nằm cạnh hắn, nghiêng mặt qua nhìn nhau rồi cười.

Bỗng... xuất hiện một vệt sáng bay xẹt qua nhanh chóng, nhỏ thoáng nghĩ trong đầu “không lẽ mình được thấy sao băng”. Từ bé giờ nhỏ chỉ được thấy trong tivi và được nghe nói thôi, chứ chưa bao giờ thấy nó ngoài đời thực cả, nhỏ không ngại mà nhắm mắt chấp tay lại ước, điều đầu tiên nhỏ ước là mong bố hắn sớm trở về, thứ hai là nhỏ ước cho gia đình, cho mình, cho hắn.

Nhỏ mở mắt nhìn xem còn có vệt sáng nào để được ước thêm không, cười ním một cái “chỉ là ảo giác à”, quay sang thấy hắn đang nhìn mình đắm đuối, vì nụ cười vừa xong của nhỏ rất đẹp, làm tim hắn đập rộn ràng, nhỏ lại miễn phí tặng thêm cho hắn một nụ cười đẹp như thiên thần nữa.

Hôm nay thì nhỏ cũng được trở lại như bình thường, nhưng vẫn phải dọn dẹp phòng cho hắn, hắn ranh ma hơn nói Mon không cần dọn đã có người dọn thay rồi, rồi mỉm cười nhớ tới nhỏ, hai người cùng đến lớp, cùng tới công ty làm và còn cùng về chung một nhà.

Ngày thường nhỏ tới công ty làm, và cũng được tham gia vào các cuộc họp của hắn, bây giờ nhỏ cũng được xem là “trợ lý riêng” của hắn, nơi đâu có hắn thì nơi đó có sự xuất hiện của nhỏ, điều đáng mừng hơn là tới đợt tăng lương nên nhỏ cũng được ưu ái mà tăng gấp đôi số lương hiện tại, những nhân viên khác thì chỉ được tăng 50% theo quy định của công ty thôi.

Một năm mới nữa cũng sắp tới rồi, nên ai cũng tất bật với công việc của mình, ai cũng chăm chỉ làm việc để được trở về với gia đình của mình, riêng hắn thì...

Ngồi một mình trên phòng làm việc, xoay tròn chiếc ghế và ngã lưng ra ghế, suy nghĩ về quãng thời gian qua, môi hắn mấp máy vài câu.

Thêm một cái tết nữa đi qua, cũng là năm thứ mười một rồi, sao bố vẫn chưa về, bố có biết là con đón tết một mình buồn lắm không, con nhớ những cái tết cùng với bố, bố tặng quà cho con, bố vào bếp nấu cho con ăn, bố còn hứa là năm nào cũng thế, không bao giờ bỏ con một mình, thế nhưng giờ đây thì sao?

- Sự chờ đợi cũng có giới hạn thôi bố... con không muốn cái tết tiếp theo lại một mình, con muốn gia đình chúng ta ở bên nhau, mẹ đã không còn... ngay cả bố “người thân duy nhất của con” cũng bỏ đi sao?...

Hắn nhắm mắt, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má hắn. Hắn nhớ là từ khi bố ra đi hắn chưa lần nào tới thăm mẹ hắn, không phải vì hắn không nhớ mà vì hắn buồn, hắn sẽ yếu đuối nếu như người khác thấy hắn ngồi khóc, cái tôi trong hắn không muốn hắn như thế, thời gian đó đảm bảo chỉ còn theo hắn mỗi ngày, hắn chẳng thể nào ra ngoài mà ngồi khóc được.

Cuối tuần này hắn sẽ tới thăm mộ mẹ.

Giờ nghỉ trưa, nhỏ mang cốc cà phê lên phòng hắn, và cả cơm trưa mà Mon đã chuẩn bị cho hai người nữa...

- Anh làm sao đấy... mặt anh buồn thế? – nhỏ thấy mắt hắn đỏ hoe, nghĩ là hắn mới khóc xong, có chút buồn.

- À không? Anh... - hắn ngập ngừng.

- Anh lại nghĩ về bố mình đúng không? Hi hi anh đừng buồn, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi? – nhỏ trấn an hắn.

- Ừm!

- À sắp tới tết rồi, chúng ta có định làm bữa tiệc nhỏ rồi mời bạn bè tới không, lâu rồi em chưa được gặp họ.

- Em muốn sao cũng được, trước hết thì cuối tuần này đi với anh một chuyến nhé! – hắn cười lại.

- Vâng ạ!

Nhỏ cũng không hỏi han gì thêm, vì biết hắn không đưa nhỏ tới những nơi làm nhỏ không thích đâu.

Cuối tuần, nhỏ và hắn cùng đi tới mộ mẹ hắn, cách thành phố không xa... nhỏ cũng có chút ngạc nhiên, chưa bao giờ thấy hắn tới nơi này.

Trước mặt hai người là một ngôi mộ màu trắng, bên trên có ảnh nhỏ của mẹ hắn, chỉ nhìn qua ảnh nhưng nhỏ biết mẹ hắn rất đẹp.

Cả hai không nói gì, hắn đặt bó hoa lên đó, nhỏ xếp trái cây vào đĩa và đốt mấy nén nhang, cả hai lau chùi sạch bia mộ.

Cả hai quỳ xuống rồi nhắm mắt cầu nguyện gì đó, xong cùng cắm cây nhang vào bát đựng.

Xong xuôi hai người ngồi tâm sự, mà chủ yếu là hắn nói chuyện với mẹ của mình, nhỏ thì ngồi nghe, có chút ngỡ ngàng lần đầu tiên nhỏ thấy hắn “tiều tụy” và khác bình thường như lúc này.

Nhỏ biết nhiều năm qua chắc chắn hắn ăn tết chỉ có một mình, hắn rất nhớ bố, nhớ mẹ... thêm được bữa cơm gia đình, thêm được ăn cơm mẹ nấu, được nằm trong vòng tay mẹ, được mẹ vuốt ve, được bố quan tâm chiều chuộng, hắn không còn bé bỏng gì, nhưng từ khi sinh ra đã không có mẹ thì thật sự ông trời quá bất công với hắn.

Hắn ngồi đó, đôi mắt u buồn hướng về mẹ mình, trong lòng hắn mang nhiều tâm sự, rất nhiều điều muốn nói, nhiều chuyện muốn kể cho mẹ nghe, hắn nói hết những suy nghĩ của mình bấy lâu nay, rất nhiều thứ khác nữa.

Cả hai ngồi đó cho tới chiều mới lên xe về lại thành phố.

Trong xe vẫn là không khí im lặng, hắn lái xe bằng tâm trạng ổn định hơn trước, ngày hôm nay cuối cùng thì hắn cũng trở về con người thực của mình, nhưng chỉ một ngày hôm nay thôi, bởi vì trọng trách gánh vác cả một cao ốc lớn, hắn không thể suốt ngày buồn, nhớ mẹ, nhớ bố được, hắn vẫn phải lãnh cảm với mọi người, phải luôn giữ cái tôi trong mình, không được khuất phục trước ai.

- Thành Khang... - nhỏ phải gọi tới lần thứ ba thì hắn mới nghe được.

- À ừm... - hắn giật mình đôi chút.

- Em không biết có nên nói chuyện này ra không? - nhỏ ngập ngừng, thấy hắn trầm tư suy nghĩ nãy giờ, chắc lại là chuyện gia đình.

- Có gì em cứ nói đi - quay sang nhỏ cười.

- Nếu anh không ngại thì tết năm nay... có thể về nhà em ăn tết chung với gia đình em không?

Nhỏ cũng phải suy nghĩ rất nhiều mới dám nói, nhỏ biết hắn nghĩ gì và cần gì, tết cũng sắp đến rồi, nhỏ không muốn tết này hắn buồn nữa, muốn hắn cười vui nhiều hơn.

- Em... - hắn ngạc nhiên, chưa ai từng nói với hắn như thế.

- Nếu anh rảnh thì có thể về nhà em, bố mẹ em nhất định rất quý anh, họ hiếu khách lắm.

- Anh... có thể về nhà em sao?

Ngay khi nhỏ nói ra điều đó, trái tim hắn bỗng rạo rức một cảm giác gì đó khó tả, hắn vui hơn rất nhiều, tâm trạng cũng tươi tỉnh hẳn lên, chỉ cần nhỏ nói thì nhất định hắn sẽ làm.

- Tất nhiên rồi ạ, anh về nhà em nhớ đừng chê nhà em nhỏ đó nha, tính ra thì cũng nhỏ thật so với biệt thự của anh, nhưng mà với em đó là gia đình ấm cúng nhất đó.

- Được... được chứ? Tết này anh sẽ ra nhà em ăn tết, bằng mọi giá.

- Vui quá!

Hai người đều cảm thấy mong đến tết hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ăn tết xa nhà

Chỉ còn mười ngày nữa là tới tết, biệt thự hắn tổ chức một bữa tiệc theo lời của nhỏ, mời bạn bè mà chủ yếu là những người bạn thân của nhỏ thôi.

Trần Lâm An và Đỗ Hoàng Nam tới bằng một chiếc xế hộp trắng mấy chục tỉ, một cô gái dịu dàng với bộ váy màu hồng, và một anh chàng điển trai trong trang phục màu bạc, cả hai rất xứng đôi vừa lứa đấy.

Nguyễn Việt Minh và Lâm Tâm Như tới cũng bằng xế hộp hồng, chị Tâm Như với váy màu kem tôn lên vẻ đẹp nữ tính của tuổi 22, anh Việt Minh cũng mặc bộ màu xanh nhạt rất thu hút.

Điều đặc biệt hơn là có anh Nguyễn Thanh Minh nữa, xế hộp màu xanh nước biển, anh thanh lịch và chững chạc bước xuống xe với bộ comple màu đỏ đô, nhưng anh không về một mình mà cùng với cô gái người nước ngoài tên Ander Luci, chị ấy mặc một bộ váy màu đen quý phái và sang trọng, tôn lên làn da trắng muốt của mình.

Và thông tin cũng không thể thiếu hai anh chị họ của hắn là Hứa Lạc Vi, chị đẹp và sexy trong trang phục tự thiết kế là váy ngắn đỏ ôm sát cơ thể, hai vai trần và được đính các họa tiết bắt mắt, Ngôn Huỳnh Hải anh phá cách với quần bò cắt xẻ tùm lùm, và áo khoác bò cũng cắt xẻ tề le... kèm thêm cái khăn cổ màu đen... toàn bộ đều do anh thiết kế, hai người tới bằng xế hộp màu bạc.

Hắn trong áo sơ mi kem và quần xám, nhỏ với bộ jum màu xanh đậm rất dễ thương, cả hai cũng có xế hộp màu đen nhưng cất trong gara rồi.

Tất cả đã có mặt đông đủ tại bàn ăn ngoài bờ biển, buổi tối trời nhiều sao, và một ông trăng tròn trịa rọi xuống biển, khiến người người chỉ muốn ngắm mãi.

Một bữa búp phê do nhỏ chỉ định, có rất nhiều món ăn khác nhau, đều được đưa lên bếp nướng... còn có cả món bánh kem đủ loại do chính nhỏ làm...

Tất cả cũng kịp làm quen với nhau, nhỏ cũng không ngại mà nói tét này hấn về nhà nhỏ ăn tét, mấy người kia cũng muốn ra nhà nhỏ nữa, mà bị hấn lườm cho cháy áo nên không ai đi...

No nề mọi người lại xúm nhau “đốt lửa” yêu cầu này cũng bắt nguồn từ nhỏ, bên cạnh còn có cả một cây đàn ghi ta, do chị Ander Luci đàn... bạn gái mới của anh Việt Minh đấy.

Giọng hát của nhỏ cất lên... mọi người ngồi nghe nhỏ hát, nhỏ hát bình thường còn hay hơn là cầm mic hát đất, tiếng đàn của chị Luci vang lên hòa quyện vào giọng hát của nhỏ, trong không gian tĩnh mịch ấy, ở nơi xa cũng có thể nghe được giọng đàn và hát của hai người.

.....

Bài hát mà nhỏ hát có tên: Bỏ mặc quá khứ - Hoàng Yến chibi

Cứ đi mà không biết, cuối con đường phía trước

Có phải là hạnh phúc... khi trước mắt giờ là hố sâu.

Sống trong niềm cay đắng, trái tim đầy thù oán

Cứ bước lần trong đêm... không biết ta giờ đi về đâu

Làm sao có thể tìm thấy được bình minh.

Làm sao có thể tìm thấy được ánh sáng.

Khi trước mắt giờ chỉ bóng đêm. Mưa với mây mù khuấy rối đi.

Ta nhận ra mình đã sai, sai quá nhiều.

Hãy cứ bỏ mặc quá khứ đi... và ta quay lại nơi bắt đầu.

Có lẽ sẽ tìm thấy ra được bình yên...

Cứ đi mà không biết... ai đứng phía cuối con đường.

Có ai đứng chờ đón em... trong tình yêu.

.....

Ngày 28 tét, đúng như dự đoán là hấn về nhà nhỏ.

Nhỏ đưa hấn địa chỉ nhà mình, hấn chạy limuos đen bóng mới cứng nữa, còn có cả Mon theo hấn, dừng trước cổng nhà nhỏ rồi bấm còi, nhỏ đang rửa lá bánh, biết là ai tới liền chạy ra, khi đó chỉ tám giờ sáng, mẹ nhỏ chưa đi chợ về, ở nhà có bố và hai em của nhỏ thôi.

Hôm nay nhà nhỏ làm bánh chưng, người bắc họ thường không mua ngoài mà tự làm, như vậy sẽ ngon hơn, hơn nữa họ không ăn được bánh có đường như trong này...

Nhỏ cười tươi rồi mở cổng cho hai người vào, trong nhà thì nhỏ đã nói trước là tét này có bạn về nhà chơi, cũng không biết bạn của nhỏ đi xe hơi, còn tưởng sáng nay phải ra bến xe đón nữa cơ.

Cả hai vào và cúi chào bố nhỏ rất lịch sự, trên tay Mon còn cầm “nhiều quà” nào là đồ cho bố mẹ nhỏ và các em nhỏ nữa, hấn còn mua thêm cả mấy giò mứt mà hấn đặt riêng mang tới đây, trong đó có mứt tét, trái cây và rượu vang, toàn là đồ sạch và an toàn... bố nhỏ cũng rất vui và hiếu khách như nhỏ đã nói, ở nhà nhỏ đâu thiếu gì đâu nhưng mà không phải bố nhỏ ham gì mấy món đồ mà hấn tặng, bố nhỏ thấy hấn lịch sự nên quý thôi.

Bố nhỏ còn chêu “về chơi là được rồi, mua làm gì nhiều quà thế”. Hấn cười gãi đầu thôi... rồi bố nhỏ mời hấn và Mon ngồi ghé chơi, bạn nhỏ nên nhỏ ngồi tiếp đi, bố nhỏ về sau nhà gói bánh...

Hấn cũng ranh ma lắm, lanh chanh đòi làm bánh cùng bố nhỏ, vì hấn cũng nhớ bố mình nữa... hai em nhỏ cũng nói chuyện với hấn, mới đầu còn ngại nhưng sau rồi cũng quen, mẹ nhỏ đi chợ về, cũng ngạc nhiên khi có chiếc xe xịn như thế đậu ở sân, mỉm cười chắc là ai đó vào chơi.

Hấn lại lễ phép với mẹ nhỏ, cả hai cũng quý nhau giống bố nhỏ.

Hoàn thành việc là giờ nấu ăn trưa, mẹ nhỏ lại đồ xôi gà và làm món thịt bò nướng cho bạn nhỏ, kèm thêm món nem và sườn sốt cà chua, không biết có

hộp khẩu vị hẳn không nữa.

Lúc này hẳn và Mon cả bố nhỏ đang ngồi uống nước ở phòng khách, còn mấy mẹ con nấu ăn ở sau bếp.

- Ui bạn của Đào giàu thế cơ, đi cả ô tô ra tận nhà mình ăn tết – mẹ nhỏ vừa nấu ăn vừa cười tui rói.
- Mẹ cứ đùa, bạn con làm chủ tịch cả cao ốc cao 101 tầng đấy – nhỏ cuộn nem với em mình.
- Cao thế cơ, đẹp trai nữa, giàu thế, chị sướng rồi nha – em của nhỏ, nhỏ hay gọi là mèo vì nó tuổi mèo, một đứa em út nhỏ gọi là nghệ.
- Sướng gì, bình thường thôi... nhà hẳn ở biệt thự to lắm đấy, bằng mấy chục mảnh đất nhà mình ghép lại, có khi chưa bằng ấy chứ - nhỏ nghĩ.
- Thế sau này học xong em không sợ không có việc làm rồi – mèo cười cười.

Nghé thì ngồi xem quà mà hẳn tặng cho, toàn hàng hiệu đắt tiền.

Hắn còn đưa cho nghệ cả cái ipad của mình, mà bố nhỏ không cho ấy chứ... thế là ngồi xem quần áo, chán thì lấy điện thoại của nhỏ chơi.

Nhỏ về còn mang cả bằng khen về cho bố mẹ xem, họ vui lắm được cả tiền thưởng nữa.

Hắn được nhỏ bảo về nhà nhỏ không cần mang đồ vest đâu, mặc sơ mi và áo thun bình thường thôi, nên hẳn đã mua mấy chục cái bỏ trong cốp xe để thay dần.

Buổi chiều nhỏ dắt hẳn đi tham quan vườn nhà nhỏ, chưa bao giờ hẳn tới vùng núi thế này cả, nên là hẳn cũng rất thích thú... .

Hắn nghĩ nhà nhỏ cũng đâu nghèo khó gì, có khi còn rất có điều kiện ấy chứ, nghĩ tới hai đứa em nhỏ đều mũm mĩm và trắng như nhỏ, cũng rất đáng yêu nữa, hẳn đoán là nhỏ chưa nói họ chuyện nhỏ đi làm và đang xây một biệt thự cho cả nhà, cũng nhắc hẳn không được nói dưới mọi hình thức. Nhỏ đúng là người con hiếu thảo.

Đi xung quanh nhà nhỏ thì thấy được rào chắn rất cẩn thận, phân chia đất của từng nhà, nhỏ cũng giới thiệu hẳn biết mấy cây ăn trái nhà nhỏ mà khi đó là mùa mận, hẳn được ăn mận tới mức chán lè.

Mon thì đi phía sau, nhưng có mèo và nghệ đi theo sau Mon, có vẻ Mon quý hai em của nhỏ lắm, còn đùa nghịch với chúng nữa.

Tối thì em nhỏ rủ đi công viên chơi, nhỏ cũng muốn đi lắm, nhỏ rủ cả bố mẹ đi luôn, vì đi bằng ô tô mà... nhưng hai người từ chối không đi, nên chỉ còn năm người đi thôi.

Dừng xuống công viên, ai cũng nhìn tui nhỏ, và đặc biệt là nhìn hẳn, mặc dù hẳn mặc đồ thường, nhưng cái dáng quá đẹp nên được rất nhiều người để ý, ở đó có chiếc xe hai bánh đi chỉ sử dụng hai chân giữ thăng bằng thôi, hẳn lại rất giỏi trò này... mọi người lại được phen ngơ ngác vì hẳn.

Hai em nhỏ thích ăn gì là Mon dẫn đi ăn cái đấy, nhỏ và hẳn thì đi dạo trong công viên.

Chán thì mọi người cũng lên xe ra về.

Lần đầu tiên trong đời hẳn ăn tết xa nhà, hơn hết lại là một thị trấn nhỏ nữa, nhưng hẳn cũng rất vui và thích thú, vì con người ở đây, và vì có hơi ấm của gia đình, của người thân mình và hơn hết là có nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Cùng anh đi chợ đêm

Vào tối của vài tháng sau đó, nhỏ ngo ý rủ hẳn đi “chợ đêm”.

Hắn tất nhiên là không đi rồi, dù gì hẳn cũng xài hàng hiệu, chứ đâu ai xài “hàng chợ đêm” như nhỏ nói đâu, tính ra thì có mình nhỏ trong số những người bạn của hẳn là xài hàng chợ, nhưng từ khi gặp hẳn thì khác rồi, cuộc sống nhỏ thay đổi rất nhiều, nhỏ chỉ đi trung tâm thương mại chứ chưa khi nào phải ra chợ cả.

Ở cùng biệt thự với hẳn bốn tháng, nhỏ tự nhận thấy là mình “tăng cân” vì hẳn ngày nào cũng bồi bổ cho nhỏ rất nhiều món ăn ngon và đầy đủ chất dinh dưỡng, mà hơn nữa một điều mà nhỏ biết chắc chắn, là làn da của nhỏ thuộc “da mát” nên nhỏ rất khó xuống cân.

Nhỏ nhớ là ở nhà bố mẹ cũng bồi bổ nhỏ như vậy, chỉ là các món ngon như sơn hào hải vị thì mẹ không làm được, mà chỉ làm mấy món như xôi gà, hay thịt bò xào, thịt heo nướng... những món ăn đơn giản nhưng cũng thuộc hàng “xịn”, nên chị em nhà nhỏ ai cũng trắng, ai cũng mũm mĩm... nhưng chỉ có

mình nhỏ là “lùn” nhất nhà thôi, thường thì con gái đầu đẻ ra giống mẹ hơn.

Nhỏ cũng dùng tuyệt chiêu siêu lừa, để hấn chịu đi với nhỏ, quãng đời sinh viên của nhỏ cũng chỉ còn hơn một năm nữa, mà từ khi vào đây nhỏ mới được đi chợ đêm một lần, hồi đó còn tiết kiệm để mua đồ, nhưng giờ nếu nhỏ đi thì không cần thế nữa, có thể mua thỏa thích, chỉ cần năm triệu là nhỏ có thể mua tất tần tật những thứ có giá mắc nhất ở đó.

Mà ai là sinh viên chắc cũng không xa lạ gì với mấy quán quần áo họ để giá sẵn trên đó, chỉ cần mình ưng ý là có thể mua, mua bao nhiêu tùy thích, mà phải gọi là giá “siêu rẻ”, chỉ một cái áo hàng hiệu của hấn có thể kinh doanh được hai sạp quần áo ngoài chợ đêm.

Sau khi lựa hết đồ trong tủ của hấn, nhỏ phát hiện ra là không có bộ nào hợp ý nhỏ cả, phòng hấn có ba tủ đồ, một tủ để áo và một tủ để áo vest, tủ còn lại để quần...

Nhỏ không tìm thấy được cái áo “thun nào” bình thường cả, toàn là áo thun cổ trụ, không thì áo thun ôm sát người để mặc vest bên ngoài, nhỏ chóng cả mặt, không ngờ hấn chẳng bao giờ đi chơi với ai mà ăn mặc “bình thường” cả, ngay cả lần về nhà nhỏ ăn tết, hấn cũng mặc đồ hiệu mà bố mẹ nhỏ phải choáng.

Nhưng rồi nhỏ cũng bắt hấn mặc quần lửng vải thun và áo thun không có cổ áo, để hấn nhìn bình thường, chứ đi chợ đêm mà mặc đồ như hấn đi chơi chắc cả chợ nhìn hấn không bán hàng luôn quá.

Cả hai chạy SH tới nơi gửi xe của chợ đêm, đi dạo chợ đêm một vòng, nhỏ đói bụng và bảo hấn vào đây ăn cánh gà nướng, rồi vào ăn bánh tráng trộn, vào ăn ốc xào... ha ha ha.

Hấn cứ như con gà ấy, nhỏ bảo gì thì nghe theo, cũng không nói lại làm gì, với cái lý lẽ “siêu bền” thì cho dù ép nhỏ cũng không đổi ý.

Nhỏ mang theo tiền lẻ để trả tiền ăn và mua đồ, khi ra tính tiền hấn đưa thẻ cho bà bán hàng mà nhỏ cứ cười thôi... những thứ bình thường hấn đâu có biết.

Chợ đêm rất đông đúc, chen lấn một hồi thì nhỏ cũng mua được món đồ ưng ý nhất, có điều nhỏ đi ra chỗ hẹn cũ thì không thấy hấn đâu hết.

Nhỏ gọi cho hấn... chuông reo mãi sau mới có người bắt máy.

- Anh đang ở đâu, anh có bị lạc không đấy, em bảo ở đây chờ em mà – nhỏ nói một lèo vào điện thoại.

- À anh đang ở cái hồ nào gần đó đấy... đợi anh về ngay – hấn cúp máy thì nhỏ kịp nghe được tiếng “xông lên đánh hấn”.

Khi này đứng chờ nhỏ, mà hấn thấy một toán người mặc đồ đen, khoảng hai mươi người, chạy mười chiếc xe máy đuổi theo một chiếc xe khác, bọn chúng còn cầm gậy và dao chạy vào con đường tối phía sau hấn, mấy chuyện này với hấn không khó gì, chắc chắn là đánh hội đồng, hấn nhanh chóng theo kịp và dừng lại ở phía bóng tối.

Bên ngoài hai mươi tên vây quanh ba người ở giữa, xe máy dựng vòng tròn ở đó, cạnh đó là một bờ sông, không một bóng người nào, ba người bên trong kia sợ hãi, những tên bên ngoài đi vòng tròn và dừng lại.

Ngay giây phút mấy tên đó gờ gẩy lên thì điện thoại hấn kêu, nhạc chuông vang lên, làm mấy tên kia tưởng dân phòng đến, lập tức leo lên xe nổ máy nhưng tên khác nhìn ra chỉ thấy một người, chỉ là chuông điện thoại, và họ hướng con mắt sang hấn, bọn chúng xông lên hấn.

Nhỏ cũng không chắc là mình đi đúng hướng, hỏi người ở đó xem có con sông nào gần đây không, họ chỉ hướng vào đường tối kia, cảm ơn rồi nhỏ chạy vào đấy luôn.

Sau khi nhỏ bắt đầu nghe được tiếng hét to hơn, thì nhỏ mới thở phào nhẹ nhõm là mình đi đúng hướng rồi... thấy cảnh tượng trước mặt.

Mấy tên kia và hấn đang đánh nhau rầm rộ, cái lúc mà bọn kia thấy mình yếu thế, liền quay qua đánh ba tên đang co rúm người, nhỏ lập tức xông lên cho mấy tên đó một trận, hai người đánh nhau liên tục, tới khi có tiếng còi của dân phòng thì mới thôi và bỏ chạy.

Hấn và nhỏ chạy ngay vào đường tối, chạy ra và lạc vào chợ đêm, hai mươi tên kia thì gắng gượng dậy vọt lên xe máy chạy, nhưng không kịp, dân phòng chặn hai đường, và trên người họ còn bị đánh cũng không thể đứng dậy ngay được.

Trở về biệt thự, nhỏ mới hỏi chuyện khi nãy của hấn, dòm ngó trên người hấn xem có bị thương chỗ nào không? Tất cả không sao thì nhỏ mới yên tâm mà ngủ.

Lại thêm một ngày nữa lại đến, hôm nay thì nhỏ muốn đi xem phim... sau giờ học.

Nhỏ kể là chưa bao giờ được xem phim ở rạp nên rất hứng thú. Hấn cũng nghe theo và không nói thêm gì?

Cả hai đã mua được tấm vé và bộ phim ưng ý, phim “Chuyến tàu sinh tử”, phim thuộc thể loại zombie, người cắn người và thành quái vật.

Thể loại đấm đá máu me là hấn thích xem, cả hai mua hai cốc nước cô ca, hai hộp bỏng ngô rồi tới giờ vào xem, ngồi bên ngoài đợi tới giờ thì nhỏ cũng chụp được một tấm hình có hấn.

Trong rạp này tối om, chỉ có ánh đèn màu xanh và vệt sáng của số ghế, nhỏ và hắt ngời phía gần đầu, càng về sau thì độ dốc càng cao.

Hắn lại thích tới rạp chỉ dành cho hai người, nhưng nhỏ lại thích tới nơi đông người “nhỏ ngại ấy”.

Người vào đông đủ thì trước mặt nhỏ, một cái máy chiếu khổng lồ bật sáng lên, làm nhỏ giật cả mình, sau đó là màn giới thiệu một số bộ phim mới khác, quen dần thì nhỏ cảm thấy đi coi rạp cũng chỉ được cái to thôi, cái màn hình to cộng thêm cái tiếng to thật to, cái tivi của nhà hắn cũng bằng nửa cái máy chiếu này.

Vào phim rất bình thường, sau đó mới có những âm thanh rùng rợn và đáng sợ hơn, lâu lâu có những cảnh làm nhỏ phải quay người sang hắn, ôm cánh tay hắn vì sợ, lâu lâu nhỏ lấy tay che mắt lại, chỉ nghe tiếng thôi, khi nào “râm” một cái là qua con nguy kịch, nhỏ lại xem tiếp, nhưng suốt bộ phim dường như nhỏ không buông tay hắn ra, ngay cả uống nước hay ăn bỏng ngô cũng thế.

Đoạn cuối phim nhỏ xem mà cảm động quá, nước mắt bảo không rơi mà sao lại không được, hắn mỉm cười quay sang nhỏ, đưa khăn giấy cho nhỏ lau.

Kết thúc phim và đi ra ngoài, nhỏ mới tỉnh táo lại một chút, nhưng cái bộ phim ấy cứ ám ảnh trong đầu nhỏ, hình ảnh về một thành phố toàn quái vật, nhỏ chợt nghĩ nếu nước mình mà như vậy thì phải làm sao?

Ngồi trên xe hắn chở về, mà nhỏ cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn con đường ngoài đó, bất chợt tiếng còi xe cứu hỏa kêu lớn, nhỏ giật nảy mình giống y như trong bộ phim khi này, nhỏ thoáng sợ nhìn qua hắn, hắn mỉm cười với nhỏ rồi cầm tay an ủi nhỏ, chắc là hắn hiểu chuyện gì đó rồi.

Tối đó nhỏ sợ hãi, mặc dù đèn ngủ khi nào cũng bật sáng nhưng nhỏ vẫn sợ, trong đầu nhỏ chỉ nghĩ tới bộ phim đó thôi, rồi nhỏ lại tưởng tượng vớ vẩn, nhỏ vội ôm chăn gối đi qua phòng hắn, mà thấy phòng làm việc của hắn còn sáng.

Không muốn làm phiền hắn thế nhưng may quá, hắn đã đi ra và tắt điện phòng làm việc, bắt gặp nhỏ trong bộ dạng đó, hắn mỉm cười rồi bước tới nhỏ, ôm đầu nhỏ dúi vào ngực mình.

- Em sợ sao? vậy tối nay ngủ với anh nhé!

Nhỏ gật đầu lia lịa, nhỏ cũng chẳng quan tâm trai gái một phòng nữa, điều quan trọng là nhỏ rất sợ.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Căn biệt thự mới

Trường của nhỏ tổ chức cắm trại vào dịp hè, nên nhỏ không về nhà được, nhưng thay vào đó là hai cô em nhỏ vào chơi.

Biệt thự nhỏ thiết kế và xây dựng cũng hoàn thành rồi, nên cũng muốn hè này đưa bố mẹ vào ở luôn với mình, còn căn nhà với vườn ở nhà thì bán đi.

Tổ chức cắm trại lại là nhiệm vụ của hội học sinh, và cũng được xem là nhiệm vụ cuối cùng của hội, sang năm trường sẽ đón hội học sinh mới, những năm tháng nhỏ làm nhiệm vụ đều rất thành công và nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của thầy và sinh viên.

Nhà trường đã có địa điểm tham gia cắm trại đó là khu du lịch Vịnh Hạ Long, cả trường được đến đó tham gia các trò chơi và giải trí tại đó, các trò chơi và khám phá đều được thông qua bởi ban hội, sau một ngày sẽ tìm ra lớp tham gia nhiều trò và đạt thành quả cao nhất, sẽ được trao một phần thưởng, đó là bữa du lịch qua DuBai một tuần, tất nhiên là mọi chi phí là của trường cung cấp, được ngủ ở khách sạn năm sao, ăn hải sản, được đi tham quan bất cứ nơi nào của Dubai mà các thành viên mong muốn. Rất thú vị và thích thú rồi chứ.

Ban hội đang tất bật với việc tìm hiểu các trò chơi “mạo hiểm” ở Vịnh Hạ Long, bởi vì cắm trại hai ngày một đêm, nên buổi tối sẽ có phần đốt lửa và phải tập trung một khu rất rộng mới chứa được hết sinh viên trong trường, còn phải cho các lớp tham gia “thời trang xộp” và ca hát vào tối nữa, còn cả việc chạy bộ đi hành quân đêm và dọn rác quanh biển, ăn uống thì các sinh viên tự túc rồi... ha ha.

Sau khi thống kê mọi thứ đầy đủ, thì cũng gần kề ngày cắm trại, ban hội lại có một bộ đồng phục năng động riêng, được Hoàng Nam thiết kế.

Vài hôm sau...

- Anh Khang ơi... cho em nghỉ việc chiều nay nha! – nhỏ nhìn hắn đắm đuối.

- Em định đi đâu, làm gì? – hắn xem tài liệu và nhìn lên nhỏ.

– Dạ em tới siêu thị mua sắm một vài thứ bỏ vào tủ lạnh trong nhà mới, mai hai em vào chơi rồi, em dự tính là sắp tới cho bố mẹ vào ở luôn.

- Để anh đi cùng với em – hắn đứng dậy với lấy áo khoác.

- Thôi không cần đâu... tự em đi được mà, anh cứ làm việc của mình đi.

Nhỏ nghĩ mình cũng đâu còn con nít đâu mà cần người đi cùng, nên xua tay, nhỏ không muốn vì mình mà ảnh hưởng tới công việc của hấn.

- Em tự đi được không đấy, anh không yên tâm lắm, em có biết là người khác nhìn em giống học sinh cấp hai lắm không hả? nhìn em thật dễ bị người khác dụ dỗ – hấn dừng hành động khẽ nhủ mày.

- Anh xem thường em quá nha, em cũng có võ chứ bộ, mà lâu nay em học võ cũng chưa có việc gì sử dụng đến, mà anh nữa em đã 21 tuổi đầu rồi còn gì? Đầu phải là học sinh đâu? – nhỏ phụng phịu cái mặt.

- Thì...

Hấn đang định chất vấn nhỏ tiếp thì Mon gõ cửa, nhắc hấn là chuẩn bị tới giờ họp... nhỏ cười ranh ma một cái “thế mà đòi đi cùng à”.

Nhỏ thấy hấn chuẩn bị mở miệng nói, nhỏ chặn họng ngay lập tức, vậy là hấn không có cơ gì để đi cùng nhỏ nữa.

- Thôi được vậy em tự đi, nhớ cẩn thận đấy, chìa khóa xe của anh này – hấn không đi cùng, thay vào đó là nhắc nhở nhỏ tận tình, chu đáo, còn đưa nhỏ chìa khóa xe limous của mình dưới gara để nữa.

- Cảm ơn anh nha! – nhỏ đi luôn.

Mất mấy tháng để nhỏ học lái ô tô và mô tô, nhỏ học cũng nhanh lắm, nhưng cũng có thương tích đầy mình.

Dùng vào siêu thị, nhỏ đi một vòng và lựa tất cả món đồ ăn nhanh và nước uống để sẵn trong tủ lạnh...

Nhỏ đi gần hết siêu thị, có một chút chuyện nhỏ xảy ra, đó là vụ cãi nhau, hai người cãi kịch liệt mà ở đó lại ít người lui tới, có vẻ như nhỏ đang liên tưởng tới một cái gì đó nhỏ mơ hồ và “dở khóc dở cười lắm”.

Một người vỗ vai nhỏ: - Đó chỉ là hai người điên, cháu đừng có lên can, kéo gập chuyện đấy.

Nhỏ quay người nhìn bà lão phía sau mình, nhìn sơ thì biết bà thuộc hạng giàu sang, nhưng cách nói chuyện của bà còn trẻ con quá, nhỏ cười tươi.

- Dạ, cháu cảm ơn bà nhắc nhở, nhưng mà trong đây không ai ngăn cản sao ạ, cứ để họ cãi nhau tới bao giờ?

- Ngày nào họ cũng cãi tới mấy tiếng rồi tự đi ra, nhiều lần rồi quen, nên không ai quan tâm nữa.

- Vâng... vậy xin phép bà, cháu đi mua đồ ạ.

Nhỏ cúi chào bà rồi đi, bà cũng gật đầu rồi đi hướng ngược lại, lần đầu tiên nhỏ tới siêu thị cách xa nơi ở như vậy, nên mấy việc kỳ lạ này nhỏ không hề biết.

Nhỏ lướt qua gian hàng khác, thứ nhỏ cần mua sau đó là trái dưa hấu và mít, liếc con mắt nhìn một lượt là nhỏ xác định được hướng đi, đẩy xe tới nơi, thì nhỏ lại thấy hai người đàn bà đó tiếp tục cãi nhau, nhỏ cũng chỉ làm lơ thôi, nhưng nhỏ vừa cầm quả dưa bỏ vào trong xe đấy...

Ngay lập tức một con dao dính máu rơi mạnh trên tay nhỏ, và không tránh khỏi việc tay nhỏ cũng bị cứa một chút, máu chảy ra, nhỏ nhìn theo hướng đó, hai người đàn bà kia đang dùng ánh mắt căm phẫn nhìn nhỏ, đôi mắt ấy làm nhỏ đứng tim, nó khác giống với ánh mắt của bộ phim cách đây không lâu, nhỏ từng đi xem với hấn trong rạp, đôi mắt chỉ có trắng màu trắng và không hề có màu khác, đôi mắt của zombie, khiến nhỏ rung mình một cái.

Nhỏ thoáng giật mình và muốn rút tim, vết thương ở tay bắt đầu khiến nhỏ cảm thấy rát và đau buốt, những người xung quanh họ vẫn tất bật với công việc của mình, cũng không để ý gì tới nhỏ cả, người ra vào khá là đông nên hai người đàn bà kia dần bị đám người che khuất.

Một chút tò mò và có cả sợ hãi nữa, nhưng nhỏ cũng vụt chạy nhanh vào nhà vệ sinh băng lại cánh tay của mình, sau khi xong việc nhỏ mở cửa nhà vệ sinh ra thì.

Hai người đàn bà đó xuất hiện ngay trước mặt nhỏ, đôi mắt trừng lên và nhe ra hai cái răng nanh đáng sợ, nhỏ tức tốc đóng chặt cửa nhà vệ sinh lại, ở đây chỉ là một siêu thị bình thường nên nhà vệ sinh cũng không tới năm phòng, các phòng từ lúc nhỏ bước vào đều mở cửa.

Cánh cửa đập đập mạnh hơn và cả tiếng gầm rú của hai người đàn bà đó, khiến nhỏ như muốn rút tim ra ngoài, nhỏ lại liên tưởng một cách đáng sợ tới bộ phim đó, toàn cảnh trong phim bây giờ không khác nhỏ là mấy.

Ngước mắt lên nhìn bên trên, nhỏ định nhảy lên đó và chạy ra ngoài, cánh cửa đã bắt đầu bật mở vì lực đập quá mạnh, nhỏ cũng chuẩn bị và, khi cánh cửa mở tung ra thì nhỏ cũng kịp nhảy lên trên và bay ra bên ngoài.

Nhỏ tìm tới bảo vệ, trên tay còn vết băng bó, nói rõ tình hình thì chú bảo vệ bảo nhỏ ngồi đó... một vài người đã tới và làm nhiệm vụ.

Tính tò mò nhỏ cũng phải vào xem, sợ mọi người xảy ra chuyện, bất ngờ, một con rắn bò ra từ dưới cánh cửa phòng vệ sinh, một trong số bảo vệ không sợ rắn, lập tức bắt ngay tại trận, thêm một con khác cũng bò ra như vậy và cũng bị bắt như vậy.

Họ lập tức phá cửa thì cánh cửa tự đổ xuống đất, hai người đàn bà nằm đồng dài ra đất, mắt trợn ngược lên, trên cổ nhỏ còn nhìn thấy vết cắn, một là họ tự cắn nhau, mà hai là họ bị con rắn kia cắn.

Một người mặc áo đen hay chỉ là ảo giác trong tâm trí nhỏ, từ phía sau vừa mới vụt qua nhanh chóng, nhỏ chạy ra thì chỉ nhìn thấy mọi người đang tất bật với công việc.

Các chú bảo vệ sơ tán hai người, và cảnh sát cũng tới để điều tra, có cả bác sĩ chuyên khoa nữa, và nhỏ làm nhân chứng, ngồi kể tận tình từ lúc mới gặp hai người đó, bác sĩ cũng khám vết trên cổ hai người kia, đúng là bị hai con rắn đó cắn mà chết, còn đôi mắt chỉ là họ đeo áp trùng vào thôi, vết thương trên tay nhỏ cũng không sao nữa rồi, những bảo vệ ở đó, nói là chưa từng thấy hai người này ở đây và cãi lộn lẫn nhau cả, đây là lần đầu tiên, vậy là nhỏ chột nhốt tới bà nói chuyện với nhỏ cách đó không lâu, đôi mắt nhỏ sâu thẳm, môi mím chặt, trong lòng đầy sợ hãi “bà ấy là ai?”

Mọi chuyện ổn thỏa và không có gì xảy ra nữa, thì nhỏ mới yên tâm hơn, nhưng vẫn suy nghĩ về người đó.

Hoàn thành một lượt nhỏ tính tiền và mang ra xe, bỏ vào cốp rồi chờ về.

Ngôi biệt thự mà nhỏ thiết kế nằm cách nhà hấn mười cây số, nơi đó cũng chỉ có một vài biệt thự gần nhau, nhưng chẳng bao giờ dao du và nói chuyện cả, nhà ai người nấy ở thôi.

Sau khi chạy xe tới cổng thì cánh cổng tự mở, cánh cổng màu vàng nhạt, bờ tường màu trắng và cao tầm bốn mét, nhỏ thiết kế chỉ dành cho người trong nhà và người quen của nhỏ thôi, người lạ thì không ai được quyền vào đó. Dự tính của nhỏ là người giúp việc sẽ tới dọn dẹp vào ngày chủ nhật hàng tuần, còn việc nấu nướng thì hỏi ý kiến bố mẹ rồi mướn người làm sau.

Bên trong biệt thự là một cái sân cực rộng, có một cái bể bơi ở cạnh nhà, một đài phun nước phía đối diện, còn có rất nhiều hoa phong lan, loa kèn, hoa hồng và hoa tuy líp phía sau và trước nhà.

Biệt thự có bốn tầng và một sân thượng, nhỏ muốn ban đêm được lên đó ngắm trăng và ăn uống cùng gia đình, hoặc là có một góc riêng để tịnh tâm chẳng hạn, trên đó nhỏ cũng có đặt xích đu và bộ bàn ghế, sẽ có máy tự động che mưa, che nắng.

Dưới tầng hầm nhỏ đã để dành xây một gara xe, bên trong có rất nhiều các loại xe khác nhau, nhưng chỉ có ba chiếc limuos, còn lại là xe máy, mô tô và xe đạp.

Bên trong biệt thự của nhỏ thiết kế kiểu cực hiện đại, có cả một phòng hát dành riêng cho cả nhà, một phòng thu âm nữa, phòng sách có đủ các loại sách. Phòng ngủ thì nhỏ và hai em nhỏ có phòng riêng trên lầu ba, còn bố mẹ có phòng ở lầu hai, dưới lầu trệt để dành làm nhà bếp và phòng khách. Mỗi phòng sẽ có một cái tủ lạnh riêng, hai cô em nhỏ rất thích ăn vặt nên nhỏ sẽ chuẩn bị thật nhiều đồ ăn trong đó.

Trong phòng nhỏ còn trang trí các món quà từ năm nhất nhỏ được tặng tới giờ, nhỏ xem lần lượt thì chủ yếu là quà lưu niệm, hoa và gấu bông, nên nhỏ sắp xếp tất cả các phòng.

Hoàn thành mọi thứ, nhỏ nhìn lại căn nhà một lượt, nhỏ thầm cảm ơn hấn, đã giúp nhỏ có được cơ ngơi này, và nhỏ cũng rất háo hức được chờ mong giây phút bố mẹ và hai em đặt chân tới đây, không biết họ sẽ nghĩ như thế nào, chắc là họ không tin vào mắt mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Ngày hôm sau...

Nhỏ đã có mặt ở bến xe từ sớm, bình thường nhỏ hay đi xe nên biết khi nào họ tới, nhỏ tới sớm hơn một chút, chỉ sợ nơi đông người hai em nhỏ bị lạc nhau.

Nhận được cuộc gọi là nhỏ biết hai em tới, bấm còi xe ô tô sau khi nhìn thấy em mình. Mở cửa xe bước xuống, nhỏ nhận được rất nhiều cái nhìn từ mọi người ở đó, nhỏ cũng chỉ phớt lờ thôi, nhìn một người còn trẻ mà bước ra từ siêu xe thì người ta nhìn là điều đương nhiên.

- Chị đi ô tô luôn – em của nhỏ biệt danh là mèo ngạc nhiên, trên tay còn cầm điện thoại gọi cho nhỏ.

(từ nay sói gọi là mèo với ghé cho dễ nha, ghé là em út của nhỏ, năm nay học lớp một, còn mèo là em sau nhỏ, năm nay học lớp 10).

- Sướng quá – ghé cũng hí hửng.

- Chị quên mất là mình có ô tô, nếu không thì hai em đâu phải đi xe khách đâu, thôi hai em lên xe ngồi đi, để chị cất đồ cho xong chúng ta nói chuyện, đứng đây đông người không hay lắm – nhỏ cười, mở sẵn cửa xe, hai em nhỏ lên ngồi thì nhỏ mới yên tâm cất đồ, chỉ có một cái ba lô của mèo và một cái ba lô của ghé, mà toàn là cặp nhỏ hay mua mang về nhà cho mèo nó đi học.

- Ô tô này của chị á, kinh thế, làm gì mà có tiền mua ô tô, hay là của anh Thành Khang đó – trên xe con mèo hỏi nhỏ, như không tin là nó có xe này.
- Sao không? Chị làm ra tiền để mua mà, với lại anh Thành Khang có xe của anh ấy, chị làm gì mượn đi đâu.
- Chị biết lái ô tô luôn à? – ghé ngồi trên xe, ngồi ngay hàng ghế đầu với nhỏ.

- Có chứ ghé, chị học lái từ năm ngoái rồi, có bằng lái luôn đấy, bằng giỏi chứ không đùa đâu – nhỏ quay qua nhìn em mình còn đang ngờ ngàng nhìn nhỏ, rồi nhìn ngoài đường.

- Ô tô này bao nhiêu tiền thế, chị làm nghề gì mà có tiền mua, bán shop quần áo à, hay làm thêm à – mèo liên tục hỏi.

- Ừm, nếu tính sơ thì chắc bằng vài cái nhà của mình, chị làm ở cao ốc của Thành Khang, bữa tết chị có nói rồi đấy, làm ở shop quần áo thì đến bao giờ mới mua được cái xe này – nhỏ vừa lái xe vừa kể chiến tích.

- Kinh, nhiều tiền thế cơ?

Hàng loạt những câu hỏi xoay quanh nhỏ, nhỏ cũng biết trước nên từ từ kể lể mọi chuyện làm ở cao ốc của hấn, hấn đang làm việc thì “hất xì”... day day cái mũi rồi tiếp tục làm việc, nhỏ không cho hấn đi ra đón em với nhỏ, muốn mình nhỏ đi thôi, rồi trưa ghé biệt thự nhỏ ăn trưa luôn, hấn cũng thương nhỏ mà nghe theo.

Chờ hai em tới biệt thự, hai đứa còn ngỡ người trông là biệt thự của hấn, sau khi nhỏ nói rõ thì hai đứa còn ngạc nhiên hơn, nhỏ có nhiều tiền tới vậy sao, nhỏ lại lần nữa kể mọi chuyện.

- Chị tính sắp tới bảo bố mẹ vào đây ở luôn, chị xây biệt thự này để cả nhà mình ở mà, trưa nay mẹ đi chợ về rồi gọi về nhà bảo bố mẹ.

- Bố mẹ chắc thích lắm, trước giờ đâu được ở mấy nơi như này đâu?

- Hai em vào vsen rồi xuống đây chị chờ đi ăn sáng?

- Mẹ có làm xôi gà cho chị đây này, không cần đi ăn ngoài đâu, hâm nóng lên rồi ăn thôi?

- Ừm được, vậy chị hâm lại, hai em tắm cái đi, à để chị chỉ phòng cho.

Nhỏ cầm ba lô và dắt ghé và mèo lên tầng ba, rồi chỉ phòng của hai đứa, bên trong có đầy đủ mọi thứ, được thiết kế rất đẹp mắt, giường ngủ của ghé được trang trí kiểu kitty màu hồng, có cả một chú gấu trúc bự chà bá, bên trong phòng còn có tủ lạnh, có cả một tủ đồ, có nhà vệ sinh, có bàn học, cả một giá để sách, có hình của ghé trên bàn nữa, nhỏ đã chuẩn bị hết rồi, phòng của mèo cũng tương tự, nhưng sau này thích thay đổi thì làm sau.

Đi tới đâu là hai em nhỏ lại há mồm tới đó, từ bé giờ chắc là chỉ được thấy những cảnh đó trên ti vi thôi, nên giờ được thấy ngoài đời và còn được ở trong đó, thì tất nhiên sẽ không khỏi ngạc nhiên tột độ.

Hoàn thành công việc thì ba chị em đã có mặt dưới bàn ăn, nhỏ bê lên xôi gà và một vài món ăn sáng nhẹ khác, hai cô em ngạc nhiên vì nhiều đồ ăn quá, ngoài bàn phòng khách còn có cả một đĩa trái cây to nữa kìa.

Ăn đi rồi chị đưa hai đứa đi tham quan biệt thự này, xung quanh đây cũng không có nhiều gia đình lắm, với lại nếu tụi em muốn đi chơi thì nói chị chờ đi, chị xin anh Thành Khang cho chị nghỉ một tuần ở cao ốc để thu xếp mọi công việc ở nhà mình đây, cả việc đón bố mẹ vào đây nữa? – nhỏ gấp đồ ăn cho hai cô em, còn xôi và gà thì chắc là chỉ mình nhỏ ăn thôi, vì ở nhà hai em chắc ăn ngán luôn rồi, nhỏ ăn thấy thơm ngon lắm, kiểu này mẹ vào bắt mẹ làm ăn suốt thôi.

- Đến công ty anh đấy chơi đi chị, lên tầng cao ấy – ghé vừa ăn vừa cười háo hức.

- Đi đâu cũng được, được ở đây là sướng lắm rồi, mà em còn không tin đâu, chị làm tất cả trong ba năm đây sao, giỏi thế – mèo nó mới xuống xe nên ăn còn ít lắm, thờ dài ngao ngán.

- Chứ sao nữa, năm nào xếp cũng có bằng khen mang về mà, và lại làm ở cao ốc của anh Khang, lương cao cực, chị còn biết tiếng Nhật, Hàn, Trung và Anh, nên được đặt cách làm thư ký riêng, tham gia các cuộc họp lớn, thì sẽ có lương gấp mấy lần lương tháng, được chuyển trực tiếp vào thẻ của xếp, mà trong một tuần có nhiều cuộc họp đối tác lắm, nên xếp tranh thủ làm khi có tiền – nhỏ kể hết một lèo chiến tích lấy lòng của mình, nhỏ đã được học thêm tiếng khác trong thời gian trước đó, tính ra thì hai cô em nhỏ học năm nào cũng sinh giỏi chứ đâu đùa.

- Em cũng có bằng khen giỏi như của chị đó – ghé cũng khoe chiến tích, nhỏ vui vẻ với hai cô em của mình.

- Chị có thưởng cho ghé đấy, mà đợi khi nào bố mẹ vào rồi chị tặng luôn, à trưa nay anh Khang và Mon qua đây ăn cơm, bữa trưa nay mèo nấu ăn hộ xếp nhà, muốn nấu món gì cũng được, đồ ăn trong tủ lạnh đấy, thiếu thứ gì thì bảo xếp đi mua cho – nhỏ cầm cả cái đùi gà lên miệng gặm nhồm nhoàm nói.

- Được rồi, thôi em không ăn được nữa đâu, em lên phòng ngủ đây, ngủ giường mới chắc là ngon lắm, nhớ gọi em dậy nấu cơm trưa, à mà nhà chị có wifi không, mặt khẩu là gì? – đứng dậy khỏi bàn ăn, mèo hỏi nhỏ rồi bước lên lầu.

À có, chỉ cần mở là được không cần mật khẩu, tầng nào xếp cũng để cục wifi đấy... à có cái máy này, mèo lấy xài đi, cái đấy vứt đi được rồi đấy, trong đó có sim sinh viên số đẹp và thông dụng nhất hiện nay, thực ra thì sim thường cũng được, nhưng mèo là học sinh thì xài nó có nhiều cái hay hơn, sim mười một số kia người ta sắp xóa sổ rồi – nhỏ lấy ra cái điện thoại mới mua cho em mình, cái hiệu A-Phone mới ra mắt, màn hình to y như của nhỏ, nhỏ cũng chuẩn bị cho cả nhà rồi.

- Đúng là nhà giàu có khác, cảm ơn nhá, em lên ngủ đây.

Còn lại hai chị em ngồi ăn rồi dọn bát đĩa, ghé bảo ghé biết rửa bát rồi đấy, nhỏ cũng chuẩn bị luôn một bồn rửa thấp bằng ghé, cho ghé thỏa thích làm gì mình muốn, sau đó hai chị em ra ngồi ăn trái cây và uống nước, bật ti vi siêu to ngồi xem phim, xem hoạt hình, xem ca nhạc, vì ti vi này có mở được cả youtube, chỉ cần nói là chương trình mình muốn xuất hiện, có cả trò chơi con mèo nữa, ghé tha hồ mà chơi điều mình muốn.

Cũng là điều mà nhỏ mong muốn dành cho em mình, nhỏ là chị cả luôn muốn những thứ tốt đẹp nhất với gia đình mình, sau khi ghé chơi chán thì nằm ra sofa ngủ luôn, nhỏ tắt ti vi đi rồi chuẩn bị một vài thứ.

... Trưa...

Đúng giờ mẹ đi chợ về, nhỏ gọi liền cho bố mẹ.

- Bố mẹ đang làm gì thế, mẹ mới đi chợ về à, hôm nay có lời không mẹ.

- Ui giờ, lời được vài trăm mà mua đồ ăn lại hết rồi, có mấy người trong chợ nợ tiền mẹ mà mai mới trả, bố đang ngồi ăn bánh rán đây, thế em vào tới nơi lúc mấy giờ sáng, đi đón em thế nào? – mẹ nhỏ hỏi, nhỏ có một chút buồn và rung rung nước mắt, sau giờ đi chợ thì mẹ luôn nói như thế.

- Vâng... lúc năm giờ sáng, con chạy xe ra sớm đón hai em rồi, mà giờ ghé với mèo ngủ rồi mẹ, khi nào dậy thì dậy.

- Ừm, đi xe gì ra đón, chạy từ phòng trọ tới nơi xa không?

- À không mẹ, con chạy ô tô ra mà, từ bến xe tới nhà thì chạy nhanh chỉ mười lăm phút, mà con chạy từ từ cho hai em ngắm đường, ngắm thành phố thì mát hơn một tiếng.

- Đi ô tô, ui giờ ui, có ô tô để đi luôn à, của Thành Khang à.

Thế là nhỏ dành cả ba mươi phút ngồi nói và giải thích cho bố mẹ nghe, cả hai không khỏi ngạc nhiên tốt độ, cứ tưởng nhỏ đùa chứ, nhưng sau đó thì mèo tỉnh ngủ xuống nhà rồi nói cho bố mẹ nghe, là mèo đang ở nhà to thật to này, rồi ngủ giường êm nệm ấm, sướng lắm, phòng rộng rãi, còn trang trí đẹp hơn cả trên ti vi nữa, bảo bố mẹ vào đây sướng lắm, nhớ lại nhà mình bán quá... nhỏ lại mỉm cười... nhỏ đi ra sofa thì vừa hay ghé tỉnh, lại được ghé kể cho bố mẹ nghe, sáng nay vừa xuống xe là được nhỏ đi ô tô xin ra đón rồi... vân vân và vân vân.

Nhỏ cũng bảo bố mẹ thu xếp đồ đạc ở nhà, cái nào cho ai được thì cho, không thì vào đây con dắt đi mua quần áo, nói chung là bố mẹ sắp xếp cho hợp lý, rồi mai mốt con về chở bố mẹ vào đây ở, nhà và rẫy ở đó thì bán đi. Nếu thích thì có thể giữ lại cũng được. Hoi bất ngờ nhưng bố mẹ cũng đồng ý làm theo, nhưng trước hết họ bảo là cứ vào đây ở thử, nếu thích thì bán ở đây không thì về đây ở, sợ ở thành phố nhộn nhịp lại không thoải mái. Nhỏ và hai em cười tít mắt, xung quanh đây nhà thì ít lấy đâu ra nhộn nhịp như mẹ nói chứ.

...

Sau giờ làm hần háo hức muốn tới biệt thự của nhỏ ngay, để gặp hai cô em dễ thương của nhỏ, không hiểu sao khi nói chuyện với bất kể ai trong gia đình nhỏ, hần luôn cười thật tươi, hần luôn cảm thấy thật hạnh phúc mãi mãi, hần còn nhớ những bữa cơm gia đình nhỏ lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười, trong bữa ăn mà bố mẹ thì nhau kể công việc mà họ làm trong ngày hôm đó, mà còn làm cho nó sinh động hơn, cười không ngừng nghỉ nữa cơ, kể cả có khách thì bố mẹ và em nhỏ nói chuyện cũng rất tự nhiên, nên hần thích nhất là bữa cơm gia đình của nhỏ là thế.

Một vài món ăn được mèo chế biến bày sẵn trên bàn, nói đúng ra thì hần cũng đã ăn được các món ăn đơn giản như ở nhà nhỏ, hần còn khen ngon nữa cơ, giải quyết công việc xong, hần và Mon lập tức tới biệt thự của nhỏ, vì là định vị người quen nên cánh cổng tự mở cho chiếc siêu xe của hần chạy vào tới cửa, rồi được cất xuống gara xe.

Trên tay Mon có mang theo một vài món đồ để tặng cho hai cô em và ôm một con mèo bông to đùng, và hần ôm một con trâu bông cũng to không kém, làm quà tặng cho tuổi của hai em nhỏ.

Nhỏ vui lắm khi hần lại quan tâm em nhỏ như vậy, mặc dù nhỏ “không có quà”, Mon cũng không ngại mà ngồi ăn cùng với mọi người luôn, bữa ăn diễn ra vui vẻ và lại ngập tràn tiếng cười.

Cả buổi chiều đó hần và Mon nghỉ làm ở công ty rồi ở lại chơi “game” với hai em của nhỏ, hần chơi game đua ô tô trong game con mèo trên ti vi ấy, chơi thì với ghé, cơ mà hần thua hoài... chả biết hần giả vờ hay thật nữa, còn nhỏ thì ngồi xem anime, Mon và mèo thì ngồi chơi thi game “đánh đàn” trên điện thoại... và hết buổi chiều.

Buổi tối... năn nỉ mãi hần mới chịu về, Mon ngồi trong xe chờ hần đứng ngoài xe còn mè nheo với nhỏ, đòi ôm nhỏ rồi hôn má nữa, mà nhỏ không cho, hần còn chêu là “không có em anh ngủ không được”, nhỏ cười trừ thôi, cũng chẳng làm được gì cả, kệ hần vậy... ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Gặp quái vật

Qua ngày mới, thì hai cô em của nhỏ cũng dậy từ sớm, ở nhà quen vậy rồi mà, hai đứa đòi đi tham quan biệt thự, mà không nói thì nhỏ cũng đưa đi mà.

Cả buổi sáng thì cũng tham quan xong căn nhà tự nhỏ thiết kế, đi tới đâu thì nhỏ lại nói rất chi tiết về nơi đó, cũng nói lý do vì sao lại thiết kế như vậy, rất được lòng hai cô em đấy.

Nhỏ cuối cùng là đưa hai em thăm gara xe của mình, dưới này có ba chiếc lamborghini đời mới nhất, mấy chục chiếc SH và vài cái xe đạp xinh xinh dành cho nghệ, còn có rất nhiều loại xe khác nữa, nhỏ còn miêu tả rất chi tiết.

- Mèo... mai một em đi học, thích chạy xe máy hay ô tô – nhỏ hỏi em mình, đang nhìn về rất ngạc nhiên, giàu cũng có mức độ thôi, giàu quá đi à, mà nhỏ nghĩ, gara này mới bằng một nửa gara của hấn thôi mà.

- Ô tô thì phải học lái à, mà cấp ba ai cho đi ô tô tới trường – mèo giải thích.

- Mèo đừng lo, trường dành cho con nhà quý tộc thì có chỗ để ô tô riêng, với lại ở đó đa số học sinh có tài xế chở không thì tự đi, chỉ có vài người đi SH thôi.

- Kinh, trường nào mà giàu thế, đi học toàn đi ô tô?

- Tất nhiên rồi, ở đây vậy mà, còn nghệ thì chỉ chờ đi học vào buổi sáng? Nếu mèo thích thì chị cũng sẽ chờ đi học cùng nghệ, mà sớm muộn gì mèo cũng học lái ô tô, nên cứ học đi đi, tiện lợi nhiều cái.

Thế là lại được phen ngỡ ngàng của em mình, nhỏ lập tức thuê một gia sư về dạy mèo chạy ô tô, còn có ý định cho hai em học ở đây luôn và còn có gia sư kèm việc học nữa, và nếu thích học thêm đàn hát, võ vẽ gì đó đều được hết, chỉ cần đồng ý là nhỏ đều làm cho hai em hết. Ngày xưa rất thiếu thốn nên nhỏ chưa làm được gì, bây giờ thì khác rồi, nhỏ có hấn quan tâm và giúp đỡ thì nhỏ sẽ cố gắng làm tất cả vì em và vì gia đình của nhỏ nữa.

Vài ngày sau, công việc nhà đã ổn thỏa với hai cô em rồi, nhỏ có đưa hai em đi chơi, đi tham quan trường mới mà hai em sẽ học, được đi ăn uống ở nhà hàng, mua sắm đồ tại trung tâm thương mại, chơi các trò chơi trong công viên, được đi ngắm sở thú, được tắm suối nước nóng, còn được qua biệt thự của hấn chơi nữa, lại là cuộc đấu game giữa bốn người, riêng nhỏ thì vẫn là xem anime, bố mẹ nhỏ cũng đồng ý việc vào đó, và mảnh đất rất rao bán là có người mua liền, còn căn nhà thì giữ lại chưa có bán liền... và qua tuần tới thì bố mẹ nhỏ sẽ vào và nhỏ sẽ là người về đón hai người.

Hôm nay trường nhỏ tổ chức cắm trại... nhỏ không yên tâm lắm với em mình, nên xin phép thầy HT cho hai em nhỏ cùng tham gia luôn, nhỏ cũng nhận được sự đồng ý nhiệt tình của thầy, hôm đó sẽ có các trường khác nữa, nên thầy nhắc nhở phải coi cẩn thận hai em, nếu không sẽ dễ lạc, thầy cũng quan tâm lắm đấy chứ, vì thầy có gia đình rồi nên chuyện đó là đương nhiên, nhỏ cũng giải bày với bố mẹ rồi.

Chuẩn bị mọi thứ hoàn tất, nhỏ và hai em nhỏ cả hấn và Mon nữa, đi cùng một chiếc xe và dừng lại tại nơi tập trung của cả trường, sau đó gặp bạn nhỏ là Lâm An, Hoàng Nam, Chị Tâm Như và anh Việt Minh nữa, mọi người cũng thấy sự có mặt của hai em nhỏ, họ rất thích thú vì đều dễ thương như nhỏ, đặc biệt là nghệ cái tên dễ thương và cái mặt dễ thương y chang nhỏ, ai cũng bẹo má nghệ, làm má đỏ lên, ai cũng phá lên cười... tất cả đã sẵn sàng và xuất phát tới Vịnh Hạ Long... nếu đi nhanh thì chỉ mất ba tiếng để tới đó.

Trên đường bây giờ chỉ toàn siêu xe của sinh viên trường Quốc tế thôi, ai cũng phải nhìn ngang ngó dọc, vì số lượng khủng như vậy, hai em nhỏ lại được dịp ngắm đường mới rồi.

Tới nơi tất cả đã gửi xe hoàn tất, ai cũng chuẩn bị cho mình rất nhiều thứ, đặc biệt là đồ ăn và kem chống nắng, vài cây dù, chai nước và cái mũ lá, đồng phục của ban giám khảo là một màu xanh, còn các sinh viên khác là màu trắng.

Nhỏ có nhắc nhở hai em, phải luôn đi theo nhỏ và anh Thành Khang và đám bạn của nhỏ nữa, đừng đi tách rời, hấn có nói Mon luôn luôn kèm hai em, nên nhỏ cũng có chút yên tâm đi phần nào.

Đầu tiên là khoản đi nhận trại của mình, mỗi lớp có hai trại đã được chuẩn bị trước, mỗi trại đều có độ rộng ngang nhau, riêng ban hội học sinh thì có một trại riêng, trường của nhỏ đã chiếm một phần ba khu dựng trại ở đó rồi, vì đi từ sớm nên ai cũng tới đó rồi ăn sáng, mà nhỏ đi kiểm tra các lớp nhận trại thì thấy lớp nào cũng toàn đồ ăn ngon, còn dành cả một ô tô bự để đồ ăn cho cả ngày nữa.

Ăn sáng xong thì tới giờ tập trung điểm danh các lớp và cũng là lúc nhỏ thông báo các trò chơi mà hội nhóm đã bàn bạc suốt một tuần liền.

(cái này sói tua nhanh nha).

Sau khi hoàn thành các trò chơi được đề sẵn, thì trời cũng về chiều và tối dần, cũng là lúc bắt đầu đốt lửa trại, các lớp tự tổ chức trò chơi với nhau, và ban hội có nhiệm vụ đi đánh giá từng lớp một, hoàn thành xong là sinh viên được quyền ngủ một tiếng, sau đó là dậy đi hành quân đêm, nhỏ vui vẻ nhìn hai cô em và đám bạn mình nằm ngủ, cả ngày chạy đi chạy lại theo ban hội là cũng đủ kiệt sức rồi, sau đó nhỏ bước ra ngồi cạnh đồng lửa đang cháy, trời về khuya đúng là âm u và lạnh lẽo thật đấy.

Nhỏ ngồi một mình và hát một mình, trong không gian tĩnh mịch ấy, giọng hát của nhỏ trong veo, có thể những lều trại gần đó đều nghe được, hay và truyền cảm vô cùng, như ru cho họ ngủ say hơn.

Bài hát: Mùa cô đơn – Hoàng Yến Chibi

Lại thấy, lại thấy một mùa cô đơn

Đã khiến trái tim thôi hết rộn ràng.

Làm sao nói hết tâm tư quạnh hiu.

Tìm về nơi đâu dấu quên và nhớ... như ngày xưa.

Và thấy, thấy những con đường thênh thang.

Có những bờ vai e ấp ngại ngùng.

Lặng riêng mỗi em mãi mê tìm kiếm

Lặng riêng tiếng anh đâu đó vương vấn... mùa cô đơn.

Mùa đôi trái tim yêu gọi tên, bỏ lại sau tiếng yêu anh tại sao

Anh quên thật rồi, vòng tay đã thôi ấm áp.

Sợ một tiếng yêu anh dài lâu, sợ một cảm giác yêu ai đậm sâu

Cho anh tìm về, nơi mùa không có ai.

Đã... lại thấy yên bình nơi đây

Chạm khẽ lên nhẹ ký ức nhạt nhòa.

Trả anh tiếng yêu ngày ấy nồng ấm

Trả em tóc mây nay đã bay mãi... xa thật xa

Em... chênh vênh đến mỗi tình đang dở.

Một lối đi quen... sao không thấy đường về

Nhặt chiếc lá rơi khô héo thồn thức.

Mà lòng sao bỗng như trái tim ta vẫn... còn bên nhau.

Mùa đôi trái tim yêu gọi tên, bỏ lại sau tiếng yêu anh tại sao

Anh quên thật rồi, vòng tay đã thôi ấm áp.

Sợ một tiếng yêu anh dài lâu, sợ một cảm giác yêu ai đậm sâu

Cho anh tìm về, nơi mùa không có ai.

Kết thúc bài hát, nhỏ ngồi trầm tư suy nghĩ về chuyện gì đó, bất chợt... nhỏ cảm giác “rợn tóc gáy” cứ như có người chuẩn bị chạm vào gáy của mình, người học võ nên nhỏ có thể cảnh giác được, nhanh như chớp, nhỏ dùng tay mình và cầm vào tay người phía sau, dùng lực mạnh bật ngược tên đó lên trước mặt nhỏ.

Đôi mắt nhỏ bỗng đỏ rực lên, và có phản cực sợ hãi, ánh mắt ấy, ánh mắt của người nằm bẹp trước mặt nhỏ, làm nhỏ nhớ tới người bà trong siêu thị, và câu chuyện làm nhỏ cảm giác thất kinh, không ngờ zombie còn xuất hiện cả ở đây nữa.

Cái tên đó dùng móng tay sắc nhọn cào mạnh vào tay nhỏ, nhỏ giật mình thoát khỏi suy nghĩ, mu bàn tay nhỏ chảy máu và tên đó nhanh chóng bật dậy miệng còn dính máu và có đôi răng “nanh” giống như một con quỷ, một cảm giác khác khiến nhỏ rụng tim, quay mặt ra phía sau, còn vài ba tên nữa cũng đang tiến đến gần, nhỏ vội vã dùng thân thủ học võ của mình và đứng vào tư thế chiến đấu.

Sau đó nhanh chóng dơ chân, dùng tay đánh thật mạnh vào mấy tên đó, nhìn khuôn mặt mấy tên đó rất đáng sợ, nổi gân xanh trên mặt, còn dính máu tèm lèm, nhỏ muốn rụng tim... nhỏ vội nhìn xung quanh phía doanh trại xem thế nào, điều khiến nhỏ bất ngờ hơn là hấn và Mon cũng đang chống chọi với mấy tên đó, vậy mà nhỏ cứ tưởng hấn còn ngủ chứ.

Nhỏ cố gắng không để mấy tên đó cắn vào tay mình, nãy bị cào nhẹ chắc là không sao? Đánh đám một hồi, nhỏ mới thấy mấy tên đó không dám tiến gần đến lửa, vậy là nhỏ dùng lửa để xua đuổi và đi lên người mấy tên đấy, sau khi người họ cháy đen thui thì nhỏ mới thờ phào nhẹ nhõm, cầm một cây lửa qua giúp hân và Mon.

Hoàn thành xong hân mới lo lắng xem tay nhỏ, hân dùng miệng hút máu trong đó ra, vì máu đã ngả màu đen, hân biết là có độc, Mon cũng chuẩn bị hộp y tế đầy đủ, nên nhỏ coi như đã an toàn.

Hân gọi người tới dọn dẹp đám người kia, đồng thời cho người bao vây kín nơi này và không được để ai khả nghi đi ra và vào.

Cả ba thấy các trại khác vẫn an toàn là yên tâm hơn rồi, cũng hoảng loạn khi biết chuyện kỳ cục xảy ra, ngồi trong trại của mình, thấy mọi người và em còn ngủ, nhỏ vô thức kể về chuyện nhỏ đi siêu thị và bất gặp chuyện đã xảy ra như thế, và ánh mắt nhỏ có chút buồn, nhớ lại một bộ phim “chuyến tàu sinh tử” từng xem với hân, giống hệt như chuyện thực tế này.

Hân và Mon trên thương trường cũng chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, đúng là rất kỳ lạ, chắc là có ai đó cố ý làm việc này đây.

Ngồi suy nghĩ thần thờ một lát, thì đã có lác đác vài sinh viên tỉnh ngủ. Chuyến hành quân đêm thì không có gì phải lo cả, và tới sáng là buổi dọn dẹp vệ sinh sáng rồi các sinh viên lên xe ra về, kết thúc buổi cắm trại “đầy thú vị”, bạn bè và em nhỏ hỏi vụ tay nhỏ dán băng trắng, nhỏ vô tư nói do bị bỏng khi đốt lửa trại thôi, cũng không ai hỏi thêm gì nữa?

Từ đây thì công việc của nhỏ trong học tập, làm ban hội cũng không có gì cần nói nữa, vì sắp bắt đầu học năm cuối và đón chào một ban hội học sinh mới, sinh viên năm cuối chủ yếu tập trung vào thực tập, làm báo cáo tốt nghiệp và thi tốt nghiệp thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Ông Thiết Cung trở về

Những ngày sau cắm trại...

- Mèo, nghe... hai em qua nhà anh Thành Khang ở tạm hôm nay nha, chuẩn bị quần áo à mà không cần, qua đó anh ấy chờ hai đứa đi mua cũng được?
- nhỏ ngồi ăn cơm vui vẻ nói với hai cô em gái.

- Chị đi đâu tối nay, em với nghe ngủ chung một phòng cũng được?

- Quên à... chị về đón bố mẹ vào, chạy về đó chị còn phải xem đường nữa, với lại đi nhanh thì cũng năm tiếng mới tới, bình thường các em đi một đêm mười tiếng, chị đi nhanh hơn.

- À vậy cũng được, tiện thể qua nhà anh ấy rủ Mon chơi game luôn... ha ha.

- Cả em nữa, rủ anh Thành Khang chơi game mèo.

- Ấy không được đâu... anh ấy còn rất nhiều việc ở cao ốc, khi nào hai em thấy anh ấy rảnh thì mới rủ chơi game, không thì không được làm phiền đâu?
- nhỏ nhắc nhở.

- Vâng... em biết rồi.

Hôm nay công việc ở cao ốc cũng không có gì nhiều, nên hân ở nhà nghỉ ngơi, nghe tiếng chuông hân vui mừng biết ai tới rồi, hơn nữa hân cũng cài đặt nhận dạng người quen, và chỉ có nhỏ thì mới được vào tự do vậy chứ.

Hân vui vẻ chạy ra nhìn thấy ba chị em nhỏ, xếp theo hàng từ thấp đến cao, nhìn mà hân muốn yêu luôn, hai cô em nhỏ cũng xinh xắn dễ thương như nhỏ nhưng vẫn còn non quá, hân mời ba người đẹp vào nhà, bên trong Mon đang gọt trái cây và bung ra bàn mời “khách”.

Nhỏ nói rõ hân nghe tình hình như thế, là hai cô em nhỏ qua ở đây, mai rồi nhỏ sẽ qua đón về, sau khi đưa bố mẹ vào, hân khẽ nhủ mày nhưng thôi, nghe nhỏ thì mọi chuyện cũng được ổn thỏa, sau đó nhỏ lên xe về nhà, có gọi cho bố mẹ nhỏ rồi.

Ngay sau khi nhỏ đi, thì hai cô em bắt đầu giờ trò, thế nhưng Mon và hân cũng thích lắm đấy, và bốn người cười tui, nháy mắt nhau rồi chuẩn bị vào chiến đấu, ti vi ở biệt thự hân to hơn biệt thự nhỏ một chút, thế là hai cặp ngồi lại với nhau, nhưng trước đó thì nghe có hỏi hân có bận việc gì không? Hân lắc đầu đáp trả “hôm nay anh được nghỉ, sẽ chơi game với nghe cả ngày luôn... ha ha”.

Người ngoài nhìn vào thì không tin vào mắt mình nữa, hân cười không thấy núi thái sơn đâu cả, Mon không khác là mấy cười rớt cả kính, hai cô em cũng cười nắc nẻ, cái giọng cười trong veo của nghe, được con mèo yêu quý trên ti vi cười lại y chang, làm mọi người được một phen cười chảy nước mắt.

Nhỏ thì “thông minh ời là thông minh”, mà trước đó nhỏ “ngu ngơ” mà không nghĩ ra cách tìm đường thông dụng nhất, mà có từ thời lâu lắm rồi... thay vì sử dụng bản đồ, sử dụng ngay cái điện thoại của mình, rồi cài đặt chế độ chạy từ đâu tới đâu, là nó chỉ cho tận tình, mình chỉ cần chạy theo nó là được, rồi nhỏ đã biết đường đi nên phóng như bay, người đi đường mặc váy thì bị nhỏ “vụt” qua tốc váy lên, mà nhìn lại thì không thấy ai hết. Nhỏ chạy qua một đoàn làm phim, đang cần cảnh té nước lên người diễn viên, để tạo cảnh đẹp, nhỏ không hề biết, cả đoàn đang chuẩn bị thực hiện, thì nhỏ lại “vù” qua một cái rất nhanh và rất mạnh, ông đạo diễn và ê kíp quay liền cảnh hiểm có, rồi nhìn ra thì chẳng thấy bóng chiếc xe nào.

Cuối cùng thì sau gần năm tiếng, trời cũng về tối, nhỏ đã có mặt tại sân nhà mình, và bấm còi cho bố mẹ ra, một vài người hàng xóm gần đó thì được biết là gia đình nhỏ chuyển vào đó rồi, nên hôm qua bố mẹ nhỏ có làm một buổi ăn liên hoan và coi như là tiệc chia tay, ba chiếc xe máy ở nhà thì nhỏ sẽ cho người chở vào sau, định bán rẻ lại cho ai đó, nhưng mà bố mẹ lại bảo giữ lại làm kỷ niệm, nhỏ cũng vui nên làm theo.

Nhỏ vào nhà và ngồi nói chuyện với bố mẹ, cũng là đến giờ ăn tối, ba người ngồi ăn và kể chuyện trong đó, chủ yếu là nhỏ kể cho bố mẹ nghe ấy mà, nhỏ bảo sáng mai rồi chúng ta vào, lúc đó nhỏ đi chậm cho bố mẹ ngắm đường.

.....

Hắn và Mon cùng hai em nhỏ chơi game gần hết nửa buổi sáng, hai cô em nhỏ mệt mỏi muốn đi ngủ, hắn đưa lên phòng mà trước đó nhỏ từng ở, sau đó thì có tiếng chuông cửa, hắn và Mon nhìn nhau khẽ nhủ mày “không lẽ nó quay về”, rồi người đó được vào tự do, mà không hề có tiếng xe hay gì hết, bốn người ra cửa đứng nhìn “hai người” từ xa đi tới... hai bóng đen một nam, một nữ đang tiến lại gần hơn.

Đôi mắt hắn và Mon có chút nheo lại, nếu như đoán không nhầm thì, thì... đó chẳng phải là... là... bố hắn sao ông “Tur Mã Thiết Cung”.

Trong miệng hắn thầm gọi “bố”, còn Mon thầm gọi “Ông chủ, có phải ông đã trở về rồi không?”

Hai cô em nhỏ vô tư hỏi ai vậy, thì không nhận được câu trả lời nào, nhìn lên hai người đang thân mật ra.

Bước chân hai bóng đen đó dừng lại trước mặt hắn, đôi mắt hắn tự dưng rớm nước mắt, nhưng hắn không hề khóc, chỉ đứng nhủ mày.

Thành Khang... con trai ta.

Người đàn ông, đã ngoài năm mươi, nhưng vẫn còn rất đẹp lão, giọng nói của mười năm xa cách, có chút thay đổi, nhưng chất chứa rất nhiều điều phiền muộn. Ông nhìn con trai mình đã lớn và trưởng thành hơn rất nhiều, ông cũng vui lắm, vội vàng ôm con vào lòng, khóc nức nở.

- B-Bố - như không tin vào mắt mình, hắn nhẹ giọng gọi, điều mà trước nay hắn mong muốn nhất.

Hai cô em của nhỏ hiểu chuyện xảy ram người đó là bố hắn, vì vậy cũng rất lễ phép cúi chào và đồng thanh nói: “Cháu chào chú”.

Bố hắn nghe được thì buông hắn ra, rồi nhìn xuống hai cô em gái xinh xắn đáng yêu, bẹo má ghé một cái rồi mỉm cười “Hai cháu là...”

- Dạ... tụi cháu là em của chị Song Đào? – mèo cười nói.

- Bố à... vào nhà rồi con kể cho bố nghe, à mà hai em lên ngủ đi? Mon đưa ghé với mèo lên phòng cô ấy – hắn ám chỉ nãy hai đứa còn buồn ngủ mà.

Xong xuôi thì dưới nhà còn lại hắn, Mon, bố hắn và cô gái kia.

Nhìn sơ qua thì cô gái ấy có nét đẹp rất sắc sảo, thế nhưng cách trang điểm lại không khiến cô quá nổi bật, nhìn cô giống một cô gái thôn quê nào đó, còn rất trẻ, chắc hơn nhỏ một vài tuổi thôi... hắn thu ánh mắt nhìn cô gái, rồi quay sang bố mình... Mon hiểu ý hắn mời cô gái ấy ra phòng khách ngồi đợi, còn bố con hắn thì lên phòng làm việc nói chuyện.

- Bố... bố kể con nghe đi... vì sao? vì sao... năm đó bỏ lại rồi bỏ con mà không một lời từ biệt? – giọng hắn nghẹn lại, nhìn bố mình giờ khác xưa rất nhiều, quần áo bố mặc trên người cũng không là hàng hiệu nữa, bố đã xảy ra chuyện gì rồi? rất nhiều câu hỏi hắn muốn hỏi.

- Thành Khang... thực ra thì chuyện cũng không có gì nghiêm trọng.

Ông bắt đầu kể chuyện về quá khứ...

Năm đó... sau khi vị mục sư đến và nói với ta:

- Thiết Cung, con đã gây ra quá nhiều tội lỗi, con giết người không ghê tay, bên ngoài có biết bao nhiêu kẻ thù, con có biết làm vậy là hại đến nhiều người lắm không? Mặc dù họ đáng bị đánh, đáng bị chết nhưng sẽ có pháp luật trừng trị, xuống dưới sẽ có Diêm Vương xét xử, con chỉ là người thường, con không nghĩ cho hậu quả cho đời con cháu về sau ư.

- Hậu quả... - ông như không tin vào những gì mục sư nói, rồi sư điểm một ấn lên trán ông, ông phải hoảng hồn nhìn thấy mọi thứ sau mình.

- Đúng vậy... bây giờ kẻ thù chờ con chết, đang xếp hàng dài kia kia, những vong hồn đang bao vây kín lấy căn nhà của con, trận bão táp vừa rồi cũng do đích thân Diêm Vương muốn cho con được thấy cảnh “người đi – người ở lại”, họ xuống dưới đó mà họ không phục, rất nhiều người cầu xin dưới chân con sự hối lỗi, vậy sao con không thương cho họ, con nhẫn tâm giết chết họ, và cả gia đình họ nữa, danh vọng và chức vụ... ai mà chẳng muốn có, nhưng con tạo thêm nhiều kẻ thù khác, thì chắc chắn sau này con trai con sẽ sống không bằng chết.

Lúc này đây, vì một điểm ẩn của sư lên trần ông, vì vậy mà ông có thể nhìn thấy được các vong hồn bao vây kín căn nhà, còn cả con trai ông cũng đang bị bao vây lấy, chỉ là mắt thường sẽ không nhìn được thôi, ông giật nảy mình van xin sự giúp đỡ của mục sư, nếu không con trai ông sẽ chết dưới tay những vong hồn kia.

Vậy giờ... giờ con phải làm gì đây, con phải làm gì để con trai con được sống bình thường đây.

- Con hãy theo ta, trong thời gian đó, con sẽ được “giám lỏng” để tịnh tâm lại, khi nào con thật sự xám hết tội lỗi thì lúc đó con sẽ được trở về... và đặc biệt là phải phụ thuộc vào con trai con nữa, ta biết sự ra đi này là đau đớn với cậu bé mới mười tuổi, nhưng con phải gánh chịu thay những tội lỗi mà con gây ra với những đứa trẻ bị mất bố, mất mẹ khác.

- Vâng... con xin nghe, con xin nghe.

Nói rồi ông vẫy tay tạm biệt con trai mình và theo mục sư đi, ông còn để lại câu nói “nhất định bố sẽ quay về”, những vong hồn bay theo phía sau ông, quang cảnh lại trở về như ban đầu.

Sư chùa đưa ông đến một nơi khác với thế giới nhộn nhịp, vì còn dấu ẩn, nên ông nhìn thấy được các vong hồn còn theo ông từ phía sau, sau đó ông được nhốt vào một cái giếng khô, và bị khóa ở trên miệng giếng, bên dưới chỉ có một chút ánh sáng len lỏi.

Mỗi ngày ông đều được nghe giảng đạo lý, ông thấm nhuần theo từng ngày, mỗi ngày có người mang cơm tới cho ông ăn, và còn bị roi quất lên người năm cái một ngày, còn có rất nhiều những vong hồn lớn vờn quanh đầu ông, và khóc than vãn... thời gian đầu, ông thực sự rất khổ sở, vì chịu cảnh đau về tâm hồn và thể xác, nhưng nghĩ tới con trai ông được bình an, thì ông sẵn sàng chịu đựng.

Thời gian dần trôi cũng đã tám năm, ông đã hoàn toàn thấm nhuần đạo lý làm người, mỗi bữa cơm ông lại cảm thấy ngon hơn, roi mây đã không còn quất lên người ông nữa, những vong hồn dần dần cũng tan biến mất, bây giờ ông thực sự đã được giải thoát.

Ngay khi ông từ nơi địa ngục ấy trở về tìm con trai mình... thì ông còn bị rơi xuống “giữa biển sâu”, ông cố gắng bơi vào bờ, nhưng rồi ông cảm thấy kiệt sức, nhìn xung quanh, chỉ là biển mà không thấy đất liền, ông đành buông lỏng người phó mặc cho số phận, chắc là ông sẽ không được nhìn thấy con trai mình lần cuối rồi, trước khi nhắm mắt, trên miệng ông không ngừng cười... và nghĩ về hân.

Vài tuần sau, ông được gia đình ngư dân ở đảo cứu về, gia đình chỉ có một người bố và con gái... vì ông uống nhiều nước biển và ở dưới nước lâu nên nghỉ ngơi cũng vài tuần mới tỉnh, mới đầu họ còn nghĩ là ông chết rồi cơ, nhưng sau đó nhịp tim ông đập trở lại... dần ông đã tỉnh và... mất đi ý thức, mất trí nhớ và mọi thứ, ông chỉ nhớ được cái tên “Thành Khang” là con trai ông... vô tình vào đêm trăng rằm, hai ông bố nói chuyện với nhau và người bố của cô gái đã ngộ ý làm thông gia, khi nào ông khôi phục trí nhớ thì sẽ cho gặp con trai ông rồi làm lễ kết hôn, vì tình cảm lúc đó của hai ông bố coi nhau như anh em, nên bố hân không ngại mà đồng ý.

Ba năm sau... người bố của cô gái đó chết vì bệnh, ông cũng khôi phục được trí nhớ và quyết định đưa cô gái trở về biệt thự với hân và chăm sóc cho cô.

Nhân vật mới: Lưu Liên Kỳ, con gái của ngư dân đánh cá, sống ngoài đảo... bằng tuổi hân, từ nhỏ quen sống khổ sở, nay được giàu sang nên tỏ tính tham lam, sau khi thấy được khuôn viên nhà hân, cô muốn tất cả là của mình, cô trước đó còn có mối quan hệ “không chính đáng” với Nguyên Phùng Lập, cô không còn trong trắng, nhưng vẫn cố gắng làm mình mẩy và giả “hai to” trước mặt hân và bố hân, tất nhiên là chuyện của cô và tên con trai kia hoàn toàn là bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Bố hân kể xong, mà hân thương bố nhiều hơn, nhưng còn chuyện cô gái dưới nhà kia là sao? Hân sao có thể chấp nhận người con gái khác trong nhà ngoài nhỏ chứ, nhìn qua thì cô ta cũng hiền lành, nên nể bố hân, hân sẽ tạm chấp nhận, nhưng còn chuyện lấy cô ta, hân chưa suy nghĩ và chẳng bao giờ nghĩ tới.

Vậy còn con và Song Đào thì sao? con yêu cô ấy và cô ấy cũng vậy, bọn con gặp nhau từ trước, cũng trải qua mọi chuyện, có tình cảm chân thành với nhau, làm sao mà con có thể cưới người khác – hân ngồi ghé nhàn nhạt.

Bố cũng biết làm vậy là không đúng với con, nhưng bố đảm bảo Liên Kỳ cũng là cô gái tốt như Song Đào của con, dù sao bố cô ấy cũng từng chăm sóc cho bố mà, họ còn giúp bố khôi phục trí nhớ, giao lại con gái họ cho ta, người đã khuất ta cũng rất khó xử?

... - người khó xử nhất bây giờ chính là hân, không biết đối diện với nhỏ thế nào?

Bữa cơm tối của gia đình hân, bây giờ không chỉ có một mình hân, mà còn có bố và hai em của nhỏ nữa, thêm cô gái kỳ lạ kia. Đã chào hỏi và giới thiệu với nhau rồi, nhưng không khí bữa ăn chẳng vui tạo nào... im lặng đến mức, thờ cũng nghe thấy tiếng, mèo với ghê ăn có một chút rồi xin phép lên phòng ngủ, không quên ôm cái ipad lên chơi.

Bố hẳn cũng rất quý mến hai em nhỏ, ngoài dễ thương, xinh xắn thì còn rất lễ phép và ngoan ngoãn, ông nghĩ là nhỏ cũng vậy, nhưng ông cũng không phải định là cô Liên Kỳ cũng thế, nhỏ được mười thì cô cũng được chín.

.....

Ngày mới lại tới... như mọi ngày, nhỏ chở bố mẹ vào trong biệt thự mới, đi từ sáng tới chiều, nhỏ dừng tại biệt thự và bảo bố mẹ vào trong, nhỏ đi đón hai em.

Phóng vu qua biệt thự của hẳn một cách nhanh nhất, nhỏ bất chợt thấy hai em mình ngồi ngoài một mái hiên, được bao quanh là cây dây leo mát mẻ, mọi thứ trong biệt thự hẳn đều là những thiết kế rất đắt giá, nhỏ khẽ nhủ mày chạy tới, thì được hai em gọi lớn, hẳn và mọi người trong nhà cũng chạy ra xem, cảnh nhỏ cười tươi và ôm hai em mình, thật khiến mọi người phía sau muốn chạy lại ôm ba chị em vào lòng, đôi mắt hẳn ánh lên tia vui vẻ, nhưng khẽ trùng xuống.

Bố mẹ vào rồi à chị, chúng ta về nhà đi, ở đây có thêm nhiều người mới, em thích ở nhà hơn – giọng nói trong veo của nghe, khiến nhỏ bật cười.

Nghé nói đúng đấy chị, chúng ta mau về nhà với bố mẹ đi – mèo cũng hưởng ứng.

Được rồi... hai em về thì cũng phải vào trong nhà chào anh Thành Khang và Mon, còn mời hai người tới qua nhà mình ăn cơm tối nữa chứ? – nhỏ ngồi vuốt má nghe rồi cười tươi.

Chị vào nói đi, em với chị mèo ở ngoài đây thôi? Trong đây có chị nào ấy, em không thích lắm – cái giọng kèm cái miệng “dẻo như kẹo kéo” của nghe, làm nhỏ và mọi người đứng sau cảm giác yêu chết mất.

Nhỏ khẽ nhủ mày... rồi gật đầu quay người bước vào nhà... nhỏ dừng chân lại, trước mặt mình, “toàn là người lạ” trừ hẳn và Mon.

Song Đào... anh nhớ em lắm – hẳn hiểu nhỏ muốn nói gì, nhanh chân chạy lại ôm nhỏ vào lòng, như để khẳng định hẳn chỉ có mình nhỏ, để cho cô gái kia hiểu mà tự động rời xa hẳn. Bố hẳn khẽ thở dài, bây giờ ông thực không biết thế nào nữa?

T-Thành Khang... đây là... bố anh... à cháu thất lễ quá... cháu chào bác ạ, dạ em chào chị – buông ra thì nhỏ cũng tới cúi chào và hỏi thăm bố hẳn, vì nhỏ thấy đôi mắt giống hẳn, và chào luôn cả cô gái kia.

Ừm... cháu là Song Đào à... đây là Lưu Liên Kỳ, bố cô ấy mất sớm, nên nhờ bác và Thành Khang chăm sóc - ông ngập ngừng, ánh mắt buồn nhìn nhỏ.

Chị ơi, chờ tụi em về nhà với bố mẹ đi – giọng nói của hai em nhỏ, hai cô em này lạnh lùng cơ, chui lên xe ngồi liền.

À, ừm... chị lên ngay đây – vì gấp gáp nên thôi, nhỏ cúi chào tạm biệt, có gì sẽ nói sau vậy.

Thành Khang có ý muốn đi theo nhỏ, nhưng nhỏ bảo việc của gia đình nhỏ thôi mà, hãy ở nhà nói chuyện với bố đi, dù gì cũng lâu rồi không gặp bố mình, “nếu rảnh thì tới ghé qua biệt thự nhỏ ăn bữa cơm”, nhưng điều sau cùng, nhỏ không dám nói.

Chờ hai em về, nhỏ có hỏi chuyện thì hai em liên tục nói và có phần “giành nhau nói nữa cơ”, nhỏ bật cười... nhưng nghĩ ra việc cô gái đó là “hôn phu” của hẳn, nhỏ thoáng buồn.

Bố mẹ ơi, con về rồi đây – nhỏ và hai em nhanh chân chạy vào nhà tìm bố mẹ.

Hai người đang ngồi im trong sofa chẳng dám động vào thứ gì cả, vì còn ngại và không tin những thứ trong phòng, thật độc và lạ, còn rất đắt giá nữa.

Bố mẹ không phải ngại đâu, giờ đây là nhà mình, bố mẹ cứ tự nhiên đi... nhỏ đã kể một lần rồi nhưng giờ ngồi kể thêm lần nữa, hai cô em nhỏ chui tọt ra cái ti vi rồi chơi game với nhau, lâu lâu lại nghe giọng trong trẻo của nghe.

Chị mèo chơi dở thế, không bằng anh Thành Khang tí nào.

Ai bảo nghe chơi nhiều lần rồi, chị mới chơi mà.

Hừ... mèo chơi dở thì có.

Nghé chơi dở ấy.

Không nói lại người ta nên giờ giọng chứ gì? Chơi dở mà đòi – nghe phán nhanh gọn một câu, làm cả nhà cười nắc nẻ. Sau đó hai cô em không chơi nữa ra ngồi cùng với nhỏ và bố mẹ ăn trái cây.

Đây là hai chiếc A-Phone, bố và mẹ mỗi người một cái, cả nghe nữa, mèo thì chị đưa rồi, trong này có sim mười số mới, con lưu số của cả nhà vào hết rồi, bố mẹ lấy dùng đi, phòng bố mẹ trên lầu hai, ba chị em con ở lầu ba.

Ui... lắm tiền thế nhĩ? – bố nhỏ nói rồi nhìn ngắm cái điện thoại mới.

Chị còn có cả một nhà để bốn chiếc ô tô cơ, đủ màu nữa, còn có nhiều xe máy và xe đạp điện nữa kìa, chị nhiều tiền lắm... - nghe và mèo thi nhau kể

mọi thứ về nhỏ, bố mẹ tự hào lắm, cười tươi.

À đây nữa mẹ... - nhỏ đưa ra một cái thẻ vietcombank mà nhỏ làm hồi năm nhất để bố mẹ gửi tiền vào trong đó - ... đây là thẻ gửi tiền, mà từ năm hai tới giờ, lúc đó con đã đi làm thêm rồi, nên không có xài tiền bố mẹ gửi nữa, chỉ xài tiền con đi làm thêm thôi, con không nói sợ bố mẹ không cho đi làm, ảnh hưởng tới việc học, hi hi.

Sao nhiều thế? Làm ở công ty Thành Khang nhiều tiền lắm hả?

Toàn bộ những câu hỏi xoay quanh nhỏ, nhỏ chỉ cười và đáp trả thôi, nhỏ định mở một nhà hàng cho bố và mẹ làm chủ quản, vì bố nhỏ nấu ăn ngon sẵn rồi, nên mời thêm thầy về dạy bố nấu món ăn nhà hàng thì cũng đơn giản thôi, còn mẹ thì sẽ đứng tính tiền... hi hi, nhỏ tính hết rồi.

Bây giờ con đưa bố mẹ lên phòng, rồi tắm rửa, tú quần áo con đã chuẩn bị đầy đủ rồi, bố mẹ lấy ở đó mà mặc rồi xuống dưới nhà ăn cơm tối, mèo nấu đi nha mèo, ở nhà mèo nấu ngon nhất mà.

Em biết rồi, suốt ngày mèo, cái gì cũng mèo... - mèo thở dài, từ khi chị đi học đại học là công việc ở nhà mèo làm chủ quản hết, nên tài nghệ nấu ăn ngon hơn nhỏ nhiều, vậy nên nhỏ cũng lấy lý do đó bảo mèo nấu ăn, mở một bài hát nhẹ nhàng rồi mèo mở tú lấy đồ nấu ăn.

Bố mẹ nhỏ đi tới đâu thì choáng ngợp tới đó, đúng là những thứ đó chỉ có trong phim thôi, giờ được tận mắt thấy đúng là choáng thật, ghé nhanh chân đi trước rồi chỉ phòng của bố mẹ mình, họ còn lên xem cả phòng của mấy chị em nữa, rồi mới xuống phòng mình, bên trong còn độc đáo hơn bên ngoài nữa, màu chủ đạo là màu trắng, giường lót nệm trắng, nói chung là giống như phòng của mấy chị em thôi, nhỏ còn lắp thêm một cái ti vi trên tường, để tối bố mẹ xem phim hay gì tùy thích, cũng có mạng và rất nhiều kênh như ti vi dưới nhà.

Cả ngày hôm đó, sau khi ăn xong, thì đã có hai cô em nhỏ dắt bố mẹ đi tham quan một lượt biệt thự, nên nhỏ cũng coi như là rảnh, bắt đầu từ mai thì nhỏ đi làm lại.

Mà nhớ tới hấn, nhỏ lại buồn, trở về phòng, nằm ngủ một lát thì điện thoại nhỏ kêu, là tin nhắn của hấn, nhắn nhỏ tới bãi đất trống, nơi lần đầu tiên hấn đưa nhỏ tới và nói lời thích nhỏ ấy, nhỏ mặc bộ đồ khác cho thoải mái hơn, cái áo thun màu đỏ và quần dài màu đen, nhỏ chạy SH tới nơi, thấy hấn đang đứng ở đầu xe limous, nhìn có vẻ rất tâm trạng và u sầu.

Anh Khang – nhỏ tới gần hấn, nhẹ giọng nói.

Song Đào... anh... anh xin lỗi em – hấn ôm nhỏ vào lòng, không biết nên làm gì tiếp theo nữa đây.

Em hiểu mà, anh cũng đâu có muốn như vậy đâu, phải không? Anh không yêu cô ấy, đúng chứ? – nhỏ buồn lắm.

Hấn liên tục gật đầu, rồi bắt đầu kể chuyện của bố mình, và chuyện vì sao cô gái đó có mặt ở biệt thự hấn nữa.

Bây giờ anh tính sao? chứ em thấy nếu không chăm sóc cô ấy như lời bố anh thì không đúng lắm.

Nếu bắt anh lấy cô ta, anh thà chết còn hơn, cho dù biết là cô ta tốt nhưng người anh thương có mình em, anh không bao giờ lấy người khác.

Nhỏ nghe được hấn nói vậy thì trong lòng mừng thầm, nhưng lại không biết làm sao bây giờ, chắc là “cô ấy rất tốt nhưng anh rất tiếc”.

Anh muốn cảm ơn cô ta chăm sóc cho bố anh, anh sẽ đề nghị việc mua một căn hộ cho cô ta ở rồi cung cấp một số tiền cho cô ta sống đời còn lại, anh không muốn ai chia rẽ anh và em... anh làm vậy có được không?

Ừm... em thấy cũng ổn đó, nhưng mà cô ấy có đồng ý không thôi? Sợ lại thích anh thì sao, dù sao thì Thành Khang của em cũng là một chuẩn “sói ca... à nhầm sói ca”, có đầy đủ bản tính kiêu hãnh, lạnh lùng, đẹp xuất sắc, giàu có... nói chung là không chê vào đâu được.

Em cũng không thua kém anh khoản nào đâu nha, em cũng là người mà “vạn người mê đấy thôi”, nhìn em ai mà không yêu cho được, mỗi lần em đi đâu, ra ngoài là anh chỉ muốn em mặc thật kín vào, chỉ hở đúng hai con mắt thôi, kể cả mấy người làm của anh nhìn em, anh cũng không cho nữa.

Anh... hứ... anh làm tại con gái muốn mang về nhà lắm đấy.

Còn em... da trắng như em, mà cứ đi dưới trời nắng, biết là da em không dị ứng với nắng rồi, em có cần phải khoe tron cho bọn con trai thèm chảy dãi không? Đến anh nhìn mỗi ngày mà con xị máu mũi.

Ha ha ha... anh thật trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Lời đề nghị của hấn cũng rất thu hút với Liên Kỳ, thế nhưng dự tính trong đầu cô lại “muru mô” hơn thế, cô không chỉ đồng ý mà hoàn toàn đồng ý, cô còn tỏ ra rất biết ơn và thích thú nữa, sẽ cố gắng làm việc thật chăm chỉ để không phụ lòng mong mỏi của hai người, cô cũng cảm ơn vì mua cho cô căn hộ, còn số tiền thì cô lại muốn đổi lại có một quán trà sữa mang tên cô.

Liên Kỳ còn ngó ý muốn bảo với hấn, bất cứ khi nào cô cần giúp thì hấn nhất định phải giúp cô bằng mọi giá, dù gì thì cô cũng là người chăm sóc bố hấn thời gian không phải ngắn, nên hấn gật đầu đồng ý, phút chốc vui mừng mà cô ôm chầm lấy hấn, cảm giác mặt cô đỏ lựng lên, còn hấn bây giờ chỉ hướng về nhỏ, nên trái tim không hề có cảm xúc gì, gạt phăng cô ra rồi lên phòng.

Sau một tuần nghỉ ngơi và sắp xếp công việc gia đình, thì giờ nhỏ tới công ty làm việc, nhỏ lấy lại niềm vui mừng trên môi, đi từ đại sảnh vào trên miệng luôn nở nụ cười “híp mắt”, từ nay thì nhỏ có xe riêng rồi nên tự đi tới công ty mà không cần hấn đón.

Nhắc tới hấn, nhỏ chùng xuống một chút...

Sáng sớm hấn đã nhắn tin thông báo là “chờ” Liên Kỳ tới căn hộ cao cấp, vì cô không biết nơi, hấn mở tiệm trà sữa cho cô, tiệm cũng không lớn lắm, nằm ở gần khu trung cư, tiện cho đi lại.

....

Bố hấn cũng mở một cuộc họp báo, bây giờ ông đã thông suốt mọi chuyện, nên ông dự định tiếp tục quản lý cao ốc, và làm nhiều việc thiện hơn, ông cũng không ngại mà kể hết mọi chuyện quá khứ trên cuộc họp báo lớn, vì vậy mà rất nhiều người cũng thương xót cho ông, ủng hộ và không còn ganh đua hay ghét bỏ ông nữa, họ cũng không soi mói mọi chuyện... cứ thuận theo tự nhiên.

Vì thế mà giờ hấn đã quản lý chi nhánh mà nhỏ đang làm, còn bố hấn quản lý cao ốc chính. Cuộc họp báo kết thúc, tràng vỗ tay của mọi người, những nụ cười và giọt nước mắt họ, chứng minh cho tất cả.

Ngồi trong phòng làm việc sau bao năm xa cách, xem qua toàn bộ tài liệu của cao ốc, ông rất hài lòng về hấn, và cả nhỏ nữa, không ngờ những thành tích mà nhỏ đạt được, làm ông rất ngưỡng mộ, con trai ông đúng là không nhìn nhầm người, và cả việc nhỏ mới chỉ năm ba đại học, nhưng lại thông thạo rất nhiều thứ tiếng, cũng rất tích cực trong công việc, rất được lòng nhân viên và thành viên ban quản lý, chức vụ hiện tại của nhỏ không ai chê vào đâu được...

Thư Ký Nhật mang tới một tách cà phê – Ông nói vọng ra.

Từ giờ thì Mon sẽ làm thư ký hấn bên chi nhánh, và cô Nhật làm thư ký của ông bên cao ốc này.

Vâng!

Một lát sau thì mùi hương cà phê quen thuộc, xộc lên mũi ông, uống một ngụm, ông nhìn sang thư ký... hương vị này khác rồi.

Dạ... thực ra là của Song Đào đấy ạ, cách pha của cô ấy rất bình dân, nhưng mang đậm hương vị của mỗi loại cà phê khác nhau, tôi đã nhờ cô ấy chỉ dạy.

Thư ký Nhật mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng thì chủ tịch cũng trở lại, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi, cô cũng thầm cảm ơn nhỏ, vì đã tạo cho cô cảm giác pha cà phê là cả một nghệ thuật.

Vậy sao... ừm rất ngon, rất hợp khẩu vị mà ta thích.

Uống vào ông cảm thấy rất có tinh thần làm việc, có khi cách nói chuyện cũng thay đổi luôn ấy chứ, ông đã quý mến nhỏ rồi, giờ còn quý mến hơn.

Dạ tôi xin phép ra ngoài, có việc gì thì chủ tịch gọi ạ.

Ừm, cô lui ra đi... à... giờ nghỉ trưa nhớ ăn trưa với ta rồi kể chuyện của Song Đào.

Ông nhìn cô cười, sau khi cô cúi đầu đi ra... ông cũng khá bất ngờ... mình đang nói chuyện gì thế này... rồi tự cười một mình, không ngờ người bình thường như nhỏ, lại có sức ảnh hưởng với mọi người lớn như vậy.

.....

Song Đào đi ăn trưa với anh – hấn đã mau chóng xong việc và tới với nhỏ.

Bây giờ mình nhỏ có một phòng làm việc riêng rồi, nên hấn mở cửa bước vào phòng... hấn thấy nhỏ nằm ra bàn ngủ, trên bàn tờ giấy bay xuống dưới đất, hấn mỉm cười nhặt lên, thì ra làm việc không nghỉ trưa luôn à.

Hấn không muốn đánh thức nhỏ, nên ngồi và nhìn nhỏ ngủ, cái miệng chu chu ra của nhỏ, đáng yêu quá... vô thức hấn nhìn xem có ai “dòm” không (từ bao giờ nam chính sợ nhí) rồi chu cái mồm “vịt” ra... hôn chụt lên môi nhỏ, thế nhưng gần tới môi thì nhỏ tỉnh... ha ha.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu... rồi điện thoại hấn kêu, cả hai ái ngại, quay đi, hấn nhận cuộc gọi từ bố mình... bảo nhỏ tối mai nói bố mẹ và hai em nhỏ qua nhà hấn dùng bữa... hấn nhìn rùi nhỏ gật đầu đồng ý.

Nhỏ lắng chuyện, hỏi về Liên Kỳ, thấy hấn nhàn nhạt không quan tâm, nói hơi hợt nên nhỏ cũng vui, chỉ cần hấn vẫn còn tình cảm với nhỏ, thì nhỏ cũng sẽ

không để đưa con gái nào lén phéng chen vào.

Hắn nhớ ra việc mình tìm nhỏ, cả hai đi ăn rồi về làm việc, hắn lên phòng hắn, nhỏ vào phòng nhỏ, làm tới chiều thì cả hai ra về.

.....

Liên Kỳ có một quán mới cho riêng mình, nên cô rất háo hức, làm việc chăm chỉ rồi còn đăng tin tuyển dụng nhân viên, do chính cô phỏng vấn, buổi chiều với cô cũng khá mệt mỏi...

Người đến phỏng vấn không ngớt, cô cười mãn nguyện... cô nghe sơ qua về nhỏ, cô cũng muốn được mọi người “tâng bốc” mình như vậy, cô không muốn thua nhỏ, chỉ muốn sở hữu của cô thì mãi là của cô.

Gặp qua hắn, nhưng hắn lại là người rất lạnh lùng, đôi mắt rất sắc, nhìn người khác là người đó cảm thấy ớn lạnh, nhưng lại khẳng định mình là người rất có thể lực, khi hắn nhìn nhỏ, đôi mắt trở nên mềm yếu lạ thường, khiến cô cũng bị xoay sâu, và bị mê hoặc vào đó... cô chỉ muốn hắn nhìn mình cô bằng ánh mắt đó thôi, người khác như gai trong mắt cô.

Thời gian đầu, cô sẽ để cho hai người đó được bên nhau, được vui vẻ và hạnh phúc... rồi dần dần cô mới tách họ ra.

.....

Vừa trở về nhà, là nhỏ đã gọi bố gọi mẹ, gọi hai em mình inh ỏi lên, nhỏ rất nhớ nhà, nhớ những tháng ngày bố mẹ chịu khổ cực, nhỏ không muốn ngày tháng ấy lặp lại chút nào, bước vào nhà, xỏ đôi dép ở nhà và nói câu “con về rồi đây”.

Cả nhà cười tươi, và thi nhau hỏi han công việc của nhỏ, rồi bảo nhỏ lên thay đồ xong xuống ăn cơm, hôm nay bố trở tài nấu ăn cho cả nhà.

Trong bữa cơm gia đình, nhỏ rất vui và hạnh phúc...

Bố mẹ ở thấy quen chưa? Nhà rộng rãi thoáng mái, tiện nghi hơn ở nhà mình mẹ nhỉ?

Ừm thoáng mát lắm, mẹ cũng quen dần rồi.

Ừm... sáng nay bảo mẹ đi tắm, mà mẹ đi nhầm vào nhà vệ sinh, thế mà nói quen – bố nhỏ phán một câu mà cả nhà cười.

Bố mày thì... hai phòng cạnh nhau, to như nhau thì đi nhầm là đương nhiên, thế bố thì không biết mờ ti vi đấy còn gì, ghé với mèo thấy này... bảo bố ra mờ ti vi xem thời sự, bố mày không biết mờ, cứ đứng chống hông dòm dòm cái ti vi, còn tìm cái điều khiển không thấy nữa... ha ha – mẹ cười tươi đáp trả bố, đang và cơm mà bố phải bỏ ra để cười.

Ba chị em cười “không nhạt được mồm”, bố mẹ cứ nói hoài cộng thêm cách kể chuyện bá đạo khiến nhỏ cũng không nhịn được cười, ghé và mèo thì nhau cười, mặc dù chứng kiến tận mắt mà nghe mẹ nói cũng không thể không cười.

Kết thúc bữa ăn, nhỏ có nói chuyện bảo cả nhà tối mai qua nhà hắn, gặp bố hắn nữa... cả nhà cười cười rồi nói, có phải người hỏi sáng trên ti vi không, nhỏ mỉm cười gật đầu, cả nhà đồng ý luôn.

Xong bữa, cả nhà ăn trái cây rồi nói chuyện “cười” nữa, nhỏ phát hiện ra khi nào nhà nhỏ cũng tràn ngập tiếng cười.

Bố mẹ có muốn đi làm chủ quán ăn không, con định mở nhà hàng ăn, cho bố làm chủ và mẹ tính tiền, mở ở gần biệt thự nhà mình, cách khoảng mười cây thôi?

Xa thế mà bảo gần – mèo đang nhắn tin quan điện thoại cho đám bạn, thì cũng “dẻo mó” xen vào nói chuyện.

Ui... bố mày mà nấu cho khách ăn thì người ta chạy hết – mẹ vui đùa chêu bố một câu.

Mẹ mà tính tiền thì có mà nhà hàng lỗ - bố cũng đùa không kém.

Đừng có coi thường, vợ đây đi chợ bán rau không bao giờ tính nhầm – mẹ phản bác.

Ui... Đào nghe đấy, mẹ kêu không nhầm... thế mà cái hôm bán bữa cuối lại tính tiền bị lỗ năm mươi nghìn của cô trong chợ – bố phản bác lại.

Này này... qua rồi đừng có mà nhắc lại – không phục.

Bố nói đúng quá, không nói lại nên chơi cùn, chơi đều gì? – bố cũng không phục.

Bố phải bảo là... bố nói đúng quá nên không nói lại được chứ gì – ghé đang ngồi chơi con mèo trên ipad, mà cũng phải chêm chia vào một câu kết chỉ lí.

Ha ha ha... được một tràng cười dài của cả nhà.

Chuyện đó nói sau cũng được, giờ thì cứ để cho bố mẹ nghỉ ngơi trước cái đã, nhỏ nghĩ rồi cười, hỏi xem bố mẹ dùng điện thoại thế nào rồi, quen chưa,

lại được thêm một tràng cười nữa từ ghé và mèo.

Nào là “em bảo mẹ cái này là nghe, cái này là bấm số, mà mẹ cứ ấn ngược, bảo mẹ ấn nút nghe mà mẹ lại ấn nút tắt, bảo mẹ đọc tin nhắn thì mẹ đọc lung tung... ha ha... nói chung là buồn cười lắm, nhỏ sẽ kể cho hấn nghe, chắc hấn cười lăn cười bò ra mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Hoàn thành công việc ở công ty, tắm rửa và “xịt” nước thơm lên người, đích thân hấn sẽ qua nhà nhỏ đón “bố mẹ vợ tương lai”.

Dừng trước biệt thự nguy nga tráng lệ, bố mẹ nhỏ không khỏi trầm trồ, biệt thự của mình đã lớn và hiện đại rồi, ở đây còn hơn thế nữa. Bố của hấn đã đứng ngoài cửa chào đón nồng nhiệt rồi.

Chào ông bà – bố hấn cười tươi giờ tay bắt tay bố và mẹ nhỏ.

Vâng, chào anh – bố nhỏ chào bá đạo thật, mà cũng đúng thôi, hai bên còn trẻ tuổi mà. Và những tiếng chào của nhỏ và hai em.

Mời hai cô và chú, các cháu vào nhà – bố hấn cười rồi cũng xưng hô đúng.

Mon cũng cúi chào mọi người, rồi mời họ ngồi vào bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn.

Các món ăn được Mon trở tãi hết sức là ngon, bố mẹ nhỏ cũng tấm tắc khen ngợi, ngồi ăn bên gia đình hấn mà bố mẹ cứ nói chuyện như gia đình mình ấy, tha hồ kể chuyện cười, rồi chuyện hôm trước kể cho nhỏ nghe nữa, thấy Mon đứng từ xa mà còn cười được nữa là... hấn và ông Thiết Cung thì cười nắc nẻ.

Lần đầu tiên bữa cơm gia đình họ lại trở nên ấm áp và tràn ngập tiếng cười, cả căn biệt thự như sống dậy những ngày xưa đó, họ cười nói với nhau rất vui... kết thúc bữa ăn ngồi xem ti vi và ăn trái cây... vậy mà bố mẹ nhỏ vẫn kể chuyện cười cho được, nhỏ cũng đến chịu thôi. Hấn nháy mắt nhỏ rồi cười tít mắt.

Nhỏ còn nghe loáng thoáng chuyện bố hấn nói với bố mẹ nhỏ.

Rất mong cô chú ghé lại nhà tôi chơi, nói thật thì lâu lắm rồi, căn biệt thự này mới có tiếng cười như vậy, lần tới tôi sẽ kể chuyện cười cho mọi người cùng nghe.

Được chứ, thế thì hay quá, hẹn anh khi khác, giờ cũng khuya rồi, chào anh và chào cháu, gia đình chúng tôi về – bố nhỏ vui vẻ bắt tay rồi cười.

Dạ... cháu chào cô chú – hấn cười tươi không kém.

.....

Ở một nơi khác, cách biệt thự hấn hai mươi cây số, trong một tiệm trà sữa nhỏ, tiệm bây giờ đã đủ người làm... nhưng khách vào thì lại chẳng có.

Bỗng một người con trai bước vào, thoát nhìn thì không ai nghĩ người đó “bất bình thường”... nhưng đến khi người đó ngẩng mặt lên và nhe hàm răng “đầy máu” mới khiến tất cả nhân viên “chết đứng” và hô hét... tiếng hét chói tai giữa nơi không đông người lắm.

Rồi ngoài cửa cũng có thêm vài tên khác, trong bộ dạng tương tự và còn đập phá cửa kính của quán, vào bên trong và phá quán... nhân viên sợ chạy hết... có người chui xuống gầm bàn, gầm ghế để tránh nạn.

Liên Kỳ nghe tiếng, từ bên trong chạy ra, cảnh tượng trước mặt cô... thảm bại không còn gì để nói, nhưng không sao? Cô nhếch miệng cười... bởi cô cũng biết võ.

Khuôn mặt cô trở lên đanh thép lại, dùng những cú đá đẹp mắt vào mấy tên đang muốn cản nhân viên của cô, dùng tay đập thật mạnh vào mặt bọn chúng, dùng chân đá thật mạnh vào bụng, vào sau gáy... dần cũng chỉ còn vài tên, chẳng may cô bị cào trúng tay, sau đó cô nhanh chóng hạ gục hết bọn còn lại, nhưng bọn chúng có vẻ quá mạnh, vết máu trên tay cô cũng chảy ra và có chút đen, cô nghĩ chắc là có độc, lập tức cô gọi cho hấn, giọng quay ngoắt 360 độ.

Anh Thành Khang... cứu em... em sợ - giọng cô sợ hãi, và thêm chút nước mắt.

Cô đang ở đâu – hấn nghe giọng thì không khỏi ngạc nhiên, đang định bước vào nhà thì cô gọi.

Quán trà sữa ạ.

Sau đó cô nói với nhân viên là sẽ có người đến cứu, nhưng không được nói là cô biết võ, tại nhân viên trong lúc đầu sôi lửa bỏng thì gạt đầu nhanh chóng, họ cũng thấy cô đánh mãi mà mấy tên không xi nhê, chắc cô cũng kiệt sức.

Sau đó thì hần nhanh chân tới, cảnh tượng không thể nào thảm hơn, cửa quán bị đập tan tành, mấy tên kia quay ngoắt lại hần... Liên Kỳ vội vã chạy tới ôm hần mà khóc, rồi kêu sợ. Hần nhẹ nhàng cô ra rồi xử lý mấy tên kia, vì lần trước có đánh bọn chúng rồi, nên hần biết điểm yếu và sợ hãi, nhanh chóng bảo cô lấy lửa ra đốt quán và bọn chúng nữa.

Không hiểu gì nhưng mọi người lập tức làm theo... một vài tên “thông minh” hơn thì chạy trốn, hần lập tức đánh cho bọn chúng nằm dài ra đất, đánh cú nào chắc chắn cú đấy, cả cửa hàng nhanh chóng bốc lửa rồi tắt... lúc này vết thương trên tay Liên Kỳ làm cô rất... và cô... xiu.

Một vài nhân viên nói tình hình bắt đầu chuyện đó, hần như hiểu ra, đưa cô vào viện rồi gọi bác sĩ chữa trị, chắc là cô trúng độc rồi.

.....

Trở về nhà gọi cho hần nói là mọi người đã tới nhà và đi ngủ rồi, cũng rất cảm ơn về bữa ăn, nhưng hần lại nói tin không mấy tốt đẹp, nhờ tức tốc nói bố mẹ rồi vào bệnh viện. Sau khi hỏi bác sĩ phòng, thấy hần đứng ngồi không yên ngoài cửa phòng bệnh, nhờ chạy tới hỏi giọng lo lắng.

Cô ấy thế nào rồi anh.

Bác sĩ chưa ra, anh cũng không rõ, mà chắc là trúng độc do bọn chúng tạo ra – hần từ tốn giải thích và kể lại.

Cái lũ người ấy... không biết ở đâu ra nữa, mà liên tục xuất hiện những lúc chúng ta không ngờ tới... toàn xuất hiện ban đêm không? Em cảm thấy lo cho Liên Kỳ - giọng nói căm thù và quan tâm.

Anh cho người điều tra theo dõi thời gian gần đây, mà không hề thấy tăm hơi gì, có vẻ như thế lực đó rất mạnh.

Chuyến tàu sinh tử, chính xác thì những tên đó y như trong phim mà chúng ta đi xem – nhờ nhớ lại, vì bộ phim đó khiến nhờ mất ăn mất ngủ mấy ngày liền.

Ừm... qua hai lần thì anh tin là như thế, nhưng cái đó chỉ có trong phim thôi mà, làm sao ngoài đời thực lại như vậy chứ.

Em sẽ cùng anh điều tra chuyện này, nhất định có ai đó cố tình giở trò...

Hai người mang hai suy nghĩ, kịp lúc bác sĩ ra thông báo tình hình, độc tố cũng nhẹ nên không có gì nguy hiểm đến tính mạng cả, thở phào nhẹ nhõm rồi bước vào phòng thăm cô, thấy Liên Kỳ rất buồn, khuôn mặt không chút cảm giác gì, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, tay cô được băng bó cẩn thận.

Cô không sao đấy chứ? – hần hỏi về hồi hợt, cô có chút buồn, tưởng hần tới một mình, nhưng lại xuất hiện nhờ, nên cô cũng trả lời hời hợt.

Em không sao? Cảm ơn anh cứu em – Liên Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ và nói.

Thật ra... lần cầm trại cách đây không lâu, chúng tôi cũng từng gặp mấy tên đó, tôi cũng bị bọn chúng cào vào tay, nhưng không sao! Bác sĩ bảo cô ổn rồi, nên đừng lo lắng gì? – nhờ nãy giờ mới mở miệng, thấy cô như vậy nhờ cũng chạnh lòng, chẳng suy nghĩ ghét bỏ gì hết.

Cảm ơn cô.

Được rồi, tới nay cô ở tạm đây đi, tôi sẽ cho y tá vào chăm sóc chu đáo cho cô, tôi sẽ mở tiệm khác vào ngày mai.

Hần nói rồi quay sang nhờ cười dịu dàng và hàm ý bảo đi về, ở đây hết chuyện rồi. Liên Kỳ thấy hần có vẻ không xem cô ra gì, nhìn qua ánh mắt hần với nhờ làm cô ghét nhờ thêm, cũng chẳng nói gì, cô nằm xuống kéo mền lên tận cổ rồi quay người vào trong giả ngủ.

Làm thế có được không anh, để cô ấy ở đó một mình ấy – ra khỏi phòng, nhờ hỏi hần.

Em lo cho cô ta à... anh có nói là để cô ta một mình đâu, có y tá chăm sóc mà, anh chỉ lo cho em thôi, nếu người nằm trong đó là em, nhất định anh sẽ không cho ai chăm em đâu – hần dịu dàng nắm tay nhờ nói lời ngọt ngào, mặt nhờ đỏ như gấc chín, từ bao giờ mà hần dễ chịu đến thế.

.....

Vài hôm sau... mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi cả, hần ngồi trong phòng làm việc rồi nhận được cuộc gọi của anh chị họ mình.

Chuyện gì? – hần luôn lạnh nhạt như vậy.

Thành Khang à... ra sân bay đón chị với Huỳnh Hải đi.

Ngoài sân bay, một người con trai và người con gái, người chị là Lạc Vi và người em là Huỳnh Hải... đứng chờ “hần”.

Hai người qua gây chuyện sao? Đi taxi đi!

Em trai à, sao em lại nói thế, ít ra thì bố nuôi cũng về, bọn chị tới gặp thôi mà... mau ra đón anh chị đấy, à bảo cả Song Đào rồi chúng ta đi ăn một bữa, lâu chưa gặp... chị nhớ cô bạn gái siêu đáng yêu của em đấy.

Lạc Vi tha hồ tán dóc, rồi nhanh chóng tắt điện thoại, nếu để hẳn nói nữa thì đúng là hai người phải đi taxi về thật, cậu con trai đứng kể cũng nổi da gà... biết chỉ là dụ hẳn tới đón thôi mà, làm quá lên đó bà chị, nhưng lại vui vì được gặp nhỏ, người con gái mà anh gặp đầu tiên và cũng là người anh thích đầu tiên, chỉ là không nói ra thôi, dù sao thì mình cũng là người đến sau mà.

Hắn thờ dài, có chút không thích Lạc Vi khen nhỏ trước mặt Huỳnh Hải như thế, dù sao thì trước đây, Huỳnh Hải từng gặp qua nhỏ rồi, chắc cũng nói chuyện vài câu... không nói ra nhưng hẳn thấy anh có ý với nhỏ, chỉ là nhỏ là người của hẳn nên thôi, cũng không biết hai người về có đúng chỉ là gặp bố nuôi thôi không?

Song Đào đi với anh một lát.

Ồ... mới vào giờ làm chưa được lâu mà anh – nhỏ đang tập trung suy nghĩ “rất nhiều”, trán nhăn lại nữa kìa, chuẩn bị nghĩ ra thì hẳn làm nhỏ mất tập trung, lại phải bắt đầu lại từ đầu nữa.

Có phải anh làm phiền em rồi không, em hình như rất tập trung?

Nhìn cái vẻ mặt ngây thơ của nhỏ, hẳn chỉ muốn cắn cho một cái, cố nhịn vì là công ty (trời... hẳn biết ngại).

À thì... em đang làm báo cáo của tập đoàn Lix nộp cho anh, một vài chỗ em chưa hiểu lắm, lên mạng tìm mà cũng chẳng hiểu những gì họ viết, đang lúc em nghĩ ra thì anh vào.

Vậy à, em chịu khó làm việc quá nhỉ? Không sao đâu, lát về anh chỉ cho.

Em cảm ơn trước, chúng ta đi thôi nhỉ?

Ừm.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Bị phát hiện chuyện xấu

Hắn chờ nhỏ ra sân bay “rước” hai người kia về biệt thự, nhỏ cũng thoáng bất ngờ vì hai người trở về, không những thế họ còn ở đây bao lâu tùy thích, vì cả hai những năm vừa qua đã hoàn thành rất nhiều thiết kế và kiếm được khoản tiền rất lớn, nên giờ cũng phải nghỉ ngơi chứ, làm việc miết cũng không được... Sau đó cả bốn đi ăn, mặc dù nhỏ và hẳn mới ăn được vài tiếng trước, ngồi nói đủ thứ chuyện, mà chủ yếu là chị Lạc Vi nói thôi, kể truyện cười, trình thám, xuyên không... nói chung chị rất là ngây thơ, chuyện gì cũng kể hết, chuyện xấu hổ của Huỳnh Hải là ngày bé ngủ hay “đái dầm”, lên lớp bị mấy bạn nữ chọc là con gái, ngày bé hay bị chị bắt nạt, giờ lớn rồi nên chị “tạm tha”, nhưng sau này những đứa con của chị sẽ bắt nạt lại những đứa con của anh... làm mặt anh tối xầm lại, rồi một tràng cười dài bất tận... Những chuyện đó hẳn nghe từ lâu rồi, nên không cười, vì có nhỏ là người mới nên chị kể không sót chỗ nào, nên nhỏ cười toác miệng, hẳn thấy nhỏ cười như điên đại ấy, ngồi trên xe về biệt thự, mà vẫn không nhịn cười, có vẻ hẳn cũng thấy chút vui vì... Lạc Vi chưa bao giờ nói chuyện vui như vậy với ai... Song Đào của hẳn đúng là không chê vào đâu, vừa đáng yêu, dễ thương mà ai cũng muốn nói chuyện và làm quen, nhưng cái mặt hẳn tối đen lại “làm quen ư”... không thể được!

Hôm nay bố hẳn làm việc tại nhà, Lạc Vi và Huỳnh Hải vui vẻ chạy tới ôm cổ ông, có chút nước mắt trong đó, nhỏ và hẳn cũng không muốn giây phút “ấm áp” đây chị xao nhãng, nhanh chóng ngồi trên sofa, nhỏ gọt trái cây còn hẳn vắt chéo chân, chẳng biết suy nghĩ gì nữa.

Ba người cũng ra sofa ngồi nói chuyện, nói đủ thứ trên trời dưới đất, bố hẳn đã mở cuộc họp báo nói chuyện mất tích rồi, nên anh chị cũng không có gì để hỏi cả, cuộc nói chuyện cứ thế diễn ra cho tới khi...

Hai con “ruồi” kia hết việc để làm, ngồi nhìn cứ như người dư thừa, hẳn cầm tay nhỏ đứng phắt dậy phán nhanh chóng.

“Hai người và bố nói chuyện đi, con và Song Đào tới công ty làm, dù sao cũng rất nhiều việc đang chờ.”

Dứt câu thì nhỏ cũng ái ngại, cúi đầu xin lỗi rồi cười và bị hẳn lôi đi, ba người kia nhìn hai người lấp bóng... rồi tiếp tục nói chuyện và cười tiếp ha ha, đúng là hai con “ruồi”.

Hắn chờ nhỏ cùng tới công ty làm việc tiếp, và nhỏ tiếp tục công việc suy nghĩ của mình với tập đoàn Lix.

Buổi chiều nhỏ nhận được tin nhắn hỏi thăm của em, cô em nhỏ mới học lớp một nên tập nhắn tin dần quan điện thoại, vậy nên khi nào nhỏ đi làm thì nghề thường nhắn hỏi nhỏ làm gì, ăn gì chưa rồi khi nào về.

Buổi tối cả gia đình nhỏ qua dinh thự hẳn dùng bữa, vì có Lạc Vi và Huỳnh Hải nên không từ chối, bố của hẳn cũng có nói Liên Kỳ tới vì hôm nay là

đông đủ mọi người, không ai được vắng mặt.

Hắn qua đón gia đình nhỏ, nên nhờ Huỳnh Hải tới đón Liên Kỳ, sau khi đi đưa địa chỉ thì anh cũng tới nơi, vừa mới nhấn chuông, liền có người mở cửa, anh thoáng ngạc nhiên, nghĩ thầm “mong chờ tới vậy sao?”

“Vâng, em ra đây!”

Liên Kỳ mở cửa ra là một cậu thanh niên, nhìn bề ngoài là cao ráo đẹp trai, cũng rất cuốn hút với bộ trang phục anh mặc, nhưng hiện giờ trong mắt cô chỉ có hắn, nên anh cũng chỉ xem như người lạ.

Chưa để cho cô nói, thì anh đã nói trước.

“Cô là Liên Kỳ, tôi là Huỳnh Hải, anh của Thành Khang, em ấy qua đón Song Đào, nhờ tôi đến đón cô.”

Nói rồi Huỳnh Hải không cần chờ đợi nữa, mà lập tức quay người rời khỏi, vì anh biết cô ta đã chuẩn bị mọi thứ xong rồi, chợt nghĩ lại khuôn mặt cô gái này, anh cảm thấy có chút gian ác, nhưng lại có tỏ ra hiền lành, một phần nữa mà anh cảm nhận, cô gái này thích Thành Khang.

Hai người ngồi trên xe, không nói chuyện với nhau câu nào, tới dinh thự của hắn thì vừa hay mọi người vừa tới đầy đủ.

Ông Thiết Cung giới thiệu với mọi người biết về nhau, sau đó mọi người bắt đầu dùng bữa tối.

Liên Kỳ trong bữa ăn, nhưng dường như không phải là nhân vật chính, bên cạnh cô là nó, sự xuất hiện của nó và gia đình hoàn toàn tạo sự chú ý của mọi người, cách nói chuyện, cách cư xử, hành động khiến người khác cảm thấy âm ỉ và vui vẻ, nhưng trong tận trái tim cô thì không thích điều đó.

Nụ cười của mọi người, Liên Kỳ không muốn mình bị xem là người xa lạ, nên cũng cười theo và rồi bữa ăn kết thúc, vẫn là Huỳnh Hải chở cô về.

“Huỳnh Hải, anh biết nhiều về Song Đào không?”

Liên Kỳ chỉ muốn biết thân thế thật của nó, vì sao mà nó có được thành công như vậy, cô cũng muốn được mọi người công nhận.

“Cô muốn biết gì về em ấy!”

Huỳnh Hải đã cảm giác cô gái này âm mưu chuyện gì đó, chỉ là anh không chắc, mới gặp lần đầu nên anh không có quyền xen vào chuyện người khác.

“À... không? Tôi chỉ học hỏi kinh nghiệm trong kinh doanh thôi, cửa hàng mới mở của tôi khá là ít khách, tôi ngưỡng mộ Song Đào mà.”

Sau đó Huỳnh Hải kể cho cô nghe về thân thế của nó, anh biết và nhớ lại rồi kể, nhưng sự hiểu biết của anh cũng chỉ có giới hạn, chỉ biết chuyện từ lúc mới gặp nó và cho tới lúc đến phòng trọ nó.

Liên Kỳ trầm nghĩ và nhìn qua ánh mắt của anh, cảm nhận được dường như anh thích nó, là người từng trải, nên những biểu hiện của anh thì cô khẳng định điều đó.

Bất ngờ vì nó không phải sượng từ bé, mà nhờ quen hắn và làm việc với hắn nên mới có ngày hôm nay, cô tự dung cũng muốn tới công ty hắn làm, để có thể được thân với hắn hơn.

“Anh... thích Song Đào?”

Câu hỏi lấp lửng của Liên Kỳ, Huỳnh Hải nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, có vẻ cô ta hỏi thật lòng và đang tò mò, cười nhạt nhưng sau đó anh không nói gì, coi như là thừa nhận lời cô nói.

Liên Kỳ mỉm cười hài lòng, vì đã lừa được con mồi, cô tiếp tục.

“Tôi thích Thành Khang... nếu anh hợp tác với tôi, chúng ta sẽ có được người mình thích, như vậy là lợi cả đôi đường.”

Hàm ý của cô rất rõ, là hai người hợp lại tách nó và hắn ra, thế nhưng Liên Kỳ vẫn không nhận được câu trả lời nào từ anh, ngay cả nhìn lên qua gương chiếu hậu, thì ánh mắt của anh vẫn rất tập trung lái xe.

Sau khi đưa Liên Kỳ tới trung tâm cao cấp, đợi khi cô xuống xe, lúc này Huỳnh Hải mới mở cửa xe và cười nhếch miệng về cô, giọng nói của anh vẻ khinh thường.

“Liên Kỳ, tôi thấy cô quả là tham lam, vị trí của cô trong dòng họ Tư Mã, hoàn toàn không có một phần trăm nào cả, cô chỉ là người cứu giúp bổ nuôi tôi, vậy nên tôi khuyên cô sống thật hơn đi, đừng quá ảo tưởng vào địa vị hay cái gì đó xa xỉ, để được vị trí như ngày hôm nay, sự cố gắng của Song Đào không phải chỉ dựa vào em trai tôi đâu, tôi sẽ xem như điều cô nói chỉ là đùa cợt.”

Nói xong thì Huỳnh Hải cũng tức tốc phóng xe ra về, lần đầu tiên anh bị con nhỏ nhà quê này so sánh ngang bằng, cho dù điều Liên Kỳ nói đúng đi chăng nữa, thì cô ta chỉ là người ngoài, không có quyền xen vào chuyện đời tư người khác, đặc biệt là người nhà của anh, nhưng cũng vì thế mà anh biết được bộ mặt thật của cô ta.

Liên Kỳ nghe giống như mình vừa mới bị một thau nước lạnh đổ vào người, thật không ngờ người nhà của hấn thật khó dạy bảo, thế là cô đã bị lộ một phần âm mưu của mình, dậm mạnh chân xuống đất rồi tức tức lên phòng.

Sau khi tắm xong, cô nghe tiếng chuông cửa, có chút giật mình, trước nay cô ở đây không quen biết ai, nhìn lại đồng hồ cũng gần mười một giờ, tự dưng cô cảm thấy bất an và bồn chồn trong bụng.

Vội vã thay bộ quần áo bình thường, sau đó tiến đến gần cửa và tiếng gõ cửa tiếp tục kêu, cô vọng ra hỏi xem đó là ai, thì không thấy trả lời, nhưng âm thanh gõ cửa vẫn cứ thế kêu lên, cô dòm qua lỗ nhỏ của cánh cửa, thì không thấy ai cả.

Tiếng gõ cửa kêu lần tiếp theo, cô run run tay cầm cửa gỗ, và vặn nút mở, cô hé mở cửa nhẹ nhàng và dòm ra ngoài, nhìn trái phải, trên dưới, thì không thấy ai, cô thở phào nhẹ nhõm mở cửa to hơn và bước ra ngoài hành lang, lẩm bầm “Chắc là mình ở biển nghe tiếng đá bắn vào cửa nhiều lần nên mới ảo giác.”

Liên Kỳ nhìn lại một lần vẫn không phát hiện ra có ai cả, cô từng ở hòn đảo ngoài biển khơi, tối khuya thường có tiếng sóng biển và mang theo những hòn đá, cứ đến đợt sóng thì chúng bắn vào cửa, nghe rất vui tai.

Cô xoay người lại rồi vươn vai để vào ngủ, thế nhưng trước mặt cô là... một khuôn mặt đang cười rất tươi với mình, cô thót tim rồi xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Sáng hôm sau, ánh nắng chiếu vào mắt, Liên Kỳ bừng tỉnh dậy, nhớ lại việc hôm qua, chợt cô cảm thấy toàn thân mình đau ê ẩm, giống như vừa mới chịu đựng chuyện không tốt vào tối qua.

Liên Kỳ chợt thấy người mình trống không, quần áo la liệt trên sàn, còn thấy quần áo con trai, vội nhìn sang bên cạnh mình, một tên con trai đang nằm ngủ.

Cô lật người con trai không mảnh vải che thân lên xem mặt, miệng cô lắp bắp.

“N-Nguyên Phùng Lập, anh làm gì trong phòng tôi?”

Bị đánh thức vào thời điểm không mấy tốt đẹp, Phùng Lập trở nên cáu gắt, nhưng cũng không thềm đáp trả, tiếp tục kéo chăn lên rồi ngủ tiếp.

Thời gian qua Phùng Lập luôn tìm Liên Kỳ, nhưng kết quả vẫn không thấy, sau khi rời khỏi đảo, Phùng Lập tìm tới thành phố và tự mình làm nên nhiều việc, từ hai bàn tay trắng, bây giờ cậu còn là một người rất tàn ác.

Sự việc xảy ra cũng chỉ vì bố của Liên Kỳ chê cậu nghèo, nên chỉ để hai người làm bạn và không được thành đôi, may sao lúc đó gặp được bố hấn, ông liền muốn kết thông gia, hơn nữa, bố hấn còn dạy ông và Liên Kỳ cách sinh hoạt của người trên đất liền, vì suy nghĩ của người ngoài biển là, người trong đất liền thường có cuộc sống sung sướng hơn, vậy nên ông muốn con mình có người chồng tốt.

Sau đó Phùng Lập uất ức, cũng muốn được sống ở đất liền, nên đã rời khỏi đảo, hôm cuối cùng ở đó, cậu có tìm tới Liên Kỳ nói lời từ biệt, đợi khi nào thành công thì cậu trở về, cũng vì lúc đó không kim lòng được, mà cậu đã tình một đêm với Liên Kỳ, và cho tới tận bây giờ.

Phùng Lập cho người điều tra về cuộc sống của cô trên đảo, sau đó biết chuyện bố cô đã qua đời, còn cô được người đàn ông đó đưa về dinh thự, cậu cũng tìm hiểu rất kỹ về nơi ở của Liên Kỳ, vì quá nhớ nên đã tìm tới phòng cô và giải quyết nỗi buồn, cậu chuốc thuốc mê và ngủ cùng Liên Kỳ, làm việc cả đêm nên giờ cậu rất mệt.

Liên Kỳ thì không còn lo sợ nữa, bởi cô và cậu từng ngủ chung lần đó, cũng vì cả hai tự nguyện, nên cô chẳng còn gì để giữ lại trinh trắng, suy nghĩ một lát, cô liền nằm xuống ngủ và quay người qua ôm Phùng Lập.

Cậu khá bất ngờ với hành động vừa rồi, nhưng sau đó khẽ mở mắt, thấy Liên Kỳ cười với mình, trong lòng cảm xúc dâng trào, hai người lại trong hoàn cảnh ma mị, cả hai không kim chế được bản thân, nhu cầu và mong muốn đều hoàn hảo, hai người tiếp tục mây mưa cả ngày.

.....

Thành Khang và Song Đào tiếp tục tới chi nhánh hoàn thành công việc của mình, hấn có nhắc nó.

“Tôi nay có bữa tiệc tại nhà hàng Kiss, em chở bố mẹ tôi tham gia nhé, sẽ có nhiều đối tác và chuyên gia ẩm thực, sẽ tốt cho việc em muốn mở một nhà hàng đây!”

“Em cảm ơn anh nhiều nha!”

Nó cười tươi, đúng là hẳn luôn làm điều tốt nhất dành cho nó, sau đó có nhắn với bố mẹ ở nhà.

Giờ nghỉ trưa và giờ giải lao, nó có lên phòng làm việc của hần và pha cà phê mang vào phòng, hai người cùng thưởng thức.

Về phần anh Huỳnh Hải và chị Lạc Vi thì đang ở biệt thự của nó, chơi game cùng hai em.

Anh Huỳnh Hải chơi đấu game bắn súng với mèo, hai người nhắm là bắn, bắn là trúng, nhưng có vẻ anh chơi còn chưa thạo bằng mèo, nên thua hai ba ván.

Chị Lạc Vi thì chơi game thủ thủy mặt trăng với ghé, chị là nghiện trò này, nên ghé thua bại trận.

Sau đó bốn người cũng là mới ở đây, vậy nên họ đi trung tâm thương mại, hai em của nó lần đầu tiên tới, nhưng lại thu hút mọi nhân viên và các vị khách hàng về độ siêu dễ thương và đáng yêu, cả ba chị em còn thi nhau tạo dáng chụp hình, mặt mũi thay đổi đủ kiểu, ghé có nói.

“Chị Song Đào chụp hình buồn cười lắm, cứ há mồm rồi mở to mắt ngạc nhiên, chị Lạc Vi làm thử đi”

Và thế là được đà anh Huỳnh Hải cũng chụp chung, bốn người tạo được sự chú ý nhiệt tình, sau đó mọi người mua sắm đồ mình cần rồi trở ra bàn ăn.

Mèo xin phép đi vệ sinh, có một chút bất ngờ vì phòng ở đây rất sạch sẽ, lại thơm nữa chứ, mỉm cười nhẹ rồi vào trong, bên trong chỉ có một người phụ nữ trung tuổi, đang cúi đầu rửa tay, mèo cũng bình thường thôi, sau khi mở cửa ra thì trước mặt mèo là một người phụ nữ trung tuổi đó, đôi mắt đáng sợ và hàm răng nhọn hoắt.

“Aaaa...”

Mèo hét toáng lên, Huỳnh Hải dường như nghe thấy tiếng, vội vã chạy vào trong xem tình hình, anh cũng biết chút chút võ, nên có thể xử lý được người phụ nữ kia.

“Mèo... em không sao chứ?”

Vì nó và mọi người đều gọi là mèo, nên anh cũng không biết tên thật, thấy bàn tay mèo bị cào, chảy máu, sau đó mèo ngất đi, anh lo lắng liền bế đến bệnh viện.

Bác sĩ chuẩn đoán xong thì mọi người vừa tới, nó và gia đình nhanh chóng chạy lại hỏi han.

“Mèo, tay còn đau không? Kể chị nghe chuyện xảy ra lúc đó xem”

Câu hỏi của nó cũng là câu hỏi chung của tất cả, mèo từ từ kể lại hoàn cảnh lúc đó, chợt nó giật mình, điều đó hoàn toàn giống như nó từng gặp trong siêu thị.

“Mèo, anh chị xin lỗi vì rủ hai em đi chơi, lại xảy ra chuyện này!”

Chị Lạc Vi và anh Huỳnh Hải đều cảm thấy có lỗi, nếu ở nhà chơi game không thì chắc không có chuyện buồn này, cũng may sao là bác sĩ đã băng bó vết thương, nên hiện giờ không có vấn đề gì nghiêm trọng.

“Anh chị cũng không cần phải ngại đâu, vì em cũng thích đi chơi mà, ở nhà cũng chán”

Mèo cười nhẹ nói, tay cũng bớt đau, hơn nữa nếu mèo không đồng ý đi thì anh chị cũng không đi như vậy.

“Mèo muốn đi học võ không, vài tuần nữa bắt đầu năm học mới, học ngày còn tối học võ, ngày trước cũng đang học nửa chừng mà!”

Nó nhớ lại từ lúc đi học đại học, thì ở nhà mèo cũng đi học võ được vài tháng, vì sau đó học tối không có thời gian nên tạm nghỉ.

“Cũng được đó, em với chị mèo đi học chung luôn?”

Ghé cũng tham gia cùng, đằng nào ở nhà cũng không có gì vui ngoài việc chơi game và học bài, hơn nữa nó cũng tìm gia sư về dạy riêng các bài học siêu cấp cho hai em mình, cũng nắm bắt nhanh chóng nên không có gì đáng lo.

Mọi người cũng thấy mọi chuyện ổn thỏa nên bớt lo, thế là cùng nhau về, nhưng nó thì qua nhà hần và bàn chuyện vừa xảy ra.

“Anh có tìm thấy thông tin gì về bọn người đó không? Mà em cảm thấy bọn chúng hay tới siêu thị”

Nó ngồi đối diện hần và nói chuyện, gặp hai lần khiến nó không thể nào quên được, qua cách nói chuyện của mèo thì nó tin chắc chắn là cùng một người, cố tình làm nhưng mục đích là gì mới được.

“Bố anh cũng rút lui khỏi thế giới ngầm lâu rồi, nên cũng không có thông tin gì về mấy tên đó, nhưng anh cảm giác, bọn chúng hay tấn công phụ nữ, anh muốn đi kiểm tra tại các siêu thị xem sao?”

Thành Khang nói xong, rồi cùng với ý kiến của nó, hai người cùng tới siêu thị gần nhà nhất, sau đó giả vờ mình là người mua hàng, không quan tâm và dò xét những người xung quanh, lát sau nó vào nhà vệ sinh nữ, bên trong không một bóng người, nó mỉm cười và đoán trước chuyện này, chắc chắn là sẽ gặp được người mình cần.

Quả đúng như dự đoán, sau khi nó đóng cửa nhà vệ sinh lại, nó trèo lên bệ bồn cầu và nhìn xuống dưới, đúng là có đôi dép, không phải một đôi mà hai đôi, chắc là hai người, suy nghĩ của nó là vậy, nó liền nhấn tin thông báo cho hấn và hấn lập tức xông vào.

Hấn có chút giật mình, nhìn ở độ sáng này thì hai người kia hoàn toàn như người bình thường, hấn nhẹ nhàng đi tới gần rồi mới nói lớn.

“Đây hai cô kia, có phòng khác mà sao không vào?”

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Hấn cũng biết đây là vệ sinh nữ, thoáng nhìn sau lưng hai người, hấn vừa nói xong, nhìn xuống bàn tay họ đã xuất hiện móng vuốt nhọn hoắt, cả hai đứng trước cửa phòng nó, rồi xoay người lại đằng sau.

“Song Đào! Em nhảy ra ngoài đi!”

Vừa dứt câu nó liền dùng sức bật nhảy dưới chân, và nhảy bay ra ngoài, đứng ngay trước mặt hai người kia, nó và hấn nhìn nhau rồi gật đầu một cái và chuẩn bị vào chiến đấu.

Sau khi giải quyết xong, họ quyết định xem xét hai người, kết quả thật bất ngờ... da thịt họ không phải người, mà chỉ là đắp thịt lên, còn bên trong chỉ là máy móc, còn được gọi là búp bê, nhưng họ lại chơi ngải.

(Trò chơi này rất nguy hiểm và đáng sợ, nhưng trong chuyện, sói chỉ lấy một cách chơi ngải đó là thôi miên người khác thôi, không tự ý làm thay đổi theo đúng mục đích thật của trò này, cũng không muốn ảnh hưởng tới người sáng chế ra.)

Người chơi ngải chính thức, cũng là chủ mưu, đang ngồi trong phòng của mình và cười nhếch miệng “Song Đào à!”.

Trò chơi ngải này chắc hẳn ai cũng biết độc cỡ nào, chỉ cần lấy được một cọng tóc, hay một giọt máu hoặc đơn giản hơn là mùi hương, thì có thể làm hại được người đó, người đó sẽ nghe theo mình.

Hấn và nó liền gọi bảo vệ tới và đưa hai con ma nơ canh rời đi, trước đó nó có tháo lớp thịt và quần áo của búp bê này, nên bây giờ hai con này mới đúng là ma nơ canh.

“Em còn sợ không?”

Hoàn thành công việc, hai người liền ra về, ngồi trên xe hấn lo lắng hỏi nó, hấn biết nó chỉ cố tỏ ra mạnh mẽ thôi, hơn nữa nó lại rất nhạy cảm với những chuyện vừa xảy đến.

“Em... có chút lo lắng, tuy rằng mọi chuyện đã rõ, nhưng em vẫn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng lắm, ma nơ canh không thể hoạt động được”

Nó vẫn còn rất sợ hãi trong lòng, cảm giác sợ này khác với bình thường.

“Bên em còn có anh và gia đình, anh không để em tổn thương đâu, từ nay anh sẽ qua đưa đón em đi học và đi làm thường xuyên, hơn nữa em nói ma nơ canh không thể hoạt động được, nhưng mà em cũng thấy chúng ta lấy trong bụng bọn chúng ra con chip sao”

Hấn quan tâm và ân cần cầm tay nó, nhìn qua nó bằng ánh mắt ôn nhu, dịu dàng vô cùng, khiến nó cũng có chút đỏ mặt mà gật đầu nhẹ.

“Em cảm ơn anh”

Trong lòng nó hiện giờ không cần phải nghĩ nhiều chuyện cũ nữa, đúng là nó gặp qua ba lần nên cơ thể rất nhạy cảm, chỉ cần một tuần hoặc vài ngày không lặp lại chuyện cũ, sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

Hấn chờ nó về biệt thự rồi cũng ra về, trước khi để nó vào trong hấn có ôm chặt người nó và đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt ngào.

Vài hôm sau tâm trạng nó tốt hẳn lên, ngày ngày hấn chờ nó đi học và tới công ty làm, nhưng nó lại thoáng buồn vì vừa đọc xong một tờ báo “lá cải”.

“Thân thể thật của gia đình Song Đào không phải là đại gia, ngay cả bố mẹ cô cũng chỉ là nông dân bình thường, nhờ vào việc cố tình quen biết và tiếp cận Thành Khang, một tổng giám đốc của cao ốc đứng đầu nước, nên mới có được giàu có như ngày hôm nay, đừng vì thấy Song Đào chăm chỉ làm

việc trước mắt, mà mọi người bị mù quáng, dưới đây là những bằng chứng, chứng minh cô ta lơ là việc làm”.

Bên dưới là những hình ảnh chụp lúc nó làm việc mệt mà nghỉ ngơi, rồi cả việc tự ý ăn uống trong phòng làm việc, tự ý ra ngoài uống cà phê, vân vân, những tấm ảnh đi chơi của nó cũng bị ai đó gắn ghép tạo thành ảnh xấu.

“Kể nào làm chuyện này!”

Nó bóp nát tờ giấy đang xem, hần cũng thấy nó chăm chú nhìn vào, cũng hỏi nhưng không thấy trả lời, nó từ tốn đóng cửa phòng rồi trở về phòng mình làm việc.

Hần xem xong cũng vô cùng phẫn nộ, chỉ đọc cái tin đầu là việc nó cố tình tiếp cận, làm quen hần là đã hiểu âm mưu của kẻ giở trò rồi, tức tốc cho người điều tra.

“Điều tra về tên nhà báo nào viết bài này, lập tức lời tới công ty cho tôi”

“Vâng”

Mọi người trong nhà nó và hần xem được, đều vô cùng lo lắng, bố mẹ nó thì cảm giác mình dường như bị tổn thương rất lớn, nếu như nó không để hai người tới bữa tiệc của nhà hàng Kiss thì không ai biết chuyện này.

Thực ra bữa tiệc tối hôm đó, mọi người khá ngỡ ngàng vì người đi cùng Thành Khang lại chính là nhân viên xuất sắc nhất của mình, hơn hết còn có cả người thân trong nhà, mới đầu họ nghe người nhà tâm sự cũng rất thương cảm, nhưng giờ đọc bài báo này, họ lại nghĩ tiêu cực hơn.

Nó ngồi trong phòng làm việc, nhưng cũng chẳng tập trung được, mặc dù hần mới gọi điện báo nó đừng lo lắng, hần sẽ cho người điều tra và viết lại chuyện này, nhưng nó vẫn buồn.

Ngả người ra ghế, đôi mắt nó khép hờ lại, nhìn lên trần của căn phòng màu trắng, nhớ lại thời điểm gặp hần lần đầu tiên, và cả những niềm vui khác khi ở cùng với hần, tất cả, tất cả hiện lên trong đầu nó, cơ thể nó cảm giác mệt mỏi, nhớ tới lúc hần chuẩn bị nói lời thích nó thì.

“A...”

Đột nhiên nó cảm giác ngực mình đau vô cùng, giống như có một cái kim đâm mạnh vào, mà cảm giác này của nó thì chỉ thoáng qua rồi kết thúc.

Đôi mắt nó có một tia màu đen của máu, nhanh chóng xẹt qua rồi biến mất, đầu óc nó thay đổi hoàn toàn, nó nhắm mắt lại suy nghĩ về hần nhưng lại chẳng có kết quả gì.

“Song Đào, em không khỏe sao?”

Hần gõ cửa lần thứ ba vẫn không thấy ai trả lời, bình thường là hần không làm vậy, nhưng hôm nay, tâm trạng nó không tốt nên hần thay đổi một chút, nhưng sức chịu đựng của hần cũng tới giới hạn, liền mở cửa tự vào, thấy nó khẽ ôm ngực mình nên lo lắng.

“Em không sao? Anh về làm việc đi, đừng để ý tới em, mà tờ báo đó anh không cần điều tra đâu, chắc tại em làm việc mệt mỏi, nên họ mới chụp được những tấm ảnh đó”

Nó lắc lắc đầu mình vài cái, sau đó hoạt động lại như bình thường, một tay nhìn nhìn tài liệu và tay còn lại hoạt động hết công suất trên chiếc máy tính.

“Nhưng điều đó ảnh hưởng tới em và gia đình em, anh không muốn người thân của anh chịu tổn thương, anh sẽ tìm cho ra và lật lại chuyện này, kẻ nào dám động vào em thì coi như tới số rồi”

Ánh mắt của hần hần lên tia lửa chết chóc, trong đầu hần vô cùng phẫn nộ, nhưng nhìn lại nó, hình như nó cố tình lơ là câu nói của hần, quá thờ ơ hần sao, vậy nên hần cũng buồn bã mà trở về phòng mình, đợi người điều tra rồi nói chuyện lại với nó.

Hần vừa lên phòng thì người điều tra đã mang tới nhà báo đó.

“Ai cho các người làm chuyện này, kẻ nào đứng sau các người?”

Hần ném ngay tờ báo vào mặt tên kia, miệng giậm dừ vô cùng.

“D-dạ, tôi chỉ là một nhà báo dạo thôi, chỉ lấy thông tin trên mạng rồi viết, cũng không ai sai bảo cả”

Tên nhà báo xanh mặt khi nghe hần nói, tim ông ta như muốn rụng rời khi nghe hần phán câu tiếp theo.

“Nếu các người không nói kẻ đứng sau, tôi sẽ cho người giết sạch”

Hần nhìn thẳng mắt của tên nhà báo nói, đôi mắt hổ phách hiện lên rất rõ.

“T-Tôi nói thật ạ, tôi chỉ mới vào nghề, kinh nghiệm còn non kém không thể có ai thuê tôi được!”

Nhà báo tiếp tục phản công kịch liệt, có chút thuyết phục được hắn, nhìn lại về lý lịch bản thân, thì đúng là ông ta là nhà báo mới làm việc được hai tuần, người khác không thể nào thuê người chưa có kinh nghiệm viết báo này.

“Có phải ông chán sống rồi không, hay là ông thiếu tiền nên làm chuyện này!”

“K-không thừa chủ tịch, tôi chỉ tìm kiếm thông tin trên mạng, rồi viết báo để thử việc thôi, vậy nên xin cậu, đừng giết tôi”

Khi được người của hắn đưa tới, nhà báo cũng biết trước chuyện này, cũng biết được gia thế, nên cũng chuẩn bị trước tinh thần, giờ đây chỉ còn cách là cầu xin sự tha thứ từ hắn, lần sau nhất định không viết bài báo nói về chuyện này nữa, ông ta cũng mang một bài báo hồi đáp lại bài báo thử việc vừa rồi cho hắn xem.

“Mọi người... thật bất ngờ đúng không, nhưng bài báo vừa rồi chỉ là một mẩu chuyện không có thật, tôi chỉ là một tay thử việc, nên muốn làm một tin giật gân để được trúng tuyển, tôi rất khâm phục nghị lực của Song Đào, cô ấy không chỉ giỏi việc học, mà còn rất thương yêu gia đình và người thân của mình, chúng ta nên học hỏi theo nha, đừng bài báo, những hình ảnh chỉ là tôi ghép lại thôi, trên đó là thời gian nghỉ ngơi thật sự, dưới đây là minh chứng cho tất cả.”

Bên dưới là những hình ảnh nó chăm chỉ làm việc, tay lia lịa trên bàn phím, hắn hài lòng nên cho người thả tên nhà báo về, nhưng cũng không quên cảnh cáo vài câu cần thiết.

“Con về rồi đây!”

Nó trở về nhà, mọi người đang ngồi đông đủ ở bàn ăn chờ nó, nhưng nó cảm giác không khí khá buồn, có hỏi vài câu thì được biết là vì chuyện tờ báo đó, nó cũng giải thích và đưa họ tờ báo của hắn mới đưa, nên mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Sắp có biến

“Sao? Em muốn vào công ty hắn ta làm! Em suy nghĩ kỹ chưa?”

Phùng Lập và Liên Kỳ đang ở phòng của cô, hai người cũng mệt là người vì chuyện hôm qua, vừa nghe tin cô muốn làm ở chi nhánh của hắn là Phùng Lập không thích rồi.

Hiện tại thì Phùng Lập không có căn hộ nào để ở, nên ở tạm nhà Liên Kỳ nhưng cậu liền đưa cô tới một hang động bên dưới lòng đất, nằm cách xa thành phố.

“Nơi này là...”

Liên Kỳ khá bất ngờ, nhìn những người nộm nhỏ xíu trong hang, làm cô thấy khá run sợ, nếu nói đúng hơn thì cái này người ta gọi là chơi ngải, rất nguy hiểm, có thể mình sẽ bị bọn chúng phản lại lúc nào không ai biết.

“Song Đào! Em biết người này chứ? Cô ta đã hạ gục được những con ma nơ canh của anh!”

Lần cho con ma nơ canh vào siêu thị gần đây nhất, thì Phùng Lập nghe được cái tên này, nên hỏi cô.

“Song Đào, chính là cô ta, người hay ở bên Thành Khang, thật không ngờ cô ta biết võ”

Liên Kỳ khá giật mình, xem sơ qua sự việc bằng chiếc gương nhỏ, cô rất bất ngờ vì nó biết võ, nhưng không thể tha thứ vì nó cứ ở gần Thành Khang, mà mục đích của cô là muốn tách hai người ra.

Nhìn những hình nộm nhỏ xíu này, có một cái lá bùa ghi tên “Song Đào”, còn có một cái kim cắm nhẹ vào ngực, cô nhẹ cầm lên nhìn chăm chăm vào nó.

“Vậy nên em mới muốn vào chi nhánh hắn ta làm?”

Phùng Lập nhìn Liên Kỳ bằng ánh mắt ngạc nhiên, nói đúng hơn thì hiện tại cậu không còn thích cô nhiều như trước, chỉ lợi dụng cô vì một số mục đích cá nhân thôi.

“Đúng vậy, và anh có thể giúp tôi được mà, chỉ cần chỉ dẫn con mồi là được”

Đôi mắt Liên Kỳ nhìn chăm chú vào hình nộm của nó, mục đích của cô là được gần hắn, bất kể ai cản đường, đều có hậu quả thảm bại, cô cũng chỉ lợi dụng Phùng Lập vì mục đích cá nhân, chứ tình cảm thì không hề phát sinh.

“Được, vì em, anh sẽ làm tất cả!”

.....

Hai em nó hiện giờ bắt đầu vào năm học, thế nhưng cả hai đều được đưa đón bằng taxi riêng do nó chỉ định, và buổi tối thì học võ.

Huỳnh Hải và Lạc Vi cũng đi du lịch vòng quanh Việt Nam, cả hai cảm thấy áy náy về chuyện của mèo, nên đi đâu đó một thời gian.

Hai anh chị Việt Minh và Tâm Như thì bắt đầu đi làm ở các công ty, nên thời gian bọn họ gặp nhau cũng ít hơn.

Hoàng Nam và Lâm An cũng đang tiếp quản chi nhánh của mình, vậy nên cũng không có thời gian gặp nó.

Sau khi tan học, nó được hân chờ tới chi nhánh làm việc, mọi người đang tập trung đông dưới sảnh, ngắm nhìn một cô gái, mái tóc màu vàng nhạt, bộ quần áo công sở rất đẹp mắt, người con gái đó chính là Liên Kỳ.

“Anh Thành Khang... chào buổi sáng, cả Song Đào nữa, may quá gặp anh ở đây!”

Liên Kỳ thấy hân là cười híp mắt, đám đông cũng tản ra, nếu không sẽ bị hân đuổi việc, hai người khẽ nhủ mày nhìn cô, đột nhiên nó cảm giác ngực mình nhói lên cảm giác đau kỳ lạ, nhẹ đặt tay lên giữ ngực, hân thấy vậy liền hỏi, về mặt vô cùng lo lắng.

“Song Đào! Em bị làm sao vậy, nếu có bệnh thì anh đưa em về nghỉ”

Hành động vừa rồi khiến mọi nhân viên đều ngỡ ngàng, bình thường hân không bao giờ thể hiện tình cảm nơi đông người, hơn hết hân luôn nghiêm khắc với mọi nhân viên, nên ai cũng chỉ thấy hân rất lạnh nhạt.

Liên Kỳ thấy ghen tị vô cùng, nhưng cô biết vì sao nó bị như vậy, cười thầm trong lòng.

Nó cảm thấy hết đau rồi, nên cười lại cho hân vui.

“Em không sao rồi! Chắc tại em ăn cay nhiều nên mới tức ngực thôi... hi hi... chúng ta lên làm thôi anh”

Nó dùng nụ cười không thấy núi thái sơn, mọi người nhìn cảm giác xẹt máu mũi, hôm nay họ chứng kiến hai người quyền lực nhất, tụ họp tại nơi này, lại còn làm những hành động như muốn đốt cháy tim người khác.

“Em phải chăm lo sức khỏe mình hơn nghe chưa, anh nhớ là bố mẹ em đâu ăn ớt nhiều như em đâu, có lẽ em ở trong này nên nhiễm ớt rồi, từ giờ phải nói Mon cần thận hơn mới được.”

Hân vô cùng lo lắng cho dạ dày của nó, nhớ tới lần đầu tiên anh Việt Minh đùa là nó bị lúng dạ dày do ớt, làm hân thấy lo rồi, giờ đây còn bị đau ngực, hân lại lo nhiều hơn.

“Em cảm ơn anh nha! Em sẽ ngừng ăn ớt vậy”

Hai người đi lên phòng làm việc, mà quên bém Liên Kỳ xuất hiện ở đó, nhưng lát sau thì nó cảm giác thiếu thiếu, quay mặt lại đằng sau thì thấy cô cười với mình, nó cũng cười lại.

“Vậy cô tới đây làm gì?”

Ba người ngồi trong phòng làm việc của hân, hân hỏi Liên Kỳ.

“Em muốn làm việc ở chi nhánh của anh”

Liên Kỳ rất thân nhiên nói ra điều mình muốn, khá buồn vì bị lơ đẹp, nhưng không sao, phải nhẫn nhịn mới có kết quả tốt.

“Tại sao? Cửa hàng đó không có nhân viên hay không có khách hàng à!”

Hân hỏi đứng trọng tâm, nói bình thường thì hân cũng không cảm giác tốt được với cô gái này, nhưng vì cô ta từng cứu bố mình và chăm sóc ba năm, vậy nên hân cũng không từ chối mọi yêu cầu, nhưng lần này.

“Dạ không ạ, chỉ là em thấy chi nhánh của mình đang tuyển nhân viên, vậy nên em cũng muốn thử, hơn nữa từ ngoài đảo về đất liền sống nhiều chuyện xảy ra, nên em có chút sợ.”

Ý của Liên Kỳ là chuyện những người lần trước tới quán mình phá đám, cô cảm giác rụt rè và sợ hãi.

“Chuyện này...”

Hân hiểu ý của cô, nó cũng vậy, sau đó hân nhìn sang nó, ánh mắt như muốn hỏi ý kiến của mình, nó cười rồi nói.

“Cũng tốt đấy, ở ngoài một mình mà còn gặp phải chuyện không may như vậy, anh Thành Khang, em thấy nên để cô ấy làm cùng mình, đằng nào chỉ

nhánh cũng đang tuyển người mà!”

Hắn nhìn lại nó như không tin điều nó nói, nó chỉ cười rồi liên tục gật đầu, sau đó nó dự định là bắt đầu cho Liên Kỳ đi làm từ hôm nay, đồng phục cô ấy mặc cũng hoàn toàn hợp lý, công việc của Liên Kỳ là làm bên kho, nên cô được nhận từ hôm nay.

Giờ nghỉ giải lao, không ai bảo cô mà tự mình pha cà phê mang lên phòng hắn, còn nói là nó bận việc nên không làm được, hắn có chút gì đó không hài lòng, liền xuống mở cửa phòng nó, thấy nó chăm chú làm việc.

“Song Đào, nghỉ trưa rồi, em đi ăn với anh?”

Hắn đến gần bàn của nó, thấy trên bàn khá nhiều tài liệu, hắn khẽ nhíu mày, mấy cái này lâu rồi mà.

“À, Thành Khang, anh với Liên Kỳ dùng bữa đi, em có nói Mon nấu cho riêng em rồi này, em còn một số việc cần làm”

Nó mỉm cười với hắn, theo sau hắn là Liên Kỳ, nhưng vì sao trong tim nó không cảm giác ghen hay gì khác nhỉ, nó thấy là lạ, nhưng thôi không sao.

Thành Khang khó hiểu và thắc mắc hỏi nó.

“Những tài liệu này cũ rồi mà, em còn làm lại sao?”

“Anh cứ đùa, em cảm thấy có một số sai sót, nên em kiểm tra lại thôi, mà cũng quá trưa rồi, anh mau lên ăn đi, chắc hai người đói rồi nhỉ?”

“Song Đào, em bị sao vậy, có bao giờ em bỏ bữa trưa đâu, dừng lại mau, em lên ăn cơm với anh, anh không quen ăn với người lạ”

Hắn cảm giác tức tối trong lòng, tự dưng sáng giờ nó khác ngày thường, ngay từ lúc nó chấp nhận Liên Kỳ vào làm, là bản thân hắn thấy lạ rồi, giờ còn bỏ bữa trưa, để hắn ăn cùng với cô ta.

“T-Thành Khang, anh đừng vậy mà, mau lên ăn đi không Liên Kỳ đói đấy”

Nó cũng chẳng nhìn hắn, cứ như hắn là người dư thừa, chỉ tập trung vào máy tính và bấm máy.

Những điều nó vừa nói đều có người đằng sau hướng dẫn, sự thật thì nó đã bị Phùng Lập và Liên Kỳ làm hại, bằng cách đâm nhẹ một cây kim lên ngực của hình nộm, sau đó nói gì thì người đó hoàn toàn làm theo, cách này không một ai có thể phát hiện ra, cũng không ai ngờ tới.

“SONG ĐÀO... TÔI BẢO EM DỪNG LÀM VIỆC LẠI CHO TÔI”

Bây giờ bản thân hắn cũng không kiềm chế được nữa, nó muốn làm loạn ở công ty này thêm chuyện gì nữa đây, hắn lớn tiếng mắng nó, Liên Kỳ cũng rất bất ngờ, nên tạm thời nói Phùng Lập dừng lại, hôm nay đến đó là đủ rồi, sau đó cô lui đi ra ngoài.

“T-Thành Khang, anh...”

Nó trở về trạng thái ban đầu, khá ngạc nhiên khi tự dưng lại thấy hắn nổi nóng như vậy.

“Song Đào, em muốn gì nữa đây, mau đi ăn trưa với anh”

Hắn cũng chẳng cần nó trả lời, vội nắm chặt tay rồi kéo nó đi, bản thân nó mới là người ngạc nhiên nhất, cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Cả hai ngồi ăn, nhưng hắn lại nuốt không trôi cục tức này, vội vã hỏi nó một cách nghiêm túc nhất.

“Giờ em nói anh biết chuyện gì đã xảy ra với em, hôm nay em lạ lắm, hành động của em khác hẳn ngày thường”

“Dạ em... em... xin lỗi anh”

Trong lúc đầu sôi lửa bỏng thế này, nó chỉ biết xin lỗi hắn thôi, cũng không hiểu chuyện gì, chỉ nhớ được tới lúc nó đồng ý cho Liên Kỳ vào làm, rồi cả việc bàn tay nó không tự chủ mà lục lọi các tài liệu cũ ngồi xem, cả việc hắn mở mạnh cửa vào phòng nó, nó cũng không hiểu sao bản thân mình lại làm thế.

“Thôi được rồi, coi như lần này anh bỏ qua, từ sau em không được bỏ bữa trưa, cũng không được nói anh ngồi ăn chung với cô ta nữa nghe chưa?”

Nhìn bộ dạng sợ hãi như cừ non, khiến hắn cũng chạnh lòng, nên dịu giọng tha cho nó, còn nó thì vui mừng gật đầu lia lịa như muốn gây cổ, hắn bật cười, lúc này hai người mới có bữa trưa ngon miệng.

Một góc khuất nào đó, Liên Kỳ chứng kiến thì vô cùng tức giận, nghe hắn nói không muốn ngồi ăn với mình, càng khiến lòng tham hại nó lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Xảy ra cái vớ

Qua ngày hôm sau, hấn tới đón nó tới công ty, ai ngờ bố mẹ nói tin nó tự đi rồi, cảm giác hấn lại tức không chịu được, đã nhấn tới qua rằng, sáng nay hấn chở nó đi, vậy mà giờ lại đi trước, có lẽ nó cố tình chọc tức con sói này rồi.

“Em cố tình chọc tức con sói con trong anh rồi sao?”

Trên đường lái xe tới chi nhánh, tốc độ xe của hấn giống như con phần nộ bùng nổ trong đầu hấn, miệng không ngừng mắng mỏ nó.

Thang máy dưới gara vừa mở ra, đập vào mắt hấn chính là nó... nhưng trong bộ dạng khác hấn bình thường, hôm nay nó mặc quần áo vô cùng quyến rũ, nếu nói không sai thì mọi người đang xẹt máu mũi vì nó, hấn nhanh chóng tiến tới tóm mạnh cổ tay nó lên, lôi lên phòng mình, về mặt tức giận.

“Song Đào, em đừng nghĩ anh bỏ qua cho em hôm qua là hôm nay em làm tới nhà. Sao em lại đi trước anh, mà bộ quần áo em mặc là sao, đồng phục của công ty đâu rồi.”

Hấn đã cho người thiết kế riêng, mấy chục bộ đồng phục của công ty cho nó mặc, vậy mà hôm nay nó thích chơi trội.

“Anh Khang, em thấy đẹp mà, hơn nữa đồng phục anh đưa đã hai năm rồi, cũ mềm, em muốn thay đổi nếu không mọi người sẽ xem thường.”

Nó thản nhiên ngồi khoanh tay, vắt chéo chân nói chuyện với hấn, dường như nó “không sợ hấn”, cũng không nhìn thấy đôi mắt sói con của hấn bùng cháy.

“Em nói cái gì, ai dám xem thường em, mà thôi bỏ qua chuyện đó, hôm qua tới giờ em rất lạ, anh không muốn chuyện này tái diễn nữa, em mau thay đồng phục công ty nhanh, em mà còn cứng đầu thì đừng trách anh.”

Hấn nói mà như quát thẳng vào mặt nó, khiến nó có chút ảm ức, từ khi làm người yêu, hấn chưa bao giờ nặng lời như vậy, nó cảm giác nhói trong lồng ngực, rồi cúi đầu khóc.

“A-Anh... hu hu... anh không thương em nữa... hu hu”

Nó ngồi khóc như con nít, vậy là hấn lại không thể mắng thêm được nữa, đành dịu giọng dỗ dành, tất cả cũng tại vì nó quá nổi bật, hấn ghen vì không muốn ai thấy nó như thế.

Nhưng hấn không phủ nhận là nó rất “nóng bỏng và quyến rũ”, ngồi gần thế này, nó còn khóc trong vòng tay hấn, cả bờ vai trắng nõn, đôi chân “dài” lấp ló dưới cái váy ngắn, và bộ ngực “này nờ” nhấp nhô ngay trước mặt hấn, một thằng con trai đã hai mấy năm, không thể nào không bị thu hút trước vẻ đẹp như vậy, tay hấn đặt lên vai nó, cả cơ thể nó nóng bừng lên, làm hấn có chút khó thở.

“S-Song Đào... đ-đừng khóc nữa, anh thương, anh thương được chưa, nhưng mà em lại rất quyến rũ trong bộ này, anh chỉ sợ không kìm lòng được, lại khổ thân em thôi.”

Hấn cả cơ thể đỏ bừng lên, cũng không ngờ mình vừa mới nói ra điều “nên nói”, nhưng lại có tác dụng ghê chứ, mặt nó đỏ lên rồi nín khóc.

Hai người làm người yêu cũng vài năm, nhưng ngoài ôm, hôn, cầm tay, thì cả hai chưa làm chuyện gì quá giới hạn, mà cái tuổi trưởng thành, người ta thường có ham muốn vài chuyện đời tư, đặc biệt là con trai, hấn giữ được tới tận hôm nay cũng chỉ vì sự cứng đầu của nó.

Sau đó nhân viên mang lên đồng phục mới, hấn để nó đi thay rồi trở về phòng làm việc.

Một góc trong công việc của mình, Liên Kỳ đang liên lạc với Phùng Lập, việc nó mặc đồng phục khác là cô không hề nói, nhưng trong suy nghĩ của cậu thì lại khác, cậu đột nhiên muốn có người con gái này, miệng lẩm bẩm một mình “Song Đào, em sẽ là của tôi.”

Sau câu nói đó, đột nhiên nó tỉnh giấc, gõ nhẹ nhẹ vào đầu rồi miệng nói nhảm “Chỉ là mơ à, nhưc đầu quá”

Nhìn lại căn phòng một lượt, sau đó nó vào làm vệ sinh cá nhân, rồi tới công ty làm việc như ngày thường, vẫn là bộ đồng phục của công ty, và mỉm cười cúi chào mọi người, một vài người thì thăm, thì thăm gì đó, làm nó cảm thấy khó chịu.

“Ồ Song Đào, cô tới giúp tôi một tay đi!”

Liên Kỳ đang bê khệ nệ một cái thùng khá bự và nặng, vì cô mới vào làm chưa lâu nên không quen biết ai, cũng ngại giao tiếp, vừa hay gặp nó tiện thể cô nhờ nó làm việc luôn.

“Trong này là đồ gì mà nặng vậy chứ?”

Hoàn thành xong, Liên Kỳ đứng lau mồ hôi, cô đưa nó cái khăn mà nó mỉm cười nhưng từ chối lấy, nhẹ lấy trong túi mình ra khăn giấy rồi cúi chào lên làm việc, những hành động vừa rồi hấn đã thấy, nhưng điều hấn chú ý khác lạ là Liên Kỳ, dường như cô ấy muốn hòa đồng với mọi người, cười nhếch

miếng rồi quay đi.

Giờ nghỉ trưa, Liên Kỳ pha cà phê và mang cả đồ ăn do mình nấu lên phòng hấn, vừa hay nó cũng lên cùng luôn, cả ba ngồi nhìn nhau, Liên Kỳ nói.

“À... món này không biết có hợp khẩu vị hai người không? Nhưng tôi mong hai người không chê”

“Cảm ơn cô nhé Liên Kỳ, tôi và anh Khang sẽ ăn và nhận xét”

Nói xong thì nó nhanh chóng gấp miếng sườn lên ăn, cũng ngạc nhiên vì cô nấu ngon thật đấy, liền khen ngợi hết lời, hấn cũng vui vì nó làm thế, nó đút cho hấn thử một miếng, nhưng hấn từ chối không ăn, lát sau Mon mang đồ ăn tối thì hấn ăn.

Hôm nay nó làm thêm giờ, hoàn thành công việc nó ra khỏi công ty nhưng hình như còn quên cái gì đó trên phòng, vậy nên nó quay lại, vừa vào trong đại sảnh nó nghe được tiếng cãi nhau của ai đó, nhìn lại đám người kia, trong đó có Liên Kỳ, hình như đang bị hại.

“Dừng lại”

Nó biết là bản thân nó cũng không có quyền gì làm vậy, nhưng cũng được xem như cô là bạn bè, nên nó lập tức hỏi đầu đuôi câu chuyện, Liên Kỳ vừa khóc vừa nói.

“Hức... hức... là tôi không cố ý cúp điện nhà kho, cứ nghĩ hết giờ làm và mọi người về hết rồi, nên tôi mới làm thế.”

Nó nhìn qua người bảo quản kho cuối cùng, thấy ông ta cúi đầu, dường như biết vị trí của nó nên không nói lại, nếu nói đúng hơn thì cả hai cũng không cố tình, chỉ là hôm nay có việc đột xuất, nên kho mới chưa tắt điện sớm.

“Rồi, mọi chuyện cũng chỉ là hiểu lầm, hai người đừng giằng co với nhau nữa, cũng muộn rồi, hai người nên về đi.”

Người quản kho cuối cùng thì cũng cúi đầu rồi rời đi, còn lại nó và Liên Kỳ, có nói cô về trước đi, còn việc gì thì để nó xử lý cho cũng được.

“Cảm ơn cô nhé, Song Đào, lát nữa cô nhớ khóa cửa kho lại là được, vậy tôi về trước.”

“Ừm”

Nó nhanh tay cầm chìa khóa lên phòng mình, nhìn trên bàn thấy cái điện thoại, cầm lấy rồi rời xuống nhà kho, nhưng nó vừa đi được vài bước thì.

Một người đằng sau đập thật mạnh vào lưng nó, trời tối nó không thấy mặt, cũng không để phòng được, vậy nên nó ngắt xi.

Tầm một tiếng sau, nó lồm cồm mở mắt dậy, nhìn ngó xung quanh không có ai cả, mà điện thoại nó đột nhiên reo ầm lên, làm nó giật mình, nhìn thì đó là cuộc gọi của bố mẹ, giờ tối khuya mà nó còn chưa về, nó tức tốc đi về liền, cũng không nhớ được sự việc vừa mới xảy ra.

.....

Vì hôm qua nó cảm giác mệt và đau ở cổ, nên sáng nay nó ngủ mà không biết đường dậy, ngủ tới tận tám giờ, bố mẹ nó có nói hấn nên hấn cho nó nghỉ hôm nay, thế nhưng.

Điện thoại nó reo inh ỏi, nó liền bắt máy, giọng nói của nó yếu ớt vô cùng.

“Alo”

“Song Đào, em tới chi nhánh công ty ngay cho anh”

“V- Vâng”

Vì nghe được chuyện hôm qua, nó là người về cuối cùng của công ty, nên sự việc hiện giờ chỉ có nó là đầu mối duy nhất thôi.

Nó vội vã nhìn đồng hồ, rồi vệ sinh cá nhân, xong thay quần áo, cũng chẳng ăn sáng mà tới chi nhánh ngay tức khắc, cũng khá bất ngờ vì nó ngủ quên, có khi nào nó ngủ nhiều như hôm nay đâu.

Vừa vào đại sảnh là mọi người đã tập trung đông đủ ở đó rồi, nó khá ngạc nhiên, mọi người thấy nó tới liền dẹp đường cho nó đi, thấy hấn ngay trước mặt mình, nó liền hỏi.

“T-Tổng giám đốc, có chuyện gì vậy ạ!”

Vừa thấy hấn, nó cũng hiểu về mặt vô cùng tức giận, nó thoáng sợ hãi.

“Em giấu ở đâu, mau mang ra đây?”

Hấn nhìn vào nó, cũng thoáng bất ngờ về chuyện này, nhưng xem qua camera thì đúng là người trong đó là nó mà.

“Giám đốc nói gì cơ ạ, giấu cái gì ạ?”

Nó thật sự không nhớ được việc tối qua chút nào, mà lạ một cái là sáng nay nó mệt, thật sự rất mệt, nó dường như ngủ được cả ngày nếu không có người đánh thức.

“Anh không đùa với em, mau mang hồ sơ cổ phần đó ra đây?”

Hắn mất kiên nhẫn nếu nó cứ giả vờ như vậy, hơn nữa cổ phần đó lại là thứ quan trọng nhất công ty này, cũng là cổ phần lớn nhất, còn được cất rất kỹ trong phòng làm việc của hắn.

“H-hồ sơ nào ạ, em thật sự không biết”

Nó thật không nhớ được chuyện gì xảy ra vào tối qua, chỉ nhớ sau khi vào lấy điện thoại là nó liền ra về và không làm gì khác.

“Trước mặt mọi người mà em còn chối ư, bao nhiêu ánh mắt dưới đây nhìn chẳng lẽ nhầm.”

Hắn đưa nó xem camera ngày hôm qua, ngay lúc nó lên lấy điện thoại, rồi sau đó nó liền lén lút mở cửa phòng hắn, mở két sắt và lấy hồ sơ cổ phần, sau đó rời khỏi đó, nhìn bộ dạng của nó, cộng thêm sự vội vàng, hấp tấp, có người nào mù cũng nhận ra là nó làm việc sợ người khác thấy.

Mà công ty của hắn có luật, người trong công ty, bất kể ai vi phạm đều được “xuất hiện” dưới sảnh và mọi người được tận mắt chứng kiến hình phạt, hoặc đại loại là như thế.

“K-Không... không phải em, em không hề làm thế.”

Xem xong, nó sợ hãi lùi lại vài bước, thật sự trong đầu óc nó trống rỗng vô cùng, làm sao nó có thể làm chuyện này được, bản thân nó cũng không bao giờ dám thế.

“A-Anh Khang, chắc là Song Đào không cố ý đâu, anh cứ từ từ tìm hiểu, rồi hỏi cô ấy, bây giờ chắc tâm trạng cô ấy không ổn định.”

Đột nhiên Liên Kỳ quỳ xuống cầu xin cho nó, trước mặt mọi người, ai cũng hả hê, thật không nghĩ là người con gái này lại làm thế.

“Cô”

Hắn khẽ nhủ mảy, thật không hiểu nổi Liên Kỳ sao lại bênh cho nó, hắn cũng cảm thấy đau lòng, cũng không nghĩ là nó làm chuyện này, nhưng chứ cứ rành rành, hôm qua lại có vài người chứng kiến, thật là làm hắn không thể làm khác.

“T-Thành Khang, sự thật là em không làm chuyện này, anh phải tin em chứ”

Nó dừng bước chân, nó cũng hiểu vì sao Liên Kỳ cầu xin cho nó, chắc là muốn cảm ơn chuyện cô được nhận vào đây làm, nhưng không ngờ hắn lại không tin nó.

“Chúng cứ đã rõ, em còn chối sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Nguyên Phùng Lập ngồi cười một mình ở hang của mình, thật khó tin là chuyện này lại thành công tốt đẹp như vậy, cũng không hề tốn công sức xúi nào, uống một ngụm sâm panh rồi tiếp tục công việc của mình.

Cắm nhẹ cây kim vào ngực nó và bắt đầu hành động tiếp, sau đó nó giống như một người khác, cười mỉa mai hắn, cũng như trước mặt mọi người nó thẳng thắn nói.

“Tư Mã Thành Khang, chính anh phản bội tôi, vậy nên tôi làm chuyện này cũng đáng lắm, nếu anh muốn lấy lại hồ sơ đó, thì hẹn anh tối nay, tại địa chỉ này, tôi sẽ trả anh thứ anh muốn.”

Sau đó nó nhanh chóng rời khỏi đó, mọi người không khỏi bất ngờ, nhìn vào ánh mắt nó lúc đó, giống như không muốn sống nữa, ánh mắt lạnh băng, dám chống chọi lại với hắn.

Hắn cảm thấy vô cùng tức giận, nó vừa mới nhận tội đó sao, nếu như lúc đó nó cố chống cự, thì có lẽ hắn sẽ cho người tìm hiểu lại, thế nhưng trước mặt đồng người, nó dám làm mất thể diện với hắn, nhìn sơ qua địa chỉ trên điện thoại, hắn cười nhếch miệng.

Liên Kỳ được một vài người đỡ dậy, và còn trách móc vì không nên bênh con người độc ác như nó, cô hài lòng vì đạt được mục đích.

Địa chỉ mà nó hẹn hẳn chính là khách sạn YZY, sau khi nó đến địa điểm và lên phòng được đặt sẵn, mở cửa ra thì đã có người con trai “lạ mặt” quần mỗi chiếc khăn tắm thôi, nó cảm giác hình như mình nhầm phòng, quay mặt lại nhưng người con trai đó liền kéo nó lại, vì bị bất ngờ nên nó ngã ra giường.

“Song Đào... anh chờ em lâu lắm.”

Phùng Lập đã đặt một cái bẫy hoàn hảo, rồi làm việc tồi tệ này, hẳn là cậu ta muốn hẳn thấy nó trong bộ dạng không trong sáng, nên mới cất công làm những việc kia.

“Cậu là ai, tôi không quen cậu”

Đầu óc nó không có hình ảnh nào của người con trai này, hơn hết là trong đầu nó còn lẫn lộn đủ hình ảnh khác nhau, đôi lúc nó làm việc này cũng hoàn toàn không biết mình đang làm gì, thời gian gần đây đầu óc nó rất lạ, cảm giác của nó giống như có nguồn lực rất mạnh ngự trị trong ngực và không kiểm soát được bản thân, đến lúc bùng cháy.

“Song Đào, em không quen, nhưng tôi quen em, nào... nhìn thẳng vào mắt anh”

Phùng Lập ghi chặt người nó ra giường, bộ dạng của cậu rất khiêu gợi, nhưng nó thì vô cảm và có ý muốn đẩy người này ra khỏi mình.

Ngay sau đó, dường như nó bị thu hút bởi ánh mắt của cậu ta, càng nhìn vào ánh mắt đó, nó càng bị cuốn sâu vào đó và rồi, đôi mắt nó trở nên vô cảm và không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Anh là...” Nó tự dưng tự cởi từng nút áo của mình ra, đôi mắt nó vô cảm, hành động nó làm cũng chẳng còn ý thức được việc gì, ngay lúc nó chuẩn bị hoàn thành xong thì... “Cách”

Có tiếng mở cửa, là... là... Thành Khang, theo đúng lịch thì số phòng và mọi thứ đã chuẩn bị từ trước, chỉ cần hẳn tới là có người đưa lên, nhưng vừa mở cửa phòng ra... cảnh mà hẳn thấy, chính là nó đang cởi áo và nằm dưới người con trai chỉ quần một chiếc khăn tắm.

Thế nhưng, Phùng Lập biết trước sự việc, nên chỉ cười nhạt rồi chỉnh chu lại khăn tắm, cầm bộ quần áo rồi rời khỏi đó, đi tới cửa vẫn không rời mắt khỏi hẳn, lần đầu tiên cậu được gặp người có vẻ đẹp lạnh nhạt lại vô cùng thu hút như hẳn, đúng là Liên Kỳ không chọn lầm người.

Hắn đứng chôn chân tại chỗ, nhìn lại người con gái của mình đang trong trạng thái “không ổn định”

“S-Song Đào”

“T-Thành Khang, chuyện này... không phải, không phải như anh nghĩ đâu”

Đôi mắt nó trở nên bình thường, vội vã cài lại những cúc áo đó rồi giải thích cho hẳn, nhưng dường như là quá muộn rồi, đôi mắt hẳn rất hận, cứ tưởng nó hối lỗi nên mới kêu hẳn tới khách sạn, hẳn cũng tự nhủ là sẽ cho nó một bài học nhớ đời, thế nhưng... tất cả chỉ là viễn cảnh do hẳn tự tạo ra mà thôi.

“Cô kêu tôi tới... là để chứng kiến chuyện này sao?”

Nó định giải thích, nhưng dường như không dễ như vậy, nếu hẳn chỉ nghe mà không nhìn thấy, có khi hẳn sẽ tin lời nó, giờ đây mắt thấy, tai nghe, sự thật rành rọt trước mặt, chẳng lẽ nào nó còn từ chối.

Lúc này một cảm giác đau ngực lại xảy đến, nhưng ngay sau đó nó trở thành một con người khác, về mặt và giọng nói đều không phải là nó nữa rồi.

“Sao, cậu thấy thích chứ, đó là điều mà tôi muốn cho cậu thấy, tôi chẳng qua chỉ là người con gái lãng lơ, những năm tháng chung sống với cậu, chỉ là sự giả dối của tôi, cố tình lấy lòng cậu và leo lên được vị trí như hôm nay.”

Nó cảm thấy đôi mắt hẳn đang rất tức giận, nhưng trong cổ họng nó lại không thốt lên được câu xin lỗi, hoặc là sà vào lòng hẳn cầu xin sự tha thứ, nó giống như một con rô bốt, một cái máy móc ở dạng người.

“C-Cô. Mau đưa tôi hồ sơ?”

“Những chuyện trước đây tôi làm cũng chỉ vì bản thân tôi, vì gia đình tôi nghèo hơn những người khác, nên tôi đành phải lợi dụng những người chức quyền mà làm việc này, cậu không thấy điều đó sao, thật không ngờ tài diễn xuất của tôi lại xuất sắc như vậy, ngay cả một người quyền lực như cậu mà không nhận r...”

Chưa hoàn thành xong câu nói, hẳn liền tát mạnh vào má nó, tiếng kêu “CHÁT” chứa sự uất hận, khinh rẻ, bi ối và vô liêm sỉ, hẳn rất thân nhiên đi tới lấy tập hồ sơ trên chiếc bàn trong phòng rồi ra khỏi đó, nhưng không quên nhắc nhở nó.

“Đoàn Song Đào, từ nay cô không còn là nhân viên trong công ty, cũng không có bất kỳ mối quan hệ nào với Tư Mã Thành Khang này, với tôi, cô cũng chỉ là người con gái dơ bẩn, tôi không bao giờ muốn thấy mặt cô.”

Hắn rời đi trong sự âm ức tậm trong lòng, không thể nào chịu được chuyện này, hẳn tới công ty nhưng cũng chẳng tập trung làm việc, có lẽ chuyện vừa xong làm hẳn quá sốc.

“A-Anh Khang... em... em... xin lỗi.”

Nó ngồi đó ôm má mình, cảm giác tội lỗi do chính mình mang lại, nó ân hận, rất ân hận, nhưng hiện giờ tâm trí nó lại không cách nào thoát khỏi được sự suy sụp vừa rồi.

Phùng Lập và Liên Kỳ đang ở một căn phòng cạnh đó và làm chuyện mà cả hai đều muốn, cả căn phòng đầy mùi ma mị.

.....

Hơn một tuần trôi qua, nó không gặp cũng không liên lạc cho hấn, bố mẹ lên hỏi chuyện thì nó cũng chỉ nói qua là giận nhau, cũng nói họ không được gọi cho hấn.

Tâm trạng của nó hiện giờ rất ổn định, cũng không cảm thấy đau ngực như lúc trước nữa, nhưng cảm giác còn thiếu thiếu chuyện gì đó, nhưng nhất thời nó không thể nghĩ ra.

“Chị Đào ơi, chờ em với chị mèo đi học, chú Tam chờ bố mẹ đi siêu thị rồi.”

Nó ngồi thờ thẩn trên giường mình, hơn một tuần cả căn phòng, mọi ngõ ngách dường như nó đều biết rất rõ, bình thường nó tới công ty hoặc tới trường học, nếu là ở nhà thì nó ra vườn dạo mát.

“Ừm, chị xuống đây!”

Sau khi thay bộ quần áo, nó thời gian này rảnh nên chờ hai em đi học, bố mẹ nó thì đi siêu thị mua đồ rồi, chú Tam là tài xế mà nó thuê chờ mọi người trong gia đình mỗi khi ra ngoài.

Hai em nó đã tới trường, thì nó trở về nhà, chợt đi ngang qua nhà hấn, nó tự dưng muốn dừng lại nhìn một lúc, cũng đã một tuần, nó cảm thấy nhớ hấn, mà nó không dám vào nhà, nó đoán là hấn đã nói chuyện đó cho người nhà, nên giờ họ sẽ ghét mình, đứng nhìn một lát, nó định rồi đi thì Liên Kỳ ở trong xuất hiện.

Còn cười nói rất vui với ông Thiết Cung là bố của hấn nữa chứ, mặc dù không nghe hai người nói gì, nhưng thấy cả hai cười rất tươi, nó khá chạnh lòng.

Ngay sau đó nó lái xe rời đi, nhưng lại vô thức không để ý xe của hấn chạy theo nó phía sau.

Dừng lại ở trước cổng thì hấn mới lên tiếng.

“Cô muốn gì, sao dám nhìn lên nhà tôi?”

Một tuần, nó không tới làm, cũng không liên lạc, chỉ một tuần nhưng ngày nào hấn cũng muốn nó tới, chờ tin nhắn nó, mong cho người mở cửa bước vào phòng mình không phải là Liên Kỳ, hấn nhớ nó, nhớ mùi hương cà phê mà nó pha, nhớ những lúc ăn trưa với nó, thay vì ăn cùng Liên Kỳ.

“A-Anh Khang, em... em...”

Nó bị giật mình, không nghĩ là có người theo dõi cũng không biết, nhưng nhìn lại là hấn, nó giống như nghẹn lại ở cổ mà không biết nói thế nào.

“Sau khi làm những chuyện bại hoại đó, cô vẫn còn giả vờ quan tâm tới tôi sao? Hay cô muốn bố mẹ mình không được sống ở đây nữa?”

Mặc dù hấn không muốn nói, điều đó thực sự rất đau lòng, rời xa nó và mọi người, điều mà hấn không thể nào ngờ tới, chỉ vì nóng vội nên hấn mới phát ngôn ra câu tệ hại thế.

“T-Thành Khang... em... xin lỗi”

Đột nhiên nó lại cảm giác đau ở ngực, nhưng sau đó bình thường trở lại, cảm giác này cũng không xảy ra thời gian gần đây, nhưng mà nó lại có chút thắc mắc về việc này, mỗi lần ngực đau là nó cư xử khác lắm, vậy nên hiện giờ chắc nó đang “khác người” nên nhanh chóng đi vào trong nhà.

“Song Đào, cô đứng lại đó, tôi tới đây là có chuyện, tập hồ sơ lần trước cô đưa, giờ tôi mới phát hiện ra là thiếu mất mười phần trăm cổ phần, cô muốn có thì chỉ cần nói tôi, không cần giấu vậy đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Sóng yên biển lặng

Nó chột thờ dài, lại có chuyện gì xảy ra nữa đây, mà hấn cũng lạ thật, sao lúc lấy về không kiểm tra luôn, mà còn để tới giờ này, đúng lúc tâm trạng nó không ổn định thì lại hỏi, thật là nó không muốn nói nữa.

“A-Anh nên về đi... bản thân tôi không biết cái mà anh nói đâu?”

Nó không muốn vì một ít hành động xấu của mình chi phối cơ thể, bùng cháy phát ra để làm hấn tổn thương, trong đầu nó nghĩ mỗi lúc nó đau ngực, là tật xấu trong cơ thể nó nổi lên, chỉ là một tẹo thì cũng áp đảo toàn hoạt động trí não.

“Cô nghĩ là tôi tin sao, nếu cô không đưa ra mười phần trăm còn lại, thì cô đừng trách tôi không khách sáo”

Thực ra thì hấn cũng đã kiểm tra từ đầu, nhưng không muốn tới gặp nó, muốn để thời gian trôi qua rồi tính sau, đằng nào cũng chưa cần đến, hôm nay, tiện thể nó “nhìn trộm” nhà hấn, nên hấn theo nó cũng coi như tìm được cách bắt chuyện.

“T-Thành Khang, nếu anh muốn đuổi tôi và gia đình đi cũng được, nhưng mong anh đừng hỏi chuyện cổ phần nữa, tôi không biết gì hết”

Nó mạnh bạo đáp trả, chỉ mong sao hấn không tới tìm nó hỏi chuyện đó nữa, cho dù nó ghét hấn nhưng cũng là do bản thân nó tự làm, nên tự chịu.

“Chuyện này là sao?”

Bố mẹ nó đi siêu thị về, thấy hai đứa đứng nói chuyện, chắc là làm lạnh với nhau, nên cả hai lén lút đứng nghe, nhưng thật không ngờ họ nghe mà cảm giác chói với vô cùng.

“Bố mẹ/ cô chú”

Nó và hấn cùng đồng thanh nhìn hai người, vẻ mặt của họ rất khác thường ngày, nó cảm giác sợ khi bố mẹ mình nổi giận, nên cười trừ, cũng không biết nói thêm gì nữa.

“Thành Khang, cháu vào nhà giải thích cho cô chú”

“Mẹ à, để con nói cho, không cần phiền tới anh ấy đâu?”

Nó cố gắng ngăn cản nhưng.

“Con tưởng thoát tội sao, cả hai đứa đều đi vào đây rồi giải thích mau, để mẹ gọi bác Thiết Cung qua đây cùng nghe luôn”

Hai con vệt kia đành cầm nín lời, cạy lời và không biết nói gì hơn, chỉ cố gắng cười trừ, cố gắng cho người lớn không biết chuyện, nhưng có vẻ như không ổn chút nào.

“Rồi... có tất cả mọi người lớn ở đây, hai đứa mau giải thích nhanh.”

Tổng cộng là có bố mẹ nó và bố hấn, đang ngồi nhâm nhi uống trà, rất tập trung nhìn hai đứa chuẩn bị lên thớt.

“Thực ra thì... chuyện không có gì to tát đâu ạ”

Nó là người nói trước, vì nó biết mình có lỗi trước.

“Con không nói thì mẹ hỏi Thành Khang.”

Mẹ nó quay sang nhìn hấn, và hai ông bố cũng nhìn chăm chăm vào hấn, họ nghĩ chuyện này chắc là con trai mới làm cho con gái giận được thôi.

“Thực ra thì cháu...”

Hấn cũng không dám nói chuyện đó, nói đúng hơn thì cũng chỉ vì cổ phần đó, mình giữ trong tay thì là người nắm quyền cao nhất, nhưng hấn nghĩ lại chuyện ở khách sạn, đôi mắt hấn trùng xuống, không dám nói, lúc đó bố hấn hiểu được đôi mắt ấy, chắc chắn là có chuyện không tốt với nó, nên hỏi.

“Thành Khang, có chuyện gì với Song Đào sao?”

“Hả? Con gây nên chuyện gì với Thành Khang rồi sao?”

Bố mẹ nó cũng rất ngạc nhiên, con mình đã làm chuyện gì rồi, hai người cũng rất lo lắng, cũng chưa bao giờ thấy nó ngập ngừng, ấp úng khi nói chuyện với người lớn.

“Dạ c-con... là người l-lấy... trộm... cổ phần của công ty anh Khang.”

Nó thật không biết bắt đầu như vậy có được không, giọng nói trở nên khó khăn hơn, dần thì nó cũng hoàn thành xong câu nói của mình.

“HẢ? CON NÓI SAO?”

Hai ông bố và bà mẹ không tin vào điều mình vừa nghe, cứ tưởng con mình chỉ nói dối thôi chứ, cả hấn cũng không tin được là nó chính thức thừa nhận với người lớn, nhìn bộ dạng nó cúi đầu, hai tay nắm nắm vào nhau, giọng run rẩy như sắp khóc, làm hấn cũng chạnh lòng.

“Tại sao con phải lấy cớ phần đó, Thành Khang làm gì có lỗi với con sao?”

Lần này bố của nó không thể không lên tiếng, trước mặt người lớn, mà còn là người thân như vậy, lại thừa nhận chuyện gì thế này.

“D-Dạ... cũng chỉ vì tư lợi cá nhân, vì con không muốn thua kém người khác, con muốn mở một công ty nhỏ”

Bây giờ tâm trạng nó hoàn toàn ổn định, không đau ngực, mọi suy nghĩ cũng không bị làm sao cả, nhưng nó đành phải lấy lý do dối trá nào đó để che đi sự thiếu hiểu biết của mình.

“Con đúng là đưa con gái tư lợi.”

Một cái tát “CHÁT” như trời đánh xuống đầu mình, nó ngạc nhiên nhìn bố mình, một tay còn ôm má, nó chắc chắn cũng biết chuyện này, nhưng cũng không thể chấp nhận được, trước mặt người lạ hoặc là trước đây thì bố và mẹ không bao giờ đánh con mình, có lẽ nó đã làm họ giận lắm rồi.

“Bố... mẹ... hức hức... bác Thiết Cung... hức hức... anh Thành Khang... con xin lỗi mọi người... hức hức... là con sai, từ lần sau con hứa là không làm thế, c-con xin lỗi... hức hức.”

Chỉ có mấy chữ, mấy lời nhận lỗi và xin lỗi, mà nó khóc gần như cạn nước mắt, chỉ cần họ mắng là nó cảm giác hai mắt đỏ hoe rồi, giờ còn đánh nó, thì nó không chề ngực được đôi mắt.

“Thành Khang, Song Đào nói đúng không?”

Bố hấn nhìn qua thấy hấn nhẹ gật đầu, nhưng ánh mắt chỉ hướng về người con gái đang khóc kia, ông cũng không trách móc gì cả, là người trên thương trường nên ông cũng hiểu.

“Song Đào... bác không giận cháu đâu, chuyện này cũng không ảnh hưởng gì tới công ty, cớ phần đó cũng chỉ trên giấy tờ thôi, phải có người nắm quyền điều hành như Thành Khang thì chúng mới có hiệu lực”

Ông nhẹ nhàng giải thích, bố mẹ nó nghe được cũng thấy bớt lo hơn, rồi chợt nhớ lại cái mười phần trăm cổ phần mà nãy hấn đòi nó, nhưng hấn lại giải thích, chỉ cần làm với tốc độ của hấn thì chỉ vài hôm là lấy lại được.

Lại lần nữa nó xin lỗi hấn, và bố hấn, nó sợ sẽ khiến bố mẹ buồn nên nó không muốn làm ở chi nhánh của hấn, những người ở đó cũng biết nó nên nó ngại.

“Song Đào, xuống ăn sáng rồi đi học”

Mẹ ở dưới nhà gọi vọng lên, bà cũng thở dài vì mọi chuyện đã tốt hơn nhiều, cũng vài ngày trôi qua nó cũng vui vẻ trở lại.

“Vâng, con xuống liền đây ạ”

Nó mặc đồng phục trường, và đeo cái ba lô xuống dưới nhà, hôm nay nó cột tóc cao và để mái ngắn, nhìn nó rất là dễ thương, nhưng lại y như trẻ con ấy.

“Bố với hai em đi tập thể dục rồi, giờ con ăn cơm xong thì Khang tới chở đi học, mẹ cũng ra công viên với mọi người đây”

Nói xong mẹ nó cũng đi luôn, cầm thêm một túi nước và đồ ăn nhanh, nó mỉm cười chúc mẹ và ba bố con thể dục vui vẻ.

Nó ngồi ăn nhồm nhồm một mình, sau đó tô một chút son môi rồi đi học, soi mình lại một lần nữa trong gương, tự mình cười thật tươi sau đó đi ra ngoài ga ra lấy xe, nhưng lại nghe tiếng “Bíp bíp” ngoài cổng.

“Lên xe anh chở đi học”

Hấn đứng chờ nó ngay lúc mẹ nó đi ra, chờ cho nó ăn xong, sau đó nhìn từ xa thấy nó hôm nay siêu dễ thương hơn mọi ngày, cứ như đứa cấp hai mới đi học, tâm trạng vui vẻ hấn, còn cười thật tươi, càng làm hấn thích nhìn nó mãi.

“A-Anh...”

Nó ngập ngừng nhớ lại, nãy hình như mẹ có nói là có người chở đi học, khá bất ngờ vì đó là hấn, nếu là ngày thường thì nó nháy mắt lên, và nhanh chóng mở cửa xe, chui tọt vào, nhưng hiện giờ thì... nó không đủ can đảm.

“Em còn đứng đó là trễ học đấy, lên xe đi, anh có chuyện muốn nói”

Hấn bước xuống mở cửa xe cho nó, vì cái tính không thích đi muộn, cũng không muốn người khác chờ đợi, nên nó chui tọt lên và ngồi im ru, chạy xe một hồi mà hấn cứ cười tủm tỉm, hấn chẳng thể nào giận nó với bộ dạng này.

Nó thấy hấn lâu lâu nhìn mình, lại còn cười cười như thằng điên, làm nó khó chịu mà lên tiếng.

“T-Thế... anh có chuyện gì vậy?”

“À không có gì? Anh chỉ muốn em ngồi xe cùng anh thôi”

Hắn thẳng thắn trả lời rất ngay thơ, còn nó nghe thì giống như một con sói con chêu chọc nó, làm nó nổi khùng mà quát hắn.

“ANH NÓI CÁI GÌ? ANH CHÊU TÔI ĐẤY À”

Vừa hay dừng đèn đỏ, nó giả vờ xắn tay áo lên, rồi dùng nắm đấm hùng hổ chìa thẳng về hắn, khuôn mặt nó hài vô đối, cũng bốc hỏa với hắn, mới sáng ra mà làm nó phải căng cơ miệng rồi.

“Mọi chuyện anh và mọi người cũng đã bỏ qua rồi, vậy nên em tới công ty anh làm nhé”

Hắn phải bật cười vì hành động của nó, đúng là hắn chỉ thích khi nó vui vẻ như vậy thôi, chứ cứ ngồi im ru một đống, làm hắn có chút khó chịu, nên cố tình cười khiêu khích với nó.

Nó dừng hành động lại, không uy hiếp hắn nữa, ngồi lại vị trí cũ, cúi mặt xuống, nghĩ lại mọi chuyện toàn là mình gây ra, thật khó xử, hắn thấy biểu hiện của nó là biết, tiếp tục nói.

“Em đừng ủ rũ như vậy, anh thích em vui vẻ lên như lúc nãy cơ, đây sức sống ấy, lát học xong tới công ty anh làm nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Kỳ đà cắn mũi

Hắn đành là người đàn ông vĩ đại, mà tha thứ mọi chuyện với nó, cũng không để nó làm thêm giờ, hoặc là đi đâu đó mà không có hắn nữa, chợt nghĩ thì thật mất mặt, đường đường là tổng giám đốc cao ốc lớn, mà giờ chỉ vì người con gái mình yêu, lại hạ mình tha thứ tất cả, từ trong đáy lòng, hắn thấy mình thật vĩ đại, cực kỳ vĩ đại... sau câu nói ấy hắn lại cười một mình.

Giờ ra về, theo đúng lịch trình thì nó tới công ty hắn làm, đứng cổng trường chờ hắn tới đón, nhưng ngay sau khi hắn tới, nhìn trong xe có cả Liên Kỳ, nó khẽ nhíu mày, cô đã hiểu liền giải thích.

“À... là tôi đi tới siêu thị, nhưng sau đó không nhớ đường về, vừa hay gặp anh Khang nên tôi mới đi nhờ xe.”

Mục đích của cô là muốn xem hai người có thật sự quay lại không, nhưng làm cô thất vọng nhiều rồi, có lẽ cô quá nhẹ tay với nó.

Nó nhìn lên hắn, nhận được cái gật đầu, rồi mở cửa trước cho nó leo lên, sau khi chở Liên Kỳ tới trung tâm, thì hai người đi ăn.

“A-Anh và cô ấy, chỉ là trùng hợp thôi đúng không?”

Đột nhiên trong trái tim nó, cảm giác nhói nhói, không phải đau ngực mà là cảm thấy ghen, vì những chuyện trước đây nó chỉ nhớ sơ sơ, hơn hết là nó còn không thích hắn đi cùng Liên Kỳ.

Hắn vừa ăn, cười nhạt gật đầu nhẹ.

“Ừm, trùng hợp thôi, mà... em đang ghen đấy à! Anh nhớ em thời gian gần đây với Liên Kỳ rất tốt.”

Câu hắn nói làm nó giật mình, đúng cảm giác này rồi, nó đang ghen, nó ghen hắn và cô ta đi cùng nhau, nhưng cũng bất ngờ vì hắn lần đầu tiên gọi tên cô mà nhẹ nhàng như vậy.

“E-Em... hừ, ai thêm ghen chứ, em còn mong anh có mối quan hệ tốt với đồng nghiệp của mình thôi”

Nói thì nói vậy, chứ chính nó cũng đâu mong điều đó chút nào, bữa ăn nhanh chóng kết thúc, cả hai lại tới công ty làm, vừa đi từ đại sảnh vào là lại có tiếng ồn ào, hắn khẽ ho khan, nên mọi người tập trung vào công việc.

“Từ nay, Song Đào tiếp tục làm việc ở đây, cô ấy cũng nhận lỗi và chịu sự trừng phạt trong thời gian qua, từ giờ trở đi, tôi còn nghe ai bàn tán chuyện này thì đuổi việc”

Hắn hùng hổ tuyên bố một câu hoàn toàn chắc chắn, ai cũng biết hắn nói được là làm được, mọi người đồng thanh đồng ý và mỉm cười với nó, tiếp tục vào việc của mình.

“Đừng căng thẳng quá, em cứ như mọi ngày là được.”

Hắn nhẹ ôm nó vào lòng thủ thủ, hắn muốn khẳng định cho mọi người biết, nó là người cực kỳ quan trọng với hắn, cũng không ai được động vào nó.

Nó cảm giác hạnh phúc dâng trào, có lẽ đây là điều nó vui vẻ nhất, cả buổi chiều làm việc, nó đã tranh thủ làm thật nhanh những công việc trong thời gian nó nghỉ, chắc cũng làm thêm cả tuần vì công việc rất nhiều.

Buổi tối nó ở lại làm thêm, nhưng lần này hắn ở cùng với nó, không lại sợ xảy ra chuyện đáng tiếc nào đó, cả công ty chỉ có phòng của nó là sáng lên, sau khi hắn dời từ nhà vệ sinh tới phòng nó, đưa tay lên mở cửa, nhưng hắn đứng chôn chân tại chỗ, nhìn cái bóng bên trong phòng, là một cô gái tóc buộc cao và một người con trai tóc ngắn, hình như đang làm hành động thân mật, gần như sắp hôn.

“Song Đào, em còn làm việc khuya thế này sao? Không tốt cho sức khỏe đâu?”

Phùng Lập luôn đi theo nó và hiện giờ, chỉ đợi lúc hắn ra ngoài thì liền hành động.

“Song Đào”

Hắn liền mở cửa ngay lập tức, đập vào mắt nó là người con trai kia, một tay giữ eo nó, một tay giữ má nó và... hôn.

Vừa đặt lên môi nó một nụ hôn, nhìn nó lúc này thật dễ thương, vẻ mặt ngây thơ đỏ lên một cách vô hồn, nhưng cũng khiến hắn tin là nó có tình ý với tên con trai này.

“Anh về đi nhé... hẹn gặp anh sau.”

Nó ngây thơ nói với Phùng Lập, còn hôn lên má cậu ngay trước mặt hắn, nhưng tất cả chỉ là sắp đặt của cậu ta thôi, ngay lúc hắn rời khỏi đó, nó cảm thấy ngực mình đau trở lại, nó định đi về, vì chỉ sợ làm chuyện gì đó khiến hắn buồn, lại gặp Phùng Lập, đôi mắt nó trở nên vô cảm hơn và làm theo những hành động cậu ta nói, trong vô thức thì nó hoàn toàn không nhớ gì.

“Đứng lại, hôm nay phải làm cho rõ chuyện này mới được, cả tên con trai kia”

Hắn nhớ thoáng thoáng qua thì chính là cái tên ở khách sạn với nó.

“Anh Khang, em đã từng nói với anh rồi, đây là bạn trai em, hơn nữa em cũng chỉ vì một chút lợi cá nhân nên mới cố tình tiếp cận anh thôi”

Nó rất ngây thơ trả lời, trong câu nói đó, hắn như người mất hồn, một thằng con trai lạ mặt làm bạn trai nó, hắn nhìn qua tên đó, thấy cậu ta cười một cái cợt nhả và khoái chí, lúc này hắn liền đâm mạnh vào mặt tên kia.

“Anh Khang, anh làm gì vậy chứ? Anh mau về đi, em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa”

Nó nhanh chân chạy lại đỡ Phùng Lập, còn lo lắng hỏi cậu ta có bị làm sao không, còn thối thối vết thương, cảnh tình tứ này, làm hắn chỉ muốn ghét nó nhiều hơn thôi, chỉ mới một tuần nó quay lại, nhưng lại một tuần nó thay đổi, lại còn có người con trai khác nữa.

“Song Đào, em không phải là em nữa rồi, điều gì làm em thay đổi như vậy, hắn ta là ai chứ, người ở bên em là anh cơ mà, sao em làm thế?”

Hắn lại kéo mạnh người nó đối diện với hắn, hai tay hắn bóp mạnh vai nó, làm nó đau tới mức bật khóc trong lặng thầm, nhưng tâm trí của nó vẫn không thay đổi.

“E-Em... k-không yêu anh, người em yêu là anh ấy”

Nó nhẩn tâm nói một câu trái tim hắn dường như hóa đá, điều nó vừa nói có phải chỉ là lời nói dối không, hắn đã cố gắng chấp nhận tha thứ cho nó, tha cho mọi lỗi lầm của nó, vậy mà bây giờ, lại nghe điều đó từ chính miệng nó, thật khiến hắn đau lòng.

“Song Đào”

Hắn nói nhỏ trong miệng, hai tay thả mạnh bả vai nó ra, đầu óc hắn quay cuồng, mọi thứ chao đảo, giống như hắn vừa thấy điều đáng sợ, có khi còn hơn cả con ác mộng của bố mình.

Ngay sau đó Liên Kỳ tới và nhìn Phùng Lập mỉm cười, “Cậu làm rất tốt”

Nó vừa thấy cô, cảm giác nó trống rỗng một chút, cười nhạt rồi nói.

“Cô tới đúng lúc lắm, mau đưa Thành Khang về, còn tôi đưa bạn trai tôi về nữa”

Nó rất ngây thơ khi nói ra câu đó, hắn đập mạnh tay vào tường rồi rời khỏi đó, lờm tên con trai kia muốn dứt cổ.

Sau khi nó theo lệnh Phùng Lập đưa tới cổng ngõ thì nó trở về trạng thái ban đầu, rồi vào trong nhà, lên phòng ngủ, nó có nhắn bố mẹ tuần này làm về khuya, nên họ đã ngủ cả rồi.

Còn hấn không trở về nhà mà tới Bar, từ trước nay hấn chưa bao giờ tới đó cả, nhưng lần này vì nó mà hấn cần giải tỏa đầu óc do căng thẳng, hấn khẽ nhủ mảy vì có cả Liên Kỳ theo sau hấn, nhưng dường như hai người không đi chung, cũng không ngồi chung, vậy nên cô gặp chút rắc rối.

“Này cô em, lần đầu tới đây hả, đáng yêu quá”

Một tên nhìn mặt cũng sáng sủa, nhưng không biết tới có sữa không, ngồi ngay cạnh Liên Kỳ, trên tay còn cầm ly rượu mạnh của mình.

“A-Anh là ai?”

Lần đầu tiên tới đây ư, trong thời gian ở cùng chung cư, Liên Kỳ từng được Phùng Lập đưa tới mấy nơi như thế, nhưng trong hoàn cảnh này thì cô phải tỏ ra mình là người yếu đuối.

Suy nghĩ của cô, là đi theo hấn, nhưng không ngồi cùng hấn, chỉ theo dõi từ xa, nếu hấn hiểu thì sẽ nghĩ là cô đang âm thầm giúp đỡ hấn, biết hấn buồn nên không muốn quấy rầy.

“Cô em thật dễ thương, uống với anh một ly được chứ?”

Tên đó đưa cốc nước có bỏ thuốc vào, thế nhưng vừa mới đưa tới miệng thì hấn xuất hiện và gạt phăng ly nước xuống đất, suy nghĩ của hấn giống với Liên Kỳ, hấn hiểu là cô không muốn gây phiền toái với hấn nên tạo khoảng cách.

“Mày muốn giải quyết nỗi buồn, thì tìm tới người khác, đây không phải người mà mày được động vào”

Hấn thẳng thắn nói, cũng không đợi tên kia đáp trả, hấn liền dậm mạnh vào mặt tên kia, làm tên đó choáng ngợp, một tay giữ mắt, mắt còn lại thì lườm hấn, sau đó rút lui.

“C-Cảm ơn anh, Thành Khang”

Liên Kỳ cúi đầu, mặt đỏ lên, vừa nghe hấn nói là “đây không phải người mà mày được động vào”, khiến trái tim cô không ngừng nở hoa.

“Cô sao không?”

Nhìn lại bộ dáng người con gái trước mặt, nếu là nó thì hấn đã ôm vào lòng mà an ủi, hoặc là mắng mỏ hấn vì đã tới nơi này, chắc chắn sẽ không cho nó tới đây.

“A-Anh Khang, m-mặt em dính cái gì sao?”

Hấn nhìn cô khá lâu, làm Liên Kỳ tưởng hấn phải lòng mình, cười hạnh phúc, sau đó cũng nên để hấn dùng ánh mắt ôn nhu đó, nếu không cô sẽ mìn lòng rồi ôm hấn không chừng.

“À... không có gì? Về thôi”

Hấn rời khỏi quán đó luôn, cũng không còn hứng thú uống rượu nữa, sau khi chờ Liên Kỳ tới căn hộ, hấn về phòng mình, bỏ hấn đã ngủ, căn phòng về đêm trở nên yên ắng lạ thường, bước vào trong phòng, hấn ngồi dựa cửa nghĩ về nó, những việc nó làm... một giọt nước mắt nóng hổi chảy dài trên má hấn, thật không ngờ vì nó... mà hấn có thể khóc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Vô tình hay cố ý

Ngày hôm sau, nó vẫn tới công ty làm như ngày thường, cũng không để ý mọi người đang xì xào chuyện hôm qua của nó, do Liên Kỳ nói, nhưng cô cũng có chừng mực chỉ nói đơn giản là.

“H-Hôm qua, tôi đã nhìn thấy bạn trai mới của Song Đào, h-hai người còn hôn nhau trước mặt Tổng giám đốc. Tôi chỉ lo không biết sao cô ấy lại làm thế.”

Liên Kỳ cố gắng tỏ ra ngượng ngùng, và lo lắng cho cuộc tình lâu năm của hai người, nhưng mọi người dưới sảnh lại bàn tán hết mức, nói nó là cáo chín đuôi, hồ ly, đồ gian phu dâm phụ, tùm lum, tè le, nó cứ tưởng là họ còn bàn chuyện lần trước nên bỏ qua, lên phòng làm việc.

Hôm nay hấn ngồi trên phòng mình, cũng không thèm ngó ngang tới nó, khi sáng nhận được tin nhắn của nó, cũng không trả lời lại, hấn thật không hiểu nổi suy nghĩ của nó nữa.

“Cốc cốc cốc”

“Mời vào”

Hắn không biết ai tới vào giờ này, nhìn lại đồng hồ cũng là giờ nghỉ trưa, nhưng lại nghĩ thấy mùi cà phê, một trong hai người trong đầu hắn suy nghĩ, hắn thờ dài, nếu là nó tới xin lỗi, thì không biết hắn còn cái vĩ đại nào để tha thứ cho nó nữa không.

“D-Dạ, chào Tổng giám đốc, em pha một ít cà phê, không biết có hợp khẩu vị không, m-mời giám đốc dùng ạ!”

Liên Kỳ mang cà phê sớm hơn nó, rất mừng vì vào trong phòng cũng không thấy nó, cô phải cố gắng diễn thật tốt vai này mới được, vì nó cũng sắp mang cà phê lên cho hắn.

“Là cô à! Ủ ề đề đó đi, cô có thể ra ngoài”

Hắn có chút hụt hẫng vì không phải nó, nhưng cũng mừng, vì là nó thì hắn không biết nói gì, nhẹ ngả lưng ra ghế, thì Liên Kỳ nói.

“Em muốn cảm ơn anh về chuyện tại quán Bar hôm qua, cảm ơn anh đã giúp em”

Liên Kỳ cười tươi lại, nhìn lên hắn, hiểu cái thờ dài và hiểu câu trả lời hời hợt của hắn.

“Không có gì đâu, là việc nên làm thôi”

“V-Vậy em cảm ơn câu nói của anh hôm qua nha”

Liên Kỳ cảm giác cánh cửa phòng đang mở hé ra, chỉ là người kia không dám vào thôi.

“Câu nói hôm qua?”

Hắn nhú mày nhìn lên Liên Kỳ, thấy cô mỉm cười híp mắt rồi nói tiếp.

“E-Em là người con gái của-anh mà không ai được động vào”

Liên Kỳ cố tình nói nhỏ hai từ của anh, nghiêng đầu nói ra cửa cho nó nghe thấy và hắn lại không nghe thấy, giả vờ ngượng khi nói hai từ đó.

“Còn gì nữa không?”

Hắn nhàn nhạt cũng chẳng thêm đề ý làm gì, vì giờ hắn chỉ nghĩ tới nó, giận, hận, ghét nó chỉ làm hắn thêm phiền não, nhưng nếu không nghĩ đến nó, hắn còn khó chịu hơn.

“À...”

Liên Kỳ bắt đầu kể chuyện tào lao khác, nhưng ngay lúc nó nghe câu nói kia, thì nhẹ nhàng đóng cửa rồi trở về phòng, cũng không cần ăn trưa hay gì khác.

“Em là người con gái của anh, mà không ai được động vào?”

Câu nói ấy chỉ văng vẳng lại trong đầu nó, càng làm nó ghét Liên Kỳ, chuyện hai người hôm qua ở quán Bar đã làm gì, vì sao hắn lại nói câu đó, nó rất muốn biết, nhưng lại không đủ can đảm, vì nó cũng làm nhiều chuyện khiến hắn buồn.

Ngồi thần thờ, làm việc nó chẳng tập trung được chuyện gì, cho tới khi ra về, rồi lại qua ngày mới đi làm, nó cũng chẳng thể tập trung làm việc của mình được, nó cứ như người mất hồn mấy hôm nay, Liên Kỳ lại được đà làm tới, xì xầm với các nhân viên dưới nhà ăn.

“C-Chắc là cô ấy bị tổng giám đốc bỏ rồi, nên buồn đây mà.”

Như mọi khi, nhưng hôm nay, lần đầu tiên nó ngồi dưới nhà ăn của công ty, chẳng hiểu sao nó vừa xuống ngồi, ngay bàn có vài nhân viên đang ăn, thấy nó thì họ liền rời sang bàn khác, sau đó họ xì xầm gì đó, nó nhìn lại thì mấy người đó quay đi chỗ khác.

“Song Đào, cô ngồi một mình hả, hiếm thấy cô ăn ở đây nha, bình thường chỉ thấy cô ăn ở phòng Tổng giám đốc thôi”

Liên Kỳ cố gắng thêm dầu vào lửa, tiếng nhân viên xì xầm to hơn, làm nó cảm giác bức bối, lại gặp Liên Kỳ, bản mặt cô ta cười có vẻ đắc ý và mỉa mai nó, càng khiến cơn bức của nó dâng lên, mạnh mẽ quát.

“Liên Kỳ, tôi không cần cô cảm ơn vì lời nói của tôi, nhưng ở đây ai cũng tránh xa tôi, lý do gì mà cô còn ngồi đây?”

Nó đáng lý không nên để cô vào công ty này làm, cũng không nên đối xử tốt và thân thiết với cô ta, hơn hết điều đặc biệt là ai động vào hắn, thì nó cũng đối xử như nhau hết, ghét và thù hận.

“Song Đào, cô nói vậy là sao? Mọi người ở đây chỉ đang cố tránh xa một người vô liêm sỉ như cô thôi, một đôi gian phu dâm phụ, dám làm chuyện đó trước mặt người khác”

Liên Kỳ biết mình sắp nói là gì, cũng mong hành động của nó để hấn được thấy, mỗi tuần thì hấn thường xuống thăm quan nhà ăn một lần, vậy nên cô lợi dụng lúc này để làm chuyện đó.

“Cô nói gì, ai là vô liêm sỉ, ai là gian phu dâm phụ?”

Nó định đâm cho Liên Kỳ một trận, nhưng nhìn lại mọi người đang nhìn mình, nó dừng lại rồi nói thật lớn.

“TÔI LÀM GÌ KHÔNG PHẢI VỚI MỌI NGƯỜI! CỨ NÓI RA, ĐỪNG CỐ TÌNH CHE GIẤU SAU LUNG NGƯỜI KHÁC NHƯ THẾ?”

Điều nó vừa làm xong thật khiến bọn họ “phấn khích” mà sỏ một tràng, đều là xoay quanh sự việc nó hôn người con trai khác trước mặt hấn, rồi chuyện nó và hấn cãi nhau, tùm lùm, nhiều người còn tự biên chuyện, thêm mắm thêm muối vào để nói nó, vì họ khá bức xúc, ngay sau đó Liên Kỳ cũng tham gia vào đám đông, giọng cô cất lên những câu nói chan chất, khiến nó tức ói máu.

“DỪNG LẠI ĐI!”

Con thịnh nộ của nó dường như không chịu đựng được, lúc này đây nó cực kỳ tức giận, ngồi nghe những lời đó, cộng thêm thái độ vô cùng khinh người của Liên Kỳ, làm nó không kiềm chế được, mà thẳng tay tát một cái “CHÁT” vào mặt cô, ngay sau đó liền túm cổ áo cô và nhìn bằng ánh mắt căm thù, cười nửa miệng.

“Lâu lắm rồi tôi chưa sử dụng võ thuật, chắc hôm nay phải cho mọi người thấy rồi.”

Ngay giây phút nó cho Liên Kỳ đo ván, đứng phúi phúi tay, thì hấn thấy, dường như cả nhà ăn hỗn loạn và hét âm lên vì nó.

“Dừng lại!”

Hấn phải dừng đám đông lại, từ tốn bước tới, khuôn mặt lạnh ngắt, đôi mắt ánh lên tia sấm chớp, không biết ai dám làm chuyện ồn ào chốn đông người.

“A-Anh Khang... e-em... đ-đau!”

Liên Kỳ thấy hấn liền giả đau và ôm đầu gối, nó cũng cho cô bị xước một chút và miệng chảy ít máu, nhưng rất bất ngờ vì giọng lạnh băng của hấn cất lên.

“Cô không sao đấy chứ?”

Hấn nhìn thấy Liên Kỳ ôm đầu gối khóc, nhìn lên hấn miệng lại chảy máu, liền tới hỏi han, nhìn lên trước mặt nó... thật không ngờ những người xung quanh xì xầm, người làm chuyện này chính là nó, hấn không thể tin được.

“Là cô sao? Là cô đánh Liên Kỳ sao? Tại sao cô làm thế?”

Sau khi đỡ Liên Kỳ ngồi trên ghế và một vài người tới xử lý vết xước ở đầu gối, hấn quay qua nó, vẻ mặt đôi mắt ấy đều không ẩn chứa sự hối hận.

“Vậy thì đã sao? Anh còn nói cô ta là người con gái không ai được động vào là sao? Anh xem em là cái gì?”

Lời nói của hấn, nhắc lại điều đó càng làm nó thêm đau lòng, khinh rẻ Liên Kỳ hơn, nó chột nhìn qua cô với ánh mắt đáng sợ, cô giả vờ rung rung sợ hãi.

“Tôi không cho phép cô nói thế với người của tôi?”

Hấn muốn cho nó thấy, những câu nói của nó với tên con trai lạ mặt, còn hôn trước mặt hấn nữa, làm hấn thù thêm chồng chất, mạnh tay tát nó một cái thật đau, bây giờ hấn không còn cảm thấy muốn giúp đỡ nó thêm nữa.

“A-Anh dám... đánh tôi?”

Nó nhìn hấn, đôi mắt nó cũng rất hận hấn, chưa bao giờ hấn làm vậy, hôm nay vì một người con gái, hấn đã đánh nó, một cái tát mà khiến cả trái tim nó tan nát.

Ngay sau đó, ngực nó chột cảm giác đau kỳ lạ, suy nghĩ cuối cùng của nó “lần này, mình sẽ kết thúc mọi chuyện”, vì mỗi lần nó bị đau ngực, thường hành động khác bình thường, có thể xảy ra chuyện gì đó không tốt, điều đó làm nó thực sự lo lắng, nhưng bây giờ nó đang muốn điều xấu đó xảy đến đây, mỉm cười vì bước đầu thành công.

“Cô mau xin lỗi Liên Kỳ nhanh!”

Hấn mắt kiên nhẫn với nó, cảm giác nó hơi cúi người và một tay giữ ngực, hấn thoáng nghĩ căn bệnh đau của nó tái phát, nhưng cả hai đều không biết, nếu đau dạ dày thì phải dưới bụng, chứ không thể trên ngực được.

“Xin lỗi, hử, anh nghĩ ai là người cần phải xin lỗi, chính cô ta nói xấu tôi với mọi người, còn cười khinh miệt tôi, nếu là anh, thì có giữ tự trọng được không?”

Điều quan trọng bây giờ, là nó hận hấn, rất hận và ghét hấn, không tin tưởng nó xiu nào, lại đi bênh con đàn bà vô sỉ kia.

Liên Kỳ chợt khóc, rồi nhanh chóng sà xuống và cúi đầu, giọng nói dường như hòa lẫn nước mắt.

“Song Đào, tôi xin lỗi cô, chỉ vì một chút ích kỷ, nhưng tôi thật sự không cố ý làm chuyện này, tôi chân thành xin lỗi cô.”

Hấn và mọi người lại vô cùng ngạc nhiên, ai cũng nghĩ người con gái vừa bị đánh xong, lại đi cầu xin người đánh mình, còn khóc ròng rã, cảnh tượng nhìn mà cảm thấy đau lòng.

“Liên Kỳ, người có lỗi không phải cô, mau đứng lên”

Bản thân hấn không thể chấp nhận được chuyện này, thế là đã rõ bản tính của nó, hấn sẽ không bao giờ có lòng bao dung, độ lượng và vĩ đại để tha thứ cho nó thêm nữa, nhìn qua nó bằng ánh mắt tóe lửa.

“Song Đào, đây cũng là điều tôi cuối cùng tôi muốn nói với cô, GIỮA CHÚNG TA TỪ ĐÂY CHẤM DỨT, tôi không muốn thấy cô, cũng không cần tới công ty làm nữa, tôi chính thức ĐUỔI CÔ”

Hấn nhẹ xoay người bước đi, được vài bước thì quay lại, nó nhìn lên hấn... hấn không thèm để ý tới nó, mà cúi người xuống, bế Liên Kỳ lên và rời đi.

Đôi mắt vô cảm của nó, trở nên bình thường ngay sau câu nói đó, giờ phút này, trái tim nó đau hơn bao giờ hết, hình như nó vừa làm một chuyện gì đó rất tàn nhẫn với hấn, nhìn bóng lưng hấn rời đi thì nó mới thấy mình thật tệ hại.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Hai con người khác

Thời gian trôi qua thật nhanh, cũng không dừng lại cho suy nghĩ của hai người, tình cảm của nó và hấn sút mẻ, công việc cũng không ổn định sau lời “chia tay” của hấn.

.....

Giữa tháng tám, thời tiết dần chuyển sang lạnh hơn, nếu tính bắt đầu từ hôm nay thì nó và hấn chính thức “không quan tâm” nhau cũng đã gần ba tháng, nó cũng xin được việc ở một công ty khác, vì bằng cấp, kinh nghiệm và vẻ ngoài đáng yêu, nên nó được làm trợ lý cho tổng giám đốc, thường xuyên tham gia các cuộc họp với đối tác.

Cũng từ hôm đó trở đi, trái tim nó đã khép lại và không hề mở lòng với bất kỳ người con trai nào, Phùng Lập cũng là nhân viên ở công ty, cậu thường nói chuyện hoặc rủ nó đi chơi, đi dạo, nó đều từ chối, lúc nào trên mặt nó cũng không hiện lên nụ cười tự nhiên, mà nó cũng không nhớ Phùng Lập là ai.

Bố hấn và bố mẹ nó cũng ít khi tới gặp nhau, vì chuyện của con mình, họ cũng biết được ít nhiều và phía nhà nó cảm thấy áy náy.

Về phần Liên Kỳ cũng chẳng khả quan là mấy, cô đạt được mục đích là tách hai người họ ra, cô còn rất chăm chỉ học hỏi như nó, nên hiện giờ cô được tham gia buổi họp đầu tiên với đối tác, thế nhưng hấn lại chẳng xem sự có mặt của cô, khuôn mặt hấn ngày càng lạnh khốc hơn, đôi lúc hấn tức giận vô cớ.

“Tổng giám đốc không khỏe ạ?”

Liên Kỳ hỏi khi hấn ngả lưng ra ghế, một tay khẽ xoa xoa cái trán của mình, cũng vì suy nghĩ chuyện của nó quá nhiều, mà hấn ngày nào cũng thấy nhức đầu, đầu đau như búa bổ, rất khó chịu.

“Tôi không sao? Mà em có việc gì?”

Hấn được sự chỉ đạo của bố mình, hiện giờ hấn cũng tới tuổi lấy vợ rồi, ông cũng rất tiếc cho nó và gia đình, nhưng Liên Kỳ cũng là một con dâu hiếu thảo, vậy nên ông có ý muốn hai đứa kết hôn vào cuối năm nay, bố hấn cũng bảo hấn thay đổi cách xưng hô, hấn ậm ừ làm theo, nên giờ gọi Liên Kỳ là em.

Liên Kỳ thì vui lắm, vì sắp được kết hôn với hấn, ít ra thì cô cũng đạt được mục đích, nếu có trở ngại thì lại nhờ tới Phùng Lập giúp đỡ.

“D-Dạ không ạ! Chỉ là em lo cho sức khỏe của anh thôi?”

Bộ dạng như cún con, nhưng hấn lại tưởng tượng ra là nó, dẫu biết rằng quên nó nhưng hình ảnh nó lại trong tâm trí hấn, mỗi lần nhắm mắt ngủ hấn chỉ nhớ tới khuôn mặt nó, rất khó chịu.

“Em”

Hắn không tự chủ bản thân, liền đẩy người Liên Kỳ vào tường, mặt cô đỏ lên như gấc chín, còn hắn nhìn cô đắm chiều, khẽ đặt tay lên má cô, đôi mắt hắn nhìn ra là nó, sau đó nhấc cằm cô lên và chuẩn bị... hôn.

“Cốc cốc cốc”

“Thưa Tổng giám đốc, tới giờ ăn trưa rồi ạ!”

Mon đứng gõ cửa bên ngoài, hai người lui về thực tại, hắn lắc nhẹ cho bớt đau đầu rồi nhìn ra khuôn mặt Liên Kỳ, hắn buông cô ra rồi đi đến bàn ngồi.

Liên Kỳ rửa thềm Mon là đồ phá đám, chột Mon hất xì một cái, sau đó nhẹ đẩy kính lên, bộ dạng khá là mắc cù, hắn kêu cô ra ăn trưa, từ lúc nó đi thì hắn cũng bắt đầu ăn cùng cô.

.....

Hôm nay, một ngày đẹp trời, nó đoán là thế, sau khi tan giờ làm, Phùng Lập lại là người tới và mang đồ ăn cho nó.

“Song Đào, lần này em không nhận thì anh buồn lắm”

Làm vẻ mặt cún con trước mặt nó, đôi mắt nó mới để ý người con trai này, cũng chẳng có gì đặc biệt, nếu so ra thì thua cả anh Việt Minh, Thanh Minh, chị Tâm Như, Lâm An, Hoàng Nam nữa, mọi người vừa mới được nó nhắc tên liền hất xì một cái, mà tên này bám dai như đĩa, làm nó ghét, hơn hết là nó cảm thấy người này không có ý tốt với nó, nhưng sau đó nó lắc đầu vì mình suy nghĩ quá nhiều.

“Tôi phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa đây, tôi không quen nhận đồ người lạ”

Nó nhìn cậu bằng ánh mắt chán ghét, ngày nào cũng làm vậy.

Phùng Lập thoáng buồn, vì sợ nó không chấp nhận cậu, nên cậu cũng không ở cùng với Liên Kỳ mà thuê một căn hộ khác, nhắc lại thì cũng chẳng có liên quan đến nó cả.

“Song Đào, cả tấm lòng anh làm món này tặng em đây, ít ra cũng cho anh nhận xét chứ?”

Còn nài nỉ nó, nhưng lại càng khiến nó thấy phát bực thêm thôi.

“Tôi không thích cậu, cũng không muốn nhận đồ của cậu, vậy nên... cậu biến giùm tôi cái”

Nó cười nhẹ, nhận hộp quà của cậu, sau đó tiện tay ném vào sọt rác, ngay trước mặt Phùng Lập, còn đuối thẳng cổ mà không do dự.

Nhìn thấy công sức của mình bị vùi dập, Phùng Lập nổi lửa.

“Song Đào, em muốn hành hạ anh đến bao giờ”

Nó bước vài bước, nghe được giọng nói, cũng đủ hiểu cậu ta đang giận cỡ nào, vẫn nhẹ nhàng xoay người lại, nhìn thẳng mắt cậu ta mà thốt lên.

“Tôi không bảo cậu mỗi ngày phải làm tôi món này, làm tôi món kia, cậu cũng không phải quản gia của tôi, vậy nên tự cậu đang hành hạ mình, đừng đổ lỗi cho người khác.”

Nó phui đít ra về, không muốn thấy mặt cậu ta thêm lần nào cả, con thịnh nộ của cậu tắt dần, nghe nó nói cũng đúng, chỉ là chính cậu muốn theo đuổi nó bằng tấm lòng, chứ không dùng ngải để nó đồng ý, như vậy càng làm nó ghét cậu hơn thôi.

Nó trở về nhà, thấy cả nhà đang ngồi uống nước và ăn trái cây.

“Song Đào, con lên tắm rồi xuống ăn cơm”

Là giọng của bố nó.

“Vâng”

Nó vui vẻ đáp lời, sau đó lập tức lên phòng tắm, hoàn thành xong nó xuống dưới ăn cơm.

“Đào này, bố mẹ có chuyện muốn nói?”

Hai người nhìn nó, hai em thì vẫn tiếp tục ăn cơm.

“Dạ, có chuyện gì vậy ạ”

Nó khẽ nhú mày, dự cảm không tốt về chuyện này, bố mẹ nhìn nhau rồi gật đầu nhìn sang nó, mèo cũng rất chăm chú nghe.

“Bố mẹ muốn về Gia Lai ở một thời gian”

Cũng vì một vài chuyện, nên hiện giờ hai người không muốn ở đây nữa, cũng may mà căn nhà đó chưa bán cho ai, mọi thứ vẫn còn nguyên như cũ.

“Sao vậy mẹ, hai người ở đây không thích sao, đầy đủ tiện nghi mà?”

Dự cảm không lành của nó là đúng, chắc vì chuyện kia mà ảnh hưởng tâm lý hai người, nó có chút buồn, nhưng hiện giờ nó đi làm, số tiền cũng tương xứng với làm tại công ty hẳn, mặc dù thua một chút, nhưng thè tiết kiệm của nó cũng đủ để cả gia đình sống ổn định tới về sau.

“Nhà cũ cũng đủ tiện nghi mà, ở đây lâu không vận động, bố mẹ thấy trong người không khỏe, về nhà cũ làm vài việc vườn tược cho đỡ chán”

Đó cũng là một phần lý do về nhà cũ, nhưng phần lớn vẫn là về chuyện của nó và hẳn, mặc dù hai đứa không nói cho người lớn biết, nhưng bọn chúng không giấu nhau lâu như vậy, chắc hiểu chuyện rõ hơn.

“À! Hay bố mẹ đi du lịch đi, nếu ở đây vì chuyện của con với Thành Khang thì bố mẹ đi du lịch một thời gian cũng được đấy?”

Vô tình trong đầu nó lại nảy ra ý định hay, đột nhiên có tiếng chuông cửa, mọi người khá ngạc nhiên, vì ở đây ngoài gia đình hẳn tới thường xuyên, thì ngoài ra không có ai khác.

Cuộc gọi của Phùng Lập, nó nhìn lên nhưng không biết số của ai hết, khẽ nhìn bố mẹ, nó nghĩ chắc số điện thoại liên quan tới người bấm chuông.

“Alo”

“À Song Đào, là anh đây...”

Mới nghe giọng là nó nhận ra rồi, suốt ngày lẻo đẻo theo nó, tất nhiên người bị hâm hâm thì cũng nhận ra, nó không để Phùng Lập nói hết câu liền tắt máy.

Bố mẹ hỏi thì nó cười tươi rồi nói nhảm số, nhưng tiếng chuông cửa thì tiếp tục kêu lên, làm nó cảm thấy bức mình, liền nhấn tin lại với cậu ta qua số vừa rồi.

“Đừng làm phiền đến bữa ăn của người khác”

Sau tin nhắn đó, cả nhà nó không nghe thấy tiếng gì hết, nó mỉm cười vì cậu ta biết điều, tiếp tục nói chuyện với bố mẹ.

“Bố mẹ thấy sao ạ! Hai em thì vẫn đi học như bình thường, còn bố mẹ đi du lịch, con sẽ cho vệ sĩ đi bảo vệ hai người.”

Nó thấy có vẻ thuyết phục được họ rồi, cả hai suy nghĩ, suy nghĩ còn hai em thì thấy quyết định của nó rất ô kê luôn, liền ủng hộ hết mình, như vậy bố mẹ cũng sẽ không vất vả.

“Vậy có tiện không?”

Bố và mẹ đều đồng ý, nhưng còn chút băn khoăn và lo lắng, nên hỏi lại cho chắc chắn.

“Tất nhiên rồi, bố mẹ đừng lo, mọi việc hiện giờ cứ để con. Sau khi hai người đi du lịch về, con sẽ mở một nhà hàng cho hai người quản lý, con nói được là sẽ làm được.”

Nó mỉm cười, cùng hai cô em, đều giơ ngón tay cái lên ra kiểu like, cả ba chị em đều sáng chói, sau đó được sự chấp thuận của bố mẹ, mà nói đúng thì họ “không có sự lựa chọn”, cả nhà tiếp tục ngồi ăn.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương (1)

Trên phòng làm việc, hẳn khẽ hắt hơi một cái, thậm chí rửa kè nào nhắc hẳn, mà đúng hơn là nhắc lúc nào không nhắc, lại đúng lúc ăn cơm trưa thế này.

“Anh không sao chứ?”

Liên Kỳ lập tức đưa khăn cho hẳn lau, có chút lo lắng, hiện giờ cô cũng ở cùng nhà với hẳn và bố hẳn, vì chuyện của nó nên bố hẳn bắt buộc, còn hẳn thì không có cách nào từ chối.

“Ừ, không sao, tiếp tục ăn thôi.”

Từ khi nó đi khỏi, hấn thật sự không tài nào cười được, đúng hơn thì hấn trở về con người của năm năm trước, một người vô cùng lạnh nhạt, lãnh khốc với mọi người, nhiều lúc hấn trút giận lên nhân viên của mình, nhưng Liên Kỳ lại là người can ngăn, mọi người lại càng quý mến cô hơn.

“Hắt xì... thật là, bị gì rồi sao?”

Vừa cảm đũa lên hấn tiếp tục hắt hơi, lần này thì lẩm bầm trong miệng, hình như bị ốm rồi.

“Nếu anh không khỏe thì về nghỉ ngơi đi ạ, em sẽ cho người rời cuộc họp sang ngày hôm sau.”

Liên Kỳ rất quan tâm hấn và công việc, thế nhưng hình như là cô quan tâm thái quá rồi, mới đi làm được vài tháng, kể cả nó đi làm được mấy năm, nhưng cũng chưa bao giờ có quyền quyết định công việc của hấn, vậy mà Liên Kỳ lại mạnh miệng như vậy.

“Cô ư?”

Hấn khó hiểu nhìn Liên Kỳ, thấy mình nói hơi quá nên chữa lại.

“À-À không, ý em là anh rời sang hôm khác ý ạ, e-em đâu dám đâu.”

“Chắc chỉ còn cách đó.”

Hấn liên liên hệ đối tác tới khi hấn khỏi ốm, nói chuyện qua điện thoại mà hấn vẫn không kiếm được con hắt hơi, vị đối tá già tuổi bên đầu dây cũng rất bất ngờ, không có chuyện hấn lại hắt hơi ngay trên điện thoại, chắc chắn là hấn bệnh thật rồi.

Về biệt thự của mình, hấn lên phòng và ngả lưng ra nệm, chợt hấn nhớ tới hình ảnh của nó, mở điện thoại nhìn thật lâu vào số điện thoại, cũng từng đó thời gian, nhưng hấn không xóa số nó, vẫn để vì hấn có chút lưu luyến.

“Song Đào, cô có cười được không?”

Sau đó hấn mở tấm hình trên điện thoại, tấm hình hấn chụp nó hôm mở lễ hội, lúc đó nó mặc váy ôm đen ngắn, áo đen cúp ngực, còn có một cái nơ ở cổ, hai tay và cái tai mèo, nhìn rất là dễ thương và đáng yêu.

Liên Kỳ gọi bác sĩ tới khám cho hấn, cũng không bệnh gì nặng, chỉ vì chuyển mùa nên hấn bị cảm nhẹ thôi, nghỉ ngơi vài hôm là khỏi.

Cô ở dưới nhà dọn dẹp vài thứ, bố hấn tới cao ốc làm nên ở biệt thự chỉ có hai người, cô dừng hoạt động đứng ngẩn ngơ, chỉ có hai người, mặt cô đỏ ửng lên, tin nhắn điện thoại kêu lên, làm cô trở về thực tại, là Phùng Lập nhắn tin.

“Tối mai hẹn em ở khách sạn này, lâu nay anh rất buồn, em nhớ tới đây, không thì em biết hậu quả chứ?”

Phùng Lập ở cái tuổi trưởng thành và cần giải tỏa căng thẳng do nó gây nên, hai người cũng không gặp từ khi nó và hấn chia tay, thế nhưng lần này Liên Kỳ lại sợ cậu ta.

“Được, em biết rồi.”

Cô suy nghĩ, cậu ta là người độc địa cỡ nào, thì ai cũng biết, muốn thứ gì là được thứ ấy, chỉ sợ cậu ta sẽ khiến cô trở thành người như nó, nói ra hết tất cả những điều mà cô làm trước đây, chắc chắn hấn sẽ không tha, nên cô hiện giờ phải nghe theo “vô điều kiện”.

“Hắt xì...”

Hấn bước ra ngoài đi dạo, thấy Liên Kỳ ngẩn ngơ suy nghĩ gì đó, may mà điện thoại cô cất vào túi rồi, cũng muốn không để ý rồi đi ra, nhưng con hắt hơi không thể nhịn được.

“A-Anh Khang... anh đi đâu ạ, anh còn chưa khỏe mà.”

Liên Kỳ giật bản mình, không biết hấn có thấy hay suy nghĩ gì không?

“Tôi đi dạo quanh đây thôi, cô cứ làm việc của mình đi”

Hấn day day cái mũi, rồi nhanh chân bước ra ngoài vườn cỏ xanh phía sau biệt thự.

Nơi đây thật mát mẻ và khiến tâm trạng thoải mái hơn nhiều, hấn nằm nhẹ xuống đám cỏ, làn gió mát rượi, hấn nhắm mắt hưởng thụ, hình bóng nó lại hiện lên, khuôn mặt ngây thơ, đáng yêu của nó lúc nhìn thấy sao băng, hấn thật không muốn quên chút nào.

.....

Hôm nay thì bố mẹ của nó cũng bắt đầu chuyến du lịch các nước, nhưng trước hết chắc là đi toàn bộ Việt Nam đã nhỉ, mọi người đứng ở cổng chào hai người, đợi chiếc xe rời đi thì ba chị em vào nhà.

“Sáng nay hai em được nghỉ phải không? Ở nhà học bài hay làm gì đi, chị tới công ty làm, nếu có chuyện gì thì gọi cho chị liền.”

Nó kịp nhắc nhở hai em, đợi chúng gạt đầu, rồi nó cũng chuẩn bị tới công ty làm.

Vừa ra cổng thì gặp ngay Phùng Lập đứng chờ.

“Song Đào, chào buổi sáng, anh tới đón em”

“Im đi, tôi nói không muốn thấy mặt anh mà, cút...”

Đôi mắt nó trở nên vô cảm hơn, ngực cũng đau nhẹ, rồi leo lên xe cậu ta, hoàn toàn chủ động mới sốc chứ, nó thì cứ nghĩ là từ lúc không gặp hẳn nó đã không còn bị đau ngực nữa, nếu tình trạng này còn kéo dài thì nó sẽ khám bác sĩ xem sao.

“Em như thế có phải ngoan không?”

Phùng Lập lái xe đi, mèo ở trong nhà thấy có chút lạ, sao không nghe tiếng xe chị mình, vừa đi ra thì thấy nó lên xe của người con trai khác, không phải hẳn, trước nay nó không bao giờ như thế.

Nhưng sau đó nhận được tin nhắn của nó, người sai khiến là Phùng Lập.

“Hôm nay chị đi xe của đồng nghiệp cùng công ty, đừng lo lắng.”

Sau đó mèo lên phòng mình học bài, nghe cũng theo lên phòng xem hoạt hình.

Nó tới công ty và làm việc như bình thường, cũng không nhớ rõ là sáng nay mình đi xe của ai, vậy nên giờ ra về lại bị Phùng Lập “đặt bẫy”, nó lên xe cậu và đi ăn cùng nó, sau đó chờ nó về, để nó vào tận phòng thì cậu mới để nó bình thường trở lại.

.....

Vào lúc trời sáng, nó nhận được tin nhắn của Lâm An.

“Song Đào, chào buổi sáng, lâu lắm rồi chúng ta chưa gặp nhau, công việc dạo này bận rộn quá nhỉ, nhưng đừng quên lễ tốt nghiệp sắp tới đây nha, lúc đó mọi người đều có mặt đông đủ, chúng ta sẽ dành cả hai ngày một đêm để đi chơi đấy, chuẩn bị quần áo đi nha.”

Lâm An lâu lắm mới nhắn tin cho nó, vậy nên nhắn thật nhiều, thật nhanh, vì công việc gần như rất nhiều rồi, lại còn sắp đi chơi hai ngày, nên làm bù việc.

“Hai ngày một đêm à, lâu vậy sao, hi hi”

Nó cũng không biết ý định này, chắc là muốn hâm nóng tình bạn lâu ngày mới gặp đây mà.

“Ừm tớ đã gửi tin nhắn này cho tất cả mọi người rồi, đến hôm đó ai cũng phải rảnh cả, cho dù bận thì cũng phải dành thời gian đi đấy nhé, hơn hết cậu cũng là nhân vật chính đấy, chuẩn bị thật nhiều bài hát vào nha, thôi tớ làm việc tiếp đây, mong chờ ngày đó quá. Bye bye”

Lâm An dùng icon cười tít mắt, nó là người gom góp lại tình bạn trong lớp học, vậy nên mọi người làm gì, đi đâu cũng đều phải có nó, hơn hết nó nói chuyện rất thú vị, nó giống như người cầm đầu của mọi thứ, có nó thì kết thúc mọi chuyện mới êm đẹp được.

“Tớ sẽ tới mà, cậu làm tốt nha. Bye bye”

Nó cười nhẹ, tụ họp bạn bè đông đủ à, thế này sẽ chạm mặt hẳn sao, nó thật không muốn thế, hơn hết những người bạn của mình, nó chưa nói cho ai, họ cũng vì công việc, nên chẳng có nhiều thời gian hỏi thăm nhiều.

Vì lễ tốt nghiệp diễn ra vào tuần sau, nên nó viết giấy xin phép nghỉ hai hôm ở công ty nó làm, Phùng Lập tạm thời cho nó sự tự do trong khoảng thời gian này.

Hắn cũng nhận được tin nhắn của Lâm An, hẳn khẽ nhủ mày suy nghĩ, hôm đó sẽ gặp nó, người con gái hẳn rất hận, nhưng cũng là người mà hắn yêu, mọi chuyện sẽ ra sao đây, đi chơi hai ngày một đêm, mà chỉ có sáu người, cho dù không muốn thấy đối phương cũng khó lắm.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn tiếp tục công việc của mình, còn việc cho cả hai ngày nghỉ sắp tới.

Hai ngày đó thì Liên Kỳ và Phùng Lập sẽ có nhiều thời gian “mây mưa” hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (2)

Sau khi hẹn nhau địa điểm và vị trí, mọi người đã tập trung ngay ở sân sau trường, vì là ngày lễ tốt nghiệp nên sân trường rất đông, chỉ có sân sau là ít và dường như là không có sinh viên nào, nên họ hẹn gặp ở đó cho dễ tìm.

“Không có ai sao?”

Nó tới sân sau, nhưng chẳng nhìn thấy ai hết, nhìn đồng hồ thì mình tới từ sớm rồi, ngồi vào cái ghế đá gần đó, chợt nó nhớ lại hình ảnh của mình, lúc lần đầu tiên tới đây và bị hấn dụ đi lạc, cười một mình vì lúc đó nó ngây thơ quá.

Ngồi tầm mười phút mà chưa có ai, tự dưng nó ngáp ngán ngáp dài rồi buồn ngủ, nhưng đôi mắt nó vừa nhắm, vừa mơ hồ nhìn thấy bóng dáng người con trai đi tới, nó căng mắt ra nhìn đó chính là hấn.

“T-Thành... à Tổng giám đốc”

Nó không dám gọi tên hấn như ngày thường nữa, đôi mắt nó nhìn hấn nhưng cảm giác hấn chẳng nhìn nó, cũng không nghe nó nói, đôi chân hấn bước tới rồi ngồi bên cạnh ghế.

Hấn tới đứng giờ, nhưng hình như chưa ai tới, đứng từ xa nhìn thấy nó trong bộ dạng dụi mắt, mắt nhắm mắt mở, người thì liêu xiêu, nghiêng nghiêng, hấn khẽ mỉm cười trong lòng, như vậy là nó cũng tốt hơn rồi, chắc là bên người khác, nó vui hơn là bên hấn, chỉ một đoạn đi từ ngoài vào, nhưng hấn lại nhớ tới hình ảnh nó lần đầu tiên nằm ngủ ở ghế đá, và còn bị con sâu dọa cho đổ cả người, nói đúng thì hấn còn nhớ nó rất nhiều, chỉ không ngờ là nó thay đổi nhanh như vậy thôi.

Khoảng cách gần thế này, nó cảm giác hồi hộp và tim đập liên hồi, đã nghe hấn nói lời chia tay, nhưng nó cũng không thể quên được hấn, mà nó lại không thể giải thích vì hấn lúc đó rất đáng sợ.

Hai người ngồi đó suy nghĩ về nhau, khung cảnh êm đềm, gió hiu hiu mát mẻ.

“Song Đào, Thành Khang, xin lỗi đã để hai người chờ lâu”

Lâm An, Hoàng Nam, chị Tâm Như và anh Việt Minh đã đến và đi cùng nhau, bọn họ nhìn thấy hai người có gì đó trầm tư.

Nó và hấn cố gắng để họ thấy mình vẫn ổn và vui vẻ, không ai bảo ai, cùng đồng thanh nói.

“Chào mọi người”

“Hai đứa không sao đấy chứ?”

Chị Tâm Như hỏi, nhưng vừa hay chuông reo tới giờ tập trung làm lễ tốt nghiệp, nên mọi người tạm bỏ qua chuyện hỏi han.

Để cho buổi lễ diễn ra tốt đẹp và xuôn xẻ, nó và hấn đành nhắm mắt trông coi, lờ mắt người khác giữ thái độ như bình thường.

Tấm bảng của nhóm họ đều là bảng xuất sắc cả, sau đó mọi người chụp chung và chụp riêng theo từng cặp với nhau, nó và hấn cũng đành phải tỏ ra bình thường.

Lúc gần chụp, hấn có đặt tay lên vai nó, và áp sát vào người mình, nó ngạc nhiên nhìn lên, thì thấy hấn mỉm cười, đột nhiên nó đỏ mặt, cũng hiểu chắc là diễn kịch thôi, nên nó cũng quay ra cười mỉm... và cả hai đã có được một tấm hình “rất tuyệt vời”.

Sau đó mọi người cùng chuẩn bị cho chuyến đi, mà chuyến đi lần này là ra biển, hai ngày một đêm và đi bằng máy bay riêng do Lâm An chuẩn bị.

Ngồi trên máy bay vài tiếng đồng hồ, sáu người có mặt ngay tại khách sạn sang trọng nhất, lên nhận phòng và mọi thứ, họ bắt đầu thay đồ bơi và xuống dưới biển.

“Hôm nay chúng ta chính thức bị “đuối” khỏi trường rồi... haha”

Lâm An mặc đồ bơi màu hồng, rất đáng yêu.

“Đuối, khiêm nhả quá đấy Lâm An”

Nó thì mặc đồ bơi màu đen, nhưng cũng không phải quá nhỏ, hơn hết là cái tướng nó mũm mĩm, nên chọn màu tối, nhưng lại làm nổi bật làn da trắng hồng của nó, rất dễ thương.

“Chúng ta từ nay phải lập nghiệp, rồi lấy chồng xây dựng tương lai rồi”

Chị Tâm Như cũng rất thu hút trong bộ đồ bơi màu xanh dương.

“Tận hưởng thôi”

Hoàng Nam mặc quần sooc hoa hòe, cũng cùng ba cô gái kia chạy ra biển, hưởng thụ.

“Đợi anh với Hoàng Nam, à Thành Khang mau lại đây đi, dưới nước mát lắm”

Anh Việt Minh cũng mặc quần sooc màu xanh dương, cùng màu với Tâm Như, anh đuổi theo ba cô gái ra biển.

“Ừ”

Hắn cũng mặc quần sooc ngắn màu đen, trùng hợp là cùng màu với nó, nhưng cả hai không hề hẹn trước chuyện này, lát sau thì hắn cũng cùng mọi người ra biển, không muốn phá tan bầu không khí này.

Ba người con trai, đều nhìn ba người con gái trong lòng mình, ai cũng trắng trẻo xinh xắn đáng yêu, còn nghịch nước, Hoàng Nam và anh Việt Minh không chịu được mà xịt mếu mếu.

Riêng hắn thì chỉ nhìn nó thôi, nụ cười trên môi nó bây giờ mới thực sự làm ấm lòng hắn, thế nhưng ai biết được đằng sau nụ cười ấy, là một con người tàn ác tới mức nào đâu.

“Thành Khang, hai người có chuyện gì à?”

Anh Việt Minh hỏi hắn, lúc này ba người về bãi cát ngồi, có mái che mát mẻ.

“Không có gì? Tụi em vẫn bình thường”

Hắn chuẩn bị tâm lý sẽ bị hỏi, vì cư xử hai người khác lạ, không thân thiết, nên cố gắng nói lưu loát hơn.

“Nhưng sao thấy Song Đào có vẻ buồn, lúc sáng hai người ngồi mà tâm trạng ủ rũ”

Hoàng Nam cũng tham gia chung, hiện giờ tình cảm của cậu và Lâm An rất tốt, hai người cũng bắt đầu có tình cảm với nhau, mặc dù không nói ra, nhưng qua hành động của đôi phương là họ hiểu, trên mức bạn chí cốt một ít.

“Chắc là vì lâu không được gặp mọi người, nên cô ấy vui quá mà quên nói chuyện với mình.”

Hắn cười nhạt, cũng không lấy được lý do nào dễ tin hơn.

“Nhưng mình vẫn cảm thấy hai người có gì đó không ổn, nếu là như thế thì...”

Hoàng Nam và Việt Minh đều có chung suy nghĩ, nhưng chưa nói xong thì hắn nhảy bổ vào chặn trước.

“Chuyện của chúng tôi, không cần các người quan tâm”

Giọng nói của hắn cũng đủ để ba cô gái đang cười đùa dưới kia dừng hành động lại, họ cũng bất ngờ vì hắn nổi giận đùng đùng như thế, hắn liền đứng dậy và trở về khách sạn.

Ba cô gái đi lên và ngồi cùng hai chàng trai, họ nhìn bóng hắn đi khuất, rồi quay sang nhìn chăm chăm vào nó, vì lý do gì mà hắn nổi giận.

“M-Minh và Thành Khang... c-chia t”

“Song Đào, ra đây với tôi một lát”

Hắn biết nó định nói gì, nên lập tức chen ngang rồi kéo nó đứng dậy rời khỏi đó, mọi người thì nhau đặt đầu hỏi lên đầu.

Hắn đẩy nó vào phía sau khu rừng, ngay tại bờ biển đó, bị đẩy mạnh nên cả người nó ngã nhào ra đất, lại có mấy hòn đá xượt vào chân, nó cảm giác “đau”, khuôn mặt rung rung nhìn lên hắn, nhưng với hắn giờ đây nó có khóc lóc, đau đớn cỡ nào thì cũng chỉ khiến hắn càng khinh rẻ nó hơn thôi, nghĩ tới những chuyện nó làm, ngay cả người khác cầu xin cho nó, mà nó còn đối xử tệ bạc.

“Cô muốn làm gì nữa đây, cô hại tôi và Liên Kỳ chưa đủ hay sao mà giờ còn định làm hại bọn họ”

“C-Cậu nói gì? Tôi đâu làm hại họ”

Tự nhủ bản thân mình, nó phải mạnh mẽ đối diện, nó không muốn chuyện quái nào xảy ra nữa, nghe hắn nói nó làm hại hắn và Liên Kỳ, nó càng ghét cô ta hơn.

“Cô giỏi diễn kịch lắm đấy, nhưng tôi nói cô biết, đừng có lôi tôi vào việc của cô, cho dù chúng ta không còn là gì của nhau, nhưng cô đừng nhắc tên tôi cũng đừng xưng hô như hai chúng ta rất thân vậy.”

“Cậu nói gì, tôi chỉ muốn xác nhận đúng mối quan hệ của tôi và cậu, để họ không hiểu lầm, vì thấy cậu khó xử với hai người kia, nên tôi nói giúp cậu, còn trách móc tôi sao?”

Nó nghe mà cảm giác lòng đau vô cùng, nó chỉ ước lúc này nó đau ngực để được “hại” hần thôi.

“Tôi không cần cô giúp tôi, người con gái độc ác như cô dám ra tay với cô gái yếu đuối như Liên Kỳ, còn dám thân mật với người con trai khác trước mặt tôi, vậy mà còn đủ can đảm nói cho họ nghe sao, cô không cảm thấy nhục nhã à!”

Hần tức không chịu được, nó càng cố chống cự hần, càng khẳng định những việc nó làm là đúng, hơn hết còn rất tàn nhẫn.

Nó thắng tay tát hần... nhưng hần giữ chặt tay nó, còn bóp mạnh khiến nó đau, giọng nói của hần cất lên, quả đúng là người khác chứ không phải người mà nó từng quen.

Bốn người kia cũng đi theo dõi, đứng núp sau lùm cây, cũng không nghĩ là hần và nó lại xảy ra chuyện đáng tiếc này, họ lập tức ra mặt.

“Thành Khang, dừng tay lại đi”

Chị Tâm Như vào ngăn cản, nó là con gái, cho dù là người học võ cũng không thể mạnh mẽ như hần được.

“C-Các người”

Hần và nó ngạc nhiên, bọn họ theo dõi sao, đó là câu hỏi của chung.

“Thành Khang, có chuyện gì thì em nhẹ tay thôi, sao lại làm em ấy đau tới vậy?”

Tâm Như thấy cổ tay nó đỏ dần lên.

“Đau như vậy đâu đủ với một người tàn ác như cô ta”

Hần mạnh mẽ đáp trả, cũng rất phần nộ với nó.

“Bây giờ, hai người nói chuyện cho mọi người cùng nghe, đừng để bọn mình nổi giận lên đây.”

Lâm An nói và cũng là câu hỏi chung của bọn họ, vì thấy hai người có vẻ khả nghi nên đi theo, đứng phía trong kia chứng kiến, mà họ chẳng hiểu quái gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (3)

“HAI NGƯỜI NÓI CÁI GÌ? CHIA TAY Á!”

“DỪNG LẠI ĐI, HỒNG TÀI RỒI.”

Nó vừa mới kể cho bọn họ nghe, câu nói thốt lên của họ khiến hần và nó thủng màng nhĩ, sau đó bọn nó cũng nói lại cho bọn họ “thủng màng nhĩ chơ”, có một số chuyện nó chẳng thể nhớ được, vậy là hần kể thay nó, điều lạ là nó chẳng hiểu hần nói gì hết.

“Mà Song Đào này, c-cậu làm cả những chuyện đó nữa sao, h-hôn người con trai khác trước mặt Thành Khang ấy?”

Lâm An bất ngờ, nhưng cũng thấy lạ vì trước này nó chẳng bao giờ như thế cả, hay nó bị gì rồi.

“T-Thực ra thì tớ, không nhớ gì hết.”

Nó làm năm người kia xịt máu mũi, bản thân mình làm mà không biết sao, hay nó cố gắng chối tội.

“Em kỳ quá nha, làm chuyện đó mà không biết?”

“Thật sự những điều Thành Khang nói, trong đầu em chẳng nhớ được gì cả?”

Sau đó nó nhìn qua hần.

“Hay cậu kể thêm vào đấy, Liên Kỳ cô ta cũng từng như thế với tôi.”

“Làm gì có chuyện đó, tôi nói đúng sự thật, tận mắt tôi chứng kiến, hai lần chứ không phải một, lần đầu có thể bỏ qua, nhưng lần hai thì không bao giờ.”

Hắn thẳng thắn nói, cũng không cần suy nghĩ nhiều làm gì.

“Tôi thấy, với tính cách của Song Đào, chắc chắn cô ấy không làm vậy đâu, chúng ta tiếp xúc với cô ấy nhiều nhất mà?”

Hoàng Nam cuối cùng cũng phân được một câu chuẩn nhất, niềm vui là ai cũng gật gù đồng ý, còn riêng hắn thì không-thèm-quan-tâm.

“Mất mấy người cận nhưng mất tôi thì không đâu, à mà tôi muốn biết tên con trai đó là ai?”

Hắn thật bực với suy nghĩ của mấy tên kia, kẻ tưởng tận như thế, hơn nữa chính mắt hắn thấy chứ chẳng phải ai khác, vậy mà còn không chịu tin, mà cũng lạ là nó chẳng biết gì, hay là nó cố tình làm thế.

Năm người lại nhìn chăm chăm vào nó, đều chung suy nghĩ là, tên con trai kia có gì mà khiến nó lại “bỏ” một người hoàn hảo như hắn.

Bị dồn vào thế bí, nhưng nó cũng cố gắng nhớ ra khuôn mặt người con trai, nhưng không thể nào nhớ được, trán nó nhăn nhúm lại.

“Tôi không biết? Hơn nữa tới thời điểm này, tôi còn độc thân mà, làm gì có bạn trai.”

“CÔ MUỐN GÌ NỮA ĐÂY?”

Hắn không thể chịu nổi nó nữa, từ lúc đầu kể chuyện tới giờ, nó chẳng nói được câu nào nên hờn cá, toàn ngu ngơ, khờ khờ như người mất hồn, không tập trung chút xíu nào vào lời nói của hắn.

“Song Đào, hay em bị ốm rồi, hay là bị đau chỗ nào nên mới vậy?”

Lời anh Việt Minh vừa nói, làm nó nhớ ra một chuyện gì đó, cuộn tròn một tay và đập vào bàn tay còn lại, nó đáp trả.

“Đúng rồi, em thấy dạo gần đây hay bị đau ngực, mà mỗi lần đau là em hành xử rất khác.”

“Là sao?”

Bốn người không thể tin được, còn hắn thì suy nghĩ, suy nghĩ, đúng là lúc nó đau ngực lần đầu tiên, là nó đồng ý Liên Kỳ vào làm ở công ty, hắn lúc đó lại nghĩ nó muốn thân mật với cô.

“Mới đầu thì em không tin, nhưng sau vài lần em thấy rất lạ, em nghĩ là do ăn ọt nhiều, nhưng tới khám bác sĩ, họ nói dạ dày em rất bình thường, không bị sưng hay làm sao hết.”

Vừa hay hắn có điện thoại, là Liên Kỳ gọi cho hắn hỏi thăm, nên hắn đi ra phía kia nghe điện thoại, nó có chút buồn.

“Tớ có quen một bác sĩ tâm lý, để tớ bảo ông ấy tới nay đến đây khám cho cậu, có khi cậu bị trầm cảm hoặc khó chịu trong cơ thể nên mới hành xử khác như vậy?”

Hoàng Nam làm mọi người cảm thấy yên tâm hơn, khám bệnh thì bác sĩ bình thường là được, nhưng nó không phải bị bệnh.

“Cảm ơn cậu nhiều nha Hoàng Nam!”

Nó thật mừng vì có những người bạn như vậy, lát sau đợi hắn tới rồi bọn họ cùng về khách sạn tắm lại, sau đó hẹn nhau ở chỗ cũ ăn đồ tự nướng.

Buổi chiều, dưới bờ biển, mọi người tập trung đông đủ và cả đồ nướng cũng được người ở khách sạn chuẩn bị đầy đủ, giờ là đến giờ nướng ăn.

“Mời mọi người dùng bữa.”

Tất cả đồng thanh, đứng trên bàn nướng, vừa nướng vừa ăn, cực kỳ ngon, mùi thơm của thịt và gia vị, ai cũng khen hết lời, còn có cả món tráng miệng, nước uống có ga được chuẩn bị sẵn.

Sau đó còn có màn đốt lửa, nhưng cần phải đi kiếm củi, vậy là họ đành chia nhau lên vào khu rừng kia để lấy, trong vòng mười lăm phút là ra ngoài, cho dù lấy được hay không.

Nó còn nhớ khu rừng ở trường, nên có chút sợ, mà lần này chia đội cũng y như lần trước, nó đi cùng hắn, trong khu rừng này có một con đường mòn, mặc dù không có rân dõc, hay các loài động vật khác, nhưng lại có vài cây gai nếu không chú ý.

“Cô đi chậm quá đấy?”

Nó theo sau hắn, không nói câu nào với hắn, cũng không nắm tay hay sợ bị lạc, nó vừa đi vừa nhặt nhặt vì có ánh đèn soi, bắt chợt nó cảm phải cảnh cây nhọn, nên bị chúng đâm vào tay khẽ kêu lên.

“Á”

“Cô không sao chứ?”

Hắn nghe thấy tiếng nó, vội vã chạy lại hỏi thăm, cầm tay nó lên hút máu, hành động vừa rồi làm nó đỏ mặt, nhẹ rút tay lại, sau đó hắn thấy cũng kỳ kỳ nên đứng phát dậy.

“Đ-Đi tiếp thôi.”

Hắn ôm bó củi nó vừa kiếm được lên, rồi đi trước, lần này hắn không để nó nhặt mà tự mình nhặt, chỉ sợ nó bị gai nhọn đâm vào, lại làm hắn lo, nhưng hắn thật không kiềm chế nổi bản thân, đã biết nó là người như vậy, mà còn vô thức quan tâm nó.

Sau đó mọi người tập trung lại và đốt lửa, tính ra thì cặp nào cũng kiếm được khá khá củi đốt.

“Song Đào, cậu hát đi.”

Lâm An cười tươi, sau khi cả đám đốt lửa và ngồi vòng quanh đống lửa.

“Gần đây, công việc khá nhiều, đôi lúc mình cần giải tỏa xì trét”.

Hoàng Nam cũng đồng tình.

“Được đó, được đó, lâu lắm rồi bọn chị nhớ giọng hát của em lắm”

Chị Tâm Như cũng tham gia hưởng ứng.

“Hi hi, anh thì cũng như mọi người”

Anh Việt Minh cười cười, sau một màn người này nói, rồi tiếp đến người kia, mọi người dừng lại trên người hắn, theo vòng thì hắn là người cuối cùng.

“Hừm, s-sao cũng được”

Hắn ngồi tư thế thoải mái nhất, gập một chân, chống hai tay về sau, hai tay hắn nắm cát dưới nền, mặt quay đi chỗ khác, không phủ nhận là hắn cũng rất thích giọng hát của nó.

“C-Cũng được”

Không có sự lựa chọn nào khác, nên nó cất giọng hát.

Bài hát: Giữ lại hạnh phúc – Thu Phương

Có lần, anh đến mang tặng em

Cánh hồng, cùng nụ hôn rất nồng nàn

Dang rộng vòng tay, ôm chặt em anh nói

Cho đến sau này, anh chỉ yêu mình em...

Biết rằng, câu nói ấy thật lòng

Biết rằng, bờ vai anh quá êm đềm

Em tựa vào anh thiên đường anh dẫn lối

Hứa đến trọn đời, sẽ mãi là của nhau...

ĐK:

Đừng rời xa em nhé, vì lúc yêu em dại khờ

Đừng làm em lo lắng, vì trái tim em yếu mềm

Người yêu ơi anh có biết, hạnh phúc sẽ chỉ là mơ nếu không giữ gìn

Nơi thiên đường anh đưa lối em... sẽ mãi xa vời...

.....

Giọng hát nhẹ nhàng của nó như hòa vào màn đêm, hòa vào tiếng sóng biển đang vỗ vào bờ, lời bài hát cũng là những điều nó suy nghĩ trong lòng, nếu

hắn là hạnh phúc thì nó sẽ giữ, nhưng nếu hắn không giữ thì nó cũng sẽ buông.

Bốn người trừ hắn, họ đã tìm thấy nhau giữa chốn đông người, như lời bài hát họ cũng sẽ nắm giữ hạnh phúc của chính mình, nó hát không ai nghĩ là nó sẽ làm những việc đó với hắn.

Nghe bài này, cảm giác lâng lâng trong đầu hắn, mỗi lần nó hát đều là một tâm trạng khác nhau, lần này có vẻ nó buồn, nhìn nó hát hắn nhìn chăm chăm vào môi vì nó rất thu hút.

Vì là trời đã về khuya, nên Hoàng Nam hẹn bác sĩ tâm lý vào ngày mai, bây giờ bọn nó trở về phòng của mình và nghỉ ngơi, để bắt đầu cho kế hoạch đi chơi ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (4)

Buổi sáng, mới hơn bốn giờ sáng, nó tỉnh giấc và muốn đi ra bờ biển, đã rất lâu rồi nó không được nghe tiếng sóng biển, từ lúc rời khỏi biệt thự của hắn, và hơn hết là nó muốn ngắm mặt trời vào sáng sớm.

Nó còn mặc bộ quần áo ngủ, và khoác cái áo dày cộm, ngồi một mình dưới cát, nhìn lại đồng hồ đã tắt từ hôm qua, nó nhớ lại mình đã hát trước mặt hắn lần thứ ba.

“Từ khi rời khỏi anh ấy, lâu lắm rồi, mình mới cảm thấy vui như vậy?”

Nó cúi mặt xuống dưới cát, miệng lẩm bẩm một mình, nhặt những hòn đá rồi nghịch nghịch, viết tên mình và mọi người.

“Cậu cũng dậy sớm vậy à!”

Chủ ý đi biển này là Hoàng Nam và Lâm An đề nghị, nhưng người khơi mào là cậu đầu tiên, cũng từ lúc học khác lớp, là cậu và nó ít gặp nhau, tình cảm bây giờ cậu dành cho nó chỉ là tình bạn.

“Hoàng Nam, cậu tới lâu chưa? Chắc mãi suy nghĩ nên mình không ngủ được.”

Nó cười híp mắt với cậu, cũng rất buồn vì từ chối tình cảm, nhưng nghĩ lại thì chuyện đó cũng qua lâu rồi, nó tin là hiện giờ hai người có mối quan hệ rất tốt.

“Ừm, mình vừa tới, mà cậu thích nơi này chứ? Thực ra thì mình cũng muốn gặp mọi người, nên mới hẹn đi chơi”

“Cảm ơn cậu và mọi người nha, gần đây tâm trạng mình không tốt, xảy ra nhiều chuyện, tới đây gặp mọi người, mình vui lên rất nhiều, cảm ơn cậu nhé!”

Đúng là gặp bạn bè mới khiến nó vui vẻ hơn.

“K-không có gì đâu, chỉ cần cậu vui là được rồi.”

Hoàng Nam ngượng, không chê được là mỗi lần nó cười híp mắt lại, người khác không tự chủ được bản thân.

Hai người ngồi như thế, cùng nói chuyện này, chuyện kia, đợi cho tới khi mặt trời lên, cả hai cùng nhìn nhau cười híp mắt.

Hắn ngồi từ xa, định tới ngồi cùng nó, nhưng Hoàng Nam tới trước, hắn đành ngồi đằng xa xa vậy.

“Hoàng Nam, chạy thi với mình không?”

Nó hỏi rồi chẳng để cậu đồng ý, nó để lại áo khoác rồi vụt chạy, Hoàng Nam thuộc dạng chân dài, nên không chấp chân ngắn như nó, chạy một lát thì cũng đuổi kịp nó rồi.

Lâu rồi nó không vận động, mới chạy một lát là nó dừng lại thở dốc, mà cũng may bộ đồ ngủ nhưng nó có mặc áo trong, nên không hở hay sặc xỉ tí nào.

“Cậu chịu thua tớ chưa?”

Hoàng Nam chạy qua nó rồi lêu lêu nó, cười nhạt một cái, hai người đuổi nhau tiếp, cuộc rượt đuổi vòng quanh bãi cát, chạy đi, chạy lại, nhưng được có một vòng là nó mệt.

“M-Mệt quá, không chạy nổi nữa rồi!”

Nó đứng thở hồng hộc, cảm giác khát nước, thì vừa hay ba người kia xuất hiện, mang theo vài chai nước, hần vẫn ngồi chỗ cũ, không ai để ý nên không biết hần.

“Nước này Song Đào”

Lâm An đưa nước cho nó, cười tươi.

“Cảm ơn cậu”

“Hai người vận động làm tụi này nóng người lên rồi đây, chúng ta cùng thử sức xem nào.”

Chị Tâm Như cười ranh ma, nhìn sang anh Việt Minh, chị liền vụt chạy nhanh như chớp, lúc này anh mới đuổi theo sau, hai người có vẻ rất vui.

“Ừa, Thành Khang chưa dậy sao?”

Hoàng Nam hỏi Lâm An, cứ nghĩ là hần đi cùng mọi người, ngó ngang ngó dọc, sau đó Lâm An lắc đầu không biết.

“Tôi đây.”

Bất thành linh hần xuất hiện, buổi sớm mà giọng của hần lạnh lẽo, hai người kia uống nước mà ho sặc sụa.

“VẬY, CHÚNG TA CÙNG CHẠY NHÉ”

Nói xong Lâm An cũng vụt chạy, hần thở dài cũng chạy theo cô, đằng nào thì nó và Hoàng Nam cũng chạy rồi.

Sau khi đuổi kịp Lâm An, hần thoáng nhủ mảy, trước kia cô là người yêu hần, giờ đây cô là bạn hần, nhưng... hần đang nghĩ chuyện gì đó thì cô hỏi hần trước.

“Thành Khang, cậu còn thích Song Đào không?”

Cử chỉ, hành động và ánh mắt của hần dành cho nó, cả ngày hôm qua, Lâm An có thể thấy hần vẫn còn rất quan tâm và lo lắng cho nó.

“S-Sao cậu lại hỏi thế?”

Hần giật mình vì câu hỏi vừa rồi, biết nói sao đây.

“Những việc cậu ấy làm, ngay cả bản thân mình cũng không hề biết, cậu có thấy lạ không? Hơn nữa tính cách của Song Đào chắc không bao giờ như thế, mình chỉ mong sao sau chuyến đi này, hai cậu trở lại như bình thường thôi.”

Lâm An quay sang người tươi với hần, rồi sau đó chạy thật nhanh, bỏ hần đằng sau mình, đứng ngẩn ngơ, nghĩ tới điều cô vừa nói.

Kết thúc buổi vận động nóng người vào sáng sớm, họ lại ngồi ăn với nhau và chuẩn bị cho dự định tiếp theo, nhưng trước khi ra khỏi phòng, bác sĩ tâm lý có tới kiểm tra cho nó.

“Gần đây cháu có hoạt động mạnh không, hoặc có thứ gì va phải người cháu không?”

Bác sĩ tâm lý ngồi hỏi chuyện với nó, vì được nghe qua lời kể của Hoàng Nam, nên ông chỉ hỏi những cái cơ bản.

Nó thành thật trả lời.

“Dạ không ạ, cháu mới đầu nghĩ chỉ là đau ngực bình thường, nhưng dường như sự việc mà cháu làm sau đó khác hẳn tính cách bình thường.”

Suy nghĩ một lát, bác sĩ giải thích.

“Tình trạng bệnh của cháu người ta gọi là “biến chứng thay đổi tính cách”, giống như là một thứ gì đó chạm vào cơ thể, nhưng không trực tiếp mà là gián tiếp, đến khi đạt tới đích thì cả dây thần kinh đều ngưng đọng, và không nhớ được sự việc đó.”

Nó ngu ngơ ngồi nghe, hoàn toàn không hiểu gì hết.

“Nếu đúng như trong sách tâm lý học có nói, thì trong cơ thể cháu đang tồn tại một tính cách xấu đan xen, chỉ khi nào cần đến thì lập tức chúng chi phối toàn cơ thể, và cháu chỉ giống như một người vô cảm, bất kể ai nói gì, cháu cũng đều làm theo.”

“Chuyện này, mỗi lần ngực cháu nhói lên, là tính cách cháu lại thay đổi, nhưng mà dạo gần đây thì không thấy nữa, dạo trước hay xảy ra vài chuyện lạ, chính bản thân cháu cũng không hề biết điều đó”

Nó nhớ lại những chuyện xảy ra, giống với những điều bác sĩ tâm lý nói.

Bác sĩ khẽ thở dài, sau đó lật lật vài trang trong sách tâm lý học, qua việc nói chuyện với nó, ông không hề thấy nó bị trầm cảm, hoặc đại loại là bệnh về tâm lý, bác sĩ khẳng định nó hoàn toàn bình thường, những điều xảy ra làm ông liên tưởng tới một thứ, lật qua trang trong đầu ông nghĩ.

“Bác không chắc lắm, nhưng chứng bệnh của cháu, người ta gọi là chơi ngải?”

“Sao ạ, chơi ngải? Cháu chỉ nghĩ cái đó có trong sách vở thôi, ngoài thực tế cũng có sao ạ? Hơn nữa cái đó cũng rất nguy hiểm.”

Sau đó, bác sĩ tâm lý giải thích rất nhiều điều xoay quanh bệnh của nó, ngời gật gù nhớ tùm lùm, nó nhớ tới mấy con ma-nơ-canh ở dạng người, rồi những lần gặp bọn chúng lúc cắm trại, vân vân.

.....

Mọi người đang tập trung ở hồ câu cá, đây là vùng biển, nên sẽ có rất nhiều trò chơi giải trí có dính líu tới biển.

Trang phục của sáu nhà bắt cá rất thoải mái, vì trưa nắng nóng, nên ai cũng mang đồ mát mẻ nhất, có một chòi lớn dành cho sáu người, có sẵn cả máy làm sạch cá, bàn nướng và gia vị, chỉ cần bắt cá lên là “được ăn nhanh”.

Thật tội cho nó và hấn, hai người chỉ bắt được hai con cá, bên phía hai cặp kia thì gắp ba lần bọn nó.

Sau đó mọi người quây quần bên bếp nướng và ăn, lúc này họ bắt đầu hỏi chuyện về nó.

“Song Đào, bác sĩ tâm lý chuẩn đoán bệnh em sao rồi?”

Lâm An gấp miếng cá cho nó, câu hỏi chung của mọi người, nên họ hướng ánh mắt về nó.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (5)

“Chơi ngải? Kết luận chung của bác sĩ.”

Nó ăn và đáp trả, mọi người đều rất sốc, có phải là nó đùa không, thời đại gì rồi mà chơi trò đó.

“Sao cơ? Chơi ngải ư, trò đó chẳng phải rất nguy hiểm mà”

Lâm An ngạc nhiên.

“Đó cũng chỉ là suy luận của bác sĩ tâm lý, còn tùy thuộc vào bản thân mình, nhưng dạo gần đây thì hết rồi, mình không còn đau nữa?”

Sau đó nó nói toàn bộ những gì bác sĩ tâm lý nói, mọi người cũng không ngờ là nó lại rơi vào hoàn cảnh này, nó nhớ tới những lúc gặp mấy tên zombie trong phim, làm nó hoảng loạn.

Suy nghĩ của hấn có chút kỳ lạ, nếu nói như nó thì nó đang có người đằng sau điều khiển, những vụ ma-nơ-canh xảy ra thời gian trước, mặc dù đã kết thúc và tìm ra được lý do vì sao chúng hoạt động, thế nhưng hấn và nó quên mất là phải tìm người đứng sau điều khiển, “Không lẽ, người đó điều khiển cả Song Đào”, đó là những gì trong đầu hấn nghĩ.

Nó gấp miếng cá “khá bự”, đưa lên miệng chuẩn bị ăn thì, nó cảm giác có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, nhưng nó tưởng hấn nhìn vào miếng cá, nên cười cười, giọng nói lấp lửng.

“C-Có chuyện gì vậy Thành Khang?”

Hấn đang suy nghĩ chuyện của nó, nên chẳng nghe nó nói gì cả, sau đó tiếng cười của chị Tâm Như, làm hấn trở về thực tại, thấy nó nhìn chăm chú vào mình, liền quay mặt đi chỗ khác.

Kết thúc buổi đi chơi, bằng trò chơi bóng chuyền, cũng chẳng cần trọng tài hoặc theo luật chơi là đủ người, bọn họ chơi chỉ để giải trí thôi.

Phân chia đội đã xong, đội một gồm Thành Khang và Hoàng Nam chơi giỏi bóng chuyền, Song Đào thì chơi dở lắm, đội hai gồm chị Tâm Như, anh Việt Minh và Lâm An, cả ba người đều giỏi trò này.

Và Lâm An lấy đầu ra cái còi và thổi lên để bắt đầu trận đấu.

Trái bóng bắt đầu chuyển động, chuyển qua hai đội, vì nó không biết chơi trò này lắm, chỉ lần đầu tiên chơi thôi, mà đúng hơn thì nó cũng từng học mấy

cái đó ở trường cấp ba, nhưng không tham gia thi đấu gì hết.

“A đ-đau”

Nó vừa đỡ được một trái bóng bằng hai tay, để bóng bay qua bên đội kia, nhưng vì quả bóng khá mạnh, nên tay nó cảm giác đau và rát.

“Không sao chứ?”

Hắn và Hoàng Nam đều tới hỏi thăm nó, cả hai cũng khá bất ngờ về hành động của mình, nhìn nó người lần đầu tiên chơi trò này, đôi khi còn bị bong gân nữa, nhưng sau đó nó mỉm cười thì cả hai mới yên tâm.

“Không sao, không sao?”

Sau đó tiếp tục trận đấu, tỉ số đang nghiêng về đội của nó, vì có hai anh chàng bảnh trai, lại đánh bóng giỏi nữa, bên kia cũng không kém cạnh, hai cô nàng xinh đẹp và một anh chàng đáng yêu cũng đang cố gắng cân bằng tỉ số.

Một trái bóng cuối cùng để phân thắng bại, đang bay thật nhanh về phía nó, lúc này cuống cuồng lên, nó không biết đỡ hoặc đánh kiểu gì cho phù hợp, lực đánh của trái bóng rất mạnh, nó liền dùng tay đỡ và thế là quả bóng rớt trúng đầu nó, người nó gần như sắp ngã xuống cát.

“Song Đào”

Thành Khang nhanh chân chạy lại đỡ người nó, không để nó ngã xuống cát, quả bóng vừa trúng đầu nó thì bay cao lên, Hoàng Nam liền đập bóng qua sân và đội của cậu thắng.

Nó lim dim mở mắt dậy, nhìn lên thì thấy trần nhà trắng bóc, nhìn sang bên thì thấy một người con trai, còn mặc quần sooc trắng, cúi mặt xuống đất suy nghĩ chuyện gì đó, hình như là hắn.

“T-Thành Khang, c-cậu về nghỉ đi”

Vừa tỉnh dậy, nó nghĩ chắc vì quả bóng kia nên nó mới nằm đây, mà nhớ lại lúc đó đầu nó ong ong, không cảm giác được mình ngã đau hay không nữa.

“Cô tỉnh rồi, đầu còn đau không?”

Hắn nghe được giọng nó thì vui mừng vô cùng, quay sang hỏi han, khi này nó ngất xỉu, hắn bế lên phòng nó, ngồi cạnh nó cả mấy tiếng, giờ nó mới tỉnh.

Nhìn vào ánh mắt, hành động, cử chỉ của hắn, nó nhận ra rằng hắn đang rất lo lắng, trong tim nó rất vui, mỉm cười híp mắt.

“Ừm, tôi khỏe rồi”

“Oh, v-vậy cô đi tắm đi, lát chúng ta về.”

Hắn mê đắm với nụ cười của nó.

“Cảm ơn cậu, Thành Khang”

Chắc đây là nụ cười cuối cùng của nó với hắn, nó nhớ tới hắn và Liên Kỳ, làm nó chạnh lòng, người con gái của hắn là cô ta, người con gái mà không ai được động vào, cũng là cô ta.

Đóng cửa phòng nó, hắn đứng bên ngoài dựa lưng vào cửa thật lâu, hắn cũng vui vì nó có thể cười tươi như vậy, hắn thật sự vẫn không thể quên được nó, cho tới lúc gặp nó, nhìn thấy nó buồn, nó đau, trái tim hắn cũng nghẹn lại.

Bất chợt hắn nghe được giọng hát của nó bên trong.

Bài hát: Sau khi chia tay – Sơn Ca

“Sau khi chia tay, em vẫn chưa quen ai

Dù đã cố gắng vẫn luôn không phải một mình.

Sau khi chia tay nước mắt không rơi một lần

Vì em sợ khóc sẽ chẳng ai dỗ dành em

Sau khi chia tay em chẳng dám đi đâu

Vì chẳng có bất cứ góc phố nào không từng chung đôi

Sau khi chia tay đi đâu cũng thế.

Người ta hỏi em về anh rất nhiều.

Sau khi chia tay chẳng điều gì như em từng nghĩ

Chẳng dễ dàng như ngày ấy đôi ta giận hờn.

Đội chờ xem ai sẽ gọi trước ai

Chẳng cần quan tâm ai đúng sai.

Nhưng tất cả đã tan biến không thể như xưa.

Sau khi chia tay, nhiều lần em vẫn cứ nhầm lẫn

Rằng chỉ cần khóc là chắc chắn anh xuất hiện

Giờ thì anh đã chẳng muốn nghe

Đã có người bên anh được chở che

Bỗng chốc em đã mãi mãi thành người thứ ba

Sau khi chia tay!”

Hát xong, những giọt nước mắt nó lăn dài trên má, trong đầu nó chỉ nghĩ được tới bài này, hoàn toàn đúng với hoàn cảnh của hai người.

Hắn đứng ngoài nghe cũng hiểu, nó cũng rất đau lòng, hắn cũng rất mong sao những chuyện nó làm trước đó chỉ là giả dối.

Sau khi chinh chu lại hành lý, mọi người đứng dưới sân chờ hắn và nó xuống, ai cũng lo cho bệnh tình của nó, lúc nó bị trái bóng đập vào đầu, họ cũng chỉ mong sao nó đừng tái phát bệnh đau ngực, nếu không bọn họ ai cũng bị nó hành đủ kiểu mất.

“Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu”

Nó đeo cái ba lô xinh xinh đằng sau lưng, vì nó và hắn, một người ngồi hát, một người đứng nghe hát, cộng thêm việc cả hai tắm khá lâu, nên mọi người xong từ trước rồi đứng chờ.

“Không sao đâu, lâu lâu chúng ta mới được vui chơi thế này!”

Lâm An cười tươi, qua chuyến đi này, cô mong sao hai người bọn họ trở lại như ban đầu.

“Haizz! Cứ nghĩ tới đồng giấy tờ đang chờ là mình chẳng muốn về”

Hoàng Nam than ngắn, thờ dài.

“Công ty chị đang mở chi nhánh mới bên nước ngoài, chắc sắp tới chị qua đó công tác một thời gian”

Chị Tâm Như cũng rất mệt với công việc, nhưng được vui chơi hai ngày, cũng làm tâm trạng chị... thoải mái hơn.

“Còn anh trở về là làm thiết kế bản thảo cho khách, nhưng không sao anh đã làm được một nửa rồi.”

Anh Việt Minh làm ngón tay trở gờ lên kiểu like.

“Chúng ta chính thức bỏ mác Sinh viên rồi nhỉ?”

Hắn nói một câu kết, cũng rất chí lý, bắt đầu từ hôm nay, bọn họ đã không còn là sinh viên nữa, cũng không cần học mà chỉ làm việc cho tương lai thôi.

Máy bay tới và đưa bọn họ lên không trung, mỗi người mang một suy nghĩ khác nhau về chuyến đi này, hắn ngồi ngay cửa sổ, lâu lâu lén nhìn sang nó, nó ngồi ngang hàng với hắn, ngay bên cửa sổ hàng bên, hai cặp kia thì ngồi cùng nhau, cả bốn đều dựa vào nhau ngủ, nhưng trong suy nghĩ họ cũng mong là căn bệnh của nó sớm khỏi, cả hai sẽ làm lành với nhau nhanh hơn.

Ở một nơi khác.

Liên Kỳ và Phùng Lập thì đang cùng nhau hưởng thụ tại khách sạn hai ngày hai đêm liền, khung cảnh thật khiến người nhìn đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (6)

Ngày đầu tuần, nhưng có lẽ sẽ là ngày buồn của nó.

Nó tới công ty làm việc như ngày thường, nhưng Phùng Lập vừa khoe với nó là sắp được đi đám cưới của cô bạn thuở nhỏ, nhưng vốn dĩ nó đã không quan tâm rồi, vậy nên nó phớt lờ đi, nhưng Phùng Lập lại nói câu sau còn sốc hơn.

“Đám cưới của Liên Kỳ và Thành Khang”

Nó nhanh chóng gạt lại tấm thiệp màu đỏ, nhìn chằm chằm vào những dòng chữ, cả họ lẫn tên hơn hết còn để “hoàng tử của cao ốc lớn nhất nước”.

Phùng Lập vừa cười gian tà một cái, sau đó ngó ý rủ nó hôm đó tới dự đám cưới, thời gian cũng không còn nhiều, nó từ chối và không muốn đi, chỉ sợ phá đám cưới của họ.

Nguyên cả ngày trong phòng làm việc, dường như nó không thể tập trung được, tấm thiệp cưới của hân ân hiện trong đầu nó, thật khó chịu, chưa khi nào nó cảm thấy chán như hôm nay.

“Thật là, mình phải mừng cho cậu ấy chứ.”

Trời tối, một mình nó đi bộ trên đường về, miệng lẩm bẩm cũng một mình, nó dường như chẳng biết đi đường nào, chỉ một mình lang thang trên đường, nó giống như một người bị trĩ, từ khi đi làm ở công ty mới, nó thường đi sớm và về muộn, nhưng lương mà nó hưởng thấp hơn công ty hân, nên cảm giác chán nản.

Nó đã chính thức bị đuổi việc ở công ty ngay hôm nay, vì lý do, cả ngày không làm việc mà chỉ ngồi xoay ghế, ngồi nhìn trần nhà, ngồi bắt muỗi, xé giấy xả rác, ngồi ngơ ngơ như người bệnh, xếp tới hồi đi họp đối tác thì chẳng tập trung, còn làm mất mặt công ty.

Ngồi ở ghế đá, trong công viên vắng hoe, nó trả lại đồng phục cho công ty đó luôn, vì nó chẳng còn hứng thú làm ở đó nữa, giờ nó mới biết ông Tổng giám đốc ở đó bị gay, thật là khiến nó thấy sồn gai ốc.

Nó mặc bộ quần áo như ngày thường, áo thun và quần bó đen, đôi giày đen và ba lô đeo sau lưng, mái tóc vàng nhạt búi cao để hai cọng tóc hai bên má, và mái thưa, đeo tai phone nó nghe một bài hát nhẹ nhàng, phù hợp với tâm trạng nó, giọng nó cũng nhắm theo bài hát luôn.

Bài hát: Tự Nhiên Buồn - Hòa Minzy

“Tự nhiên em thấy thật cô đơn

Tự nhiên em muốn được gần bên anh

Một người duy nhất, một người luôn khiến em tươi cười lúc em thấy cô đơn.

Tự nhiên em khóc rồi em nhớ anh

Tự nhiên thấy tình yêu mong manh

Quá nhiều lo lắng về chuyện tình yêu của đôi mình

Lúc em đã quá yêu anh.

ĐK:

Nếu bất ngờ xa xôi tay em không thể với tới

Sợ mình nông nổi để phút chốc lạc mất nhau

Nụ cười không tới, nhạt nhòa mất môi

Để trái tim buồn bã buông lời

Rất khó để em có được một hạnh phúc

Và hạnh phúc đó sẽ mãi mãi là chính anh.

Tự buồn như thế

Buồn chỉ một chút thôi

Cứ loay hoay cùng với nỗi nhớ anh thôi.

.....

Anh đừng tìm kiếm những tình yêu khác

Những vòng tay khác

Những nụ hôn khác

Nơi nào...

Khi bên anh còn có... Em!”

Giọng hát của nó hòa vào màn đêm yên lặng, bài hát nó dành tặng hân, trời nhiều sao, trăng tròn trịa chiếu xuống bóng dáng nhỏ bé của nó, nhưng khúc cuối nó dường như không thể cất lời, nó đâu có quyền xen vào chuyện tình cảm của hân đâu.

“Được, mình từ nay phải tự thân vận động thôi”

Nó đứng dậy, một tay giữ kiềng cố gắng, tự mình phải giúp lấy mình, từ giờ cuộc sống nó sẽ khác, bản thân nó càng phải tập trung nhiều hơn, không suy nghĩ về hạnh phúc của hân nữa.

Cơ bản là nói thế nhưng nó dường như chẳng làm được, cả người ủ rũ, miệng nói giọng buồn rười rượi.

“Làm sao mình làm được đây, cứ bảo không nhớ nhưng đâu phải nói được là làm được đâu, thôi về nhà cái đã, tính sau vậy.”

Nó vừa ngẩng mặt lên, mặt nó tím tái biến sắc hoàn toàn, xung quanh nó không biết chỗ này là ở đâu.

“Mình đang ở đâu đây.”

Mở điện thoại dò đường, nhưng thật may quá, điện thoại không sao, nó trầm nghĩ, trong phim hay truyện, thì những lúc nguy nan, các dụng cụ của nhân vật chính thường không sử dụng được, nhưng thật may quá là điện thoại nó vẫn ổn.

Sau đó nó định vị vị trí đang đứng, và vị trí về nhà mình, thế nhưng bất chợt điện thoại nó hiển thị lên hai chấm đỏ, ngược đường với nhau, một chấm đỏ gần nó và xa nó.

“Mình nên đi hướng nào đây.”

Nó đứng ở ngoài đường, nhìn trái phải, bên trái có vẻ là đường cụt, vì nó thấy tối tăm mù mịt, bên phải là đường lộ, có ánh đèn và con người.

Nó cảm giác con đường tối kia, thôi thúc trong ngực nó là nên đi hướng đó, nhưng lại dự cảm không lành, vì đường đó chẳng có một ai, ngay lúc nó định thử khám phá con đường mới, điện thoại reo là em nó gọi, vậy nên nó đành để lúc khác, rẽ chân sang phải đi thẳng đường lộ và về biệt thự.

Nó tới cổng thì có một chiếc ô tô mới cứng màu xám, khẽ nhúu mày rồi nhanh chóng vào trong nhà.

“Chị về rồi à...”

Trước mặt nó là hân và Liên Kỳ, nhìn qua thì cô ta mặc chiếc váy đỏ như máu, ôm sát cơ thể ngăm ngăm đen của mình, mặc dù có qua mấy lớp phấn, thì làn da của cô ta cũng không trắng lên được, bản mặt đang cười và còn đưa cho hai em nó một giỏ quà, tay bẹo má em út của nó, Liên Kỳ thấy nó, đứng dậy mỉm cười.

“À, Song Đào, cô về rồi sao? Tôi và anh Khang tới đưa cô thiệp cưới của chúng tôi.”

“Tôi không cần, hai người mau về đi.”

Nó thẳng thắn đuổi hai người kia, nó nghĩ chiếc xe hân thường đi chắc là thành hàng tồn kho rồi, bây giờ có người yêu mới thì phải có xe mới chứ.

“S-Song Đào, cô còn giận tôi sao... hức hức... tôi đã cầu xin cô tha thứ rồi mà... hay cô chưa hài lòng, để tôi làm lại.”

Liên Kỳ giả vờ khóc nức nở, hai em nó nhìn mà cảm thấy chị ta giả vờ một cách trắng trợn, hai cô em hiểu ý nó nên về phòng mình nghe nhạc.

“Hai người về được rồi đấy, lần sau thì đừng tới nhà tôi, đặc biệt là cô đó Liên Kỳ.”

Nó không muốn cô ta ăn vạ ở nhà nó, đành mạnh tay cầm tạp thiệp, miệng muốn đuổi hai người về, càng nhìn Liên Kỳ ẻo lả, chỉ khiến nó buồn ỏi thôi.

“Song Đào, hôm đó cô phải đến đây. Chúng tôi về đây.”

Chuyến đi biển thời gian qua, hấn cũng thoáng buồn cho nó, nhưng dường như nó không muốn truy tìm chuyện này, nên hấn cũng đành đồng ý cưới Liên Kỳ, hơn hết là cô cũng là ân nhân của bố hấn cũng xem như là ân nhân của hấn, mà tình cảm thật sự của hấn lại không dành cho cô.

Hấn và Liên Kỳ cùng rời khỏi nhà, khi đi ra Liên Kỳ còn cố tình khoác tay hấn, sau đó quay mặt lại cười đều nó, nó nghĩ nếu không có hấn, thì nó đã tát thẳng vào bản mặt giả tạo kia rồi.

“Chị buồn à!”

Mèo đứng ở trên nhìn thấy, hai người kia về, mèo liền xuống hỏi thăm nó, gần đây thấy chị mình ốm đi rồi.

“C-chị không sao mà, vẫn ổn, mèo lên học bài đi mai còn đi học nữa”

Nó giật mình vì câu hỏi đó, thú thật là nó rất buồn, nhưng lại chẳng có cách nào làm khác được.

“Bố mẹ đi du lịch rồi, nên ở nhà chỉ có ba chị em, có chuyện gì chị cứ nói với em, chị đừng giấu trong lòng”

“Ừm, chị biết rồi, à mai chị chở hai đứa đi học nha, tuần này chị muốn nghỉ ngơi một chút”

Nó ngồi nhìn em mình, chưa khi nào lại nói chuyện thân mật như vậy, giống như hai người con gái nói chuyện với nhau ấy, nó thấy vui vui, bị đuổi việc nhưng nó lại thích thú vì có thời gian nghỉ ngơi.

“Oh, vậy thôi em lên ngủ đây, lát chị ngủ ngon nhé”

“Mèo ngủ ngon”

Cầm tấm thiệp màu đỏ trong tay, nó nhìn đi nhìn lại, cũng vẫn là cái tên hấn và cô ta, địa điểm là “NHÀ HÀNG LOVE”, ngày là “CUỐI THÁNG SAU”, nó ngả mạnh người ra nệm, nhìn lên trần nhà rồi thở dài, nhớ lại lúc sáng Phùng Lập cũng cầm, nó có chút ngạc nhiên là cậu ta sao lại được mời tới, hơn hết lại còn nói là bạn thuở nhỏ của Liên Kỳ, sau đó thì nó cũng mệt mà ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (7)

Hôm nay nó dậy sớm làm bữa sáng cho ba chị em ăn, nó cũng học qua lớp nấu ăn nên cũng làm được vài món “ngon ngon”.

Ba chị em ngồi quây quần bên bàn ăn và thưởng thức, sau đó nó chở hai em tới trường, người hầu và tài xế thì nó cho họ nghỉ một tuần.

Hoàn thành xong nó trở về biệt thự, ngắm nhìn một hồi lâu, nó chợt nảy ra ý định muốn trồng một bồn hoa mới và màu hoa khác.

“Mình phải làm mới căn biệt thự này mới được, chiến đấu thôi”

Trước tiên, nó mở các bài hát yêu thích bằng loa bự trong biệt thự, sau đó mặc quần áo bảo hộ, là một bộ quần áo màu xanh nước biển rộng hơn người nó, nó đội cái mũ lá và đeo cái khẩu trang, vì trời nắng nên nó phải bảo vệ kỹ càng cho cái làn da của mình.

Phần cuốc đất tơi xốp và bón phân cộng tưới nước đã xong, giờ nó cần ra siêu thị mua ít giống hoa về, những loài hoa cũ thì nó loại bỏ luôn, không cần trồng lại.

King koong...

Chuông công kêu, nó thoáng nhìn ra xa ngoài cổng, không biết ai tới vào giờ này, nhưng hiện giờ người làm cũng không có ai, nó đành ra mở cổng, cũng chẳng cần thay bộ quần áo khác.

“Phùng Lập, cậu tới đây làm gì?”

Nó không tin là Phùng Lập tới, cũng chẳng mở cổng cho cậu ta đứng ngoài đó.

“Song Đào mở cổng đi, anh có chuyện muốn hỏi?”

Phùng Lập thấy nó có gì đó khác khác ngày thường, bộ quần áo nó mặc hơi kỳ, nhìn từ xa cậu còn tưởng là nấm lùn biết đi nữa cơ.

Nó cũng không làm khó, mở cổng và nhìn cậu ta đứng bên cạnh chiếc mô tô phân khối lớn, làm vẻ ngẫu khó đỡ, nó tự nhiên hỏi.

“Thế! Có chuyện gì?”

Một tay nó còn cầm cái xối đất, đứng ngay trước cổng, Phùng Lập sững người nhìn nó trong bộ dạng kỳ quái, nhưng lại chẳng thể phủ nhận là nó rất dễ thương, trua nắng hai má nó ửng hồng lên, còn mặc quần áo rộng hơn người, nhìn nó đáng yêu làm sao, Phùng Lập cũng cảm thấy ngượng ngùng, nó trông giống như một con gấu bông “thu nhỏ”, nhìn là muốn ôm liền.

Nó bất mãn thấy cậu ta cứ nhìn chăm vào mình.

“Có chuyện gì?”

“E-Em d-dễ thương quá”

Phùng Lập nhảy bổ vào ôm nó, vì bất ngờ nên nó ngã nhào ra đất, đơ người với hành động vừa rồi.

Phùng Lập cứ như cún con được mẹ, ôm bụng nó rồi dúi đầu vào dưới ngực, làm nó cảm giác khó chịu, dùng sức mình cố gắng gỡ tay cậu ta ra, một lúc sau thì cũng làm thú tính trong người cậu dừng lại.

“Anh được biết là em bị đuổi việc?”

Phùng Lập trở về trạng thái ban đầu, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào nó.

“À, chuyện đó hả, tự tôi muốn nghỉ thôi!”

Nó nhàn nhạt trả lời, cũng chẳng thèm nhìn cậu ta, nghĩ viễn cảnh vừa xảy ra khiến nó nổi hết da gà.

“Nếu em muốn quay lại thì nói anh, anh sẽ...”

“Tôi không muốn làm việc ở đó nữa, hơn nữa giờ tôi cũng bận vài việc rồi, cậu mau đi khỏi đây”

Miệng nói, nhưng tay chân nó đã đạp thẳng cổng Phùng Lập ra tận ngoài cổng và khóa lại.

Phùng Lập đứng ngoài nhưng không can tâm, vẫn cố gắng bám chặt vào cổng rồi lớn giọng mắng mỏ nó.

“E-Em ác lắm”

“Cảm ơn, tôi đủ ác với người như cậu”

Nói xong nó đi lẹ vào trong tiếp tục làm việc của mình, cũng không thèm quay lại nhìn cậu ta, gần tới nơi nó nhớ ra chuyện gì đó, định hỏi nhưng thôi lại lắc đầu bỏ qua.

.....

Mấy hôm nay vì chuẩn bị cho đám cưới, nên công việc ở chi nhánh tạm thời giao cho Mon quản lý, còn hấn và Liên Kỳ đi thử váy cưới và phát thiệp mời, hấn không muốn đi nhưng Liên Kỳ lại không để hấn ở nhà, giờ đây niềm vui sướng của cô khiến ai cũng ghen tỵ, các nhân viên trong công ty cũng thăm chúc mừng cho cô.

“Oa... hai vị giống như hoàng tử và công chúa ấy ạ!”

Nhân viên khen hấn và Liên Kỳ, ngay khi hai người thử váy cưới xong, hấn trong com lê màu đen sang trọng, Liên Kỳ trong bộ váy cưới màu đỏ đô, toát lên vẻ kiêu sa của quý tộc, điều mà có nằm mơ cô cũng không ngờ tới.

Liên Kỳ mỉm cười hài lòng với lời khen của những người thềm khát kia, cô chẳng để ý tới họ mà nhìn qua hấn, hỏi:

“Anh thấy sao ạ!”

“Ừm, cũng được.”

Hấn cũng chẳng biểu hiện chút gì là vui vẻ cả, chỉ đáp nhanh gọn lẹ và hỏi họ.

“Chúng tôi sẽ mặc bộ này trong ngày cưới, các cô nhớ phải giữ gìn cho cẩn thận, đừng để sút một sợi chỉ nào?”

Sau khi thay xong, Liên Kỳ nhìn cô nhân viên bằng ánh mắt rất ra vẻ ta đây.

“D-Dạ vâng thưa phu nhân”

Cô nhân viên sợ hãi, đáp trả và dụ dỗ ngọt ngào.

Sau đó hai người rời khỏi, khi này cô nhân viên mới bị Liên Kỳ mắng thì đem chuyện nói lại với những người khác.

“Chưa cưới mà làm như ở cùng mấy năm ấy”

Ai cũng bất ngờ, vì Liên Kỳ tỏ vẻ kiêu căng, họ thầm nghĩ nếu làm phu nhân thật, thì không biết cô ta còn tác oai tới mức nào.

Thành Khang và Liên Kỳ ra về, đi ngang biệt thự của nó, đôi mắt u buồn của hắn nhìn vào trong, nhìn từ xa thấy một con vật màu xanh, rất bụi đang loay hoay làm việc gì đó, một lát liền đứng phắt dậy rồi lau mồ hôi, tay còn lại thì cầm một cây hoa điều đặc biệt là cây hoa này cũng cao bằng nó, bất giác khoe môi hắn nhếch lên cười, nhớ tới lúc nó dọn phòng cho hắn, nhìn đáng yêu làm sao.

Liên Kỳ ngồi cạnh cũng rất bất ngờ, lâu lắm rồi cô mới thấy được nụ cười của hắn, mà nụ cười này còn rất đẹp, không như cười kiểu gượng ép hoặc vô tâm với cô, làm cô càng hận nó, nhưng sau đó thì cũng cười trong lòng, vì giờ hắn sắp là chồng của cô.

Về tới biệt thự, hắn liền lên phòng làm việc của mình, hoàn toàn không nhìn Liên Kỳ lấy một lần.

“Anh có thể gác việc làm sang một bên được không? Anh hứa là đưa em đi phát thiệp mời cho khách rồi mà, sao giờ anh lại thế”

Dường như sự xuất hiện của cô trong cái nhà này là một sai lầm, cô chẳng có tí tiếng nói nào mặc dù sắp làm phu nhân, thấy hắn lên phòng, ngay cả việc ăn trưa mà hắn cũng không muốn ăn cùng cô.

Hắn ngược mặt lên nhìn Liên Kỳ, ánh mắt hắn tỏ rõ sự chán ghét, hắn rất muốn mắng cô một trận, nhưng nghĩ lại thì cũng chẳng được ích lợi gì, nên hắn điềm tĩnh làm việc tiếp.

Liên Kỳ có đôi chút rụt rè và sợ hãi ánh mắt ôn nhu của hắn, nhưng cô vẫn không can tâm, tiếp tục nói lần này giọng nói to hơn.

“Tại sao chứ? Em cũng là người, cũng được ở trong biệt thự này, vậy mà tại sao em lại trở thành sao chổi, thành kẻ dư thừa, mà không một ai quan tâm, anh nói cưới em nhưng anh lại không quên được cô ta, anh muốn làm em đau khổ tới chừng nào, em yêu anh nhiều tới vậy mà!”

Cô rất muốn khóc, để hắn dịu dàng với cô hơn, nhưng đột nhiên nước mắt chảy ngược vào trong vì câu hắn nói.

“Vì cô... là cái bóng của cô ấy, vì cô có lòng tốt chăm sóc bố tôi, vì cô chẳng có quyền và tiếng nói nào, vì cô chẳng làm được việc gì ngoài việc chỉ biết khóc, biết than thân phận mình nghèo, muốn được giàu lên, nhưng lại không cố gắng.”

Hắn thẳng thắn sở một tràng, cũng chẳng nể nang gì cả, những điều hắn nói ra, hắn đã kiểm chế rất nhiều, đương nhiên là hắn không muốn lấy Liên Kỳ, hắn cũng vô tình nhìn thấy những hành động như tám chuyện với các nhân viên trong giờ làm việc, nhưng hắn bỏ qua vì cô ta từng giúp bố mình, còn cô tình nói xấu một người nào đó, nhưng hắn cũng bỏ qua cho cô, cũng chỉ vì một lý do, cô là người chăm nom bố hắn, và được sự xét duyệt của bố để cô trở thành con dâu của dòng họ Tư Mã.

“A-Anh nói gì vậy? Em đã cố gắng rất nhiều vì anh cơ mà, sao anh lại nói em chỉ là cái bóng của cô ta, em không can tâm, cô ta có điểm nào tốt hơn em chứ? Cô ta chỉ là một người con gái vô liêm sỉ, dám làm chuyện nhục nhã trước mặt anh, mà anh...”

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (8)

Liên Kỳ khóc không ra nước mắt, có cảm giác hắn đang dần hắt hủi cô, nhưng chột trái tim cô ghen lại chỉ vì cái tát rất mạnh của hắn, má cô đỏ ửng lên.

“Tôi cảm cô nói thế, cô có biết sự cố gắng của Song Đào còn đáng quý hơn một người như cô không? Song Đào đánh cô, vì chính miệng cô đã tung ra những tin, đáng lý chỉ có tôi và cô và Song Đào biết, điều đáng xấu hổ đó cô cũng nói được sao?”

Hắn không biết trước đây bố hắn sống cùng với gia đình Liên Kỳ thế nào, nhưng hiện tại hắn không thể chấp nhận người con gái này, hay có lẽ vì quá nhớ nó, nên hắn nổi cáu và nói những điều không nên nói.

Mặc cho Liên Kỳ ngồi khóc, hắn đóng thật mạnh cửa phòng rồi tới Bang của mình uống rượu, mà nhắc thì cũng một thời gian, không có chuyện gì nên Bang của hắn cũng không hoạt động nhiều, mọi người trong Bang đều được hắn cung cấp các công việc ổn định, hiện giờ Bang chỉ có mình hắn.

Gọi phó bang mang tới tất cả các loại rượu mạnh, hắn ngồi trên chiếc ghế được trạm trổ hình rồng của mình, người ngồi trên đều tỏa khí lạnh và uy nghiêm như chính con rồng trên đó, nhưng giờ đây hắn lại như một con sói, tâm trạng không thể tốt hơn.

“B-Bang chủ, c-có chuyện gì xảy ra sao ạ!”

Phó bang chủ từng làm việc dưới quyền hắn, thế nhưng nhìn bề ngoài có một chút yếu điệu giống con gái, rất sợ hắn và mỗi lần hắn nổi giận thì chắc chắn có chuyện chẳng lành.

“Rượu đâu?”

Hắn cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi điều cần hỏi.

Phó bang tên Lãnh Huyết, ôm một cái thùng lớn, bên trong có tất cả các loại rượu hảo hạng đựng đầy cả nước, Lãnh Huyết hiện đang làm việc ở nhà hàng, nhưng nhận được cuộc gọi của hắn, lập tức phóng xe tới và mang những thứ hắn yêu cầu.

“B-Bang chủ?”

Lãnh Huyết mở hơi tóa ra như tắm, lần đầu tiên hắn uống rượu mà còn trong tâm trạng không tốt, cảm nguyên chai tu ừng ực, uống rượu mà giống như uống nước lọc vậy.

.....

Sau khi làm xong bồn hoa của mình, hàng ngày nó tưới và chăm sóc kỹ càng cẩn thận.

Buổi tối nằm ngủ, vì làm việc cật lực hai ngày nên chân tay và cơ thể nó gần như rã rời, lê thân mệt mỏi sau khi dùng bữa với hai em, lên phòng là nó chỉ kịp thả mạnh người xuống nệm, nằm úp người.

Nó gáy khò khò ngay sau đó, cho tới nửa đêm.

“Song Đào”

Một giọng nói, hay đúng hơn là giọng nói của một linh hồn nào đó, đang bay trước mặt nó, cố gắng đánh thức nó dậy.

“...”

Vì quá mệt nên nó ngủ quèo luôn, chẳng biết gì, chắc giờ nó đang chìm đắm trong mộng đẹp hoặc là nó sẽ chẳng mơ mộng gì vì quá mệt.

“Song Đào, Song Đào”.

Giọng nói âm u đó tiếp tục vang lên, vì đó chỉ là một linh hồn sống, nên không thể chạm vào người hay bất cứ thứ gì.

“Ừm...”

Khẽ nhúc nhích sau đó nó trở mình nằm ngửa ra, tư thế ngủ của nó chẳng ra dáng con gái tạo nào, hai chân hai tay dang cho rộng hết cái nệm, còn hai con gấu thì nằm bơ vơ dưới đất.

“DẬY MAU LÊN, SONG ĐÀO”

Lần này linh hồn đó kêu to hơn, nhưng lại chẳng ăn nhằm gì với nó, nhưng trong trí não nó bắt đầu hoạt động, bắt đầu nhần nhần lại.

Linh hồn kia có chút mừng mừng vì nó chịu hoạt động, sau đó linh hồn trong cơ thể nó mới dậy và nhìn trước mặt, lúc này là cuộc nói chuyện của hai linh hồn khác nhau.

Nó hỏi linh hồn kia.

“Ờ... Cô bé là ai vậy?”

“Chị cứ gọi em là tiểu yêu hi hi”

“Ồ... đáng yêu quá, mà em tìm chị có chuyện gì? Cơ thể chị hoạt động mấy hôm, cũng mệt nên ngủ chẳng biết gì?”

“Không sao mà, à chị theo em”

Tiểu yêu vui vẻ vì đánh thức được linh hồn trong cơ thể nó, sau đó tiểu yêu bay ra cửa sổ, nó cũng bay theo.

“Thế này có ổn không em, giờ là mười hai giờ khuya đó?”

“Chị yên tâm đi, con người nhìn thấy thì họ sẽ nghĩ mình là cái gì gì đó lúc nửa đêm thôi... hi hi”

Hai linh hồn đang bay lơ lửng trên trời, lại còn vào đúng mười hai giờ đêm, nếu những ai còn thức hoặc còn lái xe ngoài đường chắc chắn họ nghĩ là gặp ma.

“Tiểu yêu đợi chị với, chị không bay được nữa rồi?”

Bay được một lúc lâu, nó cảm giác mệt mỏi, hai chân nó gần như chẳng bay được nữa, cảm giác như có ai đó nắm chân, hoặc là tư thế ngủ của nó ở biệt thự đang gập mình, nên không bay được nữa.

“Chị ở đây đợi em.”

Tiểu yêu đành trở về biệt thự của nó xem xét, quả đúng là nó đang nằm gập chân và người nghiêng sang một bên, để làm cơ thể nó duỗi thẳng ra chẳng dễ chút nào, vì tiểu yêu không chạm được vào nó, nghĩ một lát tiểu yêu lấy ra trong túi một lọ thuốc, thuốc này có tác dụng làm cơ thể nằm thẳng (cái này sói bịa ra thôi, ngoài đời chẳng có thuốc vậy đâu).

Vì bây giờ linh hồn nó đi chơi rồi, nên chỉ còn cái xác nằm đó thôi, miệng nó hé mở nên tiểu yêu để viên thuốc đó vào miệng, nhưng thuốc đó không tan chỉ để vào là cơ thể duỗi thẳng người thôi.

Tiểu yêu bay tới chỗ nó, và dẫn nó đến nơi của mình nói chính là một cái hang động dưới lòng đất, nơi này khá tối tăm và đáng sợ, nhưng tiểu yêu phát ra một cái đèn soi sáng.

Một hồi cả hai đi tới được bên trong, mắt nó mở to hết cỡ, nhìn những hình nộm bằng rom bên trong, được xếp thành một hàng dài, miệng lắp ba lắp bắp.

“Đ-Đây là...”

Tiểu yêu về mặt trở nên nghiêm túc, bay tới đúng vị trí hình nộm của nó và có cả tên trên đó, chỉ cho nó biết.

“Đây là chị”

Nó giật mình, hình nộm tuy không có mặt mũi, nhưng lại có những vết chấm đo đỏ trên vị trí gần ngực, còn một cây kim đặt ở trên tờ giấy có viết tên của nó.

“Tiểu yêu, em giải thích cho chị được không?”

Nó chỉ nhìn chăm chú vào hình nộm của mình.

“Chị đã bị bỏ bùa hay nói cách khác thì đây là trò chơi ngải mà gần đây đã tuyệt chủng.”

“Chơi ngải?”

Đột nhiên nó linh cảm thể xác ở nhà phát lên con dao, nhìn xuống cây kim và tờ giấy viết tên mình khẽ động đậy, cả hai nhìn điều kỳ lạ đó, nhưng sau đó không thấy có chuyện gì cả, từ ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân của con người, hai linh hồn nấp trong bóng tối nhìn.

Đôi mắt nó phải căng hết cỡ, gần như muốn lòi cả lòng trắng bên trong ra ngoài, vì người bước vào chính là Phùng Lập.

“Chết tiệt, Song Đào cô đã cố tình làm tôi tức lên đây, tôi đối tốt với cô như vậy, mà cô nỡ lòng nào bỏ mặc tôi, lần này thì cô cứ đợi mà xem, tôi sẽ khiến cô trở thành người đau khổ nhất.”

Ngồi nhìn chăm chăm vào hình nộm, Phùng Lập liên tiếp nói những lời không hay lên nó, rồi còn lấy cây kim đâm vào ngực nó, nhưng cũng may linh hồn đi chơi, nên không cảm giác đau đớn nào, nhưng có linh cảm với thể xác đang nằm ở nhà.

“Chị biết tên ngiệt chúng ấy không?”

Tiểu yêu hỏi nó, vì là linh hồn nên cả hai nói chuyện thì người khác không nghe thấy, chỉ nhìn thấy được thôi.

“Ừ-Ừm, tên đó là Phùng Lập từng làm cùng công ty chị.”

Nó nhớ lại những chuyện trước đây, thật không ngờ đều là do cậu ta làm, nó nhất định sẽ xử đẹp tên này, dám cản đường công danh của nó, hại bố mẹ nó cũng phải phiền lòng.

“Chính cậu ta là người hại chết bố mẹ em, nên em thay họ báo thù?”

Câu nói vô tình của tiểu yêu, làm nó phải nhìn qua cô bé, nhắc mới nhớ thì nó cũng chưa hiểu lý do cô bé tới tìm mình, và đưa mình tới nơi này.

Cả hai bay về lại căn phòng của nó, trên đường đi, tiểu yêu có kể với nó, vì bố mẹ của cô bé bị cậu ta cũng chơi ngải và hại chết, vì muốn tìm ra kẻ hãm hại, cô bé đã bị tông xe, nhưng lại xin diêm vương cho linh hồn mình còn nguyên vẹn, để trả thù cho bố mẹ trước, sau đó về chịu tội.

Tiểu yêu muốn tìm một người trả thù, nhưng lại chẳng có ai, những hình nộm bên trong đều không có tên, nên chẳng làm được cách nào, nhưng cô bé vẫn không từ bỏ hi vọng, và rồi khi nhìn cái tên Song Đào, cô rất vui mừng, thể nhưng lúc cô bé muốn tìm đến nó thì lại bị diêm vương kêu về chịu phạt hai tháng sau, thì sẽ được bảo toàn linh hồn thêm một ngày, vừa mới hoàn thành xong là tiểu yêu liền tìm đến nó, chỉ mong sao nó giúp được cô bé.

Chương 89: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (9)

“Chị Đào ơi, xuống ăn sáng rồi chờ em với chị mèo đi học.”

Sáng nay vì nó dậy muộn nên mèo thay nó nấu ăn sáng, sau đó vẫn chưa thấy nó xuống, ghé lên phòng gọi nó, còn lay lay người nó vì chẳng có động tĩnh gì.

Vừa tỉnh dậy, nó cảm giác đầu nó đau và ngực cũng đau, hơn hết là đôi chân nó dường như không thể đứng dậy nổi, cả cơ thể nó mệt đến lạ.

“Đề chị gọi chú Quốc tới chờ hai em đi học, hôm nay chị cảm thấy không khỏe, ghé xuống nói mèo đi, hai chị em ăn sáng đi.”

Vừa nói nó vừa mò cái điện thoại gọi cho tài xế tên Quốc, tới chờ hai em nó đi học, nhưng ghé lấy điện thoại nó rồi tìm cái tên đó và gọi.

“Alo, chú Quốc qua chờ hai chị em cháu đi học, chị cháu cần được tới bệnh viện.”

“Vâng, tôi qua ngay đây thưa cô chủ nhỏ.”

Chú Quốc thường hay chờ mèo và ghé đi học, nhưng hai hôm nay được nghỉ vì nó chờ đi.

Nó nằm đó cho đến tận quá trưa mới tỉnh, cả cơ thể nó cũng rất mệt mỏi, tự dung nó thấy gọn gọn trong miệng.

“Hình như có cái gì đó trong miệng”.

Sau đó nó lấy ra, là một hòn ngọc hình tròn và có màu hồng, cũng không lớn lắm, nó chợt lăm bầm, may mà mình chưa nuốt, nó để hòn ngọc đó trên bàn rồi vào vệ sinh cá nhân.

Đột nhiên ngực nó lên cơn đau, dòng suy nghĩ cuối cùng của nó, là nó dường như nhớ ra chuyện xảy ra vào tối qua, đôi mắt nó mờ to hơn rồi sau đó trở nên vô hồn.

.....

Hắn ở bang uống rượu tận hai ngày không về, phó bang bị hắn đánh và trói lại, bịt mõm nằm im một góc, vì cản đường của hắn.

Chợt cánh cửa bang bật mở, vì cửa chắc chắn nên sức mạnh đập cũng không đủ, chỉ hơi nứt ra thôi, người đàn ông bước vào và cả cô gái kia chính là bố hắn và Liên Kỳ.

Cả hai thấy hắn nằm yên bất động, chắc là do uống rượu nhiều quá đây, nghe thấy giọng ậm ừ của phó bang, bố hắn tới cời trói cho cậu, sau đó cậu mau chóng giải thích rồi cùng mọi người đưa hắn về và gọi bác sĩ tới kiểm tra.

Qua ngày hôm sau hắn tỉnh, mở nhẹ con mắt nhìn mọi thứ, là trong phòng mình chứ không phải bang, cũng không sức mùi rượu.

“A-Anh tỉnh rồi!”

Liên Kỳ chăm sóc cả đêm cho hắn không rời nửa bước, vừa hay bố của hắn vào, hôm qua ông đúng là rất lo vì bác sĩ nói hắn phải rửa ruột vì uống quá nhiều rượu.

“Thành Khang, con làm cái gì vậy hả? Công việc con bỏ bê là tới bang uống rượu sao?”

Bố hắn vô cùng giận dữ, về tới nhà nghe tiếng khóc nức nở của Liên Kỳ, ông liền hỏi đầu đuôi câu chuyện, và còn cố tình nói là hắn không muốn lấy cô, muốn đuổi cô ra khỏi nhà để Song Đào được vào sống cùng, làm bố hắn càng phần nộ hơn.

“Tĩnh lại đi Thành Khang, đừng vì Song Đào mà làm Liên Kỳ buồn, những chuyện cô ta làm con đã mắt thấy, tai nghe, tại sao còn nhớ đến cô ta, người con gái tốt yêu thương con đang ngồi trước mặt con đây, sao con không quan tâm hả?”

Ông liên tục mắng hắn, còn thẳng tay tát hắn, nhưng Liên Kỳ khóc lóc, quý xuống cầu xin, làm ông mềm lòng, lại càng muốn cô nhanh chóng làm con dâu dòng họ hơn.

“Bi ôi”

Hắn nhìn những hành động của Liên Kỳ, thật sự khiến hắn ngửa gan và tức giận, cô ta chắc đang vui mừng trong lòng.

“C-Con”

Bố hắn thật không ngờ là hắn nói được điều đó, trước nay con ông tính cách ra sao, ông là người hiểu rõ nhất, vậy mà giờ đây hắn chỉ vì một người con gái không yêu mình mà dám vứt bỏ người con gái yêu mình.

“C-Cháu xin hai người đừng làm thế?”

Liên Kỳ khóc nức nở, từ bao giờ mà số phận của cô lại hẩm hiu như vậy, đã được sống trên đất liền, nhưng tại sao lại không thể hòa hợp.

“Nếu hai người vì cháu mà làm vậy, cháu sẽ rời đi, cháu cũng không cần chức phu nhân hay là người nhà của dòng họ Tư Mã nữa, vì cháu mà tình cảm gia đình sút mẻ thì cháu sẽ đi.”

Liên Kỳ cố gắng hạ mình, và khóc lóc van xin để được hai người kia thương tình cho ở lại, bởi vì cô biết tình thế hiện tại đang nghiêng về mình, chỉ cần mình cố gắng diễn tốt vai này chắc chắn sẽ thành công.

“Liên Kỳ, không phải lỗi của cháu, mau đứng lên đi, là lỗi của Thành Khang, cháu nhất định phải là con dâu của bác, công ơn cháu cứu và chăm sóc cho bác, làm sao bác quên được...”

Bố hắn mỉm cười đỡ Liên Kỳ đứng dậy, dù sao thì ông cũng rất quý mến cô.

Hắn nhìn thấy sắc mặt già đỗi, vội lên tiếng, đầu óc hắn cũng tỉnh táo hẳn.

“Liên Kỳ, cô không cần làm thế, nếu muốn lấy tôi thì ngày nào tôi cũng hành hạ cô, có khi còn tệ hơn bây giờ nữa, cô nên biết cô chỉ là người có công chăm sóc bố của tôi, ngoài ra cô chẳng là cái gì hết.”

Trước mặt người bố đáng kính, hắn chẳng kiềm chế ngôn từ, thẳng miệng nói, sau đó đứng dậy đi tới cửa nhà vệ sinh, còn quay mặt lại nói một câu kết.

“Cũng chỉ vì bố cô ham hư vinh, giàu sang vậy nên mới gán ghép cô với tôi, thử hỏi đến giờ phút này cô đã làm được gì cho bố mình chưa?”

Hắn đóng thật mạnh cửa lại rồi cười nhạt khinh thường, hắn thà không lấy vợ còn hơn lấy một người như cô ta, hắn biết chuyện là vì cho người điều tra thân thế, trước đây bố cô ta đúng là rất tốt, nhưng sau đó cũng vì ham hư vinh mà làm vậy, hơn hết hắn còn biết được chuyện mà chính Liên Kỳ cũng không biết, là cô ta từng lên giường với tên con trai khác.

Bố hắn dịu giọng với Liên Kỳ, sau đó cao ốc của ông có việc, nên ông liền đi, còn chuyện của hắn để tới về rồi tính.

Ngồi một mình trong phòng, Liên Kỳ không còn từ nào diễn tả, tâm trạng của cô gần giống như một cỗ máy thời gian, xóa hết ký ức, cố gắng không nhớ những câu hắn nói, chỉ cần được làm con dâu của dòng họ này, thì chắc chắn cô cũng sẽ có một ít cổ phần, tới lúc đó cô sẽ khiến hắn không dám lên mặt mình.

Nhận được điện thoại của Phùng Lập, cô nhanh chóng kể chuyện của mình, và nhờ cậu ta giúp, cậu ta yêu cầu thế nào cô cũng đồng ý.

Sau đó cô ra ngoài và tới bên Phùng Lập, nhưng có người theo dõi, và báo tin về cho hắn.

“Cô ấy đi vào căn hộ XVC”

Hắn khẽ nhíu mày, đó là căn hộ trước đây cô ta từng ở, sau đó nghĩ chắc là cô ta có tìm một nơi cho thoải mái để suy nghĩ lại chuyện của mình, như vậy cũng tốt, đáng nào hắn cũng không muốn thấy mặt cô ta.

Hắn xuống ăn bữa sáng rồi tới chi nhánh làm việc như mọi khi, chợt hắn nhớ tới nó, cũng lâu lắm rồi không gặp nó, mới chỉ nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của nó vài hôm trước mà đến giờ hắn chẳng thể nào quên, cho dù nó mặc đồ cỡ nào thì trong mắt hắn cũng rất đẹp.

Vừa dừng xe tới chi nhánh, hắn ngạc nhiên khi người con gái hắn mới nghĩ tới đã xuất hiện, là nó... chính là nó... thế nhưng bộ quần áo đen thui trên người, cộng thêm vẻ cực kỳ sát khí trong đôi mắt nó, gần như cú đâm của nó ngược về hắn.

“SONG ĐÀO”

Hắn bắt chợt gọi lớn tên nó, nắm chặt sát tới miệng thì dừng lại, dường như trong ngực nó có một chút cảm giác quen thuộc với người con trai này, nhưng hiện tại nó đang bị Phùng Lập điều khiển.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (9)

Hắn nhìn lại chi nhánh của mình một lượt, bàn tiếp tân và bộ bàn ghế dành cho khách ngồi chờ đã bị nó đập tan tành, cửa kính gần như nứt mẻ, hắn có nhớ lại cuộc gọi cách vài phút trước của Mon.

“Đấu với tôi”

Giọng nói nó chắc nịch, bộ váy ôm sát màu đen, mái tóc cột cao, đôi mắt cao đen, bao tay da và chiếc áo khoác róc cơ cũng màu đen.

“Được”

Hắn thẳng thắn đáp trả, từ lúc nó đi học võ, là hắn chưa bao giờ thử sức với nó, hôm nay hắn sẽ làm thế, sau đó hắn kéo nó lên sân thượng của chi nhánh, nó hoàn toàn vô hồn, không đẩy hắn ra cũng không nói lại.

Vừa mới tới cửa, là nó liền dùng sức đánh phía sau gáy hắn, nhưng hắn cúi người và xoay người lại giữ chắc bàn tay đang cuộn thành nắm đấm của nó, nhìn sâu vào ánh mắt nó, hắn như nhận ra điều gì đó, ánh mắt nó không giống như thường ngày, còn nó nhận được điều quen thuộc nào đó, có phải trước đây nó cũng từng như vậy với người này không.

Vì nhìn khá lâu, nên nó hất tay hắn ra rồi sau đó tiếp tục đánh hắn, nhưng sức con trai mạnh hơn con gái, hơn nữa hắn còn là một người có võ nghệ xuất chúng, không dễ gì đầu lại.

Hai người lao vào nhau, nó đánh cú nào là mạnh cú đó, còn hắn chỉ đỡ và đôi lúc bị thương cũng do nó, nhưng vui mừng vì võ nó đã tốt hơn rất nhiều.

Nó cảm thấy mệt và dừng lại thở dốc, nhưng vẫn không phục.

“Tại sao cậu không đánh”

“Vi... không muốn em bị thương”

Hắn đến gần, phả hơi nóng vào má nó, chẳng hiểu sao mà má nó đỏ ửng lên, cảm giác trái tim lỗi một nhịp.

Trong đôi mắt nó lại trở nên vô cảm hơn, hất mạnh hắn ra và tiếp tục đánh, lần này hắn cảm thấy mất kiên nhẫn vậy nên đánh thật với nó, cũng chẳng làm tổn thời gian, chỉ một loáng hắn đã khiến nó phải tâm phục, khẩu phục.

“Không ngờ, cậu mạnh như vậy, hẹn lần tái chiến.”

Nó bị thua, mà điều đặc biệt là sau đó nó chẳng biết vì sao phải đấu với hắn, và đấu mà chẳng có lý do hay mục đích gì.

Thấy nó bước chân đi, đôi mắt hắn trùng xuống, có vẻ buồn rất nhiều.

“Song Đào, dù cho em làm gì đi nữa, thì trái tim tôi cũng chỉ có hình bóng em thôi.”

Nói xong, bàn chân nó khựng lại, tim nó lại lỗi nhịp, trong đầu nó nghĩ tại sao mình phải chiến đấu với người này, trong khi người này hoàn toàn không phải là kẻ thù của nó.

Ngay sau đó, hắn bước chân nhanh dần và chạy tới phía sau ôm nó, khoảnh khắc hạnh phúc này, nó muốn mãi là vậy.

Phùng Lập và Liên Kỳ đang vui vẻ ở căn hộ, nên cả hai không thấy được cảnh này.

.....

Ngày hôm sau, nó đã khỏe lại và muốn chở hai em đi học, nhưng vừa hay anh Huỳnh Hải xuất hiện ngay trước cổng.

“Đề anh đưa hai em đi học cho?”

Anh mỉm cười, vừa du lịch xong là anh muốn quay về thăm hai chị em nó trước, sau đó mới qua thăm hắn sau.

“D-Dạ thôi vậy phiền anh nhiều quá, anh cứ nghỉ ngơi trong nhà em, đợi một lát em về.”

Nó mỉm cười, rồi chở hai em đi học.

Anh Huỳnh Hải vào trong nhà của nó, rồi ngồi mở ti vi xem, gọi điện cho hắn nói hắn qua nhà nó chơi, mà chẳng nhận được sự đồng ý của hắn nữa.

Lúc sau thì nó cũng về, nó định đi tới nơi mà trong giấc mơ nó từng mơ thấy, nhưng phải đợi anh Huỳnh Hải về rồi nó đi.

Vào trong nhà thấy anh ngồi xem phim, nó mang nước và trái cây ra bàn mời anh dùng, sau đó nó hỏi.

“Chị Lạc Vi không về cùng anh sao?”

“Cảm ơn em, chị ấy vẫn còn muốn đi nhiều nơi hơn, nhưng mà anh mệt rồi, nên trốn về đây, à anh mới gọi Thành Khang qua, mà em ấy lại nói bận rồi!”

Anh Huỳnh Hải chưa biết việc này.

“Vậy sao? Mà cậu ấy chưa đưa thiệp cưới cho anh à!”

Nhắc lại càng làm nó buồn hơn, còn anh Huỳnh Hải thì ngạc nhiên, anh cứ ngỡ hần và nó cưới nhau, nhưng cũng mừng cho hai đứa.

“Ồ, nhanh vậy sao, khi nào hai đứa tổ chức thế, anh em trong nhà chắc không cần thiệp mời đâu, anh biết tính Thành Khang mà!”

Anh cười nhẹ.

Sau đó nó lên phòng mình lấy thiệp cưới màu đỏ cho anh xem, đọc được cái tên hần và Liên Kỳ mà anh xem làm rớt cốc nước, về mặt và giọng nói ngạc nhiên.

“K-Không phải em và Thành Khang sao?”

“Ừa, cậu ta chưa nói anh sao? Mà giờ em có chút việc phải đi một lát, nếu anh không phiền thì cứ nghỉ ngơi ở nhà em.”

Nói xong nó đứng dậy, còn anh Huỳnh Hải thì nhìn chăm chăm vào tấm thiệp mời có tên cô ta, làm anh nhớ tới chuyện trước đây, cô ta đã làm gì hai người rồi.

Sau khi nó dừng xe tại công viên hoang vu lần trước nó đi lạc, trong giấc mơ nó nằm mơ khá tối nên không thể nhớ rõ con đường đó nằm ở đâu, nó xuống xe và đi bộ, mở định vị điện thoại nó nhớ ra con đường tối, mà nó từng muốn đi nhưng lại không dám vì con đường đó quá đáng sợ.

Vì giờ là ban ngày nên chẳng có vật cản nào, nó nhìn ra chỗ đó, chỉ duy nhất một khu rừng xanh bạt ngàn, định vị của nó đưa nó đi vào bên trong, mặc dù có rất nhiều sợ hãi, nhưng nó vẫn phải tự tin lên, vì nó đã có võ có thể cảnh giác cao và không sợ chuyện gì.

“Sắp tới rồi!”

Chấm đỏ trên điện thoại càng rõ nét hơn, sau đó nó dừng lại, bỏ điện thoại và nhìn xuống dưới đất, nhưng gần như nó phải hoảng hồn, vì có một con trăn màu nâu đen rất lớn đang nằm cuộn tròn người lại.

Chẳng biết nó có duyên với chúng không, mà lần nào cũng gặp mấy con đáng sợ này, may sao con trăn kia không động dậy gì, nó định luôn đường khác, nhưng chấm đỏ rõ nét nhất là ở chính con trăn kia.

“Mình phải làm gì đó, chắc chắn con trăn kia đang nằm lên cánh cửa dẫn tới nơi đó.”

Suy nghĩ, suy nghĩ cách, một lúc sau, nó đã nghĩ ra, bèn lấy cây và chọc thật mạnh về con trăn đó, để cho nó tỉnh và lừa nó rời khỏi đó, tất nhiên gan của Song Đào cũng to lắm thì mới dám “chêu trăn”.

Ngay lúc con trăn há miệng khổng lồ, Song Đào tòn hét gai ốc, dùng sức bật nhảy lên cây gần nhất, nhưng con trăn này lại rất nhanh quấn lên cây và bò tới gần nó, dường như hết đường chạy, nhưng may sao có một cái dây thừng.

Và nó lừa con trăn tới đó, sau đó quấn chặt dây thừng lên người con trăn với vận tốc của ánh sáng, con trăn bị gấp làm ba và treo lơ lửng cứ như cục giò chả, bao nhiêu da gà, da trâu của nó dựng ngược lên, lần đầu tiên nó đánh nhau với trăn.

Dưới chỗ nằm đó, nó thấy rất nhiều lá cây đắp lên, lấy chân gạt gạt ra thì xuất hiện một cái nắp, giống như ống cống, nó mở ra và nhìn bên dưới chẳng thấy gì, chỉ một màu đen thui, nó cũng hơi sợ sợ, nhưng chỉ vì tín hiệu điện thoại mạnh nhất, nên nó đành nhắm mắt nhảy xuống.

Giống như một cái giếng khô, sau khi bị rút từ độ cao mười mét xuống, bản thân nó không hề biết ống cống này cao bao nhiêu, vừa rút từ trên xuống, cả cơ thể dòn vào hai chân, hoàn cảnh bây giờ của nó giống như đứng tấn, rất khó chịu, chiếc điện thoại nó cầm trên tay cũng vỡ màn hình và cục pin bị văng ra.

“C-Chân mình chắc gãy mất!”

Mãi lát sau hai chân nó mới đỡ hơn, nó nhẹ nhàng sò vào đuôi và nắn nắn, bóp bóp cho mọi cơ quan hoạt động bình thường, rồi từ từ nhấc chân lên và đi vào trong.

Trong giấc mơ đó, nó chỉ bay và cũng không cần chiến đấu với quái vật kia, nên rất êm xuôi, nhưng giờ là hiện thực, nó phải tự mình chống trời, lần mò theo con đường quen thuộc, cuối cùng thì nó cũng nhìn thấy tận mắt những hình nộm kia.

.....

Huỳnh Hải lập tức đến phòng làm việc của chi nhánh hần, cánh cửa phòng tự ý mở không không được phép, người ngồi bên trong rất khó chịu, nhưng người bên ngoài, cả về mặt còn khó chịu hơn.

“Thành Khang, em giải thích cho anh chuyện em và Song Đào chia tay, tại sao em lại lấy Liên Kỳ mà không phải người em thích chứ?”

Bị Huỳnh Hải hỏi dồn dập, hần cũng rất bất ngờ.

“Anh nói gì lạ vậy, mà chị Lạc Vi đâu?”

Hần sực nhớ ra là chưa nói cho anh biết, nhưng cũng thoáng nghĩ chắc nó cũng nói chị Lạc Vi biết rồi chứ? Vẫn chưa nói gì à.

“Chị Lạc Vi vẫn còn ở biển rồi, anh không muốn đi nên về đây, mà em giải thích cho anh xem, Liên Kỳ là người cố tình muốn chia rẽ em và Song Đào, còn nói anh hợp tác với cô ta chỉ vì cô ta nắm điểm yếu của anh, nhưng anh từ chối rồi đấy? Vậy mà em lại còn dính tới cô ta.”

Huỳnh Hải vô tư sờ một tràng, sợ dừng lại thì sẽ có ai đó cướp mất lời nói.

“Anh nói sao? Cô ta từng bảo anh hợp tác chung chia rẽ em và Song Đào?”

Hần dừng việc làm lại, nhanh chóng bước tới, nắm chắc bả vai của anh, Huỳnh Hải cảm thấy đau, nhúu mày lại.

“C-Chắc là anh vội đi nên quên nói với em, thực ra thì anh cũng thích Song Đào, một chút sợ hãi để cô ta biết và muốn chia rẽ hai em, NHƯNG ANH NÓI CÔ TA KHÔNG CÓ KÍ LÔ GAM NÀO TRONG DÒNG HỌ TƯ MÃ, VẬY NÊN ANH KHÔNG BAO GIỜ ĐỒNG Ý.”

Hần buông anh ra khề thờ dài.

“Quả đúng như em nghĩ rồi, cô ta đang giở vờ che mắt bố em để được làm phu nhân của dòng họ đây mà, vô liêm si.”

Hần không ngừng nói ra những điều độc địa, chỉ dành cho Liên Kỳ thôi, cô đang vui vẻ với Phùng Lập thì khề hất hơi một cái.

“Ờ... ý em nói là sao? Nghĩa là em đã biết trước rồi?”

Anh Huỳnh Hải đắm chiêu suy nghĩ, sau đó hần hỏi nó còn ở biệt thự không, anh đáp rằng nó vừa nói là có chuyện nên đi ra ngoài rồi.

Hần tạm thời để cho cô ta thư thả một vài hôm, đợi khi tìm được chứng cứ, hần nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết, bởi dám cố tình chia rẽ hần và nó, hần lập tức gọi cho nó, thế nhưng lại không có dấu hiệu nào, chợt nghĩ chắc nó không muốn nghe máy hần, chiều hần sẽ qua xem sao.

“Anh Huỳnh Hải, tạm thời chuyện này anh đừng nói ai, em sẽ xử lý sau, anh về biệt thự của em nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, anh biết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (11)

Lần trước nó đã được nhìn những hình nộm này rồi, nhưng trong giấc mơ còn mờ ảo và không nhớ hết, hôm nay nó mới thấy được toàn bộ, ngoài hình nộm còn có cả những hình bằng gỗ, bên trên không có ghi tên, chỉ có mỗi chữ ngải, dùng cho tất cả.

Đi tới hình nộm của mình, nhưng nó không thấy nữa, hình như có ai vừa mới cầm đi rồi, chắc chắn là Phùng Lập, nó nghĩ thế, vội lấy điện thoại nhưng nó đã tan tành rồi, nhìn lên thành của nắp ống cống, nó không thấy chút ánh sáng nào.

“Thôi xong, giờ làm sao để mình lên được đó đây?”

Tạm thời nó bị nhốt ở đây, nhưng không vì thế mà nó mủn lòng, nó lập tức khám phá hết nơi này, nhưng mỗi lần động nhẹ vào hình nộm là nó cảm thấy sợ hãi, hai tay chấp lên miệng nói.

“A đi đà phạt, xin tha cho con, con không cố ý đâu?”

Sau đó nó tiếp tục đi vòng quanh chỗ đó và tìm xem có gì hay không, chân nó bỗng dẫm phải cái gì đó cứng cứng, nhẹ nhấc chân lên và nhìn xuống, trong đầu nó rất sợ hãi, mồ hôi túa ra như tắm.

Nhưng khi nhìn thấy thì nó chợt thở dài, cả người nhẹ đi mấy tấn, cứ tưởng mình dẫm lên hình nộm bằng gỗ, may sao chỉ là cục đá, nó vừa ngước mặt lên thì...

“Aaaa...!”

Tiếng hét của nó giống như có thể làm nổ tung cả căn phòng bí mật dưới lòng đất, vì xuất hiện trước mặt nó là một người đàn ông, mặc áo giáp, khuôn mặt ngăm đen dữ tợn, nhìn qua thì giống như tướng quân của binh đoàn thời xưa, đôi mắt chỉ có lòng trắng, đang nhìn chăm chăm vào nó, khiến tim nó muốn rút ra ngoài lồng ngực.

Nhưng lát sau nó không thấy động tĩnh gì, người nó run cầm cập, nhìn lại tướng quân kia chẳng có gì thay đổi, vẻ mặt vẫn như ban đầu, trên tay còn cầm một thanh đao cũng không lung lay, bàn tay nó từ từ chạm tới.

“Ể... là giả sao? Không động đây luôn kìa, phù... xem nữa thì hồn bay phách lạc phương nào rồi?”

Lau lại những giọt mồ hôi trên trán mình, nó thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng mình bị chôn sống tại đây chứ, sau đó thì nó tiếp tục khám phá về hình tượng tướng quân kia.

.....

Anh Huỳnh Hải về biệt thự nó nhưng không có ai, nên anh tới trường đợi mèo đi học về.

Trường học cấp ba nổi tiếng nhất ở đây, mức học phí cũng cao ngất ngưởng, nhưng đại đa số đều “tổng tiền” là được vào học, nhưng mèo thì học giỏi sẵn nên học ở đâu cũng vậy.

Tiếng chuông trường học cấp ba “Hoàng Gia” vang lên, hiện giờ thì mèo bắt đầu lớp mười một của năm ba, cũng học được hơn một tháng.

Anh Huỳnh Hải thấy mèo ra khỏi cổng là vẫy tay gọi liền, anh ngần ngại vài giây vì mèo dễ thương quá, cái tướng cũng khá mũm mĩm nhưng cao hơn nó, hôm nay thứ tư nên mèo mặc áo dài trắng, tay cầm cặp đặt trước ngực.

“Mèo, anh ở đây?”

Mèo khẽ nheo mắt nhìn, bình thường là nó đón không thì chú Quốc hoặc chú Tam, nhưng giờ là anh, có chút ngạc nhiên, hỏi anh.

“Em chào anh, mà chị em đâu? Sao không đi đón mà phiền đến anh vậy?”

Anh Huỳnh Hải mỉm cười trả lời, cùng lúc đó anh xuống xe và mở cửa xe cho mèo, các bạn khác nhìn chăm chú.

“Chị em có việc bận nên không tới, anh vừa hay rảnh nên thay chị em đón em, hi, chúng ta qua trường của ghé nha?”

Mèo ngồi cùng ghế lái với anh Huỳnh Hải.

“Hôm nay ghé học cả ngày rồi, em nghĩ chúng ta nên về nhà thôi.”

Tính cách của mèo cũng hơi hơi khó tính một chút, nhưng lại cực kỳ quan tâm người khác, chẳng qua mèo chưa quen với cuộc sống có nhiều “đại gia” thôi.

“À, hay chúng ta ra nhà hàng ăn nha, lâu lắm rồi anh mới trở lại đây đây?”

Xe bắt đầu chuyển bánh, anh Huỳnh Hải trên miệng không ngừng cười tươi, nói chuyện và đi cùng mèo, khiến anh rất thích.

“Cũng được, vậy em nhấn với chị trưa nay ăn ngoài?”

Mèo chỉ nhấn tin cho nó biết thôi, nên không cần đợi nó trả lời, nhưng giờ phút này nó cũng không thể nào đọc được.

Sau đó chiếc xe màu đen quý phái dừng tại nhà hàng “QUNT” một trong những nhà hàng bậc nhất và cũng đông khách nhất ở đây.

Nhân viên mở cửa cúi đầu chào và mời hai vị khách vào trong, anh để mèo tự chọn bàn ngồi, nhân viên phục vụ theo hai người tới ghi món ăn.

“Em ăn món gì?”

Anh ngồi xuống và hỏi mèo.

“Ừm, để em xem nào, món này, này và này. Anh chọn đi.”

Mèo chăm chú nhìn vào cái menu, món nào cũng rất mắc tiền, thế nhưng bây giờ cuộc sống đã khác, không cần phải tiết kiệm sống khổ như ngày trước nữa, nhưng không vì thế mà mèo phung phí tiền bạc, đúng chuẩn thì ba chị em trong nhà, chỉ có mèo là biết chi tiêu tiết kiệm thôi, nó và ghé thì hơi hoang một tí.

“Những món em ấy gọi và thêm tất cả món còn lại”

Anh Huỳnh Hải chọn nhanh gọn bằng cách anh kêu hết cái menu, bụng anh cũng đang đói nên muốn ăn nhiều, mèo thì không nói gì vì đang bận suy nghĩ.

Nhưng cách mèo ngồi ngẩn ngơ, một tay chống cằm, một tay đặt lên bàn, khuôn mặt nhìn ra ngoài cửa kính, khiến anh Huỳnh Hải chăm chú nhìn, không muốn rời mắt, anh cảm nhận được cả cơ thể anh nóng dần lên, trái tim anh lệch một nhịp.

Lúc sau trên bàn đã đầy đồ ăn, lúc này thì mèo không suy nghĩ nữa, trở về thực tại và ngạc nhiên.

“A-Anh ăn hết chỗ này sao?”

“À- hi hi chúng ta cùng ăn”

Anh cười, vì giờ này anh không còn lời nào để nói.

.....

Hắn làm việc trên phòng mình, trong lòng hắn có nhiều niềm vui lạ, cũng vì anh Huỳnh Hải nói những điều đó, cùng với việc hắn vừa mới hỏi bác sĩ tâm lý chuẩn đoán bệnh cho nó, càng làm hắn tin chuyện này không phải do nó làm, hắn dự định là tối qua nhà nó cùng nói chuyện.

Cốc cốc cốc.

“Thưa Tổng giám đốc, có cô Liên Kỳ tới gặp”

Mon gõ cửa và nói vọng vào bên trong.

“Nói cô ta về mau, à không nói cô ta mau dọn quần áo qua căn hộ cũ ở luôn đi”

Hắn chẳng nhìn ra cửa, cũng không dừng công việc lại, ý hắn là muốn đuổi cô ta đi luôn, thế nhưng Liên Kỳ lại hiểu lầm là hắn đang giận cô, vì cô rời khỏi nhà hai hôm mà không thông báo, chẳng cần ai đồng ý, cô tự ý mở cửa vào trong.

“Anh Thành Khang, anh đừng vậy mà, em chỉ qua đó suy nghĩ vài việc cá nhân thôi, anh đâu cần giận tới mức như vậy chứ?”

Hắn nhủ lòng mày khó chịu vì hành động đột ngột của cô ta, hơn hết còn nghe cô nói cái gì gì mà giận giận, chắc là đang hiểu lầm đây, hắn nhìn thẳng mắt Liên Kỳ nói.

“Liên Kỳ, cô đang quá ảo tưởng về chuyện được làm phu nhân của dòng họ rồi, người xứng đáng chỉ có Song Đào mà thôi, à đàn bà độc ác như cô không nên tồn tại mới đúng.”

Liên Kỳ mở to hai con mắt nhìn hắn, không hiểu nổi mới có hai hôm hắn thay đổi còn hơn cả việc mỗi ngày đổi ba bữa ăn, cô ngập ngừng nói, còn giờ trò khóc lóc.

“A-Anh đang giận em nhiều lắm phải không, em hứa chỉ lần này thôi, lần sau nhất định em sẽ không làm thế nữa.”

Hắn mệt mỏi với mấy chiêu trò cà nhây này rồi, cười nhếch miệng, giọng nói khiến cho người khác cảm nín.

“Vệ sĩ mau vào đuổi-cô-ta-đi.”

Ngay lập tức, cửa mở hai tên vệ sĩ to con mặc đồ đen, lôi Liên Kỳ ra ngoài, mặc cô dẫy dụa.

Mon đứng ngoài đóng cửa như bình thường, nói đứng ra thì Mon không có thiện cảm với cô gái này, nhưng Mon chỉ là nô bộc nên biết nghe lệnh chủ nhân.

Liên Kỳ bị đuổi ở chi nhánh hắn, cô liền tới cao ốc của bố hắn, khóc bù lu bù loa lên.

“Hức hức, bác Thiết Cung, anh ấy đuổi cháu, còn nói chỉ có Song Đào mới xứng đáng làm con dâu của bác thôi, hức hức, vì buồn nên cháu qua bên căn hộ cũ ở vài hôm, ai ngờ về anh ấy lại thay đổi nhanh như vậy.”

Ông Thiết Cung thấy cũng chạnh lòng, có chút giận con trai mình, sao lại nói những điều vô bổ ấy, ông dỗ dành cô rồi nói cô ăn uống gì kêu người mang tới, chiều rồi ông đưa về nói chuyện rõ ràng với Thành Khang.

Cốc cốc cốc.

“Thưa chủ tịch, đây là bản hợp đồng với đối tác Mỹ vào chiều nay”

Thư ký Nhật mang tài liệu vào, khẽ nhìn lướt qua cô gái kia, hình như cô chưa gặp bao giờ, hơn hết cô gái này lần đầu tiên tới đây.

“Ừm, à đây chính là Liên Kỳ, con dâu tương lai, người mà tôi hay nhắc với cô đấy!”

Ông thấy cô Nhật nhìn Liên Kỳ khác lạ, mà cũng phải lần đầu tiên hai người gặp nhau, ông Thiết Cung coi cô Nhật gần như là người quan trọng, chỉ sau người vợ, con và Mon thôi.

“Chào cô.”

“Ừm, chào cháu”

Hai người nhìn nhau một chút, sau đó cô Nhật không nhìn mà quay sang xin phép ông Thiết Cung để cô về phòng làm việc.

Liên Kỳ cảm thấy người đàn bà này rất có quyền lực, có một vẻ đẹp mặn mà phù hợp với tuổi, nhưng điều làm cô hơi buồn là làn da trắng hơn cả mình.

Ông Thiết Cung nói sơ qua về cô Nhật cho Liên Kỳ biết, cô chỉ mỉm cười rồi khen giỏi, có tiềm năng, vân vân, lát sau cô nằm ngủ trên sofa cho tới chiều.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (12)

Phùng Lập chuẩn bị về lại hang của mình dưới lòng đất, nhưng cậu phải hoảng loạn khi con trăn canh giữ bị treo trên cây, trong trạng thái “sắp tèo”, cậu mau chóng tháo dây thừng ra và ấn một cái nút giữa nắp, liền xuất hiện một bậc thang đi xuống.

Cậu trầm nghĩ, bao năm nay mình hoạt động ở đây không một ai biết, lần này lại vô ý để kẻ nào đó biết, những người nào đi tới đây đều hồn vía lên mây vì con trăn này, vậy mà có tên ngu dốt chống lại, nhất định không tha.

Phùng Lập từ từ đi xuống, đi rất nhẹ để bắt tại trận hung thủ, cùng với con trăn trườn đằng sau mình.

Cậu nhìn quanh một lượt không thấy bóng dáng ai, nhìn lại những hình nộm của mình đều không dịch chuyển, chắc không phải là ăn trộm, trên tay cậu cầm hình nộm của nó, liền để vào vị trí ban đầu, và sau đó đi vào bên dưới mật thất, vì cánh cửa nơi cất giấu những ma-nơ-canh và các bộ giáp chiến binh ở trong đó.

Nơi này quá quen thuộc với Phùng Lập, nên nhắm mắt cậu cũng có thể đi được.

Về phần nó, sau khi bị tướng quân dọa cho mất vía, thì nó lại chạm vào cái nút mở mật thất, bên trong càng làm hồn vía nó bay vất vưởng, toàn ma-nơ-canh, và cả những vị tướng giống như kia, khoác trên mình bộ áo giáp sắt, trên tay cầm kiếm và đao phong, mặt ai nấy cũng giữ tợn, còn có một số tên đeo mũ giáp càng khiến hồn nó lìa khỏi xác.

“M-Mình đâu phải nhà khảo cổ học hay nhà nghiên cứu gì đâu? Mà sao phải ở trong hoàn cảnh này chứ?”

Nó thầm khóc thương cho số phận bi hài của mình, nó sợ ma không có đối thủ, cũng chỉ có một cái linh hồn, mà từ đầu tới giờ nó phải mất đi mấy cái linh hồn.

Nhưng sau đó nó cảm giác có người bước vào, trong đầu nó chính là Phùng Lập, chỉ có cậu ta là chủ nơi này, nó cũng nghĩ cậu ta phải can đảm lắm thì mới dám nhìn những thứ này mỗi ngày.

Ánh đèn soi rọi xung quanh, gần như mặt nó chạm mặt cậu ta, nó liền ngồi thụp xuống trốn phía sau tượng mặc áo giáp.

Phùng Lập gần như cảnh giác được phía đó có người, bèn đi tới và soi đèn, cậu lên tiếng nói.

“Ai đang trốn phía sau, mau ra mặt đi.”

Nó vẫn ngồi im ru, không nhúc nhích cũng không hé răng nửa lời, giọng nói ấy tiếp tục vang lên.

“Tôi biết có người ở đó, nếu muốn giữ cái mạng thì đừng để trăn của tôi bắt được, nó đang rất đói đấy.”

Phùng Lập nhếch miệng cười, chắc hẳn ai nghe điều đó đều hồn bay phách tán, cậu hát nạt về con trăn đang lê lưỡi, con trăn cần trừng phạt kẻ nào mới trói mình treo lơ lửng trên cây.

“Tôi đếm đến ba... một... hai...”

Phùng Lập mắt kiên nhẫn, bắt đầu đếm và đi đến gần, vì cậu thấy có đôi giày.

“Là tôi đây?”

Nó chẳng cần trốn nữa, đánh thì đánh, cho dù trai hay gái, nó sẽ không nề nang ai, đứng bật dậy ngay trước mặt cậu ta, trên tay nó còn cầm cây kiếm chìa thẳng về Phùng Lập.

Phải mất năm giây suy nghĩ và lắng đọng, Phùng Lập mới nghiêng ngả người con gái trước mặt.

“S-Song Đ-Đào, là em sao?”

“Đúng, là tôi đây, cậu đã tỉnh chưa? Thật không ngờ cậu là người tàn bạo đến vậy!”

Nó mạnh dạn đáp trả, bây giờ có người trong này, nó không cảm giác sợ hãi, tim nó cũng không còn thậm thụt lo sợ nữa, giờ thanh kiếm bước chậm rãi về phía cậu.

Thay vào đó là Phùng Lập sợ hãi, nó tiến một bước, thì cậu lùi một bước, bởi thanh kiếm trong này đều được yểm bùa và thuốc độc, chỉ cần bị cửa nhẹ thì chất độc sẽ phát tác rất nhanh.

“S-Song Đào, d-dừng lại đi, em đừng làm vậy.”

Hai người tiến lùi rồi ra khỏi mật thất, nó nhìn thấy hình nộm của mình, liền hỏi cậu ta.

“Hừ, cậu sợ rồi à! Rất bất ngờ vì cậu dám làm thế với tôi? Nhưng tôi muốn biết lý do.”

Phùng Lập hết đường lùi, dựa người vào cái bàn đựng các hình nộm.

“E-Em cất kiếm đi rồi anh nói?”

Nó nhìn sâu vào đôi mắt cậu ta, đúng là cậu ta nói thật hơn hết còn mang theo nhiều sợ hãi, nó hạ thanh kiếm xuống và ném vào trong mật thất, đầu tay đôi thì nó không vấn đề.

“Vây! Mau nói đi”

Phùng Lập thở phào nhẹ nhõm rồi nhoẻn miệng nói, trong đầu cậu chỉ nghĩ được một câu.

“Vi... anh thích em”

Nó không cảm giác gì, nhanh tay với lấy hình nộm của mình, nó đốt dưới nền trước mặt cậu ta, để cậu ta không làm gì được nó, cũng không sai khiến được nó nữa, nhưng thật không ngờ, bàn tay nó lại nóng lên khó chịu.

Phùng Lập nhìn hành động của nó, đúng là quá nhanh, nhưng sau đó lại cười.

“Em đang tự đốt cháy chính mình đây, vì đó là em, bất kể làm gì thì cơ thể em sẽ chịu đựng tất cả.”

Nó làm rớt cả hình nộm xuống đất, nhìn sang Phùng Lập bằng đôi mắt căm hận.

“Đáng sợ như vậy, mà cậu dám làm hại tôi à, con người cậu thật độc-?”

Phùng Lập không để nó nói tiếp câu sau, làm cậu đau lòng thêm.

“Em đừng nói thế, lúc đầu là có người nhờ anh giúp, vì là bạn thuờ nhỏ nên anh không thể từ chối, nhưng sau khi anh thích em, thì anh không làm thế nữa, anh cũng muốn đốt quách đi, để không ảnh hưởng tới em, nhưng anh không thể làm thế, giờ anh không có cách nào hủy hình nộm này được.”

Nó nghe giống như cậu ta đang thú tội, thế nhưng kiểu thú tội này là gì vậy, muốn hại chết người khác từ từ sao, nó ghét, cực kỳ ghét, cảm chắc hình nộm trong tay, nó ngẩng mặt lên nói với cậu ta, giọng đều đều.

“Làm sao tôi tin lời cậu nói? Hơn nữa người bạn thuờ nhỏ mà ghét tôi là ai thế? Người đó ghét tôi đến mức muốn tôi chết dần chết mòn à?”

“Đó là Liên Kỳ, cô ta thích Thành Khang, vì đẹp trai và giàu sụ, cô ta sẵn sàng nhờ tôi làm tất cả để chia cách em và hắn ta.”

Phùng Lập cũng không muốn giấu nữa, mà thời gian gần đây cô ta sắp được lấy hắn, liền yêu cầu cắt đứt liên lạc với cậu, chẳng khác nào mồi ngon mà không hưởng tiếp, nên cậu phản bội lại.

“Quả nhiên, liệt cô ta vào danh sách đen đúng là không uống?”

“S-Song Đào, em thấy đề nghị của anh thế nào, chuyện anh thích em đây?”

Phùng Lập có chút ngượng, mà chắc là vì tình yêu nên mới thế.

“Giờ phút nào rồi mà còn nói chuyện đó, tôi khuyên cậu mau nghĩ cách hóa giải lời nguyền trên hình nộm của tôi đi, nếu không thì tôi mang cho người khác hóa giải, thôi tôi về đây.”

Nó nói tình queo rồi đứng phắt dậy, cầm trên tay hình nộm, theo hướng ra cửa chính, thôi thì nó nhân nhượng mà bỏ qua cho tên cầm đầu này, thay vào

đó nó sẽ hạ gục Liên Kỳ, dám làm những chuyện xấu sau lưng nó.

Đi được vài bước, nó liền ngất xỉu, Phùng Lập lấy cây gậy và đập mạnh vào gáy nó.

“Song Đào, ngoài tôi ra, em sẽ chẳng là của ai hết”

Phùng Lập sẵn sàng làm hại nó, để nó bên cạnh mình, cũng vì cậu có tình cảm chân thành với nó, thế nhưng tận sâu trong tim cậu, cũng chỉ vì nó xuất chúng hơn Liên Kỳ và nó cũng đẹp hơn nhiều người khác thôi.

.....

Huỳnh Hải và mèo ăn bữa trưa xong, trở về dinh thự, trên đường đi anh có hỏi mèo muốn đi ăn kem hoặc đi uống gì không? Mèo mỉm cười cũng không từ chối, vì chiều và tối cũng không có tiết học nào.

“A-Anh chỉ muốn bù đắp lại chuyện lần trước thôi, em đừng giận anh đấy nhé!”

Anh Huỳnh Hải còn buồn chuyện tay của mèo, nhưng nhìn lại thì tay cũng không còn vết xước hay sẹo nào, anh cũng mừng, tiện thể chiều nay mèo không học, anh sẽ chở đi dạo chơi đâu đó.

“Vâng, em cũng không ý kiến?”

Và thế là hai anh em đi ăn, đi dạo hết nơi này tới nơi khác trong thành phố, lần đầu tiên anh thấy mèo cười, nụ cười rất sáng chói, thực sự làm anh chẳng thể nào quên được.

Mèo cũng thấy vui về khi đi cùng anh, nhắc mới nhớ trong lớp mèo có ngồi gần một anh chàng ba đề, nhưng nói chuyện với cậu ta thực sự rất vui, cũng giống như nói chuyện với anh Huỳnh Hải.

Hai người đi chơi tới tầm chiều tối mới về, nhưng họ vẫn chưa thấy nó về, mà lạ là trước cổng còn có xe của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (13)

Mèo và anh Huỳnh Hải xuống xe hỏi thăm, vì lần trước hắn tới với Liên Kỳ, sau đó làm chị mình buồn, mèo cảm thấy ghét hắn.

“Anh còn tới đây nữa sao? Chị em không thích cô ta đâu, anh mau về đi?”

Hắn cũng khá buồn, muốn tới thăm nó và nói chuyện kia, hắn không gọi cho nó, hắn đợi ở đây cũng gần ba mươi phút không thấy ai.

“Mèo à! Anh xin lỗi, lần này anh tới muốn nói rõ với chị em một chuyện, phiền em vào nói chị gặp anh một lát được không?”

Bất kể là ai, chỉ cần là người nhà nó, hắn đều dịu dàng và ôn nhu.

“Nếu là về chuyện cưới hỏi thì em nghĩ là không cần, chị em khóc đủ cạn nước mắt rồi, thời gian này chị ấy còn ốm đi rất nhiều vì anh, em không giúp được nữa đâu?”

Nghe những lời chân thành của hắn, mèo cũng có mủn lòng, biết tính hắn trước nay là người lạnh lùng, cũng vô cùng yêu quý chị và gia đình, nhưng chuyện gần đây, mèo lại buồn.

Hắn nghe nó khóc vì mình, hắn cảm giác mắt cay cay và đau trong tim, còn nhớ tới nó ốm hơn trước, hắn còn nghi ngờ vì có gặp nó lúc gần đây nhất, nó vẫn chẳng ốm đi tẹo nào.

“Anh có chuyện rất quan trọng cần gặp.”

Thấy hai người còn đôi co, Huỳnh Hải đành phải lên tiếng giải vây, sau đó nói toàn bộ chuyện này cho mèo nghe, may mà mèo đủ lớn để hiểu hết toàn bộ, lật đặt xin lỗi hắn rồi nhanh chân bảo hắn và anh Huỳnh Hải cùng vào trong nhà gọi nó, nhưng không có ai cả, chỉ thấy mình ghé ghế ngồi chơi game thôi.

“Chị Đào chưa về à nghé!”

Nghé vừa đối lại vừa giận các chị không chịu đi đón, còn bắt ở nhà một mình, ghé cầm cúi vào ipad, đáp trả lời họ.

“Em không biết?”

“Kỳ vậy, chị ấy đi đâu mà sáng giờ không thấy về!”

“Em đói lắm đây, chị mau nấu cái gì cho em ăn đi, trong tủ toàn nước với đồ ăn nhanh, em thích ăn thịt gà, ăn tôm với canh cua cơ, chị còn không đi đón em để em ở nhà một mình đây, về em mách mẹ, huh?”

“Nhưng...”

“Chị nấu đi rồi em nói chị Đào đi đâu cho?”

Nghé dẹo cái mỏ lên quất mắng mèo và ám chỉ cả nó luôn, linh hồn nó đang chìm trong giấc ngủ cũng tỉnh dậy hất xì một cái, rồi mới ngủ tiếp.

Anh Huỳnh Hải và Thành Khang nghe nghe nói mà phải bật cười, hần liền đi tới và véo má nghe, đồ dành nghe bằng trò chơi mà hai người hay chơi, anh thì phi nhanh tới cái bếp thân yêu để phụ mèo nấu ăn, bây giờ tất cả quên luôn cả nó mà đang tập trung vào cô công chúa nhỏ đang đối meo râu kia.

Xong xuôi trong vòng ba mươi phút, nghe ngồi ăn nhồm nhoàm, no căng bụng rồi uống một cốc nước.

“Oa, no rồi, đi ngủ mai đi học thôi.”

Nghé tỉnh như ruồi, nhanh chóng bước xuống ghế, vì ngồi ăn mà có ba con kè kè kia ép nghe ăn cho thật nhanh, thật no.

“HẢ, EM CHƯA NÓI SONG ĐÀO Ở ĐÂU MÀ!”

Ba con kè kè đồng thanh lên tiếng.

“Ừa, em đâu có biết, anh chị bị lừa rồi, lêu lêu”

Nghé cười tui vì mình đã hành hạ được mấy người kia, nhanh chóng lên phòng mình đóng cửa lại, nằm vắt chéo chân xem ti vi.

Ba con kè kè kia cạ lời, câm nín lời, hết lời.

Sau đó hần lấy điện thoại gọi cho nó, nhưng đồ chuông mà không ai trả lời, hần cảm thấy lo, nghĩ ra cách đó là dò bằng GSP.

“Hai em ở nhà đi, anh đến địa điểm này tìm Song Đào”

“Vậy anh đi cẩn thận”

“Ừ, anh biết rồi.”

Hần nói rồi tức tốc ra cổng và lái xe đi theo vị trí trên điện thoại.

.....

Ông Thiết Cung ở biệt thự gọi cho hần, ngồi trong xe hần mở ta nghe bờ lu tút.

“Con nghe”

“Giờ này rồi con còn đi đâu, không mau về nhà nhanh lên”

Ông nhìn Liên Kỳ khóc rồi quay sang trách hần.

“Con có chút việc, con cúp máy đây, bố nói cô ta mau dọn đồ đi, đừng để tới lúc con truy ra tội, thì ngay cả nhà, cô ta cũng không có đâu?”

Hần thẳng thắn nói, sau đó cúp máy và tắt nguồn luôn, hần đang xài máy khác kết nối với vị trí của nó qua điện thoại.

Ông cũng chẳng hiểu con mình nói gì, nhưng cũng nói lại y chang với Liên Kỳ, làm cô cảm thấy bất an, vội vã xin phép lên phòng một chút.

Ngay khi Liên Kỳ lên phòng, bố hần nhận được tin nhắn từ hần.

“Bố tin con hay tin cô ta, nếu tin con thì bố hãy làm theo những gì con đề nghị đây, bây giờ bố lên phòng làm việc, mở máy tính lên và kết nối với camera trong phòng cô ta, rồi bật con nghe cô ta nói gì.”

“Được bố sẽ tin con một lần, nhưng nếu Liên Kỳ không có tội gì thì con mau về nhà đây?”

“Tất nhiên rồi thưa bố!”

Hần mỉm cười vì hôm qua cho người gắn camera trong phòng cô ta.

Bố hấn làm theo, và ngồi nhìn hành động của Liên Kỳ.

Trong phòng mình, Liên Kỳ lập tức gọi điện cho ai đó, cuộc nói chuyện diễn ra như sau.

“Alo, Phùng Lập à, anh đang ở đâu vậy, có chuyện lớn rồi!”

Bố hấn và hấn nghe rõ mồn một điều Liên Kỳ nói.

“Liên Kỳ, có chuyện gì mà cô gọi tôi vào giờ này, tôi đang bận xử lý cô ta.”

“T-Thành Khang, hình như anh ấy phát hiện ra chuyện chúng ta qua lại với nhau hôm ở căn hộ đó, lúc này anh ta nói sẽ truy ra mọi chuyện nữa.”

“Vậy sao, chẳng phải cô sẽ không được làm phu nhân của gia đình giàu sù rồi nhĩ? Tiếc cho cô quá, nhưng thông báo với cô là Song Đào đang ở chỗ tôi, tôi cũng nói chuyện hai ta với cô ấy rồi, nhưng có vẻ cô ấy không biết nghe lời.”

“S-Sao, S-Song Đào biết chuyện lên giường của chúng ta, còn cả mối quan hệ bất chính nữa, rồi những âm mưu của hai ta sao, thế cô ta đâu mau trừ khử đi, MAU GIẾT CHẾT CÔ TA ĐI.”

Liên Kỳ mới nói hết câu, cánh cửa phòng văng cả ốc vít mà nằm êm đềm với nền nhà, người làm chuyện này chính là bố hấn, mặt ông rất đáng sợ.

“Thì ra mọi chuyện đều do cô à, vì chút tài sản mà cô làm thế với Song Đào sao?”

Phùng Lập bên đầu dây nghe rõ mồn một, những điều kia, cậu ta cũng lo lắng cho cô vì một phút lơ đãng mà bây giờ không kịp trở tay, cậu liền tắt điện thoại và quay qua với nó.

“Song Đào! Em biết không, Liên Kỳ cô ta đang bị bố của Thành Khang hỏi tội, em có hài lòng không? Bây giờ chỉ có hai ta, anh sẽ cho em nếm mùi đau khổ.”

Nó bị treo lủng lẳng, giống như từng treo con trăn kia, bên dưới nó là con trăn đang há miệng chờ sung, nó nhớ tới ngày trước cũng trong trạng thái và hoàn cảnh tương tự.

“Là do cô ta tự chuốc lấy thôi, ai bảo tham lam làm gì, Phùng Lập, cậu quả là con rắn độc, không từ mọi thủ đoạn để hại người.”

Vì yêu thành hận, Phùng Lập biết được nó là người vào đây, từ đầu đến cuối đều bị một cái bẫy do chính cậu tạo ra, quan điểm của cậu rất đơn giản, ai biết được nơi này, ngoại trừ Liên Kỳ, thì người đó đều phải chết.

.....

Liên Kỳ đang chịu đau đớn, chính cô gây ra nên giờ cô tự chịu.

“B-Bác Thiết Cung, xin bác tha cho cháu, cháu biết lỗi rồi, tất cả là tại vì Phùng Lập, cậu ta lừa gạt và dụ dỗ cháu, vì một ít thuốc mê của cậu ta, nên cháu phải đồng ý, chứ cháu thật sự không muốn thế đâu.”

Cô khóc lóc van xin, làm ông nhớ lại những lúc trước, có thể ông sẽ tha cho cô vì chuyện trước đây cô từng giúp ông, nhưng hoàn toàn ngược lại với suy nghĩ của ông, cô ta quả là độc ác.

“Vậy, cô mau nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe”

“V-Vâng, chuyện là...”

Liên Kỳ không còn gì để chối từ, đành kể lại toàn bộ, nhưng cô kể láo đi chuyện Phùng Lập bỏ thuốc mê cô, rồi sau đó làm nhục, và biến cô trở thành nô lệ cho cậu ta, nếu không nghe theo, cậu ta sẽ giết cô.

“Đội Thành Khang và Song Đào về, tôi sẽ cho họ xử lý cô.”

Ông Thiết Cung thật đáng trách, hiểu lầm nó, bây giờ còn để nó trong vòng nguy hiểm, lại đi thương hại một con người tàn nhẫn, dám giết hại cả người mình tin tưởng, ông chỉ mong sao hấn cứu được nó an toàn trở về, nhất định ông sẽ đối xử thật tốt với nó.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (14)

Hắn tập hợp toàn bộ người trong bang của mình thông qua bang phó, sau đó tới địa điểm, nhưng hắn vừa nhìn lại điện thoại, chấm đỏ trên đó đã biến mất, đành tự tìm.

Cố gắng nhớ lại con đường trên điện thoại, hắn xuống xe và chạy theo hướng đó, dừng lại ngay trước mặt là khu rừng tối âm u.

“Có phải là đây không?”

Miệng nói nhưng chân hắn liền chạy thật nhanh đến, hắn đã thấy được điều kỳ lạ, sau khi đi xuống dưới lòng đất, nhìn vào bên trong hắn thoáng bất ngờ và nhìn lên thấy nó đang bị treo lơ lửng.

“Song Đào!”

“Ừng ới ấy”

Dịch là đừng tới đây, nó bị bịt miệng nên bị nuốt mất chữ đầu, giấy dựa nhưng hắn chẳng hiểu gì, thấy nó như vậy hắn rất đau lòng, chỉ biết trong tim hắn giờ đây chỉ có hình bóng của nó, đôi chân hắn nhanh chóng chạy tới, Phùng Lập đã đặt cái bẫy bên dưới, nó giấy dựa mạnh hơn, nhưng hắn lớn tiếng áp đảo nó.

“CÓ CHẾT THÌ ANH CŨNG PHẢI CỨU ĐƯỢC EM”

Nó lặng người đi trong năm giây, lúc hắn xuất hiện từ sâu trong tim nó rất mừng và hạnh phúc, nó cứ nghĩ chẳng ai đến cứu mình, nhưng hắn lại vội vã như vậy khiến nó không cảm lòng được.

Trong suy nghĩ của hắn chẳng có gì quan trọng bằng nó cả, hắn chạy tới cời dây trói cho nó, nhưng lại bị cái bẫy do Phùng Lập tạo ra, cả cơ thể hắn bị một tấm lưới lớn trùm lên người và hắn cũng bị treo như nó.

Phùng Lập cười thật lớn bước ra, đằng sau còn con trăn cũng tròn theo, cậu ta cũng sợ vì võ của hắn rất giỏi, nhưng bây giờ ở trên lưới chẳng có cách nào thoát được.

Sau khi nghe thấy Liên Kỳ bị phát hiện, cậu nghĩ sớm muộn gì mình cũng vạ lây, nên chuẩn bị mai phục với người tới cứu nó.

Cậu rất thanh thoi, ngồi vắt chân uống nước và nhìn hai con mồi chuẩn bị làm món ăn cho con trăn kia, cất giọng đùa cợt.

“Thành Khang, cậu quả là người đàn ông bản lĩnh, dám một mình đến đây cứu người.”

Bị mắc trên lưới, nhưng hắn chẳng sợ gì, bỏ lơ Phùng Lập mà quay sang nhìn toàn cơ thể nó, nhìn chăm chăm, dò xét xem trên người nó bị thương chỗ nào, hắn sẽ cho tên kia gấp đôi như thế.

Phùng Lập tức giật bóp võ ly thủy tinh trên tay, nhìn qua con trăn.

“Mau dùng bữa đi”

Như được lệnh, con trăn to khỏe leo vòng tròn lên cây cột đang treo nó, lưới là dài ra, nhìn thấy gồm.

Hắn đang cố gắng lấy con dao nhọn của những sợi lưới, sợi lưới này khá chắc, cũng phải mất một ít thời gian, ngay lúc con trăn chuẩn bị há mỏ nuốt chửng nó thì đám người của bang hắn cũng tới nơi.

“Bang chủ”

Lãnh Huyết gọi hắn, nhìn hoàn cảnh hắn bị treo lơ lửng, và một con trăn chuẩn bị ăn cô gái, phó bang lập tức cho người xông vào bắt tên ngồi dưới kia.

Phùng Lập cũng có võ, nên chống cự được mười tên, những vệ sĩ trong bang hắn đâu phải dễ đối phó, bọn họ đều là những người được tuyển chọn, võ nghệ đều phải từ trung cấp trở lên, chảy ít máu cũng không xi nhê, một vài tên khác được lệnh của hắn đến cứu nó.

Con trăn kia cũng dùng sự bạo chúa của mình chống cự, dùng đuôi mình quấn vào người họ đến mức tím tái và bật máu, nhưng chẳng ăn nhằm gì, vệ sĩ xếp thành hai hàng dài bao vây, hợp nhất lại rồi dùng tay đập thật mạnh vào người con trăn, hợp lực thành công, con trăn là lưới bẹp lép.

Vừa kịp lúc hắn thoát được khỏi bẫy, dùng một chân bật nhảy lên cửa đứt sợi dây thừng và cứu nó, nhưng chưa kịp hỏi xem cơ thể nó có bị làm sao không, thì nó liền chạy vào mặt đất, vì nó sợ người của hắn bị thương do những binh khí đáng sợ đó.

Quả đúng như nó nghĩ, một vài người đang nằm dưới đất ôm bụng, chất độc lan truyền rất nhanh, nếu không có sức kháng cự thì sẽ đột tử ngay tại chỗ.

Phùng Lập đang cười rất sáng khoái, và ngay bên cạnh, cậu ta bật cầu giao lên, lập tức nó và hắn lùi lại, những người bị thương còn di chuyển được thì mau chóng đi ra ngoài.

“Song Đào, chuyện này là sao?”

Thành Khang lần đầu tiên vào nơi này, nên chỉ biết bất ngờ, cũng không nghĩ là nơi thế này tồn tại.

“Em sẽ giải thích sau, những binh khí kia đều có độc mạnh, anh nên cẩn thận”

Nó chỉ nhìn những hình nộm kia đang di chuyển, nếu đúng hơn thì đó chính là một binh đoàn thời xưa, chiến đấu với người thời nay.

Sau đó nó và hấn liền xông lên chiến đấu, phó bang cũng hạ lệnh cho những người còn lại cẩn thận, cùng phụ giúp bang chủ và nó.

Những tên đó chỉ là tượng thôi, vậy nên để bọn chúng chết là không thể nào, chỉ còn cách dùng chính những đao, kiếm đó và chặt hết những sợi xích dưới chân bọn họ, để kết nối bị nói lỏng rồi sau đó đập đổ, khiến các bộ giáp vỡ ra, thì bọn chúng mới không di chuyển được.

Nhưng phải luôn vào và di chuyển nhẹ nhàng, gần như là áp sát vào bọn chúng và phải tránh để bọn chúng quay lại dùng đao chém mình, những bộ đao, kiếm và áo giáp đều là đồ thật.

Vật lộn một hồi cuối cùng cũng xong, những võ tướng đã bại trận nằm la liệt dưới đất.

“Để xem lần này các người làm được gì?”

Phùng Lập cầm trên tay mình, đó là nút điều khiển của quả bom, do chính cậu đã đặt dưới đây, và phía sau cậu chính là con đường ngắn nhất để thông lên mặt đất, lúc này cậu đứng bên ngoài và chuẩn bị nhốt bọn họ trong đó.

“Cậu muốn làm gì?”

Nó còn chưa biết ý của cậu ta.

“Dưới đây có một quả bom hẹn giờ, và trên tay tôi đang cầm nút điều khiển, trong vòng một phút, các người không gỡ được bom thì coi như... BÙM... tất cả các người sẽ đi gặp Diêm Vương?”

Phùng Lập rất hài lòng và thanh thoi với việc mình làm, tất cả cũng chỉ vì yêu mà thành hận.

“Cậu dám?”

Lần này là hấn không nhẫn nại được, mau chóng chạy tới giật lại nút điều khiển nhưng cậu ta nhanh tay hơn, liền ấn nút và cánh cửa cũng đóng lại, thời gian bắt đầu trôi qua.

“Bang chủ, chúng tôi sẽ chia nhau ra tìm”

Phó bang và mọi người bắt đầu tìm kiếm, trong này họ nghĩ chắc chỉ là một mảnh đất nhỏ thôi, khi chiến đấu họ đi cũng gần hết.

Nó nhanh chóng ra chỗ hình nộm bên ngoài, tất cả lá bùa bên trên hình đều biến mất, nó cảm giác cả cơ thể nhẹ nhõm đi rất nhiều, dường như nó không còn bị bùa chú nào nữa.

“Song Đào, anh xin lỗi đã hiểu lầm em.”

Hấn ôm nó chặt cứng, không để cho nó thở nữa, mới nãy nó vừa hít vào trong vì nó an tâm là từ nay không bị ai sai khiến nữa, nhưng hấn liền ôm nó mà nó chưa thở ra.

“Em còn giận anh à, sao mặt em tím tái lại vậy, có phải là em bị gì rồi không?”

Hấn ôm nó cứng hơn, còn nó thì vẫn trạng thái cũ không thở được.

Những người khác chỉ lắc đầu, giờ phút quan trọng này mà bang chủ của họ vẫn còn thời gian âu yếm bên người yêu, bọn họ khá ngỡ ngàng, phó bang cũng không ngoại lệ, nhìn cảnh tình tứ vừa rồi, cơ thể họ bỗng dưng lạnh toát, lần đầu tiên thấy bang chủ dịu dàng và ôn nhu như vậy, trước nay hoàn toàn là một người sát khí.

Sau đó hấn buông người nó ra, nó thở một hơi dài thật dài rồi mới nói.

“Chúng ta nên tìm ra quả bom thôi, sắp hết thời gian rồi”

“Không cần đâu?”

Hấn mỉm cười vì hấn đã có người hậu thuẫn phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (15)

Sau khi hần tìm tới được hang ổ thì có nhẩn cho Mon đến và xử lý những cá rùom rà, theo lệnh cậu chủ, Mon thấy chiếc điện thoại trên mặt đất và chiếc điện thoại này có khả năng tìm được bom hẹn giờ, nơi hần đặt điện thoại chính là một quả bom bên dưới, Mon lập tức xử lý xong xuôi.

Một người con trai xuất hiện trước mặt, chính là Phùng Lập, Mon cũng hiểu được ý định của tên kia là gì, nên đặt bẫy và bắt mang về Bang nhốt cùng với Liên Kỳ.

Hần kéo nó lên trên và đưa nó về biệt thự an toàn, nhưng nó muốn biết chuyện xảy ra giữa hai người kia, nên theo hần tới bang.

Nó hết sức ngỡ ngàng vì nơi này rất âm u, nhìn thôi cũng đủ thấy sợ sợ, hần cầm tay nó rồi đưa vào bên trong, cả hai cùng ngồi trên ghế hình rồng uy quyền, hần cho người mang con mồi lên, quay sang nhìn nó dịu dàng và sủng nịnh.

Mặc dù ngồi trong vòng tay hần, nhưng nó còn rất sợ bởi khung cảnh xung quanh đều là đầu của mấy con tê giác, hươu, sừng trâu...

“Đ-Đây là bang của anh à! Đ-Đáng sợ quá.”

“Em đừng sợ, từ nay anh sẽ không đưa em tới đây nữa.”

Hần nhẹ vuốt má nó, giọng nói hết sức nhu mì, nhưng lại vô cùng chắc chắn lại còn có sự tỏa sáng từ khuôn mặt hần, nụ cười của hần, nó ngượng đỏ mặt quay đi, khẽ gật nhẹ đầu, nghe tiếng bước chân, nó nhìn xuống dưới, thì thào vào tai hần, “Đề em xử lý họ.”, hần hờn trách nó, rồi buông nó ra.

Phùng Lập và Liên Kỳ bị người của hần áp giải lên, đang quỳ trước mặt nó và hần.

“Đàn bà đề tiện, Song Đào cô còn dám ngồi đó với chồng sắp cưới của tôi sao?”

Liên Kỳ tức tối trong lòng, tại sao nó lại được ưu ái như vậy, được ngồi vào lòng hần, người chồng sắp cưới của cô, có lẽ cô quá ảo tưởng rồi.

Nó đi nhanh tới tát hai cái “CHÁT” thật đau vào má Liên Kỳ, giọng nói của nó vô cùng sắc bén.

“Cái tát này là tôi trả lại cho cô.”

“Cái tát này là vì cô dám dờ dẫm với chúng tôi.”

Tất cả mọi người bên trong không ai dám hó hé vì đã có lệnh, ngay cả hần cũng không tham gia, mà để cho một cô gái thì những người khác cũng đủ biết người con gái ấy quan trọng tới mức nào, cả căn phòng chỉ vang lại âm thanh do nó in hần năm ngón tay trên má Liên Kỳ, tiếng vang rất mạnh mẽ, cũng giống như người tạo ra đang vô cùng giận dữ cực điểm.

Liên Kỳ ôm má mình, đôi mắt cô đỏ ngầu vì hận, tại sao nó lại tát mạnh tới vậy, liền dùng chút võ đánh với nó, nhưng chưa kịp vung tay lên, đã bị nó đập văng vào tường, phụt máu miệng.

“Liên Kỳ, cho dù cô là người chăm sóc bố chồng tôi (nó vô tư nói, nhưng có người lại cười tủm tỉm trong miệng), nhưng tôi đoán là đã trả đủ bằng một căn hộ đây? Cô còn dám lên lút lên giường với người khác ở chính căn phòng đó, chưa hài lòng, cô hại cả tôi không được sống yên ổn? Hôm nay thì tôi sẽ cho cô CHẾT.”

Nghe giọng nói phẫn nộ của nó, đủ biết trong lòng nó khó chịu tới mức nào, những người như vậy thì không nên tồn tại nữa.

Liên Kỳ không nói được câu nào, cô rất đau vì cú đá cộng với cái tát của nó, cô thật sự không còn sức để đứng lên.

Phùng Lập đứng phía sau, cậu nghĩ đằng nào cũng chết, vậy nên cầm cây kim đâm vào sau gáy nó, nhưng chưa tới nơi thì nó xoay người lại, đá mạnh vào cánh tay, sau đó đập một phát một cho cậu ta dính tường, lại phun máu, nó nhìn cậu ta lên tiếng nói.

“Phùng Lập, cậu là người sắp đặt tất cả chuyện này, vậy nên tôi sẽ cho cậu chết trước, từ chuyện ma-nơ-canh cho tới trò chơi ngải, cậu khiến tôi và anh Khang chia rẽ, cố tình điều khiển tôi, làm những việc có lỗi với anh Khang, gặp tôi lần này thì chắc chắn số của cậu đã tới.”

Hai con mồi xanh mặt khi nghe nó nói, Liên Kỳ vội vã xin tha, cô còn chưa có chồng, có con, chưa làm được gì đền đáp lại bố mình, cô không muốn chết sớm tới vậy.

Nhưng nó và hần chẳng nói, cũng chẳng muốn nghe, hần đang rộng vòng tay cho nó bước tới ngồi vào lòng mình, nhéo cái má đáng yêu của nó, các vệ sĩ đứng gần xịt máu mũi vì thủ lĩnh của mình, Lãnh Huyết cũng không ngoại lệ.

Hần cất giọng lạnh nhạt, nhưng không hề rời bỏ nó, hần phát hiện ra trang phục đen thui mà nó mặc trên người, làm hần chẳng thể rời mắt.

“Mang bọn chúng xuống, muốn chém, giết thế nào tùy các người, nhớ đừng để vợ ta nghe thấy.”

“VÀNG THỦ LĨNH”

Lãnh Huyết nhìn hai con mỗi trong góc, thở nhẹ một cái rồi nở nụ cười hỏi:

“Các người thấy chặt từng khúc hay để nguyên cho hổ ăn, à hay là thích chôn sống hay thiêu sống, nếu không thì là...”

Liên Kỳ và Phùng Lập run như cây sậy, cách lấy mạng của hấn đã man tới vậy sao, Phùng Lập không cam tâm, bật dậy tiến thẳng đến Lãnh Huyết đám một phát, nhưng bị Lãnh Huyết dùng một tay giữ chặt nắm đấm, giọng nói không còn cười như khi này.

“Trời lại treo lên, bịt miệng không gây tiếng động tới phu nhân thù lĩnh, sau đó dùng roi mây quất liên tục hai ngày, rồi cắt từng miếng thịt cho hổ ăn.”

Liên Kỳ nghe được liền xỉu vì sơn gai ốc, lần này không ai cứu được họ nữa.

Những việc Phùng Lập đối xử với phu nhân thù lĩnh, đều không có kết cục đẹp, hơn hết Lãnh Huyết cũng rất bất ngờ khi vào hang động của cậu ta, cũng biết được trò chơi của cậu, người bị hại cũng không sung sướng gì, Lãnh Huyết đã cho nổ tung hang ổ đó.

.....

Còn lại hấn và nó, trước đó hấn có nhắn với Mon tới nhà nó và nấu ăn cho hai em, thông báo tình hình mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng mai nó mới về được, vì đêm nay nó sẽ ở cùng hấn.

Hấn nhìn nó say đắm đuối, cứ như mấy năm chưa gặp, sau tất cả thì hấn cũng tìm lại được con gái mà hấn yêu, nó mặc bộ váy ôm sát người, siêu ngắn, lại còn “hở bạo”, thú tính trong hấn chẳng thể nào yên ổn, nó còn vô tư ngồi trên đùi hấn, nó nói

“Chúng ta về thôi anh, hi hi, mọi chuyện ổn cả rồi, nhưng em vẫn muốn xin lỗi anh”

Hấn nghe nó cười, nghe nó nói xin lỗi, trái tim hấn ấm áp vô cùng, bao nhiêu nỗi lo toan, nỗi hận về nó đều được xóa bỏ, hấn ôm chặt eo nó lại, đặt cằm mình lên bờ vai trắng nõn của nó, giọng nhẹ nhàng.

“Song Đào, đêm nay ở đây với anh, anh cũng có lỗi vì không tin tưởng em, nhưng mà anh còn giận lắm khi em dám hôn cậu ta trước mặt anh đấy!”

Nó thăm nghĩ lại, nếu lúc đó không có người điều khiển, thì không bao giờ nó làm thế, cười cười rồi vòng tay lại ôm cổ hấn, hôn một cái thật to thật lâu lên má hấn.

“Đừng giận em nữa nha, em biết lỗi rồi, nhất định không có chuyện này lần hai”

Chẳng hiểu sao ai kia không chịu được, cả cơ thể như đang trên thiên đường vì cái ôm và nụ hôn bất ngờ, liền bế nó vào trong căn phòng bí mật chỉ dành riêng cho hấn, đặt nó nằm xuống.

“Song Đào, phạt em đêm nay ngủ cùng anh, hơn nữa em phải chiều anh nghe chưa, đằng nào anh cũng chịu đựng lâu lắm rồi.”

Mặt nó đỏ lên vì ngượng, sau đó nó khẽ gật đầu mỉm cười, hấn hôn nó say đắm, nụ hôn không tham lam và rất dịu dàng, cơ thể cả hai dần nóng bừng lên, hấn luôn tay qua kéo khóa váy nó, làm nó giật mình đẩy hấn dậy.

“A-Anh làm cái gì vậy, anh là đồ biến thái”

Hôn nó một cách say đắm, nó nghĩ đó là hình phạt rồi, nhưng ai mà ngờ hấn còn ham hố như vậy.

Hấn cười nhạt rồi nằm ườn ra nệm, nằm nghiêng sang nhìn nó đang co rúm người, giả giận.

“Song Đào, em gật đầu đồng ý rồi mà, giờ em đổi giọng là sao? Anh không chịu đâu đấy.”

Nó lập tức phản bác lại.

“Nhưng mà anh hôn em nhiều thế còn gì, em đâu có đồng ý chuyện khác đâu, hứ.”

Hấn cũng rất cố chấp và còn tức giận nó, dằn mỏ lên cãi.

“Không công bằng, trước mặt anh, em dám cởi áo cho tên con trai khác, giờ sắp làm vợ anh mà em không cho anh xem?”

Nó ngượng tím tái, thật không nghĩ Thành Khang lại nhỏ mọn như vậy, nó lồm cồm bò dần tới bên hấn, hấn nằm nghiêng một bên, giả vờ nhắm mắt giận nó, nhưng lại cố ý nghe được động tĩnh là nó đang tới gần mình, trong lòng thầm cười.

“T-Thôi được, e-em đồng ý, n-nhưng nhẹ thôi, em sợ lắm”

Chưa gì nó đã lo mình không chịu được, còn hấn thì nhảy cẫng lên vì khoái, quay qua ôm nó.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (16)

Sáng sớm tỉnh dậy, nó thấy người đau ê ẩm, đặc biệt là dưới vùng bụng, mà hấn thì ngủ què ôm nó, thấy nó nhúc nhích, nên hấn cũng tỉnh theo.

“Em dậy rồi à, hôm nay chúng ta không cần đi làm, vậy nên cứ nghỉ ngơi đi.”

Nó quay sang hấn.

“Chúng ta về biệt thự thôi, em lo cho mọi người ở nhà.”

Hấn cười nhẹ rồi cũng gật đầu đồng ý, nó bước xuống giường mặc quần áo, thấy trên nệm có một chấm đỏ, làm nó ngượng thêm.

Cả hai trở về biệt thự của nó trước, hai cô em nó hôm nay được nghỉ buổi sáng, thấy nó về hai em liền chạy ra hỏi thăm, đi sau nó là hấn.

“Mèo, nghe, hai em không phải lo đâu, vì hôm qua chị em ở cùng với anh mà!”

Nghé ôm dưới eo nó rồi cười nói.

“Vâng, tui em biết rồi, Mon có nói, à hai anh chị vào ăn sáng này, em với chị mèo nấu”

Hấn nhéo má nghe.

“Nghé giỏi quá, thế nghe thích gì nào, anh thưởng cho”

“Dạ em thích có một con búp bê biết nói, biết hát, biết nhảy theo ý thích.”

“Được, được, lát anh sẽ nói Mon mang qua cho em”

Sau đó nó và hấn lên phòng tắm và vệ sinh cá nhân, xong xuôi hai người mới xuống, gặp Huỳnh Hải đang xếp trái cây và nước ngọt vào tủ, Mon thì đưa cho nghe con búp bê bự.

Nó và hấn cười tươi, đi xuống dưới.

“Chào Mon, chào anh Huỳnh Hải? Hai người vất vả quá.”

Cả hai dừng hành động quay nhìn tui nó.

“Không có gì đâu/ Không có gì thưa Đào tiểu thư.”

Mọi người ngồi ăn và hỏi thăm chuyện của nó và hấn, và những câu hỏi thắc mắc nào mà hấn chưa hiểu thì nó giải thích, khi nào hiểu thì thôi.

Mon lại ngồi chơi game với nghe, anh Huỳnh Hải thì chờ mèo đi mua ít đồ dùng học tập và mấy bộ quần áo.

Nó và hấn thì cùng về biệt thự gặp bố hấn, vừa nhìn thấy hai đứa, ông liền chạy tới cầm tay nó khóc um lên nói lời xin lỗi, nó thì áy náy chỉ biết xoa tay và an ủi ông.

Bố mẹ của nó nghe tin nó và hấn đã hóa giải hiểu lầm thì niềm vui càng thêm vui, hai người đi du lịch cũng không có gì lo lắng nữa, thật may là họ gặp được chị Lạc Vi ở khách sạn, đối diện phòng họ.

.....

Nó khỏe lại thì liền tới công ty hấn làm, nó cũng đang mở một nhà hàng để cho bố mẹ quản lý sau chuyến du lịch, nhà hàng đang xây dựng, nằm ở gần chi nhánh của hấn, nên việc đi lại cũng thuận tiện.

Điều bất ngờ hơn, nó vừa đặt chân vào cửa đại sảnh của công ty, mọi nhân viên đều xếp thành hai hàng, cúi đầu chào và nói xin lỗi nó, đồng thanh của mọi người khiến nó giật thót tim, nó ái ngại cười trừ, rồi nhanh chóng đi vào trong, nó nghĩ chắc là do hấn làm đây.

Nó vừa mở cửa phòng làm việc của mình thì nghe tiếng “BÙM” và giọng của hấn cất lên.

“Mừng em trở lại làm việc.”

Nó khóc không ra nước mắt, nhìn hấn bây giờ thật giống trẻ con, trên tay cầm quả pháo nổ ra là những sợi dây đủ màu, còn sáng lấp lánh.

“Cảm ơn anh Thành Khang”

Nó chạy lại ôm cổ hắn, quá bất ngờ nên hắn không đứng vững, liền lùi lại một bước, nó vui tới mức muốn khóc, cũng chẳng để hắn nói gì, nó chỉ biết hiện giờ đang rất hạnh phúc, hắn ôm nó rồi vuốt nhẹ lưng nó.

“Em đừng khóc, anh còn ở đây, sẽ là sao sáng dẫn lối em đi, anh cũng sẽ che chở và bảo vệ cho em, vợ tương lai của anh, anh yêu em”

Nó nghe được liền khóc to hơn, tư thế nó ôm hắn mang giày cao gót nhưng phải nhón chân lên, nếu không cũng chỉ ôm tới nách hắn thôi.

“Em cũng vậy, em cũng yêu anh nhiều thật nhiều, đừng rời xa em, anh nhé!”

“Ừm, anh hứa mà!”

Hai người đã tìm được hạnh phúc thật sự của mình, sau bao nhiêu sóng gió và đông tố do “sói” tạo ra thì cuối cùng hai nhân vật chính cũng giữ được hạnh phúc cho mình.

.....

Chúng ta sẽ qua trung tâm thương mại thăm hai người kia thôi.

Mèo và anh Huỳnh Hải đi qua cái trung tâm thương mại thứ hai, mèo mới chọn được một món duy nhất.

Anh Huỳnh Hải cảm giác chân mình rã rời, mỗi trung tâm chẳng hề nhỏ, cũng không phải chỉ một tầng, người ở đây cũng ít, anh lên tiếng.

“Mèo à, đây là trung tâm thứ hai rồi, em muốn mua gì thêm không?”

Mèo chăm chú nhìn vào chiếc đồng hồ bằng vàng, còn có cả hình mèo kit ti nhỏ xinh bên trong, một tay vuốt cằm, suy nghĩ rồi nhìn sang tay anh Huỳnh Hải không thấy anh đeo đồng hồ, mèo thì thầm trong miệng.

“Chính là cái này!”

Chị nhân viên gói cẩn thận, nhưng mèo không cần mà kéo tay anh Huỳnh Hải tới và đeo lên, chẳng cần biết anh có đồng ý hay không, chỉ là mèo muốn cảm ơn anh về bữa ăn hôm trước.

“Tặng anh làm quà, anh cứ nghĩ đó là quà sinh nhật sớm cũng được, hì”

Anh ngỡ ngàng, lần đầu tiên anh được một cô gái tặng quà, lại còn là người em của người mà cậu thích, nhưng có lẽ cậu phải lòng em gái nó rồi, hơn hết mèo còn dùng nụ cười chết người, làm tim anh đập liên hồi, chưa bao giờ anh thấy mèo cười như vậy.

“C-Cảm ơn em, anh sẽ gìn giữ cẩn thận.”

Sau đó mèo mời anh đi ăn vài món ăn lễ đường, ví dụ như là cá viên chiên, bánh tráng trộn, trà sữa, kem hay là mì gõ, với anh Huỳnh Hải thì chỉ cần đi cùng mèo, nơi đâu anh cũng thích cả.

Nguyên buổi chiều và tối, hai anh em đi ăn quà vặt bên ngoài, cả hai đi tới đâu cũng có người dòm ngó, một chút vui vui là tâm trạng chung của họ, ngồi trên ghế đá ở công viên, mèo quay sang hỏi anh Huỳnh Hải.

“Khi nào anh về nước của mình!”

Anh có chút buồn, nếu thế thì chẳng phải anh không được gặp mèo thường xuyên sao? Anh mỉm cười đáp trả.

“Anh đợi chị Lạc Vi về rồi hai anh chị cùng qua đó.”

Dường như trong trái tim mèo mất đi một chút niềm vui, không được gặp thường xuyên nữa, nhưng sau đó cũng cố gắng cười lại.

“Ồ, buồn nhì, sắp tới chẳng được gặp anh thường xuyên, cũng chẳng có ai đi ăn vặt thế này với em”

Huỳnh Hải nhìn qua cô người yêu bé nhỏ của mình, anh cũng buồn rất nhiều, cố gắng an ủi mèo, anh đặt một tay lên đầu và xoa tóc mèo, giống như một người anh trai chăm lo cho em gái.

“Em đừng lo, nhất định anh sẽ về thăm em khi có ít công việc.”

Mèo không nói gì, chỉ cúi đầu, đôi mắt rung rung sắp khóc, mèo cũng có tình cảm đặc biệt với anh, nhưng mèo không dám nói, chỉ lặng lẽ để trong lòng mình.

Bầu trời về đêm thật nhiều sao, không gian yên tĩnh, làn gió êm dịu, khung cảnh “lãng mạn”, nhưng chỉ có hai trái tim đập không đúng quỹ đạo, mỗi người lệch đi một nhịp, mỗi một nhịp đều chứa đựng nỗi buồn và nỗi nhớ.

.....

Đám cưới của hấn là Liên Kỳ đã trôi vào dĩ vãng, bây giờ là thiệp cưới của hấn và nó, tất cả những người nhận được thiệp cưới chỉ trong một ngày, và một khung giờ, ai cũng phải nhanh tay tốc ký ngày hôm nay để tới dự đám cưới cho đúng giờ, không được chậm trễ cũng không lệch múi giờ.

Nội dung của tấm thiệp do hấn và nó nghĩ ra:

Địa điểm “TẠI NHÀ HẤN”.

Ngày “365 NGÀY KÊ TỪ LÚC NHẬN TẤM THIỆP”.

Giờ “8.760 GIỜ TÍNH TỪ LÚC BẮT ĐẦU NHẬN”.

Bên dưới còn thêm dòng chữ “nhỏ nhỏ” và được gắn dấu sao.

“Tất cả đều ghi rất chi tiết và cụ thể, không chấp nhận bất cứ lý do lệch một ngày, một giờ nào, nếu vô tình sai thì... *mọi người nuốt nước bọt mong chờ*... không sao cả, chỉ là căn nhà của mọi người sẽ lụi tàn sau một đêm thôi.”

“TÍNH TROLL NHAU À!”

Mọi người ngồi ở các nơi khác nhau, nhưng đọc xong tấm thiệp độc nhất vô nhị của hấn và nó, bọn họ phải thốt lên một câu long trời lở đất, họ phải đếm từng ngày, từng giờ một sao?

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (17)

Thời gian cứ thế tiếp tục trôi đi, chỉ có nó và hấn là thành thoi, còn những người được đặt cách mạng trên mình trọn trách gìn giữ thiệp cưới, thì ăn không ngon, ngủ không yên, tỉnh dậy là nhìn đồng hồ và nhìn ngày để đánh dấu.

Bố mẹ nó và chị Lạc Vi về chung sau khi xem xong thiệp cưới, mọi người có mặt đông đủ bên nhà hấn ăn tối.

Bố hấn cúi đầu nhận lỗi trước mặt mọi người, dàn người hầu bưng bê món ăn cũng dừng lại làm theo ông chủ.

“Ông bà cho tôi xin lỗi, vì đã hiểu lầm chuyện của Song Đào.”

Bố mẹ nó áy náy, trong chuyện này là do con mình làm ra mà, họ mới là người có lỗi, cũng cúi đầu sát rạt xuống, bố nó vô tư nói:

“C-Chúng tôi mới phải nói điều đó, gia đình chúng tôi chân thành xin lỗi ông thông gia.”

Điều vô tư kia khiến bố hấn cười tươi, ngẩng đầu lên nếu không hai bên còn cúi nữa, mà tuổi tác cũng qua dần theo năm tháng, xương xẩu không còn được chắc chắn, cúi lâu sẽ mỏi.

“Vâng, ông bà thông gia.”

Bố mẹ nó cảm thấy mình nói hơi lố, nên cười trừ, sau đó mọi người tiếp tục ngồi vào bàn ăn và dùng bữa tối.

Nó và hấn ngồi cùng, điều lạ là mèo và anh Huỳnh Hải ngồi cạnh nhau, anh còn gấp đồ ăn cho mèo nữa, nhưng chỉ nó và hấn cả chị Lạc Vi là để ý thôi, còn thông gia đang bàn chuyện khác.

Mọi người chợt dừng ánh mắt lại nhìn nó và hấn, cái lý do quái đàng nào đã khiến hai người in thiệp cưới như vậy, ánh mắt của bố mẹ hấn và nó thối nức.

Nó và hấn cười cười, xua đuổi ánh mắt kỳ quái kia, hấn ôm bả vai nó nói thay:

“Tụi con thích sinh con đầu lòng rồi mới cưới.”

Ngoại trừ các ông bố, bà mẹ, thì ba người còn lại phun hết số com trong miệng ra.

“TỤI EM/ ANH CHỊ NÓI GÌ?”

Lúc ổn định lại, các ông bố, bà mẹ mới lên tiếng hỏi, nhưng câu hỏi mang tính chất nghi ngờ.

“Không lẽ, hai đứa đã...?”

Hai “tòng phạm” bắt đầu sợ sợ, bắt đầu suy nghĩ, hay là họ không thích có em bé, họ ghét em bé tới vậy sao, sinh trước một đứa rồi cưới, sau đó sinh thêm một đội quân hùng hậu nữa, họ sẽ tha hồ vui vẻ với chúng vậy mà còn không thích, hần lên tiếng.

“Bố mẹ không thích có cháu bé trong ngày cưới sao?”

Các ông bố và mẹ thì vui không còn gì để nói, họ hỏi xem có chắc chắn hay không thôi, với lại thời buổi này việc có con sớm hay muộn chẳng còn là chuyện vi phạm nội quy dòng họ nữa, miễn sao hai đứa yêu nhau, có thể sống hòa thuận, con đàn cháu đống hạnh phúc là tuyệt nhất rồi, đồng thanh nói.

“TẤT NHIÊN LÀ RẤT THÍCH.”

Sau câu nói đó, họ tiếp tục bàn chuyện đặt tên cho em bé, hôm bố mẹ bé cưới cho bé mặc đồ gì, màu gì, rồi ẵm trên tay hay đặt trong nôi, vân vân.

Chị Lạc Vi mới lên tiếng hỏi.

“Em bé được mấy tháng rồi, có chắc là tới hôm đó bé khỏe mạnh để tham gia lễ cưới của hai em không?”

Nó mỉm cười, mọi người đều tập trung lắng nghe câu trả lời:

“Mới được một tuần thôi, đến lúc đó em bé vừa tròn hai tháng, cũng sẽ tham gia được chứ?”

Anh Huỳnh Hải chúc phúc cho hai em:

“Vậy thì tuyệt quá nhỉ? Anh già đầu rồi mà chưa có vợ nữa.”

Anh nói xong quay sang nhìn mèo, mọi người cũng hiểu được chút chút.

Sau bữa ăn, qua ngày hôm sau thì anh Huỳnh Hải và chị Lạc Vi sẽ trở về nước của mình, nên anh tranh thủ đi dạo với mèo.

Cả hai đi dạo bộ, đi cũng gần gần nhà nên nếu có sấm chớp, mưa gió thì cũng chạy về kịp.

Anh đi sau mèo, nhìn bóng dáng thật khiến anh lo lắng, bước chân anh nhanh đi tới gần và xoa người mèo lại, anh thấy giọt nước mắt trên má mèo, tìm anh như có gì đó bóp mạnh, anh đau, phải xa người con gái anh thương, anh rất đau, vội ôm chặt mèo lại, giọng của anh dường như muốn khẳng định chủ quyền.

“Mèo, mai anh qua đó, em ở đây học hành cho tốt vào nha, nhất định sau khi em học xong cấp ba, anh sẽ cưới em làm vợ.”

Mèo nghe thì ngừng khóc lại, anh ấy nói cưới mình, trong khi cả hai chưa tỏ tình lần nào, chỉ cảm nhận đối phương rất tốt với mình, nhưng không phải nhận khi mèo nghe xong câu này, tận trong lòng dâng lên niềm ấm áp và hạnh phúc.

“Nhưng...”

Anh Huỳnh Hải tiếp tục nói, lần này giọng nói bạo hơn trước.

“Anh không tỏ tình, cũng không cần nói-anh-yêu-em, nhưng em sẽ phải làm vợ của anh, đi học em nhớ là không được, tuyệt đối không được nói chuyện với bất kỳ tên con trai nào trong lớp, cũng không được dòm ngó tới anh nào khóa trên, người vợ của anh, em chỉ được làm vợ anh, kẻ nào dám động tới em, anh không tha cho kẻ đó.”

Mèo vui mừng đáp trả:

“E-Em biết rồi. Em sẽ đợi anh.”

Dưới con đường đầy sao hôm ấy, là hình ảnh một đôi nam nữ yêu nhau, bóng dáng người nam cao hơn ôm người nữ, phản chiếu dưới làn đường, nhìn họ thật hạnh phúc, tâm hồn họ như hòa vào một mình chứng cho lời thề sẽ trở thành hiện thực.

.....

Ngồi một mình uống rượu đất tiền, anh Thanh Minh đôi mắt buồn, nhưng ẩn chứa niềm vui vì người con gái đầu tiên anh yêu sắp trở thành cô dâu, hiện giờ bên anh đã có Luci, một người con gái đa tài, nhưng rất thương anh, chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh.

Luci thấy cửa phòng anh còn mở hé, hiện tại hai người đang ở chung một biệt thự, cả hai đều tách khỏi gia đình và tự lập nghiệp riêng, đều rất thành công.

“Anh còn thức khuya vậy sao? Mai còn tới công ty sớm đó, uống rượu không tốt cho sức khỏe đâu?”

Đôi mắt anh lướt qua nhìn lên người Luci, cô ấy mặc quần áo ngủ, nhưng vẫn thấy một thân hình rất chuẩn, cô ấy chỉ nói với anh không được uống rượu,

nhưng lại không dám cầm ly rượu trên tay anh đặt xuống, vì cô sợ anh sẽ cáu gắt.

“Luci, em còn buồn anh không?”

Luci biết toàn bộ chuyện của anh và nó, nhưng cô vẫn không cảm thấy buồn mà ngược lại còn chấp nhận anh một cách vô tư, với anh cô rất ngây thơ, hồn nhiên và trong sáng.

Luci cười híp mắt, trong lòng cô không một chút buồn, gặp qua nó, tiếp xúc và nói chuyện cũng không nhiều, nhưng ngay cả bản thân Luci cũng mến mộ nó, huống chi là con trai, cô tất nhiên cũng hoàn toàn hiểu được.

“Nếu nói có thì anh sẽ phiền lòng, nói không thì anh bảo em vô tâm, tóm lại thì em thấy bình thường, ai mà chẳng có mối tình đầu tiên, riêng em thì anh chính là người đầu tiên mà em yêu, nên anh cũng đừng giấu em chuyện gì?”

Anh bỏ ly rượu lên bàn, cười nhìn cô gái ngây thơ đang phân tích, anh biết cô trong kinh doanh và việc thương trường thì rất giỏi, nhưng tình cảm lại không thông minh tí nào.

“Tất nhiên là vậy, lễ cưới của họ, em sẽ cùng đi với anh chứ, hôm đó em nhớ là phải cầm được bó hoa của cô dâu nha!”

Luci chưa hiểu hàm ý của anh, nên hỏi lại.

“Làm gì thế, lấy hoa của cô dâu thì em sẽ ế mất sao!”

Anh có chút thất thần, ai dạy “khôn” cô gái của anh vậy, ai cũng tranh giành bó hoa, mà có người không muốn nhận vì sợ ế.

“Người nào cầm được bó hoa cô dâu, ngày đó năm sau sẽ là cô dâu của anh.”

Luci bất ngờ vô cùng, có phải anh cố tình chọc tức cô không, một quyển sách đã nói cho cô biết chuyện đó, vậy nên cô không muốn nhận bó hoa.

Mà cô quên là quyển sách đó là sách nói ngược những điều tốt, nên đầu óc cô có chút sai sai.

“Vậy được rồi, em sẽ cố gắng dành lấy.”

Anh nhẹ ôm cô vào lòng, thầm cảm ơn cô thời gian qua luôn ở bên anh, quan tâm, chăm sóc và lo lắng cho anh, anh vui lắm.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (18)

Lâm An ở phòng mình, định ra ngoài dạo một lát, thì gặp Hoàng Nam qua nhà chơi.

“Hoàng Nam, thật đúng lúc, chúng ta ra ngoài dạo một chút đi, hôm nay đi làm hơi bức bối.”

Hoàng Nam mỉm cười với cô bạn thân chí cốt, sau đó cất xe vào trong sân, cả hai đi dạo bộ dưới bầu trời chỉ có ánh trăng.

“Lâu rồi bạn thân chí cốt mới tụ họp nhỉ?”

Lâm An thời gian gần đây cũng dư giả chút chút, cũng muốn rủ nó và mọi người đi chơi, thế nhưng hần lại không cho nó đi, vì nó đang mang dòng máu của hần, hần cấm tuyệt đối.

Thói quen của hai người bạn chí cốt, có chuyện vui buồn gì cũng kể cho nhau nghe.

“Ừm, mà dạo này công việc cậu tốt cả chứ, hôm nay có chuyện vui, buồn à?”

Hoàng Nam cười nhìn Lâm An.

“Cũng không hẳn là vui gì, chỉ là công ty mình mới ký hợp đồng với một tập đoàn nước ngoài, nên vị thế được nâng lên thôi.”

Lâm An vui mừng thay cậu.

“Tuyệt quá nhỉ? Thế thì công ty chắc chắn sẽ mở rộng thêm nhiều chi nhánh mới đây, chúc mừng cậu nhá!”

Hoàng Nam nhìn cô, nụ cười trên môi cô có chút gì đó làm trái tim cậu rung động, cả hai làm bạn thân cũng coi như trái tim đã không có tình yêu, vừa

xong cậu cảm thấy khác lạ.

Lâm An có gì đó là lạ, Hoàng Nam đột nhiên cô lâu như vậy, cô xua tay trước mặt cậu hỏi.

“Hoàng Nam, cậu sao vậy, mặt tởm tẻ lắm hả?”

Đột nhiên Hoàng Nam mở miệng nói một câu, không vội vàng, cũng không gấp gáp.

“Lâm An, chúng mình yêu nhau đi?”

Lâm An chẳng còn cười được nữa, thậm chí đoán già đoán non là cậu ta đùa mình.

“Cậu cứ đùa, chúng ta đã hứa chỉ làm bạn...”

Hoàng Nam xen ngang, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Trái tim mình lỡ nhịp với nụ cười của cậu.”

Cậu vừa nói xong, Lâm An cũng không cười, ngẩng mặt lên nhìn cậu, câu nói đó cô cũng cảm nhận được là tim mình đập liên hồi, không lẽ cũng giống nhau sao, Lâm An đưa ra một lý do hết sức ngớ ngẩn.

“Vậy từ nay mình sẽ không cười nữa.”

Hoàng Nam vẫn không rời mắt khỏi cô, hai tay giữ mạnh hai bả vai, hít vào rồi thở một hơi nói.

“Cậu cười rất đẹp, Lâm An, mình thích cậu, thích thật đấy!”

Tim Lâm An đập mạnh hơn, cậu ấy vừa nói thích mình, một niềm vui len lỏi trong tâm trí.

“Mình... Hoàng Nam à.”

Cậu không nên nói nữa mà hành động luôn, hôn lên môi Lâm An, nụ hôn của một chút giận, vì cậu trả lời ngập ngừng.

Lâm An bị kích động nên liền đẩy mạnh Hoàng Nam ra.

“Mình cần thời gian suy nghĩ.”

Sau đó Lâm An nhanh chân chạy thật nhanh về nhà, cô cũng không biết tâm trạng hỗn loạn của mình là thế nào nữa, nhưng cô cần thời gian.

Hoàng Nam đứng đó, vò đầu bứt tóc, cậu làm vậy là đúng hay sai, không lẽ cô ấy vẫn chưa quên được mối tình đầu.

.....

Nhà hàng cao cấp mang tên “Đệ Nhất Thực Đơn” đã chính thức đi vào hoạt động, dưới sự chỉ đạo của bố và mẹ nó, mọi người xin vào đây làm cũng rất đông, vì thế mà vừa mở nhà hàng, liền có đông khách tới ủng hộ.

Bữa đầu khai trương, nên quán hoàn toàn giảm chín mươi phần trăm tất cả món ăn, thu hút rất nhiều khách, bố mẹ cũng làm luôn chân luôn tay, nhưng cả hai đều thấy vui vẻ.

Quảng thời gian hai người đi du lịch không nhiều, một phần cũng làm họ chán và muốn về, ở cái tuổi này họ còn muốn làm việc hơn là ngồi không, vậy nên họ sẽ làm bằng mọi giá, đến khi nào cần thiết thì họ mới du lịch tiếp.

Nó hiện tại đang mang thai, nên được ở trong biệt thự riêng của hắn, theo đúng nghĩa thì căn biệt thự hắn mua để cho hai người ở sau khi kết hôn, vậy nên thời gian này hắn ít tới công ty, chủ yếu là ở nhà chăm sóc nó.

Hai người ngủ cùng một giường, vừa mở mắt đã xuất hiện khuôn mặt tỏa sáng của hắn.

“Vợ anh có muốn ăn chưa không? Hay ăn ngọt?”

Nó nhìn hắn đắm đuối, chẳng hiểu sao cứ sáng mở mắt ra là hắn hỏi câu đó, không biết có ý gì nữa.

“Anh còn câu khác để hỏi không? Em đã bảo là em chưa thèm ăn chua hay ngọt mà!”

Hắn giả vờ suy nghĩ một chút, rồi hỏi lại nội dung chẳng khác câu kia xiu nào.

“Ừm, để xem, vợ anh thích ăn đường hay ăn chanh.”

“Haizzz! Có khác câu hỏi trước đâu, thôi em dậy đây, kệ anh.”

Nó hôn gặm, bật dậy rồi vào làm vệ sinh cá nhân, nhưng bị hấn kéo lại.

“Em phải nhẹ nhàng thôi chứ, không thì con anh sợ thì sao?”

“Em không hiểu ngày xưa anh học giỏi môn sinh học cũng lạ đấy, mới chỉ hơn một tuần, làm sao mà sợ được, nói chuyện với anh thà em không nói.”

Hắn mỉm cười gian gian, vuốt cằm rồi nhìn chăm chú vào bộ ngực nồn nà của nó, trong cơ thể dấy lên một tí thèm muốn, nháy mắt dụ nó.

“Thế thì trong một tháng tới, mỗi ngày ba cử nha, bữa giờ chắc em hết đau rồi nhĩ?”

Nó nghe một ngày ba cử, trong ba mươi ngày, tổng là chín mươi lần, chắc nó tèo mất, vội vã lắc đầu thật mạnh.

“Không được, em không đồng ý, một tuần một lần, không hơn không kém, mỗi lần xong là em cần phải nghỉ ngơi mấy hôm, em mệt lắm.”

Hắn nhìn cô vợ nhỏ đáng yêu chu cái môi lên cãi, lại ngồi khoanh tay trước ngực, mặc cái váy màu hồng hở cả màu đồ nhỏ bên trong, hở cái đùi trắng hồng, hấn chẳng kiềm chế được, đề nó ra mặc cho nó giãy dụa, hấn vẫn tỉnh queo làm chuyện đấy.

“Anh không chịu nổi nữa rồi, em đau nhưng có anh chăm sóc, em đừng lo, hí hí hí”

Nó cũng phải bật cười vì nhột, vì hấn cười như trẻ con, còn thích làm trò với nó, thôi thì chiều hấn một hôm vậy, một mình mình chịu đựng rồi khóc thầm thôi.

Hoàn thành xong, cả cơ thể nó toàn nốt hồng hồng do hấn cắn, cả hai mệt là người, hấn còn hôn nó một lúc lâu rồi mới rời, cả hai lại ngủ chẳng biết trời trăng mây gió gì, ngủ nguyên một ngày, cho tới tận sáng hôm sau.

Điện thoại hấn reo, Mon gọi hấn tới công ty có việc đột xuất, hấn mỉm cười nhìn nó, vuốt ve cơ thể nó lần cuối rồi hôn lên trán.

“Anh tới công ty một lát rồi anh về, em cứ nghỉ đi nha, nhớ là thèm ăn chua hay ngọt thì nói anh, anh mua về cho.”

Nó gật nhẹ đầu đồng ý.

Nhưng ngay khi hấn rời đi, là nó liền làm vệ sinh cá nhân rồi trồng một bồn hoa mới, lần trước thấy hoa cũ nó hết thích rồi, tiếp tục mặc quần áo màu xanh và cái mũ lá nó cuốc đất rồi ra chợ mua hoa mới.

Nó phải làm nhanh chóng để hấn về không phát hiện ra, những lời hấn dặn nó chỉ có một việc duy nhất đó là ăn ngủ và nuôi em bé, nên không cho nó làm bất cứ việc gì, để hấn mà thấy nó cuốc đất giữa trời nắng thế nào cũng bị phạt nặng.

Hoàn thành xong, nó nhìn ra ngoài cổng chưa thấy hấn về, thở phào nhẹ nhõm, một tay lau mồ hôi, một tay chống nạnh cười tươi.

“Xong rồi, mừng quá anh ấy chưa về”

Nó vừa dùng dính đi vào trong tắm rửa và thủ tiêu bộ quần áo, thì phía sau cất lên giọng của hấn vừa đủ nghe.

“Anh nào chưa về thế?”

Tư thế của nó rất là hài hước, một chân nhấc lên bước, và tay vung lên đi, nhưng như hạ xuống vẫn còn lơ lửng trên không trung, giật bản tim

“À-À hi hi anh mới đi làm về à! Anh đi làm thế nào, có mệt lắm không? Để em xoa bóp cho anh nhé!”

Hắn nheo mắt nhìn nó, quần áo thì chẳng giống ai, chỉ được mỗi cái rất đáng yêu, thu hút ánh mắt của hấn, cho dù nó làm bất kể công việc gì, mặc trang phục gì cũng đều rất dễ thương.

“Ai cho em không nghe lời anh hử, em có biết hình phạt của mình là gì không? Mau lên nhà tắm với anh rồi thay quần áo khác vào!”

Nó bị hấn kéo lên luôn, chẳng cần phải tốn công, tốn nước bọt giải thích cho hấn, đã vào tay con sói như hấn thì chẳng khác gì giao trứng cho ác.

Cả hai tắm xong, ngồi ăn trái cây, hấn ngồi cạnh ôm nó vào lòng, hít hà mùi sữa tắm theboy, mùi này làm hấn chính thức mê nó, đặt cằm lên vai hấn hỏi.

“À, em nghĩ ra tên cho con mình chưa?”

Ngồi trên đùi hấn, nó cũng đồng ý, nhưng nó thích gọi bằng biệt danh cho hay.

“Ừm, bố mẹ chúng ta có nói, con gái là Tư Mã Đình Đan, còn con trai là Tư Mã Khắc Tuấn, anh thấy thế nào? À hay chúng ta đặt biệt danh cho con đi.”

Hắn nheo lông mày đẹp, suy nghĩ rồi nói.

“Vậy biệt danh con gái là Cáo, con trai là Sói.”

Nó xem nữa thì ngọt bết xuống đất, chồng mình ăn phải cái gì sao? Rồi phân bác lại.

“Anh nghĩ Cáo và Sói hợp với chúng sao?”

“Ừm, hay mà, giống như mèo với nghé đấy.”

“Nhưng mèo, nghé nghe dễ thương và dịu dàng, Cáo với Sói thấy gian gian quá, sợ chẳng có bạn nào chơi cùng đâu?”

Hắn một mình tự đắc trí cười lớn, vì hắn là sói nên con hắn cũng phải như hắn.

“Anh muốn con chúng ta khỏe mạnh, luôn đứng đầu về mọi thứ, chẳng kẻ nào dám động vào.”

Nó cầm nín, không nói được tiếng nào, đúng là chồng sói có khác.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (19)

Một buổi tối đẹp trời, Lâm An hẹn Hoàng Nam tới quán cũ và nói chuyện.

Hoàng Nam gấp rút làm xong việc và tới nơi, cậu cũng rất bất ngờ thấy Lâm An đã uống hết một cốc sinh tố dâu, rõ ràng là cậu tới đúng giờ mà.

“Lâm An, mình tới trễ lắm thì phải?”

Cô mỉm cười nhìn cậu, cô tới từ một tiếng trước, lần này là cô muốn nói điều trong lòng mình, nên tới sớm chuẩn bị tâm lý.

“K-Không, thực ra là mình tới sớm thôi, vì có chuyện cần nói với cậu.”

Hoàng Nam mong chờ điều này từ lâu rồi, thời gian qua suy nghĩ thì cậu cảm thấy nhớ cô vô cùng, nhưng không dám gọi điện, cũng không nhắn tin vì cô không cho phép.

“Cậu cứ nói đi, bất kể câu trả lời thế nào, mình hứa sẽ không buồn đâu?”

Lâm An nhìn lên cậu, để xác định được cảm xúc của mình, thời gian suy nghĩ hơn một tháng cũng là nhiều, tình cảm của cô cũng chỉ nghĩ về câu nói của Hoàng Nam.

“Mình đồng ý làm người yêu cậu, mình cũng rất thích cậu, mình đã suy nghĩ rất nhiều, cũng thử tưởng tượng điều cậu nói là giả dối, thế nhưng hình ảnh cậu luôn xuất hiện trong đầu mình, đến giờ thì mình đã xác định được người mình thích.”

Hoàng Nam liền đứng dậy và ôm chặt Lâm An, mặc cho các vị khách nhìn mình, cậu muốn chứng minh cho mọi người thấy, cậu đã tìm được người vợ tương lai của mình.

“TRẦN LÂM AN, ANH YÊU EM”

Lâm An gần như muốn rớt tim ra ngoài, đã đứng sát sạt nhau mà còn hét to như vậy, mọi người càng nhìn họ lâu hơn, nhưng ai cũng hiểu rằng họ đang rất hạnh phúc.

Người chủ của quán liền bật một bài hát nhẹ nhàng, tình cảm, minh chứng cho tình yêu đẹp của họ, một vài người còn vỗ tay chúc mừng cho đôi vợ chồng trẻ.

.....

Buổi tối, sau khi bố mẹ của nó về tới biệt thự, hắn lén trốn nó qua nhà bố mẹ vợ, thấy cả nhà đang ngồi ăn cơm, hắn vui vẻ đi vào bàn ngồi, giờ thì hắn chẳng còn biết ngại là gì nữa rồi.

“Bố mẹ vất vả không? Để con kêu thêm người tới phụ cùng”

Cả nhà dùng bữa tối, nhưng ai cũng vui vẻ chào đón hắn, cũng chẳng có quan tâm là nó có đi cùng hắn không, bây giờ bọn họ sống chung như người nhà, xưng hô cũng là chuyện bình thường.

“Ừm, cảm ơn con, nhưng bố thấy là không cần đâu, lâu lâu được vận động tay chân nên rất thoải mái.”

Hắn nhẹ mỉm cười, chỉ cần họ như vậy là hắn vui rồi.

“Vâng, nếu có chuyện gì thì bố cứ gọi con, con sẽ cho người canh giữ cửa làm bảo vệ.”

Mẹ nó cũng rất hài lòng về hắn, thực sự người nhà và người thân đặc biệt, hắn thường quan tâm rất chu đáo.

“Ừm, mẹ cũng cảm ơn nhé!”

Hắn cười với mẹ rồi chồng cầm nhìn sang hai cô em vợ.

“Mèo, nghe, hai em muốn cháu mình có biệt danh thế nào, anh với chị đặt là Cáo và Sói, hay không?”

Hai em nó uống nước canh mà ho sặc sụa, không hiểu ông anh và bà chị này nghĩ cái gì, sao lại đặt biệt danh nghe mà thấy sợ thế, mèo cười cười.

“U-Ừm, em thấy cũng được, h-hay lắm.”

Nghe cũng không ý kiến, chỉ đang nghĩ trong đầu rằng, mình mới học lớp ba, sau này phải chờ cháu Cáo và Sói đi học, mỗi lần về là gọi tên đó, bạn bè chắc không ai tưởng tượng ra đâu.

Bố và mẹ đều không ai ý kiến gì, miễn sao tên gốc vẫn là Đinh Đan và Khắc Tuấn, còn biệt danh ra sao không quan trọng.

Lát sau cả nhà ngồi ghế ăn trắng miệng, thì mọi người thấy trên bàn có một cái túi màu đen đẹp mắt, bên ngoài còn có hiệu nổi tiếng mà họ chưa nhìn ra được là cái gì, hắn đi tới giải thích.

“Con thấy bố thích uống cà phê, nên đặt mua bên Pháp, cà phê này rất tốt cho sức khỏe, giúp bố tỉnh táo làm việc hơn đấy.”

Cả nhà không ngờ hắn lại chu đáo đến thế.

“Đâu cần phiền như vậy đâu, nhưng mà bố cũng cảm ơn, đúng là sáng nào bố cũng uống, ở nhà cũ hay ở đây cũng thế”

Hắn cười vui vẻ giải thích tiếp.

“Người nhà rồi bố đừng khách sáo, trong này có mấy loại liền, có cả phê sữa cho mẹ và hai em nữa, cũng đặt mua, cứ hai tuần họ sẽ gửi tới biệt thự, bố và mẹ có thể thay đổi cách chọn tùy thích.”

Vừa xong thì nó gọi điện, nên hắn xin phép bố mẹ rồi về nhà, mẹ của nó còn đưa vài thứ để tắm rửa cho nó, nói hắn đừng giữ nó trong nhà lâu quá, phải để đi lại nhiều thì sau này con mới mau khỏe, hắn ôm mẹ một cái rồi ra về.

Mẹ hắn vào nhà cùng bố con rồi kể vài câu chuyện cười, còn tính tiền lời mấy hôm thu được tại nhà hàng nữa, thật không nghĩ là lời nhiều tới vậy.

Còn hắn về nhà, giọng nói đi trước chân đi sau.

“Anh về rồi đây vợ ơi.”

Vừa nghe mẹ gọi nói có cho nó món gì đó tắm rửa, nó liền đứng ở cửa canh chừng hắn.

“Chồng em giỏi quá, thế mẹ tắm rửa cho em món gì thế?”

Nó thấy hắn xách một túi khá bự, không biết thứ gì bên trong, mà lạ là đồ ăn ở biệt thự chẳng thiếu, nhưng nó không ăn, mà toàn thích ăn đồ mẹ nấu.

Hắn cũng không biết cái gì bên trong, nhưng ngửi mùi cũng thơm lắm đấy.

Cả hai mở ra, bên trong là khoai nướng và bắp luộc, hắn thầm nghĩ những thứ này trong tủ hắn không có, nó thì chẳng cần nghĩ nhiều, liền cầm một cái bắp còn nóng lên ăn, sau đó cầm nguyên cả bịch mang lên phòng ăn, vừa ăn vừa xem hoạt hình.

Hắn nhìn theo bóng dáng vợ mình đi lên cầu thang.

“Em thích ăn những thứ đó sao, mai anh sẽ mua về cho em.”

Nó gắp một miếng bắp rồi xoay người lại cười tươi với chồng mình.

“Không, giờ em ăn rồi nên mai em không ăn tiếp, mà chồng ơi, mai em muốn đi làm, ở nhà không thể này chán lắm.”

Hắn nhanh chóng đi tới gần, bế người nó lên rồi đưa lên phòng, đặt lên giường, hắn mới nói.

“Dạo này vợ anh ốm quá, không được làm gì cả, thay vào đó chồng sẽ chờ vợ đi dạo bên ngoài, thèm ăn gì thì chúng ta sẽ ăn.”

Nó nhìn hấn, bất mãn nói.

“Vợ thành heo rồi, đừng bắt vợ ăn nữa?”

Hấn áp đảo giọng của nó.

“Vợ của chồng là không được ốm, vợ phải to bự thì con chúng ta mới khỏe, mũm mĩm dễ thương như vợ được, chồng thích con bự bẫm chứ không thích dáng siêu mẫu gì hết?”

Nó không nói được, dựa cột ngồi nghe hấn nói.

Giữ đúng lời hứa vào ngày hôm sau, hấn chở nó đi dạo, chở nó đi rất nhiều nơi khác nhau, chỉ cần nhìn vẻ mặt cún con của nó là hấn đồng ý hết, nhưng lại gặp được Lâm An và Hoàng Nam khi bọn họ ăn trong nhà hàng “Đệ Nhất Thực Đơn.”

Bốn người ngồi nói đủ chuyện với nhau, chủ yếu là nó và Lâm An, còn hấn và Hoàng Nam chỉ ăn, ăn, ăn và ăn thôi, không biết bọn họ chiến đấu đồ ăn hay sao, mà hai người nhìn nhau nháy mắt một cái rồi chén sạch đồ ăn trên bàn, khi hai nàng ta tâm sự xong, quay qua thì bát, đĩa trống trơn, nhìn lên hai tên kia đang lau miệng, đồng thanh nói:

“Hai người ăn hết rồi sao?”

Cả hai lau xong miệng mới lên tiếng đáp trả:

“Ồ, ờ, bọn anh ăn hết rồi!”

Nó bật miệng định cười mà thôi.

“Hai người có biết là món yến xào có đồ ăn bà bầu không hả, người bình thường ăn vào là bị tào tháo đấy?”

Lâm An cũng biết, nhưng cô không bật miệng mà cười lớn thành tiếng, hai con cừ non kia thì ôm cái bụng rồi nhanh vào nhà vệ sinh, bố mẹ nó đứng bên trong chẳng hiểu sao bản bọn nó cười sảng khoái thế chứ.

Nó nhìn bố mẹ nó rồi nói.

“Mẹ ơi cho bản con hai bát yến xào mới nha?”

Mẹ nó cười tươi, chắc bà cũng hiểu ra chuyện gì rồi.

Hai anh chàng kia vào nhà vệ sinh mà còn dành nhau, mặc dù còn rất nhiều phòng trống vậy mà cố tình đụng vào chung một phòng, không ai nhường ai, đúng là con trai.

Ăn xong hai cô nàng tiếp tục đi dạo, vì chắc chắn là biết hai người kia không rời nhà vệ sinh từ giờ tới chiều rồi.

Nó và Lâm An thấy một con đường hoa rất đẹp, nhưng có vẻ giờ trưa nên vắng người, hai cô nàng đi bên trong, cảnh vật khiến cả hai càng thêm đẹp và quyến rũ hơn, Lâm An hỏi nó.

“Song Đào, cậu hạnh phúc chứ, bên anh ấy?”

Song Đào nụ cười trên môi biến mất dần, thay vào đó là có một chút lổm, vì nó luôn tự nghĩ là chính mình cướp hấn từ tay Lâm An.

“Lâm An, tớ xin lỗi cậu, vì tớ mà hai người mới không đến được với nhau.”

Lâm An cầm tay nó hôn nhẹ lên ngón áp út.

“Chuyện tình cảm không ai biết trước điều gì, mình và anh ấy không đến được với nhau, nhưng mình rất vui vì người con gái bên anh chính là cậu, hơn nữa bây giờ mình đã tìm được tình yêu thật sự, cả hai chúng mình đều yêu thương nhau, mình thấy như vậy là rất hạnh phúc.”

Nó ánh mắt lạ lẫm nhìn Lâm An.

“Cậu và Hoàng Nam chắc chắn sẽ yêu thương nhau đến đầu bạc răng long, mình tin chắc là vậy.”

“Chúng ta đều sẽ có cùng hạnh phúc.”

Lâm An cười chúc mừng cho một tình yêu và một tình bạn mới.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương! (20)

Tất cả mọi người ngồi bên ngoài phòng sinh, hấn rất lo lắng và nóng ruột, đi đi lại lại trước cửa, khi này nó khóc lóc còn nắm chặt tay hấn, khiến hấn đau vô cùng.

Các ông bố và mẹ, cộng với hai em cũng lo không kém, nhưng nhìn hấn thì họ lại không cam lòng, bố hấn nói.

“Thành Khang, con ngồi xuống đi, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Hấn nghe thì ngồi xuống ghế, nhưng sốt ruột lắm.

Mãi gần tám tiếng sau, cánh cửa mở, mọi người cùng đi tới hỏi thăm, bác sĩ nói.

“Chúc mừng đại gia đình, cô ấy sinh đôi, bé trai làm anh và bé gái làm em, mẹ tròn con vuông, em bé nào cũng bụ bẫm đáng yêu như mẹ bé vậy.”

Hấn nhìn thoáng qua thấy rất đáng yêu, nhưng người hấn cần gấp bây giờ là nó.

“Tôi vào gặp vợ tôi được chưa?”

Bác sĩ mỉm cười.

“Đã được ạ, cô ấy rất yếu nên anh nhẹ nhàng với cô ấy thôi”

Bố hấn và mẹ nó bế em bé vào trong thăm nó.

“Em vất vả rồi, vợ của anh.”

Hấn lau mồ hôi trên trán nó, nhìn nó hai mắt đỏ hoe vì đau, miệng thì khô nhợt nhạt, hấn buồn vô cùng, chắc chắn sẽ tâm bỏ cho nó nhiều hơn.

Giọng nó yếu ớt nói.

“Con chúng ta khỏe cả chứ?”

Bố mẹ và các em bước vào, họ ôm trên tay bé tới gần nó hơn, nó thấy mặt cả hai đều đang nhún nhún, rất đáng yêu, nó cũng yên tâm rồi.

Sau khi nó ra viện và đã khỏe dần lại, nó vừa mở mắt là thấy hấn ngay bên cạnh.

Hấn cười vuốt nhẹ tóc và má nó.

“Vợ anh tỉnh rồi, muốn ăn gì nói chồng làm cho”

Nó cười nhẹ.

“Vợ muốn xem con chúng ta thế nào rồi.”

Hấn đỡ nó ngồi dậy và trước mặt nó là Đình Đan và Khắc Tuấn, cả hai đang ngủ rất ngon, hai má bụ bẫm hồng hào rất đáng yêu.

Bên ngoài cửa vọng vào tiếng của bố mẹ.

“Ừm, cho bố ôm cháu một lát được không?”

Cả hai đều cười nhìn ra.

“Đã được chứ ạ!”

Từ giờ cho tới lúc đám cưới, đại gia đình sẽ ở bên dinh thự lớn của dòng họ Tư Mã, để thuận tiện cho việc chăm sóc nó, cũng như là cháu của họ.

Hai đứa bé rất ngoan, không khóc khi có người khác bông bế ngoài mẹ và bố của bé.

Sau đó hai đứa bé được họ bế ra ngoài, cũng thật là lạ bé vừa mở mắt luôn, cả hai đều cười đáng yêu với người bế mình, ông và bà liền bế hai cháu đi chơi, cho bố và mẹ hai cháu nghỉ ngơi.

Ông bà cũng rất có khiếu bông bế cháu mình, họ luôn khiến chúng cười, chưa hề khóc lần nào, nên hấn và nó nhiều hôm để bé ngủ cùng với ông bà luôn.

Nghe vừa đi học về, nói mới nhớ nghe rất thích trẻ con nha, nghe lên lớp được giáo viên phát kẹo, liền mang về cho cháu mình, hai cháu cũng ngây thơ lắm, ai đưa gì là cầm lấy.

Lúc bé vừa tròn một tháng, là họ liền cho bé ra ngoài vườn dạo chơi, nhìn bọn họ đúng là một gia đình hạnh phúc.

Hắn bế nó dậy cùng mình vào làm vệ sinh cá nhân, sau đó bế xuống nhà ăn sáng, rồi bế lên phòng nghỉ ngơi, công việc mỗi ngày của hắn chỉ có thế.

“Chồng ơi, em đói.”

Nó ngồi xem hoạt hình, nhai hết mấy chục gói oishi vậy mà còn chưa no.

Hắn mở cửa bung vào thêm một tô cháo, bên trong có rất nhiều thứ ngon dành cho nó.

“Đây, đồ tắm bỏ của vợ tới đây? Lần này vợ phải ăn cho hết đấy nha.”

Ngày nào mẹ cũng nấu món này, nó cũng chán lắm rồi, từ chối không ăn.

“Vợ thêm ăn sữa chua, chứ không ăn cháo đâu, ngán lắm.”

Hắn nạt vợ mình, lớn rồi còn làm nũng à.

“Không được ăn lung tung, bụng dạ vợ còn yếu nên ăn hết chỗ này, rồi chồng mới cho ăn sữa chua.”

Nhìn bộ dạng rất nghiêm túc của hắn, nó không từ chối, nhắm mắt cầm thìa cháo lên ăn, được gần nửa tô là nó thấy ngán lên cổ rồi.

“Thôi được, chồng tạm tha, đợi chồng ra lấy sữa chua cho vợ nha.”

Hắn nhanh chóng phóng vèo ra cái tủ lạnh, chạy vèo lại bóc hộp sữa cho và đút cho nó ăn, người hạnh phúc nhất bây giờ chính là nó rồi.

Các ông cháu thì đang ngắm hoa ngoài vườn, cũng đang rất vui vẻ.

.....

Cuối cùng thì lễ cưới của hai người cũng tới, được tổ chức tại nhà hắn, bên trong có một sân cỏ xanh, còn có một hồ bơi vô cùng rộng rãi, chứa được cả một bữa tiệc lớn.

Bên dưới có rất nhiều quan khách, toàn là những người có máu mặt nằm trong top người nổi tiếng và rất có thế lực, lễ cưới diễn ra thành công tốt đẹp, cô dâu chú rể rất xứng đôi, bên dưới còn có Cáo và Sói, là hai đứa con cưng của họ cũng chúc phúc cho tình yêu bền vững của bố mẹ mình.

Ai nấy cũng đều trầm trồ ngưỡng mộ hai người, họ cũng được chiêm ngưỡng vẻ đẹp sắc nước của hai thiên thần nhí, ai cũng muốn rước một đứa mang về nhà.

Bạn của nó nhìn thấy mà cũng muốn có con, đến phần tung hoa, thì người cầm hoa chính là Lâm An, làm một ai đó thoáng buồn.

Trong bữa tiệc, Luci giọng nói trở nên buồn bã.

“Anh Minh, em không nhận được hoa rồi, mà anh định cưới Lâm An sao? Còn Hoàng Nam anh bỏ cho ai?”

Anh Thanh Minh cười rồi béo má Luci.

“Em đừng lo, ngày này năm sau, em sẽ là cô dâu của anh? Anh không cần cô gái cầm hoa, mà anh cần người con gái bên anh trọn đời.”

Câu nói vừa rồi, cũng nhận được sự quan tâm chú ý của khách mời, họ lại sắp được chiêm ngưỡng tình yêu đẹp nữa rồi.

Luci ôm anh một cái, thể hiện tình yêu mãnh liệt bất chấp đám đông.

“Vậy anh có muốn con chúng ta tròn hai tháng rồi cưới không?”

Anh Thanh Minh nhún mày một chút, không ngờ người vợ anh lại thích có em bé đến thế, nhưng nói đi thì cũng nói lại, bản thân anh cũng vô cùng thích trẻ con.

“Ừm, anh sẽ nghe em, vợ của anh”

Lâm An, Hoàng Nam đi tới, họ vừa chứng kiến cảnh tỏ tình của Hoàng Nam giả ho khan cho hai người đừng làm người khác ghen tị chứ.

“Hừm, hừm, có vẻ như phong cách cưới nhau mới là đây.”

Lâm An cũng tán thành, có em bé trước khi cưới, cũng là điều rất tốt, cô cười tươi rồi nói, nhưng Hoàng Nam lại rất bất ngờ.

“Chúng ta cũng vậy đi anh.”

Đúng là đám cưới của nó, làm nhiều người liên tưởng tới cảnh xị máu mũi.

Chị Lạc Vi tới, nhưng không đi cùng Huỳnh Hải mà đi một mình, mềo nhìn ra thì thoáng buồn.

Chị Tâm Như và anh Việt Minh cũng chung ý tưởng như bọn họ, vậy là ba cặp dự định ngày này năm sau họ sẽ cưới cùng nhau, sau đó nó và hấn đi chúc rượu tới bàn bạn bè mình.

Cả hai đều mặc trang phục màu trắng rất đẹp, họ cũng vô tư ngồi bàn và tâm sự với nhau, nó cũng không ngại mà giới thiệu biệt danh độc tôn do chính ông chồng mình đặt cho con, làm họ một phen cười nắc nẻ.

Bố mẹ của bọn họ đi chúc rượu thay, trên tay còn bế theo hai tiểu yêu nữa, đi tới đâu cũng có bao lì xì dành cho bé, mà hai em bé này cứ cầm thôi.

Nghé ngồi bàn dành cho “trẻ con”, những người bạn học của ghé cũng tham gia chung, vì bố mẹ của bọn trẻ có tới tham dự, nên cũng có tám năm người cùng lớp ghé.

“Các cậu cứ tự nhiên nhé!”

Những đứa trẻ khác thấy người lớn cầm cốc rượu lên cụm ly, bọn nhỏ này cũng làm theo.

Chỉ còn mình mềo là ngồi một mình bên trong, sau khi tham dự lễ cưới, đến phần chúc rượu thì mềo vào trong nhà ngồi, lời hứa của anh Huỳnh Hải với mềo, nhưng sao ngày trọng đại này anh ấy còn không tới.

Mềo đã học xong mười hai, dự định mềo không học đại học, muốn học nghề trang điểm cho cô dâu, lần trước nó có nói rằng anh Huỳnh Hải học thiết kế váy cưới và trang điểm, mềo theo học thì khỏi lo không có người chỉ dạy.

Mềo thờ thần nghĩ lung tung thì một giọng nói cất lên.

“Ai làm mềo của anh giận à!”

Anh Huỳnh Hải tới cùng chị Lạc Vi, nhưng muốn tạo bất ngờ với mềo, nên anh vào sau và còn cố tình chơi trò chôn tìm với mềo nữa.

Mềo ngẩng mặt lên nhìn, người con trai trước mặt mình, mặc vét đen vô cùng sang chảnh và lịch lãm, mái tóc đen được để phồng lên cực quyến rũ, khuôn mặt rạng rỡ.

“A-Anh Huỳnh Hải”

Anh vội vàng tới gần và ôm chặt mềo trong sự nhớ nhung da diết, lần này về đây anh có chuyện vui muốn nói.

“Anh nhớ em lắm”

Niềm vui của mềo cũng là niềm vui chung của anh, trên tay anh còn đeo chiếc đồng hồ mà mềo mua hơn một năm trước, thời gian trôi qua nhưng chiếc đồng hồ này không hề chạy sai một giây nào.

“Em cũng rất nhớ anh”

Sau đó anh nhẹ hôn lên môi một nụ hôn nồng cháy, giọng anh dịu dàng.

“Lần này anh chuyển công ty qua đây, anh cũng biết em học trang điểm, vậy nên anh sẽ dạy em, từ nay anh sẽ không rời em nửa bước.”

Nghé được câu nói vừa rồi, mềo cảm giác tim mình ầm ập lạ, khẽ gật đầu rồi cùng nhau ra bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đại kết cục xa nhau đủ rồi! về thôi! anh thương!

Thời gian cũng cứ thế trôi đi, bất chợt nhìn lại cũng đã tám năm, mọi thứ thay đổi rất nhiều, ai cũng đã có cuộc sống hạnh phúc của riêng mình.

Mềo và anh Huỳnh Hải cũng đã lấy nhau sau vài tháng diễn ra lễ cưới của nó, mới đầu mọi người cũng bất ngờ và không đồng ý, dù sao mềo chỉ mới học

xong mười hai, không có ý định đi học đại học nhưng chưa có nghề nghiệp, mới chỉ tham khảo việc học trang điểm thôi.

Nhưng anh Huỳnh Hải không đồng ý, bắt phải lấy rồi về dạy vợ sau, vì tính cố chấp cũng như anh “sắp già” nên mọi người ngậm ngùi để hai người lấy nhau.

Họ cũng có một căn biệt thự riêng nằm gần công ty, tiện cho việc đi lại của hai người, điều đặc biệt hơn là chỉ sau một năm họ lấy nhau, công ty có mèo phụ giúp anh nên mọi thứ rất thuận lợi, mèo cũng rất thông minh, nên vừa học vừa làm, dần thì tay nghề cũng tăng vọt, mọi người cũng không lo lắng thêm gì.

Nghé bắt đầu học cấp ba được vài hôm rồi, cô nàng này tự lái limous đi học và còn có nhiệm vụ cao cả hơn đó là đưa đón hai con Cáo và Sói.

Vừa tan học Nghé nhanh phóng tay lái phi vèo sang công trường tiểu học nổi tiếng, ngồi trong xe chờ một lát, hai tiểu yêu đã thấy người nhà, nếu theo vai về trong gia đình, thì hai tiểu yêu này phải gọi Nghé bằng cô, nhưng cả hai đều thấy Nghé còn quá trẻ nên gọi bằng chị, dù nói thế nào cũng không gọi cô, dần rồi Nghé cũng thuận miệng mà xưng em luôn.

Sói tên thật là Tư Mã Khắc Tuấn, còn Cáo là Tư Mã Đình Đan, nhưng theo sự sắp đặt của bố mẹ hai bé ni, thì mọi người ra khỏi nhà đều gọi bằng biệt danh.

Sói và Cáo đều học chung lớp hai, cả hai đều rất thông minh, được các thầy cô trong trường “đặc biệt” nể phục và quan tâm, vì hai cô cậu này rất thích phá phách, nghịch ngợm và chêu chọc bạn khác, một phần nhất là ngôi trường đó của đại gia đình bọn họ thành lập.

Nói về trang phục, quần áo hai cô cậu không bao giờ gọn gàng, ngay cả Cáo là con gái, nhưng đây vậy ngoài khi nào cũng thả một bên, đi giày nhưng không bao giờ mang tất, cặp sách thì phải có hình sọ đầu lâu, hoặc là hình quỷ.

Cậu anh trai Sói thì không bàn cãi, cả vạt chỉ đeo trên cổ mà không thắt nút, đi giày cũng không mang tất giống em mình, áo trắng lúc nào cũng hở hai nút trên, mặc dù chưa có ngực nhưng thích khoe vô đối, đóng thùng đằng sau, còn phía trước để ngoài.

Cả hai em thấy Nghé liền chạy tới, Cáo nói trước.

“Chị Nghé, chờ bọn em lâu không?”

Nghé xuống mở cửa xe cho hai tiểu yêu này lên, nếu không lại bảo cô không quan tâm cháu, đợi lên xe, Nghé mới thở dài.

“Ừm, cũng không lâu lắm, mà hai đứa trưa nay ăn gì, mọi người hôm nay không ai ở nhà cả, có mỗi chúng ta thôi.”

Cáo ngồi yên vị trên xe, lấy con ipad ra chơi đào vàng, nhưng ngẩng cổ lên nhìn Nghé.

“Bọn em ăn gì cũng được, tùy chị quyết định, hay tới đại nhà hàng nào đấy ăn đi.”

Sói mới chen ngang, trên tay cầm B-phone và kiểm bài hát.

“Gần đây em thấy có nhà hàng Nhật, chúng ta tới đó ăn đi chị.”

Nghé quay xuống nhìn rồi gật đầu, và cả ba bắt đầu tới nhà hàng Nhật.

Đi từ ngoài vào nhìn họ đúng là ba chị em thật chứ, cũng có nét giống giống nhau, rất nhiều ánh mắt quan tâm của mọi người.

Ba cô cháu chọn được cái bàn ngay gần cửa sổ, còn có cái ti vi màn hình phẳng to bự chẳng, giới thiệu các món ăn, nên Nghé chỉ ngồi nghe thôi và cho Cáo, Sói tự chọn món.

Sau hơn hai giờ đồng hồ ăn tại nhà hàng, ba người cũng đi dạo đâu đó vì về biệt thự cũng chẳng có ai.

Ngồi tại công viên gần nhà, ba cô cháu được một vài du khách nước ngoài tới xin chụp ảnh cùng, vì độ siêu dễ thương và cá tính.

Đầu giờ chiều ba cô cháu đi tới chỗ làm việc của ông bà, chị và bố mẹ mình.

Dừng trước công ty của Mèo và anh Huỳnh Hải, trước đó họ không hề gọi điện thông báo trước.

Cáo và Sói nhìn thấy hai người đang tắt bật làm việc với khách hàng, nên bọn họ lùi thui đến cao ốc của ông Thiết Cung.

Đi từ đại sảnh, ai làm việc cũng phải đổi theo bước đi của họ vì quá nổi bật, tiếng thang máy kêu “tinh” và cái miệng đi trước cái chân, Sói nhanh nhẩu nói khi thấy cô Nhật, quản lý của ông.

“Cháu chào cô Nhật, ông cháu đang ở trong phòng làm việc à!”

Cô Nhật đang làm việc, nhưng thấy giọng nói trong treo này cũng làm cô phải dừng lại, thật là càng nhìn càng muốn yêu, cô nheo cái má của Sói rồi nói.

“Ừm, chủ tịch đang làm việc bên trong, thiếu gia nhỏ muốn gặp sao?”

Cáo đứng bên gập đầu phụ cho anh mình, sau đó Nghé cùng ba người đi vào trong, cũng không cần thông báo.

Thấy ông mình ngồi trên bàn làm việc, Sói và Cáo nhanh chóng chạy lại trèo lên bàn và ngồi vào lòng ông.

“Ông làm việc vất vả không ạ, chúng cháu mới đi học về, cũng được chị Nghé chờ đi ăn, ông có đói không?”

Ông đang làm việc cật lực, nhưng cũng vô cùng nhẹ nhõm khi thấy hai cháu mình quan tâm lau mồ hôi, còn ngồi vào lòng an ủi, quá đáng yêu nên ông thương vào má mỗi đứa một cái hôn.

“Nhìn thấy các cháu ngoan của ông, là ông không đói cũng không mệt, các cháu đi học có vui không nào?”

Cáo nhanh miệng nói trước.

“Dạ có ạ, sáng nay học môn toán, cô nói ai giải được sẽ cho mười điểm, vậy là cháu lên giải, nhưng có quá nhiều điểm mười nên cô không biết làm sao luôn, sau đó cháu nhường điểm cho một bạn khác đấy.”

Sói cũng nhí nhố chu môi kể.

“Hôm nay học thể dục, cháu đứng đầu lớp môn nhảy cao đó nha.”

Cáo cũng không thua.

“Cháu được mười môn mỹ thuật.”

Sói lại nói.

“Còn cháu được mười điểm môn nhạc.”

Vân vân và vân vân.

Hai đứa bắt đầu thi nhau kể chiến tích, ông cười sáng khoái, mãi sau cả ba thấy thiếu thiếu, nhìn ra sô pha trong phòng thì thấy Nghé nằm ngủ từ lúc nào rồi.

Sau khi ngủ được một giấc, Nghé tỉnh dậy thì chờ hai nhóc tí này tới bên chi nhánh bố mẹ chúng, nhưng vì cũng là giờ Nghé học tối, nên hai nhóc này yêu cầu để dưới sảnh rồi bọn chúng tự đi lên.

Mọi người đều biết cả hai là Cáo và Sói, còn là thiếu gia và tiểu thư của cái chi nhánh này, nhìn thấy bọn chúng, ai cũng muốn tới nhéo má, cưng nựng nhưng lại chẳng dám.

Mon ngồi ở phòng làm việc, trước mặt cánh cửa lớn là phòng làm việc của hấn, ai tới đều phải đi ngang qua Mon, nhưng hai tiểu quý này chiều trò hơn, cúi đầu và bò dưới đất để Mon không thấy.

Cả hai vào được bên trong, đang cười tình queo thì thấy cảnh, bố ôm và chuẩn bị hôn mẹ, hai đứa này cũng lạnh lợi lắm, im phắc không nói gì để hai con người kia tự nhiên với nhau, giờ điện thoại quay video làm bằng chứng, nhưng ngay giây phút môi gần sát môi ấy, thì ánh mắt hấn thấy có ai đó nhìn, quay qua thì thấy hai tiểu yêu, khuôn mặt rất ngây thơ, không cười, không nói, không động đậy.

Hấn khẽ nhếch môi cười làm như không có ai, nó đang nhắm mắt có biết gì đâu, vậy là hấn bỏ lơ hai con bò kia, mà hôn lên môi vợ mình, lâu thật là lâu.

Sói suốt ruột lên tiếng.

“Bố hôn nhanh nhanh lên, anh em con môi tay lắm này.”

Cáo cũng đồng tình với anh.

“Có phải bố cố tình không đấy, hôn thế thì sung hết môi của mẹ!”

Vừa nghe tiếng con mình, nó liền mở mắt buông hấn ra nhìn hai đứa.

“S-Sao các con lại ở đây?”

Cáo mau chóng lưu rồi cất điện thoại, nói ngắn gọn:

“Tụi con tan học là đi ăn với chị Nghé, sau đó tới cao ốc của ông, rồi chị Nghé đi học nên đưa tụi con tới đây?”

Sói cũng lưu rồi cất vào túi quần, tiện thể xỏ tay vào túi luôn, cất giọng rất thản nhiên:

“Con tưởng bố mẹ làm việc chứ, ai ngờ thấy cảnh tình cảm thế kia, bố mẹ đuổi con với em sang ông bà ở là vậy đó à!”

Hắn giờ mới lên tiếng, đi lại bên cậu con trai, cũng xô tay túi quần, đứng cúi đầu xuống nhìn chăm chú.

“Thế con muốn sao, bằng này tuổi mà con mặc quần áo kiểu gì thế, lại còn xui em mặc theo nữa, còn việc hai con qua nhà ông bà ở, không phải đuổi mà rõ ràng hai đứa muốn mà!”

Nó cũng gật gù đồng ý, dù sao trước kia hai đứa ở bên ông bà suốt, cũng chẳng thèm về nhà, có khi cả tuần mới về được một lần, nên cả hai còn tưởng mình chưa có con.

Sói dè dặt cái lại.

“Do ngày bé bố mẹ không nuôi tụi con mà mang cho ông bà nuôi, nên tụi con thân với ông bà hơn là đúng mà.”

Nó muốn cười thật chứ, không hiểu quy luật đó ở đâu ra nữa, nói chung thì từ khi hai em bé sinh ra, là ông bà “giành” nhau ẵm bế, rồi nuôi luôn, vậy là bọn chúng chỉ thân với họ thôi.

“Rồi rồi, thua Sói được chưa, thế tụi con có mệt không, vào trong kia tắm táp cho sạch sẽ lại đi, xong gia đình chúng ta đi ăn.”

Hai đứa ngậm ngùi nghe theo, đi vào cái phòng ngủ, bên trong có một tủ quần áo dành cho hai đứa lựa chọn, nó và hắn cố tình chuẩn bị cho bọn nhỏ đây mà.

Hắn ôm vợ mình một lần nữa, hai người cũng định về mà trước khi về hắn vẫn chưa tha cho nó, còn muốn hôn nó mọi lúc, mọi nơi.

“Vợ à, chúng ta có nên sinh thêm mấy đứa nữa không? Chồng thấy Sói và Cáo chẳng xem chúng ta là bố mẹ gì cả, chồng giận đấy!”

Nó ôm lại chồng mình, không nghĩ là chồng lại tham lam tới vậy, lại còn giận đối với con nít.

“Ừm, vợ thấy có Cáo và Sói là được rồi, mà chồng đó, hai đứa không xem chúng ta là bố mẹ cũng tại chồng hết, ai bảo chồng kêu ông bà nuôi đâu chứ, để giờ tụi nó thành như thế, chẳng biết ông bà nuôi thế nào mà đứa nào cũng quậy phá hết mức.”

Hắn khẽ nhủ mày, đúng là trước kia hắn qua ham muốn chuyện đó, mà sợ cản trở của tiểu yêu, nên hắn phải làm thế, mà cũng lạ là hai đứa nhỏ chẳng khóc lóc khi tới ngủ mà không có bố mẹ chúng, dần rồi tụi nó cũng chẳng còn đáng tin với bọn nhỏ.

“Thôi thì tại chồng, vậy tối nay kêu hai đứa ngủ cùng chúng ta nha, chồng tha cho vợ vậy.”

Nó gật đầu nhẹ trong vòng tay hắn, thật không biết sao chứ, mỗi lần muốn ngủ với con mình là phải xin phép, hết xin bố mẹ rồi đến chồng mình rồi mới được ngủ chung, cứ như trước kia nó làm gì nên tội, giờ bị trừng phạt ấy.

Hai anh em đã tắm xong, cũng nghe được ít nhiều câu chuyện của bố mẹ chúng, Sói cười nhạt.

“Thì ra là bố không thương chúng con nên mới đuổi đi.”

Cáo cứ tưởng thật, đang định kéo khóa áo lên thì cũng nói xen với anh mình.

“Hừm, con ghét bố.”

Hắn và nó ghét cái mặt, thật không hiểu trí não bọn trẻ thời nay thông minh vậy, hiểu nhanh tới vậy sao, hắn buông vợ mình tới bế Cáo lên, lấy tay gạt nhẹ lên mũi đẩy sừng nịnh.

“Cáo nhỏ, bố là người tạo ra con, không được ghét nha chưa, phải thương nhiều vào chứ? Bố mẹ rất mệt khi sinh con đó.”

Cáo nhéo lại cái mũi hắn, rồi kéo dài ra.

“Nếu thế thì đừng sinh con ra, lại nói là mệt, con không thích.”

Hắn cốc yêu Cáo một cái, vẻ mặt có chút giận.

“Con không được nói thế, bố mẹ mất nhiều sức sinh con ra, thì con phải biết ơn nghe chưa, phải nghe lời chứ không được cãi lại bố mẹ.”

Cáo cũng thấy hơi sợ, chưa khi nào thấy bố giận như vậy.

“C-Con biết lỗi rồi, lần sau con không nói ghét bố nữa, con yêu bố lắm.”

Hắn thơm lên má Cáo một cái.

“Bố cũng yêu con gái bố lắm.”

Hai bố con quay sang nhìn hai mẹ con bên kia, cũng hôn má nhau, mà điều đáng bực là Sói nhà ta cố tình nhìn bố mình, rồi cười nhếch môi lên, vẻ mặt

rất ngẫu và bất cần, rồi hôn lên môi nó, giống y như cảnh tượng Sói vừa nhìn thấy khi này.

Hắn thì không biết nói gì hơn, một chút ghen.

Sau màn hôn thì cả nhà bắt đầu đi ăn tối, nhìn họ đúng là một gia đình hạnh phúc, nó nắm tay Sói còn hắn nắm tay Cáo, họ bước vào nhà hàng với đầy đủ các ánh mắt nhìn khác nhau, đi tới đâu họ cũng là tâm điểm chú ý.

Nhân viên phục vụ cũng không thể rời mắt trước một gia đình mà ai cũng đẹp như thế.

Sói hình như nhìn thấy người quen, nhanh chóng cất giọng.

“Cô mèo, chú Huỳnh Hải.”

Ba cặp mắt kia cũng nhìn theo, thế là đi tới ngồi cùng bàn với hai em mình, tiện thể nó gọi cho bố mẹ và hắn cũng vậy gọi cho bố hắn, một lát sau khi đại gia đình đều họp mặt đông đủ, bây giờ mới thực sự là một đại gia đình hạnh phúc.

Bọn họ ngồi ăn, kể chuyện cười trong công việc cùng với nhau nghe, chỉ trừ hai anh em Sói và Cáo thì kể các chiến tích lẫy lừng trong trường học, mọi người nhìn qua thì ai cũng ao ước.

Cuộc sống sau này của họ cũng chỉ có ngày làm việc, tối về tụ họp gia đình ăn cơm và kể chuyện cho nhau nghe.

~~~~

Truyện của sói tới đây là kết thúc, rất cảm ơn các bạn trong thời gian qua đã quan tâm, chịu khó đọc và nhận xét cũng như là chờ mong cái kết, à quên theo yêu cầu thì sói sẽ viết chương ngoại truyện phỏng vấn, các nhân vật đều góp mặt vào các tình huống sói đưa ra, vì vậy chương này sẽ có nhiều đối thoại.

Sói có viết thêm truyện “Tình yêu của Cừu Vĩ Hồ”, thể loại huyền huyền và tình cảm, nếu ai thích thì ghé đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: A phỏng vấn nhân vật

Theo như sói đã nói từ trước đó, thì đây là một cuộc phỏng vấn lớn, có thể kéo dài vài chương, vì trong truyện cũng có rất nhiều nhân vật góp mặt, sói sẽ tạo ra các tình huống để gặp các nhân vật và xin phỏng vấn, qua đó chúng ta có thể biết cuộc sống hiện tại của họ ra sao, cái này thì tự sói nghĩ ra thôi, phần này sói sẽ vào vai phóng viên với cái tên Luru Song, một nhân vật hoàn toàn mới, và đặc biệt là các nhân vật không hề biết về sói, nào chúng ta bắt đầu thôi.

~~~~

Nhà văn Luru Song với bút danh là Aoi, là một cái tên không còn xa lạ trong nghề, cô là người gốc Hà Nội, các tác phẩm của cô đều rất thu hút người đọc, mới đây khi cô xuất bản một tác phẩm truyện và được công chúng rất yêu thích, thu về được một số tiền khá lớn, sau đó cô muốn dành thời gian du lịch và thư giãn, bởi viết truyện cần phải có thật nhiều ý tưởng từ thực tế.

Địa điểm đầu tiên mà Luru Song có mặt đó là Hàn Quốc, đất nước này được mệnh danh là tụ họp soái ca trong các phim truyền hình nổi tiếng.

Là nhà văn, nên cách ăn mặc vô cùng giản dị và kín đáo, hơn nữa thời tiết ở Hàn đang là mùa lạnh.

Luru Song đi bộ trên đường để ngắm thành phố về đêm, điện thoại của cô đổ chuông, lấy trong túi và nhìn trên màn hình điện thoại, là số của trưởng phòng.

-Dạ em nghe đây trưởng phòng!

Bên đầu dây truyền lại âm thanh rất vui vẻ.

-Ừm, Luru Song, bên phía khán giả muốn tác phẩm của em có thêm ngoại truyện, cả việc em sẽ đặt mình là phóng viên và đi phỏng vấn các nhân vật khác nữa.

Luru Song khuôn mặt khẽ nhăn lại, vừa mới tới Hàn mà phải về nhanh vậy rồi, nhanh chóng trả lời điện thoại.

-Vậy để giờ em về lại đó rồi chúng ta bàn tiếp nha anh.

Trưởng phòng vui vẻ cúp máy, thông báo với các nhân viên khác là Luru Song đã quay trở lại.

Luru Song trở về được các nhân viên vô cùng quan tâm, còn nhắc nhở thời gian tới phải ăn uống nhiều thì mới có sức đi phỏng vấn, bởi tác phẩm truyện của tác giả nên chính tác giả phỏng vấn thì sẽ có nhiều điều thú vị hơn.

Luru Song cũng không có ý kiến, trưởng phòng đưa cho cô một bản câu hỏi đã soạn thảo sẵn, trưởng phòng còn quan tâm thêm.

-Lần đi này vào Thành phố Hồ Chí Minh trong hai tuần để phỏng vấn, mọi chi phí được công ty lo liệu, em nhớ hoàn thành tốt nhé.

-Dạ em cảm ơn trưởng phòng.

Luru Song nhìn trưởng phòng, một người đàn ông mẫu mực, luôn chăm chỉ làm việc và rất quan tâm tới mọi nhân viên, cô cầm tập câu hỏi trên tay rồi xin phép về chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai.

Xuống sân bay đã có người chờ và chờ Luru Song về căn hộ cao cấp nằm ở trung tâm thành phố.

Vì thời gian đi là mười một giờ đêm, nên Luru Song ngủ một giấc tới sáng.

Sáng Luru Song đi ăn tại nhà hàng “Đệ Nhất Thực Đơn”, cung cách phục vụ và cả chủ nhà hàng ở đây rất thân thiện, không chỉ nhân viên cúi chào khách, mà chủ quán đôi lúc cũng làm vậy, Luru Song chọn được một cái bàn ưng ý, và gọi món.

Nhận được tin nhắn của trưởng phòng.

-Luru Song, anh nghĩ là nếu gặp bất kỳ nhân vật nào thì em phỏng vấn luôn... *Luru Song nhìn lên ông bà chủ quán*... hoàn thành xong khi nào thì em sẽ có nhiều thời gian thư giãn.

-Vâng, em làm ngay đây ạ, cảm ơn anh đã nhắc em.

-Ừm, cố gắng lên nha, anh sẽ cố gắng hết sức để giúp em.

Luru Song mỉm cười, trưởng phòng đã có người yêu, nhưng cả hai đang có “chiến tranh lạnh, cô cũng biết lý do, chỉ vì trưởng phòng quá quan tâm tới nhân viên nên bạn gái ghen.

Cắt điện thoại vào túi, Luru Song không nhắn tin lại mà vào việc chính của mình, đi tới gần chủ quán.

-Dạ cháu chào hai bác, tự giới thiệu cháu là Luru Song, một nhà văn, lần này cháu muốn hai bác dành ít thời gian phỏng vấn, để giúp cháu hoàn thành tác phẩm.

Bố và mẹ nó cũng đang rảnh tay, hơn hết Luru Song có ngoại hình ưa nhìn, giọng nói dịu dàng, ăn mặc giản dị dễ thương, nên hai người gật đầu đồng ý, sau đó mời Luru Song ra bàn ngồi, là phóng viên nên Luru Song bắt chuyện trước.

-Để không làm mất thời gian, thì cháu xin đi vào một số câu hỏi luôn.

-Ừm, cháu cứ hỏi đi.

-Dạ, nhà hàng của hai bác kinh doanh được lâu chưa ạ? Và ý tưởng nào để mọi người chọn tên là “Đệ Nhất Thực Đơn”?

Bố của nó nói.

-Nhà hàng này con gái của bác mở được mười năm rồi, còn nhớ sau đó một năm là hai cháu Cáo và Sói ra đời.

Mẹ nó cười rồi trả lời ý thứ hai.

-Ý tưởng tên quán là vì các món ăn hay gọi tên khác là thực đơn, chồng bác nấu ăn rất ngon, nên bác gọi là đệ nhất, ghép lại là thành Đệ Nhất Thực Đơn.

Luru Song cảm giác thật ghen tị, cả hai đều rất vui vẻ và hợp ý nhau, tiếp tục hỏi thêm một câu khác.

-Vậy ý tưởng trang trí trong quán là do ai đề ra ạ, cháu thấy có rất nhiều khung hình đẹp và nền còn được thay đổi theo ánh đèn nữa.

Bố của nó miệng không ngừng cười.

-Thực ra thì do hai đứa cháu Cáo và Sói nghịch quá, nên tưởng phải đổi màu thường xuyên, những khung hình kia đều là hai con gái của bác chụp phong cảnh, sau đó rửa ra đóng khung rồi treo lên.

Luru Song tiếp tục.

-Hai bác có tự hào về con gái của mình không?

Mẹ nó cười lớn.

-Mới đầu nghe con gái có biệt thự, hai bác đều không tin đâu, sau đó Mèo với Nghé đều nói là sự thật, hai bác gần như muốn khóc.

Bố nó nói.

-Hai bác cũng rất tự hào về con gái mình, là con gái lớn trong nhà, nên sẽ rất vất vả, nhưng mà biết được sự cố gắng, nỗ lực hết mình thì hai bác đúng là không uổng công sức nuôi cháu nó hai mươi năm.

Lưu Song cũng vui mừng thay họ, hiện tại thì cô cũng đang cố gắng để bố mẹ không phụ lòng mong mỏi nuôi mình.

-Câu hỏi cuối ạ, cảm giác lần đầu tiên Thành Khang về nhà bác chơi thế nào?

-Vui, thật sự rất vui, bác cũng rất bất ngờ, cứ tưởng sáng sớm con gái bác ra đón bạn như bác hay làm, nhưng lại chạy cả ô tô vào nhà, mà Thành Khang lại rất lễ phép và lịch sự, nên hai bác cũng rất hài lòng về cậu bạn này.

-Càng nói chuyện và tiếp xúc lâu với Thành Khang, bác thấy cậu ấy rất vui tính, không lạnh nhạt như con gái bác hay nói, lúc đó hai bác cũng ngờ ngợ vì hai đứa ở nhà có mấy hôm mà cứ dính lấy nhau.

-Dạ thú vị thật đấy ạ, cháu cảm ơn hai bác dành thời gian cho cuộc phỏng vấn ngắn ngủi này, chúc hai bác mãi vui vẻ như vậy, chúc quán đông khách.

-Ừm, cảm ơn cháu nha, à mà cháu mới kêu món đúng không, hôm nay cháu là khách quý nên hai bác miễn phí cho.

Lưu Song được ngồi ăn miễn phí rất nhiều món ngon của quán, ngồi ăn một lát thì trước mặt nó một cậu thanh niên, nhìn sơ qua thì cũng rất phong độ và chững chạc, liền ngồi ngay bàn Lưu Song.

-Cậu là Roy.

Cậu thanh niên khá ngạc nhiên, lần đầu tiên gặp một cô gái mà biết tên mình, môi cong lên hỏi lại.

-Em biết tên tôi?

Lưu Song mỉm cười, đây chẳng phải là người con trai hay nhắn tin qua zalo cho Song Đào trong truyện sao, biệt danh của người này là Roy, vì lần này Lưu Song là nhân vật mới, nên không một ai biết.

-Cũng không hẳn là biết, chắc là do anh giống với một người bạn của tôi nên tôi nhầm.

Roy cười thầm, ngay tối hôm qua Lưu Song đáp chuyến bay và ra chờ xe thì Roy đã thấy cô, suy nghĩ đầu tiên của cậu là người con gái này rất thu hút, nhưng Lưu Song thì không hề biết có người đứng sau mình, chỉ biết lên xe và về căn hộ.

-Vậy thì anh xin giới thiệu, anh là, mà thôi em cứ gọi anh là Roy đi.

Lưu Song vẫn thản nhiên ăn các món ăn, cũng không để ý tới cậu này lắm, nhưng lát sau trong đầu mới bắt đầu suy nghĩ, liền hỏi.

-Tại sao anh lại ở đây, tại sao anh ngồi bàn ăn của tôi, cạnh đây có bàn trống mà.

Roy vừa cầm menu và gọi vài món ăn nhẹ, đưa cho cô nhân viên menu, Roy chỉnh sửa lại áo khoác.

-Nếu gọi là thích thì em có chịu không?

Lưu Song chột nghĩ, mình phải tận dụng thời gian phỏng vấn mọi lúc, mọi nơi mới được, liền hỏi Roy.

-Sở thích của anh là gì?

Roy thấy câu hỏi và câu trả lời có gì đó ngược nhau, nhưng cũng trả lời.

-Sở thích của anh à, anh thích cái đẹp, đặc biệt là những người con gái đẹp như em.

Lưu Song không nên suy nghĩ sâu vào điều vừa rồi, tiếp tục hỏi, dưới đây là hỏi và trả lời.

-Anh hiện tại làm công việc gì?

-Ừm, anh làm giám đốc một công ty sản xuất máy tính.

-Nhìn anh thì không giống người Việt cho lắm, anh là con lai à?

-Bố anh là người Hàn, mẹ anh là người Việt.

-Lần này anh sang đây vì chuyện gì?

-À anh gặp một cô-gái-đẹp, tên Song Đào, bọn anh nhắn tin qua zalo rất nhiều năm rồi, nhưng từ khi cô ấy lấy chồng, có vẻ là ghen, nên anh ít nhắn tin hơn.

-Vợ anh cho anh qua đây sao?

-Hi hi anh chưa lấy vợ.

Lưu Song hoàn thành phần phỏng vấn nhân vật này, tiện thể lát nữa hai người cùng tới biệt thự của nó và hân.

.....

Vài hôm nữa là ngày quan trọng tại chi nhánh của hân, việc kỷ niệm mười năm chi nhánh đi vào hoạt động, cũng như là ngày đặc biệt kỷ niệm tròn mười năm hân và nó yêu nhau, cũng là ngày chủ tịch Thiết Cung nhường quyền tiếp quản cao ốc lại cho hân, và hân nhường vị trí tổng giám đốc chi nhánh cho nó, nên cả hai phải làm việc thâu đêm suốt sáng để kịp cho lễ trọng đại.

Hai người cùng làm việc trong một phòng, nhưng lại chẳng được nhìn nhau phút nào, vì có rất nhiều cuộc gọi đối tác, cũng như các chi nhánh khác đầu tư vào đây.

Cáo và Sói được nghỉ ở nhà, vì đang là nghỉ hè, hai anh em giành nhau điều khiển chuyển kênh.

-Anh lớn mà dành với em sao, em mách mẹ đấy.

-Em nhỏ phải nhường anh chứ, anh mách bố đấy.

Bố mẹ bọn nhóc này đang làm việc mà cũng hắt xoi một cái, sau đó day day cái mũi rồi tiếp tục làm việc.

-Anh phải xem tin thế giới thì mới biết được khi nào chiến tranh mà chạy nạn.

-Em phải xem dự báo thời tiết, thì mới biết hôm nào có bão mà mặc áo ấm.

-Điều khiển trên tay anh là của anh.

-Không, em ứ chịu, anh ăn gian, dám chỉ đăng kia có con chuột rồi cướp điều khiển từ tay em. . . hu hu.

-Là do em dễ bị lừa thôi.

-Hai đứa có im cho chị ngủ không? Giành nhau ồn ào quá.

Nghé từ trên phòng đi xuống, cái cộ làm cô nàng không ngủ được, ghé rất vui tính và nghĩ ra được điều thú vị khi hè đến, nghỉ ba tháng, đi “du lịch ngắn” ở ba biệt thự của đại gia đình, mà toàn là đến rồi ngủ thôi, ngủ tới mức chẳng muốn dậy có thể ngủ một ngày và ăn một bữa duy nhất.

-Tại anh Sói giành điều khiển tivi của em.

-Cáo còn nhỏ mà đã xem dự báo thời tiết rồi, phải lớn như chị ghé mới được xem.

-Thế thì anh phải lớn như bố thì mới được xem tin thế giới.

Nghé đầu óc rồi bù, mặc áo sát nách dài hơn cái quần đùi jen bên trong, quất lớn.

-IM LẶNG, ĐƯA ĐIỀU KHIỂN CHO CHỊ, HAI ĐỨA LÊN PHÒNG NGỦ MAU.

Hai nhóc kia nín lặng, chẳng hiểu sao bố mẹ hay ông bà la mắng là không sợ đâu, nhưng mỗi lần ghé quát là hai nhóc này im re và nghe theo răm rắp.

Nghé đi theo sau hai nhóc lên phòng, nhưng lại có tiếng chuông.

King kong.

Nghé nhìn trên màn hình xem mặt người bên ngoài, hỏi.

-Hai người cần gặp ai.

Lưu Song và Roy đi cùng xe của cậu, cả hai tới được biệt thự trắng tinh khôi, nghe được giọng nói còn khá nhỏ, Lưu Song đã biết là ai rồi.

-À chị muốn gặp Thành Khang và Song Đào.

-Anh chị ấy không có nhà, lúc khác anh với chị ghé lại sau nha, mà cũng phải hai ba hôm nữa, vì dạo này họ bận lắm.

-Vậy sao, thế chào em, anh chị về nhé!

-Vâng, em chào anh chị.

Ba chị em Nghé, Cáo và Sói lên phòng ngủ, Nghé còn dùng một tay vỗ vỗ vào miệng ngáp dài một cái.

Lưu Song và Roy, cả hai tới vì gặp người mình cần gặp, nhưng không có nhà nên hai người đợi hôm khác tới, Roy hỏi:

-Em ở đâu, để anh chở về.

-Anh về trước đi ạ, em muốn đi dạo ở đây để lấy thêm ý tưởng viết truyện và thư giãn đầu óc.

-Hóa ra em là nhà văn à, anh rất thích nhà văn đó nha, để anh chở em tới nơi này, cũng rất thoải mái cho em thư giãn.

-...

-Em đừng sợ, anh cũng tới đây năm ngoái rồi, cũng biết chút chút.

Lưu Song cùng Roy lên xe, cậu chở cô tới một bãi đất trống, nơi này khác hẳn với những nơi mà Lưu Song từng đến, phía bên kia còn có đường ray tàu hỏa, khung cảnh chỉ nhìn trời và nhìn đường ray.

Roy có vẻ thất thần nhìn người con gái kia, mãi lát sau anh mới cất giọng.

-Em thích nơi này chứ, ở đây không có ai qua lại, lâu lâu có tàu chạy, em có thể thư giãn, ngắm cảnh hoặc viết văn cả ngày cũng không ai làm phiền.

Lưu Song quay lại thực tại, cô mỉm cười, đúng thực sự thì nơi này làm cô rất có hứng thú vẽ tranh.

-Cảm ơn anh nhiều, Roy.

Bị bất ngờ vì câu nói cảm ơn, kèm nụ cười tươi chết người, Roy cảm giác tim mình lỗi nhịp, đây cũng là lần đầu tiên anh chở con gái tới chỗ chỉ-dành-cho-riêng-anh.

Lưu Song liếc lấy trong túi ra bút chì và tập vẽ, thực ra thì cô đã từng học qua lớp học vẽ, không kìm nén được cảm xúc, hơn nữa cũng lâu rồi, cô cảm thấy thêm được vẽ như bây giờ.

Mọi hành động ngó tàu được Roy thu vào tầm mắt, phía sau cô gái này, anh đã bị thu hút, khi nhìn trực diện khiến anh không thể rời mắt.

-Em biết vẽ ư, lại thêm một môn yêu thích của anh.

Lưu Song một khi thêm muốn thì thường rất tập trung vào chuyên môn, không dễ bị phân tâm, mặc dù cô vẫn hiểu và đáp trả theo một phản xạ tự nhiên.

-Ừm, trước đây em từng học tại trường Mỹ thuật, nhưng sau đó em chuyển qua lớp văn.

-Tại sao, anh thấy hiện tại em rất tập trung mà.

Mắt Lưu Song nhìn lên phía trước, lấy cây bút cầm nhẹ lên cằm, bộ dạng giống như đang suy nghĩ câu trả lời, nhưng thực ra là nhìn quang cảnh trước mặt.

-Thực ra thì em vẽ không đẹp lắm, mà mọi người lại bảo em viết văn hay hơn.

Roy khẽ À lên một tiếng, đứng trước chiếc mũ trần, Roy nhìn chăm chú vào cô, một điều nực cười là anh chưa biết tên cô.

-Em tên gì nhỉ? Chỉ nghe em nói em là phóng viên, là nhà văn.

Có một chút khúc mắc, cô không biết nên vẽ thêm chi tiết nhỏ xíu kia thế nào, cầm cây bút chì gãi gãi lên đầu, nhưng miệng vẫn ghi nhớ câu trả lời.

-Em là Lưu Song, nghề chính là nhà văn, còn các nghề trái như là vẽ, phóng viên.

-Em giỏi thật đấy.

Roy vuốt cằm mỉm cười nhẹ, nhanh tay lấy điện thoại ra chụp tấm hình đáng yêu nhất từ cô, sau đó cất vào trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: B phỏng vấn nhân vật

Hai ngày sau.

Ba chị em Nghé, Cáo và Sói đang nằm ngủ ngon, thì phát hiện chuông cửa kêu rất nhiều lần, mới đầu cả ba còn tưởng nằm mơ.

Sói vận mình miệng ngáp ngáp.

-Chị Nghé có ai tới kìa.

Cáo thì vẫn nằm ngủ im re không động đậy tí nào.

Nghé thì vì tiếng chuông mà lồm cồm mở mắt, khẽ ừm lại Sói một tiếng rồi xuống dưới nhà, nhìn qua cái màn hình nhỏ ngay cửa, mắt nhắm mắt mở cũng chưa biết ai, còn ngáp một cái thật dài.

-Nếu tới tìm chủ nhà, thì họ đi vắng rồi, hôm khác tới.

Nghé định bụng quay đi, nhưng giọng nói quen thuộc cất lên, làm Nghé xém té ngựa.

-Anh tới gặp em chứ đâu phải gặp chủ nhà.

Giật mình về giọng vừa rồi, cũng tỉnh ngủ luôn.

-Nguyên Khôi, anh tìm tới tận đây sao?

Người con trai cao 1m75 đứng bên cạnh mũi trần, mái tóc màu đen, khuôn mặt baby và còn là công-tử-bộ, rất đào hoa và hào-phóng, cũng là hotboy của trường, Nguyên Khôi và Nghé là bạn chung lớp, chung bàn và làm chung ban cán sự.

-Cũng bất ngờ lắm, anh vừa định hết cách thì lại gặp hai người tốt bụng chỉ nhà.

Nguyên Khôi nhớ lại khi này có gặp Lưu Song và Roy, hai người tốt bụng đã chỉ đường cho họ tới đây.

-Thế có chuyện gì mà cậu tìm tôi, hè đến rồi tôi buồn ngủ lắm.

Nguyên Khôi cảm thấy kỳ kỳ, hình như mình đang nói chuyện với cái máy thì phải, người đi đường họ mà thấy chắc cười nắc nẻ.

-Em mời anh vào nhà đi đã, đứng đây nói chuyện với em, anh thấy không ổn chút nào.

Nghé cũng thấy anh ta nói có lý nên bấm nút, cổng lớn tự mở và chiếc mũi trần từ từ tiến vào trong sân và dừng lại trước cửa.

Vì không muốn không gian nhàm chán, nên Nghé lại bấm cái nút cạnh tường, và bản nhạc nhẹ nhàng cất lên, cơ mà càng làm Nghé thấy buồn ngủ.

Nguyên Khôi nhìn cô bé nhận xét, đầu óc xù xù, áo ngủ một dây trễ xuống, mặc quần đùi nhưng bị áo che hết, còn ngáp ngắn ngáp dài, hơn nữa ở trường còn là chị Đại, không một ai dám động vào, chỉ cần một cái lờ mắt thôi, cũng khiến đối phương cảm nín, cậu không hiểu sao lại đi thích cô bé này cho được.

Nghé nhìn bộ dạng của Nguyên Khôi, có một chút bức dọc, cho vào nhà là cảm như hén luôn.

-Ở nhà bố mẹ cậu không cho ngồi vắt chéo chân suy nghĩ, bừa bãi rồi vuốt cằm hay sao mà phải đến nhà tôi làm thế hả?

Nguyên Khôi thật muốn rút cái chân xuống đất luôn, cái lý luận của Nghé là gì thế này.

-Em thật biết đùa, anh đang nhìn người con gái anh thích thôi mà!

Nghé chẳng có phản ứng gì gọi là đỏ mặt hoặc cúi đầu ngượng, mà đứng phắt dậy nhìn thẳng vào mắt Nguyên Khôi.

-Nhà tôi không phải là triển lãm tranh, càng không phải là cất giấu người mẫu nổi tiếng, nên cậu có thể về và tới những nơi đó rồi làm những gì cậu thích.

Nguyên Khôi nén cười nhìn Nghé, đúng là kiểu cái cọ thế này nên cậu mới thích đấy, mặc dù cậu đã khẳng định với toàn trường rằng “Nghé thuộc sở hữu của riêng cậu”, nhưng cũng không làm Nghé xoay chuyển cục diện.

-Cuối cùng thì em vẫn làm anh thích nhiều hơn, những nơi em nói đâu có người anh thích đâu hí hí.

-Cười cái gì, cút xéo ra khỏi nhà tôi ngay.

Bản tính không sợ ai của Nghé, cũng làm Cáo và Sói đứng trên lầu mà không dám xuống, ai cũng biết Nghé được học võ từ bé, chỉ cần một cú đánh thì cho dù mạnh tới đâu cũng phải khuất phục, cỡ lẽ vì hai em sợ Nghé nên lùi thui vào phòng đóng cửa nằm ngủ.

-Em dám hung ác với cả anh sao? Anh đánh em bây giờ.

Mặc dù rất muốn giữ lại từ mình vừa phun ra, bởi vì Nguyên Khôi không-biết-chút-võ-nào, nên hay thường bị Nghé-bắt-nạt, nhìn thấy đôi mắt hung dữ của Nghé, Nguyên Khôi bủn rủn chân tay.

-Cậu nói cái gì, nói lại tôi nghe xem

Nguyên Khôi nhìn Nghé bằng đôi mắt ươn ướt.

-K-Không, mình không nói gì cả, mình x-xin lỗi cậu, đ-đừng đánh mình.

Nghé dùng một cước, nhảy về phía Nguyên Khôi, ghì chặt cổ cậu ta ra sô pha.

-Một khi đã động vào Nghé này, thì đừng hỏi vì-sao-mặt-mình-lại-đẹp.

Sau đó Cáo và Sói chỉ nghe tiếng kêu thất thanh của Nguyên Khôi.

Bây giờ trên mặt cậu có một vết đẹp do in hằn năm đám của Nghé, miệng còn chảy ít máu, vì định chuồn về nhưng Nghé nhanh quá, cậu chẳng kịp đứng dậy nữa.

.....

Lưu Song và Roy đi tới tiệm váy cưới của mèo và Huỳnh Hải, thật không hiểu nổi Roy sao rảnh rỗi thế, ngày nào cũng đi cùng Lưu Song, cũng gần như là cái đồng hồ báo thức, tới phòng gọi cô dậy, rủ cô đi ăn, rồi đi dạo đây đó, tùm lum hết, mà đặc biệt là phòng Roy kể phòng cô.

-Anh định theo tôi tới khi nào?

Roy lái xe, có chút buồn, cậu cũng chẳng muốn biết lý do, với cậu chỉ là “mình thích thì mình làm thôi.”

-Khi nào anh gặp được Song Đào thì mới thôi “ám” em

Lưu Song cũng phải thấy nực cười, cậu ta đâu phải ma đâu mà nói ám thấy ghê.

-Vậy mai tôi phải tới gặp vợ chồng họ cho xong công việc mới được.

-Anh sẽ chở em đi, bất cứ đâu.

-Không cần, tôi chỉ tới đây vì công việc, xong xuôi thì tôi có thể trở về Hà Nội và đi du lịch một thời gian, cũng cố tinh thần xuất bản truyện mới.

-Anh biết rồi mà.

Roy khi nghe Lưu Song nói hoàn thành xong công việc, liền trở về Hà Nội và đi du lịch, cậu cảm giác có một nỗi buồn ập đến, cố gượng cười để cô không thấy.

Dừng trước tiệm váy cưới sang trọng nhất thành phố, nhìn bên ngoài cả quy mô và cách trang trí cũng cực kỳ rộng rãi và thu hút, hai người cùng nhau bước vào.

Các nhân viên xếp hai hàng đồng thanh cúi đầu chào khách.

-Kính chào quý khách.

Roy rất tự tin sánh bước cùng Lưu Song, lúc này cô cúi đầu lại, rồi đi tới quầy tiếp tân.

-Dạ chị cho em hỏi có tổng giám đốc Huỳnh Hải ở đây không?

-Mời anh chị ngồi chờ cho một lát, để em kết nối.

Hai người ngồi sô pha chờ, một lát sau, từ trên lầu có hai người bước xuống, một là Huỳnh Hải và một là Mèo, Lưu Song mỉm cười.

-Hai người tìm tôi.

-Chào anh, tôi là phóng viên, muốn tới phỏng vấn anh và chị một vài câu hỏi, để hoàn tác phẩm của mình, mong hai người không từ chối.

Mèo nhìn Lưu Song, cũng rất có thiện cảm, cách nói lịch sự, trang phục không quá hở hang, khuôn mặt dễ nhìn, nói nhỏ vào tai chồng mình, Huỳnh Hải

mỉm cười.

- Vậy hai người theo tôi lên phòng tiếp khách.

Roy nãy giờ chỉ nghe và nhìn, ngoài ra cậu không làm gì khác.

- Để không mất thời gian, tôi xin phép vào chủ đề chính luôn.

Huỳnh Hải ngồi cạnh Mèo đều gật đầu.

- Cô cứ tự nhiên.

Lưu Song cười rồi bắt đầu câu hỏi.

- Hai người có tình cảm với nhau từ khi nào?

Anh Huỳnh Hải nói trước.

- Ừm chắc là lúc nghe tiếng hét của Mèo trong siêu thị, trái tim tôi cảm giác nghẹn lại, khi thấy mèo bị mấy người kia cào vào tay, tôi chỉ ước người đó là mình.

Mèo hạnh phúc trong lòng.

- Tôi cũng không chắc, chỉ biết là tôi thích được ở gần anh ấy.

Lưu Song tiếp câu hỏi thứ hai.

- Tại sao hai người vẫn chưa muốn có con?

Mèo.

- Tôi muốn có con lúc mình hai lăm tuổi, giống chị tôi.

Anh Huỳnh Hải.

- Vợ là nhất.

Lưu Song tiếp tục.

- Mèo có thích cách tỏ tình của anh Huỳnh Hải không?

- Đó đâu gọi là tỏ-tình, anh ấy mở đầu, nhưng bỏ qua nội dung và đi tới kết luận.

- Anh Huỳnh Hải thích điểm gì ở Mèo?

- Ừm, để xem, một cô gái ít nói, rất cá tính, đôi lúc lại đanh đá, nhưng từ khi lấy anh thì mọi tính cách đó đảo ngược hết, đôi lúc đi đường gặp cướp mà bản thân còn không nhớ mình biết võ để đánh lại nữa.

- Hai người muốn đặt tên con mình và biệt danh như thế nào?

Mèo trả lời trước.

- Để ông bà đặt, bởi họ có cả một danh sách những cái tên siêu-độc.

Huỳnh Hải cười nhạt, tên anh cũng từ quyển đó mà ra.

- Con trai là Hồ, còn con gái là Gấu, mình phải mạnh hơn Sói và Cáo chứ.

Mèo đáp lại.

- Thế dòng họ chúng ta toàn thú rừng thôi à! Anh có nghĩ nên đặt tên dịu dàng hơn không, ví dụ như Thỏ hay Rùa cũng được mà.

Huỳnh Hải phân bác.

- Quá yếu đuối *là thỏ*, quá chậm *là rùa*, không được, chúng phải mạnh mẽ như Hồ với Gấu anh mới thích.

Mèo hờn dỗi đứng dậy đi.

- Vậy thì anh đi mà ngủ chung với chúng, rồi làm chúa som lâm luôn đi, em không cần.

Đuổi theo vợ mình.

- Chờ anh, không được dỗi, anh chỉ nói vui thôi mà *trong lòng anh lại không muốn*.

Lưu Song cũng xong nhiệm vụ, như vậy cũng là ổn áp rồi, nhìn qua bảo Roy.

- Chúng ta về...

Roy nằm ôm gối ngủ ngon lành, Lưu Song cũng không làm khó, đi ra ngoài nói hai người kia cho cô và cậu sở hữu phòng khách này một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: C phỏng vấn nhân vật

Vì những ngày kia bận rộn, Lưu Song không thể tới phỏng vấn hai nhân vật chính, nhưng giờ cả hai đều trên đường tới biệt thự của họ, vì họ hoàn thành công việc quan trọng tại cao ốc và chỉ nhánh, nên được nghỉ ngơi một hôm.

Roy lái xe chở Lưu Song tới và cũng là người mà cậu cần gặp.

Vì mãi suy nghĩ vài chuyện chủ yếu là xoay quanh Lưu Song, Roy nghĩ nếu như hoàn thành việc trong hôm nay, thì cô ấy sẽ rời đi, cậu cũng chẳng còn cơ hội nào gặp nữa.

KÍT... Roy phanh xe gấp gấp, Lưu Song ngồi sau có chút giật mình, may mà cô thắt dây an toàn nên không bị thương tích gì, vội nhìn xem sự việc như thế nào, thì cô thấy Roy gục đầu xuống vô lăng.

- Roy, anh sao vậy? Tỉnh dậy đi Roy.

Chỗ Roy kít phanh là ngã tư đèn đỏ, vì suy nghĩ nên cậu không tập trung lái xe, hơn hết đèn đỏ vừa được hai giây, nên phía kia có một chiếc xe chạy, vì vậy mà Roy bị bất ngờ nên kít mạnh và đập mặt vào vô lăng.

Bên xe kia một người đàn ông mở cửa xe bước xuống, Lưu Song khá thất thần, đó chẳng phải là ông Thiết Cung sao.

- Cháu và bạn cháu có sao không?

Ông cũng không trách móc gì chuyện đó, hơn hết cả hai cũng chưa đụng vào nhau, có lẽ vừa vào đèn xanh ông không nên chạy liền và chạy nhanh.

Lưu Song càng bất ngờ hơn, trong truyện ông luôn ôn nhu và dịu dàng, bên ngoài cũng rất tử tế, cô vui vẻ.

- Dạ chắc là cháu nên đưa bạn cháu tới bệnh viện, thay mặt cậu ấy, cháu xin lỗi chú.

Ông Thiết Cung cũng không bận rộn gì, hơn nữa cảm giác đầu tiên của ông với cô gái này rất dễ mến, cách nói dịu dàng, khuôn mặt khá ái.

- Hay để chú cùng cháu đưa bạn tới viện, trong chuyện này chú cũng có lỗi mà.

- Vậy thì phiền chú quá.

- Không sao, mà nhanh lên thôi cháu, nếu không tình trạng bạn cháu sẽ càng tệ hơn.

Và thế là ông Thiết Cung gọi người tới chạy xe về còn ông ngồi ghế lái đưa hai người tới bệnh viện gần nhất.

Hai người ngồi bên ngoài phòng chờ, Lưu Song hỏi.

- Cháu xin lỗi vì phiền đến chú thế này.

Ông nhìn cô gái nhỏ nhắn, miệng tươi cười.

- Chú không nghĩ gì đâu, cứu người là trên hết mà, hơn nữa chú cũng không có bị thương chỗ nào, mà cháu và bạn cháu đi đâu à?

- Dạ, thực ra thì cháu là nhà văn, nhưng được đề cử làm phóng viên đi phỏng vấn, tại cháu đang trên đường đi thì lại xảy ra chuyện này.

-Vậy à, thế chú có giúp gì được cho cháu không?

Lưu Song chợt nảy ra ý định hay, dù sao thì ông cũng là nhân vật trong tác phẩm của cô, nên thời gian chờ thì hỏi luôn.

-Chú có thể trả lời cháu một số câu hỏi không ạ?

-Được chứ, bất cứ câu hỏi nào, cháu cứ hỏi đi.

-Dạ vậy cháu hỏi luôn đây ạ.

Ngồi ghế chờ người bệnh bên trong, Lưu Song cũng có được cuộc phỏng vấn của nhân vật.

-Chú có muốn lấy thêm vợ kế không?

-Chuyện này, nếu con trai và con dâu đồng ý thì chú cũng làm theo.

-Vậy là chú đã có người phù hợp rồi sao?

-Ừm, nói thế nào nhỉ, cô Nhật là hầu gái ngày trước của vợ chú, sau đó thì làm việc dưới quyền của chú, cũng theo sự dặn dò nên cô Nhật cũng chăm sóc rất tốt cho chú.

-Hi hi, chúc mừng chú, chúc hai người sớm được mọi người chấp thuận.

-Cảm ơn cháu.

-Chú thấy Song Đào có xứng đáng làm dâu không?

-Tất nhiên là có rồi, chú rất ưng ý, một cô gái tài sắc vẹn toàn, làm việc rất siêng năng, chăm chỉ lại hết lòng yêu thương con chú, chỉ cần như vậy thì chú cũng vui lòng.

-Câu hỏi cuối nha chú, ngày chú phải rời khỏi con trai mình, cảm giác khi đó của chú thế nào?

-Đau, trái tim chú thực sự không thể thờ được, cảnh mất đi vợ làm chú cũng muốn theo bà ấy, nên chú hiểu cảm giác của Thành Khang khi không có chú bên cạnh, mà con chú lúc đó còn quá nhỏ, chú rất lo lắng, nhưng nếu lúc đó không rời đi, chắc chắn cuộc sống của con trai sẽ nhiều sóng gió hơn.

-Dạ cháu cảm ơn chú tham gia phỏng vấn, chúc đại gia đình chú sắp tới vui vẻ hạnh phúc mãi nhé!

-Ừm, chú cũng cảm ơn cháu, mà cháu tên gì nhỉ?

-Dạ cháu là Lưu Song, lần này tới đây mấy hôm rồi cháu cũng về Hà Nội, hôm nay thật sự cảm ơn chú, cháu nghĩ bạn cháu cũng không sao, mình cháu ở đây chăm được rồi, chú về làm công việc đi ạ.

-Nghe cháu nói chú cũng vui vẻ, cảm ơn cháu, vậy chú về nhé, có duyên chú cháu mình sẽ gặp lại.

-Tất nhiên ạ, một lần nữa cháu cảm ơn chú.

Lưu Song cúi đầu chào ông Thiết Cung, khoe môi nhếch lên cười, rồi vị bác sĩ đi ra nói vài điều.

-Cháu là bạn cậu ấy, thực ra thì cũng không nặng lắm, chỉ là va chạm nhẹ nên xù, cậu ấy tỉnh trong lúc chúng tôi kiểm tra, cháu có thể vào thăm.

-Vâng cháu cảm ơn.

Lưu Song mở cửa bước vào, thấy Roy cười tươi với mình, cô hỏi.

-Anh còn đau đầu không?

-Cảm ơn em, anh không sao rồi, thế còn em.

-Em thì làm gì có chuyện gì chứ, em thất dậy an toàn mà.

Cô bị lẹo gọi anh-em với Roy, chắc vì cô đã lo lắng cho cậu nên mới vậy.

Cả hai không nói với nhau câu nào, tới lúc điện thoại Lưu Song reo thì mới sực tỉnh, là trưởng phòng gọi cô.

-Dạ trưởng phòng có gì dặn dò à.

Bên đầu dây vui mừng cười thật lớn.

-Thực ra thì anh với bạn gái làm lành rồi, nên anh vui đấy.

-Chúc mừng anh nhé.

-Công việc của em tiến triển tới đâu rồi.

-Chỉ còn hai nhân vật chính là em hoàn thành, chắc là chiều nay thì xong, rồi em ra Hà Nội viết ngoại truyện, sau đó em mới đi du lịch.

-Tốt quá rồi, vậy em nghỉ ngơi đi, còn nhiều thời gian thì cứ thông thả đi chơi, chi phí thì có công ty lo.

-Vâng em chào trường phòng.

Roy này giờ đã nghe được cuộc nói chuyện “quý báu” kia, nghe thấy từ chiều nay Luru Song sẽ ra Hà Nội, mà anh lại cảm thấy buồn.

-Luru Song, chiều em phải đi thật sao?

Luru Song cất điện thoại vào túi, ngẩng mặt lên nhìn Roy, vì câu hỏi quá buồn cười.

-Nơi đây đâu phải nơi chôn-rau-cắt-rốn của em đâu, em còn mong về nhanh hơn ấy chứ, có thể do mọi thứ còn mới mẻ, nên em chưa quen thuộc.

Ánh mắt Roy hiện rõ lên nét u buồn, cô ấy thật sự muốn rời khỏi đây, trong đầu cậu nghĩ, liền một giọt nước mắt phản chủ mà rớt xuống tay, Roy mới giật mình nhìn sang Luru Song.

-Em có biết...

Roy dừng một chút, thấy Luru Song cũng đang ngạc nhiên khi thấy giọt nước mắt nóng hổi trên má Roy, cậu tiếp tục câu nói đang bỏ dở.

-Nơi này, có một người đã thích em từ cái nhìn đầu tiên không?

Luru Song thất thần, anh ta đang nói gì vậy nhỉ, nói không ngoa, nhưng tuổi thật của Luru Song chỉ là sinh viên năm hai, nhưng vì học vượt nên cô đã là năm cuối, cô rất có duyên với mấy cậu con trai, thế nhưng khi họ tỏ tình, cô lại tỏ ra thờ ơ và lạnh nhạt, mục tiêu của Luru Song, là muốn có việc làm ổn định rồi mới tính chuyện yêu đương.

-Roy à thực ra thì em... e-có người thích rồi!

Luru Song được một đồng nghiệp làm cùng tỏ tình mình, nhưng người đó đối với cô chỉ là đồng nghiệp, nên Luru Song lấy lý do là có người thích, thế là cắt đuôi được anh ta, lúc cấp bách này, suy nghĩ cô chỉ có vậy.

Roy nhìn vào đôi mắt đen láy đảo qua lại liên tục, không chịu được mà lớn tiếng mắng.

-Em có dám nhìn thẳng mắt anh để nói điều đó không?

Luru Song đang thăm thẩn nguyên vì kế sách này đã thành công một lần, nhưng khi nghe Roy phát ngôn, khiến cô còn cúi đầu xuống thấp hơn vì bị nói trúng tim đen.

Giọng Roy dịu lại một chút.

-Luru Song, em đang trốn tránh tình cảm của anh đúng không? Thà em nói em không thích anh thì anh còn vui vẻ hơn là em lừa dối anh, đau, đau lắm em biết không?

Lần này sắc mặt Roy biến sắc hoàn toàn, cậu ghét người khác phản bội mình, thích hay không thích, chỉ cần nói không cần phải cố tình nói dối, mà Luru Song lại nói dối tới mức người khác cũng nhìn ra.

Luru Song cảm thấy giọng Roy lạnh xuống rất nhiều, cô là nhà văn nên hiểu những biểu hiện của đối phương qua nhiều sự việc.

-E-Em xin lỗi, em không thích anh.

Cảm giác nói xong điều mình muốn thật không dễ xịu nào, đáng lẽ thì Luru Song cũng nên vui mừng và tỏ phào nhẹ nhõm chứ, thế nhưng lồng ngực cô dường như tắc nghẽn lại, giống như cô bị cảm cúm mà phải há miệng ra thở.

-Luru Song, anh không còn gì để nói, cảm ơn em đưa anh tới viện, giờ anh cũng khỏe rồi, nhưng anh muốn về nghỉ ngơi, em tự đến nhà Song Đào được chứ, lúc khác anh sẽ tới gặp cô ấy sau.

Nói xong Roy đứng dậy cầm điện thoại đi ra khỏi đó, nhưng tới cửa thì anh dừng chân lại, xoay người nhìn về phía Luru Song, thấy cô cũng đứng lên chuẩn bị đi.

-Luru Song...

Cô ngước mặt lên nhìn Roy, sau đó cậu nói tiếp.

-Lần cuối cùng anh vẫn muốn nói, Luru Minh Anh này yêu em

Bóng Roy khuất dần sau cánh cửa, Luru Song nghe được thì gần như đứng không vững, cô từng được tỏ tình một lần, nhưng lần này sao cô thấy có điều gì đó khang khác, trái tim cô cũng bắt đầu biết cảm nhận cái “đau”, một chút tiếc nuối gì đó.

.....

Roy xuống dưới, ngồi trong xe gọi cho Song Đào, nói rằng hôm nay cậu không tới được.

Kết thúc cuộc gọi thì thấy Luru Song đi xuống đón taxi, đợi cô lên xe an toàn thì Roy mới trở về căn hộ.

Luru Song ngồi trong taxi suy nghĩ chuyện của Roy, một lát sau thì chủ tài xế gọi vài lần, cô mới tỉnh táo lại.

Bước xuống xe và trả tiền taxi, cô đứng nhìn căn biệt thự một hồi lâu, mới đi đến gần nhấn chuông.

King kong.

Có chủ nhà nên họ không khóa cổng, mà trực tiếp cho vào, tới đây một lần nên Luru Song cũng rất thông thả đi “dạo” từ ngoài sân vào cửa chính.

Người ra mở cửa chính là nó, thấy Luru Song chẳng quen biết.

-Cô là...?

Luru Song sẽ thôi nghĩ về chuyện Roy, trước tiên phải hoàn thành chuyện này đã, liền đáp gọn.

-Chào cô, tôi là nhà văn, nhưng được cử làm phóng viên, đi phỏng vấn một vài nhân vật trong truyện, Song Đào và Thành Khang có thể dành chút thời gian không?

Hắn ngồi đọc báo bên trong, cũng gấp tờ báo đi ra xem chuyện gì, cũng nghe bóng thoáng phỏng vấn gì gì đó, nhìn Luru Song một lượt để dò xét.

Nghé bệ trái cây ra bàn thì gặp Luru Song liền nói.

-Người này mấy hôm trước có tới tìm gặp anh chị, người mà em nói đó.

Luru Song cũng rất vui vẻ.

-Chào em

-Dạ em chào chị - Nghe nói xong thì cũng lên lầu nằm ngủ tiếp.

Nó nhìn hắn, cả hai lại có chung nhận định, giọng nói Luru Song dịu dàng, dễ nghe, mà lại còn là giọng Bắc, khuôn mặt dễ thương, lại còn ăn mặc kín đáo, nên cả hai gật nhẹ đầu rồi cho vào.

-Mời vào

-Cảm ơn.

Mọi người cùng ngồi trên sofa, nó nhanh nhẩu hỏi.

-Thế cô có câu hỏi nào cần hỏi chúng tôi?

Luru Song cũng không làm mất thời gian, liền đi vào chủ đề chính, cô nhìn nó.

-Ừm, cuộc sống của gia đình mình thế nào rồi?

Nó nhìn Luru Song rồi nói.

-Như cô đã thấy, gia đình chúng tôi sống rất hạnh phúc.

Hắn tiếp lời

-Công việc cũng rất ổn định, vì chúng tôi mới đổi chức vụ cho nhau.

Luru Song cười nhẹ, sau đó vào câu kế tiếp.

-Ý tưởng để hai người đặt tên con mình?

Nó im lặng suy nghĩ, hần nhanh miệng đáp thay lời.

- Là tôi thích, mình thích thì mình làm thôi.

Câu trả lời cụt ngủn, mà Luru Song nghe thấy quen quen, nhưng thôi vào câu tiếp theo.

- Hai người sau khi kết hôn có đi du lịch đâu chưa?

Cái này dễ nên nó trả lời.

- À chúng tôi đi Hawaii, đi Pháp, Anh và một số châu lục khác.

Hần vắt chéo chân lạnh giọng.

- Vợ đi đâu, tôi theo đấy.

Luru Song tiếp tục hỏi.

- Hai người có định sinh một đội bóng như dự định không?

Cả hai nhìn Luru Song dò xét, sao lại hỏi câu đó, sao lại biết mà hỏi, nhưng sau đó hai người bỏ qua, vì chẳng muốn thêm chuyện làm gì.

- Có/ Không

Đồng thanh là hần và nó.

- Sở thích của Thành Khang là gì?

- Anh ấy thích những món đồ ăn do Mon nấu.

Hần nhú mày phản đối.

- Có các món của bố mẹ nữa mà, em nêu thiếu rồi.

- À chắc em quên.

Luru Song tiếp tục.

- Sau cuộc chiến sinh tử đó, hai người có chiến tranh tương tự lần nào chưa?

- Tất nhiên là không rồi – hần đáp gọn.

- Ủm, không có, chúng tôi yêu thương nhau còn không hết.

- Xạo chưa, lâu lâu vợ nạt chồng kia – Hần chu miệng cãi lại.

- Xuyt chuyện gia đình mà anh, đừng để người khác biết, nhưng mà lát nữa đấm lưng cho em đây.

Mặt hần xụ xuống như cái bánh bao chiều, mỗi lần bắt nạt toàn dùng chiêu này.

Luru Song cười cười, nghĩ thầm – Tính cách cũng không khác mình viết là mấy – Sau đó hỏi tiếp.

- Nếu được chọn lại, cả hai có chọn đối phương không?

Suy nghĩ một chút, hần nói trước.

- Ủm, tất nhiên là có rồi, vì cô ấy... thì vẫn là cô ấy thôi.

- Tôi cũng vậy, vì tôi yêu anh ấy.

Hần vừa nghe vợ mình tỏ tình lại, làm hần nhớ ngày xưa, xoa cằm chều vợ.

- Vợ nói thiệt chứ, mười năm trước chồng cũng yêu vợ lắm.

- Ủm, bởi vậy mới yêu chồng tới giờ nè.

Luru Song thật không muốn phá cuộc vui này, nhưng công việc vẫn là công việc.

-Câu hỏi cuối nha, trong điện thoại hai người lưu tên đối phương là gì?

-Vợ yêu của chồng – Hân nhanh gọn, nhưng nó lại sở một tròng.

-Hồi trước là Lữ Đan, sau này đổi thành Bom nguyên tử, tháng trước là Oát con gọi, gần đây là OSIN gọi, chuẩn bị đổi qua Đại ca gọi.

-EM NÓI CÁI GÌ? Em muốn chọc giận con sói con trong anh sao?

-À hi hi, em thương, thương lắm Đại ca Khang.

Nó nắm tay hân để chữa tội, Lữ Song chợt thấy buồn cho bản thân mình, lúc này cô nghĩ về Roy, không biết cậu ta làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: D phóng vấn nhân vật

Lữ Song tỉnh giấc sau một tối, cảm nhận tối qua mình ngủ không ngon, đáng lẽ là cô được trở về Hà Nội, thế nhưng cô lại quên mất một vài nhân vật là bạn của Song Đào, bọn họ còn ở nhiều địa điểm khác nhau của thành phố, vậy nên hôm nay Lữ Song phải tự lái xe tới.

Nếu như những ngày trước, thì cô cũng không dậy muộn như hôm nay, vì có người gọi dậy, rồi cô đi ăn.

Lữ Song muốn mình phải thật khác trong mắt mọi người, cũng phải thật dễ thương để dễ nói chuyện, mở tủ lấy một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay cách điệu, chân váy xếp ly xanh biển dài gần tới đầu gối, khoác ba lô nhưng màu đỏ đô có hình con gấu, tóc búi củ tỏi và một ít mái thưa, nhìn Lữ Song bây giờ mới giống là một học sinh cấp ba à nhằm sinh viên năm hai.

Sau khi biết được địa chỉ của Lâm An và Hoàng Nam, Lữ Song lái xe ô tô tới biệt thự màu vàng nhạt và nhấn chuông.

Lâm An nhìn trước mặt mình, một em gái có vẻ đẹp dịu dàng, nét na, cô đoán là học trường trung học nào đấy.

-Mời em vào.

Lữ Song cúi đầu rồi đi vào bên trong, được sự cho phép, cô ngồi xuống sofa.

Lâm An lần đầu tiên gặp cô bé dễ thương thế này, nhưng cô chợt nhớ ra là vì mái ngấm “gái lạ đẹp” nên cho vào nhà lúc nào không hay, hỏi luôn.

-Em là ai?

Lữ Song cũng vì viết tính cách hay quên và thích ngấm người đẹp, nên cố tình làm mình “trẻ, đẹp” để được vào nhà.

-Giới thiệu với chị, em là Lữ Song, là nhà văn, nhưng em được cử làm phóng viên, hi hi *cố tình làm đôi mắt long lanh*, lần này em tới muốn phỏng vấn anh chị vài câu, xong em đi liền.

Lâm An vì mê đắm nên gạt đầu lia lịa.

-Ừm, ừm, em cứ hỏi đi, chị trả lời hết.

Lữ Song nghĩa nghĩa nãy giờ không thấy Hoàng Nam, thôi thì gặp ai thì hỏi vậy.

-Câu hỏi đầu tiên của em là, anh chị thường làm gì lúc ngủ dậy.

Lâm An nhìn Lữ Song đáp một lèo.

-Chị mở mắt trước, rồi vươn vai, rồi ngáp một cái, mở nệm, bước chân xuống dưới nệm, đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh, à quên còn mở cửa nữa, sau đó xuống nhà ăn sáng, rồi đi làm.

-À hi hi vâng, nhiều việc quá chị ha.

-Hiện tại bé nhà mình mấy tuổi rồi ạ?

-Bé Bim tám tuổi, chuẩn bị xong hè là chín tuổi.

-Chị có buồn vì mình yêu Thành Khang thật lòng, nhưng lại có kết quả khác với mong đợi?

Lâm An cười cười, cũng không biết nói thế nào.

-Ban đầu chị cũng rất buồn, tình cảm đâu dễ cho đi thật lòng đâu, mà chị lại dễ tự ái, nên rồi bỏ tình yêu đầu tiên không phải chuyện dễ dàng gì.

Ngưng một chút, Lâm An nói tiếp, trên lầu Hoàng Nam đang bước xuống, cũng muốn nghe cảm xúc của vợ mình.

-Chị biết rằng tình cảm không phải một sớm một chiều, không phải một thời gian ngắn có thể yêu thật lòng được, chị không biết lúc đó Thành Khang không yêu chị nhưng cũng vì chị mà cố gắng làm người yêu hồ năm tháng.

-Sau này thì có Hoàng Nam, cảm xúc của chị khi yêu anh ấy khác với Thành Khang, anh biết lắng nghe cảm xúc, biết quan tâm chuyện vui buồn của chị, thời gian dần qua có lẽ người chị yêu thật lòng là Hoàng Nam.

Hoàng Nam nhẹ nhàng đi tới phía sau lưng Lâm AN và hỏi.

-Vợ anh nói thật chứ?

Bất ngờ lắm, Lâm An đáp trả.

-Vợ nói thật mà, nhưng vợ tưởng chồng đang làm việc.

-Ừm, chồng dối mà!

Hoàng Nam nhìn qua Lư Song, đôi mắt cậu trĩu mến và dịu dàng, vì có thiện cảm rất tốt với cô.

-Em là phóng viên à!

-Vâng, em muốn hỏi anh vài câu.

Hoàng Nam rời ánh mắt nhìn sang Lâm An.

-Em cứ hỏi, anh cũng như vợ anh, sẽ không từ chối trả lời.

Lâm An đứng phắt dậy, vì cảm xúc của cô tự dưng ứa về.

-Vậy chồng nói chuyện với Lư Song, em vào trong dọn bàn ăn.

-Ừm, lát chồng nói chuyện với vợ.

Lư Song hiểu nhanh cảm xúc, liền nói.

-Anh biết cảm xúc của vợ mình lúc này chứ? Anh có cảm thấy buồn không?

Hoàng Nam nhìn bóng lưng của vợ mình vào bên trong, mới quay mặt lại đáp trả Lư Song.

-Từ lúc yêu anh, cô ấy không biểu lộ cảm xúc đó, nhưng hôm nay có em tới, anh phá lệ không truy cứu, bởi chính anh ngày trước cũng thích Song Đào, nhưng lại chẳng thổ lộ. Đối với anh buồn hay vui hay cảm xúc có thể nào, thì hiện tại anh vẫn yêu mình Lâm An, mọi quá khứ anh bỏ qua hết.

-Anh quả là người đàn ông vĩ đại, động vật kỳ quặc mà Lâm An thích là gì?

-Là Khủng long, cô ấy có thể ngồi cả ngày chỉ để “ngắm chúng”.

-Hai người thường làm gì trước khi ngủ?

-Hôn - *cười cười*.

-Anh có hôn cô ấy mỗi ngày không?

-Rảnh lúc nào, anh tận dụng lúc đó *vuốt cằm*.

-Dự định tương lai của hai người là gì?

Lâm An bưng đồ ăn ra bàn rồi ngoảnh mặt lại nói.

-Chị thích được khám phá Khủng long ở Nhật bản.

Anh Hoàng Nam không biết nói gì với vợ mình.

-Anh thích đất nước nào cũng có nhà của mình.

Lâm An tiếp lời.

-Riêng Nhật Bản đã có hai căn rùi mà anh.

-Ừm, anh thích có nhà ở Ấn Độ, Châu Phi.

Lưu Song cũng không phiền họ dùng bữa, đứng dậy chuẩn bị về.

-Cảm ơn anh chị tham gia cuộc phỏng vấn vui này, không làm phiền gia đình ăn cơm, em xin phép về trước.

-Em không ở lại ăn cùng anh chị à.

-Dạ thôi ạ, em cũng ăn trước khi tới đây.

Lưu Song lái xe rời khỏi biệt thự, sau đó trở về căn hộ, mở ghi âm, vì đeo đoạn đối thoại vừa rồi, và đánh máy rồi lưu nối tiếp vào các phân đoạn trước, đợi khi hoàn thành thì gửi qua trường phòng, là cô đã xong việc.

Một mình Lưu Song đi phỏng vấn, nhưng có các thiết bị nhỏ gọn cần thiết, được lắp đặt trên áo, để tiện cho việc ghi chính xác câu từ và trạng thái của đối tượng.

.....

Lưu Song đã có mặt ở biệt thự anh Việt Minh và chị Tâm Như, sau màn giới thiệu, chào hỏi thì cô cũng được “nhốt vào trong nhà”.

Trước đó cả hai đã để Lưu Song vào trong, nhưng chị Tâm Như tưởng cô là “vợ bé” của chồng mình, vậy nên cả hai xin phép đóng cửa bàn chuyện, nhưng ai ngờ hai người lại đứng bên ngoài.

-Anh giải thích cho em, cô bé đó là ai, sao lạ hoắc còn tới nhà mình phỏng vấn nữa.

-Làm sao mà anh biết được, anh cũng lần đầu tiên gặp em ấy mà.

-Có phải anh đã làm chuyện gì sau lưng em rồi không? Lâu nay em “thả rông” anh nên anh muốn tạo phản, chê em già rồi giờ thích cô non.

-Em đổ oan cho anh quá, anh không làm gì có lỗi với em đâu, thề đấy.

-Lấy gì em tin anh

-Muốn biết thì chúng ta để em ấy vào nhà rồi hỏi là biết.

Chị Tâm Như cũng thấy hợp lý, sau đó mở cửa *cả hai đơ như tượng*, vì không biết đâu là chủ nhà.

Hoán đổi đúng vị trí chủ nhà và khách, Lưu Song mỉm cười, khi này cô cũng nghe hai người nói mình.

-Em là Lưu Song, một nhà văn ngoài Hà Nội, em tới phỏng vấn thôi ạ, chứ không phải như chị nói đâu.

Anh Việt Minh huých tay vợ mình.

-Anh đã nói mà, anh trong sạch, trước nay chỉ có mình em, và không có người con gái khác.

-Song Đào thì sao, anh cũng từng sống chết vì em ấy đấy thôi.

-Chuyện cũ rồi, em không nên nhắc, mau mời khách vào nhà kìa.

Ngồi yên vị bên ghế trong phòng khách, Lưu Song cười dịu dàng.

-Em hỏi nhanh thôi ạ, nên anh chị không cần lo.

-Thôi được rồi, em hỏi đi!

Lưu Song bắt đầu.

-Hai người có hạnh phúc với cuộc sống hiện tại.

Chị Tâm Như nói trước.

-Ủm có, lâu lâu chồng chị “nhớ người yêu cũ”, nhưng chị cũng có hình phạt thích đáng.

Anh Việt Minh gãi đầu.

-Anh cũng thấy rất hạnh phúc, mặc dù trước đó có sống-chết thích Song Đào, nhưng yêu Tâm Như, anh muốn được yêu nhiều hơn *có kẻ ngượng kìa*.

Lưu Song thăm chúc mừng họ.

-Anh chị muốn làm gì trong ngày hôm nay?

-Làm bánh – Chị Tâm Như.

-Nghe nhạc – Anh Việt Minh.

-Nếu được trở về quá khứ, anh chị muốn ở tuổi nào?

-Chưa sinh ra – Anh Việt Minh.

-Chưa biết nói – Chị Tâm Như.

-Lựa chọn giữa Nóng và Lạnh, anh chị chọn cái nào.

-Lạnh vì hiện giờ đang rất nóng – Đồng thanh.

-Cả hai ví nhau là cái gì?

-Bạch tuộc – Tâm Như

-Thần lùn – Việt Minh.

-Cảm ơn anh chị tham gia phỏng vấn, chúc anh chị một ngày làm bánh và nghe nhạc vui vẻ.

-Cảm ơn em đã tới phỏng vấn anh chị.

Sau đó Lưu Song rời khỏi đó, địa điểm tiếp theo mà cô nghĩ ra là biệt thự của anh Thanh Minh và Luci, nhưng hai người không ở trong nước, vậy nên đành để thời gian thư giãn rồi phỏng vấn.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: E phỏng vấn nhân vật

Trên đường Lưu Song về căn hộ để thu dọn hành lý ra Hà Nội, thì cô gặp Nghé và Nguyên Khôi, đang ngồi tại công viên, cũng vì tò mò nên cô gửi xe rồi vào trong.

Nghé đang ngủ ngon thì bị Nguyên Khôi kêu dậy, bảo ra công viên sẽ có điều thú vị, nhưng ra thì gặp khuôn mặt nửa người, nửa quỷ của Nguyên Khôi, càng làm Nghé muốn bỏ về.

-Hôm nay cậu ăn món “dị dạng” à, khuôn mặt trang điểm gớm vậy.

Nhanh chóng Nguyên Khôi lột nửa mặt quỷ ra, đưa một tay về sau gáy Nghé, rồi lấy ra một bó hoa hồng, quỳ một chân xuống.

-Anh biết, xung quanh em có nhiều người thích, nhưng anh khẳng định chỉ có mình anh yêu em thật lòng, cưới anh nhé.

Mọi người xung quanh nhìn hai người, có người chụp hình, có người ghen tị, có người vui là Lưu Song đấy.

-Trưa nắng nên cậu phát bệnh điên đúng không? Mới học được một năm mà “le vờ cao” của cậu còn hơn cả mét bảy lăm rồi đấy!

-Em không đồng ý, anh không đứng lên.

-Chúng ta mới học lớp mười thôi ông cố nội của cố ngoại ạ, hết hè này mới lên mười một, về xem lịch đã đủ tuổi chưa, muốn đi tù sớm à, tên đàn này.

Mọi người nghe nói chưa đủ tuổi là tán ra hết, họ nghĩ chắc là thích chiêu trò gì đó, rảnh rồi nên sinh nông nổi, chỉ còn mình Lưu Song chứng kiến kết

cục.

Nguyên Khôi vẫn không khuất phục.

- Thế khi nào thì chúng ta mới đủ tuổi cưới nhau, anh không chờ được nữa, người con gái anh thương, càng ngày càng dễ thương, anh muốn bắt em về nhốt trong nhà anh nuôi tới già.

Máu điên trong người Nghé bùng cháy.

- CẬU BỊ SỐT CAO ĐÚNG KHÔNG? Nghĩ tôi là chó à mà đòi bắt về nhốt trong nhà.

Nguyên Khôi không thể chờ đợi được, mỗi ngày cậu thấy Nghé dễ thương một kiểu, đã là học sinh trung học phổ thông, mà cứ như mấy đứa mẫu giáo lên lớp một, mà cậu lại rất thích trẻ con, bố mẹ cậu ở nhà cũng rất muốn Nghé tới chơi, nếu được ở lại luôn thì càng tốt, tuy Nghé hay bắt-nạt Nguyên Khôi của họ, nhưng cả nhà lại thấy giống như em bắt nạt anh, nhưng nạt một cách đáng yêu, chẳng ai nổi giận.

- Tự em nói chứ anh không có nha, nhưng mà thấy em cứ dễ mấy thằng khác nhìn, anh không chịu được.

- Cậu về lấy sách vở ra học bài cho tôi, vào năm học là có đợt kiểm tra đầu năm, điểm mà không qua được tôi thì đừng hỏi vì sao-

Nguyên Khôi nói thay Nghé.

- Mặt-anh-lại-đẹp đúng không?

-Ừ đúng rồi, tốt.

- Còn tận hai tháng nữa mới vào năm học mà.

- KHÔNG ĐƯỢC CẢI LẠI VỢ SẮP CƯỚI CỦA CẬU.

Trong một phút tức giận, mà Nghé lại phát ngôn làm “vừa lòng” đối phương, Nguyên Khôi đứng bật dậy, ôm chầm lấy Nghé vào lòng, ru như ru ngủ...
à à ơi, Nghé ngo vớ đi ăn đêm, đầu phải cành mềm, lộn cổ xuống ao, chồng Khôi không cứu kịp... à à ơi... chồng lượn đi luôn.

Lưu Song bật cười, tạo sự chú ý của hai “vợ chồng chưa đủ tuổi” kia.

Nghé đẩy mạnh Nguyên Khôi ra, khiến cậu loạng choạng lùi lại vài bước.

- Chào chị.

Lưu Song mỉm cười, chào hỏi lại, nói nguyên do, giới thiệu mình cho cậu bạn kia biết, bảo hai em ra quán ngồi.

- Hai em ra đây lâu chưa?

Nghé uống ngụm nước rồi nói.

- Em đang ngủ, thì cái tên dở người này rù em ra đây, tưởng có chuyện gì? Làm mất giấc ngủ người khác.

Nguyên Khôi phản bác.

- Rõ ràng là anh muốn nhốt em từ tối qua, nhưng mà sợ em mau quên nên hôm nay nhắc cho chắc.

Lưu Song cười.

- Vậy em gọi Nghé ra đây để làm gì?

Nguyên Khôi cười muốn rót quai hàm.

- Em tỏ tình, vì em thích cô ấy từ lâu rồi, tụi em học chung từ lớp một tới giờ, cô ấy hay “đánh” em, nhưng em lại thích tính cách đó, nếu như một ngày cô ấy “dịu dàng” chắc em không sống nổi.

Nghé nghe lại nổi khùng lên.

- Cậu muốn chết đúng không? Tính tôi thế nào mà cần cậu quản à.

- Bố mẹ anh muốn chiều nay em qua ăn cơm đây, hí hí, họ nhớ em lắm kìa.

- Đừng có lấy bố mẹ ra dụ dỗ tôi, nhưng mà họ nhớ thì tôi sẽ qua rồi tấn cho cậu một trận ngay trước mặt họ.

- Được, được, em nhớ nhé, chiều anh qua chở em.

Luru Song cũng vui vì họ đã tìm được nhau, ba người ngồi tám vài chuyện, sau đó Luru Song cũng trở về.

.....

Giải quyết các công việc về truyện đã hoàn thành, Luru Song có thể tiếp tục đi du lịch, lần trước cô vừa mới đặt chân tới Hàn Quốc mà đã phải trở về, nên lần này cô phải đến đó thật lâu để bù lại.

Luru Song, sau khi đáp chuyến bay, cô thuê khách sạn khá nổi tiếng ở Seoul nghỉ ngơi vài tiếng, tới khi cô đói thì mới tỉnh dậy đi ăn.

Lượn quanh các quán ăn mà cô được xem qua ti vi, còn ăn thêm cả món kim chi và khoai nướng tại đất Hàn càng thấy ngon hơn.

Nhìn cảnh vật và mọi thứ tại nơi này, Luru Song phải suýt xoa vì quá là đẹp, còn đẹp hơn cả trên quảng cáo, cô đi qua một tòa nhà cao chọc trời, rồi ghé vào tiệm cà phê ngay bên dưới.

Thật tình cờ Luru Song gặp anh Thanh Minh và chị Luci, cô nhanh chóng mang cốc cà phê qua bàn ngồi chung.

-Chào anh chị ạ! Em xin lỗi vì làm phiền, em là nhà văn, nhưng được cử làm phóng viên, tác phẩm của em cần một vài đoạn hội thoại, em mong anh chị dành chút thời gian trả lời em một vài câu được không ạ!

Luci nhìn Luru Song rất đáng yêu, một vẻ dễ thương tuổi mới lớn, lại còn có nét đẹp của người Việt, cô phải trầm trồ khen ngợi.

-Em đẹp quá, thật sự rất đẹp.

Luru Song mặc chân váy jin xanh nhạt, áo thun trắng dài tay đóng thùng, mái tóc màu vàng nhạt xoắn đuôi buộc lên gọn gàng.

-Dạ em cảm ơn chị.

Anh Thanh Minh cũng đồng tình với vợ mình, mỉm cười chào hỏi Luru Song.

-Vậy em không làm mất thời gian riêng tư của anh chị, em xin vào chủ đề chính.

-Được, em cứ hỏi đi.

Luru Song bắt đầu.

-Đầu tiên cho em hỏi là tại sao anh chị có mặt ở đây.

Anh Thanh Minh đáp.

-Công việc làm anh chị cảm thấy bị xì trét nặng, nên muốn đi đâu đó cho khuây khỏa đầu óc.

-Anh chị tới đây được lâu chưa?

Chị Luci nói.

-Ngày này tuần trước đó em.

-Địa điểm xì trét tiếp theo thì anh chị dự định tới nước nào?

Anh Thanh Minh nhìn vợ mình và nói.

-Iran.

-Chuẩn luôn chồng, yêu chồng lắm

Luru Song cũng không hiểu họ nghĩ gì.

-Tại sao anh chị lại chọn Iran, mà không phải đất nước khác xinh đẹp hơn.

-Anh theo vợ anh.

-Chị muốn được tận mắt thấy chiến tranh, bom nổ và bắn nhau.

Luru Song không còn biết nói gì hơn, đúng là những nhân vật mà cô viết đều có tính cách-độc-nhất-bá-đạo.

-Ngay bây giờ, anh chị muốn đối phương làm gì cho mình.

Anh Thanh Minh trả lời.

-Ôm anh.

Chị Luci.

-Hôn chị và nói yêu chị mãi.

Lập tức anh Thanh Minh làm phép ra một bông hoa hồng, quỳ trước mặt Luci, mọi người cũng chứng kiến.

-Luci, anh yêu em mãi mãi.

Chị Luci ất hẳn là người hạnh phúc nhất, cô liền kéo anh đứng dậy và ôm anh, sau đó hai người trai nhau nụ hôn ngọt ngào, mọi người vỗ tay tán thưởng.

Luru Song còn vài câu muốn hỏi, nhưng lại không muốn cản trở giây phút hạnh phúc, liền rời khỏi đó, trong lúc này cô chợt nhớ về Roy, cô còn nhớ cậu ta là Luru Minh Anh, họ của cậu là tên đệm của cô.

.....

Buổi tối của ngày hôm sau đó, Luru Song đi dạo đêm, có hai người đều rất tập trung vào điện thoại, Luru Song thì nhắn tin thông báo cho trưởng phòng công việc hoàn tất, còn Roy cũng mãi ngắm hình Luru Song, người con gái cậu thích, Luru Song và Roy đụng độ nhau, và làm rớt điện thoại, điện thoại của hai người rất giống nhau, nên cầm nhầm, nhặt lên hai người ngáng mặt nhìn nhau, thật bất ngờ, đồng thanh nói.

-Luru Anh/ Luru Song.

Luru Song thấy cái tên Luru Minh Anh hơi dài, cô muốn gọi ngắn hơn mà phải dễ nhớ, nên gọi giống giống tên cô, Roy khá bất ngờ khi cô gọi tên mình như vậy, nhưng có một niềm vui len lỏi vì giống giống tên Luru Song.

Cầm điện thoại trên tay, Luru Song mới xin lỗi Roy.

-Em xin lỗi, em mãi nhắn tin nên...

Nhưng cô chưa nói xong, Roy liền đáp.

-Em không cần phải xin lỗi, cũng vì anh mãi nghĩ tới một người, nên không để ý là có em đi tới.

-Dạ, em cũng vậy.

Bố của Roy là người Hàn, nên cậu xuất hiện ở đây là đương nhiên rồi, nhưng cậu không ngờ là được gặp Luru Song, thời gian “chia tay” cô, ngày nào cậu cũng nhớ tới cô, mỗi khi nhớ là nhìn tấm hình trên màn hình.

-Em có muốn uống một ít trà đào ở đây không? Cũng ngon lắm đấy.

-Vâng ạ, em cũng đang định đi tìm cái gì đó để uống.

Cả hai không mở điện thoại lên xem, mà cất liền vào trong túi và cùng đi tới quán.

Bên trong quán rất thoải mái, được chia thành ba tầng khác nhau, tầng một được ngồi ghế cao, tầng hai thì thấp một nửa và tầng ba là ngồi trệt, Roy hỏi.

-Em thích ngồi bệt, ngồi ghế cao hay thấp?

Luru Song thích thú, cô nghĩ ngồi bệt thoải mái hơn nên chọn liền.

Bên trong quán rất rộng rãi, mỗi một bàn ngồi ngồi là có một miếng ván gỗ che chắn vị trí của bàn bên cạnh, nên không gian gần như thu hẹp dành cho hai người.

Roy nhìn người con gái mà cậu suốt ngày chỉ nhìn qua màn hình, cười nhẹ.

-Công việc của em tiến triển tốt chứ?

Luru Song đang mãi mê nhìn phong cách trang trí của quán, rất đẹp và dịu dàng, ánh đèn vàng và vài bản nhạc tiếng anh nhẹ nhàng.

-Xong rồi anh, hôm qua em mới gặp hai nhân vật cuối, nói chung thì em lần này được nghỉ ngơi thoải mái hơn rồi, hi hi.

-Chúc mừng em, à nước tới rồi em uống thử đi.

Nhân viên mang đặt lên bàn hai người hai cốc trà đào, Luru Song rất biết nghe lời, liền uống và cho anh câu trả lời.

- Trà đào ở đây ngon quá anh ạ, có cả vị đào nữa này.

Câu trả lời làm Roy cười thành tiếng.

- Trà đào không có đào thì em nghĩ là có gì nào? Em hài quá đấy.

Trong quán chợt bật bài hát Nocturne – Secret Garden, bài này nó từng hát hôm khai giảng đầu năm, làm Luru Song thấy nhớ nhớ, kiềm chế không được mà cất giọng hát theo, Roy vừa uống một ngụm trà, cũng phải thích thú khi nghe cô hát.

- Em hát hay thật đấy, tính ra thì em có rất nhiều ưu điểm để anh càng thích hơn.

- Hi hi, cũng chỉ vài tài mọn thôi anh, em chỉ làm những gì em thích.

- Ừm, em còn nghĩ về chuyện anh nói lúc ở bệnh viện không?

Luru Song uống ngụm thứ hai liền sắc, Roy tâm lý đưa khăn giấy cho cô lau miệng, xong xuôi cô chẳng dám nhìn lên anh, chỉ cúi đầu.

Đúng là sau hôm đó, Luru Song thường nghĩ về Roy nhiều hơn, đi phòng vấn hoặc thấy các cặp đôi đi cùng nhau, hình ảnh Roy cười hiện lên trong đầu, cô vờ như càng không muốn nghĩ thì cậu càng xuất hiện nhiều hơn.

Luru Song cũng không biết nói thế nào, chỉ biết được gặp Roy thế này, cô mới cảm thấy thoải mái hơn.

- Anh xin lỗi vì nhắc chuyện cũ, chúng ta đổi chủ đề nhé, sau khi du lịch ở đây, thì em thích đi đâu nữa.

- Em cũng chưa biết, chắc đợi khi nào chán nơi này thì em mới nghĩ tới.

Sau đó Luru Song và Roy tiếp tục hỏi vài chuyện công việc khác, rồi tới khuya Roy là người chờ cô về.

Lúc này hai người nằm ở hai giường khác nhau, mở điện thoại lên xem tiếp chuyện của mình.

Luru Song thấy hình nền của mình, nhưng lại hơi khác, rõ ràng là cô chưa từng đổi hình nền, mà cũng chưa có tấm hình này cả, lúc cô đang ngồi vẽ tranh cùng với Roy.

Sau đó vào danh bạ, toàn số lạ, cô muốn tìm số trường phòng mà không thấy đâu, bấm dãy số thì thấy chưa có tên, cô như muốn điên lên, có phải vừa mới rót là nó muốn đổi cái mới rồi không?

Cô vào hình ảnh thì mắt cô phải mở to ra nhìn, gần mười tám hình của cô, ở mọi biểu cảm vẻ khác nhau, cô thấy kỳ kỳ, điện thoại cô chưa từng chụp những tấm này, trượt xuống dưới, cô còn kinh ngạc hơn rất nhiều ảnh của Roy, những tấm đi chơi, làm việc, tắm biển, nhìn chăm vào da thịt cậu, Luru Song thấy ngượng đỏ mặt, những tấm ảnh đó thực rất đẹp và cuốn hút.

Cô tự cốc đầu mình. – Chắc là nhầm điện thoại rồi. – Luru Song định gọi qua nhưng vì sợ cậu đã ngủ nên thôi.

Trong phòng Roy cũng không khác cô là mấy, cậu xem hình nền là thấy lạ rồi, mặc dù cũng là hình của cô, nhưng không phải tấm này, mà điện thoại cũng không có tấm đó, cậu liền vào thư viện xem ảnh.

Mất cậu phải căng ra nhìn, ảnh của Luru Song có nguyên một thư mục chứa đựng, xem những biểu cảm đáng yêu của cô, Roy thật sự muốn gặp cô ngay bây giờ.

Cậu tức tốc cốp hết vào máy tính, để rảnh lấy ra ngắm, tâm trạng của cậu bây giờ toàn là trái tim, trái tim, càng nhìn ảnh cậu càng bị thu hút, hôn lên cái môi chu chu của Luru Song mà cậu bật cười.

Có một tin nhắn gửi đến, là con gái có nội dung làm Roy tò mò.

- Mày và anh chàng ngôn tình đó sao rồi, tình yêu đầu tiên mà mày quyến luyến đến thế sao?

Roy cũng cố gắng giả làm Luru Song để nhấn lại, mới đầu cậu cũng không cố ý xen vào đời tư cá nhân của cô, nhưng cậu rất tò mò về mối tình đầu tiên của Luru Song.

Dưới đây là hai người nói chuyện với nhau qua tin nhắn.

- Ừm, ý mày là sao, tao chưa hiểu lắm.

- Haizz, tao chịu mày, chẳng phải mấy hôm nay mày tám với tao mà cứ nhắc tới anh ta à, không biết mày nghĩ gì, nhưng tao đoán mày yêu anh ta rồi.

- Có chuyện đó sao, không phải tao theo chủ nghĩa độc thân à.

- Chắc mày làm việc quá sức nên đầu óc mày có vấn đề rồi, mới mấy hôm trước mày được anh ta tỏ tình còn gì, lại còn bảo anh ta là nhân vật trong truyện mày viết nữa, tao cũng đến chịu trí não của mày luôn.

-Hi hi, bạn tốt đừng vậy, mà mày nói lại xem anh ấy là ai, có khi vì công việc nên tao quên luôn.

-Tên thì tao không nhớ, nhưng mày gọi là Roy thì phải, tao nghĩ mày nên đi khám bác sĩ tâm lý đi, yêu người ta mà còn giả vờ nữa.

-Sao mày lại bảo tao yêu Roy.

-Mày quên à, để tao nhắc mày nghe, lúc mày được cậu ta tỏ tình, không phải là trái tim mày đã biết “đau” biết rung động, khác hoàn toàn với người đồng nghiệp khi tỏ tình mày, đúng chứ.

-Ừm, sao nữa.

-Sau đó cậu ta nói yêu mày, chẳng phải mày cười như điên đại nhưng cố gắng kìm nén trong lòng, cho tới lúc cậu ta rời đi thì mày khóc đó sao, tối nào cũng nhắn tin kể khổ với tao, là muốn quay lại để nói yêu anh ấy.

-Cảm ơn mày nhắc tao nha, thôi mày ngủ ngon đi.

-Ừm, nếu yêu thì mau nói đi, nếu không đến lúc cậu ta đi rồi thì mày muốn gặp cũng khó lắm, chúc mày thành công, à quên chúc ngủ ngon nha.

Tâm trạng vui mừng hiện giờ của Roy không từ nào diễn tả, thì ra Luru Song đã có tình cảm với cậu từ lâu, nhưng không dám nói, tắt điện thoại và chìm vào giấc ngủ, mong tới ngày mai để được gặp Luru Song, miêng cậu lắm lắm.

-Lần này nhất định không để em đi.

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: F ngoại truyện tác giả

Sáng sớm, Roy đang ngủ ngon liền nhận được điện thoại phải tới công ty họp gấp, nên tạm thời để tới cậu qua với Luru Song.

Nhưng Luru Song vì là đi du lịch nên cũng ngủ tới trưa mới tỉnh, sau đó nhìn đồng hồ và nhớ ra mình cầm nhầm điện thoại, liền bấm số mình gọi, đổ hết hồi chuông mà không có ai trả lời, cô nhắn tin.

-Anh Roy à, tối nay hẹn gặp anh ở quán trà đào nha, chúng ta cầm nhầm điện thoại rồi.

Cho tới tận chiều tối mới nhận được tin nhắn trả lời.

-Ừm, anh biết rồi, lát gặp chúng ta nói chuyện.

Luru Song vào tắm rồi thay bộ quần áo thoải mái vì giờ hẹn cũng sắp đến.

Cô mặc một bộ váy xòe màu bạc, mái tóc xoắn đuôi thả nhẹ một bên, tay một cái túi bạc xinh xắn, nhìn mới giống một người trưởng thành.

Tối giờ và đi tới điểm hẹn, vẫn ngồi trên lầu ba và ngồi chỗ cũ, nhưng cô đã gặp Roy ngồi đó trước.

Roy mặc áo sơ mi đen và quần kaki cũng đen, chỉ có mái tóc là màu nâu thôi.

Cả hai nhìn nhau một lát, vì hai người có chút khác, sau đó Luru Song vào chỗ ngồi, liền lấy trong túi ra chiếc điện thoại và mỉm cười.

-Để không mất thời gian, em trả anh lại điện thoại.

Roy không nói gì, trao đổi lại điện thoại, rồi chỉ nhìn cô, có phải cô ấy quá đẹp trong mắt cậu, để rồi mù quáng nên cậu không nhận ra cô ấy có tình cảm với mình.

Luru Song cầm cúi uống trà đào, cô gọi anh hai ba lần mà không đáp trả, cứ nhìn chăm vào cô.

Cho tới khi uống hết, Luru Song hút đến giọt cuối cùng, nghe cả tiếng sột sọat của đáy cốc, lúc này Roy mới lên tiếng.

-Em uống thêm không?

-Dạ không ạ, mà mặt em dính gì sao, anh nhìn lâu thế?

-Em tới nơi này với anh được không?

Roy để tiền trên bàn rồi kéo Luru Song đi, dừng lại là nơi hai người làm rút điện thoại, nhìn thẳng mắt cô, Roy nói.

-Luru Song, anh yêu em.

Luru Song không nói được gì, kêu cô ra đây là nói chuyện này sao, định phản đối nhưng anh lại nói.

-Em cũng yêu anh đúng không?

Luru Song đang nghĩ, anh ta tự tin quá đấy.

-Em không cần giấu anh đâu, bạn em đã nói với anh tất cả rồi, em có thể mở điện thoại ra xem.

Roy nhìn Luru Song bằng đôi mắt triu mến.

Cô liền mở điện thoại và xem tin nhắn, đọc tới đâu cô hoang mang tới đó.

-Anh xin lỗi vì xâm phạm đời tư của em, nhưng vì anh quá yêu em nên khi nghe tin em thích người khác, anh tò mò.

Luru Song cũng không muốn giấu thứ tình cảm này, để rồi mình cô chịu đau khổ, nhìn lên Roy, cô không còn là mình.

-Luru Anh, thật sự... em rất yêu anh, cũng không nhớ bắt đầu từ đâu, nhưng đúng như bạn em nói, lúc anh tỏ tình, trái tim em biết rung động vì anh.

Roy chăm chú nghe những gì cô nói.

-Lần này, cũng vì trả điện thoại, em định giấu tình cảm của mình, nhưng khi nghe anh nói em lại không làm được, rồi bỏ anh càng khiến em đau khổ hơn.

-Vì vậy, em quyết định... sẽ yêu anh để em không còn lạc lõng và cô đơn.

Luru Song đã nói điều mình cần, Roy thì vui lắm, vội ôm cô vào lòng.

-Luru Song, anh cũng vậy, anh rất nhớ em, từ lúc xa em ngày nào anh cũng lấy ảnh em ra ngắm, còn cài hình em làm hình nền tiện cho việc mở máy mỗi ngày đều thấy em.

-Lúc đó anh muốn đến gặp em liền, nhưng chỉ sợ, sợ em từ chối, sẽ khiến anh đau lòng.

Ôm và trao nhau nụ hôn dưới bầu trời sao, chứng minh họ là của nhau.

Tối đó Roy được sự cho phép của bố mẹ, nên cậu liền đưa Luru Song về biệt thự ra mắt.

Hai ông bà đang ở nhà chờ đợi con trai mình dành tặng điều bất ngờ, con trai họ đã ba mươi tuổi nhưng chưa chịu lấy vợ cũng chưa ưng ý ai, mặc dù bố mẹ đã cho gặp mặt rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, giỏi giang.

Nghe thấy tiếng xe, cả hai không khỏi háo hức trong lòng, vội vã ngồi trong tư thế thoải mái nhất chờ điều bất ngờ.

Sau đó Roy xuất hiện trước.

-Đã để bố mẹ đợi rồi, con muốn dành tặng hai người điều bất ngờ, trước tiên thì cả hai nhắm mắt lại đi, đợi con đếm đến ba thì mở mắt nhé.

Hai người liền gật đầu làm theo và đợi con mình đếm.

Roy kéo Luru Song từ sau mình, để trước mặt mình rồi bắt đầu đếm 1, 2, 3.

-Đây là quà con tặng bố mẹ.

-Cháu chào hai bác.

Bố mẹ mở mắt ra nhìn cô gái trước mặt, một vẻ đẹp trong sáng, dễ thương đang mỉm cười với họ, trong lòng họ vui mừng, đồng thanh hỏi.

-Cháu là...

Roy tiến lên đứng ngang hàng với cô và nắm chặt tay cô cho bố mẹ thấy.

-Cô ấy sẽ là con dâu của bố mẹ và là vợ của con.

-Dạ tự giới thiệu, cháu là Luru Song, là người Việt.

Mẹ của Roy vui mừng, đến gần nhìn kỹ vào khuôn mặt, nụ cười và vóc dáng của cô, nét đẹp Việt của cô làm mẹ Roy thích thú.

-Mẹ sẽ làm cô ấy sợ mất, nhìn kỹ quá, ngay cả con cũng chưa được nhìn lâu như vậy.

-Cha bố ông, đợi khi nào lấy về rồi con ngắm lúc nào chả được, con dâu mẹ thì mẹ phải nhìn chứ.

Bố của Roy hạnh phúc vô cùng, ông cũng không cần tiểu thư giàu có nào, chỉ cần hai đứa thương nhau, thì ông cũng vui lòng.

Luru Song có nét đẹp dịu dàng và đáng yêu của người Việt, làn da trắng trẻo của người gốc Hà thành, cô thực sự ghi điểm trong mắt “bố mẹ chồng”.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì mới thấy, Luru Song và Roy trông giống như hai anh em, theo tuổi tác thì thua nhau tận mười tuổi.

Bố của Roy hỏi.

-Cháu bao nhiêu tuổi?

Roy đáp thay lời.

-Em ấy hai mươi hai tuổi rồi bố, sinh viên năm cuối, nhưng...

Roy chưa đáp xong, Luru Song liền kéo tay áo, hàm ý để em nói, cô cười duyên với bố mẹ.

-Dạ cháu tuổi thực mới chỉ hai mươi thôi ạ, do học vượt nên là sinh viên năm cuối, công việc hiện tại của cháu là nhà văn.

-Sao cơ, em nhỏ như vậy à! Không phải chứ, em đúng là trẻ con.

-À hi hi.

Bố Roy hài lòng, mẹ Roy thì ngờ ngợ liền hỏi.

-Cháu biết nhà văn Aoi không? Bác nghe nói nhà văn đó rất nổi tiếng ở Hà thành.

-Dạ vâng, là cháu ạ, Aoi là bút danh, còn tên thật cháu là Luru Song.

Ba người không khỏi ngỡ ngàng, họ từng được nghe danh, cũng chưa từng gặp mặt, có đọc qua tác phẩm mới nhất của Aoi, được rất nhiều người ủng hộ.

Roy bắt ngờ nay càng bắt ngờ hơn.

-Vậy là lần đó em đi phỏng vấn là... các nhân vật trong truyện của em sao?

-Đúng rồi anh.

Roy ôm cô chặt cứng.

-Không thể tin được, anh đã lấy được một nhà văn nổi tiếng, anh yêu em nhiều lắm lắm.

-Hai bác cũng rất tự hào về cháu, lần này con bác thật may mắn.

-Không có gì đâu bác ạ, là cháu yêu anh ấy mà.

Tình yêu không thể cho đi dễ dàng và được nhận lại dễ dàng, chúng ta đang yêu, đã yêu và sẽ yêu, hãy trân trọng người mình yêu, thế kỷ này không còn quan trọng ai là người tỏ tình trước ai, chỉ cần có tình cảm thì không nên để “nguội”.

Chúc các bạn đang yêu sẽ yêu mãi mãi, đã yêu thì sẽ bền chặt và chưa yêu thì sẽ có một tình yêu đẹp và hạnh phúc.

----- Hoàn văn chính.-----

Bạn đang đọc truyện *Xa Nhau Dù Rồi! Về Thôi! Anh Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.